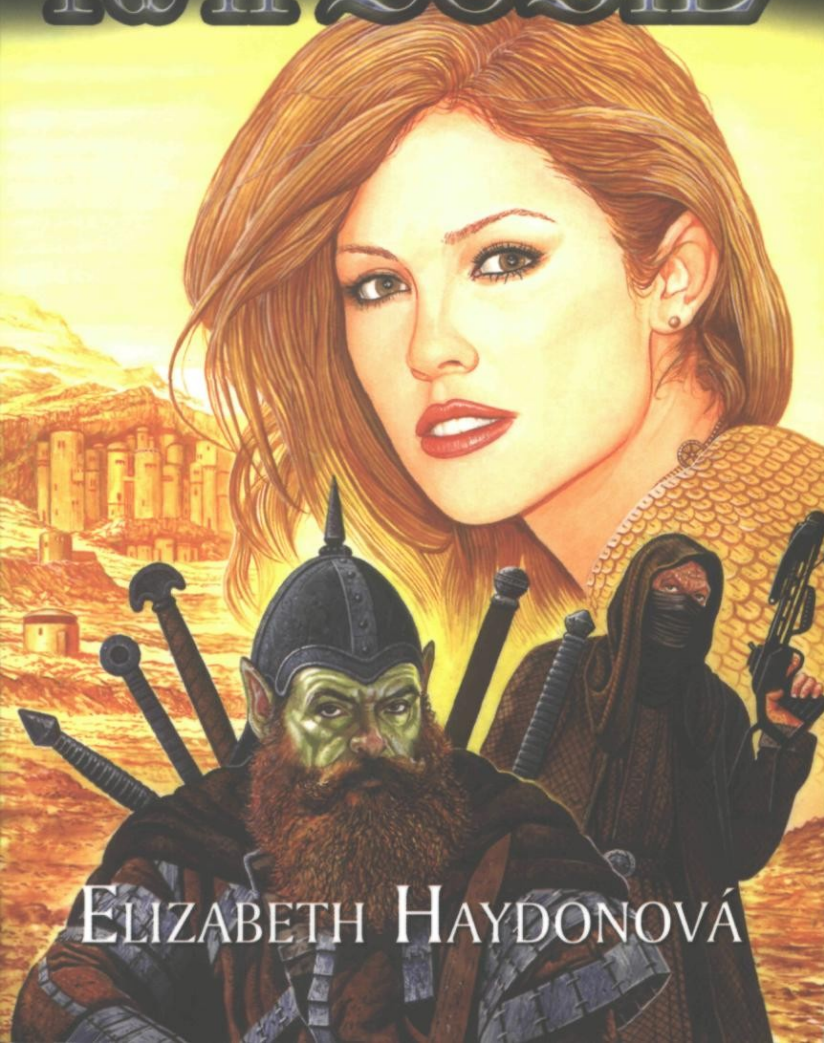

TRIFID

RAIPSODIE

ELIZABETH HAYDONOVÁ

Elizabeth Haydonová

Rapsodie

TRIFID

Elizabeth Haydonová
Rapsodie

© Elizabeth Haydonová, 1999
Translation © Jana Radková, 2002
Cover © Milan Fibiger, 2002
© TRITON, 2002

ISBN 80-7254-299-0

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Vysvětlivky:

1. Vnitřní moře
2. Severní země
3. Základní poledník
4. Druhé přistání Druhé flotily
5. Rovník
6. Ztracený ostrov
7. Vysoké štíty
8. Místo dopadu spícího dítěte
9. Šíré luhy
10. Začarovaný hvozd
11. Velká řeka
12. Vyschlá řeka
13. Řeka Tab' Afel
14. Průzkumníkovovo přistání
15. Nanteidy (Zuby)
16. Gwynles
17. Přistání První flotily
18. Velký bílý strom
19. Tyrianský hvozd
20. První přistání Druhé flotily
21. Nezávislé
22. Přistání Třetí flotily
23. Ohnivý lem
24. Velká planina

*Věnováno
listopadu, říjnu a září
třem nejlepším měsícům v roce
s láskou a vděčností
za všechno, co mi daly*

Poděkování

Síla hudební rapsodie spočívá v různorodosti inspirací, jež ji přivedly na svět, a v talentu hudebníků, kteří jí vdechli život. Dovolte, prosím, abych poděkovala orchestru:

Richardu Curtisovi, agentovi, umělci a nadšenému hudebnímu fanouškovi, který uvěřil mé písni dříve než kdokoli jiný, včetně mne samotné. Bez něj by tato kniha nevznikla.

Svému skvělému nakladateli Jamesu Mintzovi, dirigentu, který zná melodii lépe než já, a všem skvělým lidem v Toru.

Koncertním mistrům T. L. Evansovi a W. J. Ralbovskému, za jejich pomoc a přátelství na úplném začátku, během nejmournějších přípravných prací.

Kritičkám Rebecce Mayrové, Sharon Harrisové, Jennifer Robersonové a Anně McCaffreyové, které naslouchaly generální zkoušce, aby ještě před premiérou poukázaly na několik slabších pasáží.

Robertu J. Beckerovi za jeho kartogeografické propočty a odbornou geologickou expertízu.

Normě J. Coneyové za všechny rady z oboru bylin a květin.

Luisi Royovi za nádhernou obálku a Edovi Gazsimu za překrásné mapy.

Helen M. Kahnyové za její znalost středověké hudby obecně, a kvidonské stupnice zvlášť, stejně jako za všechno ostatní.

Profesoru Wilhelmu Nicolaisonovi za to, že prohloubil mou lásku k folklóru a ukázal mi, jak odhaloval jeho tajemství.

A nakonec a nejvíce svému manželovi a dětem, svým neochvějně oddaným příznivcům a zaujatým posluchačům.

Srdečné díky a uznání vám všem dohromady i každému zvlášť. Prosím, přijměte potlesk publika.

Proroctví o třech

Tři přijdou, odejdou brzy, dorazí pozdě,
Tři období života všech lidí:
Díle Krve, Dítě Země, Dítě Oblohy

Každý člověk, zplozený v krvi a zrozený v ní
Kráčí po Zemi a živí se jí
Sahá k obloze a přebývá pod ní,
Dosáhne k ní až na svém konci, stane se součástí hvězd.
Krev dává nový začátek, Země dává obživu,
Obloha dává sny v životě – věčnost ve smrti.
Tak budou Tři, jeden s druhým

Proroctví o nezvaném hostu

Mezi posledními, kdo odešli, mezi prvními, kdo přišli,
Bude hledat nového hostitele, nepozvaný, na novém místě.
Moc získanou tím, že byl prvním,
Ztratí tím, že bude posledním.
Hostitelé jej budou nevědomky živit
Jako hosta zahaleného do úsměvů
Který však tajně klade jed do spíže
Žárlivě střežen svou vlastní mocí
Jeho hostitel nikdy neporodí či nezplodí děti,
On se však přesto stále snaží rozmnožovat

PŘEDEHRA

Meridion

Meridion se posadil ke stříhačce času a dal se do práce. Zaostřil čočky a prohlédl si cívky průsvitných vláken, jejichž hustota se různila od pevných, jasných pásek Minulosti až k mlžným, pavučinově jemným pramínkům Budoucnosti. Naposledy otřel drobné nástroje, odvinul z cívky Minulosti silné vlákno, vsunul je do rámečku přístroje a umístil pod čočky. Pak začal opatrně oddělovat jednotlivé časové linie a propracovávat se staletími a roky až ke dnům a hodinám, dokud nedospěl přesně k tomu okamžiku, který potřeboval.

Usmíval se sám pro sebe, když pozoroval chlapce, který sebejistě a bezstarostně kráčel lesní cestou a jehož držení těla se velice lišilo od toho, jaké byl zvyklý vídávat. Krajina obklopující chlapce byla bolestně jasná a svěží; trpytivé letní ráno přímo volalo po obdivu, ale mladík mu očividně nevěnoval sebemenší pozornost. Meridion zastavil obraz.

Z duhového kotouče vznášejícího se vedle stříhačky vzal malou lahvičku z černého nerozbitného kamene pečlivě vytvarovaného do podoby štíhlé fióly. Když ji odzátkoval, lehce ucukl hlavou, protože štiplavý zápach, který se z ní vylinul, byl jako vždy mnohem ostřejší, než očekával. Meridion několikrát zamrkal; nechtěl si slzy z očí vytírat rukama, neboť si byl vědom rizika náhodného použití, nebo ještě hůře, vyplývání i té nejmenší kapičky roztoku.

Jakmile se jeho zrak opět vyčistil, podržel zátku, z níž dole vyčníval jemný štěteček, nad hrdlem lahvičky a počkal, až se

kapka pableskující tekutiny vpije do jemných chloupků. Pak s nesmírnou opatrností vťukal špičkou štětečku tekutinu do očí chlapce na znehybněném obrázku a počkal, až se roztok rozptýlí ze safírově modrých duhovek až do očních koutků. Okno příležitosti bude malé a přesně ohraničené; bylo důležité poskytnout chlapci všechny možnosti, aby viděl věci jasně a zřetelně. Jakmile byl hotov, opět lahvičku zazátkoval a uložil zpět na zářící kotouč.

Meridion vyňal z časové střihačky cívku a nahradil ji jinou, o mnoho starší Minulostí. Tu odvinul s ještě větší péčí, kterou si zasloužila vzhledem ke svému obrovskému stáří a místu, z něhož pocházela, nyní zmizelému pod vlnami. Trvalo mu mnohem déle, než na této pásce našel přesné místo, ale Meridion byl trpělivý. Bylo důležité provést tuto práci správně; hodně na tom záleželo.

Když konečně našel kýžené místo, opět zastavil obraz a vzal do prstů jiný nástroj. Zkušeným pohybem vyřízl kousek z prvního obrázku a jemně jej umístil do druhého. Pak se podíval skrz čočky, aby zkontroloval svou práci.

Chlapec neztratil vědomí, jak očekával. Ležel tváří dolů na zemi, zmítal se a dlaněmi si zuřivě mnul oči. Meridiona tento pohled zároveň pobavil i zaplavil soucitem. *Měl jsem vědět, že s tím bude bojovat*, pomyslel si. Pohodlně se usadil a namířil promítačku na zeď, aby se podíval na výsledek své práce a počkal na okamžik setkání a zakončení.

Ztracený Ostrov

1139, Třetí věk

Bolest ustoupila stejně rychle, jak se dostavila. Gwydion vyplívl prach cesty, převalil se na záda a dovolil si tiše zasténat.

Pohlédl na oblohu nad sebou a okamžitě věděl, že se změnilo nejen místo, ale i denní doba. Před okamžikem bylo časné ráno a nyní se ocitl v pozdním odpoledni sklánějícím se k večeru. To, že byl z místa, na němž se nacházel, přenesen někam jinam, mu bylo okamžitě jasné; neměl však ani tušení, kde se to ocitl.

Gwydion byl obdařen věcnou, střízlivou povahou, takže se sice chvíli vyrovnával s touto novou situací, ale pak vstal a začal přemýšlet, co by měl dělat dál. Jak a proč se mu tohle přihodilo, teď nebylo jeho hlavní starostí.

Vzduch byl na tomto místě řidší než doma a Gwydion si uvědomil, že mu bude nějakou dobu trvat, než si na něj zvykne. Rozhlédl se a nedaleko zpozoroval malý shluk stromů. Rychle k němu vyrazil.

Jakmile doběhl k úkrytu, klesl k zemi a začal dýchat krátkými mělkými nádechy, které postupně prodlužoval a prohluboval, dokud neucítil, že se jeho plíce přizpůsobují. Pak si dlaní zaclonil slzící oči, aby jim poskytl čas zklidnit se, a zkontroloval věci, které měl s sebou na své cestě do města: dýka a váček byly stále na svých místech stejně jako čtورا s vodou a jablko. Rychle se napil, a když opět čturu zazátkoval, ucítil, jak se země pod jeho tělem jemně chvěje. Musel se blížit vůz nebo něco podobného.

Jakmile spatřil oblak prachu, oznamující příjezd skupiny, přitiskl se Gwydion pevněji k zemi. Uviděl tři muže krácející vedle vozu taženého dvěma voly, za nímž klusalo přivázané tele. Vůz byl naložen pytlí s obilím a balíky slámy a řídil jej čtvrtý muž. Oděv těchto lidí Gwydion nepoznával, ačkoli mohl bez potíží uhodnout, že to jsou venkované, nejspíše sedláci.

Chlapec napínal sluch, aby přes skřípání kol zaslechl, o čem hovoří. V očích ho trochu zaštípalo a pak se mu zrak jakoby sám od sebe stočil k jejich rtům, podivně zaostřený v mlze, která naplňovala jeho zorné pole. Náhle se mu pohled dokonale vyčistil; bylo to, jako by přímo viděl slova, která se mužům tvořila na rtech, a slyšel je, jako by mu je říkali přímo do ucha. Když poznal, jakým jazykem hovoří, zatočila se mu hlava.

Mluvili starocymrianštinou. *To není možné*, pomyslel si. Starocymrianština byla v podstatě mrtvým jazykem, řídce používaným při posvátných obřadech jiných náboženství, než jaké vyznával on, nebo snobský způsob dorozumívání těch, kdo se chlubili cymrianským původem. Ale tady slyší, jak ji za běžného dne používají obyčejní sedláci, jako by to byla jejich rodná řeč. To přece není možné, pokud –

Gwydion se otrásl. Serendair, domovina Cymrianů, zanikl před více než tisíci lety, kdy se při pohromě, která zničila Ostrov i část sousedních oblastí, v žáru vulkanického ohně propadl do moře.

Jeho předkové odtamtud pocházeli stejně jako předkové oněch několika málo přátel, které měl, ale potomci těch, kdo tehdy unikli záhubě, byli rozptýleni po mnoha zemích a bylo jich velmi málo, protože se často stávali obětmi válek na územích, kde našli útočiště. Mohla by tam, kde se nyní ocitl, existovat uzavřená komunita, která vedla stejný život jako před třinácti sty lety?

Když mu vůz i se svým prachovým závojem odkodrcal z očí, vystrčil Gwydion hlavu z houští, aby viděl, kam míří. Zahlédl jej, jak namáhavě šplhá do pozvolna se zvedajícího kopce na západě a mizí za jeho vrcholem. Počkal, dokud si nebyl jist, že když vyjde na kopec, bude je mít stále v dohledu, zatímco sám zůstane nezpozorován, rozhlédl se, jestli je cesta prázdná, a vydal se za nimi.

Krajina byla kopcovitá, a jakmile Gwydion dospěl na vrchol stoupání, na okamžik se zastavil, aby se pokochal pohledem na pastviny koupající se ve zlaté záři zapadajícího slunce. Zvlněná země byla nádherná a Gwydion s jistotou věděl, že do těchto končin nikdy v životě nezavítal, protože jinak by si to pamatoval. Žírná půda porostlá bujnou letní zelení naplňovala vzduch sytou vůní života.

Kam jen oko dohlédlo, rozprostírala se obdělávaná pole a louky, na nichž tu a tam rostl osamělý strom nebo remízek, ale

nikde žádný skutečný les. Také nikde nebylo ani stopy po nějakém větším vodním toku; pole křížovaly jen malé potůčky a ve vzduchu nebyla cítit slaná příchut' moře.

Gwydion neměl čas přemýšlet, kde se nachází; začínalo se stmívat a vůz se mu téměř ztrácel z dohledu. Jeho cílem byla patrně malá vesnička, kterou viděl v údolí za dalším, menším kopcem. Mezi ní a místem, kde stál, bylo roztroušeno několik menších usedlostí a jedna velká. Rozhodl se, že se zastaví v první z těch malých a zkusí tam získat nocleh a s trochou štěstí i odpovědi na své otázky.

Stáhl si z prstu zlatý prsten s erbem a rychle jej strčil do váčku. Ještě jednou se rozhlédl a zhluboka se nadechl. Plíce už si na zdejší vzduch zvykly; vznášela se v něm sladce sytá vůně pastvin a stodol, hovořící o štěstí, jaké ve svém krátkém životě dosud nepoznal.

V chlapcově duši se rozhostil klid. Neměl čas ani potřebu dumat nad tím, jak se sem dostal. Ať už byl důvod jakýkoli, teď tu byl a měl v úmyslu vytěžit z toho nějaké dobrodružství. Rozběhl se ke statku u cesty, kde v oknech už začínala hořet světla svíček.

Došel k nevelkému stavení a našel tam skupinu mužů, kteří právě končili svou každodenní práci, vraceli pluhy do stodoly a odváděli zvířata do stájí. Zářivé paprsky zapadajícího slunce pokrývaly dům a ohrady kolem něj zlatorůžovými a karmínovými odstíny.

Čeledíni se smáli a žertovali; nálada konce tak dlouhého dne byla veselá. Gwydion se zaměřil na muže, o němž se domníval, že by to mohl být statkář. Byl výrazně starší než ostatní, jeho stále ještě silné a svalnaté tělo korunovala stříbřitá kštice a udílel pokyny tichým hlasem, který odporoval statné, vysoké postavě.

Gwydion došel na konec příjezdové cesty k domu s nadějí, že upoutá statkářovu pozornost, aniž by působil výhružně. Chvilí

tam stál, ale muži spěchali, aby byli co nejdříve hotovi s prací, a nevšímali si ho.

„Partchi!“ ozval se nad jeho hlavou ženský hlas a Gwydion se otočil. Pod okapem domu stála starší žena, patrně statkářova manželka, ukazovala na něho a volala na vysokého muže. „Vypadá to, že máme nového pomocníka.“ Usmála se na Gwydiona a on úsměv opětoval. Bylo to jednodušší, než čekal.

Sedlák podal opratě posledního páru koní jednomu z mužů, otřel si dlaně o košili a vykročil k němu. „Buď zdrav, Same,“ pozdravil a podal Gwydionovi ruku. „Hledáš práci?“

„Ano, pane,“ odpověděl Gwydion a potřásl mu rukou. Doufal, že jeho výslovnost je správná. Statkáři však bylo okamžitě jasné, že nemluví svou mateřštinou. Začal tedy hovořit pomaleji a důrazněji, aby mu mladík snáze porozuměl. Pokynul jednomu z mužů, který okamžitě přiběhl, utíraje si ruce do kusu hadru.

„Aso, ukaž tady Samovi, kde je přístřešek. Můžeš si tam najít místo, ale obávám se, že večerí už jsi zmeškal, chlapče. Ale ve městě je dnes předskliziňový tanec a všichni tihle mladíci na něj jdou. Co kdybys šel s nimi? Bude tam spousta jídla, pokud máš hlad.“

Žena nesouhlasně zamlaskala. „Máme ještě zbytky, které může sníst hned, Partchi. Pojď se mnou, chlapče.“ Otočila se a vešla do domu.

Gwydion ji následoval a přitom se užasle rozhlížel. Stěny domu byly kamenné, uvnitř obložené dřevem. Prostý, ale řemeslně velmi dobře zpracovaný nábytek nesl známky cymrianské výroby. Vřetenovité řezby na židlích a na schodišti se vinuly úplně stejným způsobem, jako tomu bylo u sloupků zábradlí před hlavním oltářem baziliky v Sepulvartě, svatém městě jeho domoviny, stoly se podobaly těm, které viděl ve Velké síni v Tyrianu.

„Tady máš, můj milý,“ řekla žena a podala mu talíř se zbytky. „Co kdyby sis to vzal s sebou do přístřešku a dal se trochu do

pořádku? Předsklizňový tanec je v našich končinách velká věc – tam, odkud přicházíš, máte taky něco podobného?“

Gwydion si s úsměvem vzal talíř. „Ne, paní,“ odpověděl uctivě.

„Jsem si jista, že se ti bude líbit; je to poslední tanec před manželskou loterií, tak si jej raději pořádně užij, dokud můžeš.“ Zamrkala na něho a chystala se odejít po své práci.

„Manželská loterie?“

„Vy ji u vás doma nemáte?“

„Ne,“ řekl Gwydion a vykročil za ní ke dveřím. Otevřela mu je a vydala se zpátky ke dvěma mužům, kteří se s ostatními myli u studny.

„V tom případě rozhodně nepocházíš ze zemědělského společenství.“

„Ne, paní,“ odpověděl Gwydion. Vzpomněl si na místo, kde byl, a zatajil úsměv.

„Tak se běž rychle připravit. Vypadá to, že všichni ostatní už se chystají k odchodu.“

„Děkuji,“ řekl Gwydion vděčně. Vzal z talíře skrojek chleba, chvatně jej snědl a pak se dal Asou odvést k přístřešku, kde přespávali najatí pomocníci.

Gwydion seskočil z vozu hned, jakmile zastavil. Cesta byla příjemná, přestože to občas trochu nadsakovalo na kamenech, a čeledíni, s nimiž se vezl, byli přívětiví, třebaže ne příliš hovorní. Zpočátku cítil odstup a nebyl si jist, zda je to proto, že ho neznali, nebo pro jeho smíšenou krev. Všichni bez výjimky to byli čistokrevní lidé stejně jako statkář, jeho manželka a každý, koho zde dosud zahlédl. Všude ve světě převládali mišenci a místo s takto rasově čistým obyvatelstvem snad nemělo nikde jinde obdobu.

Vesnice byla bohatě osvětlená lucernami rozestavenými na sudech a zavěšenými ve větvích stromů, což vytvářelo slavnostní náladu. Tato společnost očividně neoplývala bohatstvím, ale

zdálo se, že usedlosti jsou soběstačné a lidé vypadali dobře živení a oblečení.

Nápadné však bylo, že Gwydion nikde nepozoroval ani náznak nějakého přepychu; veškerá výzdoba byla prostá a laciná – velký sál, který této komunitě očividně sloužil jako modlitebna, škola a poradní síň, zdobily čerstvě nařezané větve ze stálezelených stromů a kytice lučních květů. Podlahu z udusané hlíny lemovaly dlouhé stoly plné pečiva a plodů sklizně a všude visely mušelinové stuhy jako zástavy lásky.

Navzdory tomu, že byl zvyklý na mnohem nákladnější a kultivovanější život, Gwydion zjistil, že se mu tato venkovská slavnost líbí. Ve srovnání s nudnými a okázalými ceremoniály, jichž se doma musel účastnit, mu zdejší prostota připadala příjemná.

Přicházelo stále víc lidí, dívek v šatech z jemného plátna světlých barev, chlapců v čistých mušelinových košilích, a ovzduší se začalo plnit vzrušením. Hudebníci, jeden se strunným nástrojem, který Gwydion neznal, a další dva s minarely, vlekli do kouta za stoly několik soudků. Vesnice se chystala oslavit nadcházející sklizeň, a to jak úrody, tak mladých lidí připravených vstoupit do manželství.

Jak se místnost zaplňovala, uvědomoval si Gwydion, že nezůstane stranou pozornosti. Nejedna skupinka dívek kolem něho prošla, prohlédla si ho od hlavy k patě a pak se ponořila do vzrušeného šepotu doprovázeného perlivým smíchem. Trošku ho to znervózňovalo, ale jen chvíli; děvčata se buď rychle rozptýlila po místnosti, nebo šla dál, aby se připojila k jiným dívkám či chlapcům. Gwydion odhadoval, že jim je asi tolik let co jemu, tedy kolem čtrnácti, zatímco chlapci byli o čtyři nebo pět let starší, ačkoliv se mezi nimi nacházelo i několik mladších.

Přistoupil k jednomu ze stolů s občerstvením a starší žena ho pobídla, aby si vzal, na co má chuť, což s radostí učinil. Nikdo se ho neptal, kdo je, i když všichni museli vědět, že není místní. I mnoho dalších mladíků vypadalo, že jsou přespolní. Když se

vesničané obraceli na mladého muže, kterého neznali, obvykle ho oslovili Jacku nebo Same; nyní Gwydion pochopil statkářovo přivítání.

Do místnosti vstoupil starší muž s velkou dřevěnou bednou a dav se vzrušeně rozšuměl. Muž došel ke stolu a žena, která u něho stála, na něm rychle udělala místo pro obsah bedny, jímž, jak se vzápětí ukázalo, byl velký počet pergamenových lístků, několik kalamářů, husích brků a rákosových per.

Dav se rozdělil na dvě skupiny podle pohlaví. Dívky pokračovaly ve švitoření, ale chlapci utvořili tlačenci kolem stolu, přehrabovali se lístky, až našli ten, který hledali, a pak do něj cosi napsali perem. Gwydion znal pojem tanečních pořadníků a měl pocit, že právě tím tyto lístky byly. Usoudil, že nastal příhodný čas jít se nadýchat čerstvého vzduchu.

Zatímco byl uvnitř, nastala noc a obloha úplně zčernala. Okolí ozařovaly lucerny a svíčky a lidé stále přicházeli a proudili do sálu, odkud se ozýval smích, hádky a další zvuky vzrušeného veselí. Míjeli Gwydiona, jako by tam nebyl.

Když je pozoroval, uvědomoval si vážnost tohoto slavnostního obřadu. Navzdory bezstarostné náladě se zde vznášel téměř hmatatelný podtón důstojnosti a důležitosti. Ve společnosti jako tato bylo uzavírání manželských svazků zásadní podmínkou přežití.

Gwydion poodešel dál od sálu a rozhlédl se po nějakém neosvětleném místě, odkud by mohl vidět hvězdy. Byl velmi dobře vzdělán v astronomii a předpokládal, že jakmile se podívá na hvězdnou oblohu, bude schopen určit, kde se nachází.

Světlo luceren mu bránilo vidět na hvězdy, a tak musel urazit kus cesty, než konečně nějakou zahlédl. Ale i když se nad ním konečně rozzářila hvězdná kopule, nebylo mu to nic platné. Nepoznal ani jedno souhvězdí, natož některou z jednotlivých hvězd. Jedna velmi jasná visela přímo nad obzorem, ale i ta mu byla neznámá.

Zaplavila ho chladná vlna strachu. Do této chvíle byl přesvědčen, že bude poměrně snadné nalézt cestu domů, jakmile určí, kde přesně se nachází. Ale pokud zde i hvězdy byly cizí, ocitl se mnohem dále, než původně předpokládal, ačkoli roční doba určitě přesně odpovídala té, z níž byl přenesen. Nic nedávalo smysl. Gwydion se posadil na jeden z řady soudků tvořících okraj cesty a pokusil se spolknout paniku, která mu stoupala do hrdla.

Na druhé straně silnice se něco nepatrně pohnulo a Gwydion zvedl hlavu, aby se podíval. Za stejnou řadou soudků, jako byla ta, na které seděl, se někdo opatrně plížil, krčil se a občas vystrčil hlavu, aby vrhl kradmý pohled směrem k velkému sálu. Gwydion se rozhodl, že podivné chování oné osoby prozkoumá. Většinu svých věcí nechal na statku, ale dýku měl stále u sebe. Vytasil ji, tiše přeběhl cestu a obešel soudky na druhé straně.

Jakmile byl na místě, obezřetně se napřímil, opřel se rukou o jeden soudek a rozhlédl se po tajemném vetřelci. K jeho překvapení se ukázalo, že je to dívka; ukrývala se za soudky a pozorovala přicházející a odcházející davy.

Do tváře jí neviděl. Měla dlouhé, téměř rovné vlasy s jen nepatrným náznakem zvlnění, které jí splývaly na záda jako hedvábná příkrývka. V temnotě se zdálo, že mají barvu bledého lnu, a Gwydiona náhle přepadla touha přejet po nich dlaní.

Namísto toho natáhl paži a poklepal jí na rameno. Polekaně vyskočila, zalapala po dechu a otočila se tak prudce, že jeden z prázdných soudků málem převrhla na silnici.

Vyděšený výraz v její tváři nemohl změnit nic na jeho dojmu, že je nepochybně tím nejkrásnějším stvořením, jaké dosud spatřil. Měla jemné rysy, velké tmavé oči zacloněné dlouhými černými řasami a horní ret ve tvaru luku. Na rozdíl od ostatních zdejších dívek byla očividně míšenka, stejně jako on, a velmi štíhlá. Couvla, až se zastavila o soudky, a vlasy, které jí přepadly přes rameno, jí zahálily celou hrud' i kytičku zdobící výstřih šatů.

„Neboj se,“ řekl Gwydion nejhlavněji, jak uměl. „Omlouvám se, že jsem tě vylekal.“

Dívka se zhluboka nadechla a obrovskými očima mu chvatně zapátrala ve tváři. Rychle zamrkala, jako by se pokoušela zbavit náhle vytrysklých slz. Chvilí jí trvalo, než byla schopna mu odpovědět, ale když promluvila, zněl jí v hlase takový úžas, až se mu útroby sevřely vzrušením.

„Ty jsi Lirin,“ řekla a v těch slovech bylo tolik posvátné bázně, kolik se jí tam jen mohlo vejít.

„Ano, částečně, ale ty také, že?“

Pomalů přikývla.

Gwydion zakašlal, aby zamaskoval ruměnec, který se mu vkrádal do tváři. „Hm, a je vás hodně, myslím Lirinů, tady kolem?“

„Ne,“ odpověděla stále oním užaslým hlasem. „S výjimkou mé matky a bratrů jsi první, kterého vidím. Kdo jsi?“

Gwydion se zamyslel, co by jí měl odpovědět. Chtěl jí říct pravdu, ale zatím sám nevěděl, jaká ta pravda vlastně je.

„Říkají mi Sam,“ řekl prostě. „A tobě?“

Dívka se poprvé usmála a Gwydion pocítil zvláštní rozechvění, jaké nikdy dříve nezakusil. Byla v něm závrať a opojení a strach, to všechno najednou, a on neměl tušení, jestli dokáže ovládnout svůj hlas nebo výraz tváře.

„Emily,“ řekla a ohlédla se. Blížili se k nim dva mladí muži, kteří spolu žertovali a rozhlíželi se kolem. Dívka couvla, až skoro vrazila do Gwydiona, a rychle si dřepla za soudky. Gwydion si klekl vedle ní, aby i on zmizel z dohledu.

Společně se dívali, jak muži prohledávají okolí a pátrají pohledem po špinavé prašné silnici i přilehlých polích. Vzápětí se ve výbuchu smíchu a potlesku rozezněla hudba a muži se obrátili zpět k sálu. Emily počkala, až dojdou dovnitř, a pak dlouze vydechla.

„Ty je znáš?“ zeptal se Gwydion a začal přemýšlet, co mu uniklo.

„Ano,“ odpověděla stručně. Zvedla se na kolena, aby lépe viděla. Jakmile zjistila, že je vzduch čistý, znovu vstala a oprášila si šaty.

Gwydion také vstal. Ženy jako takové pro něho příliš neznamenaly, mladé ani staré; vzhledem k tomu, že už neměl matku, s nimi málokdy přišel do styku. Ale tato dívka byla něco jiného. Z očí jí zářila přirozená inteligence společně s čímsi dalším, nepopsatelným, a on cítil, že ho neodolatelně přitahuje. Možná to bylo proto, že byla jediným představitelem své rasy, kterého zde dosud spatřil. Nebo to mohlo být tím jemným chvěním v jeho očích a neschopností odtrhnout od ní zrak, přestat se na ni dívat. Ať už to bylo čímkoli, chtěl mít jistotu, že mu nikam neodejde.

„Proč se schováváš? Ty nerada tančíš?“

Opět k němu otočila tvář a on znovu pocítil to zvláštní chvění. Začalo v útrokách a pak se rychle rozšířilo do hlavy a rukou, kde po sobě zanechalo lehkou slabost a zpocenou kůži. „Miluji tanec,“ řekla toužebným tónem.

„Tak půjdeme, ne? Myslím, kdybys chtěla.“ Vlastní hlas zněl jemu samému hloupě a dutě.

Emily na něho vrhla litostivý pohled a zavrtěla hlavou. „Nemohu,“ odpověděla smutně. „Ještě ne. Promiň.“

„O co jde?“

Znovu se ohlédla. Když nezaznamenala nic znepokojivého, obrátila se zpátky k němu a zpřímila se na něho podívala. „Nepřipadá ti tohle všechno, no, barbarské?“

Gwydion na ni chvíli užasle zíral a pak se zasmál. „Ano, vlastně ano,“ řekl se snahou nepůsobit hrubě ve chvíli, kdy se pokouší být čestný a pravdomluvný. „Ano, připadá.“

„Tak si představ, jak se asi cítím.“

Gwydion si uvědomil, že se mu líbí čím dál víc. Vztáhl k ní ruku. „Pojďme odsud.“

Emily se ještě jednou ohlédla, pak přijala jeho ruku a dovolila mu, aby jí pomohl přelézt smetí kolem soudků. Poodešli kus po

cestě a podívali se zpět k velkému sálu. Tanec byl v plném proudu, hudba břeskně vyhrávala do veselého výskotu rozjásaných hlasů, které naplňovaly noční vzduch. Ten byl teplý a voňavý, občas jím zavanul příjemný větřík; dokonalá noc.

Gwydion měl tolik otázek, že nevěděl, kde začít, ale rozhodně ji nechtěl vyděsit svou překotnou touhou po informacích. Ukázal na kytičku v jejím výstřihu.

„Jsi tu s někým?“

Emily se zamračila; pak si uvědomila význam jeho gesta a na tváři se jí rozhostil výraz pochopení.

„Ne,“ usmála se. „To je dárek od otce. Na předsklizňový tanec člověk nejde s někým, to by jaksi nemělo smysl.“

„Aha,“ udělal Gwydion. Teď, když se ocitla ve světle luceren, využil příležitosti lépe si ji prohlédnout. Její šaty byly sametové, patrně tmavomodré s hlubokým špičatým výstřihem, hrud' jí však až k hrdlu cudně zahalovala tenká bílá tkanina, lemovaná krajkou, s řadou drobných stříbrných knoflíčků. Dva prameny vlasů nad čelem měla staženy dozadu a svázány stuhou.

Její lirinská krev se projevovala zejména v křehké postavě a jemných rysech, ale na výšku musela mít nejméně pět stop, jen o tři nebo čtyři palce méně než on sám. Navzdory mozolům na ruku a drobné jizvy na zápěstí v sobě neměla nic z drsnosti některých jiných venkovských dívek; obklopovala ji aura jisté důstojnosti, která neodpovídala jejímu věku. Gwydion si přál zjistit víc o zbarvení její pleti a krásných tmavých očích, ale na to bylo světlo příliš slabé.

Poprvé v životě byl svému otci vděčný za to, že ho celé roky neoblomně nutil studovat cymrianštinu. „A co máš v úmyslu dělat teď?“ zeptal se. „Protože je jasné, že dovnitř jít nechceš.“

Emily se zahleděla směrem k sálu. „Myslela jsem, že tu počkám až do půlnoci, kdy pro mne přijde bratr,“ řekla a znělo to, jako by to už nepovažovala za nejlepší nápad.

„To mi připadá jako dost nešťastný způsob prožití letního večera.“

„No, jsou různé stupně neštěstí. Mohlo to být horší.“

Gwydion účastně přikývl. Viděl, že její rodina musí být na vyšší úrovni než většina ostatních, když si mohla dovolit krajky, které ostatní dívky neměly, přestože v jeho kruzích by byla považována za velmi chudé selské děvče, nebo přinejlepším obyčejnou statkářku. Ale poměrné bohatství rodiny spolu s její krásou z ní očividně činily hlavní cíl mladých lovců, kteří se shromáždili v sále. Avšak ona na rozdíl od ostatních dívek odmítala stát se kořistí a on si jí za to vážil.

„Mám nápad,“ řekl a rozhlédl se kolem. „Nedaleko sálu, ale ne zase moc blízko, je kus hezké rovné plochy. Hudba je tam určitě dobře slyšet. Co kdybychom si tam zatančili jeden nebo dva tance? Kdybys ovšem chtěla, samozřejmě.“ Celá léta se učil dvorské etiketě a teď dopadl tak, že se potupně zakoktal a rozpačitě zmlkl.

Emily se celá rozzářila a Gwydionovi poskočilo srdce. „To je úžasný nápad,“ zvolala nadšeně. „Budu moc ráda. Děkuji ti.“

Nabídl jí rámě a vedl ji přes silnici k místu, jehož si předtím všiml. Ze dveří sálu vyšlo několik lidí a oni museli rychle zaběhnout za budovu, ale podařilo se jim uniknout jejich pozornosti.

Když došli na pole, právě končila mazurka. Zůstali v rozpačitém tichu stát, dokud nezačal další tanec. Gwydion jí položil ruku kolem pasu a prudké zachvění, které mu vystřelilo od prstů přes paži do hlavy, ho málem vychýlilo z rovnováhy. Uchopil její dlaň do své, ona si volnou rukou nadzvedla sukni a začali se spolu otáčet do rytmu hudby, která k nim doléhala přes pole.

Téměř okamžitě vyvstal problém. Přestože tanec byl obyčejný twostep, Gwydion jej ovládal v klasickém vojenském stylu, zatímco Emily tančila základní jednoduchou formu, následkem čehož mu při čtvrté obrátce šlápla na nohu a tvář jí zaplavil rozpačitý ruměnec. On tomu nevěnoval pozornost a pokračoval v

tanci, ale na konci další krokové řady se to stalo znovu. Emily se zastavila a zahanbeně se odvrátila.

„Je mi to strašlivě líto, Same,“ řekla. „Musíš si myslet, že se pohybuji s půvabem dobytčete. Asi by ses měl vrátit dovnitř.“

Gwydion ji uchopil za rameno a otočil zpět k sobě. „O čem to mluvíš? Vždyť jsem to já, kdo nezná správné kroky. Nedělej to, prosím.“

„Co nemám dělat?“

„Chovat se ke mně, jako bych byl jedním z tamtých.“ Mávl rukou k sálu. „Je mi s tebou nesmírně krásné a nedovedu si ani ve snu představit, že bych tě mohl jakkoli srovnávat s dobytčetem. Víš, jaký tanec budou hrát teď?“

Emily se plaše usmála. „Asi valčík.“

„Dobře, mohu to tedy zkusit ještě jednou? Myslím, že valčík bych měl zvládnout.“

Přikývla. Gwydion si uvědomil, že nepustil její ruku a ona se nepokusila ji z jeho sevření vyprostit, a tak ji stále držel, zatímco stáli a čekali, až začne valčík. Když pak konečně spustil, omezil se Gwydion na základní kroky a dával si pozor, aby se nepouštěl do variací, jaké byly v oblibě na plesech u dvora.

Tentokrát se shodli a Gwydion doslova cítil, jak je rozjařená, zatímco se v dokonalém souladu vznášeli přes pole, dokud hudba nepřestala hrát. Když byla šťastná, odráželo se jí v očích světlo, nebo si možná vytvářely své vlastní. V každém případě ve chvíli, kdy tanec skončil, zářily jasněji než kterákoli z luceren.

„Emmy, co tam děláš? Půjdeš už dovnitř?“

Prudce se otočila. Gwydion přes její hlavu spatřil skupinku mladých lidí, jak stojí na kraji pole a hledí na ně dva. Mladík, který promluvil, byl tmavovlasý míšenec; Gwydion usoudil, že to musí být její bratr. Vedle něho stály dvě dívky a jeden z chlapců, kteří ji předtím hledali. Ve tvářích se jim zračily různé stupně nelibosti.

„Všichni na tebe čekají, Emmy. Už jsi zmeškala tři tance a tvůj taneční pořádek je vzhůru nohama. Pojď.“

Emily se napřímila. „Přijdu později, Bene,“ odpověděla podrážděným hlasem. „A můj taneční pořádek mi může být naprosto ukradený. Já jsem koneckonců do košíku žádný nedávala, takže bych ho ani neměla mít.“

„Každý má taneční pořádek,“ odpověděl druhý mladík, jehož podrážděnost se vyrovnala té její. „A já jsem měl první tanec. A teď už pojď dovnitř.“

Gwydion viděl, jak Emily tuhnou záda. „Neopovažuj se se mnou takhle mluvit, Sylve,“ řekla ledově. „Půjdu, až se mi zatraceně bude chtít.“ Gwydion spolkl smích, který se mu dral do hrdla při pohledu na zhrozené výrazy ve tvářích dívek a ohromení jejího bratra a Sylva. Ben se lehce usmál a otočil se ke svému společníkovi.

„Neříkal jsem ti to? Opravdu chceš riskovat, že budeš mít celý život na krku *tohle*?“ Mrkl na ni a vrátil se spolu s děvčaty do sálu. Sylvus na Emily ještě chvíli hleděl a pak promluvil.

„Pospěš si, Emily, čekám.“ Otočil se, ale ještě než odešel, vrhl přes rameno nepřátelský pohled na Gwydiona.

„Jo, ty mě taky,“ zamumlala Emily tiše.

Gwydion sklonil hlavu k dívčinu uchu. „To bylo dobré,“ řekl povzbudivě. „Nechceš jít na procházku?“

Emily nepřemýšlela o jeho otázce ani okamžik. „S radostí. Pojď, ukážu ti svoje nejmilejší místo na celém světě.“

Právě vycházel měsíc, když přeběhli silnici a vydali se přes pole na protějším svahu vzhůru do kopce. Hluk a světla slavnosti nechali za sebou.

Gwydion vždycky pobýval raději pod širým nebem než v uzavřených místnostech, což mělo za následek, že často utíkal z domu, aby se mohl toulat po světě. Ale i přes svou zdatnost měl co dělat, aby udržel krok s Emily, která navzdory dlouhé sukni a vysokým šněrovacím botám celou cestu do kopce skoro běžela a ani se přitom nezadýchala.

Gwydion se ještě plně nepřizpůsobil řídkému, teplému vzduchu a musel vyvinout značné úsilí, aby cestou do stále příkřejšího kopce zůstal po jejím boku, ale většinou se mu to nedařilo, takže za ní zaostával. Tu a tam si vzpomněla, že je tam s ní, a zpomalila nebo se otočila a nabídla mu ruku. Když se pak opět nadšeně rozběhla, rozhodl se, že jí bude držet za ruku a nepustí, až dívka pochopila, co se jí tím pokouší sdělit, takže zbytek cesty urazili ruku v ruce rychlým, ale rozumným tempem.

Těsně pod vrcholem stoupání se zastavila, ozářena měsíčním světlem, v němž její vlasy vypadaly jako stříbrné. „Už tam skoro jsme,“ řekla a Gwydion viděl, jak jí v temnotě zajiskřilo v očích. „Zavři oči.“

Poslechl a nechal se poslepu vyvést na hřeben kopce. Zahnula mírně doprava a opatrně ho vedla za sebou.

„Dávej pozor na nohy, je tady díra.“

Obešel ji a Emily ho zastavila. Slyšel, jak se zhluboka nadechla, a pak pustila jeho ruku.

„Dobře, teď se můžeš podívat.“

Zrak se mu okamžitě zaostřil, ale při pohledu, který se jeho očím naskytl, se mu zatajil dech. Kam až dohlédl se rozprostíralo údolí, koupající se v měsíčním světle. Bylo tvořeno množstvím polí, některých obdělanych, jiných ponechaných ladem a uprostřed se nad potokem, který je dělil na dvě části, skláněla obrovská vrba. Dokonce i v noci Gwydion viděl nádheru tohoto místa, v jeho očích ještě posílenou tím, že to byla země, kterou milovala Emily.

„Kde to jsme?“

Emily se posadila na zem a on následoval jejího příkladu. „Tohle je jeden z kopců, které obklopují náš statek,“ odpověděla. „Moje věnné pozemky se rozkládají uprostřed kolem potoka, tam, co stojí ta vrba. Říkám tomuhle místu Patchwork, protože vypadá jako přikrývka na mojí posteli; stejně jako kousky látky na ní má každé pole jinou barvu a vzhled.“

Gwydion se podíval do Emilyiny tváře ozářené měsícem a ucítil, jak se v jeho srdci otvírají dveře. Bylo v tom mnohem víc než ono nezvyklé chemické vzrušení, které jím projíždělo od okamžiku, kdy ji poprvé spatřil, a působilo mu závrať. Hluboko v nitru cítil touhu mnohem silnější, než jakou do té doby zakusil.

Bylo to, jako by ji znal celý život, nebo spíše jako by jeho život začal až v okamžiku, kdy ji poznal. V každém případě, ať se na tomto místě ocítl z jakéhokoli důvodu, věděl, že nyní už se od ní nedokáže odloučit. V dívčiných očích četl, že i v jejím srdci se rodí tytéž zvláštní a úžasné pocity.

Otočila se a znovu se zadívala do údolí. „Tak co, líbí se ti to?“ zeptala se s trochou úzkosti v hlase.

Pochopil smysl její otázky a odpověděl ve stejném duchu. „Nic krásnějšího jsem dosud neviděl.“

Neohrabaně se k ní naklonil s nadějí, že její rty vyjdou vstříc jeho touze. S výjimkou projevů úcty ještě nikdy opravdově nelíbal, a tak se nyní pohyboval mučivě pomalu a ruce mu chladly hrůzou z toho, že by se mohla pobouřeně odtáhnout.

Ale namísto toho jakmile pochopila jeho úmysl, usmála se, zavřela oči a dychtivě nastavila rty. Neočekával, že budou tak měkké, tak teplé, a z jejich doteku ho i v této horké noci zamrazilo po celém těle. Než se jejich ústa opět oddělila, pohládila ho Emily něžně po tváři a toto gesto ho zasáhlo přímo do srdce.

Ale pak, když ho zaplavilo štěstí, které začal objevovat, vzedmul se mu v nitru ještě mrazivější pocit. Obraz údolí, do něhož se díval, se mu náhle před očima změnil, zář měsíce se rozplynula v šedi štiplavého dýmu.

Před vnitřním zrakem viděl údolí poté, co bylo zničeno strašlivým požárem; ze zčernalých pastvin stoupal kouř, z usedlostí a stodol zůstaly jen spálené trosky. Vesnice byly vyhlazeny a přes pole se valily řeky krve, která se vpijela do půdy. Když rudý příliv začal stoupat po úbočí kopce a neúprosně se k nim blížit, Gwydion se neovladatelně roztrásl.

„Same?“ V Emilyině hlase zněl úlek. „Jsi v pořádku? Co se stalo?“

Gwydion se vytrhl z hrůzných představ a údolí před jeho očima se okamžitě vrátilo do své pokojné postříbřené krásy. Emily na něho ustaraně hleděla. Její prsty stále spočívaly na jeho tváři. Uchopil je do svých, přestože se mu ruka stále divoce třásla.

„Same?“ Dívčiny oči potemněly a starostlivý výraz v její tváři se prohloubil.

„Emily, kde to jsme? Mám na mysli, jak se jmenuje tato vesnice?“

„Veselí.“

Sevřely se mu útroby. Veselí byl docela běžný název; mohlo to být kdekoli. Ale pamatoval si, že na starých mapách se někde uprostřed Širých luhů nacházela vesnice tohoto jména, obklopená rozlehlými planinami tvořícími velkou část středovýchodního Serendairu. Luhy byl válkou zcela zničeny; žádná z lidských vesnic nepřežila. A po znovunastolení míru se vesnice sotva začaly obnovovat, když Ostrov podlehl konečné zkáze.

„Jak se jmenují nejbližší města?“

Emilyino znepokojení rostlo s každým okamžikem. „Tady kolem žádná města nejsou, Same, nejméně do vzdálenosti tří set mil. Můj otec jezdí do města jen jednou ročně a trvá mu to déle než měsíc.“

„A jak se to město jmenuje, Emily? Víš to?“

Konejšivě mu stiskla ruku, přestože očividně nechápala důvod jeho paniky. „Nacházíme se uprostřed mezi dvěma. Na západě, na druhé straně velké řeky, je Přístav Naděje a na jihovýchodě je Easton. To je největší město v zemi, myslím.“

Gwydiona začaly pálit oči. *To není možné*, pomyslel si zoufale, *to není možné*. Obě města, která zmínila, se nacházela v Serendairu.

„Same?“ Panika už se přenesla i na Emily. Gwydion se jí podíval do tváře. Zrak se mu náhle vyčistil a zbystril a z hlubin zoufalství se opět vynořila věčnost a střízlivost.

Samozřejmě, pomyslel si a strach ho okamžitě opustil. Byl tady, aby ji zachránil ze zkázy Ostrova. Věděl jak, věděl, za kým se vydat a kdy bude nutné odejít. Nějaký laskavý Osud ho musel poslat zpátky v Čase a dát mu tuto příležitost, ačkoliv neměl ani tušení proč.

Znovu se na ni podíval, usmál se a vzápětí našel odpověď na svou poslední otázku. Toto musí být jeho vyvolená; najednou si tím byl jistější než vlastním jménem. *Viděl* to. A s jasností tohoto uvědomění se dostavil i pocit klidu a rostoucí radosti. Emily byla jeho vyvolená, jeho zpřízněná duše. Bylo snadné tomu uvěřit vzhledem k tomu, jak vroucně už ji miloval.

Vzal její tvář do dlaní a přitáhl ji k sobě, aby ji mohl znovu políbit. „Promiň, nechtěl jsem tě vylekat,“ řekl, když ji pustil. „Musím ti nutně něco říct.“

Trochu se od něho odtáhla. „Co?“

Pokusil se ovládnout svůj hlas tak, aby mu neselhal, ale přesto se tu a tam zajíkl vzrušením nebo úzkostí. „Musíme odsud co nejdřív odejít a vydat se na východ do Luhů. Kdyby se mi něco stalo nebo kdyby nás nějaká náhoda rozdělila, musíš mi slíbit, že vyhledáš člověka jménem McQuieth nebo Farrist nebo Garael. Slib mi to, prosím.“

Emily na něho užasle zírala. „O čem to mluvíš?“

Gwydion se zamyslel, jak by jí to měl vysvětlit, a pak zjistil, že to nedokáže. Jak by to všechno mohla teď pochopit? Nikdo nevěděl, co se stane; válka sem ještě vůbec nedospěla a ke zkáze Ostrova došlo až mnoho let po ní. A pak ho napadla ještě smutnější myšlenka. Možná se ani on neměl vrátit zpátky. Možná je jeho údělem žít a zemřít zde, v Minulosti.

Znovu vzal její tvář do dlaní a pozorně se do ní zahleděl. Zdálo se, že Emily navzdory jeho podivnému chování chápe jeho rozrušení a chce je uchlácholit. Dívčiny oči hledaly odpověď v

jeho obličej. Byly naplněné starostí; soucit v nich neměl konce. Dokázal by se do nich dívat celé věky a pořád by neměl dost. Zaplavila ho něha, stáhla mu hrdlo a on se v tom okamžiku rozhodl, že zemřít s ní tady by bylo nekonečně lepší než vrátit se zpět k životu bez ní.

Měsíc se posunul tak, že jí ozářil oči, a ona se usmála. Jakmile to udělala, strach z něj vyprchal. Znovu ji políbil, tentokrát déle a vroucněji. Když ucítil, jak lehce pootevřela rty a ústa mu naplnil její dech, útroby mu opět zachvátilo ono nádherné, svíravé rozechvění. Tak důvěrná blízkost byla víc, než dokázal snést, aniž by naprosto ztratil sebeovládání.

Odtáhl se a spatřil v její tváři radostný úžas. „Nemohu uvěřit, že jsi opravdu přišel,“ zašeptala. „Odkud jsi?“

Gwydion byl ohromen. „Co tím myslíš?“

Emily uchopila jeho ruce do svých. Nadšení jí prýštilo z očí a pronikalo celým tělem, které se chvělo štěstím. „Jsi moje splněné přání, ne? Přišel jsi mne zachránit před loterií a odvést mne pryč, že ano?“

Gwydion polkl. „Dalo by se to tak říct. Proč si myslíš, že jsem tvoje splněné přání?“

Neměla ve tváři ani stopy po ostychu nebo rozpacích. „Včera po půlnoci, když vyšla moje hvězda, jsem si přála, abys přišel, a tady tě mám. Ty nevíš, kde ses ocítl, že ne? Přivábila jsem tě zdaleka?“

Gwydion zamrkal a přihloupě se usmál. „Ano, to určitě ano.“

Povzdechla si. „Pořád tomu nemohu uvěřit. Skoro rok jsem čekala na tu správnou noc, a povedlo se. Konečně jsi přišel. Konečně jsi tady.“ Po tváři jí rychle sklouzla třpytivá slza, díky níž se její úsměv zdál ještě zářivější. Je v ní kouzlo, usoudil Gwydion. Kouzlo možná tak silné, že ho skutečně dokázalo přenést přes vlny Času až sem.

Vstala a podala mu ruku. „Pojď,“ vyzvala ho. „Ukážu ti vílu pevnost.“

Sestoupili do údolí, tentokrát pomalu, a zamířili k potoku, který se vinul mezi poli. Zatímco kráčeli, pozoroval Gwydion neznámé hvězdy rozeté po temné obloze, která se nad nimi klenula plná nekonečných příslibů.

Když došli k potoku, Emily se zastavila a zoufale se rozhlédla. Voda plynula mnohem rychleji, než očekávala, a břeh byl bahnitý; jedna bota jí uvízla v blátě. Gwydion jí pomohl vyprostit se a Emily vrhla bezmocný pohled na vrbu, k níž ho chtěla zavést, a pak na své zablácené boty, složitě zašněrované až ke kolenům.

„Promiň mi to, Same,“ řekla se zřetelným zklamáním v hlase. „Takhle se na druhou stranu nedostanu a opravdu si teď nemohu zout boty – zašněrovat je trvá hodiny. Ale ty běž. Pohled zpod vrby je úchvatný.“

„Myslím, že by nemělo smysl, abych tam chodil bez tebe,“ odpověděl Gwydion. Rozhlédl se, jestli nenajde nějaké vhodnější místo k přebrodění, ale žádné neobjevil. Dostal nápad, ale nevěděl, jestli by bylo vhodné jí něco takového navrhnout.

„Mohl bys mne přenést,“ řekla, jako by mu četla myšlenky. „Pokud by ti to ovšem nevadilo.“

„Ne, vůbec ne,“ usmál se s úlevou. Hned u prvního slova se zajíkl a zamaskoval rozpaky tím, že se sehnul a svázal si cípy pláště, aby si jej nenamočil do vody. Jakmile mu přestaly hořet tváře, napřímil se a napřáhl paže. Ještě nikdy nikoho nenesl a v duchu si přísahal, že když ji upustí, natrhá si první jedovaté býlí, které najde, a ze samé hanby se otráví.

Emily k němu bez zaváhání přistoupila, ovinula mu paži kolem šíje a pak ho vzala za ruku a vsunula si ji pod kolena. Trochu neohrabaně ji zvedl, opatrně vstoupil do proudu a přešel na druhou stranu. Jakmile se ocitl za vodou, pokračoval v chůzi podmáčenou loukou, dokud se nezastavil u vrby, kde dívku jemně postavil na zem.

Strom, který se nad nimi tyčil, byl nádherný; hlavní kmen, obklopený menšími výhonky, dosahoval takové tloušťky, že by

jej neobjali ani tři dospělí muži. Díky dostatku vody vyrostl do neobvyklé výšky a dlouhé bledé listy mihotavě odrážely měsíční světlo.

Emily něžně pohladila drsný kmen. „Rolníci věří, že osamělý strom uprostřed polí je domovem všech víl ze širokého okolí,“ usmála se s pohledem zvednutým až k nejhořejším větvím. „To znamená, že se v tomto stromě ukrývá velká kouzelná síla. Je velké neštěstí, když vílí pevnost zahyne bleskem nebo ohněm, a žádného rolníka by nikdy nenapadlo, že by takový strom mohl pokácet.“

Gwydion si vzpomněl na obraz před svým vnitřním zrakem, na spálenou a zničenou krajinu. Viděl i vrbu, zčernalou a mrtvou, a v duchu se oťrásl. Obrátil se zpátky k Emily. Obcházela strom s rukou vztaženou k větvím a tiše něco říkala jazykem, který Gwydion neznal.

Když došla až k němu, usmála se. „Tak, už jsi ji viděl, a co bys chtěl dělat teď? Vrátit se?“

„Ještě ne,“ odpověděl a oplatil jí úsměv. „Víš něco o hvězdách?“

„Ano, proč?“

„Pověděla bys mi o nich?“

„Když si to přeješ.“ Chtěla si sednout do trávy pod stromem, ale on ji zadržel. Rozvázal si tkanice pláště a rozprostřel jej na zem.

Její vděčný úsměv v něm vyvolal další zachvění. „Same?“

„Ano?“

„Vadilo by ti, kdybych si svlékla šaty?“

Gwydion zbledl a v příštím okamžiku si bolestně uvědomil místo, kam se krev z jeho tváří rozhodla přestěhovat. Když Emily uviděla jeho výraz, promluvila dřív, než stačil otevřít ústa.

„Promiň,“ řekla v rozpacích. „Měla jsem být přesnější. Měla jsem na mysli tuto část.“ Dotkla se svrchního oděvu z modrého sametu. „Ujišťuji tě, že jsem pod tím docela cudně oblečená. Jde

o to, že jsou to moje jediné lepší šaty, a kdybych si je zničila, zlomilo by to mojí matce srdce. Bude ti to vadit?“

Gwydionovi prolétlo hlavou několik odpovědí a jim odpovídající výrazy se mu vystřídaly na tváři.

„Ne,“ vydechl nakonec.

Emily se k němu otočila zády a zašla za strom. Díval se, jak si rozšněrovává živůtek sametových šatů a stahuje si je přes ramena; sklouzly k zemi dřív, než si uvědomil, že na ni nestoudně civí. Vystoupila z nich, pečlivě je pověsila na větev a pak se obrátila zpátky k němu. Teď měla na sobě dlouhou krajkovou košili bez rukávů. Bílá tkanina, která jí předtím zahalovala výstřih, byla součástí živůtku a nabíraná sukně vypadala, jako by patřila k lehkým letním šatům.

Emily se posadila na jeho plášť a on si k ní přisedl. „Co chceš vědět o hvězdách?“ zeptala se a zvedla oči k noční obloze. Vlasy se jí rozprostřely po ramenou a Gwydion se musel vši silou držet, aby do nich nevnoril ruce.

„Cokoli. Všechno. Nepoznávám žádnou, takže cokoli mi povíš, může mi pomoci. Tam, odkud přicházím, jsou úplně jiné.“ Pro něho to bylo prosté, věčné prohlášení, ale její tvář se při oněch slovech rozzářila úžasem. Lehla si na záda a natáhla se tak, aby jí hlava spočívala na zeleném mechu, který rostl mezi kořeny vrby.

„Podívej, první a nejdůležitější je Seren, hvězda, po níž Ostrov dostal své jméno. Většinu jarních a letních nocí se o půlnoci nachází v nadhlavníku.“

Gwydion se uvelebil vedle ní. Natáhl paži za její hlavou tak, aby se jí nedotýkal; zdálo se mu, že by to bylo příliš brzy. A ona stejně jako už několikrát předtím uhodla jeho myšlenky, uchopila paži a vtáhla si ji pod šíji. Přitom stále pokračovala v astronomickém výkladu.

Ukazovala mu jednotlivé hvězdy a souhvězdí a vyprávěla mu legendy i historické události, které se k nim pojily. Zdálo se, že má v tomto oboru značné vědomosti, některé dokonce i z oblasti

navigace. Gwydion si tuto zvláštní skutečnost zapamatoval, ale po chvíli se přestal dívat na oblohu a stočil pohled k její tváři. Zářila svým vlastním nebeským světlem a on cítil, že poznává mnohem více pozorováním hvězd v jejích očích než těch na obloze. Otočil se na bok, podepřel si hlavu dlaní a začal se přihloupě usmívat.

Po nějaké době Emily vzhledla, jako by se probudila ze sna, a všimla si jeho nepřiliš bystrého výrazu. Zrudla rozpaky a chvatně se posadila.

„Promiň, neměla jsem v úmyslu zbytečně žvanit.“

„Nic takového jsi nedělala,“ řekl rychle. „Poslouchal jsem tě velmi pozorně.“ Natáhl paži. „Povíděj ještě.“

Znovu si lehla a zadívala se přímo na nebe nad svou hlavou. Tentokrát se tvářila vážně a chvíli mlčela. Když nakonec promluvila, zněl jí v hlase smutný tón.

„Víš, kam moje paměť sahá, vždycky jsem snila o tomto místě,“ řekla tiše. „Donedávna byl můj sen skoro každou noc úplně stejný – byla jsem v noci tady pod hvězdami a vztahovala k nim ruce. A ony začaly padat. Napadaly mi do dlaní a já jsem je pevně držela; zaťala jsem ruce v pěsti a viděla jsem, jak mi září mezi prsty. Pokaždé jsem se pak probudila s pocitem neobyčejného štěstí, který trval nejméně celé dopoledne.“

Ale potom se onen sen změnil. Myslím, že to bylo v době, kdy jsem se stala účastnicí manželské loterie. Byla jsem k ní způsobilá už loni, ale otec řekl, že je to pro mne příliš brzy. Jenže letos už se tomu nedalo vyhnout a rodiče mne navzdory mému i svému přání museli přihlásit do loterie jako klisnu do dražby. Celý můj život se mění a sen se mění s ním. Teď už nepřichází tak často, a když se to stane, je jiný.“

„Jak je jiný?“

„Zpočátku je to stejné. Jsem tady v polích, v noci, a hvězdy září stejně jasně jako dřív, ale když začnou padat, nedokážu je udržet v dlaních; propadnou jimi a napadají do potoka. Dívám se do vody a ony leží na dně a zlatě se třpytí.“

Gwydion cítil, jak mu smutek z jejího hlasu proniká do srdce. „Máš nějakou představu, co by to mohlo znamenat, pokud vůbec něco?“

„Ano, myslím, že mám,“ odpověděla. „Myslím, že jsem nakonec pochopila, že všechny ty věci, o nichž jsem snila, že je uvidím nebo udělám, se neuskuteční. Že namísto toho, abych viděla svět, studovala a prožívala všechna ta úžasná dobrodružství, v něž jsem doufala, když jsem byla mladá, bude mým skutečným osudem to, o čem snily všechny mé přítelkyně – provdám se za někoho, koho mi vybere otec, usadím se tady v údolí a vychovám děti. Svým způsobem jsem věřila, že nakonec dojde i na tohle; miluji tuto zemi a mohu tady být šťastná. Ale – myslela jsem –“ Hlas se jí vytratil.

„Myslela jsi co?“

„Myslela jsem, že toho zažiji víc. Víím, že je to ode mne sobecké a dětinské, ale doufala jsem, že jednoho dne uvidím místa, která se mi zjevovala ve snech.

Myslím, že ta změna odráží moje smíření s tím, že se nic z toho nesplní. Že se během několika dnů vzdám svých pošetilých nadějí. Otec mi z loterie vybere někoho, kdo bude při troše štěstí laskavý, nebo alespoň ne tak krutý, jak někteří statkáři bývají, a já strávím celý svůj život tady v údolí, aniž z něj kdy vytáhnu paty. Myslím, že jsem to vlastně vždycky věděla, jen jsem si to nechtěla připustit. Ten sen už se mi stejně zdá čím dál tím méně. Brzy se mi nebude zdát vůbec a pak na něj zapomenu a budu žít svůj obyčejný život.“

Z jejích slov na něho padla úzkost. „Ne.“

„Ne?“

Opět jednou zvítězila věčná stránka jeho povahy a na mysl mu vytanula naprosto jasná a zřejmá odpověď. Posadil se, zkřížil nohy a zvedl dívku k sobě. „Emily, jaké jsou tady zvyklosti při namlouvání? Co musím udělat, abych se mohl vyhnout loterii a přímo požádat tvého otce o tvoji ruku?“

Emilyiny oči se rozzářily, ale vzápětí znovu potemněly. „Ach, Same,“ řekla smutně. „On mi nikdy nedovolí odejít s tebou. Šetřil mi na věno od mého útlého dětství a zahrnul do něj i tato pole a louky, aby zajistil, že ať si mne vezme kdokoli, zůstane tady v blízkosti mé rodiny. Nikdy by nesouhlasil, aby sis mne odvedl pryč.“

Gwydion měl pocit, že začne zvracet. Nedokázal vyjádřit slovy, jak je nutné, aby opustila toto místo. „A co kdybys přesto odešla, Emily? Utekla bys se mnou?“

Spustila zrak dolů na své ruce. Gwydion čekal na odpověď se staženým hrdlem a chvějícími se rameny. Nakonec vzhledla a zpřímala se mu podívala do očí.

„Ano,“ řekla prostě. „Vždyť bych promarnila svoje přání, kdybych to neudělala, nemyslíš?“

Zaplavila ho úleva jako sprška chladné vody. „Ano; ano, myslím.“ Sevřel ji v náručí a přitiskl svou rozpálenou tvář k její. „Je tady ve vesnici někdo, kdo by nás oddal?“

Emily si povzddechla. „Až za několik dnů, po loterii. To tady bude spousta svateb.“

Gwydion ji přivinul ještě blíž k sobě. Neměl tušení, nakolik může pozdržet jejich odchod, ale to riziko za to stálo. Rozhodl se počkat a zbytečně ji neděsit.

„Same?“

Neochotně ji pustil, posadil se zpřímá a zahleděl se na ni novými očima. Když ráno vycházelo slunce, byl naprosto svobodný a úplně sám; žil stejný život jako ostatní chlapci jeho věku, na Budoucnost myslel málo a věřil v ni ještě méně.

A teď se díval na svoji manželku. Často přemýšlel, jak asi vypadá druhá polovina jeho duše, a nyní ho přemáhal úžas a pokora, když viděl, jak neuvěřitelně je krásná; vlastně se divil i tomu, že vůbec nějakou má. Představa, že celý svůj život stráví po jejím boku, ho naplňovala závratným štěstím i posvátnou bázní. V následujících letech, kdy každý den svého nekonečně se vlekoucího života oplakával její smrt, často vzpomínal na tento

okamžik a živě si vybavoval, jak vypadala ve chvíli, kdy ji poprvé spatřil novými očima, očima, které ještě věřily, že mu osud připravil budoucnost plnou lásky.

„Ano?“

„Myslíš, že někdy uvidím oceán?“

V tom okamžiku by jí zcela vážně slíbil všechno, oč by ho požádala. „Jistěže. Když budeš chtít, můžeme u něj dokonce bydlet. Ty jsi jej ještě neviděla?“

„Já jsem nikdy neopustila tuhle vesnici, Same, nikdy v celém svém dosavadním životě.“ V očích se jí objevil zasněný výraz. „Vždycky jsem toužila vidět oceán. Můj dědeček je námořník a často mi sliboval, že mě jednou vezme k moři. Až donedávna jsem tomu věřila.“ Podívala se mu do očí, zpozorovala v nich stopu smutku a rychle odvrátila zrak. Okamžitě si uvědomil, že zármutek, který kvůli ní pocítil, rozesmutnil i ji. Když k němu opět zvedla oči, zářily, jako by právě vymyslela způsob, jak ho rozveselit. Naklonila se k němu, a jako by se s ním dělila o velké tajemství, zašeptala: „Ale viděla jsem jeho loď.“

Gwydion užasl. „Jak je to možné, když jsi nikdy nebyla u moře?“

Usmála se. „No, když je v přístavu, tak je vlastně strašně maličká – asi jako moje ruka. A dědeček ji nosí schovanou v kapse pláště, v lahvi. Jednou mi ji ukázal, když k nám přišel na návštěvu.“

V očích ho zaštíply slzy. Ve svém životě se setkal s mnoha slavnými a obdivuhodnými lidmi, ale i kdyby vzal všechny jejich duše dohromady, nevyrovnaly by se čistotou té, již měl před sebou. Chvíli nebyl schopen slova. A když nakonec promluvil, řekl přesně to, co měl na srdci.

„Jsi ta nejúžasnější dívka na celém světě.“ Vážně se na něho podívala. „Ne, Same, jen nejšťastnější.“ Roztřesenými rukama ji uchopil za nahé paže. Jejich polibek byl vroucný a plný příslibu svatebního požehnání. Poprvé to pro něj bylo snadné a nejtěžší bylo skončit.

„Same?“ Emylyiny krásné oči jiskřily v záři měsíce. „Ano?“
„Musím ti říct dvě věci.“

Z jejího úsměvu poznal, že obě rád uslyší.

„Ano?“

Emily na okamžik sklopila oči. „Ta první je, že pokud mne ještě jednou políbíš, dopadne to nejspíš tak, že naplníme své manželství tady a teď.“

Jeho třes zesílil až k neovladatelnosti. „A ta druhá?“

Přejela mu dlaní po tváři a hrdle až k rameni, kde ji nechala spočinout. „Opravdu bych chtěla, abys mne ještě jednou políbil.“

Gwydion jako v transu uhladil na zemi svůj plášť a Emily si na něj lehla. Posadil se na paty a díval se na ni, dokud k němu nevztáhla paže. Se staženým hrdlem se k ní sklonil, nechal se obejmout a sevřel ji tak pevně, jak jen mohl, aniž jí ublížil. Držel ji tak po dobu, která se mu zdála nekonečně dlouhá, až se o špičky jeho prstů otřely její vlasy a on konečně podlehl své touze dotknout se jich.

Znovu a znovu po nich přejížděl dlaněmi, laskal se s nimi a nemohl se nabažit jejich chladné, saténové hebkosti. Ucítit, jak mu její ruce sklouzly k hrudi a začaly rozvazovat tkanici, a zachvěl se, když mu jemně vykasala košili z kalhot a přesunula dlaně na nahou hrud'. Její gesto mu dodalo odvalu. Zavřel oči a ústy hledal a našel její rty. Chvěly se stejně jako ty jeho.

Teplý letní vítr, který vanul nocí, jim čechrал vlasy. Gwydion se vzepřel na jedné paži a zahleděl se na Emily. Ve tváři se jí nezračil strach ani rozpaky, jen láska a oddanost.

Aniž z ní spustil oči, sáhl k živůtku její košile a do prstů, které se třásly jako listy osiky ve vichřici, uchopil první drobný knoflíček ve tvaru srdce. Rozepínal jeden knoflíček po druhém a ruka se mu třásla čím dál víc, až pátý nevydržel křečovitě škusnutí a zůstal mu v prstech.

Gwydion na něj s hrůzou pohlédl. „Promiň, Emily, strašlivě mne to mrzí,“ vydechl a rozpaky zrudl tak, že se jeho obličej

podobal zapadajícímu slunci. Zvedl vydešený pohled a zjistil, že se pobaveně usmívá. Vzala mu knoflíček z dlaně a chvíli ho převracela mezi prsty.

„Nejsou hezké?“ zamumlala, jako by mluvila sama k sobě. „Otec mi je přivezl z poslední cesty do města jako dárek k narozeninám. Určitě stály až příliš mnoho peněz.“

„Emily –“ Umlčela ho dvěma prsty druhé ruky, které mu přitiskla ke rtům. Pak mu vložila knoflíček zpátky do dlaně a zavřela ji.

„Nech si jej, Same,“ řekla. „Jako připomínku noci, kdy jsem ti dala své srdce.“ Ucítla, jak jí na hrdlo skanuly horké slzy, ovinula mu paže kolem šije a přitáhla si ho na hrud'. „To je v pořádku, Same,“ šeptala. „Neublížíš mi, opravdu. Bude to v pořádku.“

Opět mu četla myšlenky. Gwydiona zaplavila vlna sebejistoty. Rozhrnul jemnou krajku a přitiskl rty k hebké pokožce mezi ňadry. Se vši něhou, jaké byla jeho mladá duše schopna, ji začal líbat, zatímco jí volnou rukou opatrně stahoval košili z ramenou.

Pak se soustředil na drobné ňadro. Tím nejněžnějším dotekem přešel prsty po růžové bradavce a pak ji vzal do úst. Jakmile se přisál rty k jemné kůži, začala se Emily chvět a jeho zachvátil pocit žáru i mrazení zároveň.

Když měsíční světlo dopadlo na tvář, která zářila i bez něj, naplnilo se Gwydionovo srdce úžasem. Její oči se třpytily a on v nich zahlédl slzy podobné jeho vlastním. Pohled oněch nádherných očí byl tak pevný, tak sebejistý, že ptát se, co to vlastně dělají, by znamenalo zničit kouzlo, které oba nepopíratelně cítili. Gwydionovy rty se vrátily k ňadrům, jež ponechal obnažená, a jeho ruce vklouzly pod nabíranou sukni. Jakmile se přitiskly k teplé kůži stehen, přepadl ho strach, že jeho vzrušení dosáhne vrcholu právě teď a tady.

Ona na oplátku neohrabaně zatahala za tkanice kalhot, pak ale provedla několik promyšlených pohybů. Jakmile se jí podařilo

uvolnit pás, stáhla mu kalhoty a na krátký okamžik vystavila jeho nahé tělo nočnímu větru. Divoce se otrásl a přivinul se pevněji k ní a jejímu teplu. Objal ji a podíval se jí do tváře. Výraz v jejích očích mu zlomil srdce.

„Miluji tě, Same,“ řekla. „Tak dlouho jsem na tebe čekala. Ale věděla jsem, že přijdeš, když si to budu dostatečně silně přát.“

Pomalů do ní vnikl, nejjemněji, jak dokázal, a pokusil se neztratit sebeovládání, přestože se v něm začaly vzdouvat vlny nepředstavitelné slasti.

Emily se pod ním chvěla, přejížděla mu rukama po zádech, tiskla ho k sobě, vzpínala se mu vstříc. Slyšel, jak se jí zrychluje dech; zvrátila hlavu a on se sklonil k jejímu hrdlu a vděčně je zlíbal. Zkrápěl jí tvář slzami a ona ho konejšivě hladila po čele a spáncích.

Když byli nakonec plně spojeni, spočinul na okamžik nehybně na ní, v ní, s obavou, že jakmile se pohne nebo nadechne, probudí se a zjistí, že tohle všechno byl jen sen. Ale i kdyby byl, nechtěl se z něj vytrhnout právě teď.

Emily vzala jeho hlavu do obou rukou a políbila ho, láskyplně a povzbudivě. Pak mu ovinula jednu nohu kolem boků a začala se pomalu kolébavě pohybovat.

Gwydion ucítil, jak se mu od palců na nohou šíří tělem prudký žár, který v něm vyvolal nutkání pohybovat se stejně jako ona. Z ohně už hořícího v jeho útrobach se pomalu stával běsnící živel: zachvátil celou jeho bytost. Myšlenky mu ulétly z hlavy; nechal je unášet nočním větrem a soustředil se na rytmus Emilyina srdce a tiché zvuky, které vydávala.

Opakovala šeptem jeho jméno, nebo to, co za jeho jméno považovala, a ten sladký hlas ho rozněcoval ještě více. Slovo se stalo kadencí, kterou vyslovovala stále dokola, zatímco se více a více rozechřívala a vzdychala rozkoší. Jeho zvuk mu pronikl až do srdce, vystrčil ho z brány sebeovládání, a když jeho nitrem projížděl ohnivý blesk, uslyšel ji, jak křičí, a ucítil, jak se ho

křečovitě drží jako kotvy, jež ji má zachránit před utonutím ve vlně, která se přelévá i přes něho.

Čas přestal existovat; Gwydion nedokázal odhadnout, jak dlouho trvalo jejich milování, protože neměl žádné měřítko, ale zdálo se mu to jako celá věčnost. S každou uplývající vteřinou cítil, jak láska k ní v jeho srdci roste, až si byl jist, že mu přerostla celé tělo. Předpokládal, že se mu tato věc přihodí v životě až o hodně později a bude mnohem méně významná, a proto ho jeho vlastní vzlykot, který ho přepadl, když bylo po všem, naprosto překvapil.

„Same?“ Emily si ho přitáhla k sobě a upřela na něho polekaný pohled.

„Bohové, neublížil jsem ti, Emily? Jsi v pořádku?“

Něžně ho políbila a pak se zase odtáhla, aby mu viděla do očí. „Žertuješ? Vypadám, jako bys mi ublížil?“ Zasmála se a jemu ten zvuk projel páteří jako rozžhavený šíp a zazněl mu v hlavě ozvěnou.

Zesláblý úlevou jí položil hlavu na rameno. „Emily, já bych ti nikdy, nikdy úmyslně neublížil; doufám, že to víš.“

Podívala se mu přímo do oka, na které viděla. „Jistěže vím. Proč bys měl ubližovat něčemu, co ti patří? Protože já ti patřím, Same. Jsem jen tvoje.“

Povzdechl si. „Díky bohům.“

„Ne,“ řekla vážně. „Díky hvězdám. To ony tě ke mně přivedly.“

Gwydion s velkým úsilím zvedl hlavu a zahleděl se na měsícem ozářenou oblohu posetou zrnky světla jako pískem z diamantové pláže.

„Děkuji vám!“ zakřičel. Emily se zahihňala a pak si povzdechla, když s očividnou lítostí vstal a začal si sbírat šaty. I ona se pomalu oblékla, a když byli oba hotovi, přelétl jí přes tvář zklamaný výraz. Otočila se k vesnici a pak zpátky k němu.

„To je loranský valčík. Měli bychom se vrátit, tanec už bude končit.“

Gwydion vzdychl. Považoval by za štěstí, kdyby s ní mohl na tomto poli zůstat navždy.

„Tak dobře.“

Vzal ji za ruku, zvedl ze země, uchopil do náručí a ještě jednou políbil. Podíval se jí zblízka do tváře a ani při pozorném pohledu v ní nespatrił sebemenší stopu po lítosti, jen blaženou spokojenost.

Přehodil si přes ramena svůj plášť, zvedl Emily do náručí a přenesl ji přes potok s vědomím, že překračují práh místa, které milovala, místa, které považovala za svůj domov, a zaplavil ho smutek, když si uvědomil, že jejich chvatný odchod znamená, že je to možná naposledy, co ji přes tento práh přenáší.

Ruku v ruce přešli pole, tentokrát mnohem pomaleji, než když se ubírali opačným směrem. Jakmile vystoupili na hřeben kopce, stisk Emilyny ruky náhle zesílil.

Polekaně se k ní otočil. „Co se stalo? Jsi v pořádku?“

„Ano, ale potřebuji si na chvíli sednout.“

Gwydion ji uchopil i za druhou ruku a pomohl jí posadit se na zem. Pak si ustaraně sedl vedle ní. „Emily, co se stalo?“

Chlácholivě se na něho usmála. „Nic se nestalo, Same. Jen si potřebuji trochu odpočinout.“

„Opravdu jen to?“

„Ano. Mohu se tě na něco zeptat?“

„Jistě, na cokoli.“

„Kolik ti je let?“

„Čtrnáct. A tobě?“

Chvilku přemýšlela. „Kolik myslíš, že je hodin?“

„Asi jedenáct, řekl bych.“

„Tak to mi je třináct.“

Gwydion na ni vrhl nechápavý pohled. „Co s tím mají hodiny společného?“

„Protože za hodinu mi bude čtrnáct, stejně jako tobě.“

Ted' už chápal. „Máš narozeniny?“

„Zítřa.“

Sevřel ji v náručí. „Všechno nejlepší, Emily.“

„Děkuji.“ Najednou se celá rozzářila. „Počkej; mám nápad! Co kdybys k nám zítřa přišel na večeři?“

Gwydion ji k sobě přitiskl ještě pevněji. „To by bylo úžasné.“

Vyvinula se mu z náruče a on se usmál při pohledu na dychtivost, která se jí zračila ve tváři. „Seznámíš se s mými rodiči a bratry. Možná že když otec uvidí, jak jsem s tebou šťastná, dá nám své svolení.“

„V kolik?“

„Co takhle v pět – večeříme v šest.“

Lítostivě se podíval na své zaprášené šaty. „Ale obávám se, že tohle je jediné oblečení, které mám.“

Emily se dotkla látky jeho košile. Byla utkána z příze mnohem jemnější, než jakou kdy viděla, a celý oděv byl ušit mnohem lépe, než by dokázala i ta nejzručnější švadlena ve vesnici. „Tohle naprosto vyhovuje,“ řekla prostě. „Cestou zpátky ti ukážu náš dům.“

Gwydion si prohlédl všechny kapsy a nahlédl i do svého váčku. Neměl nic, co by jí mohl dát jako dárek, a pochyboval, že ve vesnici najde obchodníka, u něhož by mohl nějaký koupit. Vytáhl pět zlatých mincí, které si s sebou vzal na cestu na trh, a vtiskl jí je do dlaně.

„Tohle je všechno, co mám; není to nic zvláštního, ale chtěl bych, abys ode mne měla nějakou památku na tuto noc.“ Zítřa se vydá do luk, aby jí natrhal ty nejkrásnější květiny, jaké tam najde.

Emilyiny oči se rozšířily úžasem a pak se v nich objevil výraz hrůzy.

„Same, tohle si nemohu vzít – vždyť je to tolik jako polovina mého věna.“ Otočila jednu z mincí na druhou stranu a zadívala se na ni. Tvář, která na ní byla vyražena, patřila knížeti z Rolandu, země, která vznikne až za sedm set let. Emily vzala Gwydionovu ruku a vrátila do ní mince. „Kromě toho, kdybych něco takového

přinesla domů, rodiče by si mysleli, že jsem udělala něco strašlivě špatného.“

Pochopil a krvavě se zarděl. Pak ho ale napadlo něco jiného. Znovu sáhl do váčku a vytáhl další minci, tentokrát měděnou. Byla malá a měla zvláštní tvar třináctiúhelníku. Položil ji do Emilyiny dlaně a vytáhl z váčku ještě jednu úplně stejnou.

„Pokud vím, existují takovéhle na celém světě jen dvě. Nemají žádnou jinou hodnotu než tuhle, ale pro mne jsou velmi cenné. Myslím, že neexistuje nikdo vhodnější, komu bych ji mohl dát.“

Chvilí si minci prohlížela; pak se usmála a přitáhla si ho blíž k sobě. „Děkuji ti, Same; budu ji chovat jako vzácný poklad. Ale teď bude nejlépe, když už půjdeme.“

Pomohl jí vstát a smetl ze sametové sukně několik stébel trávy. „Přál bych si mít pro tebe lepší dárek.“ Vydali se z kopce směrem k vesnici a tanečnímu sálu.

„Nemohl bys mi dát lepší dárek než ten, který jsi mi dal dnes v noci. Přišel jsi z takové dálky jako odpověď na moji prosbu. Kdo by si mohl přát víc?“

Položil jí paži kolem ramen. „Ale máš narozeniny.“

„Opravdu bys mi chtěl dát něco výjimečného?“

„Víc než cokoli jiného.“

Usmála se, vyklouzla z jeho objetí a vzala ho za ruku. „Tak mi povídej o místech, kde jsi byl, o všech nádherných věcech, které jsi tam viděl,“ řekla s očima rozzářenýma vzrušením. „Povídej mi, kam všude se jednou vypravíme, co všechno uvidíme.“

„No, protože jsi ještě nikdy neviděla oceán, můžeme začít u velkých lodí, které nás ponesou na cestě přes Střední moře.“

Vyprávěl jí o stěžních a lanoví a závěsných sítích zvaných hamaky, ve kterých spí námořníci, o velkém přístavu Kesel Tai, kam připlouvají lodě z celého světa za obchodem i moudrostí Mořských mágů. Vyprávěl jí o Přístavu Fallon na pobřeží své vlastní země, kde stál obrovský maják vysoký sto stop a ukazoval

cestu zbloudilým námořníkům. A nakonec jí vyprávěl o lirinském pobřežním městě Tallono, které bylo s pomocí ženy obdařené moudrostí a mocí draků přeměněno z otevřeného kotviště na chráněný přístav.

Emily mu visela očima na rtech a hltala každé jeho slovo. Ze své zasmušlosti se probrala dávno předtím, než došli tak daleko, aby mu mohla ukázat usedlost své rodiny. Byla to ta velká, kterou viděl z vrcholu prvního kopce. U brány svítily lucerny, jako by přátelsky vítaly každého příchozího.

Bylo toho hodně, co jí chtěl Gwydion vyprávět – o řece tak chladné a široké, že místy nebylo skrz hustou ranní mlhu vidět z jednoho břehu na druhý, řece, která protékala zemí Gorllewinolo Lirin, kde by se Emily setkala s lidem své matky a i jako míšenka by tam byla vítána.

Vyprávěl by jí o Věstkyni z Yarimu a jejích šílených proroctvích, o velkém městě Sepulvartě, kde kněží vlastnili své chrámy a lidem vládl Patriarcha. A určitě by jí řekl o Velkém bílém stromu, ale než se k tomu dostal, ocitli se ve vesnici a blížili se ke vchodu do tanečního sálu. Když zpomalili krok, slíbil si Gwydion, že jí ukáže všechny věci, které chtěla vidět.

V okamžiku, kdy se ocitli u místa, kde se předtím skrývala, se k němu prudce otočila, jako by ji něco napadlo. „Máš nějaké příjmení? Rodové jméno?“

Gwydion se v duchu zachvěl štěstím při myšlence, že je s ním bude sdílet, ale věděl, že je zbytečné pokoušet se vysvětlovat jí své tituly. „Ano, svým způsobem. Je to složité. A i moje vlastní jméno je jiné. Víš, je to tak, že –“

„Emmy, tady jsi! Kde jsi u všech všudy byla? Justin je tady a všude tě hledá, stejně jako pár dalších lidí.“ V Benově hlase zněly rovným dílem hněv i úleva.

Emily nevzala otázku svého bratra na vědomí a přitáhla Gwydiona k místu, kde stál. „Buď zdrav, Bene. Užil sis tance? Tohle je Sam; Same, tohle je můj bratr Ben.“

Gwydion napřáhl ruku. Ben si ho okamžik prohlížel, ale pak jí potřásl a otočil se zpátky k Emily. „Až to otec zjistí, pěkně to schytáš.“

„Až zjistí co?“

„Že jsi nebyla tančit.“

„Ale já jsem tančila a skvěle jsem si to užila.“

Ben zrudl zlostí. „Netančila jsi ani jednou, Emmy. Uvnitř je spousta pěkně našťvaných mladých mužů.“

Emily se rozesmála. „Ale já jsem opravdu tančila, jenže ne uvnitř. Vždyť jsi mne dokonce viděl. Nech toho, Bene; prožila jsem dnes nádherný večer.“

„Emmy?“ Tento hlas byl hlubší, a když se Gwydion otočil, uviděl, jak k nim spěchá o dost starší mladý muž. Byl rovněž tmavovlasý a o hlavu vyšší než Emily. Rozběhla se k němu a on ji popadl do náručí a zvedl do vzduchu.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Šeredko,“ řekl láskyplně a políbil ji na tvář. „Bavila ses dobře? Zatančila sis hezky?“

„Nejlépe, jak to jen bylo možné,“ odpověděla mu s úsměvem. Představila Gwydionovi i svého nejstaršího bratra Justina a pak se v doprovodu všech tří mladíků vydala k vozu, s nímž Justin přijel, aby ji odvezl domů.

Zatímco bratři zapřahali koně, obrátila se Emily ještě jednou ke Gwydionovi. „Děkuji ti, Same,“ řekla tiše. „Uvidíme se zítra.“

„Přesně v pět. Všechno nejlepší k narozeninám, Emily. Budu na tebe neustále myslet, dokud tě znovu neuvidím.“

Rychle ho políbila na tvář a rozběhla se k vozu. Gwydiona zaplavila bolest; neměl tušení, jak pravdivá byla poslední slova, která slyšela z jeho úst.

„Miluji tě,“ zavolal za ní, když se koně dali do pohybu. Přiložila si dlaň k uchu, jako že ho neslyší. Díval se, jak vůz mizí v temnotě, a Emily mu mávala, dokud se mu neztratila z očí.

Následujícího dne Gwydion vstal spolu s ostatními čeledíny ještě před úsvitem. Vzhledem k horkému letnímu počasí se

rozhodl, že si nevezme košili, a společně s dýkou a čutorou ji zabalil do svého pláště, který uložil pod slamník, na němž spal.

Když jej ale uschovával, všiml si na lemu několika drobných tmavých skvrnek. Vytáhl jej a podíval se zblízka; byly to zaschlé kapky krve.

Ohmatal si záda, jestli se někde nevědomky nezranil, ale žádný šrám nenašel. Znovu tedy nacpal plášť pod slamník a vydal se na dvůr, aby si nechal přidělit úkoly. Jako nováček dostal lehčí, ale značně špinavou práci, a tak jen s úděsem sledoval, jak jeho kalhoty pokrývá stále větší množství špíny.

Když vyšlo slunce a čeledíni si udělali přestávku na snídani, vyšel Gwydion na pastviny natrhat květiny pro Emily. Mezi trsy chrp objevil divoce rostoucí orlíček a usoudil, že právě tohle by mohla být ta pravá květina pro narozeninovou kytici. Pak zašel ke studni a kusem hadru si očistil kalhoty. Nechtěl při prvním setkání s Emilyným otcem páchnout, jako by se celý den válel ve stáji, ačkoli o mnoho let později přišel na to, že tento pach by muži neměl být neznámý.

S nadějí, že by tam na něj ještě mohla čekat snídaně, nebo alespoň nějaké zbytky, zamířil k usedlosti. Z ranního horka se mu zatočila hlava, a když došel k verandě, přepadla ho taková malátnost, jakou dosud nikdy nepocítil.

Meridion zastavil obraz. Vybral si nástroj a opatrně oddělil okénko od jemného vlákna. Chvilí mu vzdorovalo a on se pobaveně usmál; bylo to, skoro jako by je tam držela síla chlapcovy vůle. Pečlivě vyhledal na prvním vlákně přesné místo, odkud obrázek původně vystříhl, a vlepil jej zpátky. Pak se znovu podíval čočkami.

Gwydion se ocitl uprostřed kroku na cestě lesní stezkou. Všechno bylo naprosto stejné jako onoho nádherně svěžího rána, všechno s výjimkou jeho paměti.

Divoce se otočil kolem dokola. Slunce stoupalo po obloze stejně jako dřív a mezi listím stromů, lesknoucím se v jeho záři, prozpěvovali ptáci. Gwydion pocítil lehké zamrazení, když se mu teplý vítr opřel do nahé hrudi. Jinak bylo všechno tak jako předtím.

Zachvátila ho panika. S bušícím srdcem popoběhl po stezce o kus dál a zase zpátky ve snaze popřít skutečnost, do níž se vrátil. Zatápal rukama ve vzduchu veden snahou zachytit to druhé jsoucno, ale jeho úsilí skončilo tím, že jen zvířil vzduch, který zvedl ze země trochu prachu.

Vnitřnosti se mu svíraly bolestnou křečí při myšlence, která mu tepala v hlavě: Byly to halucinace? Zešilel? Představa, že to, co prožil, nebylo skutečné, byla lepší než víra, že to skutečné bylo, ale on v hloubi srdce věděl, že to všechno se opravdu stalo. Ani v nejbujnější fantazii by si nedokázal vybájit něco tak nádherného, jako byla Emily.

Emily. Uvědomil si následky toho, co se mu teď přihodilo, a roztrásl se mu nohy. Kde je? Co se s ní stalo? Vzpomněl si, jak ji nabádal, co má dělat v případě, že by byli rozdělení, a bolestně zkrivil obličej, když si vybavil její zmatený výraz. Pochopila ho, pochopila naléhavost jeho rady? Přežila?

Pokusil se nahmatat věci, které si nesl s sebou, ale nebyly tam; čutora a dýka, košile a plášť. Při vzpomínce na plášť, svinutý kolem ostatních věcí a zasunutý pod slamník, se mu stáhlo hrdlo a zamrazilo ho, když si náhle uvědomil, od čeho musely pocházet ony krvavé skvrnky. Milovali se na něm a ta krev byla Emilyina, znamení společné ztráty jejich nevinnosti, potvrzení toho, co oba považovali za manželství.

S rostoucím pocitem zoufalství si začal prohledávat kapsy a pak se mu do srdce vrátil klid. Vnořil ruku hlouběji a vytáhl váček, jediný svůj majetek, který nenechal v přístřešku.

Roztřesenýma rukama rozvázal tkanici, opatrně sáhl dovnitř a v koutcích rtů se mu usadil jemný úsměv, když se prstem dotkl drobného předmětu zapadlého v cípu váčku. Vytáhl jej ven; byl

to knoflíček, který mu dala předešlé noci. Důkaz přičetnosti, důkaz, že jeho vzpomínky nebyly výplodem fantazie.

Hluboce si povzdechl a zaplavil ho nevýslovný smutek. Myslel na plášť a ostatní své věci, na přístřešek, na usedlost, všechno spálené před mnoha staletími na uhel a pak smetené oceánem na druhou stranu světa, kde Ostrov našel svůj hrob. Pomyšlení, že vlhký mořský vítr odnáší i její popel, bylo nesnesitelné; Gwydion věděl, že by stačilo k tomu, aby se možnost zešilet stala skutečností.

Otec bude vědět, co dělat. Určitě přežila a našla vůdce cymrianských uprchlíků, o nichž jí řekl na Patchworku. Musela se dostat na jednu z velkých lodí. V srdci se mu usídlila naděje, že to určitě udělala, protože by přece nezmeškala příležitost plout přes oceán, který tak nesmírně toužila vidět.

Všechny další strašlivé možnosti – že byla zabita ve válce, že válku přežila, ale zemřela dřív, než Cymriané odešli, že nastoupila na jednu z lodí, ale nedočkala se konce plavby, během níž zahynulo tak mnoho lidí, že přistála, ale pak zemřela – zůstaly uzavřeny hluboko na dně jeho mysli. Otec bude vědět, jak ji najít.

Gwydion se otočil a vydal se k domovu. Den pro něho ztratil všechnu svou krásu; zaclonila jej temná a zlověstná mračna. Udělal pět kroků, než ho jeho ztráta přemohla. Padl na zem a zůstal ležet tváří dolů stejně jako předchozího dne. Z hrdla se mu vydral strašlivý zoufalý vzlyk, výkřik bolesti, který vyděsil divokou zvěř na míle kolem. A pak přitiskl čelo do prachu a rozplakal se.

Ráno o svých narozeninách Emily využila toho, že byla omluvena ze všech povinností, a přispala si, přestože už vyšlo slunce. Měla sladké, barvitě sny a právě se nacházela uprostřed jednoho obzvlášť dojemného, když spíše vycítila než uslyšela vysoký srdceryvný výkřik.

„Neeeeeeeeeeee!“

Prudce se na posteli posadila. Sluneční světlo proudilo skrz záclonu a venku zpívali ptáci; byl překrásný letní den. Emily si přejela rukama po pažích, aby ze sebe setřásla pocit hlubokého strachu, který se na ni snesl jako chladná mlha.

Ale vzpomínka na Sama a předešlou noc jí vrátila červeň do tváří a nepříjemný pocit zmizel jako sen. Vyskočila z postele a v mušelínové noční košili obtančila pokoj, počítajíc, za jak dlouho ho zase uvidí.

Den se vlekl. Emily se zaměstnala tím, že pomáhala matce s přípravami na večeři. Čím víc se večer blížil, tím víc byla vzrušená, až otec poznamenal, že jestli se rozzáří ještě trošku víc, mohla by svítit vozům na cestu.

Dlouho předtím, než se měl Sam objevit, stála Emily ve své nejlepší bílé blůze a růžové nabírané sukni u okna a netrpělivě ho vyhlížela. Hodina večeře také minula a ponechala s láskou připravené pokrmy chladnout na stole, dokud ji matka neodtáhla od okna a nepřinutila jíst. Byla to tichá, smutná hostina; výraz v Emilyných očích zrazoval od všech pokusů o zapředení veselého hovoru.

Po večeři jí bratři a rodiče předali dárky, nad kterými se usmívala a rozplývala, jak nejlépe uměla; přesto však do svých díků nedokázala vložit srdce. Nastala noc a Emily se vrátila k oknu, pevná ve své víře, že její vyvolený přece jen přijde.

Nakonec, dlouho po půlnoci, ji otec jemně uchopil za loket a navrhl jí, aby už šla spát. Emily přikývla a strnule zamířila ke schodům. Když po nich začala vystupovat, ohlédla se na své rodiče a smutek v jejich tvářích ji na okamžik vytrhl z chmur. Věděla, že se kvůli ní trápí, a nedokázala tuto myšlenku přenést přes srdce.

Obdařila je tím nejzářivějším úsměvem, na jaký se zmohla, a silou vůle přiměla svůj hlas znít sebejistě.

„Neměj starost, tatínku,“ řekla. „V loterii se určitě najde spousta chlapců, do kterých bych se mohla zamilovat.“ Viděla,

jak si oba oddechli úlevou a z matčiných očí se vytratil ustaraný výraz.

„To víš, že ano, drahoušku; určitě jich bude spousta.“

Poslala oběma vzdušný polibek a vystoupila po schodech. Zbytek své myšlenky si dopověděla v duchu.

„Ale já to nikdy neudělám.“

Po dlouhé době bezvýsledného pátrání narazila Emily na MacQuietha, jednoho z mužů, o nichž se jí Sam zmínil oné noci na Patchworku. Došlo k tomu naprostou náhodou na ulici obrovského města, a přestože on byl proslulý válečník a ona nikdo, sebrala odvalu a zeptala se ho na chlapce. MacQuieth byl nejprve podrážděn, ale pak ho obměkčil výraz úpěnlivé naděje v jejích očích, vypovídající o duši, která se zoufale drží posledního stébla své víry.

„Je mi to nesmírně líto,“ řekl a s pohnutím sledoval, jak přijímá jeho zprávu. „Ale nikdy jsem nikoho takového neviděl ani jsem o něm neslyšel.“ A válečník zůstal stát a možná poprvé v životě zapomněl na všechno kolem sebe, jen se díval, jak s rameny svěšenými ještě níže než předtím odchází, aby se ztratila v davu. MacQuieth nebyl jasnovidec, ale i on věděl, že pozoruje lidskou duši, z níž vyprchává život a která začíná svůj sestup do bezvýznamné existence těch, kdo jen počítají dny do chvíle, kdy si pro ně přijde smrt.

Gwydion čekal na Jasnovidčinu odpověď tak trpělivě, jak jen dokázal, ale jeho zoufalství a bolest byly naprosto očividné. To, že Jasnovidka byla zároveň jeho babičkou, mu mohlo jen pomoci, uvažoval.

Anwyn si prohlédla chlapcovu tvář s výrazem hluboké zvídavosti v pronikavých modrých očích, jejichž barva byla ještě mnohem sytější než Gwydionových. Velmi ji zajímalo, jak je možné, že jejímu vnukovi chybí klidná vyrovnanost, nejsilnější povahový rys jejich rodu. Přestože oblastí, do níž měla dar

nahlížet, byla Minulost, dokázala vnímat Budoucnost natolik silně, aby věděla, že z něho jednou bude mocný muž, stejně jako ze všech členů rodiny, a že má větší schopnost přivést rod k opětné dynastické slávě než kdokoli z ostatních. To z něho činilo vzácnost, na niž bylo třeba dohlížet.

Moje vyvolená, moje zpřízněná duše, naléhal zlomeným hlasem. *Vím to určitě, babičko. Prosím.* Tekutina, která se mu třpytila v očích, bezpochyby tryskala ze studnice jeho duše; Okojas by se vyplavil mnohem dřív, než Gwydiona napadlo přijít si k ní pro odpovědi na své otázky. Anwyn neviděla ani zbytkové stopy, ale přesto si byla jista jeho použitím.

Kdo jej použil, to byla jiná otázka; předpis na výrobu tohoto elixíru zmizel už před tisícem let v hlubinách moře spolu se Serendairem. A přestože částečně znala odpověď na jeho otázku, vysvětlení některých jevů, které Gwydion popisoval – pálicí oči, samotný přenos v Čase – jí při pohledu do Minulosti zůstalo skryto. Anwyn vypudila z hlavy znepokojivé myšlenky a soustředila se na rozechvělého vnuka.

Tím, že se jí rozhodl osobně navštívit, podstoupil značné riziko; musel překonat ostrý studený vítr, který zuřivě vyl kolem i uvnitř kamenných zdí jejího pochmurného hradu, postaveného vysoko na nejtemnějším z osamělých útesů nevlídných severních hor. Ruce mu stále krvácely z výstupu po příkrém srázu, kde se musel přidržovat ostrých skal. Očividně byl připraven překonat všechny překážky, jen aby se k ní dostal, a ona zřídka mívala nějaké návštěvy, obzvlášť v těchto dnech. Dokonce i při jeho zoufalství a zaujetí svým vlastním problémem bylo dobré mít zase společnost, zejména společnost někoho, kdo by se jí jednou mohl hodit.

Zamyslela se nad jeho otázkou a na tváři se jí objevil nepřítomný výraz, když si uvědomila následky toho, co mu musela říct. Bude třeba pečlivě zvážit způsob, jak mu tuto zprávu co nejvhodněji sdělit. Vzala jeho ruce do svých a začala mu

jemným plátnem obvazovat rozedřené klouby. Když promluvila, byl její úsměv téměř smutný.

„Nevylodila se – nepřišla. Je mi to líto, dítě. Nestanula na této zemi ani v Manosse. Pokud byla Lirinka, hvězdy této země by ji poznaly, kdekoli by se pod nimi ocitla, ale ony mlčí. Neodešla do žádné jiné země. A nebyla mezi těmi, kdo před zkázou opustili Ostrov na lodích.“

„Jsi si jista? Určitě tam je nějaká chyba. Prosím, babičko, podívej se ještě jednou. Víš určitě, že neodplula s Druhou flotilou?“

Anwyn skryla úsměv a vrátila se k oltáři, kde ležel zašlý dalekohled. Byl to druhý nejstarší artefakt v zemi, jasnovidecký nástroj, který její otec použil, aby poprvé spatřil tento kraj. Zvedla jej a podržela chvíli v ruce, aby na sebe nechala zapůsobit teplo jeho moci. Pak přešla k velkému oknu obrácenému k tisíc mil vzdálenému moři a znovu přiložila dalekohled k oku. Dlouho se jím dívala, pak jej spustila a otočila se zpátky ke svému znepokojenému vnukovi.

„Nuže, chlapče, je mi líto, že tě musím zklamat, ale nikdo tohoto jména či popisu nebyl mezi lidmi, kteří uprchli před zkázou Ostrova. Nepřiplula; nepřišla sem.“

Anwyn sledovala, jak klesá k zemi, jak se hroutí pod tíhou svého žalu a jejího ortelu, a prudce se chvěje bolestnými vzlyky. Pomalu se odebrala k oltáři a s úsměvem odložila dalekohled zpět na jeho místo.

„No, a co bys řekl na něco malého k jídlu?“

První věta

1

1146, Třetí věk

Pohyboval se jako stín letícího oblaku, neviděn, nepovšimnut dokonce ani větrem, který vanul kolem něj, jako by tam nebyl. Vyšplhal se na hřeben kopce a svýma nesouměrnými očima přelétl krajinu pod sebou. Už na ní částečně ležel stín, sežehlá tráva se ohýbala ve větru, který dul údolím. Kromě větru však nic nenarušovalo panující ticho.

Když zem zahalila temnota, Bratr vstal, ohlédl se přes rameno, kývl a vrátil se k pozorování.

Vzápětí se k němu na vrcholu kopce připojil obrovitý stín. V posledních zbytcích paprsků zapadajícího slunce se jilce zbraní, které se ježily nad obrovými zády, podobaly okovaným klepetům gigantického kraba. Seržant přizpůsobil úhel svého vidění Bratrovu a pak promluvil.

„Tak jak sme daleko?“

Muž v černém neodpověděl hned; naklonil hlavu ukrytou pod kapuci na stranu, jako by naslouchal nějakému vzdálenému rozhovoru.

„Jsou čtvrt hodiny za námi. Ale to mě netrápí.“

„Já vím.“ Těžce vyzbrojený obr si povzdechl. „Nestihnem to, že ne?“

Bratr nespouštěl oči z obzoru. „Nakonec asi ne.“ Po chvíli vzhlédl k více než sedm stop vysokému společníkovi. „Kdybys vyrazil hned teď, mohl bys zamířit někam jinam a uniknout jim.“

„Ne, pane,“ odpověděl obr a jeho tvář se poskládala do dravčího úsměvu. „Už sme zašli až sem; škoda měnit plány. Kromě toho by byla jen otázka času, než by mě dostali. A s tebou je to to samý, pane. Rači tu na ně počkám s tebou.“

Bratr přikývl a vrátil se pohledem zpět k obzoru. „Tak dobře, ale nerad bych si nechal za zády ty lovce.“ Trhl ramenem a velká zbraň podobná kuši, kterou nosil na zádech, mu sklouzla do rukou. Vzápětí zmizel na úbočí kopce.

„To bysem řek,“ oznámil obr větru, jediné věci, která s ním na vrcholu kopce zůstala.

Snášejší se temnota byla těžší než Bratrovy kroky, které nezaznamenali ani drobní polní tvorové. Ani vidět ho nemohli; vysoký a štíhlý, s černými zbraněmi na černém plášti se podobal jednomu ze stínů, jichž se držel. Nepůsobil sebemenší hluk, nezanechával žádné stopy; neexistoval způsob, jak zjistit, že tam je, pokud člověk neměl tak ostrý zrak, že by ho dokázal rozeznat v temnotě, do níž byl zahalen. Avšak to by pro svědka jeho přítomnosti bylo to největší neštěstí, protože jeho srdce by se bezpochyby na zlomek vteřiny zastavilo, načež by se rozbušilo rychleji, a to by stačilo. Bratr by to vycítil a svědek by ještě před dalším úderem svého srdce zemřel.

Bratr se proplétal mezi poryvy větru, vyhýbaje se jakémukoli narušení myriád vibrací světa, jež kromě něho dokázalo vycítit jen několik málo dalších. Ti, kdo se měli stát terčí jeho střel, byli děsiví, příznaky jejich osobní moci silné; jeho bývalý pán nešetřil při pronásledování výdaji. Bratr ani nic jiného neočekával.

Poklekl na jedno koleno a namířil zbraň. Pod černou rouškou se rozhostil pochmurný úsměv. Terče se ocitly v dostřelu.

Nemohl je vidět, ještě ne, ale ani to nepotřeboval. I na tuto vzdálenost vnímal otřesy vyvolané jejich kroky, údery jejich

srdcí. Jako žralok ve vodě cítil jejich krev, rozeznával jejich pohyby. To byla výhoda jeho nelidského dědictví, vnímal tyto věci dokonce mnohem citlivěji než čistokrevní Dhraciané. Byl Bratr; takový byl jeho dar.

Zavřel oči a zkoumal pohyb vzduchu, změny ve vanutí větru, jemné proudy, které by mohly vychýlit střelu ze směru. Pak vydechl a lehce stiskl spoušť své zbraně.

Nevylétla žádná šipka nebo projektil. Z téměř metrové zbraně byly silou zpětného rázu vymrštěny tři kovové disky, tenké jako dech, každý o velikosti javorového listu. Čerstvý vítr nepatrně změnil jejich dráhu, ale tyto změny vzal střelec při míření v úvahu. Dávno předtím, než kotouče dorazily ke svému cíli, Bratr znovu nabil a vystřelil a pak ještě jednou a ještě jednou; vysílal salvu za salvou do čel a očí pronásledovatelů, kteří se nacházeli několik set metrů daleko.

A pak byl Bratr najednou pryč, ještě dříve, než se do levého očního důlku jeho první oběti zaryly první tři kotouče a každý z nich zatlačoval ten předcházející hlouběji, až vylétly na druhé straně a zasáhly dalšího muže do hrdla. Čtyři další pronásledovatelé zemřeli, aniž si vůbec čeho všimli.

Pouze velitel stihl otočit hlavu a pohlédnout smrti do tváře dřív, než se s ní setkal. V dálce, už na vrcholu kopce, z něhož naslouchal, se Bratr zastavil a ohlédl se.

„Velitel byl rychlý,“ řekl obrovi, který přikývl.

„Ale ne dost rychlejš, co, pane?“

„Tentokrát ne.“

Té noci se Bratr vydal kolem tábořiště na obchůzku, která ho přesvědčila, že jejich oheň nezpozorují žádné nepovolané oči. Grunthor přesto obestavil malé ohniště třemi kovovými pláty, aby zabránil světlu proniknout ven. Jen díky mimořádným bezpečnostním opatřením byli stále ještě naživu.

Obrovský Bolg vrhl tázavý pohled na těžký vak, v němž měli zásoby jídla, a Bratr přikývl. Grunthor se posadil k ohni, otevřel vak a vytáhl kýtu srny, kterou ulovili před dvěma dny.

Použil jednu z dlouhých kostí jako rožeň, který zasadil do dvou zářezů v kovových plátech, a začal jej otáčet nad nízkými plameny. Oba mlčky seděli, dokud se povrch masa nespekl. Bratr nastavoval ucho do větru, ale Grunthor tomu nevěnoval pozornost; znal obvyklý postup. Pokud se něco bude dít, dozví se to.

Po chvíli Bolg zvedl maso z ohně a odtrhl z něj kus velikosti dlaně. Ten podal společníkovi a zbytek kýty si nechal pro sebe. Bratr sledoval, jak Grunthor zuby trhá maso od kosti. Pak si svůj kousek nakrájel dýkou a začal jíst. Mělo nepříjemnou, jakoby rybí příchut'. Polkl.

„Už je to skoro shnilé.“

Obří Bolg přikývl. „No, můžem se pustit do sušeného.“

„Ne. To budeme potřebovat na cestu podél Kořene.“

„Já vím, ale totle je všechno, co nám zbylo.“

„A co ten králík?“

„Toho sme spořádali včera.“

Bratr odložil zbytek masa. „Tak zítra půjdu na lov.“

Vrátili se k obvyklému mlčení. Po chvíli si Grunthor vybral místo po větru od ohně a natáhl se na zem. Bratr se díval, jak obr usíná. Sám nechal myšlenky toulat a brzy se ztratil ve vzpomínkách na události, jež je přivedly až na toto místo.

Vzpomínal, jak kráčel tíživou temnotou F'dorovy Hluboké síně. Nedokázal zabránit tomu, aby jeho boty hlasitě neduněly na leštěné obsidiánové podlaze.

Stěny této síně byly tak daleko, že i kdyby byla osvětlená, sotva by zahlédl jejich povrch z černého vulkanického skla, pokrytý složitými obscénními vzory. Navzdory ohřívadlům, v nichž planul černý oheň, nebyl v obrovské kapli žádný zdroj světla s výjimkou zářícího kruhu, k němuž se dhracianský vrah blížil.

Uvnitř kruhu stála postava muže zahaleného v karmínovém rouchu démonického kněze, muže, který ho sem přivolal, kdysi člověka, nyní lidského hostitele démonského ducha, spojeného s ním v jedinou odpudivou bytost. Muže, kterého by nikdy dobrovolně nepřijal za zákazníka.

Bratr se zaťatými zuby překonával instinktivní reakci na toto místo a na tvora, k němuž přicházel. Měl pocit, jako by mu žilami proudily jehly, když potlačoval přirozenou odezvu na zvrácené znásilnění přírody, které zde vnímal. Jeho nenávisť zděděná po předcích, zrozená z generací rasových bojů Dhracianů se všemi F'dory, se nemohla smířit s tím, že se nachází na místě, kde si nepřátelé jeho rasy vybudovali svůj domov.

Obě stránky jeho krevní linie – dhracianská citlivost matky a bolgská láska k hlubinám země, kterou mu předal neznámý otec – se bouřily proti znečištěnosti tohoto kdysi svatého místa. Ze všeho nejsilnější byl však odpor vůči démonickému duchovi obývajícímu už nikoli lidskou bytost, která stála před ním. Pán tisíce očí. F'dor. Tsoltan. Jeho otrokář.

Když vstoupil do kruhu světla, uslyšel měkký, medově sladký hlas.

„Mám pro tebe práci.“

Rudě olemované oči temného kněze zapátraly v Bratrově tváři po reakci. Dhracianovy nervy pod tímto pronikavým pohledem záúpěly; byl to pocit zvířete, jemuž řezník ohmatává hrdlo, aby našel nejlepší místo k podříznutí. Bratr neodpověděl. Dělal, co mohl, aby nemusel dýchat stejný vzduch jako on.

„Tvoji ruku,“ přikázal démonský kněz.

Bratr rozevřel zaťatou levou dlaň a lehce ji pozvedl.

F'dor se v temnotě uchechtl. „Tvůj odpor mě nepřestává bavit. Teď už víš, že neexistuje způsob, jakým bys získal zpět své pravé jméno. Tvé služby jsou pro mne příliš cenné. Není nic, za co bys je mohl vykoupit nebo jak se dozvědět, jak jsem k němu přišel.“

Přímo před Bratrem vyrostla ze země réva. Vypadala, jako by byla sama vyrobená ze skla a posázená obsidiánovými trny. Nejvyšší úponek se ovíjel kolem klíče.

„Vezmi si jej.“

Bratr rázným pohybem vytrhl klíč z révy. Obsidiánový úponek se rozbil jako stopka křehké sklenice na víno.

Podržel klíč před svýma napůl bolgskýma očima, očima nočních lidí, kteří žili v jeskyních, a v duchu se usmál zrychlenému tepu démonova kdysi lidského srdce, jedinému vnějšímu znaku ohromení nad jeho vzdorem. Klíč nebyl ničím zvláštní, až na to, že byl vyroben z tmavé kosti, podle lehkého prohnutí patrně z žebra.

„Vezmeš tento klíč k mostu z propadlé země na severní ostrovy. V základně tohoto mostu se nachází brána, jakou jsi dosud nikdy neprošel. Tkanina Země je tam hodně řídká; možná budeš mít nepříjemné pocity. Pokud jí správně projdeš, ocitneš se v rozlehlé poušti.

Budeš vědět, kterým směrem se dát. Setkáš se tam s jedním mým starým přítelem a budeš souhlasit s hodinou a dnem, kdy mu posloužíš jako průvodce na cestě branou sem na tuto stranu. Mou jedinou starostí je, aby to bylo co nejdříve. Vrátiš se ke mně a já tě naučím všechno, co budeš jako jeho průvodce potřebovat. Je to jasné?“

„Ano.“

„Sdělíš mi jeho rozhodnutí a přineseš zprávu, pokud mi nějakou pošle.“

„Nejsem páže.“

„Jak pravdivě hovoříš. Jsi nanejvýš palec u nohy.“ Talisman na démonově hrudi zachytil světlo ze vzdáleného ohřívadla a černě se zaleskl v temnotě. Amulet měl podobu zlatého kruhu plamenů kolem vzoru rudých kamenů, které se spirálovitě stáčely ke středu, v němž byl vyryt obraz jediného oka, jehož pohled byl stejně pronikavý jako ten, který se nyní upíral do Bratrových očí.

F'dor k němu přistoupil a Bratr nakrčil nos nad pachem spáleného masa, linoucím se z démonovy osoby, a zejména nad jeho dechem. Tento puch provázel všechny příslušníky oné rasy, ovšem jeho pán páchl obzvlášť silně.

„Chci, aby to bylo provedeno rychle. Jakýkoli výčet smrtí, za něž se cítíš odpovědný, se ti vedle toho bude zdát jen jako pouhé nic. Já jsem skutečný pán a ty budeš můj otrok, dokud se nestaneš mým ochotným následovníkem, nebo budeš rozdrcen v okamžiku mého vítězství.“

Udělal, jak démon přikázal.

Bratr neměl výčitky svědomí, pokud šlo o smrt, nevyhýbal se přítomnosti zla, ale to, s čím se setkal v pustině za obzorem, překonávalo ty nejděsivější představy, jakých byla jeho mysl schopna. Tváří v tvář zkáze, která by následovala, zpustošení, jež by zasáhlo celý svět, se poprvé v životě rozhodl utéct, opustit všechno, co měl, riskovat věčnost něčeho mnohem horšího než smrt. Udělat cokoli jiného by dokonce i pro něj bylo nemyslitelné.

Při pohybu v dálce, který uvedl jeho smysly do pohotovosti, se Bratr vytrhl ze zamyšlení. V ruce držel klíč; jemně se třpytil v temnotě. Rychle ho vsunul zpátky do kapsy, kde ho nosil.

Podíval se směrem, odkud přicházely vibrace, a ucítil přítomnost blížících se vlků. Byli ještě hodně daleko, ale slídili. Nesoulad ve vibracích znamenal, že to nejsou obyčejní vlci, ale zvířata, která F'dor používal jako své oči.

Tiše mlaskl. Grunthor okamžitě otevřel oči a rukou hmátl po opasku se zbraněmi. Bez jediného zvuku se otočil k Bratrovi.

Bratr učinil několik rychlých znamení rukou: *šest vlků, tři na každé straně*. Grunthor přikývl a jednou rukou vytáhl svůj obří luk. Druhou položil na oheň velké kovové víko, čímž jej zadusil, aniž dovolil uniknout kouři. Bratr už držel připravenou svou zvláštní zbraň, cwellan, zatímco Grunthor si přichystal k ruce kopí. Čekali.

Dhracian naklonil hlavu k rameni, jak se soustředoval na zvířata. Vlci ani nezpomalili. Pokračovali ve slídění, dokud nezaběhli za obzor a mimo dosah jeho smyslů. Nevšimli si malého tábora ve skrytém údolíčku. Jakmile byli dost daleko, Bratr se zhluboka nadechl. Grunthor udělal totéž.

„Jsou čím dál blíž,“ řekl Bratr.

„To ale není žádný velký překvapení, co, pane? Maj náš pach a my máme klíč. Asi ho cítěj.“

„Já vím. Budeme si muset pospíšet do dalšího města. Ztratit se v davu.“

„Nádhera. Já náhodou vím, jak moc miluješ města.“

Když pominula nejhlubší část noci a spustil se letní déšť, zrušili tábor a s blížící se bouřkou v patách zamířili do Eastonu.

2

„Ještě trochu polévky, moje milá?“

„Ne, Barney, děkuji.“ Mladá žena vzhledla k hostinskému, který se nad ní tyčil, a usmála se. „Ale byla dobrá.“ Obrátila pozornost zpět ke změti listů pergamenu a podivných předmětů, která pokrývala stůl před ní, a s tichým pobrukováním začala zuřivě psát brkem.

Barney si povzdechl a zamířil s polévkovou mísou k výčepnímu pultu, naplněn příjemně chvějivým pocitem, který u něj vždy vyvolal její úsměv. Pak se pokradmu rozhlédl s nadějí, že ho Dee neviděla s přihloupě blaženým výrazem ve tváři. Dee měla dívku také ráda, ale bylo lepší příliš nerozhoupávat manželskou kocábku.

Pustil se do utírání loužiček piva na výčepním pultu a dopřál si další pohled. Dívka si odhrnula z čela uvolněný pramen zlatých vlasů a nepřítomně se dotkla medailonku, který jí visel na jemném zlatém řetízku kolem šíje.

Stále usilovně psala, ale občas odložila brk, aby si pečlivě prohlédla některý z předmětů rozložených na stole nebo zabrnkala na citeru, která jí spočívala na kolenou. Zářila tichým vzrušením, a přestože seděla u svého oblíbeného stolu až u zadní stěny výčepu, její nadšení se šířilo mezi hosty a vzbuzovalo v nich rozjaření. Polední doba bývala u Klobouku a Per ospale poklidná, ale dnes tu vládl halas jako o sváteční noci. *Není divu, že ji má Dee ráda*, pomyslel si Barney a uchechtl se. *Je požehnáním pro obchod.*

Jen několik málo hostů si všimlo cizince, který vstoupil do propletence hlasů a cinkotu pohárů. Netrpělivě se tlačil davem a prohlížel si stoly, až došel k jejímu. Zůstal nad ní stát a čekal, až vzhledne, ale ona mu nevěnovala pozornost a pokračovala v psaní. Jen se občas zamračila, když přeškrtovala chybu.

Nakonec promluvil. „Ty jsi Rapsodie.“

Nevzhlédla. Srovnala své záznamy do úhlednější hromádky a přitáhla si před sebe čistý list pergamenu.

„Nuže?“

Stále se neobtěžovala obdařit ho pohledem. „Ach, promiň. Děkuji, že jsi mi to připomenul.“ Následovala odmlka, po níž dodala: „Pokud mne omluvíš, mám dost práce.“

Muž polkl a potlačil hněv, který v něm vyvolal její přezíravý tón. Cítil, jak se k němu obracejí oči některých hostů, a pokusil se zachovat klid.

„Jsem zde v zastoupení jednoho tvého vznešeného přítele.“

V jejím soustředění na práci nenastala sebemenší změna. „Skutečně? A kdo by to měl být?“

„Michael, Smrtící vítř.“

Vřava u Klobouku a Per utichla, ale mladá žena nevypadala, že by na ni mužova slova udělala dojem. „Buď byl v tomto jazyce zásadně změněn význam slov *vznešený* a *přítel*, nebo je ty neumíš správně použít,“ řekla. „Co chce?“

„Tvoje služby, přirozeně.“

„Já už tu práci nedělám.“

„Nemyslím, že ho zajímá, čím se právě zabýváš.“

Teprve v tomto okamžiku přestala psát a podívala se na cizince. Dívčiny oči na něho hleděly beze stopy strachu a byly tak překvapivě zelené, že o krok ucouvl. „Popravdě řečeno, to, co chce on, nezajímá zase mne,“ odpověděla lhostejně. „A teď, pokud mne laskavě omluvíš, mám hodně práce, jak už jsem řekla dříve.“ Opět se sklonila nad psaním.

Muži chvíli trvalo, než se vzpamatoval. Ale když se mu na zbrázděné tváři rozhostil zuřivý výraz, začali hosté houfně odcházet nebo se alespoň přesouvat do bezpečnějších koutů. Jeho dlaň dunivě dopadla na desku stolu a roztažené prsty se chystaly zmačkat štůsek pergamenů.

Vzápětí znehybněl, protože se mu hrot její dýky zastavil mezi ukazovákem a prostředníkem těsně předtím, než by proťal kůži. Pohyb její ruky byl tak rychlý a plynulý, že jej vůbec nezaznamenal.

Rapsodie k němu podruhé vzhlédla.

„Jsem si jista, že jsem byla dostatečně zdvořilá, ale ty jsi mne, zdá se, neposlouchal. Jestli rozmažeš jediné písmenko mé práce, budeš od toho okamžiku schopen napočítat jen do šesti, a to si k tomu ještě budeš muset spustit kalhoty. A teď, prosím, běž a nech mne na pokoji.“ Všechny oči se nyní upíraly na ni, ale ona klidně namočila brk do inkoustu a pokračovala v psaní. V druhé ruce však stále držela dýku. Cizinec na ni vrhl vražedný pohled, opatrně stáhl ruku ze stolu, odstrčil několik hostů, kteří mu stáli v cestě, a vztekla za sebou zabouchl těžké dřevěné dveře. Barney sledoval jeho odchod a pak s ustaraným výrazem v laskavé tváři přistoupil k Rapsodiinu stolu.

„Ty nevíš, pro koho pracuje, drahoušku?“ zeptal se úzkostně s pohledem upřeným na Dee, která z chvatně opuštěných stolů sbírala džbánky a talíře.

Rapsodie brala jeden pergamen po druhém a rolovala je do svitků. „Jistěže vím. Pro Michaela, Smrdícího větra. Takové směšné jméno.“

„Neměla bys o něm mluvit tak pohrdavě, zlatíčko. Je poslední dobou mnohem nebezpečnější než dřív. A má mnohem víc uší, než mívál.“

„A především nebyl tak přitažlivý.“ Rapsodie nastrkala svitky do vaku z naolejované látky a začala uklízet ze stolu všechny drobné předměty, které tam měla. Nechala na něm ležet jen zvadlou prvosenku a kousek pergamenu.

Zazátkovala kalamář, pečlivě jej uložila do kapsy uvnitř vaku a navlékla na citeru obal z rezného plátna. Pak začala psát na další kousek pergamenu, tentokrát pomalu a soustředěně.

„Když o tom tak přemýšlím, Barney, asi bych si přece jen dala ještě trochu té polévky.“

Když Gammon dorazil na místo za severozápadními hradbami Eastonu, ostatní muži už rušili tábor. A Michaelův hlas, štěkající rozkazy na pobočníky a proklínající vojáky, mu dával jasně na srozuměnou, že zpráva, kterou nese, pro něho může mít velmi nepříjemné následky. Jeho jedinou nadějí bylo, že divoká vrtkavost, která poslední dobou vůdcem cloumala, mu možná dala zapomenout na rozkaz, s nímž poslal Gammona do města. Ale tato naděje pohasla po jediném pohledu do Michaelovy tváře.

„Kde je?“ houkl, odstrčil sluhu, kterého právě mlátil, a vykročil ke Gammonovi.

„Zdá se, že ona už tu práci nedělá, pane.“

Michael vytřeštil oči a Gammon v nich četl zuřivý boj o ovládnutí nepřičetného vzteku. „Ty jsi ji nenašel? Jak jsi ji mohl přehlédnout?“

Gammon zaváhal a pak kousl do kyselého jablka. „Našel jsem ji, pane. Ale ona odmítla přijít.“

Michael zamrkal a Gammon měl dojem, že jeho oči potemněly a zklidnily se.

„Odmítla. Ona odmítla?“

„Ano, pane.“

Michael se otočil a zadíval se na muže, kteří sedlali koně a chystali zbraně.

„Možná jsi přesně nepochopil můj rozkaz, Gammone,“ řekl klidně s očima upřenýma na černý kouř z uhašených ohnišť, který se nesl směrem k nim a dál na širé pastviny, kde zůstával viset ve vzduchu jako smuteční závoj. „Nechtěl jsem po tobě, aby ses té holky ptal, jestli chce, nebo nechce přijít. Čekal jsem, že mi ji prostě přivedeš.“

„Ano, pane.“

„Teď půjdeš zpátky do města a najdeš ji. Bohové, vždyť ti sahá sotva k rameni. Přivleč ji za ty její krásné zlaté vlasy, když to bude nutné. Viděl jsi její vlasy, Gammone?“

„Ano, pane.“

„Musím na ty její vlasy pořád myslet, Gammone. Umíš si představit, jaký je to pocit, mít těch vlasů plné ruce?“

„Ano, pane.“

„Ne, neumíš, Gammone.“ Michaelův hlas zněl chladně a věčně. „Neumíš, protože váček mezi tvýma nohama je prázdný. Ty jsi ji nikdy neměl, že ne? Lirinské ženy mají takovou zvláštně sladkou chuť, věděl jsi to, Gammone? A ona chutná obzvlášť lahodně. A – no, řekněme, že vlasy jsou jen počátkem jejich půvabů, půvabů, které si vůbec nedokážeš představit.“

Ale možná, Gammone, když se ti podaří neztratit mou přízeň, dám ti jí trošku okusit. Jen maličko, aby sis osladil ten svůj bídný život, ale zase ne moc, aby sis neublížil, hmm? Jednou, až jí budu mít dost. Co říkáš, Gammone? Líbilo by se ti to?“

Gammon poznal léčku. „Tak já pro ni jdu, pane.“

„Hodný chlapec,“ broukl Michael a otočil se k němu zády.

Ve chvíli, kdy Gammon opět vstoupil ke Klobouku a Perům, dopsala Rapsodie poslední čárku a právě osušovala pergamen. Hostinec byl nyní prázdný až na Barneyho a Dee, kteří s hrůzou sledovali, jak kráčí k jejímu stolu a zůstává u něj stát. Rapsodie mu opět nevěnovala sebemenší pozornost.

„Půjdeš se mnou,“ řekl Gammon.

„Dnes nemohu. Je mi líto.“

„Tak dost,“ zavrčel. Jednou rukou hmatl po dlouhých zlatých vlasech spoutaných prostou černou stuhou a druhou vytasil krátký meč.

Hostinský s manželkou jen překvapeně zamrkali, když se s bolestným zasténáním zlomil v pase, neboť Rapsodie prudce strčila do stolu, jehož hrana ho zasáhla do slabin, a přimáčkla ho ke zdi. Bolest ve zraněných genitáliích byla tak veliká, že stačil ještě zalapat po dechu, než se bezvládně zhroutil na desku stolu. Rapsodie mu vyrazila meč z ruky, zvedla ho, naklonila se přes stůl a promluvila mu přímo do ucha.

„Jsi velmi hrubý muž. Běž a vyříd' svému veliteli, že to, co měl v úmyslu dělat se mnou, si může udělat sám. Rozuměls?“

Gammon otevřel oči a upřel na ni nenávistný pohled. Rapsodie mu namířila hrot meče na hrdlo a odsunula stůl, aby mohl odejít.

„Ještě jedna věc,“ řekla, zatímco ho pozorovala, jak se vleče ke dveřím. „Odejdu hned po tobě a už se sem nevrátím. Ty a tvoji kumpáni, které si bezpochyby přivedeš, aby ti pomohli, můžete buď obtěžovat tyto lidi, nebo se pokusit mne chytit. Já bych, být tebou, nemámila čas a nechala tohle místo na pokoji.“ Došla za ním ke dveřím a vyhodila jeho meč do bláta na ulici.

Gammon po ní plivl a podruhé toho dne opustil hostinec.

„Velmi hrubý muž,“ zopakovala Rapsodie k Barneyemu a Dee. Hodila na stůl několik mincí a rychle Dee objala. „Vyjdu předními dveřmi. Vy byste asi měli nechat až do večera zavřeno. Omlouvám se za potíže, které jsem vám způsobila.“

„Buď opatrná, holčičko,“ řekla Dee a snažila se potlačit slzy.

Rapsodie sebrala z věšáku u dveří svůj plášť a rychle si jej oblékla. Pak si pověsila vak přes rameno a vykročila ke dveřím. Když mījela Barneyho, usmála se a podala mu útržek pergamenu.

„Hodně štěstí, Barney.“ Políbila ho na tvář. „A kdyby se tu někdy ukázal nějaký trubadúr, ať ti zahraje tohle.“

Barney se podíval na pergamen ve své ruce. Bylo na něm pět linek a několik not. „Co je to, zlatíčko?“ zeptal se.

„Tvoje jméno,“ odpověděla a odešla.

Dee došla ke stolu, aby posbírala mince a uklidila misku s lžící a zapomenutý brk. „Barney,“ zavolala, „pojď se podívat.“

Na stole ležela prvosenska, čerstvá a vonná, jako by byla právě utržená.

Zadní uličky Eastonu byly tmavé a studené, vítané útočiště před sálajícím sluncem. Dva muži tiše kráčeli po dlažebních kamenech a ukryti ve stínech nepovšimnutí obcházelí prodavače, halasně vychvalující své zboží, a smlouvající zákazníky. To, že i Grunthor zůstal neviděn, svědčilo o oslepující síle slunečního záře a temnotě hlubokých stínů v ulicích. Při oněch několika málo příležitostech, kdy vstoupil do města, vyvolávala pouhá jeho výška a mohutnost mezi lidmi rozruch a zmatek.

Bratr dokázal vycítit zalidněnější ulice mnohem dříve, než k nim dorazili; ohlušující vibrace mnoha srdečních tepů mu bušily do uší i do kůže. Kdykoli se před nimi ocitla větší skupina lidí, obešli ji oklikou po klidnějších ulicích, čímž sice prodlužovali svou cestu, ale zato posilovali naději na to, že nikdo nezaznamená jejich přítomnost.

Nyní se pohybovali opuštěnou částí města a vyhýbali se hromadám odpadků i opilcům, kteří se po noční pitce váleli na zemi ve vlastních zvracích a nesrozumitelně blábolili. Ani jeden z nich se nedíval pod nohy, když překračovali kupy smetí a lidské trosky; všechny překážky překonávali zkušeně a bez jediného zaváhání.

Bratr věděl, že následující ulice, která se napojovala na rušnou třídu, jež vede do jihovýchodní části města, je prázdná. Zanedlouho se ocitnou v přístavišti a tam zmizí v anonymitě hlučícího davu.

Bratr s Grunthorem už byli skoro na konci uličky, když zpoza rohu vyběhla hlídka městské stráže; pronásledovala pouliční holku. Oba muži nedobrovolně couvli do stínu budov.

Rapsodie vyšla na ulici před Klobouk a Pera a rozhlédla se, jestli někde neuvidí některého z darebáků a vyvrhelů, které si pamatovala z bandy Michaelových nohsledů.

Hostinec stál na Královské třídě, jedné z nejrušnějších eastonských ulic nedaleko severovýchodní brány, která byla plná lidí, zvířat, hluku a puchu. Když žádného ze známých banditů nezahlédla, přešla blátivou ulici, vyhýbajíc se přitom páchnoucím kalužím, jež tam zůstaly po noční bouři.

Uprostřed Královské třídy se potkala s pekařem Pilamem, který se na rozbahněné ulici usilovně snažil roztlačit plně naloženou káru přikrytou režnou plachtou. Jako vyčnívající kámen uprostřed řeky nutil proud lidí, aby se rozdělil a obtekl ho, někdy tak těsně, jak jen to bylo možné. Lysé temeno měl zrudlé námahou a lesklé potem, ale když uviděl Rapsodii, rozzářila se mu tvář širokým úsměvem.

„Rapsodie! Jak se ti daří v tomto krásném odpoledni?“

„Buď zdrav, Pilame. Počkej, pomohu ti.“

Rapsodie se znovu rozhlédla, obešla několik obchodníků, kteří se vyhýbali náhlé překážce, uchopila káru z druhé strany a vyzvedla ji z vyjeté brázdy, jež jí bránila v pohybu. Pilam mocně zabral a kára poskočila kupředu. Otřes způsobil, že jeden z plochých bochníků chleba, naskládaných pod plachtou, sklouzl z hromady a vypadl z káry. Pilam jej stačil zachytit, ještě než dopadl na zem, a než se opět připojil k ruchu na blátivé ulici, podal jej Rapsodii.

„Jsi moc hodná, drahoušku. Vezmi si, prosím, tohle jako moje poděkování.“

„Jsi tak milý, Pilame. Děkuji ti.“ Rapsodie pohodila hlavou, takže se slunce zářivě odrazilo od zlatých vlasů, a obdařila ho úsměvem, z něhož se mu podlomila kolena.

Strčila bochnik do vaku a opět se podívala kolem. Nápadným chováním přitáhla pozornost mnoha kolemjdoucích, což byl její záměr; čím více lidí ji uvidí daleko od Klobouku a Per, tím bezpečnější budou Barney a Dee.

Když došla na křižovatku, všimla si povědomého muže, zabraného do rozhovoru s vojákem městské stráže. Rychle si natáhla na hlavu kapuci pláště, ukryla se za řadou sudů stojících před jedním z obchodů a sledovala, jak se k hovoru připojila druhá stráž. Pak se všichni tři rychlým krokem vydali ke Klobouku a Perům.

Rapsodie s úzkostí přihlížela, jak se muži blíží k hostinci a cestou zastavují kolemjdoucí. Od prvních tří nebo čtyř, jichž se zeptali, se očividně nic nedozvěděli, ale pak jedna žena na otázku přikývla a ukázala přibližně směrem, kde Rapsodie stála. Když se otočili a rozběhli na opačnou stranu od Klobouku a Per, s úlevou si oddechla, opět shodila kapuci z hlavy a zašla za roh.

Ulice, do níž zahrnula, ji zavedla od obchodní čtvrti do poklidné oblasti obytných domů. Tyto končiny dobře znala; nebylo pro ni těžké najít zákoutí nebo výklenek, do něhož by se mohla schovat. Už byla skoro na konci první uličky, když za sebou zaslechla křik.

Otočila se a spatřila asi tucet mužů, mezi nimi několik vojáků městské stráže, jak k ní běží a vytahují zbraně. Užasla. V době, kdy s Michaelem naneštěstí měla co do činění, což bylo před třemi lety, by v žádném případě nebyl schopen získat si podporu městské stráže. Barney měl očividně pravdu, když mluvil o jeho rostoucím vlivu. Tahle záležitost bude mnohem těžší, než si původně představovala.

Rapsodie skočila za roh a znovu skryla vlasy pod kapuci. Přeběhla ulici a zamířila do úzké uličky mezi přízemní chatrčí s doškovou střechou a dvoupatrovým domem z vepřovic. U chatrče byla vyhloubena jáma na zeleninu a Rapsodie do ní rychle skočila. Přitiskla se ke stěně za několik došků, jež spadly ze

střechy, udělala si pokud možno pohodlí a naslouchala hluku, který působili blížící se pronásledovatelé.

Zanedlouho se ocitli v jejím zorném poli. Ze zvuků, které vydávali, usoudila, že se rozdělili na menší skupinky, aby mohli rychleji prohledat okolí místa, kde se jim ztratila z dohledu. Také se jí zdálo, že jich je mnohem více než předtím.

Zpoza rohu se vynořila trojice a prošla jí kolem hlavy. Rapsodie se zhluboka nadechla a tajila dech, zatímco se muži rozhlíželi a s nadávkami kopali do rozbitých dřevěných bedýnek a prken.

Měla chuť proklít sama sebe – jak jí mohl uniknout vzestup Michaelovy důležitosti? Její odpor k němu zvítězil nad zdravým rozumem a špatný odhad situace jí způsobil problémy, na jejichž řešení nebyla připravena. *Ale, připomněla si, stejně jsem neměla jinou možnost.* Jít poslušně s Gammonem pro ni bylo nemyslitelné.

Sledovala, jak u dalšího vepřovicového domu o kus dál jeden z trojice mužů rozkopával hromádku uhlí. Z domu vyběhl muž v kožené zástěře a začal mu spílat. Hádka se postupně vyostřila a Rapsodie využila okamžiku nepozornosti ostatních pronásledovatelů k tomu, aby vyklouzla z úkrytu a rozběhla se zpátky na ulici, která vedla ke Královské třídě. Už zahýbala za roh, když se za ní rozlehl křik.

Ted' už neměla naději doběhnout až na Královskou třídu. A také se nemohla ukrýt v některém z domů. I kdyby ji obyvatelé pustili dovnitř, nevzala by na sebe zodpovědnost za neštěstí, které by jim způsobila. Utíkala, co jí nohy stačily, a než strážé oběhly roh, byla už skoro na konci jedné z postranních uliček. Ale zatímco ji dva muži s křikem pronásledovali, další dva vystoupili ze stínu domu a zahradili jí cestu. Byla v pasti.

Pokusila se zahrnout mezi domy, ale téměř okamžitě byla sražena k zemi. Jeden z mužů ji otočil na záda a uhodil ji do obličeje; oplátila mu jeho laskavost kopancem mezi nohy. Schoulil se do klubíčka a zaskučel bolestí. Rapsodie mezitím

vyskočila na nohy, ale než stačila udělat krok, popadl ji druhý voják. Hrubě jí zkroutil paže za záda, zvedl ji do vzduchu, a zatímco zuřivě kopala a zmítala se v jeho sevření, nesl ji zpátky na ulici.

„Opravdu je s tebou spousta starostí,“ řekl jí do ucha, když ji postavil na zem. „Ale myslím, že mu za ty potíže stojíš, co? Až ho do tebe bude vrážet, pusinko, vzpomeň si na mě.“ Přitiskl ústa k její šíji a volnou rukou jí zmáčkl ňadro.

Rapsodie s obrovským vypětím vysvobodila jednu paži, přestože jí od ramene až do špiček prstů vystřelila mučivá bolest. Překonala vlnu nevolnosti, kterou bolest vyvolala, trhla zápěstím, aby z rukávu vytrásla dýku, a zkroutila prsty, aby jí vklouzla do dlaně.

Sekla nad hlavou za sebe s úmyslem zasáhnout jeho oči. Rychlost, s jakou ji pustil a zkroutil se do předklonu, ji ujistila, že cíl zasáhla. Jeho vrískot vyděsil další tři vojáky, kteří ji také pronásledovali, ale když viděli, že byla zajata, zůstali stát na místě.

Ale než se stačili pohnout, dala se Rapsodie opět do běhu a zamířila ulicí směrem k temnějším zákoutím zadních uliček. Trojice se vzpamatovala a vyrazila za ní, zatímco poslední muž zůstal u krvácejícího druha a snažil se mu pomoci. Rapsodie se prosmýkla kolem dvou žen, nesoucích koše s prádlem, a vběhla do postranní uličky.

Po několika krocích se zastavila a rozhlédla se po nějakém úkrytu. Žádný nenalezla. Opět vyrazila, ale vzápětí se zastavila, protože z druhého konce se k ní blížily dvě postavy.

První z nich byl muž obrovských rozměrů v kožené zbroji pobité kovovými pláty a s hlavou pokrytou špičatou přilbou. Druhá postava byla zahalena v plášti s kapucí, tvář měla zakrytou rouškou, a přestože vedle obra vypadala drobná, Rapsodie si uvědomila, že je rovněž dost vysoká. Pohybovala se s překvapivou pružností a hbitostí; když ji spatřila, zastavila se o tři kroky dřív než obr.

Rapsodie se ohlédlá. Trojice mužů se vynořila zpoza rohu a nyní se nacházela asi třicet stop daleko. Uvázla v pasti mezi strážemi a cizinci, ale vzhledem k tomu, co věděla o strážích, rozhodla se požádat cizince o pomoc.

Otočila se ke dvěma podivným pocestným. „Prosím, pomozte mi,“ vyrazila ze sebe, lapajíc po dechu vyčerpáním. „Nechte mne projít.“ Cizinci si vyměnili pohledy, ale nepohnuli se.

Stráže zpomalily, ale stále bok po boku postupovaly dál; Rapsodie se obrátila, aby jim čelila. Musela je přesvědčit, že tito cizinci jsou její spojenci, mocní spojenci. S nejpodmanivějším úsměvem, na jaký se zmohla, oslovila podivně vyhlížející muže.

„Odpusťte mi, ale byli byste ochotni přijmout mne na okamžik do rodiny? Byla bych vám vděčná.“

Muž stojící vedle obra lehce přikývl.

„Děkuji,“ zasupěla Rapsodie. Obrátila se zpátky k městským strážím. „Jaká neobvyklá náhoda,“ zahlaholila udýchaně s falešně sebejistým úsměvem na krásné zpocené tváři. „Přišli jste právě včas, abyste se setkali s mým bratrem. Bratře, toto jsou příslušníci městské stráže. Pánové, toto je můj bratr – Achmed – Had.“

Na okamžik měla pocit, jako by se kolem ní nafoukl čas. Do tváře ji uhodil závan horkého větru a pak uslyšela a ucítila vzdálené, ale zřetelné *prsk* následované měkkým *puf*, jako by vybuchla jiskra.

Zaplavil ji podivný pocit, jaký dosud nikdy nezakusila; asi závrať ze všech těch nečekaných zážitků. V duchu se otrásla nad přihlouplým jménem, které jí slina přinesla na jazyk, ale zdálo se, že účel splnilo, protože stráže zíraly za její záda v němém strachu.

Kolem uší jí to tiše zasvištělo a do hrdel tří mužů se zaryly lesklé kotouče, tenké jako motýlí křídla. Přilétly tak rychle, že vůbec nedokázala zachytit jejich pohyb. Muži se těžce svalili do bláta uličky a zůstali nehybně ležet.

Rapsodie užasle hleděla na mrtvá těla. Znovu se otočila k cizincům. Menší z nich si zavěšoval přes rameno neobvyklou zbraň – vypadala trochu jako kuše, ale měla asymetricky zahnutou pažbu. Vrhla na něho pohled plný čistého obdivu.

„Dobrá práce,“ řekla. „Děkuji.“

Oba cizinci se podívali jeden na druhého a pak se rozhlédli uličkou. Potom k ní ten zahalený vztáhl ruku. V černé kožené rukavici vypadala štíhlá, ale přesto působila dojmem, že její stisk je smrtonosný.

„Pojď s námi, pokud chceš žít,“ vyzval ji.

Jeho hlas byl suchý a nepřirozeně šustivý; při tom zvláštním zvuku se Rapsodiiny oči rozšířily zájmem.

Rychle se podívala přes rameno, a když vzápětí zaslechla, že se blíží další stráž, bez váhání uchopila nabízenou ruku. Všichni tři se rychle rozběhli a zmizeli ve stínech, které odpolední slunce vrhalo na zadní uličky Eastonu.

3

Hradby velkého města už dávno nebyly vidět a temnota zahalila louky, obklopující Easton, dlouho předtím, než tři poutníci zastavili, aby rozbili tábor. Opustili město východní branou nedaleko přístaviště.

Easton byl přístav, kvetoucí pozůstatek z dob rasových tažení Druhého věku. Podle původních plánů, k nimž se jeho obyvatelé nyní vraceli, měl být velkým uměleckým a kulturním střediskem na křižovatce obchodních cest, ale během válek byl přebudován pro potřeby obrany na pevnost obklopenou ze tří stran mohutnými hradbami silnými osmnáct stop, sahajícími až na přístavní molo. Čilý ruch, který vládl v přístavu, pomohl třem uprchlíkům při útěku.

Rapsodie prchala zadními uličkami Eastonu už dříve, jednou nebo dvakrát jimi byla dokonce vlečena, ale nikdy tak cílevědomě jako s těmito dvěma muži, kteří ji napůl vedli a napůl nesli přes dvorky a dlážděné uličky. Byla schopna držet s nimi krok jen proto, že tuto část města důvěrně znala.

Ale když krátce poté, co nabyla přesvědčení, že setřásli všechny pronásledovatele, proběhli mezi dvěma opuštěnými domy, ztratila orientaci. Určitě se už také v dohledu nenacházel nikdo, kdo by je mohl obvinít, že byli na místě zločinu. Štíhlý muž v černém se zastavil před přeplněnou přístavní krčmou.

„Tohle bude stačit,“ prohlásil a za bílého dne ukradl dva koně.

Obr zvedl Rapsodii na jednoho z nich a tak došli až k bráně, kde nasedli i oba muži a přes jižní pole táhnoucí se podél moře odcváleli z města.

Obr trochu zaostával a jeho kůň těžce supěl námahou, jak se snažil udržet tempo, které nasadil muž s hubenýma rukama. Vlastně to bylo zvláštní, protože ačkoliv seděla přímo před ním, v tomtéž sedle, neslyšela jeho dech. Měla jen pocit, jako by měla za zády nepřiliš těžký plášť namísto muže, který zpoza ní řídil rychle běžícího koně. Otřesy způsobené jízdou zamaskovaly její rozechvění.

Jeli celé odpoledne. Rapsodie se dosud za hradby města vypravila jen jednou a nyní neustále vrhala lítostivé pohledy na šedé panorama chatrčí s doškovými střechami, rozpadajících se mramorových chrámů, sešlých kamenných domů a monumentálních soch, které se postupně rozplývalo v houstnoucím šeru soumraku. Nakonec sotva rozeznala vysokou zeď, jež končila ve vodách zálivu, kde se třpytila vzdálená světla; nezbylo z ní nic než nejasná černá čára ve snášející se temnotě.

Jakmile se ocitli mimo dohled města, zpomalili krok, ale bylo jasné, že oba muži mají v úmyslu dostat se tak daleko od Eastonu, jak jen to bylo možné. Dokonce i když nastala noc a Rapsodie si musela připustit, že neví, kde se nachází, a že možná

byla unesena a nikoli zachráněna, jak se zpočátku domnívala, stále pokračovali v cestě.

Nějakou chvíli se Rapsodie domnívala, že je pro koně nebezpečné kráčet tmou, když nikdo nemůže vidět na cestu. Pak, bez sebemenšího znamení nebo upozornění, najednou zastavili. Noc už byla hluboká a jezdce obklopovala hustá temnota.

„Sesedni.“ Zdálo se, že hlas přichází ze vzduchu.

Než stačila zareagovat, menší z mužů ji hbitě sesadil ze sedla. On sám seskočil vzápětí a hodil otěže obrovi.

„Grunthore, pusť koně.“ Zahalený muž se rozplynul ve tmě.

Rapsodie ho ztratila z očí téměř okamžitě. Otočila se k obrysu postavy, kterou noční temnota činila ještě mohutnější, a zároveň o krok couvla a tiše sáhla po dýce ukryté v rukávu.

Grunthor se na ni ani nepodíval. Sesedl, přehodil koním otěže přes hlavu a ustoupil.

„Tak upalujte, vy dva,“ řekl, ale zvířata byla tak vyčerpaná, že se sotva hnula. Jako by to předvídal, sňal si obr z hlavy přilbu a postavil se přímo před oba koně, kde ho zřetelně viděli, přestože z oblohy už dávno zmizela i poslední světlá stopa soumraku. Rozpráhl paže a zařval.

Zvuk jeho hlasu hřměl a rozechvíval burácivou ozvěnou těla koní i samotné Rapsodie. Zvířata na okamžik znehybněla, ale pak se s divokým zaržáním a očima vytřeštěnýma hrůzou vzepjala a utekla v panice kořisti, která spatřila šelmu.

Grunthor si posadil přilbu zpátky na hlavu a otočil se k Rapsodii. Když uviděl výraz v její tváři, hromově se rozesmál.

„Těší mě, kočičko. To sem rád, že i pro tebe je to láska na první pohled. Pod' se mnou.“ Vykročil do noci.

Rapsodie si nebyla jista, jestli je moudré obra následovat, ale byla si jista, že ještě méně moudré by bylo rozhněvat ho, a tak se za ním vydala. Usilovně se snažila udržet s ním krok a zároveň si srovnat věci v hlavě. „Kam jdeme? To půjdeme celou noc?“

„Neřek bysem. Dneska už sme se napochodovali dost.“

Nad obzor začal stoupat měsíc v úplňku, zlatý, zahalený mlhou stoupající z moře. Jeho světlo ale nedokázalo prozářit temnotu, která těžce a neproniknutelně visela v letním vzduchu. Rapsodie si myslela, že má dobré noční vidění, ale přesto se pohybovala spíše s pomocí hmatu a sluchu než zraku.

Vlekla se za obrem, krácejícím po stezce, kterou očividně viděl jen on sám, dokud skoro nešlápla do malého ohně. Grunthor v posledním okamžiku ustoupil stranou a zadržel ji, aby nestrčila botu přímo do plamenů.

Tábor už byl připraven. Rapsodie si nebyla jista, jestli jej neviděla proto, že jí obrovo tělo bránilo ve výhledu, nebo kvůli tmě, nebo kvůli tomu, jak byl tábor umístěn.

Grunthor se přesunul na závětrnou stranu ohně, a než se posadil, zhluboka nasál vzduch. Dosud Rapsodii nevěnoval skoro žádnou pozornost a ona, přestože se tím sama vystavila jeho přímému pohledu, si vybrala místo na druhé straně ohně a položila svůj vak na zem. Kouř jí nevadil, a kdyby nastala potřeba, představovaly plameny alespoň malou překážku.

Kromě toho se jí takto naskytla příležitost dobře si obra prohlédnout. Když seděl na zemi, měl oči ve stejné rovině jako ona, což znamenalo, že byl vysoký nejméně sedm stop a rozložitý jako tažný kůň.

Pod těžkým vojenským pláštěm zahlédla lesk kovu. Zbroj, kterou měl na sobě, nikdy předtím neviděla, ale všimla si, že je mnohem lépe řemeslně zpracovaná, než by si myslela. Vypadala jako vyrobená ze šupinaté kůže nějakého hada a byla vyztužena kovovými pláty, ale Rapsodie za celou dobu nezaslechla, že by při obrově pohybu zaskřípala nebo vůbec vydala jakýkoli zvuk. Mírně ji vyděsilo i to, že ani z jeho sbírky zbraní k ní nedolehlo jedině cinknutí. Obr byl ozbrojen nesmírně velkou sekerou a několika meči různých tvarů, a kromě toho mu zpoza ramenou trčely další jilce a rukojeti.

Jeho tvář působila ještě strašlivějším dojmem. Z úst mu vyčnívaly dva dlouhé zuby a barva hrubé kůže se v mihotavém

světlo plamenů nedala přesně odhadnout. Oči, uši a nos měl v poměru k celému obličejí neúměrně velké, z čehož Rapsodie usoudila, že ji dokáže vidět, slyšet a cítit mnohem lépe než ona jeho. Silné prsty mohutných rukou měl zakončeny dlouhými drápotivými nehty, které spíše připomínaly pařáty. Byl jako přízrak z děsivého snu. Teď právě vytahoval z vaku něco k jídlu a jí si vůbec nevšímal.

„Budu hádat; už jsi o Firbolzích slyšela, ale ještě jsi žádného neviděla, je to tak?“

Šustivý hlas druhého muže se ozval přímo za ní a Rapsodie nadskočila. Vůbec jeho přítomnost nezaznamenala.

Zadívala se přes prskající plameny na obra. „Ty jsi Firbolg? Nevypadáš tak.“

„A tím jako myslíš co?“

„Promiň, nechtěla jsem být hrubá,“ odpověděla a tvář jí v září ohně zrudla. „Já jen, no, podle mých omezených vědomostí jsou Firbolgové popisováni jako netvoři.“

„A podle mejch ne tak moc omezených vědomostí sou Lirinové považovaný za velkou pochoutku,“ prohodil Grunthor rozmarně, beze stopy nevraživosti.

„Předpokládám, že dáš přednost tomu nepřijmout ani jeden z těchto dvou predsudků,“ řekl zahalený muž.

„Naprosto.“ Rapsodie se usmála a zároveň zachvěla. Měla pocit, že obr nežertuje.

Štíhlý muž hodil obrovi k nohám několik mrtvých králíků.

„Kdo jsi?“

„Jmenuji se Rapsodie. Jsem studentka hudby. Pěvkyně.“

„Proč tě honily městské stráže?“

„K mému překvapení a mrzutosti byly ve službách jednoho idiota, který si mne chtěl nechat k sobě přivést.“

„Proč si tě chtěl nechat přivést?“

„Předpokládám, že kvůli zábavě.“

„Má ten idiot nějaké jméno?“

„Říká si Michael, Smrtící vítr. Spousta lidí mu za jeho zády říká podobně, ale méně lichotivě.“

Oba muži si vyměnili pohledy a pak se ten zahalený opět podíval na ni. „Odkud ho znáš?“

„Musím s lítostí přiznat, že před třemi roky, kdy jsem pracovala jako prostitutka, byl mým zákazníkem,“ odpověděla Rapsodie otevřeně. „Ne že bych si ho sama vybrala, ale co člověk nadělá, když je to jeho práce. Naneštěstí jsem se mu stala čímsi jako posedlostí. Řekl mi tehdy, že se pro mne vrátí, ale byl to takový nabubřelý mluvka, že mne ani nenapadlo přikládat jeho řečem nějakou důležitost. První z několika chyb, jichž jsem se v tomto případě dopustila. Ke druhé došlo dnes, kdy pro mne poslal jednoho ze svých slizkých poskoků a já jsem s ním odmítla jít. S jeho vlastními lotry bych si dokázala poradit, ale jemu se nějakým způsobem podařilo získat pomoc městské stráže.“

„A proč si mu prostě neslíbila, že přijdeš, a pak nepráskla do bot?“

„To by byla lež.“

„No a?“ řekl ten zahalený. „Takový už je život.“

„Já nikdy nelžu. Nemohu.“

Grunthor se uchechtl. „No ty máš teda paměť, holubičko! Pokud si dobře vzpomínám, snažila ses těm městskejm strážím navykládat, že sme příbuzný. Tak si myslím, že sme nevypadali moc jako rodinná sešlost.“

„Ne,“ přerušil ho zahalený muž a vrhl na ni pohled plný pochopení. „Proto ses nás nejdřív zeptala, jestli tě přijmeme do rodiny?“

Rapsodie přikývla. „Správně. Můj pokus odradit je od dalšího pronásledování by nevyšel, kdyby to alespoň do určité míry nebyla pravda.“

„Proč ne?“

„V povolání, které jsem si zvolila, je lež zakázána; nemluvíš-li pravdu, nemůžeš být Pojmenovatelem, nejvyšší formou Pěvce. Musíš neustále dbát o to, aby hudba ve tvé řeči ladila s okolním

světem. Lež ničí tento jemný soulad a špiní to, co chceš říct. Není to ale exaktní věda, protože pravda je částečně ovlivněna úhlem pohledu.

Tohle je akademický důvod. A co se týká mé osobní filozofie, rodiče mi neustále kladli na srdce, že klamat je špatné. A v poslední době, právě proto, že jsem skoncovala se svou starou, ehm, živností, si ze všeho nejvíce cením právě pravdy. V práci kurvy žádná pravda není – člověk je pořád něčí lží. Ale musí se kousnout do jazyka a účastnit se jejich fantazií, na které většinou nemá žaludek.

A tak teď, když jsem od tohoto života osvobozena, nedokážu skrývat svůj odpor k Michaelovi už ani minutu. Je to pravděpodobně chyba, ale nevím, jestli bych se mohla zachovat jinak a stále si vážit sama sebe.“

„No, nic zlého se vlastně nestalo.“

„Ale stalo. Právě jsem se vyhnala z Eastonu. Při svém pokusu o útěk jsem patrně oslepila jednoho vojáka a teď se nemohu vrátit.“

Menší muž se zasmál. „Pochybuju, že tam byli nějakí očití svědci.“

„Možná, že tebe nikdo neviděl,“ řekla Rapsodie, „ale mne viděla spousta lidí – honili mne přes osm ulic.“

„Tak to máš problém.“ Zahalený muž se posadil a rozhlédl se. Kouř z ohně utvořil šedou stužku stoupající vysoko ke hvězdám. „Můžeš se prostě rozhodnout, že se nevrátíš. Máš nějaké příbuzné, které bys tam nechala, nebo někoho jiného, na koho by ses mohla spolehnout?“

Naprostá lhostejnost v jeho hlase vzbudila v Rapsodii podezření, že to je výslech a nikoli pokus o přátelskou radu. Byla si docela jista, že je dokáže přesvědčit o své neškodnosti a poměrné bezcennosti, ale vyčerpání z útěku a nejistota situace, v níž se ocitla, si začaly vybírat svou daň.

Obrovitý Firbolg stáhl králíky a chystal se je opět nad ohněm. Rapsodie nevěděla, jestli má čekat, že jí také nabídnou

něco k snědku, ale nebyla by příliš překvapena, kdyby se do nich pustili ještě za syrova. Když se rozhodla stát se Pěvkyní, bylo jedním z jejích prvních úkolů naučit se epickou píseň z dějin Firbolgů, která v ní zanechala dost děsivý dojem, a její zachránci nevypadali, že by na něm chtěli něco změnit.

Muži se pohybovali, jako by spolu cestovali už dlouhou dobu. Bylo vidět, že úkoly spojené s přípravou jídla mají přesně rozdělené a vůbec se na nich nemusejí domlouvat. Štíhlý muž zabil králíky; obr je stáhl. Obr udržoval oheň; štíhlý muž hledal palivo. Tábor i jídlo od masa až po kořínky, které také potřebovaly uvařit, byly přichystány bez jediného slova. Oba muži se chovali, skoro jako by tam Rapsodie vůbec nebyla. Grunthor k ní jednou vztáhl přes oheň ruku s klackem, na němž byl nabodnut kus seškvařeného masa, ale ona zavrtěla hlavou.

„Ne, děkuji.“

Sama si k večeři utrhla malý kousek z bochníku chleba, který jí dal Pilam. Zbytek si namísto do vaku strčila do kapsy pláště. Cítila se ve společnosti těchto dvou mužů čím dál nejistěji a chtěla být připravena na útěk, kdyby to bylo nutné. Na vak nemohla tak snadno dosáhnout. Za běžných okolností by se nikdy nerozhodla opustit své nástroje, ale když štíhlý muž přestal jíst, zahlédla na okamžik jeho tvář.

Nejprve se pokusila prohlédnout si ji nenápadně, ale přestože už obr vypadal děsivě, na to, co uviděla, připravena nebyla.

Na celé ploše mužova obličeje nebylo jediné hladké místočko. Nebyla podřobaná, ale zjizvená, zbrázděná a pokrytá ornamenty obnažených cév. Rapsodie už viděla tváře poznamenané nemocemi, časem, zbraněmi nebo nezřízeným pitím, ale tato vypadala, jako by přes ni přešel celý oddíl Jezdců osudu a kopyta jejich koní vytrhala maso z nosu a zbytek rozryla jako změkklou půdu.

Co jí ale skutečně vyrazilo dech, byly jeho oči. Jako by byly vytrženy ze dvou různých hlav, neodpovídaly si navzájem barvou, tvarem ani velikostí a ani jejich umístění v oné hrůzně

tváři nebylo souměrné. Teprve po chvíli němého úžasu si uvědomila, že muž jí pohled oplácí.

Rapsodie byla městský člověk a uměla odhadovat lidi dost bystře na to, aby se dala snadno přistihnout při zírání. Rychle, i když poněkud neohrabaně se vzpomatovala. „Tak kam zamíříte teď?“

„Pryč z Ostrova.“

Nejistě se usmála. „Vy jste také museli rozčilit někoho hodně důležitého.“

Přes měsíc přeplul mrak. Rapsodii mlhavě napadlo, že by si měla na něco dávat pozor.

Dál na něho hleděla skrz oheň, který se teď jakoby nepatrně změnil, nabyl na síle a odrážel se v očích přezvykujícího muže. Přepadla ji myšlenka, že zatímco kříží svůj pohled s jejím, přezvykuje místo pečeného králíka její odpovědi. Teď jí bylo líto, že odmítla nabízené maso. *Každý si zaslouží poslední jídlo*, pomyslela si smutně.

Někde v hlubinách nitra, tam, kde sídlil Pojmenovatel, interpret písní, slyšela svou osobní hudební notu znít skrz hučení ohně, skrz mlčení mužů. Čistota její Pojmenovací noty, jejího prubířského kamene pravdy jí řekla, že toto je past, klam ohně. Ale pak uviděla, jak se štíhlé ruce a rozrytá tvář přenášejí přes plameny, a věděla, že je pozdě na útěk. Zamrkala víčky ztěžklými něčím víc než vyčerpáním; kouř musel obsahovat omamné byliny, které neznala.

Vypadal rozzlobeně, ale nedotkl se jí. Namísto toho zvedl ze země její vak a začal se v něm přehrabovat.

„Kdo jsi?“ zeptal se. Hlas mu skřípavě syčel a plášť měl po skoku přes oheň ještě plný dýmu. Čekal na odpověď.

„Hej, polož to.“ Pokusila se vstát, ale spokojila se s tím, že ze sebe setřásla otupělost.

Obr se vztyčil. „Já bysem todle na tvém místě nedělal, slečinko. Jenom bysem odpovídal na otázky.“

„Už jsem vám to řekla; jmenuji se Rapsodie. A teď to polož, než něco polámeš.“

„Já nikdy nic nepolámu, pokud nechci. Takže to zkusíme znovu; kdo jsi?“

„Myslela jsem, že jsem se trefila hned napoprvé. Prosím pokus číslo dvě. Rapsodie. Není to totéž, co jsem řekla už předtím?“ Hlava se jí točila, zdálo se jí, že odpovídá jako ve snách. „Co jste to dali do ohně?“

„Mám v úmyslu do něj dát tvoje vlasy. Jak jsi věděla, kdo jsem?“ Prsty, které spíš připomínaly nůžky, sevřel její zraněnou paži a zbavil ji citu v ruce. Nepotřeboval žádný další pohyb, aby se jí svaly zkroutily v křeči. S každým úderem srdce jí přerušeny krevní oběh způsobil bolestné škubnutí od ramene až k dlani.

Rapsodie nezareagovala. Její výhodou vždycky bylo, že dokázala snést trochu týrání. Také se naučila, že schopnost skrýt bolest a strach jí může pomoci přežít.

„Nemám tušení, o čem to mluvíš. Nemám tušení, kdo jsi. A teď mne pusť.“

„V té uličce jsi mne před strážemi oslovila jménem.“

Přestože jí mrtvěly prsty, zůstala Rapsodie klidná. *Přišli jste právě včas, abyste se setkali s mým bratrem. Bratře, toto jsou příslušníci městské stráže. Pánové, toto je můj bratr – Achmed – Had.* Navzdory omámenosti pocítila rozpaky.

„Potřebovala jsem nutně spojence a náhodou jste mi přišli do rány právě vy,“ řekla. „Bylo to první hrozné jméno, které mi vytanulo na mysli, i když při zpětném pohledu je spíše, no – je mi to líto. Nechtěla jsem se tě dotknout.“

„O tomhle se zrovna teď nebavíme,“ přerušil ji Grunthor. „Jak si věděla, že je Bratr?“

„Čí bratr?“

Na okamžik měla Rapsodie dojem, že už víc nesnese a omdlí. Pocit, že jí svým strašlivým sevřením ukrotí paži, byl s každou otázkou naléhavější. Najednou však stisk povolil. Muž v černém se podíval přes oheň na přítele a pak opět na ni.

„Opravdu doufám, že jen předstíráš, že jsi tak hloupá.“

„Obávám se, že ne. Nemám ponětí, o čem mluvíš. Mělo by tvoje jméno mít pro mne nějaký význam?“

„Ne.“

„Tak už mne necháš být?“

Muž s tváří noční můry pustil její paži a vrátil se k prohledávání vaku. Grunthor vstal a přešel k ní.

„De o to, že ty lidi, co pronásledovali tebe, sou jen mouchy v porovnání s tím, co se žene za náma. Todle je vážná věc, slečinko. Můj přítel tadydle chce vědět, jak ses dozvěděla, že je Bratr.“

„Je mi líto, ale nikdy jsem o žádném Bratrovi neslyšela, pokud to je tvoje jméno. Pokoušela jsem se je přesvědčit, že jsi *můj* bratr. Proto jsem se ptala, jestli mne přijmete do rodiny, aby to byla pravda. Myslím, že to všechno byla jen neuvěřitelná náhoda. A už jednou jsem ti řekla, že nikdy nelžu. Tak mi buď věř, nebo mne zabij, ale *nerozbíjej* mi moje nástroje.“

„Rozmlátím každý z nich na kousky, pokud mi neřekneš celou pravdu. Možná jsi měla rodiče, kteří to s tebou mysleli dobře. Možná jsi dříve byla profesionální kurva, možná jsi složila přísahu. Možná jsi manželkou nějakého počestného muže, který se těší ze tvé upřímnosti. A teď mi řekni, kdo skutečně jsi a jak jsi věděla, jak mne pojmenovat?“

„Nejdřív mi řekněte vy dva, kdo jste a co se mnou chcete udělat.“

Pronikavé oči si ji ostře změřily. „Tohle je Grunthor. To nikdo neskrývá.“

Obr po ní šlehl pohledem. „Ale klidně mě můžeš oslovovat ,Nejvyšší moc, kterou je nutný za všech okolností bezpodmínečně poslouchat‘,“ prohodil vesele. „Aspoň moje jednotky mi tak říkaj.“

Jeho žert měl zamýšlený účinek. Zahalený muž si s obrem vyměnil pohled a pak se poněkud uvolnil.

„V tomto okamžiku je pro mne Achmed stejně vhodné oslovení jako jakékoli jiné, když už ses rozhodla mne tak pojmenovat,“ řekl nevlídně. „A co se týká tvého dalšího osudu a toho, kdo vlastně jsem, to je třeba teprve určit. Vyslovila jsi moje jméno a pak jsi je změnila. Jindy by to byla jen nepříjemná mrzutost, ale ti, kdo mne pronásledují, jsou schopni přimět mrtvé, aby promluvili, a bez váhání by to udělali, kdyby si mysleli, že se od nich něco užitečného dozvědí. Ti mrtví hlupáci slyšeli, co jsi řekla. A co vůbec dělá běhna s tak drahými nástroji?“

Rapsodie si promnula rameno a ucítila, jak bolest ustupuje.

„Nejsem běhna. Jak už jsem ti sdělila, studuji hudbu a už jsem dosáhla titulu Pěvkyně lirinských tradic; náš výraz pro tento pojem je Enwr. Mým cílem je stát se Pojmenovatelem, Canwyrem; málokomu se to podaří, ale získané schopnosti jsou velmi užitečné.

Před čtyřmi lety jsem byla přijata jako učedník. Tři roky jsem studovala u Heilese, Pojmenovatele vynikající pověsti, který žil v Eastonu. Před rokem však beze stopy zmizel a já jsem musela dokončit studia na vlastní pěst. Zrovna dnes jsem dopisovala svou závěrečnou práci.“

„A co dokážeš?“

Rapsodie pokrčila rameny a pak natáhla ruce, v nichž jí stále ještě mravenčilo, blíž k ohni.

„Různé věci. To hlavní, co Pěvci studují, jsou tradice. Někdy tradice obsahuje staré příběhy nebo historii dané rasy či kultury. Někdy se v ní dá nalézt vědění z určitého oboru, jako je bylinářství nebo hvězdářství. Jindy je to soubor písní, které vyprávějí důležitý příběh, který by jinak byl ztracen.“

Muž, nyní známý jako Achmed, na ni zkoumavě hleděl. „A někdy se v ní skrývá vědění o starodávných silách.“

Rapsodie nervózně polkla. Studium tradic se podobalo spíše náboženské víře než vědě. Byl to způsob, jakým lidé její rasy a povolání odvozovali moudrost a moc z vibrací života kolem sebe. Vzhledem k tomu, že lirinské učení kladlo rovnítko mezi Boha a

Život, bylo využívání tradic určitou formou modlitby, druhem komunikace s Věčností. Ale sotva to bylo něco, o čem by chtěla diskutovat s neznámým cizincem, obzvlášť s tímto.

Vzhledla, aby zachytila jeho pohled, a zjistila, že se do ní jeho oči přímo zabodávají. Vyzývaly ji, aby mluvila, mlčky žádaly odpověď.

„Někdy ano, ale je to záležitost známá jen těm nejzkušenějším Pěvcům a Pojmenovatelům. A i pak může Pojmenovatel čerpat sílu z prvotních elementů, jako je oheň nebo vítr, či z druhotných, jako je čas, jen proto, že je důvěrně zná; že zná jejich příběh, dalo by se říct. To je také dalším důvodem, proč je nutné, aby Pojmenovatelé přísahali, že budou mluvit jen pravdu: kdyby někdo vnesl do tradice falešný prvek, celý příběh by se znečistil a oslabil.“

Muž v kapuci strčil citeru zpátky do vaku a divoce trhl stahovací tkanicí. „Tak se tě zeptám ještě jednou, Pěvkyně. Co dokážeš?“

Rapsodie zaváhala. Muž, kdysi známý jako Bratr, zvedl vak na jednom prstu nad oheň a sotva znatelně jím zahoupal. Byla to ta nejrafinovanější výhrůžka, jakou kdy viděla.

„Ne mnoho, kromě zpěvu dost obsáhlé sbírky historických balad a eposů. Dokážu najít byliny, které hoseny do ohně mají schopnost omámit lidi. Ale tím na vás asi dojem neudělám, protože toto umění očividně ovládáte také. Dokážu přinést spánek neklidným nebo jej prodloužit těm, kdo už spí, což je velmi užitečná věc pro rodiče zlobivých malých dětí.“

Umím utiшит bolest těla i srdce, vyléčit menší zranění a utěšit umírající, ulehčit jim smrt. Někdy pak vídám jejich duše, odlétající ke světlu. Umím sestavit příběh jen z několika útržků faktů a reakcí svých posluchačů. Dokážu vyslovit absolutní pravdu tak, jak ji znám. A když to udělám, mohu změnit skutečnost.“

Rapsodie ukázala na svůj vak a muž jí jej podal. Naslepo do něj sáhla a vytáhla usychající květinu ze svého ranního studia.

Jemně, aby nerozdrtila křehké okvětní plátky, si ji položila na dlaň a vyslovila její jméno, jak by znělo, kdyby kvetla na letní louce.

Lístky do sebe začaly pomalu, ale vytrvale nasávat život, a zatímco Rapsodie stále opakovala příslušné slovo, rozvinul se květ do svěží krásy. Grunthor se dotkl květiny špičkou drápu a okvětní plátek se jemně prohnul, jako by byl úplně svěží. Pak Rapsodie zmlkla a život se vypařil do noci.

„Teoreticky bych mohla zabít celou louku takovýchto květin, kdybych vyslovila jméno jejich smrti. Nuže, předpokládám, že události dnešního odpoledne by se daly vysvětlit takto: narazili jsme na sebe za okolností, které už znáte. Náhodou jsem vyslovila tvé pravé jméno, za což se co nejpokorněji omlouvám, ale byla to koneckonců jen náhoda. A pak jsem tě přejmenovala; teď skutečně *jsi* Achmed Had, to je nyní tvoje pravá totožnost na té nejvyšší možné úrovni. Omlouvám se, pokud to ode mne bylo drzé. Vlastně jsem dosud neměla tušení, že něco takového dokážu. Docela to vypadá, že jsi můj první případ.“

„Jaká ironie,“ řekl jízlivě muž, kterého nazvala Achmedem. „Zajímalo by mě, kolik dalších mužů od tebe slyšelo stejná slova.“

„Jen jeden,“ odvětila beze stopy uraženosti. „Jak jsem řekla, a už mne skutečně unavuje to pořád opakovat, já nelžu. Nebo alespoň ne vědomě.“

„Každý lže, nebud' naivní. Teď nevím, jestli to tvoje salonní kouzlo zkrátilo náš čas, nebo zamaskovalo stopy.“

„Povíš mi aspoň, před kým utíkáte? Já jsem vám řekla všechno o tom, kdo jsem a kdo mne pronásleduje, a vy dva jste mne odvěkli bůhvíkam a přitom jste mi ani nenaznačili, co jste zač nebo kam míříte nebo jestli jste vůbec lepší než ti, kterým jsem utekla. Chci vědět, jestli mám zůstat, nebo to risknout a raději se vrátit.“

„To ale předpokládá, že bys měla na vybranou.“ Achmed se od ní odvrátil a tiše se poradil s Grunthorem. Rapsodii nezbylo,

než dlouhou chvíli ovládat vlastní úzkost a zmátek. Jakmile se jí hlava vyčistila od omamných látek, začala přemýšlet, jak by mohla uprchnout a v případě úspěchu najít nějaké útočiště, kde by byla v bezpečí. Zvedla vak a pustila se do urovnávání zpřeházených věcí, ale vzápětí k ní přistoupil Grunthor. Rychle se otočila a zjistila, že druhý muž opět zmizel.

„Tak, slečinko, budeš muset jít s náma.“

„Proč? Kam?“

„Vrátit se do Eastonu by byla tvoje smrt. Jestli tě nedostane ten tvůj Smrdící vítr, tak ten náš malej problémek určitě jo. Nebudeš mít vůbec příležitost mu vysvětlit, že si nebyla s náma, budou tě mučit, dokud nepovíš, co víš, nebo neumřeš, a pak to, co chtěj vědět, dostanou z tvý mrtvoly.“

„Mohla bych jít do jiného města. Je spousta míst, kam se mohu uchýlit. Umím se o sebe postarat sama, děkuji ti.“

„Jak myslíš, holubičko, ale odejít je lepší než zůstat.“

„Kam šel ten druhý?“

„Myslíš ‚Uchmeda‘? Řek bysem, že se šel kouknout po Michaelovi, jestli nenašel naši stopu.“

Rapsodiiny oči se rozšířily hrůzou. „Michael? Michael nás pronásleduje?“

„Je to dost možný; těžko říct. Když sme odjížděli, tábořil za severozápadními hradbami, takže by se tady kolem neměl potulovat, pokud nemá obzvláštní zájem na tvým dopadení. S náma Michael žádný nevyřízený účty nemá.“

Rapsodie se nervózně rozhlédla trnou. „Kam máte namířeno?“

„Můžeš s náma až do lesa, když budeš chtít.“

„Do Lirinského lesa? Do Začarovaného hvozdu?“

„Jo, to bude on.“

„Říkali jste přece, že chcete pryč z Ostrova.“

Obr si zamnul vystouplou čelist. „Taky že jo, věř mi. Ale nejdřív musíme do lesa.“

„Co tam máte za práci?“

„Vlastně podnikáme něco jako pout', slečinko. Chcem se podívat na Velkej strom.“

Přes Rapsodiinu tvář přelétl výraz posvátné úcty. „Sagia? Vy jdete k Sagii?“

„Jo, přesně tam. Dem se poklonit velkému Lirinskému stromu.“

Rapsodie se podezřívavě zamračila. „Nehcete mu ublížit, že ne? To by od vás byla obrovská chyba.“

Grunthor se zatvářil uraženě. „Jasněže ne,“ pronesl důstojně. „Chcem se tam jen trochu pomodlit.“

To Rapsodii uchlácholilo. „Dobře,“ řekla a zvedla svůj vak. „Půjdu s vámi, aspoň k lesu.“

„Kolik mil bys tak byla schopná dneska urazit, slečinko?“

„Kolik bude třeba, doufám.“

„No, tak to se obávám, že si z nás jediná. My dva sme na cestě celej den a přes noc zůstanem tady. Co kdyby sis taky trochu zdřímla, zlatíčko? My tě včas probudíme.“

„A budeme v bezpečí? Před Michaelem, myslím.“

Obrova tvář se poskládala do pobavené grimasy. „Jasně, drahoušku, v naprostém bezpečí. Nemusíš se bát.“

„Mohu držet hlídku,“ navrhla Rapsodie. „Mám dýku.“

Z temnoty za jejími zády se ozval Achmedův hlas. „Hned se mi bude spát lépe, když budu vědět, že nás střežíš, Rapsodie. Snaž se neublížit žádnému ubohému zvířeti, které by náhodou běželo kolem, pokud by ovšem nebylo jedlé.“

Hluboko pod úpatím Vysokých štítů, pod tichou obsidiánovou klenbou Věže, která byla jeho skrytým sídlem moci, se rudě olemované oči F'dorova lidského hostitele náhle otevřely do tmy.

Řetěz se přetrhl.

Tsoltan se posadil na hladce vyleštěném katafalku, kde obvykle odpočíval, a bezvýsledně zatápal rukama po neviditelných koncích metafyzického pouta, s jehož pomocí držel

svou nejvzácnější kořist v područí. Nic; dokonce ani jediné rozedrané vlákno dřívější absolutní nadvlády.

Bratr se mu vyvlékl z obojku.

Jak jeho hněv rostl, vzduch kolem démonského kněze se stával sušším a řidším, až skoro praskal. Tsoltan rychle vstal a vydal se dlouhou chodbou do Hluboké síně.

Za ním se rozzíhaly roje jisker, jež se zachycovaly na závěsech, oltářních ubrusech a pláštích několika nešťastných kněží, kteří se mu připletli do cesty. Jeho přísluhovači lapali po dechu ve žhavém vzduchu a třásli se v černé záři plamenů, protože poznali, čím oheň ve skutečnosti je – předehtou k výbuchu démonova hněvu.

Zuřivě vystoupil po schodišti z rudě žilkovaného mramoru, které vedlo k nejvyššímu oltáři, místu krvavých obětí. Mohutný obsidiánový kvádr, který ve Druhém věku opracoval Nain ze Severních hor, kdysi býval základním kamenem chrámu Všeboha, Božstva života, vybudovaného sjednocenými rasami.

Nyní spočíval na vrcholu obrovského schodiště tvořeného soustřednými mramorovými kruhy, jež se vypínalo se k nedohlédnutelnému stropu Věže, a kožená pouta na končetiny a kovové jímky na krev výmluvně vypovídaly o tom, jak velice se změnila doba. Zdálo se, že to je příhodné místo k uložení pravého jména Bratra, Dhraciana, jehož právo prvorozeného mu zajišťovalo spojení s krví obyvatel Serendairu. Pokrevní syn, tak byl znám v jistých kruzích.

Široká obřadní ohřívadla, dosud chladná a tichá, vzplanula divokými řvoucími plameny, když se kolem nich prohnal. Čadivý černý oheň plápolal a svíjel se v pochmurném očekávání; vrhal zlověstné stíny na vzdálené zdi.

Tsoltan došel až k obětnímu oltáři a tam na okamžik zaváhal. Vztáhl třesoucí se ruku a jemně pohladil symboly nenávisti vytesané do vyleštěného povrchu, přešel prsty po černých kanálcích brázdících hladkou horní stranu a směřujících k mosazi vyloženému trychtýři uprostřed.

Skrze tato kovová ústa napájel vrahovu uvězněnou duši krví Bratrovy vlastní rasy, a když byli Dhraciané téměř vyhubeni, i krví dalších nevinných, aby i v otroctví udržel naživu jeho jedinečné krevní pouto.

Tento způsob byl obzvlášť účinný, když si zajišťoval Bratrovu spolupráci na svém mistrovském plánu. Tsoltan si nedělal iluze, co se týkalo jeho věrnosti. Už jen získat jeho služby byl skvělý tah; ještě předtím, než uvěznil jeho pravé jméno, byl Bratr znám tím, že přijímal jen ty zakázky, které se mu líbily. Jeho zotročením se ale všechno změnilo. Stal se Tsoltanovou nejúčinnější zbraní a nejdůležitějším činitelem v uskutečnění posledních kroků plánu.

F'dor oběma rukama pevně sevřel desku oltáře a v dávném jazyku Předčasu, zvráceném průvodním znaku moci spojené přímo se zrodem ohně, živlu, z něhož povstala celá jeho rasa, zamumlal slova Otevření. Černý kamenný oltář chvíli pableskoval a pak se rudě rozzářil ohněm, který vzplanul v jeho nitru a obrátil kámen v roztavené sklo. Vzápětí se oltář se syčivým prasknutím rozpadl vedví.

Tsoltan rozhrnul vrstvy rozteklého kamene a sáhl do dutého relikviáře v útrokách oltáře, kde bylo uloženo Bratrovo jméno. Když je sem kdysi přinesl, aby je navždy pohřbil, byl to pro něho nejvýjimečnější okamžik uspokojení, jaký v tomto životě kdy zažil.

Bylo to vyvrcholení velkého pátrání a velkých výdajů, kdy musel nejdříve zjistit jeho pravé jméno a pak je zajmout. Nakonec po dlouhých měsících mučení tak krutého, až hraničilo s uměním, přesvědčil jednoho z největších Pojmenovatelů Serendairu, aby jméno napsal v notovém zápisu na svitek starožitného hedvábí. Sám Tsoltan pak vzal svitek z jeho mrtvé ruky a s láskou jej obklopil aurou ochranné moci zrozené ze světla ohně a udržované na místě otáčením Země. Byla to věc neobyčejné krásy a to, že ji musel uložit do oltáře, ho naplnilo

zvláštním smutkem, který ho téměř oloupil o radost z jeho získání.

Ale tehdy se necítil ani zdaleka tak oloupený jako nyní. V relikviáři nebyla žádná zářivá koule světla, žádný Pojmenovatelův svitek, jen útržky a spálené kousky hedvábí, které tam zůstaly po něčem, co vypadalo jako malý výbuch. Tsoltan kousky horečně sbíral a hledal notový zápis, ale těch několik zbylých cárů bylo čistých.

Obrovským prostorem síně se rozlehlo vzteklé zavytí tak silné, že popraskalo několik obsidiánových stěn. Tsoltanovi služebníci vyděšeně čekali, až budou zavoláni, ale žádný další zvuk už se neozval. O okamžik později se na jejich tvářích rozhostil výraz čisté hrůzy. Ucítili, jak na ně doléhá temnota, chladná a hmatatelná jako těžká mlha. Tsoltan přivolával Šinga.

4

Rapsodie už se nacházela v objetí noční můry, když jí obrovská ruka v kožené rukavici ucplala ústa. Dívka otevřela oči. Srdce se jí rozbušilo tak divoce, až měla strach, že jí vyskočí z hrudi, ale nakonec, stejně jako výkřik, který Grunthor zadusil, zůstalo na místě, omezeno žebry, do nichž vyděšeně naráželo.

„Ššš, slečinko. Nehejbej se. Zůstaň hezky tady, zlatíčko, a nedělej žádnéj kravál, jasný?“ zašeptal obr. Rapsodie slabě přikývla a Grunthor stáhl dlaň z jejích úst. Rapsodie cítila, jak se jí pod zády chvěje zem. Napjala uši a po chvíli nabyla dojmu, že přes kvílení nočního větru slyší vzdálený dusot mnoha cválajících koní.

Namáhavě se otočila na bok. Musela si dávat pozor, aby se nezvedla nad chomáče travin, mezi nimiž upadla do svého nepokojného spánku. Oheň beze stopy zmizel.

Grunthor vedle ní poklekl v pruhu měsíčního světla, a zaclonil jí tak veškerý výhled. S neskrývanou radostí začal vytahovat z pochev všechny své zbraně, a zatímco v matném světle zkoumal jejich ostří, tiše si pobrukoval. Pak překvapivě hbitě a tiše zmizel.

„Nezdá se, že by ses řídila našimi pokyny, Rapsodie.“ Šelestivý hlas se jí ozval přímo nad hlavou. Rapsodie spolkla hlasitě zalapání po dechu a rychle se přitiskla k zemi. „Grunthor ti říkal, aby ses nehýbala. Bylo to pro tvoje vlastní dobro.“

Těsně u její hlavy se lehce pohnul vzduch a temnotu před očima nahradila jiná temnota. Dřepěl před ní Achmed. „Jistěže, nikdo ti nebrání udělat ze sebe terč, jestli po tom tak toužíš. Koneckonců, tihleti hlupáci, kteří se k nám blíží, jsou tvoji přátelé.“

„Michael?“ Dokonce i když šeptala, bylo slyšet, jak se jí zlomil hlas.

Nesouměrné oči stíněné černou kápí na ni dlouhou chvíli nehybně hleděly a pak se obrátily směrem, jímž odešel Grunthor. Rapsodie měla pocit, že slyší nezřetelný hukot, něco jako téměř hmyzí bzučení; pak se Achmed podíval zpátky na ni. Když promluvil, zněl jeho hlas měkce a trochu chraptivě.

„Jeho muži. On s nimi není.“

„Jak to můžeš vědět?“

Uslyšela nad sebou tichý rozzlobený zvuk. „Máš pravdu. Co kdybys vstala, zamávala rukama nad hlavou a zavolala na něho? Jsem si jist, že tě velmi rád uvidí, pokud tam s nimi je.“

„Já, já – omlouvám se,“ zašeptala a spolkla hroudu strachu, která se jí utvořila v hrdle. Nikdo jí neodpověděl. Chvíli čekala, pak zamžourala před sebe. Už ho neviděla. „Achmede?“

Vanul nad ní teplý noční vítr, který jí čechrал zlaté vlasy a uschlé stvoly dlouhých travin nad její hlavou. Chvění země zesílilo a Rapsodie zavřela oči; jezdcí se blížili. Pokoušela se udržet víčka semknutá, ale zjistila, že proti své vůli pátrá po

hvězdách na obloze, jejíž čern se rozplývala v jedovatě žluté záři úplňku. Ted' nemohla dělat nic než čekat a naslouchat.

Karvolt, Michaelův poručík, přitáhl koni uzdu a dal mužům varovné znamení. Sluncem ožehnutá luční tráva byla uprostřed léta vysoká a jemně se vlnila v nočním větru; jinak nebylo na míle daleko nic v dohledu, stejně jako tomu bylo od chvíle, kdy opustili Easton.

Presto vycítil u svého valacha váhavost, neochotu běžet dál, která obvykle signalizovala nebezpečí, ačkoliv to klidně mohlo být pouhé vyčerpání. Všichni se hnali šílenou rychlostí, poháněni divokostí vzteku svého velitele poté, co se dozvěděl, že mu kořist unikla. Ostatních devatenáct mužů ve skupině zastavilo koně.

Karvoltovy černé oči znovu přejely po prohlubních a mokřinách Širých luhů, uši naslouchaly supění zpocených koní a mumlání mužů. Noční vítr mu čechrал zaprášené vlasy a hladil ho po šíji, ale namísto aby osušoval pot, který z něho prýštil, jen v něm vyvolával mrazení. Setřásl pocit stísněnosti; v dohledu nebylo nic kromě vlnící se trávy a stínů vrhaných sinálým měsícem.

Nepřítomně si sáhl k hrdlu, odtáhl si okraj prsního plátu od rozedřené podlitiny, která se pod ním utvořila, a otočil zrak k mužům, z nichž někteří vyčerpaně klesli na šíje koní a jiní vděčně zvedli k ústům čutory s vodou. Poplácal valacha a ucítil, že se stále jemně chvěje. Ještě jednou obsáhl pohledem široké panorama temnoty. Nic.

„Opatrně,“ nařídil tichým, sevřeným hlasem; Karvolt byl muž, kterého každé slovo stálo značnou duševní námahu. „Můj kůň něco cejtí. Co ti vaši?“

Jakoby v odpověď na otázku se přímo v jejich středu ozval strašlivý uširvoucí řev, válečný křik, obsahující rovným dílem vztek, radost, triumf a divokost. Zároveň s ním se stejně náhle zvedl ze země jeho původce.

Záře letního měsíce odhalila jen část tohoto netvora, děsivé hory vyceněných tesáků, zahnutých drápů a svalů, vězící ve zbroji podobné zvířecí kůži, která byla částečně oděvem a částečně vlastním tělem. Netvor držel dva krátké meče s lesklými čepelemi a pomalu je jeden o druhý brousil. Jakmile se vztyčil v plné výši, zaklonil hlavu a burácivě se rozesmál. Jeho smích zněl mnohem děsivěji než předchozí válečný řev.

Všichni koně do jednoho se začali plašit, vzpínat a shazovat ze zad muže ztuhlé hrůzou. Někteří padli na zem a válením se pokusili zbavit jezdců jako obtížných much.

Pak, po několika okamžicích nejistého pobíhání, vyrazila všechna zvířata v divoce cválajícím chumlu na západ. Vlekla s sebou jednoho nešťastníka, kterému se zapletla noha do třmenu a jehož křik se do dusotu kopyt ozýval jen krátce a umlkl mnohem dříve, než koně pohltila temnota.

„Myslím, že to bylo jednomyslné ano.“

Udýchaný Karvolt, který se po pádu z koně stačil zvednout na jedno koleno, pomalu otočil hlavu a pohlédl za sebe.

Blížilo se k němu cosi, co vypadalo jako pohybuující se útržek noci. Po chvíli upřeného pozorování zjistil, že k němu pomalu kráčí muž zahalený do černého pláště, s kápí staženou hluboko do obličeje. Jeho hlas se nesl temnotou jako zlověstný vítr. Karvolt se pokusil vstát, zakopl o bezvládné tělo jednoho ze svých mužů, ale pak se napřímil a zpocenou roztřesenou dlaní sevřel jilec meče.

Rychle se ohlédl, pak se opět podíval před sebe a usoudil, že spadlé sedlo a sedlové brašny jsou o několik kroků dále, než aby k nim stačil přiskočit a použít je jako kryt. Zleva slyšel třeskot kovu a následné duté údery, jak usekané hlavy a bezhlavá těla dopadaly na zem, i obrův neustálý hlasitý smích.

Karvolt couvl a pokusil se zachovat si vyrovnanost a klid. Někteří muži kolem něj prohráli boj s panikou a snažili se utéct, ale končili buď s useknutou hlavou nebo probodeni čepelí vrženou poचेchtávajícím se obrem. S něčím takovým se

nesetkal ani ve svých nejděsivějších snech, ani během nejkrvavějších tažení vedených Smrtícím větrem. Nejistě se rozkročil a vytasil meč.

Zbylí vojáci, přikovaní na místech strachem nebo zraněním, učinili totéž. Karvolt pomalu ustupoval s očima upřenýma na pohybující se stín, jehož plášť povlával v teplém větru.

Tvor se blížil plavným, pružným krokem, zastavoval se před každým z mužů, s trpělivým, věcným klidem uhýbal jejich výpadům a pak jim prostě vzal zbraně z rukou. Karvolt věděl, že bojují s nejvyšším vypětím zbývajících sil, ale přesto se mu zdálo, jako by své meče odevzdávali téměř dobrovolně. Muž-stín se pohyboval rychleji, než Karvoltovy oči stačily sledovat, a téměř něžně a laskavě tu podřízl hrdlo, tu vrazil dýku do šije.

Tiše klouzal mezi vojáky jako přízrak, jednomu nabídl ruku jako dávno neviděnému příteli, vytrhl mu z dlaně meč, jediným téměř nepostřehnutelným pohybem jej otočil a zabodl mu jej mezi žebra. Dalšího si téměř soucitně natočil tak, že mu muž sám nastavil obnaženou šiji. Rozséal kolem sebe smrt tak rychle a účinně, jak Karvolt nikdy předtím nespatriil, naprosto volně a bez zábran, aniž vyvinul jakoukoli viditelnou námahu. Michael si mohl tisíckrát říkat Smrtící vítr; pouze tento muž však byl skutečným ztělesněním tohoto jména.

Karvolt si uvědomil, že nyní zemře, a tato myšlenka ho zahalila jako měkká příkrývka. Jeho čas se zpomalil. Vzdáleně vnímal napjaté svaly kolem očí a na čele. Věděl, že má tvář staženu do výrazu děsivé hrůzy, připomínajícího lebku, jaký často vidával ve tvářích svých obětí, ačkoliv necítil příliš mnoho ze strachu, který se na ní musel zračit.

Když byl zahalený muž hotov s posledním z jeho kamarádů a vykročil k němu, vzpomněl si Karvolt na to, jak všechny matky, které mu za celá ta léta přišly pod meč, dokázaly bez výjimky bojovat až do úplného konce. A on celý svůj život jen vraždil a cvičil se zbraní, a teď ho tváří v tvář smrti všechny naučené reakce náhle opustily.

Přestože věděl, že je to marné, sebral poslední zbytky vůle a zvedl nad hlavu triatin, meč, který zdědil po otci. Muž už stál přímo před ním. Karvolt si byl jist, že oči skryté pod černou kápí na něho hledí laskavě. Chvějící se ruku, třímající meč, mu sevřely ocelově pevné štíhlé prsty. Hlas, který promluvil, zněl zdvořile, téměř uhlazeně.

„S dovolením.“

V ještě hlubší temnotě, jež ho vzápětí obklopila, Karvolt nejasně vnímal, jak se mu jemně zkroutilo zápěstí. Triatin mu vyklouzl z ruky a v příštím okamžiku mu jeho tenká trojhrbitá čepel vnikla do hrudi.

Ve své poslední chvíli se s překvapením všiml, že ho to nebolí, a také toho, že stín před ním nevynakládá žádné úsilí, aby vytáhl meč z rány; stačila k tomu pouze váha jeho vlastního padajícího těla. Začalo se mu zatmívat před očima a poslední, co uslyšel, bylo několik slov, která si vyměnil obr s jeho katem.

„Ale dal sis na čas, než ses k němu dostal, pane.“

„Měl docela zajímavý meč. Vezmi si jej do sbírky.“

Když se Grunthor vrátil, našel Rapsodii přesně tam, kde ji nechal, jak nehybně hledí přímo nad sebe. Odstrčil tělo jednoho z Michaelových vojáků, který padl těsně vedle ní, podal jí svou obrovskou dlaň a zvedl ji na nohy.

„Si v pořádku, slečinko?“ Bolg se postavil vedle ní a sledoval její bezvýraznou tvář, když si prohlížela místo masakru. Rapsodie jen slabě přikývla, ale nespouštěla oči z výjevu před sebou. Chvěla se ve větru a přejížděla si rukama po pažích, jako by jí byla zima, ale jinak neprojevila ani náznak nějakého pocitu.

„Myslím, že je to dost velká poklona tvým půvabům,“ prohodil Achmed, jehož ponurý úsměv byl patrný i pod černou rouškou. „Dá se říct, že přímo umírali touhou tě spatřit.“

Rapsodie se zastavila před Karvoltovým tělem. Oba muži viděli, jak se její štíhlá záda napřimují. Pak se sklonila, uchopila

mrtvolu za rameno a natočila ji tak, aby lépe viděla tvář. Dívčinými svaly proběhla viditelná vlna nenávislné křeče.

Vyskočila a divoce kopl mrtvého muže přímo do hlavy, pak ještě jednou a ještě jednou, stále silněji a zuřivěji. Z úst se jí vyřinul proud nadávek tak oplzlých, že si žádný z obou mužů nepamatoval, že by něco podobného kdy slyšel. Zejména Grunthor jí naslouchal se značným potěšením.

„Do prdele! To není špatný na takovou malou třasořitku! Nakonec se od ní ještě pár ostřejších slovíček přiučím. Vsadil bych se, že ho znala.“

Achmed se usmál. „Co tě přivedlo k této domněnce? Nech ji, ať si ještě jednou nebo dvakrát kopne, a pak ji od něho zkus odtáhnout. Musíme pokračovat v cestě.“

Kouř z ohně, na němž si připravovali snídani, visel nízko v těžkém ranním vzduchu a mísil se se stoupající mlhou, přesně jak Achmed předpokládal. Dívka se ještě nevrátila; před chvílí se omluvila a odešla na druhou stranu úzké mokřiny, u níž tábořili. Neviděl ji, ale cítil tep jejího srdce, klidný a pomalý, ne takový, jaký by byl, kdyby se chystala uprchnout. Prohrábl oheň a zamíchal hustou polévkou, která se vařila v kotlíku nad ním.

Zdvořilá slova, jimiž Rapsodie oznamovala svůj odchod, byla první, která od nočního masakru vypustila z úst. Grunthor se jí během pochodu několikrát zeptal, jestli je v pořádku, a ona jen mlčky přikývla s očima upřenými přímo před sebe. Obr měl dojem, že ji noční události musely hluboce zasáhnout, ale Achmed spíše věřil tomu, že dívka putuje cestami své duše, cestami mnohem drsnějšími, než byla kamenitá pláň, kterou právě přecházeli. V každém případě mu to bylo naprosto jedno.

Musejí ji vzít s sebou. Tento názor zastával už při svém prvním rozhovoru s Grunthorem poté, co opustili Easton, ale nyní se jeho přesvědčení ještě prohloubilo. O její bezpečí mu nešlo; potíže, které měla se Smrdícím větrem, byly její vlastní problém. Mnohem důležitější bylo, že živá Rapsodie mu může poskytnout

něco jako pojistku do doby, než zjistí, co se vlastně stalo s jeho jménem.

Pouto otroctví, neviditelný obojek, který mu svíral hrdlo od okamžiku, kdy F'dor získal do svého vlastnictví jeho totožnost, náhle zmizel, byl pryč, jako kdyby nikdy neexistoval. Ve chvíli, kdy v temné eastonské uličce vyslovila to hloupé jméno, se z něj osvobodil, a co víc: stal se jiným člověkem. Změnila nejen to, jak se nazýval, ale i to, kým byl, což u osoby, kterou vlastní činy charakterizovaly jako víceméně bláznivou, byla velmi nebezpečná schopnost. Její moc musela být ve skutečnosti obrovská, nezměrná, když dokázala zlomit i F'dorovu vůli. Mocná idiotka; *úžasně*. Achmed si znechuceně odfrkl.

Změna jména očividně nezasáhla zděděné schopnosti. Stále ještě dokázal vnímat tlukot milionů srdcí, bušících ve snech i v bdělém stavu stejně jako po celou dobu jeho života.

Ale podrobnosti nového uspořádání jeho totožnosti se mohou projevit později. Proto si ji musel ponechat u sebe přinejmenším do doby, než dorazí do cíle své cesty, aby si zajistil, že nezbude žádná nedodělaná práce, žádná drobnost, která by zůstala nevysvětlena. Před zotročením byl Bratr pánem nejen vlastního osudu, ale i osudu každého, koho si vybral. Tento Pojmenovatelčin skutek mu tuto bývalou schopnost mohl, ale také nemusel navrátit; vlastně teď sám o sobě vůbec nic nevěděl. Jiný muž by na jeho místě byl vděčný za vysvobození. Achmed byl jen podrážděný.

V dálce zaslechl tichý, jasný tón, nesoucí se ranním větrem, tón, který utišil neustálé bušení v jeho krvi a projasnil mu mysl; dívka zpívala. Modrým šerem úsvitu pronikl první oranžový paprsek slunce a ozářil kouřový opar kolem nich. Achmed se rychle otočil ke Grunthorovi, který se právě probudil a jako očarováný hleděl směrem, kterým odešla. Pak obr potřásl hlavou, jako by se zbavoval posledních zbytků spánku, a obrátil se k němu.

„Co to je?“

Muž nyní známý jako Achmed Had znovu zamíchal pronikavě vonící polévkou.

„Modlitba.“

„He?“

Achmed vztekle oklepal kovovou lžicí o okraj kotlíku. „Ona je Liringlas, Nebeská pěvkyně. Ta, která písní ohlašuje východ a západ slunce a hvězd.“

Na obrově tváří se rozhostil široký úsměv. „Rozkošný. A jak tohle všechno vlastně víš?“ Achmed pokrčil rameny, ale neřekl nic. Dhraciané a Lirinové si v dávných dobách byli hodně blízcí, ale on nepovažoval za nutné tuto věc vysvětlovat.

Vzápětí sladký zpěv skončil a s ním i křehký pocit blaha, který jej doprovázel. Ve chvíli, kdy se Rapsodie vrátila do tábora, se Achmed opět nedůtklivě mračil. Z dívčiny tváře naproti tomu zmizely chmury, které na ní setrvávaly po celou noc, a nahradil je klidný, téměř radostný výraz.

„Dobré ráno,“ řekla. Usmála se a obr úsměv opětoval.

„Brý ranko, slečinko. Už se cejtíš líp?“

„Ano, děkuji. Dobré ráno, Achmede.“ Nečekala na odpověď, posadila se na zem a začala zavazovat koženou šňůru na svém vaku. „Děkuji vám za vaši – pomoc včera v noci.“

Za jejími zády se nad obzor vyhoupllo slunce a zaplavilo ji zlatorůžovým světlem, v němž se jí vlasy třpytivě rozzářily. Z kapsy své vesty vytáhla kousek chleba, smetla drobečky z dlouhých rukávů bílé mušelinové košile, nyní ušpiněné hlínou a trávou, a vztáhla ruku s chlebem k oběma mužům. Když nabídku nevzali na vědomí, ukousla si sousto a oprášila si hnědé vlněné kalhoty.

„Jez rychle,“ vyzval ji Achmed, zatímco rozléval polévku do dvou otlučených kovových hrnků. „Musíme dnes urazit pořádný kus cesty.“

Rapsodie přestala žvýkat a bolestně polkla. „My? Dnes? Co tím myslíš?“ Dhracian podal jeden z hrnků Grunthorovi a pak

mlčky pozvedl druhý k ústům. „Chci říct – Michaelovi muži jsou mrtví.“

Achmed spustil ruku s hrnkem. „To všichni Pojmenovatelé uvažují tak zbrkle? On má mnoho mužů. Tohle byl jen jeden oddíl. Opravdu si myslíš, že poslal jen tenhle jediný?“ Nevěnoval pozornost Grunthorovu pohledu a opět zvedl hrnek ke rtům.

Rapsodiina tvář na okamžik zbělela a pak ztvrdla do odhodlaného, klidného výrazu. „Jak daleko je to ke Stromu?“

„Necelé dva týdny, pokud vydrží počasí a nezhorší se terén.“

Pěvkyně znovu přikývla. „Pořád chcete, abych šla s vámi?“

Achmed dopil polévku, ukazovákem vytřel z hrnku posledních pár kapek a ještě nádobku vytrásl nad ohněm. Pak utrl hrst trávy, vyčistil kotlík a uklidil jej. Otázku nechal bez odpovědi viset ve vzduchu. Nakonec, když bylo všechno sbaleno, hodil si přes rameno svou zbraň a skryl ji pod černým pláštěm.

„Pokud dokážeš držet s námi krok a zavřená ústa, zvážím to.“

Putovali ukrutnou rychlostí dvanáct nekonečně dlouhých dnů, zastavovali se jen zřídka a hned zase kráčeli dál. Doba pochodu nebyla omezena dnem nebo nocí, ale spíše Achmedovým průzkumem. Rapsodii se zdálo, že má nějaký vnitřní smysl pro odhalování přítomnosti jiných bytostí, lidských i zvířecích, které se pohybovaly mezi nimi a lesem.

Stávalo se, že se celé hodiny skrývali a čekali, až kolem projde skupina neznámých poutníků, která se jim připletla do cesty. Rapsodie těchto chvil využívala ke spánku, protože nevěděla, kdy se jí naskytne další příležitost k odpočinku. Jindy pochodovali bez zastávky celý den, protože prostor před nimi byl prázdný. Muži byli na tento styl pohybu zvyklí a ona jim celkem bez potíží stačila. O trochu odpočinku žádala jen tehdy, když během nepřetržitého pochodu zjistila, že slunce stojí na stejném místě, kde už jednou bylo. Za týden už nepotřebovala ani to, a tak putovali rychle a mlčky.

Nakonec, v poledne dvanáctého dne, se Achmed zastavil a ukázal přímo na jih. Pak si s Grunthorem tiše vyměnil několik slov v jazyce, který Rapsodie neslyšela používat nikoho kromě nich. Obr se k ní obrátil.

„Tak, slečinko, co bys řekla na takovej pořádněj desetimílovej běh?“

„Běh? Vždyť jsme šli celou noc. To asi nezvládnou.“

„No jo, bál sem se, že tohle řekneš. Tak hop.“ Dřepł si a poplácal si na rameno. Rapsodie, již vyčerpání bránilo jasně myslet, na něho chvíli zmateně hleděla a pak pochopila, že chce, aby mu vyskočila na záda. Nebyl to nápad, který by se jí právě zamlouval. Při pohledu na jilce a rukojeti mnoha zbraní, trčících z nejružnějších pochev a bandalírů, které mu křižovaly záda, se otřásla. Měla pocit, že by rozhodně nevyvázla bez zranění.

„Ne, omlouvám se, ale nemohu.“

Zahalený muž se k ní otočil a v očích mu blýskł hněv.

„Už tam skoro jsme. Tak si vyber: máme tě tady nechat, nebo přijmeš Grunthorovu laskavou nabídku? Les je v dohledu; ti, kdo jej střeží, nikoliv. Toto je zlá doba; oni si nedovolí riskovat, aby se někdo potuloval příliš blízko jejich stanovišť.“

Rapsodie se rozhlédla. Neměla tušení, kde se nachází, a žádný les nikde neviděla. Už několikrát od začátku jejich cesty ji napadlo, že kdyby se s nimi rozloučila, možná by pak narazila na někoho, kdo by ji odvedl do bezpečí. Ale pokaždé došla k závěru, že tihle dva jí zachránili život, nepokoušeli se jí ublížit a svým způsobem se o ni starali. A tak spolkla nechuť a přikývla.

„Dobře, ale nejdřív mě necháte běžet, dokud to půjde, ano?“

„Jasně, slečinko, jenom mi potom dej vědět, že už si unavená.“

Rapsodie obrátila oči v sloup. „Jsem unavená už celé dny. Dám ti vědět, až už nebudu moct dál.“

„V pohodě,“ odpověděl obr vesele.

Ubývající měsíc visel nízko na obloze zahalen do krvavě rudé mlhy, tichý pozorovatel odpovědi na F'dorovo volání.

Volání vycházelo z hlubin temného chrámu a stoupalo vzhůru podél obrovské kamenné věže, černě se vypínající k noční obloze.

Vysoko vztyčený obelisk byl stavitelským zázrakem, mistrovským dílem spojených sil přírody a člověka. Tisíce tun čedičové základny a obsidiánové věže vyrůstalo z temnoty, vyplňující jeskyni dokonale ukrytou ve Vysokých štítech, zlověstném horském hřebeni na severu Serendairu. Monolit, vlastně věž mamutí pevnosti rozprostřená míli pod povrchem země, protínal plující oblaka a svou špicí, na níž byl vytesán obraz jediného oka, pyšně a téměř nestoudně bodal do nebes. Jakmile se ozval zpěv, začaly se cáry mlhy, jež se dosud převalovala ve vlhkém vzduchu kolem Věže, náhle rozpouštět a rozptylovat; oko si čistilo výhled, připravovalo se.

Starodávná slova Přivolání, vyslovená temným knězem u oltáře krvavých obětí, nebyla známa v jazyce tohoto Věku, dokonce ani v jazycích dvou předchozích Věků. Pocházela z Předčasu, prvotní doby, kdy se teprve rodily základní živly vesmíru, a symbolizovala nejdávnější a nejzákladnější ze všech svazků: spojení mezi živlem ohně a rasou, která z něj povstala, F'dory.

Z nemnoha F'dorů, kteří přežili až do současnosti, se staly pokřivené, hrabivé a žárlivé bytosti, sdílející společnou touhu pohltnout svět kolem sebe podobně jako oheň, z něhož odvozovali svůj původ. Stejně jako oheň neměli žádnou tělesnou schránku; museli si najít hostitele, kterého pak stravovali, jako oheň stravuje palivo, až do jeho úplného zničení.

Démonský duch, který obýval Tsoltana, velekněze Bohyně Prázdnoty ve světě lidí, získával moc pomalu, trpělivě, krůček po krůčku. Od okamžiku, kdy se zrodil z ohně v útrobach Země, se pečlivě připravoval, starostlivě plánoval svůj postup, vědomě vstupoval do slabých nebo bezvýznamných hostitelů, aby si

dopřál čas dozrát do stavu, kdy bude moci plně využít všech svých schopností.

Dokonce i když prostřednictvím smrti nebo využitím příležitosti přecházel do dalších, stále mocnějších hostitelů, držel se zpátky a nespěchal s odhalením své totožnosti, aby si zajistil, že nic neohrozí jeho konečný cíl. Ovládnutí Tsoltana byl vynikající nápad; dosáhl toho snadno, hned v prvních letech jeho kněžství. Dvojakost přirozenosti mu posloužila ke zdvojnásobení moci, poskytla mu strategickou protiváhu ke vrozené touze pohlcovat. Tím, že žil v jednom okamžiku ve světě lidí a hned vzápětí v temné říši černého ohně, existoval Tsoltan na dvou úrovních, lidské i démonské.

A v žádném z nich neměl moc, kterou potřeboval k opětovnému zotročení Bratra.

Ze země kolem Věže začala stoupat pára, jemná mlha, rozplývající se ve žhavém vzduchu letní noci. Bílé stužky horkých výparů se kroutily, tančily a shlukovaly se do obláčků, které se v bledém světle měsíce spojovaly a houstly, až začaly nabývat tvaru lidského těla.

Pod nehybným okem obelisku se utvořila nejdříve jedna, pak několik, pak mnoho a pak velké množství lesknoucích se postav, zahalených v pláštích podobně jako Bratr, ale s temnou prázdnotou tam, kde by pod kápí měl být obličej. Obrisy těl, na nichž visely mlžné pláště, zpočátku vypadaly, jako by to byly jen kostry, ale jak zpěv pokračoval, objevilo se na nich maso, šlachovité svalstvo, ohnivé drápy, nepostřehnutelné náznaky démonova obrovského vkladu moci nutného k tomu, aby tyto bytosti povstaly k životu. Tisíc očí F'doru. Šing.

Tsoltan je pozoroval ze své obrovské krypty dole, jak se shromažďují kolem oka obelisku, a chvěl se napětím a radostí. Vznášeli se nehybně ve vzduchu, vstřebávali více a více tepla, které jim předával jejich pán, a sílili, zatímco on slábl.

Uvnitř prázdných kápí se občas něco zatřpytilo, snad odraz měsíčního paprsku od útržku mlhy, ale mnohem pravděpodobněji

záblesk zřítelnic obrovského oka, které nyní všichni společně vytvářeli. Šing, přebývající stejně jako jeho pán v jednom okamžiku ve světě lidí a v příštím ve světě démonů, čekal. Byl stejně prchavý jako vítr, ale ne tak pomíjivý: byl-li vyslán za kořistí, byl vytrvalý jako sám Čas, nesmířitelný jako smrt.

Tsoltan se ztěžka opřel o oltář; sil mu ubývalo jako měsíce na obloze. Za okamžik vyšle svých tisíc očí, aby prohledaly každý kout světa a neustaly v pátrání, dokud nenajdou svou oběť. A až jí konečně dopadnou, následky budou strašlivé.

Démonský kněz se trásl slabostí, která na něj těžce doléhala. Šing si s sebou vezme celou jeho životní sílu, což pro něho znamenalo značné riziko. Když se pod ním podlomilo jedno a pak i druhé koleno, napadlo Tsoltana, jestli Bratr ocení tuto poctu. Skácel se k zemi a udeřil hlavou do vyleštěné obsidiánové podlahy. Z rozbitého obočí vytryskla krev a skropila černý kámen. Vhodný symbol, pomyslel si.

„Bratr. Najděte ho,“ zašeptal dutě.

Tsoltan, velekněz, člověk a démonský duch, se převrátil na záda a upřel pohled do temnoty nad sebou. O míli výše se tisícíhlavý Šing otočil a vyrazil po větru pod neúhybným dohledem jediného osamělého oka.

5

V oněch vzácných chvílích, kdy Achmed usoudil, že je bezpečné rozdělat oheň, se Rapsodie snažila spát u něj co nejbližše. Navzdory úmornému letnímu vedru, které přetrvávalo hluboko do noci, jí praskot ohně a vůně dýmu připadaly konejšivé; připomínaly jí domov, který už tak dlouho neviděla.

V blízkosti ohně se obsah jejích snů měnil. Už v nich neslyšela oplzlá slova Michaela a jeho kumpánů, vracela se hlouběji do Minulosti, do dávných sladkých dnů dětství u

podobného ohně a přivolávala si je alespoň na několik prchavých okamžiků k sobě do Přítomnosti. Vzpomínky vnášely do trhaného spánku pod širým nebem namísto strachu konejšivé teplo.

„Mami, vyprávěj mi o velkém lese.“

„Nejdřív vlez do vany. Tady, chytني se mne za ruku.“ Mýdlové bubliny zářily v mihotavém světle ohně, roztáčely se ve hře duhových barev a pak mizely před matčíným úsměvem.

Obklopilo ji teplo vody a horkého vzduchu z krbu. „Co jsi dala do vody tentokrát?“

„Sedni si pořádně. Levanduli, verbenu, šípky, sněžné kapradí
_“

„Sněžné kapradí? Vždyť *to jíme!*“

„Přesně tak. Proč si myslíš, že je voda tak horká? Nekoupu tě, vařím polévku.“

„Mami, nedělej si legraci. Vyprávěj mi o lese, prosím. Jsou Lirinové, kteří tam žijí, stejní jako my?“

Matka si klekla a opřela si paže s vyhrnutými rukávy o okraj kovové vany. Tvář měla klidnou, ale oči se jí zamlžily vzpomínkami jako vždycky, když myslela na Minulost.

„Svým způsobem ano. Vypadají jako my, přinejmenším se nám podobají více než lidé, ale mají odlišnou barvu.“

„Jak odlišnou?“

„Jejich zbarvení více odpovídá lesu. Naše je odrazem oblohy a plání, na nichž my, Liringlas, žijeme.“ Lehké zatahání za stuhu a osvobození vlasů z jejího pouta. „Například kdybys byla z lesa, tyhle krásné zlaté vlasy, které tvůj otec tak rád hladí, by byly hnědé nebo rudohnědé; a tvoje zelené oči také. Plet' bys měla tmavší, ne tak růžovou; tak bys mohla snáze splynout s okolím, chodit lesem neviděna, stejně jako oni.“ Proud horké vody; prskání, protírání očí.

„Mami!“

„Promiň; nečekala jsem, že se takhle otočíš. Sed' chvíli klidně.“

„Mají lesní Lirinové taky malé holčičky?“

„Jistěže. I malé chlapečky. A ženy a muže, domy a města; ale ta jsou trochu odlišná od těch, ve kterých žijeme my.“

„Uvidím je někdy? Budu mít Rok rozkvětu a půjdu do lesa tak jako ty?“

Jemné pohlazení po tváři, smutek v matčiných očích. „Uvidíme. Žijeme mezi lidmi, dítě; toto je náš domov. Tvůj otec si možná nebude přát, abys dodržovala zvyky mé rodiny, obzvlášť kdyby to znamenalo, že odejdeš na tak dlouhou dobu. A kdo mu to může vyčítat? Vždyť co bychom si počali bez naší malé holčičky?“

„U Lirinů bych byla v bezpečí, mami – že ano? Nevadilo by jim, že jsem napůl člověk, že ne? Měli by mě rádi?“

Matka uhnula pohledem. „To víš, že by tě měli rádi. Všichni.“ Rozprostření široké osušky. „Tak, teď vstaň, drahousku, a opatrně vylez ven.“ Zamrazení studeného vzduchu, hrubá tkanina otírající se o vlhkou kůži. Měkké teplo noční košile a objetí matčiny náruče. „Sedni si mi na klín, učešu ti vlasy.“

„Vyprávěj mi o lese, prosím.“

Hluboký melodický povzdech. „Rozprostírá se, kam jen oko dohlédne – je větší, než si vůbec dokážeš představit, a plný vůní a zvuků života. Stromy v něm rostou ve více barvách, než jsi kdy viděla, dokonce i ve snech. Můžeš vnímat jeho píseň; zní v každé živé bytosti, jejímž je domovem. Lidé jej nazývají Začarovaný hvozd, protože mnoho věcí, které tam rostou a žijí, je jim neznámých, ale Lirinové jej znají pod jeho pravým jménem: Yliessan, svaté místo. I kdyby ses ztratila, les tě přivítá, protože pozná tvou lirinskou krev.“

Zapraskání ohně, odlesk jeho záře v jejích i matčiných vlasech. „Povídej mi o Zpěném proudu a Jezeru roztouženého srdce a Šedé skále. A o Stromu – mami, povídej mi o Sagie.“

„Vždyť už ty příběhy znáš lépe než já.“

„Prosím!“

Něžný dotek ruky na vlasech, pohyb hřebenu. „Dobře, budu ti vyprávět o Sagii a pak se hezky pomodlíš.

Velký strom roste v srdci Yliessanu, v severním výběžku. Je tak vysoký, že sotva zahlédneš nejspodnější větve. A vrchol koruny nemůžeš vidět vůbec, pokud nejsi pták, protože sahá až do nebes.

Legendy tvrdí, že vyrostl na jednom z míst, kde začal Čas, kde se světlo hvězd poprvé dotklo Země. Sagia je stará jako věky a její moc je svázána se samotným Časem. Někdy se jí říká Dub hlubokých kořenů, protože tyto kořeny sahají na další místa na Zemi, kde začal Čas.

Říká se, že hlavní kořen vede podél Osy světa, páteře Země, a menší kořeny prorůstají celým Ostrovem a spojují ji se vším, co roste. Víím, že alespoň ve velkém lese to je pravda – to moc Sagiy vytváří píseň Yliessanu a zajišťuje lesu bezpečí. A teď pojd'; slunce už zapadá.“

Chlad večerního větru, šmouhy inkoustově modrých oblaků táhnoucí se nad obzorem na bledě azurové obloze. Záře jasné hvězdy nad loukami a údolími široké zvlněné krajiny. Sladká čistota matčina hlasu, její vlastní neohrabané pokusy vyrovnat se jejímu tónu. Jediná slza na matčině průzračné tváři.

„To bylo velmi dobré, maličká; učíš se. Věděla bys, jak se jmenuje ta jasná hvězda?“

„Jistě, marni; to je Seren, podle které se jmenuje naše země.“

Matčino objetí, vřelé, pevné. „Je to také *tvoje* hvězda, dítě; narodila ses pod ní. Pamatuješ si, jak se v našem jazyce řekne „moje strážná hvězda“?“

„*Aria?*“

„Dobře, velmi dobře. Pamatuj si: přestože žiješ v lidském světě, přestože máš lidské jméno, jsi rovněž potomek dalšího hrdého a vznešeného národa a máš i lirinské jméno. Je v tobě hudba oblohy; jsi jedno z jejích dětí, stejně jako všichni Lirinové. Seren stojí na jižní obloze nad lesem Yliessanem. Když už se

nebudeš mít kam obrátit, tam budeš vítána. Dokud budeš moci najít na obloze svou strážnou hvězdu, nikdy se neztratíš, nikdy.“

Stisk obrovské ruky s drápy, štiplavý kouř táborového ohně. Hluboký hlas dunící v uších a přehlušující sladkou ozvěnu dávných časů.

„Slečinko? Si vzhůru?“

Dokud budeš moci najít na obloze svou strážnou hvězdu, nikdy se neztratíš, nikdy.

Rapsodie se posadila a zatápala před sebe ve snaze zadržet své vzpomínky. Ale nemělo to smysl; sen byl pryč. Potlačila pocit ztráty, který se v ní bolestně vzdouval, vstala a oprášila si z pláště trávu a větvičky.

„Ano. Jsem připravená na cestu.“

Nacházeli se v dohledu lirinského lesa už několik dnů, než si Rapsodie uvědomila, na co se vlastně dívá.

Když jej na okraji Širých luhů spatřila poprvé, pomyslela si, že museli bezděčně zabloudit na východ, že ta široká temná linie, nezřetelně se rýsující v dálce, je mořské pobřeží. Stejně jako z moře z něj stoupaly chvějivé vlny horkého vzduchu a propůjčovaly mu magickou atmosféru, pozorovatelnou i z tak velké vzdálenosti. Přes všechno, co slýchávala od matky, nebyla Rapsodie připravena na jeho rozlehlost a moc, která rozechvívala vzduch kolem něj.

Právě se za poledne ukrývali v travnatém houští nekonečné louky, když ji poprvé napadlo, čím temné panorama na obzoru ve skutečnosti je. Bez přemýšlení vstala jako očarovaná a zadívala se k obrovskému lesu. Vzápětí ji za vestu vzadu uchopila mohutná Grunthorova ruka a stáhla ji zpět do křovin.

„Co je to s tebou? Schovej se.“

Rozzlobeně se mu vytrhla a odstrčila jeho ruku. „Pust’ mne. Co je to s *tebou*? Nikdo není v dohledu a já se chci podívat na les.“

„Uklidni se,“ zašeptal šustivý hlas za jejími zády. Rapsodii odumřely protesty na rtech, slova utichla zadušená autoritou v Achmedově tónu. Dřepěl přikrčený v husté trávě se zvednutou rukou a vztyčeným ukazováčkem a hleděl na západ. „Viděli tě.“

V dálce před nimi se lehce zachvěl vzduch a to bylo všechno. Po dlouhé chvíli se Rapsodie znovu ohlédla za sebe a uviděla Achmeda znehybnělého ve stále stejné pozici, jak se zavřenýma očima soustředěně naslouchá. Podívala se na západ, ale tam se jen vrcholky stébel jemně pohupovaly v lehkém vánku. Pořád nic.

Pak se najednou blíž, než by vůbec dokázala uvěřit, na téměř nepostřehnutelný okamžik vynořila z houští na jihozápadě tvář, jejíž barva tak přesně odpovídala suchému křoví, že se v něm skoro dokonale ztrácela. Zlatohnědé vlasy, které ji lemovaly, vlály v kadeřavých vlnách, splývajících se stvoly vysokých travin, a tvář téměř shodné barvy měla rysy, při pohledu na něž se Rapsodii stáhlo hrdlo.

Velké oči mandlového tvaru, výrazné lící kosti, průzračná pleť, křehká stavba těla ukrytého v houští, dlouhé kosti a svaly – Lirin. Poněkud tmavší, než bývala matka a Liringlas, které potkala později při jediné příležitosti, kdy se vydala na louky západně od Eastonu. Možná to byl příslušník lidu známého jako Lirined, Prostředníci, kočovníci, kteří byli doma v lesích i na lukách, ale neusazovali se tam ani tam.

Najednou si byla vědoma přítomnosti mnoha dalších, skrývajících se nepříliš daleko za zvědem v široce rozptýlené linii na západě. Slunce nad jejich hlavami na chvíli zaclonil mrak, který vrhl na louku stín, v němž na kratičký okamžik zahlédla lesk několika desítek párů očí. Vzápětí byly pryč.

Rapsodie stále upírala zrak na ono místo, ale stačila koutkem oka zahlédnout zablýsknutí kovu v trávě vedle sebe. Achmed vytáhl cwellan stejně tiše, jako po obloze proplul mrak; spočíval mu nyní ve štíhlých rukou, připravený, ale ještě nikoli zacílený.

Grunthorův stisk na její paži povolil a zmizel. Rapsodii zamrazilo u srdce, když si uvědomila, že obří Firbolg nepochybně rovněž sahá po zbraních. Zachvátila ji panika, která se ale projevila jen tím, že jí zrudly tváře; dívka byla příliš zaměstnána vymyšlením způsobu, jak se dostat z pasti, v níž se nyní ocitli.

Zahalený muž zatím nestřílel, což Rapsodie vnímala jako slibné znamení, že Achmed netouží po krveprolití, jež jim hrozilo. Byla však svědkem, jak si její společníci poradili s Michaelovými muži, a nepochybovala, že jsou schopni přemoci i značnou přesilu. Toto však byla země Lirinů a Rapsodie neměla tušení, jakou výhodu díky tomu mohou mít.

A k tomu všemu si nebyla jista, na které straně blížícího se boje by byla bezpečnější. Přestože ji její nynější společníci zachránili a nepokoušeli se jí ublížit, nedůvěřovala jim. Masakr Michaelových vojáků v ní vzbudil hluboký pocit stísněnosti hraničící s hrůzou.

Lirinové byli svým způsobem její vlastní lidé, k nimž cítila hluboké duchovní pouto, ale oni ji museli považovat za cizinku, možná i za nepřítele. *Les je v dohledu*, řekl Achmed. *Ti, kdo jej střeží, nikoli. Toto je zlá doba; oni si nedovolí riskovat, aby se někdo potuloval příliš blízko jejich stanovišť.* Každopádně věděla, že je postradatelná. Ucítla na šíji tiché cvaknutí; jak se do cwellanu nabíjely kotouče.

Do obličejů ji uhodil stonek trávy, přinesený větrem. Rapsodie zavřela oči před sprškou semínek, o nichž věděla, že se rozlétnou z vyschlé tobolky; při svém pojmenovatelském studiu se učila rozeznávat jednotlivé druhy travin. *Hymialacia*, tak ji nazval učitel. Luční tráva, píče otevřených prostor světa. Její skutečné jméno.

Její skutečné jméno. Pocit nebezpečí se rozplynul v jasnosti odpovědi. Rapsodie si vyčistila hrdlo, vyschlé horkem a strachem, který v sobě chovala, a začala šeptat.

Hymialacia, recitovala tiše melodickou řečí svého povolání. *Hymialacia. Hymialacia. Hymialacia.* Kůže ji brněla, jak se vibrace, které vydávala, přirozeně formovaly do nového vzorce, pulzovaly a rozechvívaly vzduch kolem ní.

Achmed vedle ní vztáhl ruku a sáhl jí na záda; v jeho doteku byla nejistota, která jí prozradila, že ji nevidí. Splynula s luční travou stejně hladce jako Lirinové; vlastně ještě více – protože ona se *stala* luční travou.

Rapsodie rozechvěle zatápala vedle sebe a nahmatala Achmedovu ruku. Opatrně vsunula prsty do dlaně v tenké rukavici a nepřestávala přitom zpívat píseň trávy, která se stala popěvkem s neustále se opakující melodií.

Já jsem Hymialacia. Achmed Had je Hymialacia. Šeptala jejich jména stále dokola, vplétala do popěvku píseň větru, oblaků plynoucích nad jejich hlavami, jméno ticha. Sevření zesílilo a začalo tepat jako tlukot srdce. Achmed jí dával znamení, že porozuměl.

V příštím okamžiku zašeptal něco v jazyce, kterému nerozuměla, a Grunthor otočil hlavu, aby se na ni podíval. Tohle bude těžší; neznala Grunthorovo skutečné jméno.

Zaševení v trávě jen několik stop před nimi ji téměř vytrhlo ze soustředění. Lirinové už byli skoro u nich; vytvořili rojnici a tiše a nesmiřitelně kolem nich uzavírali kruh. Rapsodie zavřela oči a dotkla se obrova ramene.

Pahorek, zazpívala tiše. Bylo to slovo, které se naučila hned zpočátku, když studovala tradice rostlin, slovo, které znala ze svých dětských výprav s otcem do širých luk, přes vršky a údolí rodné země. Kopeček, hromádka zeminy vyčnívající nad okolím. *Pahorek.*

Rapsodie otevřela oči, stále zpívajíc pojmenovací píseň. Vedle ní, tam kde dřepěl Grunthor, se krčila malá vyvýšenina porostlá travou, z jejíhož vršku vyrůstalo několik neduživých keříčků. Přejela dlaní po trsech trávy. *Pahorek. Hymialacia. Vitr. Oblaka nahoře. Není tady nic než luční tráva.*

V trávě před sebou viděla nohy ve světle hnědých kožených botách a kalhotách. Byly už tak blízko, že by je mohla ovanout vlastním dechem. *Pahorek*, šeptala, snažíc se zachovat svůj hlas klidný a vyrovnaný. *Překážka. Nebezpečí pádu. Jáma. Pahorek.*

Přibližující se nohy zpomalily krok, ale nezastavily se, jen změnily směr na jih a otřely se těsně kolem místa, kde se nacházel Achmed. Rapsodie neviděla nic než vlnící se travu, neslyšela nic kromě bzučení hmyzu a sotva postřehnutelného šramotu došlapujících lirinských nohou a necítila nic kromě palčivého žáru slunce a suchého větru ve vlasech. *Hymialacia.*

Zpívala popěvek dál a dál, dokud slunce nezměnilo úhel a nezasvítilo jí přímo do očí. Zamrkala; poledne ustoupilo odpolední, šikmé paprsky nyní ozařovaly vlnící se pole zlaté a jantarové trávy. Pojmenovací píseň umlkla, hlas už odmítl vycházet z vyschlého a oteklého hrdla.

Tráva po levici se rozdělila. Achmed pustil její ruku a vstal.

„Jsou pryč, zmizeli z dohledu,“ řekl.

Rapsodie se podívala napravo. Malý pahorek vedle ní se pohnul a rozvinul do tvaru vysokého muže. To, co vypadalo jako trsy křovin, nyní nabylo mnohem celistvější podoby jilců mnoha zbraní, které stále čnely z pochev a pouzder na Grunthorových zádech. Bývalý kopeček se otočil a obdařil ji širokým úsměvem.

„Nó, slečinko, to bylo působivý.“

„Skutečně,“ dodal Achmed suše. „Máš v úmyslu nám namluvit, že to bylo tvoje další ‚poprvé‘?“

Rapsodie otevřela ústa k odpovědi, ale najednou se jí před očima stáhly temné mraky a obloha se naklonila v podivném úhlu. Achmedova ruka vystřelila, uchopila ji za loket a pomohla jí klesnout na zem. Rapsodie zůstala ležet na zádech, hleděla do nebe nad sebou a pozorovala modré kruhy, které vířily ve vzduchu. „Vodu, prosím,“ zasípala a upadla do mdlob.

Soumrak se snesl nad louky jako šedá mlha a Rapsodie se stále neprobouzela. Ležela tiše, nehybně ve stavu hlubokého

spánku, s jakým se oba muži málokdy setkali. Dívku často pronásledovaly noční můry a oni si během jejich společné cesty neochotně zvykli na její neklidný šepot a občasně výkřiky, když se zmítala a třásla v sevření děsivých snů, které často končily tím, že se s prudkým zalapáním po dechu náhle posadila.

„Není divu, že nechala své práce,“ poznamenal Grunthor po jednom obzvlášť hlučném představení. „Její zákazníci toho vedle ní asi moc nenaspali.“ Achmed se jen usmál.

Ted' se jen trochu natočila na bok a opět znehybněla. Slunce zmizelo za okrajem světa a Achmed předal noční hlídku Grunthorovi, který měl plné ruce práce s rozdělováním a balením zbylých zásob, jež vykradl ze sedlových brašen Michaelových mužů.

Dhracian podal Bolgovi čutoru, z níž občas nalil několik krupějí vody do úst bezvědomé Pěvkyně, a pak se na severní straně tábora uložil ke spánku.

Když soumrak zhoustl, Grunthor přimhouřil oči a soustředěně se zahleděl na vzdálený obzor. Za chvíli zavrtěl hlavou a pohodlně se usadil, ale vzápětí znovu napjal zrak. Natáhl nohu a lehce šťouchl do spícího Dhraciana, který se ani nepohnul, jen otevřel oči.

„Něco vidím.“

Achmed se přetočil na bok, posadil se a zadíval se stejným směrem jako Grunthor. Měl mnohem lepší zrak než jeho společník, obzvlášť v otevřeném prostoru, ale neviděl nic. Zaměřil se na tlukot srdcí, ale neucítil nic, což bylo přesvědčivé znamení, že jsou sami. Zavrtěl hlavou.

Grunthor pokrčil rameny a Achmed si začal lehat, ale uprostřed pohybu ztuhl a Bolg vyskočil na nohy.

„Je to tam zas. Sem si tím jistě. Daleko, ale je to tam.“

Achmed rovněž vstal a vystoupil po travnatém svahu na vrchol jedné z nespočetných terénních vln. Zadíval se do noci, ale stále nic neviděl. Čekal.

Vzápětí to spatřil také, hejno mihotavých světél, stěží viditelných v šedivé polotmě. Třpytila se jen po dobu jednoho úderu srdce, pak opět zmizela. Byly jich stovky, možná tisíc, pohybovala se nad vzdálenými lukami, roztahovala se do nekonečné, sotva postřehnutelné řady a pomalu se přesunovala na jih. *Pátrací skupina?* pomyslel si. Ale po čem pátrá? Kdo nebo co je tak důležité, že bylo tolik mužů vysláno do noci, aby to jen ve světle luceren hledali zde, uprostřed pustiny?

Achmed zavřel oči a shodil si z hlavy kapuci, aby mu přicházející vibrace jejich srdcí lépe pronikly pod kůži. Zvedl ruku do vzduchu a otevřel ústa, aby ochutnal vzduch a zjistil původ tisíce různých rytů, které se k němu blížily. Ale ve větru nebylo nic, žádná chuť, žádný rytmus, žádné údery srdcí. Jen ticho a večerní vánek.

Otevřel oči, zaostřil zrak a uviděl to znovu, tisíc drobných jiskřiček, pohybujících se vytrvale směrem k nim, stále dost daleko, ale už blíže než okamžik předtím. Pohyb, pak tisícinásobné zablesknutí, a zase tma. A ve větru nic.

Tlukot srdce, který mu nyní naplnil uši a rozechvěl kůži, patřil jemu samému.

„Bohové,“ zašeptal. Šing.

Jako vrány před blížící se bouří sebrali spící Pěvkyni a všechny své věci a slepě se rozběhli k velkému lirinskému lesu.

6

Rapsodie se probudila v temnotě. Měsíc byl pryč a oblohu zahalila rychle letící mračna. Omámeně se pokusila posadit, ale rozmyslela si to, když ji bolest, jež jí neustále kroužila hlavou, prudce zabodala za očima. Spokojila se s tím, že se pomalu převalila na bok a podepřela si hlavu dlaní. Její loket spočinul na

kamenité půdě. Sten, jenž jí unikl z hrdla, zazněl hlasem, který neznala.

Okamžitě k ní přiskočil Grunthor s čutorou a podepřel jí šíji. Rapsodie se vděčně napila, přidržujíc si čturu roztřesenou rukou. Když konečně ukojila žízeň, opatrně se posadila a rozhlédla se. Zatímco předtím se na všech stranách rozkládaly nekonečné louky, nyní se ukrývali v řídkém hájku nevysokých stromů. Na obzoru se rýsoval pás temnoty hustší než noc kolem nich.

„Co to je?“ zeptala se. Nezmohla se však na víc než chraptivý šepot.

Achmed vzhlédl zpod černé kápě. „Les.“ S úsměvem odvrátil zrak, ale Rapsodiina reakce byla neomylná. Její srdce se divoce rozbušilo; i když se nedíval, cítil, jak jí do tváří stoupá horká krev.

„Vy jste mne nesli? Celou tu dobu? Jak jste se mohli opovážit?“

„Aha, to říká teď. A jak to, že si celou cestu ani necekla, co?“ Grunthorův úsměv pohasl tváří v tvář jejímu rostoucímu hněvu. „No tak, slečinko, přece si nemyslíš, že sme mohli zůstat tam v otevřeném prostoru. Prostě sme tě tam nechtěli nechat, to je všecko.“

Štíhlá ruka, tvrdá jako ocel, zakryla dívce ústa a šustivý hlas zazněl tiše a hrozivě.

„Asi ses neměl obtěžovat, Grunthore. A teď poslouvej, Pěvkyně, a šetři dechem; prospěje ti to v mnoha směrech. Jsme teď na chvíli sami, ale rozhodně ne na dlouho. Nacházíme se v pásu zakrsilých stromů, skoro na okraji Lirinského lesa. Tato hranice je střežena mnohem přísněji než louky kolem.

Jakmile se ocitneme v lese, je nanejvýš nutné, abychom se dostali ke Stromu, jak nejrychleji to bude možné. Za prvním pásem stromů na jihovýchodě je stanoviště čtyřiadvaceti hraničních stráží. Jsou to Lirindarc, lesní Lirinové, které lze za denního světla zpozorovat ještě hůře než ty, s nimiž jsme se

setkali předtím, než ses rozhodla trochu si zdřímnout. Jak nám můžeš pomoci, abychom se jim vyhnuli a dostali se ke Stromu?“ Odtáhl ruku, aniž věnoval pozornost zuřivému pohledu, který na něho vrhla.

„Jak tohle všechno víš?“ vyprskla. „Michael nebyl v té skupině, která mne pronásledovala, a ty jsi to věděl předem. Lirinved – Prostředníci, pokud to byli oni – mne zahlédli, a ty jsi to věděl. Už stovky mil předtím jsi věděl, že tam jsou. A teď znáš počet Lirindarc a místo v lese, kde se nacházejí. Jak tohle všechno víš? A proč, pro všechno na Zemi, vůbec potřebuješ, abych ti pomáhala?“

Podivné oči si ji změřily chladným pohledem; pak se Achmed zadíval do dálky a zamyslel se nad odpovědí. Neměl v úmyslu odhalit jí pravdu; jeho dědičný dar, schopnost vycítit a vystopovat tlukot každého srdce, které si zvolil, znal jen jeden přítel a několik málo nepřátel, ačkoliv jeho pověst neomylného a neselhávajícího nájemného vraha byla v jistých kruzích na východním území legendární. Snažil se vymyslet odpověď tak, aby mu posloužila k dosažení obou cílů: získat její spolupráci a navrátit jí mysl do klidnějšího stavu.

Za normálních okolností by pro něj hněv nebo strach zajatce vůbec nic neznamenal, ale tato situace byla rozhodně jiná. Kromě toho, že vládla očividnou mocí a výjimečnými schopnostmi, bylo na ní cosi konejšivého, když se nacházela v klidu, něco až příjemného v rytmu vibrací, které vyzařovala. Možná to mělo něco společného s jejím hudebním vzděláním. Zhluboka se nadechl a odměřil slova.

„My tvoji pomoc nepotřebujeme vůbec. Lirindarc ji potřebují.“

Svaly její tváře ochably šokem. „Proč?“

„Protože jen ty jediná jim můžeš zajistit bezpečí, až na nás narazí.“

Rapsodie přimhouřila oči. „Jak to myslíš?“

Opět na ní utkvěl pronikavý pohled. „My nemáme potřebu ubližovat těmto lidem. Oni, na rozdíl od zbytku spokojených hlupáků v této zemi, nespí. Lirinové, které jsme potkali na lukách, i zdejší Lirindarc jsou naladěni na svět kolem sebe. Oni vědí, co se blíží, nebo aspoň, že se něco blíží.“

Dokonce i ve tmě Achmed ucítil, jak ji zamrazilo. „Co se blíží? Co tím myslíš?“

Zpod roušky se ozval zlý smích. „Jak to Pěvkyně může necítit, neslyšet? Copak to přehlušil hlomoz Eastonu, takže jsi zůstala nevinná, Rapsodie? Jaká ironie; nevinná kurva. Nebo jsi jen nevšimavá?“

I ve tmě Achmed viděl její zelené oči a tvrdý výraz, který se v nich objevil. „Pověz mi o tom.“

„Ne, Rapsodie; *ty* o tom pověz *mně*. Lirindarc z východního stanoviště míří sem; brzy tady budou. Grunthor a já se potřebujeme dostat ke Stromu, a to co nejrychleji. Nedovolíme ničemu, aby se nám postavilo do cesty – a já předpokládám, že víš, co tím myslím. A teď: co uděláš pro to, aby nedošli žádné úhony?“

Vzdorovitý výraz na její tváři se rozpadl. „Já – nic. Nikdy jsem tady nebyla, nevím ani, kde jsem. Jak ode mne můžeš čekat, že dokážu něco udělat?“

Achmed se otočil k východu a shodil si z ramene cwellan. „Asi nemůžu. Grunthore, připrav si luk.“

Zmatek vystřídala hrůza. „Ne, prosím! Nedělej to. Prosím.“

Zahalený muž se na ni ohlédl, aniž sklonil zbraň. „Tak se tě zeptám ještě jednou: co uděláš? Po tom, co se stalo odpoledne, bych čekal méně patetickou odpověď.“

Na rameni jí spočinula obrovská ruka. „Poslouchej, slečinko, určitě dokážeš něco vymyslet. No tak, přemyslej.“

Rapsodie se zhluboka nadechla a vyčistila si mysl, což byl jeden ze základních postupů, které ji Heiles, její první učitel Pojmenování, naučil. Po chvíli se jí v hlavě ozval hlas, který jí vyprávěl jediný příběh o tomto lese, jaký kdy slyšela.

Mami, povídej mi o velkém lese.

Rozprostírá se, kam jen oko dohlédne – je větší, než si vůbec dokážeš představit, a plný vůní a zvuků života. Stromy v něm rostou ve více barvách, než jsi kdy v životě viděla, dokonce i ve snech. Můžeš vnímat jeho píseň; zní v každé živé bytosti, jejíž je domovem. Lidé jej nazývají Začarovaný hvozd, protože mnoho věcí, které tam rostou a žijí, je jim neznámých, ale Lirinové jej znají pod jeho pravým jménem: Yliessan, posvátné místo.

Achmed si všiml změny výrazu v jejím obličeji. „Nuže?“

Lirinové jej znají pod jeho pravým jménem: Yliessan.

Rapsodie vzhledla ke hvězdám. „Jeho jméno,“ řekla tiše. „Znám jméno toho lesa.“ Pohled se jí vyjasnil, ale když jej obrátila k oběma mužům, byl tvrdý a její tvář klidná. „Ale ať je mezi námi jasno, vzhledem k tomu, že se brzy rozejdeme: použiju je pro jejich ochranu, ne vaši.“

„To je čestný,“ řekl Grunthor s úsměvem.

Lirindarcká hlídka, která o chvíli později procházela přímo před trojicí veřelců, neviděla nic nezvyklého a slyšela jen vítr, zpívající ve větvích Yliessanu, a tak pokračovala ve své obchůzce nocí.

Ráno dorazili na okraj Lirinského lesa. Za úsvitu se zvedl lehký vánek. Rapsodie si stáhla z vlasů černou sametovou stuhu a nechala je vlát ve větru, který jí alespoň částečně odvál z mysli bolestné vzpomínky, které tam přetrvávaly z předchozího dne.

Stála před jednolitou stěnou stromů a pokoušela se proniknout pohledem do nitra lesa, kde by mohla spatřit zelenající se listí všech možných odstínů, i za denního světla tmavých a svěžích jako noc.

Stále si s sebou nesla matčin obraz. Cítila, jak se jí svírá srdce, když se pokoušela představit si ji jako mladou ženu, vlastně dívku, na počátku jejího Roku rozkvětu, jak stojí na prahu lesa, kde nyní stála ona sama.

Útlá; ani Rapsodie, ani její matka nebyly nijak zvlášť vysoké. Zlaté vlasy měla patrně upraveny do složitých pletenců, které si lirinské ženy splétaly z praktických i zdobných důvodů. Oblečená v rozevláté tunice a kožených kamaších vyrobených starobylym způsobem, s tradiční tkanou zástěrkou kolem pasu. Oči rozzářené tichým vzrušením. Byla tehdy šťastná? napadlo Rapsodii, která věděla, že pokud byla, netrvalo to dlouho.

Matka o té době skoro nemluvila. Pouť k Sagii vykonala v souladu s tradicemi svého lidu v období, kdy vstupovala do dospělosti. Doba, kterou strávila v lese a učila se jeho tajemství, zůstávala pro Rapsodii záhadou, protože matka nebyla ochotna o ní mluvit. Teprve když Rapsodie překročila desátý rok svého věku, pochopila proč.

Když ukončila druhý rok pouti, Rok rozkvětu, vrátila se matka domů a zjistila, že její dům leží v rozvalinách a rodina je vyvražděna. Ji před stejným osudem zachránila jen nepřítomnost. Ještě mnoho let poté truchlila a přála si, aby nebyla jediná, kdo zůstal naživu, jediná, kdo byl ušetřen.

Kdyby mohla vrátit Čas, nikdy by z domova neodešla a raději by zemřela s ostatními, než čelila světu sama. Každé štěstí, které pak v životě našla, zůstávalo ve stínu této vzpomínky, přes níž se Rapsodiina matka nedokázala přenést.

A nyní stála Rapsodie na tomtéž místě a cítila tutéž bázeň, totéž očekávání, jako tehdy patrně i ona. Dosud si svůj lirinský původ příliš neuvědomovala, přestože v posledních letech viděla a poznala více částečných i čistokrevných Lirinů než během dětských let.

Easton byl křižovatkou mořských cest, a tak pokud tam pobývala, vídala poutníky mnoha různých ras a původů. Možná teď, když vstoupí do Yliessanu, ji matčin lid přivítá a přijme mezi sebe. Možná zde nakonec najde sílu vrátit se domů.

Za soumraku vstoupili do vlastního lesa; roztroušené skupinky stromů a keřů zhoustly a proměnily se v souvislý

porost. Tři poutníci počkali až do úplné tmy, než se odvážili dovnitř, bedlivě se rozhlížejíce po očích blýskajících v temnotě.

Rapsodie během cesty mnohokrát šeptala pojmenovací píseň lesa, znovu a znovu zpívala stále stejný popěvek: *Yliessan. Yliessan. Yliessan*. Zdálo se, že jí větve v odpověď uhýbají z cesty, že ostružiníky a šlahouny lesního podrostu se nesnaží bránit jim v chůzi a dovolují jim tichý a rychlý pochod temnotou.

Všude kolem sebe, ve zvuku větru mezi listím, ve zpěvu ptáků ve větvích nad jejich hlavami slyšela, jak jí les odpovídá, jako by ji k sobě volal. *Yliessan*. Pocit přijetí, přirozený a prvotní.

Vzduch v lese byl tak sytý, jaký Rapsodie dosud nikdy nedýchala; dychtivě jej nabírala do plic, které jako by se s každým vydechnutím více pročišťovaly. Přála si ocitnout se zde za světla, protože by velmi ráda viděla, jak les vlastně vypadá. Přestože to bylo lirinské posvátné místo a jen Lirinové znali jeho skutečné jméno, legendy o začarovaném hvozdu a Stromu se vyprávěly i ve stovky mil vzdáleném Eastonu mezi lidmi, kteří nikdy v životě žádný les neviděli.

Na rozdíl od vyčerpání, kterému podlehla po tom, co skrývala sebe a oba muže v luční trávě, byl pocit, který převládal v jejím nitru během maskování za součást lesa, osvěžující a povzbudivý. Od prvního okamžiku, kdy sladila jejich vibrace se vzorcem lesa, ji naplňoval radostný, klidný pocit domova, pokojná vyrovnanost, která jí vyčistila mysl a promlouvala něžnými tóny k jejímu lirinskému srdci. *Yliessan. Vítej, Dítě oblohy. Yliessan*.

„Nějaké nápady?“ Slova, vyřčená oním stále ještě cizím hlasem, ji polekala tak, že nadskočila. Achmed jí šeptal do ucha, přestože ještě před okamžikem nebyl nikde poblíž.

„Co tím myslíš?“ zeptala se rovněž šeptem.

„Strom; cítíš, kde by mohl být?“ zasyčel silně znechuceným tónem.

Zavřela oči, nechala si noční vítr vanout do tváře a znovu naslouchala hudbě, kterou vyluzoval, když se proháněl větvemi a

listím kolem nich. Ševelení se docela podobalo zvuku moře, když člověk odešel dost daleko od přístavu, aby ho nerušil hluk.

Po chvíli pozorného naslouchání Rapsodie postřehla tichý hluboký tón rozléhající se půdou a zvučící ve vzduchu nad ní. Byl čistý a jedinečný, doprovázený slabou harmonií, a čím více se na něj soustřeďovala, tím zřetelněji slyšela jeho hlas. Neměla pochyb, že přichází ze Stromu.

Ukázala na jihozápad. „Tam,“ řekla.

Achmed přikývl; vnímal onen tón stejně jako ona. Tiše a opatrně se vydali na cestu podrostem. Po nějaké době Rapsodie zjistila, že kráčí v čele, ale nebyl to pro ni problém, protože tón nabíral na hloubce a síle; cítila jej nyní přímo pod nohama.

Les byl obrovský. Rapsodie předpokládala, že k cíli nedojdou dříve než za úsvitu. Byla překvapena, že našla píseň Stromu tak blízko.

Nakonec zpozorovala na západě temnější linii hustě rostoucích stromů, tvořící téměř neproniknutelnou bariéru. Píseň zde byla jasná a čistá a přicházela zpoza této zelené stěny. Rapsodie a Achmed beze slova instinktivně zahrnuli ke zvuku a zrychlili krok. Za sebou zaslechli několik kleteb, jež si neodpustil Grunthor, který musel bez varování rychle změnit směr. Očividně neslyšel nebo nevnímal píseň tak jako oni.

Trojice se plížila k řadě stromů; v dálce kolem sebe cítili přítomnost lidí, ale nikoho neviděli. Nakonec k ní dospěli a vstoupili mezi temné borovice s větvemi naježenými se starým jehličím a vysokými kmeny, tyčícími se do tmy, takže nebylo možné dohlédnout na jejich vrcholky. Prodírali se mezi nimi s jistými potížemi; obzvlášť Grunthor často uvízl mezi strážnými stromy. Když se dostali na druhou stranu, zastavili se.

Měkkou lesní půdu pokrytou silnou vrstvou jehličí zde střídala svěží tráva, na níž byla i v temnotě patrná jednoduitost a úhlednost; srpek měsíce zkrášloval bledězelený koberec dotekem stříbra. Trávník, který začínal hned u řady stromů, se táhl do

značné dálky a končil u další řady stromů, hustší než ta první a tvořené starými pokroucenými duby.

Rapsodie bez váhání vykročila po hebké trávě, ale vzápětí ucítila, jak ji někdo zatahal za vestu.

„Počkej.“

Achmed a Grunthor ustoupili mezi stromy a začali se tiše radit ve svém společném jazyce.

Rapsodie cítila mravenčení v nohou, téměř neodolitelnou touhu vyrazit. Píseň Stromu ji vábila, naplňovala neodbytnou potřebou spěchat, přitahovala ji k němu tak, že jí vzdorovala jen s největším vypětím sil.

„Myslela jsem, že se ke Stromu chcete dostat co nejrychleji,“ zašeptala divoce.

Achmed zvedl ruku, aby ji umlčel, a ještě jednou se rozhlédl. Myšlenka, že by měli přejít široký trávník nechráněni stromy nebo křovím, mu byla nepříjemná, ale ani on, ani Grunthor nedokázali nalézt jinou cestu.

Travnatá pláň byla suchým příkopem mezi dvěma hradbami stromů, v jejichž středu stál Strom. Achmed už mohl vidět obrovské větve, které zasahovaly nad lesní louku a vytvářely nad ní neproniknutelnou klenbu.

Opatrně si sňal ze zad cwellan a přikývl. V blízkém okolí nezaznamenal jiné srdeční tepy než jejich vlastní. Všichni tři se rozhlédli napravo a nalevo, jako by se chystali přejít Královskou třídu, a pak se rychlým klusem rozběhli po trávníku.

Za další řadou stromů viděli hluboké údolí, naplněné vzduchem ještě sytější a sladší než ve zbytku lirinského lesa. Jak se protahovali kolem sukovitých dubů do údolí, zvuky nočního lesa postupně umlkaly; ticho bylo téměř hmatatelné. Rapsodie se dívala před sebe, ale chvíli neviděla vůbec nic.

Údolí za hradbou dubů vyplňoval obrovský měsíční paprsek, který působil, že i vzduch před nimi vypadal bílý a pevný. Ale pak se její zrak přizpůsobil a ona si uvědomila, že to, na co se

dívá, je sám Strom, posvátný bílý dub: Sagia, Dub hlubokých kořenů.

Povrch stříbřitě bílé kůry, hladké jako oblázek na dně potoka, brázdily rýhy hluboké jako řeky. Rapsodie neviděla žádné větve, protože kmen Velkého stromu byl tak vysoký, že i ty nejnižší větve pohlcovala temnota nad její hlavou. Zem však pokrýval koberec spadaného listí, svěže zeleného a protkávaného zlatými žilkami.

Nedokázala obsáhnout Strom jediným pohledem, na to byl příliš obrovský. Obvod měl takový, že kdyby se oni tři kolem něj rozestavili a vykřikli by, nebyla si jista, že by se slyšeli, natož aby na sebe viděli. Snadno by zaplnil celé velké náměstí v Eastonu, kde se konala celoměstská shromáždění a slavnosti. Rozměry tohoto stromu ohromily Rapsodii natolik, že když se vzpamatovala, zjistila, že neví, kde jsou její společníci.

Rozhlédla se po obrovi a jeho zakukleném příteli, ale nenacházeli se nikde v dohledu. V uších a prstech jí začaly tepat první příznaky počínající paniky; uvědomila si, že nemá ani tušení o jejich záměrech. Ale v nitru jí stále přetrvával hluboký klid tohoto údolí a v mysli hluboký, znělý tón. Byla to opět píseň Stromu, stálá a konejšivá, a Rapsodie v prosté melodii cítila moudrost věků. Zavřela oči a naslouchala, vrývala si onen zvuk do paměti. Byla to nejčarovnější píseň, jakou v životě slyšela.

Zatímco stála a vstřebávala píseň Stromu, cítila, jak polevuje ztuhlost jejích svalů na šíji a čele, která tam přetrvávala od onoho dne, kdy se v Klobouku a Perech setkala s Gammonem. Naplnil ji pocit míru a hrdosti, který se dotkl i těch částí její duše, na něž už dávno zapomněla.

Slyšela matčin hlas, jak k ní mluví svým rodným lirinským jazykem, vypráví jí staré příběhy a zpívá obřadní písně oslavující divy přírody, divy, jako je tento obrovitý Strom.

Nevěděla, jak dlouho tam stála se zavřenýma očima a celým srdcem naslouchala podmanivé melodii, ale byla náhle vytržena

ze zasnění, když ji někdo drsně popadl za rameno a do ucha se jí ozval tichý hlas.

„Kde jsi byla? Pojd', čekáme.“

Rapsodie se překvapeně otočila. „Na co čekáte? Myslela jsem, že jsme tady, abychom se poklonili Stromu. A přesně to tady dělám.“

„Pojd' tady na tuhle stranu. Našel jsem jeden z hlavních kořenů kmene.“

Rapsodie setřásla ruku z ramene. „No a?“

„Zdráhám se prolévat krev právě zde.“ V hlase znělo varování.

Panika se vrátila a Rapsodii opět zamrazilo, ale vzápětí se v ní zvedla vlna zuřivosti. „Co má tohle znamenat? Výhrůžku?“

Achmed zvedl ruku, v níž něco držel, a Rapsodie musela odvrátit oči, protože jas, který z té věci vycházel, ji skoro oslepil. Když byla schopna se znovu podívat, zjistila, že je to klíč, vyrobený z něčeho podobného kosti, ale zářil jako roztavené zlato a byl průsvitný jako sluneční paprsek odrážející se v temnotě.

„Chceš vidět, co to udělá? Nebo tu jen budeš stát jako idiot?“

„Ne, zdá se, že budu muset jít s tebou jako idiot.“

Rozzlobeně vykročila v Achmedových patách kolem obrovitého stromu. Vzhledla a pokusila se proniknout pohledem k větvím, ale tma jí to nedovolila.

Když došli o kus dál na jih, zahlédla část listnatého baldachýnu na hladině rozlehlého jezera, v němž se Strom zrcadlil. Sagiina píseň rozeznávala i vodu a vysílala do Rapsodiiny duše stříbřité záchvěvy.

Dívka se na okamžik zastavila, aby se pokochala pohledem na tu krásu, a vzápětí zjistila, že Achmed opět zmizel. Rychle se rozběhla směrem, kterým mířil, a spatřila ho, jak se ve stínu sklání k zemi. Dostihla ho a nahlédla mu přes rameno. Vypadalo to, jako by zastrčil klíč až po hlavici do kořene hned u kmene stromu.

„Sleduj.“

Achmed prudce otočil klíčem a ze země vytryskl roj jisker. Pak se rozzářil slabý proud rudého světla velikosti a tvaru malého tunelu a hned na to pohasl.

Rapsodie s rozšířenými očima couvla. Němě přihlížela, jak Grunthor vyrval ze země velký obdélníkový kus kořene a odhodil jej stranou. V díře, kterou lim vytvořil, vládla tak dokonalá temnota, až měla Rapsodie pocit, že se jim začne vylévat k nohám.

„Co to děláš?“ vykřikla dřív, než jí Achmed stačil zacpat ústa.

„Ššš; poslouvej a povím ti to. Tento Strom je znamením, že tohle je jedno z míst, kde začal sám Čas. Jeho kořeny vedou všude, kde se soustřeďuje moc tohoto Ostrova.“ Pustil ji a otočil tak, aby se mu dívala do obličeje. „Musíme odejít. Musíme uniknout na místo s hlubší mocí, kam dokonce ani démon, který nás pronásleduje –“

„*Démon?*“

„– no dobře; démon je možná slabé slovo – nestvůra, která mi dala tento klíč, nemá přístup. V tomto Stromě je obsažena ohromná spousta magie, je spojen s tkaninou světa. Je to metafyzická chodba. Musíme jít, kam nás kořeny Stromu zavedou.“

Rapsodie se na něho zamračila. „Tak běžte.“

Achmed vztáhl ruku. „Ty taky; pojď.“

„Já nemohu jít; nechci.“ Začal se jí třást hlas. „Proč bych, pro všechno na Zemi, měla chodit s vámi?“

„Jak by se ti líbilo vidět počátek Času? Mohla bys vidět srdce Stromu nebo srdce celého Světa. Co by kterýkoli Lirin dal za to, aby ucítil tlukot srdce tohoto stromu?“

„Ne.“

Grunthor, který mezitím odloupal část kořene do velikosti dveřního otvoru, k ní vzhlédl a usmál se. „Tak já ti to povím takle, slečinko. Pod s náma, a já budu moci přestat ničit tendle kořen. Nech nás, abysme si radili sami, a –“

Rapsodie zalapala po dechu. „Toho se neopovázíte! Toto je posvátný dub, sídlo moudrosti všeho lirinského lidu, nejen toho, který žije v tomto lese. Jakkoliv mu ublížit –“

„– by pro nás vůbec nebylo těžký, slečinko.“ Rapsodiiny oči se rozzšířily ještě víc, když Grunthor zmizel v temném otvoru. Achmed přistoupil ke stromu a pozoroval, jak obr sestupuje dolů, čímž jí zaclonil výhled.

„Nechceš vědět, jak to vypadá uvnitř?“

Rapsodie chtěla, navzdory svému odporu k tomu, co jí připadalo jako znesvěcení, ale při pomýšlení, že tito dva bandité vcházejí do Sagi, se jí obracel žaludek. Viděla, jak umějí bojovat, a věděla, že má jen malou naději jim v tom zabránit, ale stejně dobře věděla, že raději zemře, než aby jen nečinně přihlížela.

„Nechte toho,“ vykřikla a vytáhla dýku. „Jděte odtamtud.“

„Poslední příležitost,“ řekl ten podivný suchý hlas, zatímco zahalený muž mizel v otvoru. „Hodně štěstí, až budeš tyhle škody vysvětlovat lirindarckým hlídkám, které tu budou co nevidět. Já bych se tady kolem nepotuloval, být tebou. Grunthore, máš s sebou sekeru, že ano?“ Tato otázka, očividně vyslovená jen proto, aby ji přiměla ke spolupráci, zazněla z temnoty zkreslená ozvěnou.

Rapsodie se rozhlédla. Měla pocit, že v dálce skutečně slyší zvuky blížících se lidí. A co bylo horšího, Sagiina píseň se změnila, jako by se posvátný dub ocitl v bolestech.

Rozběhla se k místu, kde oba muži zmizeli pod zemí, aby se na vlastní oči přesvědčila o rozsahu poškození. Přejela rukou po stříbřité kůře a ucítila v prstech chvění, které předtím cítila ve svém srdci. A když prohlížela Strom, vynořila se z temného otvoru ruka, uchopila ji a vtáhla dovnitř.

Rapsodie zaječela o pomoc, ale Achmed ji předal Grunthorovi a hmatl po klíči. Vytrhl jej ze země a otočil se tváří k dívce. V té chvíli se kůra za jeho zády tiše zavřela; pak s

posledním záchvěvem světla klíč z jeho ruky zmizel a ponechal je všechny v naprosté tmě.

7

Jakmile je pohltila temnota, Rapsodie ztichla. Chvíli počkala a pak se pokusila vykroutit z Grunthorova sevření. Byla to zbytečná námaha; slyšela, jak se obr pochechtává, a stisk mohutných rukou lehce zesílil. Vzápětí zjistila, že stojí až po pás ponořená do vlažné tekutiny, která byla hustší než voda, takže ji lehce nadnášela.

O okamžik později zahlédla malý plamínek, v jehož záři se objevila Achmedova děsivá tvář; byl to pohled, při němž znovu zalapala po dechu. Grunthor ji jednou rukou pustil, sáhl si za hlavu, vytáhl malou pochodeň a podal ji svému společníkovi. Menší muž ji zapálil a zvedl, aby se mohl rozhlédnout.

Nad nimi se nacházel uzavřený zúžený prostor, místo, kterým se dostali dovnitř. Stíny pochodně poskakovaly po černých stěnách.

Obklopoval je široký nepravidelný válec matně se lesknoucích stěn, zbarvený v odstínech vybledle zelené, světle žluté a špinavě bílé. Jak slabé světlo pochodně putovalo kolem stěn, všimla si Rapsodie, že jsou porostlé vlákny a pokryté stejnou temnou tekutinou, jaká jim omývala nohy a boky. Lepkavou špinou se kroutily provazovité úponky.

Bylo zřejmé, že místo, kde nyní stojí, bylo kdysi jakýmsi tunelem, nepravidelnou dutinou, táhnoucí se celým mohutným kořenem. Čas a příroda jej zaplnily novým hustým porostem, divoce propletenou změtí větvovitých výrůstků, které křížovaly prostor a vytvářely síťovitý koberec, na němž nyní balancovali. Vazká tekutina při otevření průchodu poklesla, ale nyní už opět vzlínala hustým pletivem.

Z vlhkého vzduchu se na Rapsodiině kůži srážely krupěje vody, lepkavé a chladivé. Dívka vzhledla k místu, kterým vstoupili dovnitř. Ve světle pochodně neviděla žádnou stopu po otvoru. Stěna kořene vypadala hladká a neporušená, jak by nikdy nebyla poškozena.

Odtáhla se od Grunthora – pustil ji, když viděl Achmedovo přikývnutí – natáhla se a přejela rukama po dřevěném povrchu, hledajíc škvíru nebo puklinu. Žádnou nenašla.

Uzlovitý výrůstek u boku jí nabídl oporu. S obrovským úsilím vyprostila nohu z rosolovité tekutiny a stoupla si na výrůstek. Vypadal dost pevný, aby unesl její váhu, a tak zatápala po něčem, čeho by se mohla chytit, a vytáhla se vzhůru.

Dostala se hlavou a rameny až do zúženého prostoru, ale stále neviděla žádné narušení dřevní hmoty Stromu. Ruce se jí třásly, když jimi zoufale klouzala po stěnách kolem sebe a nad sebou. Nebyla tam žádná štěrbina, žádná díra, žádný tunel. Povrch byl dokonale celistvý.

„Kde jsou dveře?“ Snažila se nedovolit panice, aby jí pronikla do hlasu. „Co jsi to udělal?“

„Zavřel je,“ odpověděl Achmed beze stopy sarkasmu.

Grunthorova ruka ji podepřela, když se zapotácěla na kluzkém výstupku. Jejich hlavy se ocitly na stejné úrovni a Rapsodie v jantarových očích, pozoruhodně lidských na rozdíl od zbytku nestvůrné tváře, spatřila nepopíratelně soucitný výraz.

„Dveře sou pryč, slečinko, je mi to moc líto. Teď musíme dopředu, zpátky to už nejde.“

Rapsodie se prudce otočila k Achmedovi a oči jí zeleně zableskly v záři pochodně. „Jak to, že to zpátky nejde? Musíme zpátky – musíte mne pustit ven.“

„Nemůžeme. Uvázla jsi tu. Už by ses s tím konečně měla smířit a jít s námi. Nebudeme na tebe čekat.“

Vzduch v plicích byl s každým nadechnutím těžší. „Jít s vámi? Ty ses zbláznil. Tady se nedá jít nikam, jen se zase tudy vrátit zpátky.“ Namířila prst k zúženému prostoru nad sebou.

„Musím tě upozornit, že stavíš svá tvrzení na naprosto nesprávných předpokladech.“ Muž, kterého přejmenovala na Achmeda Hada, rozhrnul síť z jemných vlasečnic, protáhl se jí kolem nohou a přebrodil se ke vzdálenější části válce, kde stěna vypadala nejtenčí.

Stáhl si kožené rukavice a zlehka přejížděl dlaněmi po polohoubovité hmotě, dokud nenašel nejslabší místo. Ohlédl se na Grunthora, který přikývl a z pochvy na zádech vytasil onu nezvykle ostrou trojbríťou zbraň, kterou sebral Karvoltovi.

Obr zaujal postoj, jako by chtěl vrhnout oštěp. Svaly na mohutné šíji se napjaly a triatin vnikl hluboko do měkké stěny. Grunthor se na zbraň plnou vahou zavěsil a trhl jí dolů, čímž z povrchu oddělil kus hmoty velikosti pěsti a konzistence melounu. Hudební vibrace Stromu, které po jejich přechodu do kořene umlkly, se najednou prudce rozechvěly.

„Bohové. Přestaňte,“ zašeptala Rapsodie a seskočila z výstupku zpátky do slizovité tekutiny. „Sagia. Ubližujete Sagie.“ Slepě klopýtla směrem ke Grunthorovi, ale zastavil ji stisk ocelové ruky.

„Nesmysl. Tohle je jen jeden kořen, Strom má takových tisíce.“ Grunthor vylomil další, větší kus stěny. Rapsodie se otřásla. „Jakmile budeme venku, díra v kořeni se zacelí; tahle chodba se už pomalu zaplňuje. Nebo sis toho nevšimla?“ Achmed ukázal na vazkou tekutinu, v níž stáli. Zatímco dříve jí sahala k pasu, nyní stoupla až k hrudi.

Obr ještě jednou zapáchil trojbríťou zbraní. Trhavý zvuk rozechvěl tekutinu, jež je obklopovala. Pak se na ně Grunthor ohlédl. „Sem skrz, pane.“

Achmed přikývl, a zatímco se Grunthor už prodíral otvorem ven, otočil Rapsodii tváří k sobě.

„Dobře mě poslouvej; dvakrát ti to vysvětlovat nebudu. Musíme opustit vnitřek kořene a jít podél něj zvenčí. Je tam něco jako tunel, který obklopuje kořen, protože jeho hmota se roztahuje a smršťuje v závislosti na tom, kolik zadržuje vody.

Ten tunel nám poslouží jako chodba; najdeme tam vodu a vzduch. Budeme-li mít trochu štěstí, zavede nás na nové místo, kde budeme v bezpečí před těmi, kdo nás pronásledují. Někam, kde tě Michael už nikdy nenajde. Ale záleží to jen na tobě.

Můžeš jít s námi, nebo zůstat tady a čekat, až se utopíš, jakmile se kořen zaplní. Můžeš si vybrat.“

Rapsodie se jako omámená vytrhla z jeho sevření a přebrodila k místu, kde Grunthor vysekal díru. Obr, který už byl na druhé straně, se kousek odsunul, aby se mohla vyklonit a podívat dolů. Viděla jen nekonečnou temnotu. Podívala se nahoru. Tam to vypadalo úplně stejně. Šachta se bez viditelného konce táhla podél bledého kořene, který mizel v propasti pod nimi.

Achmed si zkontroloval spony na své výstroji.

„Tak co? Jdeš?“

Hrůza vlastní situace zavalila Rapsodii jako lavina. Byla uvězněna uvnitř Stromu a neměla jiné východisko než cestu do nekonečné díry pod sebou; kam vedla, věděli jen bohové. Bylo pro ni dost zlé být vyhnána z Eastonu, ale když si uvědomila, co všechno dalšího bude muset nechat za sebou, pilil ji studený pot.

Odstrčila Achmeda stranou, vrátila se zpátky pod místo, kudy vstoupili dovnitř, a začala zuřivě bušit do dřeva. Už se nesnažila ovládat svou paniku, volala o pomoc, křičela, jak nejhlasitěji dokázala; doufala, že Lirinové, kteří střeží posvátný Strom, ji uslyší a vysvobodí. Umlkla a zoufale naslouchala, jestli se neozve zvuk oznamující, že se blíží pomoc, ale neslyšela nic.

Achmed a Grunthor si vyměnili pohledy a znovu se oba podívali na ni. Uplynulo několik okamžiků a Rapsodie se znovu pokusila volat. Zopakovala své úsilí čtyřikrát, než Achmed ztratil trpělivost. Natáhl ruku a podrážděně jí poklepal na rameno.

„Pokud jsi s tím kraválem skončila, navrhuju, abys šla s námi. Odcházíme hned teď. Tvou druhou možností je strávit zbytek svého krátkého života křikem do dřevěné zdi; není to příliš účinné, ale jestli právě tohle považuješ za nejlepší náplň

posledních chvil před utonutím, nebudu ti v žádném případě bránit.“

Konečnost těchto slov způsobila, že Rapsodie propukla v pláč. Nestávalo se jí to často; každý, kdo ji znal, by v tom poznal důkaz naprostého zoufalství. Achmedova víčka a kůže se křečovitě zavlnily šíravou bolestí, když jimi pronikly vibrace jejího nářku. Popadl ji za paži.

„Okamžitě toho nech,“ zasyčel příkře. „Nařizuji ti to. Jestli chceš jít s námi, bude nejlepší, když pochopíš, že tohle nesmíš už nikdy udělat. Slzy a vzlykot jsou od tohoto okamžiku zakázány. A teď se rozhodni. Pojď s námi, jestli chceš – a jestli se dokážeš zdržet toho skučení.“

Prolezl dírou, aniž věnoval pozornost ostrému pohledu, který na něho po jeho tirádě vrhl Grunthor. Obří Bolg se k ní otočil a obdařil ji tím, co po čtrnácti dnech v jeho společnosti rozpoznávala jako úsměv.

„No tak, slečinko, nebude to zas tak špatný. Ber to jako dobrodružství. Kdo ví, co všechno objevíme, a kromě toho už nikdy neuvidíš toho Smrdícího větra.“ Znovu si vyměnil s Achmedem pohled a pokývnutí; menší muž začal šplhat po kořeni dolů.

„Ani svoji rodinu, ani přátele,“ řekla Rapsodie a otřela si slzy.

„To nemůžeš takhle říct, zlatíčko. To, že starej Uchmed a já nemáme v plánu vrátit se do Serendairu, ještě neznamená, že ty nemůžeš. Ale nemůžeš se vrátit odněkad, kam ses ještě nedostala, že jo?“

Rapsodie se proti své vůli téměř usmála. Ohří netvor se ji pokoušel utěšit, zatímco ten zdánlivě lidštější z oněch dvou se k ní choval jako vždycky s bezcitnou lhostejností. Celá tato událost nabírala tak snového charakteru, že se začínala sama sebe ptát, jestli se jí to všechno jen nezdá. Unaveně si povzdechla.

„Tak dobře,“ řekla Grunthorovi. „Asi opravdu nemám na vybranou. Musí tady být nějaký východ, místo, kde kořen vystupuje k povrchu. Tak pojďme.“

„Hodná holčička,“ pochválil ji Grunthor. „Lez za mnou, zlatíčko. Nechtěli bysme, abysem na tebe náhodou spadnul, že ne?“ Chytil se kořene a začal se spouštět do černé propasti, která už mezitím pohltila jeho společníka.

Rapsodie se otrásla. „Ne, to bychom tedy opravdu nechtěli.“ Přelezla na druhou stranu díry a objevila provázkovité výrůstky, které oba muži používali jako úchyty. Napodobila je a opatrně započala svůj sestup do chvějivé temnoty obklopující jeden ze zdrojů života Dubu hlubokých kořenů. Brzy měla zjistit, jak příhodného jména se Stromu dostalo.

Michael kráčet mezi těly svých mužů a díval se na scénu, která svědčila o projevu divokosti, jaké nebyl schopen ani on sám. Pravda, uměl se dopustit větších zrudností; nikde neviděl známky, že by v průběhu těchto jatek došlo k mučení nebo obřadnímu čtvrcení, ale právě z oné úsporné výkonnosti, s jakou byla provedena, se mu ježily chlupy na těle.

Gammon se tiše ploužil za ním a upíral oči k zemi. Báł se promluvit, báł se dokonce střetnout s pohledem svého velitele, protože by okamžitě vyšla najevo jeho vlastní hrůza. Gammon už viděl větší zkázu, větší počet zabitých pod doutnající oblohou, ale nikdy neviděl tolik mužů zbavených života s takovou lhostejností. Michael se ve své práci alespoň vyžíval. Ale v této nenucené brutalitě bylo něco mnohem děsivějšího.

Nakonec se Michael zastavil. Krátkým pokynem hlavy nasměroval Gammona, aby šel pomoci ostatním, kteří skládali těla na pohřební hranici, pak se otočil a přelétl pohledem rozlehlou louku, na níž padla jeho stíhací skupina.

Zvedl ruku k čelu a zaclonil si citlivé světle modré oči před jasem letního odpoledne. Nebyl tady žádný úkryt, žádné místo, kde by bylo možné nastražit léčku. Kam oči dohlédly se rozprostírala jen vysoká tráva, křehká v letním žáru a vlnící se v teplém vánku, který ji čechral a nutil pokorně se sklánět před sluncem.

Existovala jen jediná odpověď. Bratr.

Michaelovi se sevřelo vyschlé hrdlo, když pomyslel na dívku. Sluncem ozářená suchá tráva mu připomněla její vlasy, dlouhé prameny zlatého hedvábí, do nichž s takovou rozkoší vplétal prsty. Jak miloval jejich dotek na hrudi, když pod ním ležela. Nesl si ten pocit s sebou, třebaže se snažil všechny erotické myšlenky na ni vypudit z mysli, protože se bál, že by ho toto rozptýlení pozornosti mohlo ohrozit.

A teď, když byla pryč, mu bude vysoká tráva sloužit jako stálá, naléhavá připomínka toho, co už nikdy nebude mít. Pokud se totiž dostala do rukou Bratrovi, byla ztracena; Dhracian ji bezpochyby zabil a hodil její tělo do moře ještě dřív, než opustil Easton. O tomto legendárním vrahovi toho nebylo známo mnoho, ale vědělo se, že nemá srdce ani tělesné žádosti. A to byly jediné dvě věci, které by mohly Rapsodii zachránit.

„Spalte těla,“ nařídil. „Posbírejte všechno užitečné a osedlejte koně. Tady jsme skončili.“

8

Okamžitě se vynořily potíže. Hned pod otvorem, který ve stěně kořene vytesal Grunthor, byla malá římsa. S největší pravděpodobností šlo o porost lišejníku o velikosti odpovídající obřím proporcím Stromu, který vyčníval ze stěny. Rapsodie se na něj bez potíží spustila a podívala se přes okraj dolů do tunelu, kde jí oba muži společně se slabým třepotavým světlem pochodně rychle mizeli z dohledu.

„Počkejte,“ zavolala poněkud roztřeseným hlasem. „Jdete příliš rychle.“ Na stěnách tunelu kolem ní a nad ní zatančily stíny.

„To je zábavné,“ odpověděl zdola šustivý hlas, vzdálený a rozmazaný ozvěnou. „Člověk by spíš řekl, že ty jdeš příliš pomalu.“

„Prosím,“ zavolala znovu a snažila se spolknout paniku, která se jí drala do hrdla.

Nastalo ticho a pak se římsa zachvěla. Nad okrajem porostu se objevily dvě obrovské ruce a pak horní část Grunthorova těla. Obrova tvář se leskla, jak se na ní srážela vlhkost ze vzduchu. Dokonce i ve tmě Rapsodie viděla, že se usmívá.

„Copak se děje, milostivá dámo?“

„Já myslím, že to nedokážu.“ Nenáviděla se za to, že přiznala slabost, ale neměla jinou možnost.

„Jistěže to dokážeš, zlatíčko. Jen si dej na čas.“

„Jsem Lirinka –“

Firbolg se uchechtl. „To mi nemusíš připomínat. Už sem dost dlouho nejed.“

„– my to v podzemí moc nezvládáme.“

„No, to vidím. A co kdybysem ti trochu poradil? Podí, ukážu ti jak na to.“ Jednou rukou se přidržel provazovitého výhonku a druhou jí pokynul blíž k sobě.

Rapsodie se opatrně připlížila k okraji římsy, těžce polkla a znovu přes ni nahlédla.

„Vidíš, to je první chyba. Nedívej se dolů. Zavři oči a otoč se.“ Neohrabaně poslechla. Náloketník Grunthorovy zbroje zavrzal, když ji mohutná svalnatá paže objala v pase a stáhla z římsy. Rapsodie potlačila výkřik.

„Správně – Ted’ nech oči zavřené, rozpráhni paže a přitiskni se ke kořeni. Jak to uděláš, najdi si úchyty.“

Stále v Grunthorově pevném objetí Rapsodie natáhla obě paže dopředu a předkláněla se, až se hrudí dotkla povrchu kořene. Otřásla se, když si ji Grunthor trošku nadhodil v náručí, aby jí pomohl dostat se ještě blíž. Chřípí jí naplnil těžký, kovový pach jeho zbroje a potu smíšený s vlhkou, zemitou vůní kořene. Po

chvíli tápání našla levou rukou vodorovnou prasklinu a pravou tlustý kořínek. Pevně se obojího chytla.

„A teď nohy. Dobrý. No vidíš, a teď můžeš otevřít oči.“

Rapsodie poslechla. Před ní se rozprostírala vnější stěna kořene, silná skvrnitá slupka pokrytá oddenky a lišejníky, tak zvrásněná a hrubá, jako byl vnitřek hladký. Přitiskla k ní ucho, zhluboka vdechovala její sytou ostrou vůni a naslouchala dunivému tepu, který jí rezonoval v kůži a v hlavě. V jeho písni stále nacházela útěchu, dokonce i zde, v temné hrobce země.

„Si v pořádku?“

Rapsodie přikývla, aniž zvedla hlavu z povrchu kořene, jehož se nikdy nedotkly sluneční paprsky, přízračně bledého v okolní temnotě. Poslední chabé stíny se zatřepotaly a pochodeň dole v tunelu se zasyčením zhasla.

„No tak vidíš, de ti to skvěle. Prostě se neďivej dolů a dávej si na čas. Kdybys uklouzla, tak si můžeš bejt skoro jistá, že tě chytím.“ Obr ji neohrabaně poplácal po rameni a začal se znovu spouštět.

„Děkuji,“ zamumlala Rapsodie. Opatrně zašátřala po dalších úchytech, a když je našla, sklouzla nohou dolů, až narazila na pevný výstupek. Ramena měla v jednom ohni, ruce ji pálily, kolena se jí třásla námahou – a to ještě ani nezačala.

Jak dlouho se spouštěli stále hlouběji do temnoty, se nedalo odhadnout – určitě hodiny, ačkoliv se zdálo, že spíš celé dny. Pokaždé, když Rapsodie našla na tlustém povrchu kořene dost velký výrůstek nebo oddenek, využila příležitosti, aby se zastavila a odpočinula si, aby dopřála rozbolavělým svalům v nohách a ramenou malou přestávku v neustálém vypětí.

Vzhledem k temnotě a vzdálenosti už své společníky ani neviděla. Achmed řídil sestup tak, že každý z nich mohl využít odpočinkových míst. Jakmile dospěl k nějakému vhodnému výčnělku, zavolal nahoru jeho umístění a ona s Grunthorem se

zastavili a čekali, až na ně přijde řada, aby sestoupili na novou římsu.

Právě během jednoho z těchto odpočinků, když seděla s nohama zaklíněnými do rozeklané škvíry v kořeni a pažemi zoufale ovinutými kolem jejího okraje, na ni opět plnou silou zaútočila panika.

Tunel, který obklopoval kořen, byl u základny Stromu tak široký, že se na jeho stěny ve slabé záři pochodně nedalo dohlédnout. Vytvářela jej staletí růstu Stromu, vydatné deště stovek jar, takže v místě, kde započali se sestupem, vypadal výsledek jako zdánlivě nekonečně prostorná jeskyně.

Ale čím dále postupovali, tím více se tunel zužoval. I sám kořen slábl a vyráželo z něj stále více vedlejších kořínků a výhonků. Sama Země se kolem nich uzavírala a čím byl tunel těsnější, tím hlasitěji tlouklo Rapsodiino srdce. Byla částečně Lirinka, dítě oblohy a otevřených prostor světa, a nebyla uzpůsobena k cestování pod zemským povrchem jako například Firbolgové, rasa, z níž pocházel Grunthor. Každé nadechnutí jí vnášelo do plic špinavou tíhu a do duše utrpení.

Začala se jí točit hlava. Byla odloučena od oblohy a zaživa pohřbena v zemi tak hluboko, že ji nikdy nikdo nenajde. Lirinové nepohřbívali do země ani své mrtvé; prostřednictvím pohřebních hranic odevzdávali jejich těla větru a hvězdám. Vědomí hloubky, do jaké se dostali, ji dusilo a naplňovalo hrůzou. Hluboko; zašli už tak hluboko. Příliš hluboko.

Najednou jako by jí každý kamínek, každá hrudka hlíny v půdě nad hlavou dosedly na ramena a vytlačily vzduch z plic. Křečovitě zaťala ruce do kořene.

Píseň Stromu, tak konejšivá a na začátku jejich cesty neustále přítomná, zeslábla do pouhého šepotu a vzala jí i tu trochu odvahy, která jí zbyla. V uších jí zněl jen vlastní dech a bolestný tlukot srdce. Přepadl ji pocit, že se topí. Začala lapat po dechu. *Příliš hluboko. Je to příliš hluboko.*

Najednou si vybavila hlas svého otce, přísný, ale nikoli hněvivý.

Přestaň kolem sebe mlátit.

Rapsodie zavřela oči a posledním zbytkem vůle se soustředila na svou Pojmenovací notu. *Ela*, šestá nota na stupnici. Byla to jedna z prvních věcí, kterou se naučila při studiích na Pěvkyni, duchovní ladička, která jí pomáhala rozpoznávat pravdu dané vibrace. Pomůže jí přesně si vzpomenout, i když s ní cloumá hrůza. Zhluboka se nadechla a začala si ji tiše zpívat.

Voda v rybníku byla studená a na hladině plavaly zelené řasy. Na dno se vůbec nedalo dohlédnout.

Otče?

Jsem tady, dítě. Pohybuj pažemi pomalu. Tohle je lepší.

Je tak studená, otče. Neudržím se na ní. Je příliš hluboká. Pomoz mi.

Jen klid. Podržím tě.

Rapsodie se znovu nadechla a zjistila, že napětí v plicích poněkud polevilo. Vzpomínka na otcovu usmívající se tvář, mokré vousy a obočí, potůčky vody, které mu stékaly po lících, se jí před vnitřním zrakem vynořila stejně náhle jako tehdy dávno jeho hlava nad hladinu rybníka.

Voda ti neublíží, jen tvoje panika. Zůstaň klidná.

Přikývla stejně jako onoho dne a ucítila, jak jí z vlasů odlétly kapky úzkostného potu, stejně jako tehdy voda.

Je příliš hluboká, otče.

Sprška vody, jak ji vyprskl z úst. *Na hloubce nezáleží, dokud udržíš hlavu nad vodou. Můžeš dýchat?*

Aa-a-no.

Tak se nestarej, jak je hluboká. Soustřed' se na dýchání; zvládneš to. A nepanikař. Panika tě zabije, i kdyby nic jiného nechtělo.

Další nadechnutí bylo ještě lehčí. *Vzpomínky jsou první příběhy, které se učíš*, říkal jí Heiles, její učitel. *Jsou tvou vlastní tradicí. Je v nich mnohem větší moc, než jakou budeš schopna*

najít v celém studiu, protože jsi je napsala sama. Čerpej nejdříve z nich. Už dvakrát sáhla zpět do Minulosti a ona jí dala přesně to, co potřebovala.

Na hloubce nezáleží. Soustřed' se na dýchání; zvládneš to. A nepanikař. Rapsodie pomalu otevřela oči.

„Slečinko?“

Hlas zdola ji překvapil a strach se vrátil – ještě silnější než dřív. Rapsodie vyskočila a ztratila půdu pod nohama. Divoce zatápala po jakékoli opoře, ale hmátla do prázdna a začala sjíždět po bledém kluzkém povrchu kořene.

Drobné kořinky a výrůstky jí praskaly pod pažemi, drásaly jí tělo a šlehaly do tváře. Nečistoty se jí zadíraly pod kůži na rukou a hrdle, zatímco bezmocně padala, dokud ji náhle neočekávaně nezastavila Grunthorova obrovitá hmota. Jeho tělo bez pohnutí vstřebalo otřes nárazu. Rapsodie vzhlédla do velké, šedozelené vesele se usmívající tváře.

„No to sou k nám hosti, vévodkyně! Už sem si říkal, jestli nezaskočíš na návštěvu. Co takhle šálek dobrého čaje?“

Napětí, které ji čtrnáct dnů svíralo, se najednou roztříštilo a Rapsodie se proti své vůli rozesmála. Obr se k ní připojil.

„Grunthore.“ Suchý hlas zdola zmrazil všechno veselí. Obr se podíval dolů do temnoty. „Tady změníme směr, půjdeme jinou cestou.“

„Počkáš tady, zlatíčko, že?“ Rapsodie přikývla. Grunthor jí opět pomohl najít úchyty, pak vytáhl čutoru a dal jí napít. Poté sešplhal k Achmedovi, aby se s ním poradil, a za chvíli byl zpátky.

„Kousek dole je na kořeni dost široká římsa,“ řekl. „Tam budu spát. Jestli chceš, snesu tě tam.“

Rapsodie zavrtěla hlavou. „Ne, děkuji. Pokud to není moc daleko, myslím, že to zvládnou sama.“

„Jak je ctěná libost,“ odpověděl obr. „Mi stačí, když vím, že sis konečně přiznala, jak mě miluješ, a sama mi padla do náruče.“ Jeho sestup po kořeni doprovázel Rapsodiin tichý smích.

Pojedli mlčky v slabé záři pochodně, kterou Achmed zapálil a zastrčil do mělké škvíry nad nimi. Rapsodie nastavovala tvář světlou a teplou malého plamene. Byla příliš zaneprázdněna bojem s nepříjemnými pocity, které v ní vyvolávaly zužující se stěny tunelu, než aby vnímala tmu a chlad.

Achmed posbíral z kořene několik různých rostlin a výtrusů plísni a zkoušel, zda by se daly využít jako zdroje tepla a světla. Jeden druh houževnaté pórovité houby hořel dobře a nějakou dobu po uhašení ještě zářil. Spokojený Achmed jí natrhal dostatečné množství a uložil do svého vaku.

„Zdroj světla bychom tedy měli,“ řekl Grunthorovi. „A měl by nám zajistit i trochu tepla.“ Firbolg se na něho podíval nad kouskem sušeného masa, které našel v zásobách Michaelových mužů, a přikývl. „S vodou žádnéj problém nebude.“ Na potvrzení svých slov si vyždímal cíp pláště, nasáklého během cesty po vlhkém kořeni. Na botu mu stekl tenký pramínek vody.

Rapsodie dojedla svůj přiděl. Zatímco seděla v poměrném bezpečí, měla čas přemýšlet, co to vlastně podnikají. Všechno své duševní úsilí vynakládala na to, aby neprohrála boj s panikou, neustále číhající na okraji vědomí. Nevšimla si, kdy Achmed zvedl plátek nějaké bledé zeleniny. Musel jí jím zamávat před obličejem, aby upoutal její pozornost.

„Jez.“

Rapsodie přijala pokrm s nepřítomným pohledem, pak se několikrát nadechla a soustředila se na to, aby zůstala klidná. Kousla si do té věci a zašklebila se. Zelenina byla víceméně bez chuti a plná dřevitých vláken. Rapsodie chvíli žvýkala a pak těžce polkla.

„Blé. Co to je?“

„Kořen.“ Achmed se usmál a pak při pohledu na výraz v dívčině tváři pobaveně odvrátil zrak.

„Kořen? Ty jíš Sagiů?“

„No, vlastně *ty* jíš Sagi.„ Začala se zvedat a on napřáhl ruku, aby ji zadržel. „Pokud se chystáš zvracet, zamysli se ještě. Nevíme, jak dlouho tady dole budeme, ale jídlo, které s sebou máme, nám určitě nevystačí na celou cestu. Až nám dojdou zásoby, co podle tebe budeme jíst?“ Nebral na vědomí zuřivost, která vystřídala původní výraz v jejích očích. „Nebo bys byla radši, kdybych tu otázku položil Grunthorovi?“

„Nemusíš se bát, slečinko,“ řekl firbolgský obr mezi dvěma sousty oběda. „Nemyslím, že by z tebe bylo nějak moc masa. Si dost kostnatá, jestli se neurazíš, že to říkám. Asi bys byla dost tuhá a suchá.“

„Množství kořene, které si v kterémkoli místě vezmeme k jídlu, přejdou bez povšimnutí i paraziti Stromu, natož sám Strom. Jemu nijak neuškodíš a sama sobě můžeš pomoci k přežití. Prostě tu metaforu, že Strom je živitelem všech Lirinů, vezmeš trochu víc doslova.“

Rapsodie otevřela ústa, aby tomu ničemovi před sebou vysvětlila, že Sagia je živá bytost s vlastní duší, ale jedno slovo připravený výpad zarazilo.

„Paraziti?“

Grunthor si odfrkl. „Ale no tak, copak sis nevšimla těch děr?“

Rapsodie zapátrala očima v temnotě. Snaha udržet se na kořeni a nezřítit se do propasti ji zaměstnávala natolik, že už neměla čas rozhlížet se po podrobnostech, a dokonce ani teď neviděla nic než velkou zelenobílou stěnu za sebou a kamenitý tunel před sebou. Velikost kořene i prostoru kolem něj byla obrovská, a to naprosto stačilo k jejímu zastrašení.

„Ne.“

„Jsi pod zemí, Rapsodie,“ řekl Achmed nepřírozeně trpělivým tónem. „Červi a různý hmyz také žijí pod zemí. Živí se kořeny – stačila sis všimnout, že tady máme kořeny, že ano?“ Spatřil, jak v sytých zelených očích narůstá panika, a uchopil ji za ramena.

„Poslouchej mě. Grunthor a já víme, co děláme, alespoň většinou. Pokud s námi zůstaneš a budeš se řídit našimi pokyny,

můžeš se odsud dostat. Když budeš panikařit, umřeš. Je ti to jasné?“ Přikývla. „Tak, to by bylo pro začátek. A teď, jestli si dobře pamatuju, říkala jsi nám, že jednou z věcí, kterou jako Pěvkyně umíš, je prodlužovat spánek, je to tak?“

„Někdy.“

„To se může ukázat jako důležité. Jakmile si odpočineme, změníme trasu. Kořen se tu rozvětjuje a jedna část vede kousek vodorovně. Půjdeme tamtudy. A teď se trochu vyspi.“ Opřel se o stěnu kořene a jeho rozbrázděná tvář zmizela v temnotě kapuce.

Rapsodie se posunula blíž k pochodni s nadějí, že světlo vydrží, dokud neusne. Zavřela oči, ale stále nedokázala vypudit z mysli obraz sebe samé pokryté neznámou havětí, která se živí Sagiiným kořenem.

Píseň Stromu, tak vzdálená v době, kdy putovali, v tichu zesílila, naplnila jí uši a pak srdce a jemně ji ukolébala do spánku. S poslední vědomou myšlenkou si Rapsodie tiše zpívala svou Pojmenovací notu a ladila se na Sagiinu píseň. To jí pomůže přetrvat na tomto místě živých nočních mūr.

Daleko odtamtud, v oblasti ještě hlubší, než kam Rapsodie padala v nejtemnějších snech, se velký spící had nepatrně protáhl a obrovité smyčky jeho těla se lehce zavlnily. Nestvůra ležela v ledové temnotě útrob Země ovinuta kolem zbytků kořenů velkého Stromu ve starodávných tunelech pocházejících z Předčasu a čekala na zavolání. Brzy se rozzuří válka, dveře do světa nahoře se otevřou a pro něj nastane dlouho očekávaná hostina.

9

Achmed se probudil v temnotě a setřásl zbytky snu, který mu narušil odpočinek. Okamžitě instinktivně poznal, že Grunthor už

je vzhůru. Seržant s ustaraným výrazem v široké tváři hleděl na dívku, která sténala a zmítala se ve spárech noční mury.

„Chudinka malá.“ Bolg se znovu opřel o kořen. „Asi bysme ji měli zbudit, ne?“

Achmed zavrtěl hlavou. „Rozhodně ne. Je Pěvkyně; může být jasnovidná.“

„To určitě je, takový zlatíčko rozkošný. Líbí se mi.“

Achmed se lehce usmál ve stínu své kapuce. „Může mít dar jasnovidnosti, schopnosti vidět do Budoucnosti nebo do Minulosti. Někteří Pěvci jej mají, protože jsou naladěni na vibrace světa. Její sny mohou obsahovat důležité vědění.“

Rapsodie začala ze spaní vzlykat a Grunthor zavrtěl hlavou. „Jak já to vidím, tak o takovejdle dar není co stát. Měla by ho vrátit.“

Achmed zavřel oči a pokusil se rozeznat srdeční tepy kolem sebe. Byl tam jeho vlastní, samozřejmě, a Grunthorův silný pravidelný tlukot, který znal skoro stejně důvěrně. A pak dívčin, lehký a úzkostně zrychlený. A všude kolem tepalo srdce Země; sytý, plný zvuk přicházel z velké dálky, ale pulsoval v jeho cévách, kořenech Velkého stromu. Achmed odsunul v mysli tyto rytmy stranou a hledal za nimi ještě něco jiného. Něco pomalejšího, hlubšího. Něco starodávného.

Chvíli čekal, ale pořád nic necítil. Šum Stromu byl natolik hlasitý, že přehlušil všechno kromě jejich tří tepů. Sama Země tlumila všechny ostatní zvuky s výjimkou občasného ukápnutí vody, zapraskání ve stěně tunelu, pádu vydroleného kamínku. Ještě to neslyšel, ale uslyší.

Přestal pátrat a ohlédl se na přítele. Grunthor, který stále pozoroval Pěvkyni, položil nohu mezi ni a okraj římsy.

„Budeme ji muset přivázat ke kořeni provazem, až budeme šplhat nahoru, obzvlášť při spánku.“ Grunthor přikývl. Achmed plavně vstal a podíval se přes okraj římsy do nekonečné propasti pod nimi. Tunel byl stále těsnější, jak se kořen zužoval do tenčích kořínků. Achmed si založil paže na hrudi a znovu se otočil.

„Jak šlechetně se cítíš, Grunthore?“

Bolg na něho vrhl tázavý pohled a pak se usmál. „Já sem pořád šlechetnej, mám to v krvi. Mám to tam od té doby, co sem před pěti rokama sněd toho šlechtice. Proč?“

„Myslím, že si budeme muset udělat malý výlet.“

Pocit tepla na tváři vytrhl Rapsodii ze snu, který ji trýznil. Jakmile se noční můra rozplynula, otevřela dívka oči.

Dřepěl u ní Achmed s hořící houbou v ruce. Tvář měl ukrytu hluboko v kapuci. Rapsodie ospale zauvažovala, jestli to není poprvé, co u něho zaznamenala projev laskavosti. Probudil ji za světla a postaral se, aby jeho děsivá tvář nebyla první věcí, kterou uvidí. Potlačila prudkou nevraživost, kterou vůči němu chovala od okamžiku, kdy ji zatáhl do Stromu.

„Dobré ráno,“ řekla.

Zahalený muž pokrčil rameny. „Když to říkáš. Mně to pořád připadá jako noc.“ Podal jí ruku a vytáhl ji na nohy.

Rapsodie se podívala za něho k okraji obří houby, jejich nouzového noclehu. Na stěně tunelu tančily dlouhé stíny. Obr nebyl nikde v dohledu.

„Kde je Grunthor?“

„Na druhé straně kořene. Měníme směr cesty. Určitě se ti to bude víc líbit; budeme muset kousek nahoru, ale pak půjdeme vodorovně, aspoň nějakou chvíli.“

Podala mu hrubou přikrývku, pod níž se probudila, a pokusila se ovládnout hlas. „A jak víš, že nás tahle cesta někam zavede? Co když se po ní dostaneme hlouběji do Země?“

Achmed otázku nevzal na vědomí. Přešel ke stěně kořene, uchopil lano, které tam Grunthor připevnil, a začal se přesouvat na druhou stranu.

„Tudy.“

Bylo mnohem těžší přelézat kořen vodorovně, než se po něm spouštět. Grunthor vyznačil cestu provazem, který připevnil ke

kořeni. Rapsodie se jej nyní křečovitě držela a snažila se nedívat dolů, zatímco svaly v nohou a ramenou protestovaly proti nové, nezvyklé námaze. Nekonečná temnota, která se pod ní rozevírala, působila děsivě a výhružně. Vzduch byl stále chladnější.

„Jen pomalu, slečinko, dej si hezky na čas. Já to lano držím.“

Rapsodie se zhluboka nadechla. Věděla, že ji obr pořád ještě nevidí; volal na ni pravidelně od okamžiku, kdy se vydala kolem kořene, a povzbuzoval ji. Tentokrát se v jeho sytém basu ozval náznak nejistoty. Zabarvení hlasujících prozradilo, že se už chvíli nepohnula a on se bojí, jestli nespádla. Přinutila se ke klidu.

„Už jdu,“ odpověděla mu a překvapilo ji, jak křehce to znělo. Odkáslala si a zavolala hlasitěji.

„Už jsem skoro u ohybu, Grunthore.“

O několik okamžiků později se ocitla na druhé straně a rozhlédla se. Obr stál s úsměvem a vztaženou rukou u ústí malého vodorovného tunelu. Kořen se tam rozděloval jako vícehlíznatá zelenina a jeho vedlejší výhonky pronikaly do stěn svislého tunelu, jímž dosud sestupovali.

„Nespěchej,“ upozorňoval ji Grunthor. „Dej si na čas.“

Rapsodie přikývla a zavřela oči. Pevně sevřela provaz, a zatímco se soustředovala na nalezení posledních opor pro nohy, naslouchala rytmu vlastního zrychleného tepu. Jedno po druhém, pěkně pomalu. Stejně jako minulé noci si začala šeptat své hudební jméno v harmonii s písní Stromu a ucítila, jak ji jeho hudba naplňuje, podpírá, dává jí sílu.

Po zdánlivě nekonečné době ji za paži a v pase uchopily mohutné ruce, odtrhly ji od provazu a postavily na zem. Rapsodie otevřela oči a zjistila, že stojí v tunelu jen o málo vyšším než Grunthor a boční výhonek kořene se táhne vedle ní. Se zdušeným smíchem padla na kolena a přitiskla dlaně k pevné půdě. Obr se k jejímu smíchu připojil.

„Líbí se ti to, co?“ Podal jí ruku. „Tak co, můžem jít dál, vévodkyně? Musíme si pospíšet.“

Vyčerpání, s nímž bojovala od začátku přelézání, ji nyní přemohlo. Zavrtěla hlavou a lehla si na záda. „Nemohu. Musím si odpočinout. Je mi líto.“ Přejela dlaní po stěně malého tunelu a zadívala se na droblící se strop.

Z tváře bolgského seržanta zmizel úsměv. „Dám ti jen chvilíčku, milostslečinko, ale pak dem. Na místě, kde se každým okamžikem může zborit strop, nechci být ani o trošku dýl, než je nezbytně nutný.“ V jeho hlase se nesl onen klidný tón autority, jaký je schopen ovládat celá vojska.

Rapsodie si povzdechla a přijala nabízenou ruku. „No dobře,“ poddala se. „Tak jdeme.“

Kráčeli vzpřímeně, dokud se tunel nezmenšil, pak se protahovali úzkým prostorem, obklopujícím vodorovný kořen. Strop se tak snížil, že Grunthorovi nestačilo, ani když se přikrčil, a tak se musel určitou vzdálenost plazit, dokud se tunel opět nerozšířil do většího prostoru. Z dálky k nim proniklo světlo a Rapsodii poskočilo srdce. Museli být blízko povrchu.

Zrychlili a nakonec dospěli k ústí tunelu. Když z něj Rapsodie vylezla a napřímila se, zalapala po dechu.

Stáli u nestvůrně obrovské baňaté věže, z níž vybíhaly měkké pavučinovitě výhonky a jako dlouhá tenká vlákna jí splývaly po bocích. Kořen, jímž sestoupili pod zem, nebyl v porovnání s tímto ničím víc než pouhým oddenkem.

Obří kořen se jim ztrácel z dohledu ve svislém tunelu vysoko nad hlavami. Na rozdíl od naprosté temnoty při sestupu se v této šachtě rozlévala slabá rudá záře, temné světlo, které nevydávalo jas, jen hrálo. Nebyly zde žádné další vodorovné tunely, jen tento nový kořen, který se vinul do propasti pod nimi.

Rapsodiino hořké zklamání, že ještě nejsou na povrchu, ustoupilo bázlivému úžasu. „Bohové, co je tohle?“ zamyslela se nahlas.

„Já bych řek, že to bude hlavní kořen, ten, co spojuje strom s hlavní tepnou,“ prohodil Grunthor.

„S hlavní tepnou? O čem to mluvíš?“

Z temnoty před ní se ozvalo znechucené odfrknutí a dívčiny unavené oči rozeznaly na okraji tunelu Achmeda. Až do tohoto okamžiku ho neviděla, tak dokonale splýval s temnotou.

„Jeden by čekal, že ty vaše lirinské tradice znáš o trochu lépe. Opravdu sis myslela, že tohle je konec? Vždyť jsme se ještě ani nedostali ke skutečnému Kořeni.“

Rapsodie se vzepřela zoufalství, které ji hrozilo pohltnutím, a pokusila se vzpomenout si na příběhy, které jí matka vyprávěla o Sagie. *Je to Dub hlubokých kořenů*, říkala, *jeho tepny a žíly jsou cestami života, které protkávají celou Zemi a spojují ostatní posvátné stromy, zvané Kořenová dvojčata, jež rostou po celém světě*. Hovořila o jeho obrovské tloušťce, ale dětské pojetí rozměrů dovedlo tehdy Rapsodii k představě stromu širokého jako dům, nikoli jako celé náměstí.

Hlavní kořeny posvátných stromů vedly podél něčeho, co matka nazývala Osa světa, páteř Země, o níž se Lirinové na rozdíl od svých sousedů domnívali, že je kulatá. Osa, kolem níž se Země otáčela, údajně neviditelná linie moci, a kořen Sagie spolu splývaly. To byl důvod, proč Strom obsahoval moudrost věků a vyrostl do tak neuvěřitelné výšky a šířky. Byl spojen přímo s duší světa, říkala matka. To by mohla být ta hlavní tepna, o níž se zmínil Grunthor.

„Myslíš Osu světa?“

„Tu a žádnou jinou.“ Achmed si plivl do dlaní a uchopil oběma rukama jeden z dlouhých tenkých kořenů visících v tunelu. Odrazil se od země, zhoupl se a přistál na místě, kde z obřího kořene vyrůstala velká boule.

Začal pomalu šplhat nahoru. Nedostatečnou pevnost tenkých kořinek vyrovnával tím, že se jednou paží přidržoval zelenobílého povrchu hlavního kořene. Když se dostal asi deset stop nad úroveň tunelu, podíval se dolů.

„Naskoč, Grunthore,“ řekl tím svým podivně šelestivým hlasem. Pak vrhl na Rapsodii pohled, v němž se zračilo něco mezi pohrdáním a lhostejností. „Jdeš?“

„Jak vysoko to sahá?“

„Těžko říct. Kam dohlédnu, nevidím nic jiného a můžu tě ujistit, že moje noční vidění je dobré. Jakou jinou máš možnost?“

Neměla žádnou a věděla to. Rapsodie si stále nebyla jista, jestli je Achmed jejím zachráncem, nebo únoscem, ale ať měl jakékoli úmysly, nyní byl jejím vězňem. Vtáhl ji sem, uvěznil uvnitř Stromu, z něhož není jiné cesty než po kořeni, a i ta nyní vypadá čím dál nepravděpodobněji. Pokusila se zabránit šířavé nenávisti, aby pronikla navenek.

„Díky tobě nemám žádnou. Jdu.“

Výstup byl velice namáhavý a doprovázela ho opakovaná uklouznutí a téměř tragické pády. Zpočátku se trochu podobal lezení po žebříku a nebyl o mnoho těžší. Na kořeni se nacházelo mnohem více výstupků a lišejníkových porostů, které sloužily jako úchyty a opory pro nohy, než na kořeni, po němž sestupovali dolů.

Ale jakmile se z minut stala hodina, tupá bolest v Rapsodiiných ramenou propukla do ostré palčivosti. Dívka se pokusila přenést více námahy na nohy, aby poskytla pažím trochu úlevy, ale ani to nezmírnilo krutou bolest a nesmírné vyčerpání. Oba muži, kteří měli v pažích a ramenou mnohem větší sílu než ona, ji rychle nechali daleko za sebou, ale posléze i oni zpomalili a zůstali v dohledu. Přinejmenším Grunthor; nad ním neviděla nic než nekonečnou bledou stěnu kořene.

Když už lezli déle než hodinu, neviděla Rapsodie pod sebou nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo pevnou zem, jen nekonečnou temnotu. Bylo to, jako by se vznášela na obloze mezi hvězdami vysoko nad celým světem.

Myšlenka na hvězdy jí vehnala slzy do očí, ale zadržela je, protože si vzpomněla na varování svého únosce ohledně pláče.

Matčin lid, Liringlas, Nebeští pěvci, věřil, že všechen život je součástí jejich Boha. Nebesa pokládali za posvátná; obloha, která se dotýkala svých dětí, je činila částí společné duše vesmíru. To byl důvod, proč každodenní změny na obloze vítali písní, oslavovali východ a západ slunce i hvězd zpívanými modlitbami.

Bolest, kterou v životě utrpěla, si zavinila sama. Jako dospívající dívka utekla z domova, opustila svou rodinu, ale stále toužila po dni, kdy se bude moci kajícně vrátit. Denní modlitby, a obzvlášť písně hvězdám, byly jejím způsobem útěchy do doby, než k tomu dojde. Věrně je zpívala ráno i večer a myslela přitom na matku, protože věděla, že i ona zpívá starodávné melodie svého lidu a vzpomíná na dítě, které ztratila. A teď je to dítě uvězněné hluboko v podzemí, míle pod povrchem Země, a možná už nikdy nespatří oblohu.

„Si v pořádku tam dole, slečinko?“ Grunthorův hlas roztříštil její myšlenky; oba muži už byli o mnoho výše nad ní. Seržant se odkláněl od kořene a snažil se zjistit, co zdržuje její výstup.

Rapsodie si povzdechla. „Jsem v pořádku,“ zavolala a znovu se pustila do namáhavého úkolu posouvat se po kořeni vzhůru.

Nakonec Achmed našel plošinu dost velkou na to, aby se na ni vešli oba muži, pod níž se nacházela prohlubeň právě tak pro Rapsodii. Dívka si do ní vlezla a konečně dala odpočinout tělu ztuhlému bolestí a vyčerpáním. Grunthor se naklonil přes okraj římsy a podal jí čutoru s vodou, kterou nachytil z menších kořínků, zatímco čekal, až k nim Rapsodie vyleze.

„Tumáš, milostivá, posluž si. Si v pořádku?“

Příliš unavená, než aby dokázala odpovědět, jen slabě přikývla, usmála se a vděčně se napila. Vzápětí jí spadlo do klína Achmedovo lano.

„Přivaž se tam k tomu chumáči kořínků,“ přikázal jí shora. „Budeme tady spát. Měla by ses postarat, abys nikdy nešla spát neuvázaná.“ Rapsodie vzhlédla, setkala se s jeho pohledem a

najednou k ní i přes mlhu únavy proniklo poznání. Žádný konec v dohledu není. A možná nikdy nebude.

Pokračovali ve výstupu. Všechnen pojem času zmizel. Zdálo se, že neexistuje čas ani prostor, jen kořen, oni tři a nekonečný pohyb vzhůru. Jak dlouho to trvalo, se nedalo odhadnout; Rapsodie zřídka kdy pociťovala hlad a ostatní dva jedli ještě méně často, takže určovat plynutí času podle počtu přestávek na jídlo bylo k ničemu. Nakonec tomu přestali věnovat pozornost a rezignovaně pokračovali v cestě se stále ubývající nadějí, že jí jednou bude konec.

Achmed a Grunthor si na putování se svou zajatkyní zvykli. Nikdy si nestěžovala a málokdy promluvila, přestože měla s výstupem větší potíže než oni. Byla malá a kořen příliš objemný, takže výrůstky na stěně byly často příliš daleko od sebe, než aby na ně pohodlně dosáhla. Proto klouzala častěji než ostatní, což přinutilo Grunthora, aby zpomalil a hlídal ji.

Nejnejpříjemnější pro oba společníky byly její noční můry. Všichni tři se snažili najít si místa na spaní co nejbližší k sobě, Achmed nejvýš, pak Grunthor a nakonec dívka. Rapsodii se nikdy nepodařilo vyspat se v klidu, vždycky se budila promáčená studeným potem nebo s vyděšeným zalapáním po dechu.

Pobyt v podzemí zesílil intenzitu snů a dramaticky je změnil. Nyní začínaly jako vzdálené obrazy, nevysvětlitelné výjevy, které neměly žádný vztah k jejím skutečným prožitkům. Rapsodie často snila o Sagie, někdy kolem ní chodila v temnotě tichého háje a užasle se dotýkala zářící kůry, neschopna najít otvor, jímž vstoupili dovnitř.

Jedné noci, během obzvlášť neklidného snu, viděla hvězdu padající do moře, vlny vybuchující v ohni a ženoucí se jako obrovitá stěna na Ostrov, který mizí pod nimi. Spatřila Sagiu, v jejíchž větvích stály tisíce lirinských pěvců oblečených v zeleném, s věnci divokých květín ve vlasech a na šíjích, jak sladce zpívají, zatímco mizí pod hladinou oceánu.

Sténala ze spaní a zmítala se v provazech, kterými se připoutala ke koření. Achmed, který seděl na hlídce, odtrhl jeden z cibulovitých výrůstků, jimiž byl kořen poset, a hodil jej dolů s nadějí, že přestane kvílet. Jeho čin měl vytoužený účinek; Rapsodie se uklidnila a začal se jí zdát jeden ze starých snů, které jí připomínaly minulost.

Byl to sen odehrávající se v bordelu, kde pracovala před několika lety. Zřetelně viděla ložnici, okázaný červený nábytek, jakým byly zařízeny všechny nevěstince, obrovskou postel. Otrásla se ve spánku při oné vzpomínce, která se jí odvíjela před vnitřním zrakem navzdory všem pokusům ji zastavit.

Na posteli se líně rozvaloval Michael a jeho boty zanechávaly na prostěradle blátivé šmouhy.

„Tady jsi, Rapsodie, moje drahá,“ řekl s očima široce rozevřenýma radostí. „Už jsem si začínal myslet, že nepříjdeš.“

„Nechtěla jsem,“ odpověděla odměřeně. „Proč jsi tady? Co jsi řekl Naně? Proč vypadá tak rozrušeně?“

„Jen jsem požádal o svou nejoblíbenější dívku. Na tom přece není nic špatného.“

„A ona ti určitě řekla, že jsem odmítla se s tebou sejít. Tak proč jsi pořád tady?“

Michael se posadil a shrnul přitom svými špinavými botami prostěradlo až na zem. „Doufal jsem, že změníš názor, drahoušku, až uvidíš, jak mě tvoje odmítnutí zdrtilo.“ Skopl si boty z nohou a kývl na jednoho ze svých nohsledů. Muž za ní zavřel dveře.

Rozzlobeně se zamračila. „Nevypadáš příliš zdrceně, Michaeli. Odejdi, prosím. Nechci tě tady.“

Michael na ni hleděl s očividným obdivem. Byla drobná, ale silná, a on cítil, jak mu její duch proniká do žil. Byla jediný člověk, který se nejenže dokázal protivit jeho vůli, ale ani nevypadal, že by při tom měl strach. Strach ho vzrušoval, avšak tohle ještě víc, obzvlášť když věděl, že zvítězí.

„Ale no tak, neunáhlej se tolik, Rapsodie. Přišel jsem za tebou z takové dálky. Nedovoliš mi alespoň, abych ti řekl, co od tebe chci?“

„Ne. Vůbec mne nezajímá, co chceš. A teď odejdi.“

„Au!“ Přitiskl si ruce k hrudi, jako by byl zraněn. „Jsi tak drzá, moje drahá. U svých mužů něco takového netrpím, ale u tebe je to tak vzrušující. A když už mluvíme o věcech, které by na tobě mohly být vzrušující, co kdyby sis sedla sem ke mně?“ Poplácal postel vedle sebe a začal si rozepínat kalhoty.

Rapsodie se otočila k odchodu. „Je mi líto, Michaeli. Jak už jsem řekla, nemám zájem. Jsem si jista, že se najde spousta jiných, které ti s radostí poslouží.“

„Máš naprostou pravdu,“ přikývl a jeho poskok se postavil před dveře. „Přestože jsem tvým nezájmem hluboce zraněn, připravil jsem se na možnost, že bys nechtěla změnit názor. Chceš se s ní seznámit?“

„Ne,“ odsekla Rapsodie a vrhla nevraživý pohled na muže přede dveřmi. Necítila se přítomností jeho nohsledů ani v nejmenším ohrožena; Michael musel vědět, že Naniny strážce jsou nejlepší v Eastonu a tyhle dva by rychle přemohly. Nana měla dohodu i s městskými strážemi.

Dokonce i zezadu cítila, jak Michaelův úsměv zmrzl. „Tak dobře, Rapsodie. Ať je po tvém. Je mi líto, že se nedokážeme dorozumět. Pusť ji, Karvolte.“ Muž otevřel dveře a jeho krutý úsměv se ještě více rozzářil, když jí širokým gestem ukázal ven.

Dovnitř okamžitě vstoupil třetí muž, který s sebou vedl asi sedmileté, divoce se třesoucí dítě. Byla to čistokrevná Liringlas, stejně jako Rapsodiina matka, a šál, jež měla ovinutý kolem ramenou, kdysi očividně patřil dospělé ženě. Byl špinavý a potřísněný krví. Oči dítěte se okamžitě stočily k Rapsodii. Hrůza v jeho tváři se jen stěží skrývala za stoickým výrazem, jaký příslušníci lirinské rasy dědili z generace na generaci.

Rapsodie vytřeštila oči a otočila se k Michaelovi, který už si svlékl kalhoty a široce se usmíval.

„Co tady dělá?“

„Zatím nic, jak je vidět,“ odpověděl samolibě a jeho muži si vyměnili pobavené pohledy. „Nezdržuj se, drahoušku. Můžeš jít.“

„Počkej,“ řekla Rapsodie. Michael si přetáhl přes hlavu košili a nahý si lehl na postel. „Co si myslíš, že děláš, Michaeli? Odkud je ta dívka?“

„Ach, ty myslíš tuhle?“ zeptal se nevinně a ukázal na dítě. „To je Petunie, moje drahá svěřenkyně. Velmi smutný příběh, opravdu. Celá rodina vymřela, když její vesnici postihl zlý osud. Tragédie. Ale neboj se, Rapsodie; postarám se o ni, jak nejlépe budu umět. A teď už tě opravdu nebudu okrádat o čas. Měj se hezky.“

Rapsodie se vytrhla ze sevření jednoho z mužů, který ji uchopil za rameno, dřepala si a rozevřela náruč. Dívka se k ní rozběhla a zabořila ji tvář do ramene.

„Ne, Michaeli, to nemůžeš udělat. Bohové, ty jsi ta nejodpornější stvůra, jakou jsem kdy poznala.“

Michael se pobaveně zasmál a jeho vzrušení zesílilo. „Ne? A proč ne, Rapsodie? Patří mi; nepracuje tady. Jen tu zůstaneme přes noc. Nechci, aby hosté v hostinci byli pozdě v noci rušeni jakýmikoli, eh, zvuky; není to ode mne ohleduplné? Tady si toho nikdo nevšimne. Ve skutečnosti by to některé tvoje zákazníky mohlo ještě více vzrušit.“

Rapsodie hleděla do jeho průzračně modrých očí a neviděla v nich ani stopu duše. Tvář mu zářila vítězoslavným úsměvem; věděl, že ji dostal. Pohlédla na holčičku. V jejích očích se třpytily slzy. Roztřesená strachy se k Rapsodii přitiskla ještě pevněji. Rapsodie zavřela oči a povzdechla si.

„Nech ji jít.“

„Nebud' směšná, ona mě potřebuje.“

Rapsodie ho ve své mateřštině proklela. „Nech ji jít,“ zopakovala.

„Ale copak, Rapsodie, proč tohle říkáš? Ty žárlíš! Že bys najednou změnila postoj? Čím to? Možná tím, že mě tu vidíš v celé mé kráse?“

„To sotva,“ odpověděla hněvivě. Pohladila holčičku po vlasech a zašeptala jí do ucha několik chlácholivých slov v jejich společném jazyce. „Tak dobře, Michaeli, co přesně chceš?“

„Tak nejprve bych rád trochu soukromí.“

„Tuto žádost ti mohu bez problému splnit,“ odpověděla Rapsodie, vstala a vzala dívku za ruku. „Budeme víc než šťastné, když tě budeme moci opustit.“

Michael přimhouřil oči. „Neplýtvěj mým časem, Rapsodie; tahle hra je zábavná jen chvíli. Pošlu své muže pryč, když mi slíbíš, že splníš všechna moje přání, jakmile to dítě odevzdáš Naně. Jsem si jist, že jsi měla na mysli právě tohle. A já vím, že ti můžu důvěřovat, miláčku. Tvoje pověst tě předchází.“

„No, tak to je věc, kterou máme společnou,“ odsekla. „Dobře, ty hnusný parchante. Hned jsem zpátky.“ Otočila se a vedla dítě ke dveřím.

„Počkej,“ řekl Michael a v hlase mu zazněl vítězný tón, který ji přinutil znovu se na něho podívat. „Ještě jsme neprobrali moje podmínky.“

„Podmínky? Očekáváš tentokrát ode mne něco jiného než jindy, Michaeli? Výuku šití, třeba?“

Zasmál. „Jsi opravdu roztomilá, moje drahá. Drzá i tváří v tvář velmi vážnému nebezpečí.“ Převrátil se na břicho a odplazil se ke kraji postele; svaly mu hrály jako kočce plížící se ke kořisti.

„Karvolte, odveď to dítě na chodbu.“ V očích se mu zablesklo, když muž uposlechl. Rapsodie konejšivě poplácala holčičku po rameni a pustila její ruku.

„Tak poslouchej, moje drahá. Tady je naše dohoda: moji muži a já tady zůstaneme čtrnáct dnů a pak zase pojedeme dál. Bude se mi po tobě strašlivě stýskat, až budeme pryč; možná potrvá několik let, než se zase uvidíme, ale slibuju ti, že se pro tebe vrátím. Mám tě v krvi, Rapsodie. Skoro každou noc se mi o tobě

zdá. A vím, že ty ke mně cítíš totéž.“ Usmál se při pohledu na znechucený výraz, který jí přelétl přes tvář.

„Tohle je první z mých podmínek: budu tě mít pro sebe, kdykoli budu chtít, dokud neodjedu. Nana mi velkoryse pronajala tento pokoj na celou dobu mého zdejšího pobytu. Pokud splníš všechna moje očekávání, což se ti dosud vždycky dařilo, nechám to děvče tady, až budu odjíždět. Jestli budeš dělat potíže, vezmu si ji s sebou a ty budeš celý zbytek života přemýšlet, co se s ní stalo.

A teď druhá podmínka. Budeš mě chtít a dáš mi to patřičně najevo. Čekám, že budeš velmi otevřená v projevech své lásky a touhy, která, jak vím, ti nyní tepe v cévách.“

„No, pokud jde o touhu,“ řekla Rapsodie a pokusila se zabránit šířavému hněvu, aby jí zkřivil rysy. „Ráda ti dám najevo, co ti právě teď toužím udělat. Dej mi svůj opasek.“

„Karvolte? Je Petunie v pořádku?“ Bolestný výkřik, který se ozval z chodby, zmrazil Rapsodii krev v žilách. „Promiň, moje drahá, neslyšel jsem tě. Co jsi to říkala?“ Michael se hlasitě zasmál vražednému vzteku, který jí planul v očích. „Copak, Rapsodie, zdá se, že se zlobíš. Co se stalo?“ I pohled jeho vlastních očí zdivočel a klidné pobavení, jež v nich ještě před okamžikem hrálo, ustoupilo blížící se bouři.

„Tak tedy, zpátky k podmínkám. Nebudeš jen plnit moje přání, ale budeš to dělat ochotně, vášnivě. Budeš se se mnou milovat slovy stejně jako vším ostatním. Čekám, že do tebe mnohokrát vložím jistý svůj orgán a zato odsud odjedu s tvým srdcem v kapse. Dokážeš to? Můžeš mi slíbit, že naše potěšení bude vzájemné?“

„Ne, je mi líto. Souhlasím s první podmínkou, ale jak už jsi řekl, moje pověst mne předchází. Nemohu lhát, Michaeli. Stejně bys poznal, že to všechno jen předstírám.“

Michael se zvedl na svých předloktích. „Karvolte, přiveď Petunii zpátky a strč ji rovnou pode mne.“

Rapsodie se prudce otočila, když se dveře rozlétly a muž vtáhl dívku do místnosti. „Ne, Michaeli, prosím. *Prosím.*“

Rapsodie skočila mezi postel a Karvolta, který zvedl vzlykající dítě do vzduchu, a když se rozkřičelo, popadla je a vytrhla mu je z rukou. Znovu se otočila k Michaelovi. Oči jí žhnuly děsivou prudkostí.

„Dobře, Michaeli. Řeknu všechno, co budeš chtít. Nech ji být.“

„Presvědč mě. Rapsodie. Presvědč mě, že ti můžu věřit.“

Rapsodie šlehla pohledem po strážích, jejichž úsměvy teď zářily jasněji než mihotavé světlo ze svíček na mnohoramenném svícnu. Rychle odvedla holčičku ke dveřím a vystrčila ji do chodby.

„Nano,“ zavolala přes zábradlí ochozu, „odved’ ji prosím tě odsud a dej jí něco k jídlu.“ Statečně se na dítě usmála a ukázala k patě schodiště, kde čekala Nana s ostatními ženami. Jakmile dívka sestoupila, povzdechla si a vrátila se do místnosti.

Michael už natrásal polštáře.

„Nuže, Rapsodie? Pověz mi, co chceš.“ Jeho hlas klesl do žhavého šepotu, erotického, hrozivého.

Rapsodie se mu podívala do očí. Pak si zkušenými prsty začala rozepínat košili.

„Nechte nás,“ oslovila strážce. „Chceme být sami.“

Michaelův úsměv se rozšířil. „Ano, nechte nás,“ zopakoval. „Tato krásná žena chce zůstat sama se svým milencem, aby ho mohla potěšit. Není to tak, Rapsodie?“

Rapsodiin pohled ani na okamžik nezakolísal. „Ano,“ řekla. Svlékla si košili a nechala ji dopadnout na zem, což způsobilo, že se mu tep zrychlil a dech zkrátil. „Nechte mne o samotě s mým milencem.“

Rapsodie nakrčila čelo a prudce se otočila na bok. Začala si cosi mumlat a Achmed, který byl na kořeni nejvýše, šťouchl nohou do Grunthora.

Grunthor se okamžitě probral. Sledoval Achmedův pohled a uviděl dívku, jak se zavřenýma očima tiše kleje. Pak se začala zmítat a házet sebou, jako by se pokoušela zbavit provazů, které ji poutaly ke kořeni.

Grunthor se chytil dlouhého úponku a slanil po něm k dívce, která nyní plakala, celá zbrocená potem. Snažila se vysvobodit z pout, a právě když se jí Grunthor dotkl, podařilo se jí to.

Probudila se v okamžiku, kdy začala padat do nekonečné temnoty. Divoce hmátla a naslepo uchopila tenký kořínek, který jí proklouzl v dlani, takže si ji spálila. Pak se objevila obrovská ruka, popadla ji v pase a vytáhla nahoru.

„Copak, slečinko, chystáš se zaskočit na čaj k někomu jinému?“

Naprosto zmatená Rapsodie stále tápala po opoře, ale vzápětí se vzpamatovala a zjistila, že ji Grunthor svou silnou paží objímá a tiskne si ji k hrudi. Zaklonila se a vzhlédla k němu. Široká tvář se rozzářila úsměvem.

„Děkuji,“ řekla Rapsodie a svažila obočí. Rozhlédla se nekonečným tunelem a znovu zvedla zrak k němu. „Děkuji ti z celého srdce.“

„Potěšení na mé straně, zlatíčko. Smím bejt tak smělej a navrhnout ti, abys spala mezi náma dvěma?“

„To není dobrý nápad,“ ozvalo se shora. „Nemůžeš si být jist, jestli tě padající tělo, třebaže takhle malé, nezasáhne nepřipraveného a nestrhne s sebou, Grunthore.“

„Má pravdu, slečinko; promiň.“ Grunthor se díval na Rapsodii s výrazem, o němž by přísahala, že je láskyplný.

Začala slézat, ale noha jí sklouzla po slizu na hlavní hlíze. Grunthor ji opět zachytil.

„Víš co, slečinko, pod sem,“ řekl a bez námahy ji vyzvedl k sobě. Jako dítě ji vynesl do svého ležení, uvelebil se v něm, přitáhl si ji na mohutnou hrud' a objal jednou paží.

„Co kdybys spala tady se mnou, slečinko?“ zeptal se a neohrabaně ji poplácal po hlavě. „U mě budeš v bezpečí, zlatíčko.“

Rapsodie se podívala do nestvůrného obličejce a rozhodla se, že to, co v něm vidí, nejsou laskominy, ale laskavost. Navzdory děsivému vzhledu a tomu, čeho, jak věděla, byl schopen, se k ní choval přívětivě. Jemu alespoň mohla věřit.

„Děkuji ti,“ řekla měkce a obdařila ho ostýchavým úsměvem. „Já vím, že budu.“ Položila hlavu na jeho hrud' a zavřela oči.

Grunthor se otrásl. „Aaaach. Dej si pozor na ten úsměv, pane; dokáže zabít.“

„Děkuju za varování,“ ozvalo se shora. „Ale něco mi říká, že to snad zvládnou.“

10

„Vidím v tunelu trhlinu.“

Rapsodie a Grunthor se probudili při zvuku hlasu, který zněl ozvěnou z prostoru nad nimi. Dosud země zvuk pohlcovala, a tak je ozvěna překvapila. Rapsodie se posadila a její vlasy zahalily širokou hrud' firbolgského seržanta, kterého nyní používala jako matraci na spaní.

Grunthor vzhlédl. Vysoko nahoře, skoro mimo dohled, zpozoroval nepatrnou změnu v temně rudé záři, jako kdyby tam bylo více prostoru. Souhlasně přikývl.

„Skvělý, tak hurá na to, ať tam sme co nejdřív,“ řekl a pomohl Rapsodii na kořen nad nimi.

Pustili se do lezení. Rapsodii se zdálo, že teď, když se možná blíží konec, je výstup snadnější. Stačilo, aby si představila, že se brzy ocitne nad zemí, a hned našla novou sílu ve svalech a jistotu pohybů. Zatímco šplhala v nekonečné temnotě, usilovně se snažila zapudit myšlenky na únik; často byly jen úvodem k

pocitům paniky a zoufalství, které ji zbavovaly naděje a drtily jejího ducha. Dokonce i nyní si dávala pozor, aby ji nezachvátilo příliš velké nadšení.

Ukázalo se, že to bylo moudré opatření. Přestože šplhali bez přestávky tak dlouho, dokud jim stačily síly, trhlina v tunelu se zdála pořád stejně daleko. Připravili se tedy ke spánku, jak bylo jejich zvykem, když se unavili tak, že nemohli dál, a rozdělili si zbytky jídla, které nesl Achmed.

Když polykala suché fazole a kousky Sagiina kořene, které nashromáždil Achmed, následované hrnkem vody nasbírané z tenkých kořínků kolem, cítila Rapsodie, jak ji přemáhá skleslost. Dokázala se vyhnout vzpomínkám na sen z předchozí noci, protože ji zaměstnávala vyhlídka na brzký konec cesty a uklidňovalo přesvědčení, že teď už ji Michael nikdy nenajde. Ale jakmile nechala myšlenky toulat, vrátily se zpět k oné strašlivé vzpomínce.

Nejvíce zneklidňující věcí na Michaelově chování během oněch děsivých čtrnácti dnů nebyla hloubka jeho zvrhlosti, ale divoká nepředvídatelnost. Někdy se s ní zamkl na několik dnů v pokoji, odmítal ji pustit ven a vyžadoval její neustálou pozornost. Pak ji bez zjevného důvodu vyvlekl ven a zamířil dolů do jídelny, kde se jí zmocnil přímo na jídelním stole mezi nádobím a užaslými pohledy svých důstojníků, kteří neměli příliš na vybranou a museli buď přihlížet, nebo odvracet zrak, zatímco jim oběd stydl na talíři.

Někdy ho ovládla žárlivost. Viděla, jak do krve zmlátil jednoho ze svých podřízených jen za to, že se na ni podíval. Jindy ji přinutil vyhovět tolika mužům, kolik jich dokázal sehnat, jednomu po druhém. Prála si zemřít, ale smrt nepřišla, a tak se aspoň utěšovala myšlenkou, že dítě je v bezpečí.

Konečně nadešel den Michaelova odjezdu. Rapsodie se dívala, jak si strojí koně; projednou měl překvapivě rozmarnou náladu. Široce se usmíval, když bral její tvář do dlaní, aby ji políbil na rozloučenou.

„No, Rapsodie, bylo skutečně nádherné zase tě vidět. Nemůžu se dočkat, až budu mít tuhle práci z krku. Bude se ti po mně stýskat?“

„Samozřejmě.“ Lži už jí nestanovaly hrdlo.

„To je moje holčička. Tak dobře, Karvolte, seber Petunii a jedeme.“

Rapsodie měla pocit, že do ní uhodil blesk. „Cože? Ne, Michaeli, ona je moje; taková byla dohoda.“

„Tvoje? Nebud' směšná. Slíbil jsem jejímu drahému otci hned potom, co jsem mu podřízl hrdlo, že se o ni sám postarám. Nemůžeš ode mne čekat, že poruším dané slovo, že ne?“

Z domu se ozval křik a pak se vynořil Karvolt s dívkou pod paží.

Rapsodie se zmocnila panika. Věděla, že Michael je dokonale schopen zneužívat ji pod záminkou svých podmínek a pak své slovo nedodržet; ale tato vyhlídka byla příliš strašlivá, než aby ji dokázala snést. Michael se usmíval od ucha k uchu a sledoval, jak jí po tvářích kanou slzy, zatímco jí bránil ve všech pokusech dostat se k dívce. Nakonec proti své vůli propukla ve vzlykot.

„Prosím, Michaeli, nedělej to. Dodrž své slovo. Dej mi ji. Prosím.“

„A proč bych měl, moje drahá? Právě jsem prožil dva nejspokojivější týdny celého svého dosavadního života; vlastně si myslím, že kdybych dal dohromady všechno potěšení, které jsem dosud zažil, nevyrovnalo by se jim. Zvykl jsem si na pravidelný sex; musím mít někoho, kdo mi jej bude poskytovat. Petunie mi bude sloužit jako dočasná náhražka.“

Odvrátil se, ale Rapsodie ho uchopila za paži. „Tak si vezmi mne, Michaeli; to děvče pusť.“ Věděla, co znamenala jeho poslední slova: dítě pro něho nemělo vůbec žádnou cenu, strašlivým způsobem je zneužije a pak zabije.

Michaelova tvář se rozzářila triumfem. „Jak dojemné. Kdo by teď uvěřil, že jsi tatáž žena, která mě před čtrnácti dny tak

přezíravě odmítla? Myslím, že pozornost, kterou jsem ti věnoval, stačila k tomu, abys změnila svoje myšlení, co, miláčku?“

„Ano.“ Rapsodie si s hořkostí uvědomila, že má naprostou pravdu. Mnoho věcí, v něž věřila, během té doby zemřelo.

„No, kdo ví? Jsem dokonce lepší, než jsem si myslel. Je mi to líto, Rapsodie, ale nemůžu ti pomoci. Pochybuju, že bys na mě celou tu dobu čekala, takže ani ty nemůžeš chtít, abych čekal já na tebe. Do sedla, Karvolte.“ Otočil se k odchodu.

V posledním aktu naprostého zoufalství ho Rapsodie přitáhla zpět do svého objetí a vášnivě ho políbila. Cítila, jak se mu rozbušilo srdce, a když se vzpamatoval z překvapení, začal ji dychtivě osahávat. Přivinula ho k sobě tak těsně, jak byla schopna snést, a dotkla se rty jeho ucha.

„Prosím, Michaeli; udělal bys něco takového ženě, která tě miluje?“ Věděla, že její slova přijme tak, jak je řekla, přestože pro ni osobně neměla vůbec žádný význam. Byla to čistě rétorická otázka.

Michael ji od sebe odtáhl a podíval se jí do tváře. „Ty mě miluješ? Ty, Rapsodie? Přisahej, a já ti ji tady nechám.“ Za ním viděla, jak ji Karvolt se zájmem sleduje ze hřbetu koně; plačící holčička byla přivázána k sedlu za jeho zády.

„Nejdřív ji sundej a dej Naně, pak budu přísahat.“

„Ale musí to být upřímná přísaha, Rapsodie. Nestrpím, aby si se mnou někdo zahrával.“

„Bude, slibuji.“

Michael pokynul Karvoltovi a ten odvázal dítě, sesadil je z koně a předal Naně, která je rychle odvedla do domu. Michael počkal, až zmizí ve dveřích, a znovu se obrátil k Rapsodii.

„Dobře, miláčku, tak cos mi to chtěla říct?“

Rapsodie se zhluboka nadechla. „Přisahám při Hvězdě, že moje srdce nebude milovat žádného jiného muže, dokud neskončí tento svět. Tak; stačí ti to, Michaeli?“ Z jeho vítězného úsměvu se jí udělalo nevolno. Michael se k ní sklonil a něžně ji políbil.

„Ano,“ řekl tiše. „Já tě taky miluju a v mém srdci už nikdy nebude žádná jiná; v posteli možná, ale ne v srdci. Vrátím se pro tebe, Rapsodie, a až přijedu, zůstaneme spolu navždy.“

Tupě přikývla s vědomím, že to, co právě obětovala, pro ni znamená mnohem méně, než by si mohl myslet. Srdce, jehož ztráty by jí mohlo být líto, už neměla. Přišla o ně dávno a ono pak zemřelo spolu s tím, komu je odevzdala.

Rapsodie s pažemi přitisknutými k pasu sledovala, jak skupina mužů odjíždí a Michael jí s širokým úsměvem mává na rozloučenou. Počkala, dokud jí nezmizel z dohledu, odběhla do křoví a začala zvracet.

„Havěť.“

Rapsodie se ohromeně napřímila. Achmed jí musel číst myšlenky. *Přesně moje řeč*, pomyslela si smutně. Pak se podívala směrem, jímž ukazoval, a zalapala po dechu. Po kořeni se dolů k nim valila stěna bledých, vlnících se tvarů, větších než její předloktí, patrně přilákaných teplem, které oni tři vyzařovali.

Rapsodie trhla zápěstím a do roztrěsené ruky jí vklouzla dýka. Čepel měla dlouhou jen jako dlaň a stěnou o polovinu kratší a tito housenkovití tvorové byli třikrát delší, což znamenalo, že je touto zbraní nijak zvlášť nezdrží.

Najednou se jí kolem pasu rázně ovinula mohutná paže a vymáčkla jí vzduch z plic. Grunthor ji stáhl z místa, kde se nacházela, a spustil ji níž za sebe. Pak se vyšplhal o kousek výš, až našel širokou trhlínu, v níž se mohl pevně zapřít. Rapsodie vylezla za ním až k chomáči tenkých kořínků, které jí posloužily jako záchytný bod.

Slyšela, jak vzduch nad její hlavou svištivě protínají kotouče z Achmedova cwellanu. Modlila se, aby nechybil; stěly by pak mohly spadnout na ni nebo Grunthora.

„Tas,“ řekl Achmed varovně Grunthorovi. Housenky se pohybovaly úžasnou rychlostí, plazily se po kořeni dolů, aniž by je nerovnosti viditelně zpomalovaly. Vrhly se na Achmeda a pokryly jeho oděv. Bleskurychle do nich sekal čepelí, kterou

Rapsodie nebyla schopna zahlédnout, a těla začala padat dolů. Některá z nich se o ni otřela, než zmizela v propasti.

Larvy měly odstín bledého kořene, ale s purpurovými žilkami protkávajícími průsvitnou kůži a s rudě zbarvenou hlavou. Jedna jí spadla do vlasů a zakousla se jí do hlavy drobnými ostrými zoubky, jichž měla několik řad. Rapsodie měla co dělat, aby nezaječela.

Grunthor vytasil obrovitý meč, úzký a dlouhý, zakončený špičatým hrotem, a začal jím rozmáchle mávat, jako když žnec kosí obilí. Na Rapsodii dopadla další várka svíjejících se posekaných těl.

Zareagovala s mrštností zrozenou a vypěstovanou v ulicích Eastonu, rychle odrazila padající larvy a obrátila pozornost k těm, které se vyhnuly Grunthorově smrtící zbrani a mířily k ní. Byly jich desítky; věděla, že když se jich k ní dostalo tolik, muži nad ní musejí čelit stovkám, ne-li tisícům těchto tvorů. Grunthor se na ni ohlédl mezi ranami, které zasazoval neubývajícím řadám housenek.

„Hej, s tím šimrátkem přece nemůžeš bojovat,“ řekl a skopl z kořene ohromnou hromadu živé bledé hmoty. Rapsodie sotva stačila letící mase uhnout. „Posluž si některou z mejch zbraní.“ Naklonil se k ní tak, aby dosáhla na některý z jilců, jimiž se mu ježila záda.

Rapsodie zavrtěla hlavou a zaútočila na dvě housenky, které se k ní plazily. „Já neumím zacházet s ničím kromě dýky.“ Dvěma rychlými pohyby jim usekla hlavy a těla shodila z kořene. Ale další larva se jí zakousla do předloktí a přiměla ji vykřiknout úlekem. Divoce zamávala paží ve snaze zbavit se jí.

„Otoč se,“ nařídil jí Grunthor. Rapsodie poslechla. Obří Bolg ze zaklonil, natáhl se dolů, nabodl larvu na hrot meče a odtrhl housenku z dívčiny paže. Rapsodie znovu bolestně vykřikla, protože larva padající do tunelu si s sebou vzala i kousek její kůže. „Tak až budu mít todle z krku, budu ti muset dát pár lekcí, slečinko,“ řekl a vrátil se zpátky ke své práci.

„Pokud to přežiju,“ zamumlala a pustila se do dalšího hloučku larev.

„Moje jsou všechny mrtvé,“ zavolal Achmed shora a spustil se po kořeni ke Grunthorovi.

„Já tu mám jenom tendle zbytek; pomoz milostivý dámě,“ řekl obr, zatímco smetal z kořene poslední větší chuchvalec housenek.

„Přitiskni se ke kořeni,“ nařídil Achmed a Rapsodie poslechla; hrudí přitom rozmáčkla jednu z larev. Zavřela oči a poslouchala tichý šelest kotoučů, roztínajících bledá těla kolem ní.

„Už je můžeš otevřít,“ řekl ten tichý šustivý hlas. Udělala to a dech jí uvízl v hrdle při pohledu na tvář, která se vyloupala z temnoty.

Bylo to už velmi dávno, co naposledy viděla Achmedův obličej. Obvykle šplhal jako první, zatímco ona tvořila týl, a tak zapomněla, jak děsivě vypadá, obzvlášť takhle zblízka.

„Děkuji,“ zašeptala sípavě. Pak si všimla jeho předloktí. „Krvácíš.“

Achmed se na zranění ani nepodíval. „Asi ano.“ Vzhlédl ke Grunthorovi. Seržant přikývl a Achmed začal šplhat na své místo v čele.

„Počkej ještě, ošetřím ti to. Kdo ví, třeba jsou nějakým způsobem jedovaté.“ Mluvila klidným hlasem, popírajícím divoký tlukot srdce. Rapsodie vždycky zjišťovala, že v okamžicích největšího nebezpečí dokáže jednat vyrovnaně a chladnokrevně. Panika se obvykle dostavila až potom.

„Myslím, že na to neumřu,“ odpověděl Achmed. Grunthor zavrtěl hlavou.

„Ona má možná pravdu, pane. Kdo ví, odkud ty potvory přitáhly. Třeba je to dáreček od našeho drahého přítele.“

Achmed se na okamžik zamyslel a pak sklouzl po kořeni až k ní. „Tak dobře, ale ať ti to netrvá věčně.“

„Spěcháš na schůzku?“ odsekla Rapsodie. Otevřela svůj vak a vytáhla čturu s vodou. Uchopila Achmeda za zápěstí a otočila mu předloktí ranou vzhůru. Byla hluboká a hojně krvácela. Opatrně na ni nalila trochu vody. Ucítila, jak se mu svaly nepatrně napjaly, ale na jeho tváři žádnou reakci nezaznamenala.

Grunthor se přisunul blíž, aby viděl, jak otvírá lahvičku, z níž se vylínula ostře kořenitá vůně. Rapsodie napustila hnědou tekutinou čistý lněný kapesník, přitiskla jej na ránu a zavinula pruhem tenké vlněné látky. Achmed ucukl.

„Drž klidně; ještě jsem to nikdy nedělala,“ napomenula ho.

„To je skutečně velmi povzbudivé.“ Zašklebil se, když nevábná tekutina začala působit a on ucítil v ráně ostré pálení. „Doufám, že si uvědomuješ, že nepotřebuju obě ruce, abych tě zabil, kdybys mě chtěla o jednu připravit.“

Rapsodie k němu vzhlédla a usmála se. Tvář měla po boji celou poškrábanou a zkrvavenou, ale v očích jí jiskřilo. Začala si zvykat na jeho zvláštní styl humoru a Achmed se proti své vůli v nitru zachvěl. Grunthor měl pravdu; její úsměv měl skutečně velkou moc. Umínil si, že si to musí zapamatovat pro případ, že by se to někdy v budoucnosti hodilo.

Vrátila se ke své práci a začala broukat melodii, která mu nepříjemně hučela v uších. Měl pocit, že mu její ozvěna jemně vibruje v ráně. Pálení postupně ustávalo.

„Přestaň s tím kraválem,“ zavrčel. „Mám z něho hlavu jako sud.“

Zasmála se. „Když s tím kraválem přestanu, nebude to účinkovat; tohle je nejdůležitější část. Je to píseň uzdravení.“

Pokračovala v broukání, které po chvíli přešlo ve zpěv. Ale slovům, která zpívala, Achmed nerozuměl.

„To je pěkný,“ ozval se Grunthor zpoza jejích zad. „Poslyš, pane, kdybysme třeba nenašli práci, až se dostanem z týdle smradlavý díry, možná by nás tadydle slečinka naučila pár těch svých písniček a mohli bysme vandrovat jako parta potulnejch

trubadůrů. Už to vidím v živejch barvách: Kočovná hadí společnost dochtora Uchmeda.“

„Vynikající nápad,“ řekla Rapsodie, když dozpívala. „Nechte mne hádat: ty zpíváš tenorem, Achmede.“ Odpovědí jí byl nevrlý pohled. Začala pomalu odvíjet obvaz z předloktí. „Víte, vy oba byste měli mít k hudbě trochu víc úcty. Může to být velmi mocná zbraň, stejně jako všechno ostatní, když je třeba.“

„Tak to je pravda; já když zpívám, tak to bolí. Aspoň mi to vždycky tvrdili chlapi z mejch jednotek.“

Rapsodiin úsměv se rozzářil ještě víc. „Jen si dělejte legraci, když máte chuť. Ale takováhle nebo jiná hudba bude patrně tou věcí, která nás odsud dostane.“

„Možná v tom případě, že mě ten tvůj zpěv rozdráždí natolik, že použiju tvoje tělo jako nebozez a vyvrtám jím tunel až na povrch.“

Zasmála se. „Hudba není nic víc než mapy vibrací, které tvoří celý svět. Pokud máš správnou mapu, zavede tě, kamkoli budeš chtít. Podívej.“ Přestala odvíjet obvaz, sáhla do vaku a vytáhla uschlý kvítek.

„Pamatuješ si na něj? Myslel sis, že je to jen salonní kouzlo, ale to bylo proto, že jsi nevěděl, jak to účinkuje. Dokonce i teď, po celé té době, mohu obnovit jeho svěžest.“ Nevěnovala pozornost jízlivému pohledu, který vrhl na Grunthora, a položila mu květ na dlaň. Tiše zazpívala jeho jméno a vrátila se k obvazu, pobaveně čekajíc na reakci.

Grunthor se jí naklonil přes rameno a sledoval, jak se do lístků vlévá vlhkost, jak se rozvíjejí a narovnávají. Jemná vůně prvosenky překryla i pach podzemní vlhkosti a potu jejich těl.

„To je ale možné jen u květin?“

„Ne, to je možné u všeho.“ Stáhla z rány kapesník a prohlédla si výsledek své práce. Po zranění nezůstalo skoro ani stopy. Tam, kde před chvílí zela hluboká rána s potrhanými okraji, se nyní táhla tenká linie nové růžové kůže a i ta po chvíli zmizela, takže předloktí vypadalo stejně jako před bojem.

Dokonce i na Achmedovi bylo vidět, že to na něho udělalo dojem. „Jak to účinkuje?“

„Je to část toho, co dokáže Pojmenovatel. Neexistuje žádná věc, žádný pojem, žádný zákon tak silný, jako je moc jména dané věci. Jsou s ním svázány naše totožnosti. Je to podstata toho, čím jsme, náš vlastní osobní příběh, a někdy nás může znovu učinit tím, čím jsme byli původně, bez ohledu na to, jak jsme se změnili.“

Achmed po ní šlehl jedovatým pohledem. „To se ti muselo v tvé práci hodit – kolikrát jsi prodala svoje vlastní panenství? Bylo to pokaždé za lepší cenu?“ Viděl, jak sebou trhla, a pocítil záchvěv soucitu. Jeho vlastní reakce ho podráždila, a tak naplnil hlas sarkasmem. „Ach, to je mi líto. Urazil jsem tě?“

„Ne,“ odpověděla krátce. „Můžeš mi říct jen velmi málo, co bych už dřív neslyšela. Jsem zvyklá na muže, kteří ze sebe dělají pitomce.“

„Hej!“ křikl Grunthor předstíraně uraženým hlasem. „Dej si pozor, zlatíčko, už sem moc dlouho neměl nic dobrého k jídlu.“

„Další příklad,“ řekla trpělivě. „Víte, muži jsou větší a silnější a spousta jich nemá žádné výčitky, když použijí svoji tělesnou převahu tam, kde nemohou zvítězit rozumem. Kdo si myslíte, že přišel jako první s myšlenkou prostitute – ženy? Myslíte si, že se nám líbí být každodenně ponižovány? Mně to připadá nanejvýš ironické; je to nesmírně žádaná služba, ale mohu vás ujistit, že drtivá většina žen se uchyluje k prostituci, až když už nemá žádnou jinou možnost obživy.“ Potřela si roztokem vlastní rány a nabídla lahvičku Grunthorovi, ale on jen zavrtěl hlavou.

„Muži jsou ti, kdo ji chtějí,“ pokračovala. „Často překonají velkou vzdálenost a zaplatí spoustu peněz, aby si užili, a pak se otočí na patě a začnou urážet ženu, která jim poskytla to, po čem tak toužili. Muži se chovají, jako by se ženy měly stydět za to, co dělají, i když s tím vlastně přišli oni sami; to je něco, co nikdy nepochopím.“

Každý chápe, když hladovějící člověk začne krást, aby nakrmil svoji rodinu, ale pro ženu, která je stejnou hrozbou nebo násilím přinucena stát se prostitutkou, mají všichni jen pohrdání. Nikoho nezajímá, že to jsou muži, kdo využívá jejich služeb. Oni se nemají za co stydět a ještě k tomu čekají, že ona přijme pohrdání a ponižování jako něco, co si vlastně zaslouží. A já říkám, běžte všichni do háje. Kašlu na vás. Od této chvíle zůstávám v celibátu.“

„Správně,“ uchechtl se Grunthor. „Zulíbat tu, zulíbat tam.“

Rapsodie utrousila jedno slovo a obrova veselá poznámka utichla uprostřed věty. Grunthor dál pohyboval rty, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Užasle vyřeštil oči a obrátil je k Achmedovi.

Achmed natáhl ruku a hrubě chytil Rapsodii za límec. „Co jsi to s ním udělala? Ať jsi na něho seslala jakoukoli kletbu, *okamžitě* ji z něho sejmi.“

Rapsodie ani nemrkla. „Není pod žádnou kletbou; může mluvit, když bude chtít.“

„No, to teda pochybu – ech, zdá se, že opravdu můžu. Promiň, slečinko. Nechtěl sem tě urazit.“

„Neurazil jsi mne. Jak už jsem řekla, zůstalo jen málo urážek, které bych už neslyšela.“

„No, tady tě nikdo soudit nebude. Naší filozofií je ‚žít a nechat žít‘; dalo by se to tak říct, vid’ Grunthore?“

Grunthor se uchechtl a přikývl. „Tak, tak, slečinko. Žít a nechat žít. Nebo spíš ‚zabít a sníst‘, to je podle mého výstižnější. Musíš si pamatovat, že sem povoláním seržant; zabíjet a jíst lidi je součástí mojí práce. No, vlastně jen zabíjet; to jídlo je vlastně jen takovej vedlejší užitek.“ Rapsodie jen přikývla a začala skládat obvaz.

„A jak jsi ho tedy zbavila hlasu, když to nebylo zakletí?“

„Vyslovila jsem jméno ticha,“ odpověděla. „A ono přišlo, aspoň na okamžik. Je to nejmocnější věc v tomto, no, v tomto

prostoru, protože se nacházelo v přítomnosti svého jména. Co tvoje předloktí?“

„V naprostém pořádku. Děkuju.“

„Není vůbec zač.“

„Nerad přerušuju to vaše vrkání, ale neměli bysme sebou zas trochu hejbnout?“

„Máš pravdu,“ řekl Achmed, vstal a shodil z kořene mrtvé housenky, které tam zůstaly. „Docházejí mi kotouče. Budu jimi muset šetřit, jestli se ty potvory zase vrátí.“

Rapsodie se otrásla, když kolem ní začaly padat mrtvoly, a zakryla si hlavu, aby se jí kusy těl nezachytily ve vlasech. Pak schovala do vaku kvítek i léčivé byliny a vydala se za Achmedem, aby pokračovala ve zdánlivě nekonečném výstupu do neznáma.

11

„Si prach pod mejma patama

Si jen špinavá veš

Jen tvůj seržant pravdu má

Ať myslíš si, co chceš.

Seržanta musíš poslouchat

A úctu před ním mít

Když se mu budeš posmívat

Nechá tě v jámě shnít.“

Grunthorův dunivý bas dozníval v propasti pod nimi a Rapsodie se nemohla zdržet úsměvu. Bolgskému seržantovi se očividně stýskalo po jednotkách, jimž kdysi velel, ačkoliv se příliš nešířil o tom, co vlastně byly zač a co se s nimi stalo. Pochodové písně mu pomáhaly trávit čas a jí poskytly zajímavý

pohled do jeho vojenského života. Víc než cokoli jiného nyní oceňovala skutečnost, že se dosud nestala součástí jeho jídelníčku.

Houští menších kořinek jí poskytlo dočasné útočiště, kde se na chvíli zastavila, aby si odpočinula a pokusila se trochu zahřát. Zatímco si rukama zuřivě třela paže, snažila se uklidnit srdce divoce rozbušené očekáváním, které nedokázala ovládnout. Houpavý pocit v žaludku, s nímž myslela na všechna předchozí zklamání, nebyl s to přehlušit naději, která jí svírala hrdlo.

Konečně se po nezměrném množství času dostali až skoro ke zlomu v tunelu. Nad nimi se v temnotě klenul obrovský strop, příliš vysoký, než aby viděli jeho střední část, kde, jak Rapsodie doufala, by brzy mohli spatřit oblohu. *Možná je venku tma*, pomyslela si, ale v hloubi duše věděla, že od okamžiku, kdy se tento prostor otevřel jejich pohledům, uteklo už víc času než jeden den.

„Počkejte tady,“ zavolal Achmed, když se přiblížil ke zlomu. Grunthor před ní se zastavil a čekal, zatímco temná postava šplhala vzhůru po rozšiřujícím se kořeni.

U zlomu kořen značně zesílil, takže spatřit vnější kraje bylo nemožné. Grunthor a Rapsodie sledovali, jak se Achmed rozplývá ve tmě, přelézá ohromnou plochu kořene nad nimi a mizí za okrajem.

Zatímco čekali, zadívala se Rapsodie na Grunthora. Během nekonečného putování ho začala mít docela ráda a cosi jako zdráhavé přátelství cítila i k jeho společníkovi, přestože mu dosud neodpustila ani neodhalila jeho pohnutky. Teď, když se snad přiblížili závěru své cesty, si uvědomila, že je obří Bolg mnohem lidštější než spousta mužů, s nimiž se v životě setkala, a vůbec se nepodobá netvorům, jimiž ji jako dítě dospělí strašili.

„Grunthore?“

Seržantovy jantarové oči se k ní obrátily. „Copak, slečinko?“

„Pro případ, že bych už neměla příležitost ti poděkovat, až se odsud dostaneme, chci, abys věděl, jak velice si cením tvé

laskavosti, navzdory, no, navzdory způsobu, jakým nás osud svedl dohromady.“

Grunthor zvedl pohled k místu, kde zmizel Achmed, a usmál se. „To nestojí za řeč, milostslečinko.“

„A omlouvám se ti, jestli jsem nějakým způsobem urazila tvoje city, víš, hned na začátku, když jsem řekla, že Firbolgové jsou nestvůry.“

Grunthorův úsměv se ještě rozšířil. „To je od tebe strašlivě hezký, slečinko, ale já mám pěkně tlustou kůži; něco takového mě nemohlo urazit. A víš, ani ty nejsi špatná na to, že si jedna z těchlectěch Lirinklasů. Ti chutnaj ze všech nejhůř.“

Rapsodie se zasmála. „Které Liriny ještě znáš kromě Liringlas?“

„Nó, všechny druhy. Už sem viděl Liriny z města a Liriny, co žijou v temnejch horách, a Liriny od moře. Všichni sou si svým způsobem podobný, víš, takový hubený kostnatý neřadí se špičatejma bradama a velkejma očima. Lišej se jen barvou, představ si. Ale ty nejsi čistokrevná, že ne?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, mišenka. Jsem takový lirinský voříšek.“

„No, říká se, že pouliční směsky bejvaj nejlepší psi. Nic si z toho nedělej. Já myslím, že ti to pomohlo k lepší vizáži. Si po lirinsku hezká, ale ne taková špičatá křehotinka.“

„Děkuji.“ Musela se té zvláštní lichotce usmát. „A ty jsi nejroztomilejší Firbolg, jakého jsem kdy poznala, i když, jak jistě víš, jsem zatím poznala jen jednoho.“

„Dva.“ Když se z kořene nad ní ozval šustivý hlas, polekaně nadskočila. Achmed se vrátil.

„Ne, nepotkala jsem žádného kromě Grunthora.“

Achmedův výraz se proměnil v cosi, co se blížilo více úšklebku než úsměvu. „Jsem dalek toho opravovat úsudek Vševědoucí, ale potkala jsi *dva*.“

Rapsodie zmateně zamrkala. „Chceš říct, že ty jsi taky Firholg?“

„Možná bychom ji měli vyškrtnout z jídelníčku, Grunthore; vykazuje jisté známky intelligence.“ Obr zabručel předstíraným zklamáním.

Chvilí přejížděla pohledem z jednoho na druhého a zpátky. Byli přece tak rozdílní. Grunthor měřil nejméně o stopu víc než Achmed, a zatímco obr byl rozložitý a svalnatý, s mohutnými pažemi a rukama zakončenýma drápy, Achmed byl podle toho, co dokázala odhadnout pod jeho oděvem, štíhlý a šlachovitý, s kostnatýma lidskýma rukama. Otočila se k obrovi.

„Ty jsi čistokrevný Firbolg?“

„E-e.“

Zahalený muž si odfrkl. „Myslela sis, že jsi jediná míšenka na – celém světě?“

Do Rapsodiiných tváří stoupla červeň, viditelná i v temném světle. „Jistěže ne. Jen jsem si myslela, že Grunthor je Firbolg.“

„Grunthor je poloviční Bengard.“

Rapsodie přikývla. Bengardská rasa byla dost málo známá a pocházela ze vzdálené pouště. Tvrdilo se, že její příslušníci jsou obřího vzrůstu a tělo mají pokryto kůží podobnou hadí. Zнала část jejich tradic a několik písní. „A ty?“

Oba muži si vyměnili krátký pohled, než Achmed odpověděl. „Já jsem poloviční Dhracian. Jak tedy vidíš, jsme všichni míšenci. Můžeme už jít?“

O rase, kterou zmínil, nikdy v životě neslyšela, ale byla s tímhle dvěma dost dlouho na to, aby věděla, kdy je vhodné raději se nevyptávat. „Samozřejmě,“ odpověděla. „Nechci tady zůstat ani o okamžik déle, než je nezbytně nutné.“ Vstala, protáhla si ztuhlé svaly v nohou, posbírala své věci a následovala oba Bolgy při další cestě vzhůru.

„Tady, slečinko, podej mi ruku a já tě zvednu.“ Rapsodie vděčně uchopila mohutnou tlapu a dovolila Grunthorovi, aby ji přetáhl z okraje kořene do ústí otvoru, v němž stál. Přes veškerou naději zavřela oči a modlila se, aby to, co ji čeká nahoře, byla

temnota nočního vzduchu pod nebeskou klenbou třpytící se hvězdami. Když je ale otevřela, viděla nad sebou jen čern sahající tak daleko, kam dohlédla, a ještě dál.

Přímo před ní se však naskytl pozoruhodný pohled. To, na čem stála, bylo bledé jako kořen, po němž šplhali, ale jemně to zářilo a šumělo tepem, který pronikal celou její bytostí. Stejně jako kořen, který právě opustili, svou velikostí mnohonásobně překonával kořen Sagie, byl on sám jen trpaslíkem v porovnání s tím, na němž se nyní ocitli.

Grunthor hvízdal. Nekonečná plocha pulsující mihotavou energií se rozprostírala do větší šířky než mohutná řeka, která rozdělovala Ostrov Serendair. Tato kolosální silnice se rozvětvovala do nesčetných odboček, z nichž každá byla propletena sítí kořínkovitých cév a výhonků, visících a rašících z hlavní dráhy.

Rapsodie se s námahou pokusila překonat zklamání. „Bohové, co je zase tohle?“

„Tohle je hlavní tepna; tohle je skutečný Kořen. To, po čem jsme lezli, byla jen menší hlíza, možná kořen, který spojoval Sagiu s Osou světa. Nemyslela sis, že už jsme na konci, že ne? Jsme sotva na začátku.“

Potlačila slzy, které měla zakázáno prolévat. „Já už dál nemohu.“ Hlas jí zeslábl do pouhého šepotu.

Zahalený muž ji uchopil za ramena a lehčeji zatřásl. „Poslouchej! Copak neslyšíš tu hudbu kolem sebe? Jak může Pěvkyně, Pojmenovatelka, a obzvlášť lirinská, nebýt unesena hudbou tohoto místa? Dokonce i já ji slyším, cítím ji na kůži. *Poslouchej!*“

Do tlukotu Rapsodiina rozesmutnělého srdce pronikl šum, silná vibrace, jež měnila modulaci v nezměrném prostoru jeskyně kolem nich. Dívka proti své vůli zavřela oči a ponořila se do ní. Byl to sytý zvuk, plný moci a moudrosti, nepodobný žádnému, jaký kdy slyšela. Achmed měl pravdu, to musela přiznat, i když s nevolí. Bylo tady něco magického, něco v celém světě

jedinečného, melodie, která pomalu plynula, měnila tóny téměř nepostřehnutelně, nehnána potřebou držet s něčím krok. Byl to hlas Země, znějící z její duše.

Rapsodie nechala hudbu proniknout do svého nitra, aby z něj vyplavila bolest a hněv, vyléčila rány z boje s housenkami. Připojila k ní svoji vlastní notu, tón, který tvořil její hudební jméno, sladila ji s písní Kořene, tak jak to udělala předtím s písní Sagie, a ucítila, jak ji naplňuje silou. Když o chvíli později otevřela oči, spatřila, jak se oba muži radí a ukazují různými směry, které vedly z této spojnice. Jako by stáli na křižovatce a snažili se rozhodnout, kudy se dát.

Nakonec se k ní Achmed otočil. „Už ses dala dohromady? Jdeš, nebo zůstaneš trčet tady?“

Šlehla po něm nenávisným pohledem. „Jdu. A nemluv se mnou tímhle tónem. V první řadě to nebyl můj nápad, vlézt sem.“ Otřela si ruce pokryté kapkami vlhkosti. Nejdříve ji napadlo, že je to její úzkostný pot, ale pak si všimla, že stejně mokré má šaty a boty. Toto místo bylo prosyceno vlhkostí.

„Aspoň už nebudem muset nikam šplhat, zlatíčko, he? Bude to každopádně lepší.“ Grunthor na ni zamrkal a přehodil si přes rameno svůj ranec.

„Tudy,“ Achmed ukázal na stezku doleva.

„Proč?“

„Protože cítím, že to je správně,“ odpověděl bez nevrlosti. „Ty si ale můžeš jít, kudy tě srdce potáhne.“ On a Grunthor přelezli tlustý výrůstek v kořeni a vydali se po nesmírně široké, mihotavě zářící cestě, která vedla do temnoty jeskyně. Rapsodie si povzddechla, zvedla svůj vak a vykročila za nimi.

Když byli tak unaveni, že nemohli dál, utábořili se. Strop jeskyně už byl v dohledu, objevil se v temném světle, jakmile se přiblížili k místu, které vypadalo, jako by zde Kořen procházel tunelem v zemi.

„Protože Kořen vede skrz celou Zemi, určitě se bude měnit velikost prostoru kolem něj,“ poznamenal Achmed, když se chystali něco pojíst a uložit se ke spánku. „Ta obrovská jeskyně, kde teď jsme, tu je asi proto, že se tu setkává tolik větví Kořene. Mám ale strach, že nám brzy bude mnohem těsněji. Ten tunel před námi může být normální prostor, jaký Kořen kolem sebe má, a v tom případě nás čeká spousta plazení. A kromě toho vzduch taky nebude nejpříjemnější. Pokud tě má Grunthor naučit trochu zacházet s mečem, měl by to udělat tady, kde se můžete aspoň trochu hýbat. Potom co si odpočineme, samozřejmě.“

„Myslíš, že je potřeba, aby to dělal?“ zeptala se Rapsodie úzkostně.

„Ne, myslím, že je potřeba, abys to dělala ty,“ odpověděl Achmed drsně. „Ty housenky musely odněkud přijít. Pochybuju, že se vyskytnou jen na tamtom kořeni. Mám dojem, že se s nimi ještě setkáme. Ale k ničemu tě nenutím.“

Rapsodie se otočila k usmívajícímu se fírbolgskému obrovi. „Kdybys mě chtěl trochu pocvičit, byla bych ti vděčná,“ řekla. „Ale nemám žádný meč.“

„Já ti klidně jeden pučím, zlatíčko. Pro mě je to jenom trochu delší dýka, ale tobě bude sedět.“ Z pochvy vzadu za pasem vytáhl krátký meč a s hlubokou úklonou jí jej podal.

Rapsodie jej nesměle uchopila. Čepel byla delší než její stehno a velmi ostrá. Dívku znervózňovalo už to, že jej držela v ruce.

„Když já nevím,“ zaváhala.

„Poslouchej, slečinko, ty housenky tě dřív nebo později dostanou, když si je nebudeš držet od těla,“ řekl bolgský seržant. „Stará Lucy tadydle ti pomůže.“

„Lucy?“

„Jo, tak se menuje.“

Rapsodie se podívala na meč. „Nazdar, Lucy. To dáváš jména všem svým zbraním, Grunthore?“

„Jasně. To je tradice.“

Rapsodie chápavě přikývla. „To je velmi rozumné. Přišel jsi na to, že se ti lépe bojuje se zbraní, která má jméno, že?“

„Jo.“

Oči se jí rozzářily vzrušením. „Grunthore, vždyť ty jsi svým způsobem taky Pojmenovatel!“

Na obrově tváři se rozhostil blažený úsměv. „No, jeden nikdy neví. Moh bysem ti třeba něco zaspívat?“

„Ne,“ zvolali Rapsodie a Achmed jedním hlasem.

„Pusťte se do toho výcviku,“ dodal Achmed. „Jsem ochoten počkat, až skončíte, ale pak hned musíme dál.“

Grunthor si chvíli šátral po zádech a rozhodoval se, který z mečů by si měl vzít. Nakonec vytáhl dva. První byl dlouhý tenký meč, kterému říkal Sekáč. Rapsodie se otrásla, když si vzpomněla na noc, kdy pobíjel Michaelovy muže. Ten druhý byl silný trojhranný kord, který představil jako Přítelotvůrce. Musel se rozhodnout pro tento, protože v příštím okamžiku vsunul Sekáče zpátky do pochvy.

„Proč mu říkáš ‚Přítelotvůrce‘?“ zeptala se Rapsodie nervózně.

„No, na tom musí něco bejt, jak si povídala o ménech a o moci a tak,“ odpověděl Grunthor a zaujal šermířský postoj. „Vem si například tudle Přítelotvůrce. Dal sem mu tohle méno a teď, když ho lidi viděj, hned se chtěj se mnou přátelit. Ti, co přežijou, rozumí se.“

„Rozumí se,“ usmála se Rapsodie chabě. „Já bych tedy určitě chtěla.“

„No, to je bez řečí, slečinko. Já teda doufám, že sme přátele, když už spolu spíme a tak.“

Rapsodie proti své vůli vyprskla. „Tak dobře, příteli. Ať u toho zůstane.“

Třesk oceli se zvonivě rozléhal jeskyní kolem Kořene. Obří Firbolg opakovaně srážel Rapsodii k zemi. Už ji unavovalo pořád vstávat, jen aby se o okamžik později opět ocitla na zadku. A

ještě více ji skličovalo vědomí, že se Grunthor drží zpátky a snaží se ji jako začátečníci šetřit.

Grunthor jí ponechával otevřených mnoho možností útoku a ona se jich pokoušela využít, ale nakonec vždycky skončila odzbrojená nebo zneškodněná nějakým jiným způsobem. Po nějaké době začala zkoušet možnosti, které nebyly tak očividné, a Grunthor ji pochválil.

„No vidíš, milostivá dámo, jen tak dál.“ Odrazil její výpad. Čepel Lucy sklouzla po hraně Přítelotvůrce a Grunthor zaujal obranné postavení. „No tak, nevzdávej to, zlatíčko. Já vím, že to dokážeš. Smeť mě z toho zatracenýho Kořene. Do toho!“

Rapsodie sekla ještě dvakrát, zase bez úspěchu. Grunthor na ni byl příliš rychlý. Ustoupila a zhluboka se nadechla.

„BOJUJ!“ zařval Grunthor a vyděsil ji tím tak, že uskočila ještě o krok. „Hejbní tou svojí zatracenou prdelí a do střehu, nebo popadnu sekeru a udělám ti do ní ještě jeden zásek, ale napříč!“ Rapsodie na něho ohromeně vytřeštila oči. I obr překvapeně zamrkal a pak se rozpačitě zadíval do země.

„Promiň, slečinko, občas se mi stane, že se začnu chovat jako seržant.“

Rapsodie se zlomila v pase a snažila se popadnout dech. Když se narovnala, ještě pořád se smála.

„Promiň, Grunthore, myslím, že pro boj s mečem prostě nemám nadání.“

„Možná,“ zašelestil za ní Achmedův hlas. „Ale přesto by ses měla naučit aspoň něco. Potřebuješ změnit postoj.“

Rapsodie se na něho ohlédla mezi dvěma výdechy. „Opravdu? A jaký postoj bych měla zaujmout?“

Zahalený muž se postavil vedle ní, vzal ji za ruku a otočil ji. „Za prvé jde o to, jak držíš meč. Změň úchop tak, aby ses na něj mohla lépe soustředit. Neber svoji zbraň tak lehkomyšlně. Za druhé, a to je mnohem důležitější, vystrč bradu. Jdeš tomu druhému ublížit, tak to očekávej a buď na to připravená. Vlastně už musíš vědět, že k tomu každým okamžikem dojde.

Marníš příliš mnoho času tím, že se snažíš vyhnout bolesti, místo abys ji zmenšila na nejnížší možnou míru a zaměřila se na zničení původce svých zranění nebo pozdější možné smrti. Kdyby se Grunthor nedržel zpátky, zahynula bys hned v první výměně úderů. Měla bys přijmout skutečnost, že v boji budeš zraněna, a rozhodnout se, že mu to vrátíš i s úroky. Nauč se nenávidět; pomůže ti to přežít.“

Rapsodie odhodila meč na Kořen. „Než takhle, tak to raději nechci žít vůbec.“

„No, pokud je tohle tvůj postoj, tak se nebudeš trápit dlouho.“

„Nechci se tak chovat. Mám Grunthora ráda.“

Obří Bolg se poškrábal na zátylku. „No, tendle cit je vzájemnej, slečinko, ale jestli se nenaučíš bránit, skončíš jako housenčí žrádlo.“

Pocit ironie, který Rapsodii přepadl, pro ni nebyl ničím novým. Zažívala jej pokaždé, když se zamyslela nad svou situací a uvědomila si, že skutečně ve společnosti dvou cizinců nestvůrného původu putuje podzemím po obřím kořeni. A ten milý, ten, který na ni čas od času vrhl teskný pohled, v němž se nepochybně zračila potlačovaná chuť k jídlu, se ji snažil přesvědčit, aby na něho v zájmu vlastního přežití zaútočila. Ten na první pohled lidštější se k ní stále choval s chladnou lhostejností. Znovu zvedla Lucy.

„No dobře, Grunthore, tak ještě několik výměn a pak toho necháme.“

Seržant se široce usmál. „To je ono, slečinko, aspoň jednou mě zasáhni, a ať je to dobrá čistá rána.“

Když byl Grunthor s jejím výkonem konečně spokojen, složila se Rapsodie na zem. Byla rozcuchaná, plná modřin a vyhladovělá. Hrábla do svého vaku a našla malý sáček, do něhož si schovala zbytky chleba, který jí dal Pilam. Sevřela jej pevně v dlaních a začala zpívat jméno chleba tak, jak to ode dne, kdy jej od pekaře dostala, udělala už několikrát. Ve své písni jej pomocí

hudby popisovala nejlépe, jak uměla. *Ječný chléb, plochý bochnik, měkký.*

Když pojmenovací píseň dozněla, otevřela sáček a vytáhla chléb. Odlomila si kousek pro sebe a zbytek nabídla oběma mužům. Po celé té době na něm nebyl jediný ostrůvek plísně, dokonce ani v tomto vlhkém prostředí, a stále se dal dobře žvýkat. Za normálních okolností by teď měl být tvrdší než kus uhlí.

„Co to bylo, slečinko, požehnání nebo něco takového?“ zeptal se Grunthor, když si bral kus, který mu podávala.

„Svým způsobem. Nazvala jsem jej jeho jménem.“ Rapsodie se na něho usmála a pokračovala v jídle. Achmed neřekl nic.

„A tak si zařídila, aby zůstal čerstvej?“

„Ano. Zůstal takový, jaký byl, právě když ho upekli.“ Achmed se natáhl na tlusté hladké kůře obrovitého Kořene. „Tak až se probudíme, co kdybys jej nazvala nějak jinak? Mně se vždycky líbilo jméno ‚klobásy a koláče.‘“ Byl to první žert, který od něho Rapsodie slyšela.

„Mohu obnovit jeho původní stav, ale nemohu změnit jeho povahu,“ odpověděla, přežvykujíc chléb. „Kdybych měla tu moc, byl bys ty mnohem příjemnější člověk a já bych byla doma.“

Možná to bylo pulsující mocí Osy světa, kterou měla pod hlavou, ale Rapsodii teď ve spánku pronásledovaly ještě barvitější noční můry.

Této noci měla její sny obzvlášť hroživé. Nejjasnější mezi nimi byl opakovaný obraz muže tonoucího v temnotě a v nekonečné bolesti. Všude kolem něho se vznášela mlha. Rapsodie se pokoušela bělavé páry rozehnat, ony však zůstávaly viset ve vzduchu a nedaly se rozptýlit. Rapsodie se zoufale snažila probudit, ale byla příliš vyčerpaná.

Sténala, převracela se z boku na bok, až spadla z Grunthorovy hrudi. Pak se obraz změnil. Objevil se muž s beztvarou tváří, z níž hleděly oči olemované barvou krve. Tápal v temnotě, hmatl rukama kolem sebe, jako by chtěl něco uchopit, ale nemohl to

najít. V její mysli se utvořila slova a ona je nevědomky vyslovila nahlas.

Řetěz se přetrhl, zamumlala.

Achmed, který ležel na zádech a hleděl do temnoty nad sebou, ji uslyšel a posadil se. Podíval se jí do tváře, zkřivené bojem s mučivými sny; vypadala, jako by prohrávala. Poklepal na rameno Grunthorovi a ten se také posadil.

Muž s krvavě olemovanými očima se na ni podíval a její mysl vyplnil obraz jeho beztvarého obličejce. Oči, jediný rozpoznatelný rys, se do ní vpíjely, jako by si ji chtěly zapamatovat. Věděla, že by měla odvrátit zrak, ale něco ji drželo jako v ocelovém sevření. Pak, zatímco v hrůze přihlížela, se oči začaly dělit, rozmnožovat, zmnohonásobovat, až jich v onom prázdném obličejce byly desítky a stovky. Všechny nehnutě zíraly na ni.

Pán Tisíce očí, zašeptala.

Oči se z té tváře jedno po druhém uvolnily, nezávislé, ale všechny stejné. Zadul studený vítr, vzal je s sebou a odnesl do širého světa. Ale všechny stále soustředěně hleděly na ni.

Na povrchu světa nad námi zuří válka, zamumlala.

„Co to povídá?“ zeptal se Grunthor tiše.

Achmed mu pokynul, ať mlčí. Právě slyšel F'dorovo jméno.

V Rapsodiině snu se objevila hezká tvář, zářící mládím a odraženým měsíčním světlem. Mladík ji objal a dotkl se rty jejího ucha.

Tohle je všechno, co mám; není to nic zvláštního, ale chtěl bych, abys ode mne měla nějakou památku na tuto noc, řekl. Pak něžné ruce zesílily stisk, svalnaté nohy přinutily její kolena rozevřít se a lehký dech se proměnil ve zrychlené chlípné supění.

Ne, zasténala. Přestaň. To všechno je lež.

Zasmál se a sevřel jí paže tak, až to zabořilo. *Já bych ti nikdy, nikdy úmyslně neublížil; doufám, že to víš.*

Přestaň, vzlykla. Chci domů.

Domů? Ty nemáš žádný domov. Vzdala ses ho, pamatuješ? Vzdala ses ho kvůli mně. Vzdala ses všeho. Všeteho, co jsi milovala. A já jsem ti ani nikdy neřekl, že tě miluju.

Rapsodie, zmítajíc se ve spárech noční mûry, se začala dusit vlastními slzami. Grunthor, každým okamžikem rozčilenější, se k ní natáhl, aby ji probudil. Achmed ho uchopil za paži.

„Její sen je možná jasnovidický,“ řekl varovně. „Možná vidí Budoucnost nebo Minulost. Ta informace může být důležitá.“

„A nemyslíš, že chránit ji před takovýma strašnýma stavama by mohlo bejt ještě důležitější, pane?“ Achmed zahlédl v jeho oku zlostné zablýsknutí a ustoupil. Grunthor ji něžně uchopil za rameno a jemně jí zatřásl.

„Slečinko?“

Rapsodie sebou divoce trhla a prudce se posadila; pak se rozmáchla a praštila ho do oka. Byla to nádherná rána, přesně mířená a vedená vši silou; nemusel by se za ni stydět ani muž dvakrát větší než ona. Grunthor dopadl na zadek, až to zadunělo.

Achmed se uchechtl. „Vidiš, co máš z té své ohleduplnosti?“

Rapsodie se mezitím stačila úplně vzpamatovat. Zamrkala, aby se zbavila slz, vyskočila a klekla si k obrovi, který si opatrně ohmatával otékající oko.

„Bohové, Grunthore, odpusť mi to,“ vydechla. „Nevěděla jsem, že jsi to ty.“

Bolg se na ni podíval a poskládal obličej do výrazu, který by za jiných okolností mohl být považován za úsměv.

„To je dobrý, slečinko. Máš docela dobrou právej hák. Kdo tě to naučil?“

Otevřela vak a hledala v něm čturu. „Moji bratři.“

„Aha. No, já si myslím, že když sme tě teda jako přijali do rodiny, mohla by ses ke mně chovat jako k jednomu ze svých bratrů a už na mně ten svůj rozkošnej právej hák nezkoušet, he?“

Přes tvář jí přelétl náznak úsměvu, když mu namočeným kapesníkem jemně pořukávala na oko. „A na koho myslíš, že jsem ho používala nejvíc?“

„Ech.“

„Promiň.“

„Nemusíš se omlouvat, zlatíčko. Dej to pryč. Sem v pořádku. Pod si zase lehnout a možná si ještě trochu odpočinem.“ Rapsodie pokorně poslechla.

Když se probudili, posbírali si věci a vydali se na další cestu nekonečným tunelem.

12

Rapsodie si tak zvykla na prolézání studenou vlhkou skálou a na chlad, který už tak dlouho pronikal celou její bytostí, že zapomněla, jaké to je být v suchu a netrást se zimou. Vším prostupoval syrový pach země a zatuchlé vody, jež se v ní sbírala.

Šaty měla neustále provlhlé a už si nepamatovala, kdy tomu bylo jinak. Někdy se jí zdálo, že neexistuje jiný život než tento, že vzpomínky z Minulosti nejsou nic než pouhé sny. Toto byla skutečnost, tato nekonečná pout' podél Osy světa.

Šplhali, kráčeli a lezli po čtyřech už tak dlouho, že neznali nic jiného. Čas plynul a oni se po každém období neklidného spánku stále probouzeli do téže pochmurné skutečnosti.

Na rozdíl od obou Bolgů, které hlubiny Země očividně vůbec neděsily, Rapsodie stále trávila značnou část času tichým bojem s pocitem, že se dusí a že bude každou chvíli rozdrcena. Hodně úsilí ji stála jen snaha nemyslet na to, jak hluboko pod povrchem

Země se vlastně nacházejí a že vůbec nemají zaručen dostatek vzduchu a prostoru, obzvlášť když se museli probíjet závaly.

S vděčností přijímala, že jen málokdy museli lézt po čtyřech. Většinou mohli jít vzpřímeně, ale často sehnutí, což nebylo o mnoho lepší než lezení. Rapsodie při každém kroku cítila bolest v celém těle, zejména v zádech a kolenou, a dokonce ani spánek nepřinášel významnější úlevu.

Pořád nebyla schopna pochopit, jak Grunthor dokáže protlačit své mohutné tělo uzoučkými průchody, kde ona sama měla pocit, že tam uvízne. Jakmile Achmed konečně ohlásil odpočinek, obvykle když došli do nějaké těsné vlhké výdutě, upadla okamžitě do spánku, jen aby byla probuzena tíživými sny.

S tím, jak se dostávali stále hlouběji do útrob Země, nabíraly noční můry na síle a došlo to tak daleko, že jí Achmed pohrozil shozením z Kořene. Kde to prostor dovolil, spala na Grunthorovi, v jehož mohutných pažích nacházela jisté upokojení, ačkoliv nebylo snadné spatřit jako první věc po probuzení nazelenalý a šklebící se obličej.

Achmedovo chování se změnilo. Jakmile dospěli k Ose světa, stal se mnohem odměřenějším než obvykle, působil dojmem, jako by se pokoušel zachytit zvuk nacházející se za hranicí slyšitelnosti. Hlas ztišil téměř do šepotu, přestože se neodmítal účastnit hovoru, přinejmenším ne více než dříve. Rapsodii jeho soustředěnost neunikla, a tak se ho snažila nerušit a obracela se hlavně na Grunthora.

Když jim prostor dopřál dostatek vzduchu, aby při chůzi mohli mluvit, učili oba muži Rapsodii fírbolgský jazyk, známý jako bolgština. Pohnutkou jim více než cokoli jiného byla zdvořilost. Byl to jejich společný jazyk, a když se jím domlouvali, vypadalo to, jako by ji chtěli ze svého hovoru vyloučit. Ona na oplátku ve vzácných chvílích, kdy to dovolovalo světlo, učila Grunthora číst. Lekce nikdy netrvaly dlouho.

Jednou se Rapsodie probudila a uviděla bledého a zpoceného Achmeda, jak neklidně mumlá ze spánku podobně, jako to obvykle dělávala ona. Tunel byl několik posledních úseků cesty dost úzký, a jak jím procházeli, došlo i k několika závalům.

Grunthor, který před několika hodinami odstranil velké množství zeminy, aby mohli projít, spal naprosto nerušeně. Rapsodie zvedla hlavu z hrudi obřího Bolga, chvíli Achmeda pozorovala, pak pomalu vstala a opatrně přelezla k místu, které si vybral ke spánku.

Když k němu dospěla, ucítila, že se její vlastní tep zrychlil starostí. Oční víčka mu divoce cukala, dýchal mělce a občas zastěnal. Jemně mu položila ruku na čelo.

„Achmede?“ zašeptala.

Dhracian ještě okamžik bojoval se snem a pak se oči náhle otevřely, bdělé a pozorné.

„Ano?“ Z jeho hlasu ji zamrazilo.

„Jsi v pořádku?“

„Ano.“

Pohladila ho po tváři, jako by byl dítě, které v noci křičelo strachem. „Asi tě tlačila noční můra.“

Nesourodé oči ji probodly pohledem. „Myslíš, že máš výhradní právo na zlé sny?“

Rapsodie ucukla, jako by ji uhodil. Z Achmedových očí na ni šlehalý blesky stejným způsobem, jako když z jeho zbraně létaly lesklé kotouče.

„Ne, jistěže ne,“ vypravila ze sebe. „Promiň, já jen – ale nic.“ Přelezla zpátky ke Grunthorovi, který se mezitím probudil, a uložila se zpátky na nelidsky svalnatou hrud'. Chtěla se Achmeda zeptat, co se mu zdálo, ale když viděla jeho reakci, uvědomila si, že si nechce představovat věci, které tohoto muže dokázaly vyděsit.

Grunthor pod ní zavřel oči a vypudil z hlavy podobnou myšlenku. On už věděl.

Zdalo se, že Achmed nakonec našel to, co hledal. Kořen je zavedl do rozlehlé jeskyně se stěnami tak vzdálenými, že se ztrácely ve tmě. Zahalený muž zpomalil krok a pak zůstal stát.

„Počkejte tady a snažte se zůstat zticha,“ řekl tiše. „Vyspěte se, a jestli tu nebudu, až se probudíte, jděte dál beze mne.“ Než se Rapsodie stačila zeptat, kam jde, byl pryč.

Obrátila se ke Grunthorovi, aby jí poskytl nějaké vysvětlení, a otrásla se. Výraz v široké tváři byl nejchmurnější, jaký u něho kdy viděla.

„Co to dělá?“ zašeptala nervózně.

Obr natáhl ruku a mlčky ji přiměl ulehnout. Vzduch byl chladnější než obvykle. Grunthor jí nabídl rameno jako podušku. Rapsodie se o ně opřela a on kolem ní ovinul svůj silný plášť. S očima upřenýma do temnoty pod vysokým stropem pomalu vydechl.

„Odpočiň si, slečinko.“

Achmed naposledy přelétl pohledem obrovskou jeskyni a začal šplhat po Kořeni k místu, kde objevil průchod. Na rozdíl od jiných tunelů jím nevedla žádná větev Kořene, byl to jen prázdný, tichý otvor zející v temnotě.

Už dlouho sledoval ten slabý, nezřetelný tlukot. První chvějivou vibraci zachytil hned, jakmile přešli na Osu světa. Ztrácela se v hlučném hukotu Kořene jako ozvěna tichého a vzdáleného tepu v zemi pod jeho nohama.

Když spolu s Grunthorem sprádali plány na útěk ze Serendairu, měli v úmyslu vyhnout se tomuto místu za každou cenu. To, co leželo v tomto tunelu, stočeno v útrobách Země, bylo strašlivým osudem Ostrova. Vědomost o existenci této hrůzy a plány na její probuzení byly jedním z důvodů, proč se rozhodl odejít, přestože věděl, že na svůj čas čeká i něco mnohem strašlivějšího. Něco, co viděl na vlastní oči v poušti za mostem v propadlé zemi.

To, že byl vůbec schopen nalézt onen puls, ho do jisté míry překvapilo. Jeho nadání, pouto k srdečním tepům lidí, bylo dědictvím, jež mu bylo dáno jakožto prvnímu z jeho starodávné rasy, který se narodil na Ostrově. Ale tato věc byla ještě starší; pocházela z Předčasu. A nebyl to člověk. Možná s tím měla něco společného Rapsodiina bezděčná volba jeho nového jména, tehdy v ulicích Eastonu, jež mu poskytla přístup ke krvi této bytosti, přístup, který by za normálních okolností neměl.

Tep byl téměř nepostřehnutelný, zpomalený v mrazivých hlubinách, ale rozhodně znatelný. Množství krve, jež proudila jeho žilami, nenechávalo Achmeda na pochybách, že toto je tvor, kterého hledal.

Zastavil se. Poprvé v životě pocítil ochromující strach.

Jeho vlastní smrt ho neděsila, ani nyní, ani nikdy předtím. Smrt mu byla nerozlučným společníkem, něčím, co jako dokonalý mistr svého oboru přijal za nedílnou součást svého života. Neustálé vibrace, které dennodenně útočily na jeho tělesnou schránku a které ostatní popisovali jako život, pro něj neznamenal nic, co by mělo být opatrováno, ale něco, co často muselo být jen přetrpěno.

Občas na tvářích svých obětí spatřil výraz míru, pocit konečně nadcházejícího klidu, který ho fascinoval. S jistotou věděl, že mnoho smrtí, jež způsobil, přineslo úlevu těm, kdo si ho najali.

Části jeho dědictví byl i úsudek, diskrétnost. Nebyl bezmyšlenkovitým ničitelem jako mor nebo válka. Rozsudky smrti, které vykonával, byly ve skutečnosti často jedinými skutky rozumu a spravedlnosti ve zmateném běhu světa. Nebál se stanout smrti tváří v tvář. Dlužila mu to.

Co ho však děsilo, byl strašlivý, nesmyslný, nepochopitelný cíl, s nímž tato temná bytost čekala na svůj okamžik. Zkáza, jež by postihla svět, by byla naprostá; jakmile by se netvor vynořil z hlubin Země, v nichž spal, pohltit by všechno, co by dokázal najít. Miliónkrát by ho překonal v roli rozséváče smrti. Stal by se

zatměním, ne, ještě hůře, stal by se temným sluncem dokonalé zkázy, které by celý svět vykoupalo v temné záři smrti.

On a Grunthor by svým útekem do jiné části světa získali čas. Patrně by prožili zbytek svých životů v klidu a zemřeli by v posteli dřív, než by si pro ně přišel. To byl jejich původní plán.

A přesto je tady, u dveří jeho svatyně, a pokouší se najít protilátku na jed mnohem prudší, než s jakým by si kdy dokázal poradit, a starší než sama Země.

V potřebě, kterou cítil, bylo něco ironického; on, bezcitný vrah, se snaží zachránit životy nevinných, nevědomých obyvatel Ostrova a nakonec i celé Země. Nebyl prostě schopen pominout tuto příležitost a nezasáhnout.

Stál na okraji komory a vdechoval hořce mrazivý vzduch. To, že byl zamýšlenou silou, jež měla vypustit tvora na svobodu, nebo možná návnadou, i jeho odpor vůči démonovi, který se ho pokoušel ovládat, bylo příčinou, že se nyní navzdory všem svým instinktům rozhodl postarat, aby tento strašlivý netvor zůstal ve svém úkrytu ponořen do spánku.

Ať se ji pokoušel setrást, jak chtěl, potřeba jednat ho nemilosrdně svírala a odmítala se ho pustit. Nechápal její původ, ale věděl, že má něco společného s Rapsodií.

Ona sama s tím také měla nějakou spojitost. Bude ji potřebovat, pokud se bude chtít pokusit zasáhnout, bude ji muset přesvědčit, že je schopna tohoto obrovského činu. Pomůže jí k tomu jeho sebejistota, kterou jí dá najevo, přestože v hloubi srdce přiznával, že si sám příliš nevěří. Následky jakéhokoli chybného kroku by byly strašlivé. Pokud však neudělá nic, budou následky ještě strašlivější.

Rapsodii se zdálo o temnotě. Plamínek svíčky se zatřepotal, když se dveře její ložnice pootevřely. Povlečení na její posteli zašelestilo, jak si vedle ní sedal otec.

Jsi v pořádku, holčičko?

Rapsodie se ve spánku odsunula od Kořene, který měla přímo pod uchem. Přikývla.

Tma, zašeptala teď stejně jako tehdy. Bojím se, otče.

Zabalil ji do přikrývky, vzal do náručí a vynesl ven pod oblohu plnou hvězd.

Tohle jsem dělával s tvou matkou, když sem přišla poprvé a měla v noci strach.

Maminka se taky bála tmy?

Škrábavá drsnost otcových vousů na tváři, když ji pevně objal a vytvořil tak ochrannou zeď, za níž se cítila bezpečně.

Samozřejmě že ne. Je Lirinka, dítě oblohy. A obloha je polovinu času temná. Bála se, protože ji neměla nad hlavou, protože byla zavřená v domě. A temnoty uvnitř.

Rapsodie ve spánku sepjala prochladlé ruce a vsunula si je mezi kolena.

Proto jsi udělal ve střeše okno!

Ano. A teď se podívej na nebe, holčičko. Vidiš hvězdy?

Ano, otče. Jsou krásné.

Stále viděla jeho úsměv zářit v okolní temnotě.

A viděla bys je, kdyby nebyla tma?

Ne.

Nemůžeš vidět krásu, aniž bys nečelila temnotě. Pamatuj si to.

Pomyslela si, že ví, co tím myslí. *Jako když jsi sem poprvé přivedl maminku a lidé z vesnice na ni nebyli hodní?*

Úsměv pohasl zároveň se světlem v očích.

Ano, tak.

A jak se to stalo, že se na nás vesničané začali dívat jinak, otče? A když uráželi maminku, když ses oženil, proč jsi tu zůstával?

Viděla před vnitřním zrakem jeho tvář, vějířky vrásek kolem očí, když se znovu usmál.

Bylo třeba čelit temnotě. A my jsme to společně udělali. Povím ti něco, co chceš, aby sis zapamatovala. Kdybys měla

zapomenout všechno, co jsem ti kdy řekl, tohle si zapamatuj: pokud v životě najdeš jedinou věc, ve kterou uvěříš víc než ve všechno ostatní, jsi sama sobě povinována postavit se za ni – už tě nikdy znovu nepotká, holčičko. A pokud v ní budeš neochvějně věřit, světu nakonec nezbude nic jiného než přijmout tvůj názor. Protože kdo ji zná lépe než ty? Neboj se zaujmout obtížný postoj, drahoušku. Najdi tu jedinou věc, na které skutečně záleží – a všechno ostatní se vyřeší samo.

Na zářící Kořen pod ní dopadly slzy. Poslouchala, pamatovala si, vzala si otcova slova k srdci. A když se podle nich zachovala, ztratila všechno. I jeho.

„Rapsodie?“

Jméno zaznělo tak tiše, až si pomyslela, že je slyší jen v duchu. Otevřela oči a zjistila, že hledí do temnoty Achmedovy kapuce. Jeho jiskřící oči upřeně hleděly do jejích. Mlčky přikývla.

„Mám pro tebe příběh. Jeho konec ale ještě není dopsán. Chceš si jej vyslechnout?“

Pomalou se posadila a přijala ruku, kterou jí nabídl. Stejně jako toho dne, kdy ji uchopila poprvé, byl jeho stisk pevný a kostnatý, ale nyní měl ruce holé, bez rukavic.

V prvním okamžiku ji napadlo, že stále sní, ale věděla, že jasnost a otevřenost jeho pohledu a slova, která vyřkl, byly něčím, na co by její fantazie nestačila. Opatrně ji zvedl na nohy a odvedl od spícího obra do malého výklenku o kus dál. Ukázal do temnoty.

„Tamhle se nachází tunel, který se nepodobá těm, jimiž jsme dosud šli. Jejich tady takových víc, ale pochybuju, že sis některého všimla. Tyto tunely nevyhloubily kořeny Stromu; byly tady mnohem dřív, než byl zasazen jeho žalud.

Hluboko uvnitř toho tunelu bije srdce. Mnohokrát ses mne ptala, jak to, že vím, kam jdu. Odpověď je taková, že na kůži cítím skoro každý srdeční tep. Víím, že to, co jsem teď řekl, tě polekalo, protože i když se tvůj výraz nezměnil, puls se ti

zrychlil. Kdyby ses tady ztratila, kdybys spadla z kořene nebo zůstala zasypaná v závalu, našel bych tě, protože znám tlukot tvého srdce.“

Rapsodie si protřela oči ve snaze vyčistit si mysl. Slova, vyřčená tiše oním nyní už důvěrně známým šustivým hlasem, se nepodobala ničemu, co jí Achmed dosud řekl. Soustředila se na melodii jeho hlasu a našla v ní vcítění. A starost. A strach. Potřásla hlavou, aby z ní vypudila zbytky spánku; určitě ještě nemyslela jasně. V hlavě jí bušilo.

„Poslouchej mě. Šel jsem za pulsem. Nejprve to byl tep Stromu, ale jakmile jsme dospěli k Ose světa, změnil se; teď jsem sledoval ten druhý puls až na toto místo. Odpočívá tam něco strašlivého, něco mocnějšího a děsivějšího, než si vůbec dovedeš představit, něco, co se ani neodvážuju pojmenovat. To, co spí v tom tunelu, hluboko v útrokách Země, se nesmí probudit. Nikdy. Rozumíš mi? Kdysi jsi mi řekla, že dokážeš prodloužit spánek –“

„Někdy.“

„Dobře. Rozumím. Tohle musí být jedno z těch někdy.“

Achmedovy oči pátraly v její tváři, zatímco se snažila plně se probudit. Příliš mu to s vysvětlováním nešlo. Potřeboval, aby přesně pochopila, co od ní chce.

Nebyla si svými schopnostmi jista od okamžiku, kdy ho náhodou přejmenovala, až po chvíli, kdy zamaskovala jejich přítomnost před lirinskými hlídkami na louce a v lese. Uvědomil si, že její nejistota je alespoň částečně oprávněná, protože dokončila svá studia sama; její učitel zmizel, když jí k dovršení studií chyběl rok.

Při té myšlence ho zamrazilo. Tsoltan jednou mimochodem poznamenal, že si zotročil jednoho Pojmenovatele. Možná že mezi ním a Rapsodií existovalo spojení ještě mnohem dříve, než se s ní setkal.

Jedla tkáň Stromu skoro od samého začátku, přesně jak plánoval. Nebylo pochyb, že to na ni mělo svůj účinek, stejně jako na něho a na Grunthora. Strávili dobu celého života nebo i

více, jak se mu alespoň zdálo, zde v hlubinách světa a nezestárli ani o okamžik, soudě podle vibrací, jež vnímal. Strom spojený s Časem zabránil jeho působení. Kdyby nic jiného, byli nyní zdravější, silnější a možná i mladší než v okamžiku, kdy vstoupili do Sagiy.

Ale v Rapsodii se odehrála ještě jedna změna, objevila se u ní vnitřní síla, kterou v sobě ve chvíli jejich setkání neměla. Ať už pocházela z dlouhých hodin cvičení, nebo byla darem tkáně Stromu, z dívky se stala mocná Pojmenovatelka. Achmed doufal, že to bude stačit.

„Musím vědět, co to je, když se mám pokusit prodloužit jeho spánek,“ řekla Rapsodie tiše. „Mluvíš v hádankách, zamlčuješ mi důležité věci, a to je nižší forma podvodu. Už dávno jsem ti vysvětlovala, jaká moc spočívá v pravdě. Nemohu ti pomoci, pokud mne chceš držet v temnotě.“

Achmed pomalu vydechl. Chvíli na ni hleděl, jako by vážil její duši. „Pojmenovala jsi mě Achmed Had, protože ti to znělo hrozivě, že ano?“

„Ano. Už jsem ti to říkala. A pořád mne to uvádí do rozpaků.“

„Možná by ani nemělo. Možná to byla jediná věc, která mi pomohla najít ten tunel. Když jsem byl Bratr, byl jsem vázán jen na krev mužů a žen. Možná že právě to plazí jméno, které jsi mi dala, mi pomohlo uslyšet toto tlukoucí srdce.“

V Předčase, když se rodila Země a moře, bylo zakladateli rasy okřídlených plazů, wyrků, ukradeno vejce. Pokud se nám jednoho dne podaří odsud dostat, řeknu ti jeho jméno; teď by to nebylo moudré.“ Rapsodie souhlasně přikývla.

„Toto vejce bylo uloženo zde, v lůně Země, rasou bytostí zrozených z ohně. Můj bývalý pán byl jedním z nich.“

„Ten, který ti dal ten klíč?“

„Ššš. Ano.“ Ztišil hlas ještě více. „Mládě, které se vylíhlo z toho vejce, žilo tady v zamrzlých hlubinách země a rostlo, až se jeho smyčky ovinuly kolem srdce světa. Stalo se součástí Země;

jeho tělo tvoří značnou část její hmoty. Ted' spí, ale démon ho chce brzy probudit a vyvést na povrch Země. Rapsodie, nedokážu ti přiblížit jeho velikost, snad takhle: kořen Sagiy byl jen provázkem v porovnání s hlavním kořenem, ano?“

„Ano.“

„A hlavní kořen je jen vláknem v porovnání s Osou světa. A Osa světa je tvým vlasem v porovnání s tímto stvořením. Má moc zničit celou Zemi; to byl také úmysl zlodějů, kteří jej sem uložili. Čeká na démonovo zavolání, které, jak vím, má přijít velmi brzy.“ Zamrkal a jeho tvář zmizela Rapsodii z očí. „Vím to, protože měl v úmyslu použít mne, abych mu v tom pomohl.“

„Proto utíkáš?“

„Částečně.“

Rapsodie se opřela o stěnu tunelu a podívala se na něho novými očima. Až dosud jí bylo jasné, že příběhy obou společníků jsou plné zločinů a násilí; po tom, co provedli s Michaelovými muži, se nic jiného ani nedalo předpokládat. A přesto navzdory své minulosti měli v sobě oba jistou šlechetnost.

Tu Grunthorovu zpozorovala hned. Od začátku se stal jejím ochráncem, zastával se jí proti svému společníkovi, pomáhal jí při šplhání, střežil její sny. Ale v tom druhém až dosud žádné dobro neviděla.

Nemůžeš vidět krásu, aniž bys nečelila temnotě. Pamatuj si to.

„A než bys to místo obešel, raději jsi nás sem přivedl v naději, že se nám podaří zadržet ho tady.“

„Ano, pokud to bude možné.“ Nesouměrné oči zajiskřily v temnotě. „Ale i v tom případě, Rapsodie, získáme jen trochu času. Nikdy nebudeš mít dost moci, abys ho byla schopna zničit, ani já, ani žádná jiná živá duše.“

Složila rozbolavělou hlavu do dlaní. „Mohu mu zazpívat píseň spánku, ale nemám ponětí, jestli bude účinkovat. A musím u něho být velmi blízko, abych měla jistotu, že mne uslyší.“

Z hlubin kapuce k ní dolehl tichý povzdech. „Tušil jsem, že to řekneš. Už jsem s Grunthorem o té možnosti mluvil.“

„A on byl proti, což je důvod, proč jsi počkal, až usne, abys s tím mohl přijít za mnou.“

„Opatrně, Rapsodie, to zní skoro prohnaneš. Ještě zkazíš mínění, které jsem si o tobě udělal.“

„Mám nápad, ale budu potřebovat svůj vak,“ řekla, skrývajíc úsměv. „Tobě se určitě spíš podaří vzít ho a nevzbudit přitom Grunthora.“

„Než provedeš nějakou hloupost, co kdybys mi řekla, co máš v plánu?“ Achmed jí podal vak a vzpomněl si přitom na dávnou noc u světla skrytého ohně na louce za hradbami Eastonu.

Tak se tě zeptám ještě jednou, Pěvkyně; co dokážeš?

Dokážu vyslovit absolutní pravdu tak, jak ji znám. A když to udělám, mohu změnit věci.

Jakmile ta myšlenka přešla, znovu vzhledl. Rapsodie rozvazovala kožené řemínky plátěného povlaku citery.

„Děkuji za důvěru, kterou ve mne vkládáš.“ Stáhla z nástroje rozedřenou látku. Pobyt v podzemí na něj neměl žádný nepříznivý vliv, stejně jako na Pilamův chléb. „Řekl jsi, že za nějakou dobu bude ten tvor zavolán.“

„Ano.“

„A co když to volání neuslyší?“ Achmed na ni bezvýrazně hleděl. Zkusila to znovu. „Když chceš někoho zavolat, musíš znát jeho pravé jméno. Já samozřejmě neznám jméno toho tvora. Ale pokud to volání zatemníme, způsobíme, že je neuslyší správně, možná bude dál spát a neodpoví. Aspoň po nějaký čas.“

Přes Achmedovu tvář přelétl stín úsměvu. „A jak toho dosáhneš?“

„To ještě nevím. Ale než dojdeme k tunelu, určitě na něco přijdu.“

Velmi opatrně se plížili po rozlehlém zářicím Kořeni. Raději si dávali na čas, než aby riskovali sebemenší hluk. Nakonec dospěli k jeho okraji a poprvé vstoupili na černou čedičovou skálu, jíž vedla Osa světa. Ve stínech nepříliš daleko od okraje Kořene se rýsoval tunel tak obrovský, že splýval s černí kamene, jenž tvořil jeho stěny.

Čím více se blížili k ústí, tím větší chlad Rapsodie cítila. Jakmile se ocitli na konci, pochopila proč.

Z hlubin okrouhlé jeskyně vanul ledový vítr. Přimrazil jí vlhké šaty k tělu a prsty a uši zbavil citu.

„Bohové,“ zašeptala. „Proč je tu taková zima?“

Achmed se k ní pomalu otočil. Když promluvil, zněla jeho slova odměřeně.

„Démonští duchové, kteří sem ukryli vejce, s sebou cestou na povrch Země vzali živel ohně, aby wyrma udrželi v zimním spánku. Chtěli, aby vyrostl do největší možné velikosti, než ho pustí na svobodu. Myslím, že právě proto ty housenky tak přitahuje teplo a světlo.“ Rapsodie měla pocit, že slyší, jak mu jektají zuby.

„Jsi v pořádku?“

Achmed se usmál přes vrstvičku ledu, který se mu tvořil na rtech. „Sám uvažuji o zimním spánku.“

„Co tím myslíš?“

Pomalu se k ní naklonil, aby slyšela jeho šepot. „Ty jsi mě nazvala Achmed Had.“

Rapsodie se starostlivým pohledem zvedla ruku a otřela mu z tváře jinovatku. Jeho pohyby teď byly tak pomalé, že vypadal, skoro jako by se nehýbal vůbec. „Bohové,“ zašeptala znovu. Ocitl se v pasti plazího jména, které mu dala.

Co jsem to udělala? pomyslela si zničené, zatímco sledovala, jak vestoje umrzá. Jestli to pokazím a ten obří plaz se probudí, Achmed nebude moci utéct. Stane se jeho první obětí. Ne; druhou.

„Nejdřív tě odvedu zpátky,“ řekla a uchopila ho za ztuhlou ruku. „Tady nemůžeš zůstat.“

Achmed s posledním zbytkem pohyblivosti zavrtěl hlavou. Svými stále pronikavými očima vyhledal její a upřeně se do nich zadíval. „Rapsodie,“ řekl s téměř nadlidským úsilím. „Udělej to. Já počkám.“ Ta slova nepřipouštěla odpor.

Podívala se do ledové temnoty tunelu. „Cítíš pořád jeho srdce?“ Dvakrát mrkl. „Dobře. Tak já začnu rovnou tady. Musíš mi říct, jestli nějak zareaguje na to, co budu dělat, jestli se nezačne probouzet. Začnu tiše, takže budeme moci přestat, když bude třeba. Dej mi ještě chvíli, půjdu odhadnout směr tunelu.“

Tiše odložila citeru a po špičkách vešla do širokého otvoru. Opřela se rukou o stěnu a lehce se předklonila, aby se pokusila určit sklon a délku tunelu, ale viděla jen velmi málo. Povrch stěny pod její dlaní byl drsný a studený. Tunel se trochu skláněl dolů a mírně se zakřivoval. Rapsodie se vrátila k čekajícímu Achmedovi.

„Ten wyrm musí být hodně daleko,“ zašeptala. „Nemohu dohlédnout na konec toho tunelu.“

Achmed se s námahou pokusil promluvit. „Stěna... tunelu...“

Přistoupila až k němu. „Co je se stěnou tunelu?“

„...je šupina... v jeho... kůži.“

Když si uvědomila význam toho, co řekl, ztuhla jí krev v žilách. Říkal jí, že tělo plaza tvoří velkou část hmoty Země, ale netušila, že je částí jeskyně kolem nich. Pokud stěna tunelu byla jen nepatrným úsekem jedné z jeho smyček, zatímco jeho srdce tlouklo o mnoho dále a hlouběji v útrobách Země, pak na celém známém světě jistě neexistovalo nic, co by dokázalo pojmout tvora takové velikosti, kdyby se vynořil na povrch. A ona se ho dotkla.

Rapsodie přemohla nevolnost a paniku, usedla na zem a uchopila citeru. Pročistila si mysl, naladila se na hudbu rozptýlenou ve vzduchu kolem sebe a po chvíli její uši naplnil

hluboký, stálý tón. Rozpoznala v něm nepatrné kolísání, občasný výkyv o půl tónu nahoru nebo dolů. Příznak hlubokého spánku.

Tiše ve stejné tónině spustila tu nejjednodušší uspávací píseň, jakou znala. Vzhlédla k Achmedově tváři a hledala v ní znamení, že se tep plazího srdce zrychlil, ale jeho oči zůstaly nehybné, jen ji upřeně pozorovaly ze zmrzlého vězení těla.

Melodie se propletla s hudbou ve vzduchu a přizpůsobila se jí. Rapsodie přidala harmonický prvek a všimla si mírného zvýšení okolní teploty. Tázavě se podívala na Achmeda a ten jednou mrkl. Pořád žádná změna.

Na dveře její mysli zaklepal zbloudilá myšlenka a Rapsodie potřásla hlavou, aby ji opět zahнала. Důležitost a možné následky toho, co dělala, nesměly narušit klid a soustředění. Jinak by ji pod svou vahou pohřbily.

Až bude démon wyrma vyvolávat, použije jeho pravé jméno, které musí přesně odpovídat hudební vibraci, na niž je naladěno. Bylo třeba tuto vibraci nepatrně změnit, obestřít ji lehce neladící písní.

Když používáš hudbu, abys působila bolest, je lepší být o půl tónu výš nebo níž než zacházet do krajností, řekl jí učitel. Pokud bude měnit melodii pomalu a téměř nepostřehnutelně, možná si toho wyrm vůbec nevšimne, ale pořád to bude stačit k takovému zkreslení, že své jméno vůbec nepozná, až bude volán.

Rapsodie při zpěvu pravidelně dýchala a plně se soustředila na rytmus svého těla. Pojem času zmizel stejně jako tehdy v Širých luzích. Neměla tušení, jak dlouho hraje, jak dlouho opakuje jednotvárný refrén a pokaždé jej nepatrně pozměňuje. Dala mu formu popěvku a zpívala kolovrátkovou melodii stále dokola, znovu a znovu.

Pak lehce upravila rytmus. Najednou Achmed doširoka rozevřel oči; srdce poskočilo, oceán pláží krve začal proudit rychleji. Zuřivě zamrkal.

Rapsodie si toho sotva všimla. Byla naladěna na samu píseň; melodie se stala součástí její bytosti. Zvedla tóninu o další půltón a pokračovala v hraní.

Stěna tunelu se zachvěla, jak se tvor lehce protáhl a pak se zase ponořil do spánku. Vzduch se opět ochladil, srdeční tep se zpomalil. Achmed zavřel oči a oddechl si. Přál si, aby tato nebezpečná hra už skončila.

O mnoho hodin později Rapsodie vyčerpaně vstala, a aniž přestala hrát, vrátila se ke vchodu do tunelu.

„*Samohť*,“ nařídila nástroji. „*Hrej pořád dál, donekonečna.*“

Cítera pokračovala v ukolébavce, přestože se Rapsodiiny prsty přestaly dotýkat strun. Popěvek zněl dál, stále se opakovala tatáž jednoduchá melodie. Rapsodie opatrně položila nástroj na zem nedaleko vchodu do tunelu a ustoupila. Hrál pořád dál, donekonečna. *Samohť*.

Otočila se a přistoupila k Achmedovi, jehož oči zůstaly zavřené. Postavila se na špičky a bojujíc s únavou, zazpívala mu do ucha jeho jméno.

„Achmede Hade, zahřej se; pojd’.“ Achmed zamrkal, ale nepohnul se. Příkaz v její písni neúčinkoval.

Vyčerpání na ni zaútočilo a vzalo jí poslední síly. Do očí jí stouply slzy zoufalství, když jen silou vůle zvedla ruce, aby ho uchopila za paže a pověsila se na ně.

„*Pojd’*. Prosím.“

Stále žádná reakce. Rapsodie zatáhla silněji ve snaze odvléct ho z ústí tunelu, ale její úsilí selhalo. Podařilo se jí jen shodit zmrzlé tělo na zem, kde zůstalo bez hnutí ležet.

Vytryskly jí slzy, a dokonce i sám pláč ji tak unavil, že skoro nebyla schopna myslet. Grunthor. Musí se dostat ke Grunthorovi.

Slepě odvrávorala směrem ke Kořeni, kde ho nechali spát. Přelezla na něj, ale tam uklouzla a zůstala ležet na zářícím povrchu Osy světa.

Chvíli tak ležela, příliš unavena, než aby byla schopna pokračovat, s uchem přitisknutým k šumícímu Kořeni pod sebou. Jeho hudba jí opět naplnila hlavu a přinesla klid a útěchu.

Rapsodie se zhluboka nadechla. Hudba Kořene jí pomohla už dříve. Možná že i při své téměř smrtelné únavě v ní najde sílu, kterou bude moci načerpat. Začala zpívat vlastní Pojmenovací notu, *ela*, a pokusila se naladit na tónovou modulaci Stromu.

Po nějaké době ucítila, jak jí do nohou pronikla křehká jiskra energie, a nejistě vstala. Někde tady je Grunthor. Musí ho najít. Má sílu, aby ho našla.

Soustředěna na píseň Kořene vykročila, jeden bolestný krok za druhým, se skloněnou hlavou a pomalu dýchajíc, dokud ji nezastavilo sevření mohutných dlaní.

„Slečinko! Si v pořádku?“

„Achmed,“ vypravila ze sebe a vzhledla do Bolgovy tváře. Trásl se. „Pomoz mi ho odtamud dostat.“

Obr ji beze slova popadl do náručí a rozběhl se směrem, odkud přišla.

Když dorazili k místu, kde Achmed padl, uviděli ho, jak stále leží bez hnutí na zemi. Zatímco si Grunthor svlékal silný plášť, poklekla Rapsodie k Dhracianovi, poplácala ho po tváři, aby zjistila, jestli je při vědomí, a byla štěstím bez sebe, když na zmrzlých rysech zpozorovala známý podrážděný výraz.

Bolgský seržant ho zabalil do pláště, zvedl ho, a protože tělo bylo tak ztuhlé, že se nedalo ani ohnout, nadhodil si ho v náručí jako kládu a opřel o rameno.

„Dokážeš jít sama, slečinko?“ otočil se k Rapsodii.

Rapsodie přikývla, ale nespouštěla oči z Achmeda. Do tváře se mu pomalu vracela barva a i končetiny se mu začínaly uvolňovat. Dívka se usmála. Vzala ho za paži, důkladně zatáhla a nepřekvapilo ji, když ucítila odpor svalů. Nepatrně k ní natočil hlavu a zašeptal jí do ucha.

„Podívej.“

Obrátila se a pohlédla do tunelu, který se pomalu naplňoval tenkými pramínky světla, podobnými vláknům pavučiny. Každé další opakování písne vytvořilo novou nitku, která se připojila ke kruhovému vzoru opřádajícímu stěny tunelu.

„Ta píseň přímo na místě mrzne,“ zašeptala užasle.

S každým novým opakováním bylo vlákno silnější a hudba hlasitější. Tónina už stoupla o tři tóny výše, než když ji Rapsodie začala zpívat, a byla nyní tak odlišná, že s trochou štěstí dokáže zastříť pojmenovací píseň, až ji démon jednou pronese. Popěvek, věc, kterou se Pěvci učili hned na začátku svého studia proto, aby byli schopni zpívat v harmonii se sebou samými, pokračoval dál a vytvářel další vlákna zářící pavučiny. Každé vlákno, chvějící se jako struna její citery, bzučelo opakováním prosté melodie a každá z těchto písní začínala o zlomek vteřiny později než ta předchozí.

„Za chvíli z toho bude kakofonie,“ poznamenala Rapsodie.

Grunthor přikývl. Zatím byly vibrace jen příjemně rozladěné, jako skupina hudebníků bez dirigenta, kteří si hrají každý svým tempem.

„Pod, slečinko, vypadnem odsud.“

13

Jakmile opustili wyrmí tunel, Achmedova síla se rychle obnovila. Byl skoro okamžitě schopen sám jít a trval na tom, aby mu to Grunthor dovolil. Hned se také zaposlouchal do zvuku wyrmího pulsu. Nezměnil se.

Začali hledat východ z podzemí a většinu času putovali mlčky. Achmed o příhodě s wyrmem nemluvil a Rapsodie se o ní také nezmiňovala s nadějí, že přijde doba, kdy o ní budou moci otevřeně hovořit. Chápala, že Achmed bude muset ve vlastní duši vítězně vybojovat ještě mnoho bitev, než toho bude schopen.

Nějakou dobu vedl tunel víceméně rovně. Příliš se nekroutil, ale často měnil výšku, zvedal se a zase klesal tak, jak bezpochyby kdysi sledoval zdroj vody, který dovolil Stromu zapustit kořeny do této hloubky. Čím hlouběji se zdálo, že pronikají, tím častěji naráželi na širší tunely, jež jim dovozovaly spíše kráčet vzpřímeně než skloněni a po čtyřech.

Tu a tam narazili na obrovské jeskyně, jejichž strop se klenul vysoko nad nimi a které jim poskytovaly prostor k volnému nadechnutí. Grunthor se dohadoval, že to jsou místa, kde Kořen najednou nasál ohromné množství vody, čímž nabyl na objemu, a pak se zase ztenčil, jak rostl dál. Tato místa byla často nejnebezpečnější ze všech. Závaly zde byly pravidlem a zamoření cizopasnými housenkami horší než kdekoli jinde.

„Už jsou tu zase.“ Achmedův hlas vytrhl Rapsodii z neklidného spánku. Polkla nasucho a vytasila Lucy. Tábořili v jedné z jeskyní, a tak měli dost prostoru na použití zbraní.

Navzdory tomu, že už si zvykla na neustále se opakující nutnost ničit housenky, stále nedokázala překonat hrůzu, kterou v ní tato slova vždycky vyvolala. Roky strávené na ulici jí ale daly sílu čelit mnoha nepříjemným věcem, a tak si odhrnula vlasy z čela a vzhledla do temnoty nad sebou.

Copak to nikdy neskončí? pomyslela si, když se vlna larev objevila v dohledu. Naučili se bojovat s nimi potmě, protože světlo housenky dráždilo, takže se pohybovaly rychleji a útočily divočeji. *Pokolikáté už to děláme?*

Slabá záře svítících lišejníků jí dovozovala vidět je, jak se blíží po Kořeni. Jako příkryvka plíživé zkázy se sunuly kupředu a padaly z oddenků Kořene nad nimi.

Všichni tři se rozestavili na povrchu Kořene, Grunthor se Sekáčem, Achmed s tenkým stříbřitým mečem, který neuznal za hodna obdařit jménem. Housenky začaly padat shora, nejdřív jedna po druhé, pak v celých prškách jako listů na podzim.

Jak bylo jejich zvykem, utvořili pravidelný trojúhelník a sekali do housenek, ještě když padaly. Ale jen Achmed se dokázal vyrovnat rychlosti housenek; bolgský obr a lirinská Pěvkyně se namísto toho naučili koordinovat své pohyby tak, že se navzájem doplňovali, a přitom si nepřekáželi. Ne vždy jim to vycházelo – občas některý z nich vybočil z rytmu – ale většinou se jim podařilo pobít vlnu housenek a připravit se na další útok.

Plazící se masa byla stále blíž; Rapsodie a Grunthor budou mít brzy co do činění se žravým kobercem namísto padajícími proudy. Ty ponechali Achmedovi, aby je chránil před útoky shora, zatímco oni začali sekat do těch, které se jim plazily v ústřety.

Rapsodie si vzala na starost levou stranu, Grunthor pravou a Achmed mával mečem nad nimi, aby pobil padající parazity.

Rapsodii za divokého boje často napadalo, že právě při této činnosti se nejvíce projevuje důvěra, kterou si časem vůči sobě vypěstovali. Achmedova zbraň jim svištěla kolem uší a chránila je před ostrými zuby a zákeřným jedem, který působil nesnesitelné pálivé svědění a občas i horečky.

On sám naproti tomu musel spoléhat na ně dva, že se jim podaří zničit většinu plazících se larev dřív, než dospějí až k němu. Rapsodie někdy uprostřed nejzuřivějšího zápasu zjišťovala, že hloubá nad tím, jak se nerovné příspěvky všech tří spojují do působivé ukázky bojové spolupráce, při níž se konečně cítila jako rovnocenný partner.

Odporné pukání těl housenek přeseknutých mečem, odpudivý puch jejich tělních tekutin, který jim lpěl na šatech ještě několik dní potom – to byly noční můry každého setkání s těmito tvory. Nakonec Rapsodie vzhlédla, aby spatřila jednoho nebo druhého Bolga, jak dává znamení, že je po všem, jak to nyní dělal Grunthor, a vyčerpaně klesla na zem, z níž předtím odkopala mrtvá těla.

Pak přišla očista, zásadní záležitost spočívající v prohlídce všech míst na těle i šatech, která by mohla posloužit jako úkryt

těch nejmenších larev. Tito tvorové často dokázali nehybně čekat, dokud hostitel neusnul, a potom mu jako klišťe zavrtat purpurovou hlavu do kůže a sát krev. Ranka, kterou v pokožce zanechali, se pak obvykle bolestivě zanítla.

Rapsodie byla Grunthorovi vděčná za to, že ji seznámil se starým bolgským obyčejem nechávat si alespoň jeden nehet dlouhý, aby jím bylo možné přejet přes všechny švy oblečení a zabít tak parazity. To byl také, jak zjistila, jediný důvod, proč měl nehty tak dlouhé, že připomínaly drápy: byl tak schopen zbavit se všech hníd a vši.

„Promiň,“ řekla mu. „Myslela jsem, že je máš proto, abys jimi mohl trhat své protivníky.“

„K tomu se taky skvěle hoděj, slečinko,“ odpověděl s úsměvem.

Dokončila prohlídku, a když zvedla hlavu, všimla si, že Achmed zamyšleně hledí do dálky.

„Co se děje?“

Otočil se ke Grunthorovi. „Všiml sis, že jich je čím dál víc?“

„Jo.“

„Možná je to tím teplem.“

„Jakým teplem?“ zeptala se Rapsodie zmateně.

Achmed na ni vrhl mírně překvapený pohled. „Ty to necítíš?“

Soustředila se na vzduch kolem sebe. Zdál se jí trochu teplejší. „Asi ano,“ řekla nejistě.

„Je tu někde oheň. Taky to cejtím,“ dodal Grunthor.

Rapsodiiny oči potemněly strachem. „Kde by se na Kořeni vzal oheň? Z nějakého dolu nebo sopky?“

„Možná,“ prohodil Achmed nenuceně. „Nebo jsme se ocitli v blízkosti středu. Legendy tvrdí, že jádro Země je ohnivé.“

Z Rapsodiina hrdla unikl příškrčený zvuk. Také znala ony legendy a při té myšlence se jí sevřelo srdce. Pokud se teprve teď přiblížili ke středu, nejsou ještě ani v polovině cesty. A kromě toho bude oheň ve středu Země představovat překážku, kterou se

jim sotva podaří překonat, takže zůstanou uvěznění hluboko v podzemí.

„Jdeš?“ Achmedův hlas přerušil její chmurné úvahy.

Pomalou vstala, protáhla si ztuhlé svaly v nohou a zádech a ucítila palčivou bolest po kousnutí housenky, která pronikla její obranou. „Asi ano,“ odpověděla. Zasunula Lucy zpátky do pochvy na zádech a znovu zaujala své místo při cestě po Kořeni.

Problém nastal zanedlouho. Oheň stále ještě nebyl v dohledu, ale teplota rychle stoupala, jako by někde před nimi zuřily pekelné plameny.

Rapsodiiny vlasy, snad odnepaměti vlhké a zplhlé, vyschly do zcuchaných chomáčů připomínajících seno. Horko z dosud neviditelného zdroje před nimi vysušilo i šaty, z nichž po tak dlouhé době a cestě zbyly už jen rozedrané cáry. S teplem se dostavila úleva i bolest. Kůže jí praskala, ale klouby a kosti si libovaly, protože loupání a píchání v nich polevilo.

Kromě toho zde došlo i ke změně písně Země. Jedinou příjemnější částí celého tohoto dobrodružství pro Rapsodii bylo, když mohla ležet na zádech nebo na břiše a vnímat hluboké melodické vibrace, které slyšela už od počátku, hlas Kořene plný života, znějící nekonečnou společnou moudrostí času. Nyní v něm bylo ještě více života, tóny se měnily rychleji.

„Zajímalo by mne, jestli se teď Kořen cítí zdravěji, když je těch housenek méně,“ řekla.

„Ty by ses necejtila?“ šťouchl do ní Grunthor.

„Naše úsilí nepochybně významně snížilo početní stav těchto cizopasníků,“ prohlásil Achmed a rozhlédl se po čedičových stěnách kolem sebe.

„Tak významně zase ne, když vy dva jste pořád ještě tady,“ zažertovala Rapsodie. Achmed se usmál, přátelsky a pobaveně; byl to výraz, jaký na jeho tváři ještě nikdy neviděla, tím si byla jista. Zdálo se, že stejně jako Kořen se začala uzdravovat i jejich nálada.

Oheň si dal načas, než se jim ukázal. V podzemí přišli o všechny nástroje na měření času, takže teď nedokázali odhadnout, jak dlouhá doba uplynula od okamžiku, kdy ucítili teplo, ale Rapsodie už dávno mluvila bolgsky, jako by to byl její mateřský jazyk, a Grunthor zvládl nejen psaní, ale i kaligrafii a notový zápis. *Jak dlouho už tohle trvá – rok? Víc?* přemýšlela Rapsodie jedné noci. *Určitě už to teplo cítíme aspoň takovou dobu, a ještě jsme nedorazili ke zdroji.* Začala pochybovat, že se té chvíle dožijí.

Nejprve to byly jen nepatrné rudé odlesky na skalnatých okrajích tunelu. Horko zesílilo; nyní už měli pocit, že je cítí odnepaměti. Vzpomínka na chlad a vlhko, provázející tak velký úsek jejich cesty, jim teď připadala neskutečná. Půda byla suchá; vlhkost se z ní vlivem žáru vypařila.

Nově nalezené teplo jim putování na jednu stranu usnadňovalo, na druhou i ono s sebou přinášelo různá nebezpečí. Občas se stalo, že se neočekávaně vznála zpuchřelá látka šatů, a kovové zbraně se zahřály tak, že nebylo možné udržet je v ruce. Také voda k pití se hledala mnohem hůře, což jim působilo starosti.

Nakonec Achmed zůstal stát a počkal, až ostatní dva dojdou až k němu. „Oheň,“ řekl prostě. Grunthor zamžoural a pak zavrtěl hlavou. Rapsodie se ani příliš nepokoušela namáhat zrak; věděla, že se Achmedovi nemůže vyrovnat, obzvlášť ve tmě.

Kráčeli dál a po nějaké době dokonce i Rapsodie rozeznala v dálce třepotavou zář, která naplňovala tunel před nimi. Sám Kořen, po němž kráčeli, suše praskal pod tlakem jejich nohou. Strop jeskyně se zvedl do závratné výšky. Jak se svým zdánlivě hlemýždím tempem blížili k ohni, začalo být jasné, že celý průchod je přehrazen hradbou plamenů.

Oheň v jádru Země hořel myriádou barev, temněji než na povrchu. Plameny tančily a olizovaly rozžhavené stěny, modré a purpurové a bílé v harmonii s ohnivými barvami, na jaké byla

Rapsodie zvyklá. Projít kolem nebylo možné; výheň zaplňovala celý prostor a pronikala svým světlem a žářem do všech skulin. Rapsodie zůstala stát, uchvácená oním pohledem, až ji z oslnivě ostrého světla začaly pálit oči. Zavřela je.

„Zatracenej *hrekin*,“ zaklel Grunthor za jejími zády. „Sme v pasti. To sme mohli stejně dobře zůstat sedět v Eastonu.“ Achmed neřekl nic.

Za semknutými víčky Rapsodie naslouchala nikoli svým zdrceným společníkům, ale písni ohně. Na rozdíl od hlubokého pomalého tónu Země ohnivá píseň hučela a praskala životem, zpívala melodii nádhernější než všechny, jaké kdy v životě slyšela.

Její zvuk vyvolal z Rapsodiiny duše vzpomínky v jejich kráse téměř bolestné, noci u krbu, před nímž jí matka česala vlasy, dožínkové ohně obklopené zvuky tance a oslav, podzimní táborový ohniček, u něhož dostala první polibek. Jas ohně jí ozařoval tvář a odrážel se v rozčuchaných vlasech, takže vypadaly, jako by zářily vlastním světlem. Ve zvuku plamenů zněla výzva, pozvání k tanci, které toužila přijmout. Bezděčně vykročila.

Ramena jí sevřely silné, kostnaté ruce a rychle ji otočily. Uslyšela Grunthorův vyděšený výkřik a překvapeně otevřela oči.

„Co si myslíš, že vyvádíš?“

Achmed, který jí stále držel za ramena, jí zkoumavě hleděl do tváře. „Kam chceš jít, Rapsodie?“

Slovo jí vylétlo z úst dřív, než je stačila zadržet.

„Dopředu,“ řekla.

14

„Projdu skrz,“ řekla prostě. Grunthor se hlasitě zasmál.

„Jestli chceš spáchat sebevraždu, rád ti pomůžu udělat to způsobem, kterej nepoškodí maso,“ ušklíbl se. „No tak, slečinko, zpatuj se.“

„Podívejte se.“ Rapsodie ztratila trpělivost. „Zpátky nejdu. Nemohu. Nikdo z nás nemůže. Pamatujete si všechny ty závaly? Cesta je odříznutá. Nikdy bychom se nedostali ven. Zbývá nám jediná možnost. Jít kupředu.“

„A jak přesně bys to chtěla provést?“ zeptal se Achmed. Jeho hlas zněl upřímně, nebo v něm alespoň znělo takové množství upřímnosti, jakého byl schopen.

Rapsodie se zhluboka nadechla. Věděla, že to, co se chystá říct, bude znít přinejmenším bláznivě. „Pamatujete si, co jsem vám jednou povídala o jménech a jak nás mohou učinit takovými, jakými jsme byli?“

„Mlhavě.“

„No, přemýšlím o tom od okamžiku, kdy se naskytla ta možnost. Domnívám se, že jediný způsob, jak překonat oheň, je zahalit se do písně našich jmen a doufat, že na druhé straně vyjdeme přetvoření.“

„Ty první, drahá dámo,“ uchechtl se Grunthor.

„Jistěže,“ odpověděla spěšně. „Jinak by to ani nešlo.“

„Ty se ale opravdu zoufale snažíš dostat odsud ven,“ řekl Achmed. V jeho tónu se mísila sympatie se sarkasmem a Rapsodie si jej v duchu nazvala sympakastickým.

„Má někdo z vás nějaký lepší nápad?“

Sedla si na kořen, otevřela svůj odřený vak a vytáhla z něj higen, strunný nástroj velikosti dlaně, připomínající maličkou harfu. „Pokud se dostanu skrz, vrátím se pro vás, když budu moci.“ Smetla si špínu z cárů pláště a znovu vstala. „Jestli se nevrátím, aspoň budete vědět, že musíte zkusit něco jiného.“

Grunthor zavrtěl hlavou a zamračil se na oheň před nimi. „To vím i bez toho, abys kvůli tomu zahodila svůj život.“

„Nech ji jít,“ řekl Achmed tiše.

Rapsodie se usmála. „Děkuji ti. Když to nedokážu, tak se mne aspoň konečně zbavíte.“

Grunthorovo rozčilení očividně vzrůstalo. „Kdybysem se tě chtěl zbavit, tak sem to udělal už dávno. Moh sem ti jednou rukou zlomit vaz a bylo by to hotový.“

Ovinula třesoucího se obra pažemi. „No, kdysi dávno možná. Ale od té doby jsem od tebe dostala pěkných pár lekcí šermu.“ Přitáhla si ho blíž k sobě a on se sehnul, aby ji objal. „Na shledanou, Grunthore. Neboj se. Vráťím se pro vás.“

Jemně ji od sebe odstrčil a s nuceným úsměvem se na ni podíval. „Já sem si myslel, že musíš vždycky mluvit pravdu.“

Rapsodie ho pohladila po tváři. „Vždyť já mluvím,“ řekla tiše. Otočila se k zahalenému muži, který jí připravil tolik trápení a v první řadě ji uvěznil v podzemí.

„Na shledanou, Achmede.“

„Pospěš si,“ zabručel. „Nebudeme tu na tebe čekat dlouho.“

Rapsodie se hlasitě zasmála. „No, to je pěkná pobídka.“ Hodila si vak přes rameno a vykročila k běsnícímu ohni. Oba Bolgové sledovali, jak se její drobný černý stín zvětšuje na pozadí šlehajících plamenů a pak mizí ve stěně oslnivého světla a žáru.

Když došla nejbližší, jak dokázala snést, zavřela oči a přitiskla si higen k hrudi. Drobné struny byly na dotek horké; Rapsodii pálily prsty, když na ně drnkala a snažila se přitom zpívat tu správnou píseň, píseň sebe samé.

Zнала jediný tón, který rozeznával její duši, *ela*, šestou a poslední notu na stupnici. *Každá osoba je naladěná na určitou notu*, řekl jí učitel. Rapsodii opravdu pobavilo, když zjistila tu svou: byla šestým a posledním dítětem v rodině. Nota jí dokonale padla, dávala jí smysl. Nyní ji nasadila a ucítila známou vibraci. Složit melodii, která měla postihnout její podstatu, bylo mnohem náročnější. Nejjednodušší bylo vyjádřit hudbou své skutečné jméno; tím začala.

Z prosté melodické linky vybudovala refrén, nápěv, který rozeznával její nitro a působil, že ji brněla kůže. Notu po notě, takt po taktu skládala píseň, připojujíc svůj hlas k melodii, kterou hrála na higenu. Pak sebrala všechnu svou odvalu a vstoupila do plamenů.

Když došla na okraj rozběsněného živlu, začaly ji z prudkého světla pálit oči. Sžíravá bolest ji přinutila zavřít je. Ale šla dál; stále zpívala a modlila se přitom, aby v případě, že se mylí, zahynula rychle a příliš dlouho netrpěla.

V ohni vanul přirozený vítr, který rozevlál plavé vlasy, takže se jí rozzářily kolem hlavy jako pochodeň. Dýchalo se jí stále hůř a hůř. Otevřela oči a zjistila, že je obklopena stěnami plamenů.

Prapůvodní píseň ohně nyní zněla mnohem hlasitěji. Rapsodie s ní sladila svou pojmenovací píseň, aby zpívala v harmonii. Oči ji najednou přestaly pálit; rozhlédla se a uviděla plameny nádherných barev, jak se kolem ní vlní jako vysoká tráva v poryvech větru. Zaplavil ji pocit klidu a bezpečí. Oheň ji poznal. Už jí neublíží.

Zářivé odstíny safírově modré barvy pableskovaly na rudooranžových stěnách olizovaných žlutými jazyky. Rapsodie cítila, jak se bolest v kloubech a kostech rozplývá a mizí. Mlhavě ji napadlo, že je možná obětována, pohlcena ohnivým jícnem. Byl to ale pocit podobný radosti, pocit naprostého odevzdání a přijetí. Zpívala čím dál hlasitěji a proměnila spojené melodie ohně a sebe samé do jediné oslavné písně.

Cesta před ní byla stále jasnější; před očima se jí objevovaly černé skvrny, které vzápětí beze stopy mizely. Zatvrdila se ale a pokračovala v chůzi. Stálo ji mnoho sil, aby se přinutila vyjít z ohně ven. Věděla, že kdyby se poddala sladké nádhře onoho místa, zůstala by tam a šťastně by vstřebávala píseň ohně, dokud by se nestala jeho součástí.

Najednou příjemné teplo přestalo působit na její tvář; bylo to, jako by do ní uhodila vlna studené vody. Otevřela oči a viděla před sebou temnotu, přestože na okrajích zorného pole stále

zářily ohnivé stěny. Před ní se prostíral tunel podobný tomu, jímž přišli. Přestože se stále nacházela v náruči ohně, zachvěla se. Podařilo se jí přejít na druhou stranu.

Otočila se a stále zpívajíc se rozběhla zpátky.

Grunthor úzkostlivě hleděl do oslepující záře plamenů a šedo zelená kůže se mu leskla potem. Po době, která mu připadala nekonečná, zamžoural a ukázal do ohně.

„Už ji vidím, pane!“

Achmed přikývl. O okamžik dříve zpozoroval její stín, vysoký až ke stropu a mihotající se ve vlnách ohně.

Žena, která vystoupila z plamenů, mlhavě připomínala Rapsodii, ale vypadala jinak. Její vlasy už neměly barvu bledého zlata; oheň je vyleštil do teplého odstínu průzračného medu. Zamávala na ně z okraje ohnivé výhně.

„Pojďte rychle,“ vybídla je. „Nevím, jak dlouho zůstane stezka otevřená.“

Oba Firbolgové se k ní rozběhli, chráníce si přitom rukama oči před žářem. Rapsodie zvedla ruku, aby je zadržela, ale příliš pozdě. Kapuce Achmedova pláště se vznítla a Dhracianovu hlavu zahálily plameny. Rapsodie s hrůzou přihlížela, jak ho Grunthor srazil k zemi a uhasil oheň tím, že ho vyválel v bílém popelu, jehož tu ležela silná vrstva.

Achmedovo jméno znala, sama mu je dala. Začala je zpívat a opakovat stále dokola. Grunthor pomohl otřesenému muži vstát a dovedl ho k ohnivé stěně. Rapsodie naznačila seržantovi, aby počkal, a vzala Achmedovy ruce do svých. Jeho oči v hlubinách kapuce zazářily, když uslyšel píseň svého jména. Musela v něm vzbuzovat stejně blažený pocit, jaký zakusila i ona sama.

Když se ujistila, že může stát vzpřímeně, pustila jeho ruce a začala hrát na higen. Sprádala pro něho píseň, založenou na melodii jeho jména.

„Cítíš vibrace té písně na kůži?“

„Ne.“ Cáry kapuce mu sklouzly z hlavy a odhalily strašlivou spáleninu, která zasáhla čelo a oči; Achmed byl slepý. Rapsodie při tom pohledu zabořily vlastní oči. Zranění vypadalo děsivě.

Rychle zauvažovala. „Pověz mi o sobě něco, co bych mohla přidat, abych tě lépe vystihla,“ řekla. Už k melodii připojila hudební vyjádření jmen *Firbolg* a *Dhracian*. „Mám tě přejmenovat a dát ti tvoje staré jméno, Bratr?“

Achmed zavrtěl hlavou tak zuřivě, až do plamenů odlétly kapky jeho potu. Na tváři se mu odrážela hra ohně za jejími zády.

„Které dítě v pořadí jsi byl ve své rodině?“

Promluvil s obrovským úsilím. „Prvorozený.“

Rapsodie přikývla a vetkala toto slovo do melodie. Z výrazu jeho tváře odhadla, že pro něho má toto zařazení ještě nějaký jiný význam.

„Ještě jednu stopu, Achmede, cokoli, co je částí tvé totožnosti. Jaké je tvoje povolání?“

Achmed se neovladatelně roztřásl, jak ho přemohl šok ze zranění. Ve snaze, aby zřetelně slyšela, co jí řekne, se naklonil co nejbližší k ní.

„Vrah,“ zašeptal.

Rapsodie zamrkala. *Samozřejmě*, pomyslela si. Začala znovu zpívat píseň, obohacenou o nový rozměr.

Achmedovy zjizvené oči se rozevřely; tiše přikývl, když ucítil, jak ho píseň opřádá a zahaluje, stejně jako předtím ji. V příštím okamžiku se před Rapsodiiným vnitřním zrakem objevil obraz. Byl to Achmed na pokroucené spojnici Kořene, kde se setkávaly tisíce stezek vedoucích do různých směrů, jak nenuceně vybírá cestu břichem světa. Choval se tak sebevědomě, byl si tak naprosto jist svou volbou, jako by vůbec neexistovala možnost, že by se mohl zmýlit.

Neomylný stopař, který vždy najde cestu, zpívala. Achmedovo tělo jako by zprůsvitnělo a začalo stejně jako předtím jeho tvář odrážet světlo Velkého ohně. Rapsodie ho uchopila za ruku a vtáhla ho do plamenů. Spěchala s ním na druhou stranu a zpívala,

využívajíc všech svých schopností Pojmenovatelky. Za stěnou ohně ho uložila do tunelu a rozběhla se pro Grunthora.

Při pohledu na třesoucího se obra ozářeného mihotavým světlem ohně se Rapsodii sevřelo srdce. Rysy v šedo zelené tváři, stažené do výrazu, v němž rozpoznala téměř šílenou hrůzu, se sice poněkud uvolnily, když ji uviděl, ale stále se v nich zračila hluboká starost.

„Kde je, zlatíčko? Je v pořádku?“

„Pojď!“ vykřikla do hukotu plamenů a naléhavě na něho zamávala.

Grunthor k ní přiběhl a popadl ji za ramena. „Je v pořádku?“

„Neboj se, zvládneme to –“

Přerušilo ji vzteklé zavytí. Roztřáslo mohutné svaly až k rukám s ostrými drápy, které jí svíraly ramena, zadusilo její sebejistotu a proměnilo její slova v bolestné zalapání po dechu. „Kde je?!“

Rapsodie uchopila obrovské ruce a odtáhla je od sebe. „Je na druhé straně. Je slepý, ale žije.“ Viděla, jak zuřivý výraz v jeho tváři vystřídala úleva, jak zaťatá čelist povolila, a znovu ji bodlo u srdce. Zнала strach, který ho trýznil, a věděla také, že se ani v nejmenším nebojí sám o sebe. Zvedla chvějící se dlaň a pohladila ho po nestvůrné tváři.

„Jak zní tvoje firbolgské jméno?“ Obr otevřel ústa, z nichž se vyřinul sled hvízdavě vrčivých zvuků, zakončený hrdelním zachrčením. Rapsodie pomalu vydechla a zavřela oči. „Zopakuj mi to,“ řekla a silou vůle potlačila vlnu paniky, která se vzedmula v jejím nitru.

Pozorně si vyslechla zvuky, mísící se s řevem plamenů, a vynasnažila se co nejlépe přizpůsobit svůj hlas Grunthorovu. Po několika pokusech ucítila zpětné vibrace, vycházející z místa před ní. Otevřela oči a spatřila seržanta obklopeného kruhem světla.

„A jsi taky Bengard?“ Grunthor přikývl. *Dítě písku a širé oblohy, syn jeskyní a země temnoty*, zpívala. *Bengard, Firbolg, seržant. Můj cvičitel, můj ochránce. Pán smrtonosných zbraní. Nejvyšší moc, kterou je nutné za všech okolností bezpodmínečně poslouchat*. Jemné bzučení zesílilo.

Grunthor v úsměvu vycenil zuby. „To sem přesně já, slečinko. Cejtím, jak to ve mně všecko hučí. Tak dem za ním, ne?“

Rapsodie mu úsměv oplatila. „Grunthore, ty jsi tak věrný přítel, silný a spolehlivý jako sama Země. Pojd', vezmi mě za ruku.“

Vedla obřího Bolga ohněm, zpívala jeho jméno a vlastnosti, jimiž ho popsala, zpívala pojmenovací píseň znovu a znovu, dokud se tančící plameny opět nerozevřely.

Zamrkala a rozhlédla se. Byli na druhé straně, venku z ohně, obklopeni temnotou. Rapsodie zabořila tvář do Grunthorovy hrudi a snažila se vyrovnat s náhlou bolestivou ztrátou konejšivého tepla, aniž by propukla v pláč.

Obr pozorně přihlížel, jak Rapsodie odvíjí obvazy. Už se nacházeli o hodně dál v tunelu, ale na stěnách se stále mihotaly odlesky ohně. Připravila Achmedovi na oči obklad z léčivých bylin, přestože proti tomu neústupně protestoval.

Teď ležel s hlavou v jejím klíně a netrpělivě mumlal, zatímco odmotávala pruhy lněné látky.

„Říkal jsem ti, že to je zbytečné. Já vidím.“

„A proč jsi mi to neřekl, než jsem tě obvázala?“

„Byl jsem v bezvědomí,“ odsekl.

Rapsodie se zahihňala. „Aha, takhle to bylo; mně se hned zdálo divné, že tak ochotně spolupracuješ.“ Sňala druhou vrstvu obvazu. „Tak, to byl jen utišující prostředek na zmírnění bolesti —“

„Mě nic nebolí,“ přerušil ji vztekle.

„– takže až se dostaneme na bezpečné místo, budeme tu ránu muset –“ Rapsodie bez dechu zírala do Achmedovy tváře. Zranění zmizelo.

„Bohové,“ zašeptala.

Achmed si strhl z hlavy zbytek obvazu. „Říkal jsem ti, že jsem vyléčený.“

Grunthor také vytřeštil oči. „Ech, pane, já bysem řekl, že si vyléčenej o trochu víc, než si myslíš.“

„A tím myslíš co?“

Grunthor vytáhl svoji válečnou sekeru, dlouhou, spíše halapartně podobnou zbraň, kterou nazýval Pozdravy nebo zkráceně Poz. „Tak se podívej. To zranění, který si utržil před pěti rokama při tom souboji na nože v Královci?“

„Ano?“

„Je pryč. Uvidíš sám.“

Achmed vzal sekeru do obou rukou a zahleděl se do vyleštěné ploché strany. V příštím okamžiku si vykasal tuniku a prohlédl si břicho.

„Moje jizvy zmizely.“

„Moje taky,“ přidal se Grunthor a podíval se na Rapsodii, která si zkoumala zápěstí. Vzhledla k němu a přikývla.

„Všechna naše zranění se ztratila a jizvy taky zmizely. Jak je to možné?“

Rapsodie se usmála. „Vzpomeňte si na to, co jsem vám kdysi dávno řekla.“ Achmed se posadil a vrátil se ve vzpomínkách k jejich rozhovoru po prvním boji s housenkami, když poprvé zpívala píseň uzdravení a ošetřovala mu ránu na předloktí.

Jen si dělejte legraci, když máte chuť. Ale takováhle nebo jiná hudba bude tím, co nás odsud dostane.

Možná v tom případě, že mě ten tvůj zpěv rozdráždí natolik, že použiju tvoje tělo jako nebozez a vyvrtám jím díru až na povrch.

Je to součástí toho, co dokáže Pojmenovatel; neexistuje žádná věc, žádný pojem, žádný zákon tak silný, jako je moc

jména dané věci. Jsou s ním svázány naše totožnosti. Je to podstata toho, čím jsme, náš vlastní příběh, a někdy nás může učinit tím, čím jsme byli původně bez ohledu na to, jak jsme se změnili.

„Chceš říct, že jsme byli znovu stvořeni?“

Rapsodie pokrčila rameny. „Nevím, ale myslím si to. Když jsem tím ohněm šla poprvé, měla jsem pocit, že celé moje tělo shořelo, jako bych byla zápalná oběť. Protože jsem po celou dobu zpívala naše pravá jména, myslím, že škody, které nám na tělech napáchal život nebo osud, se na těch nových neobjevily. Jsou nějaké jiné projevy, které bychom mohli prozkoumat?“

Achmed si pomalu přešel rukou po hrdle. Neviditelný obojek, s jehož pomocí ho démon kdysi ovládal, se roztrhl, když ho tehdy v eastonské uličce přejmenovala, a byl pryč tak dlouho, že se teď už žádná změna nedala zpozorovat. Kostí, které měl kdysi zlomené, byly silné a zdravé, jako kdyby nikdy neutrpěly, ale opět si nebyl jist, jestli to tak necítil i před ohněm.

„Nevím; obnovilo se tvoje panenství?“

Rapsodie ucukla jako bodnutá. Obvykle podobné žerty nebrala na vědomí, ale očištná, děsivá a vzrušující zkušenost průchodu ohněm vyčerpala její schopnost odolávat urážkám. Grunthor si všiml jejího výrazu a hněvivě se na Achmeda zamračil. Pak se na ni obr zнову zahleděl a úžasem otevřel ústa.

„Zlatíčko, otoč se na chvíličku sem.“

„Dejte mi pokoj,“ odsekla Rapsodie. „Nemám náladu na vaše legrácky.“

„Ne, slečinko, prosím,“ naléhal Grunthor. „Chtěl bysem se na tebe pořádně podívat.“

Rapsodie se pomalu otočila, ale oči k nim nezvedla.

„Páni,“ vydechl Grunthor. Achmed vzhledl a ucítil, že i jemu klesá čelist.

Rapsodie byla krásná už předtím, než prošla ohněm, přestože špína a čas strávený v podzemí její vzhled poněkud pošramotily.

To se ale podstatně změnilo; oheň spalil každou nedokonalost, takže bytost, kterou měli před sebou, sotva poznávali.

Dlouhé vlasy se třpytily v odlescích vzdáleného ohně a zářily jako tekuté zlato. Pokožka byla zbavena všech vad a nečistot a měla nyní barvu a vzhled okvětního plátku růžové růže. Když k nim v příštím okamžiku zvedla rozzlobený pohled, zajiskřily smaragdové oči jako broušené drahokamy a zachytily v sobě světlo vzdáleného ohně odrážející se od stěn tunelu. Bývala půvabná; teď byla víc než nádherná. Dokonce i firbolgské oči zaznamenaly auru nadpozemské krásy, která z ní vyzařovala.

„Co je?“ zeptala se podrážděně.

Grunthorovi chvilku trvalo, než našel hlas. „Bohové, milostslečinko, ty si úchvatná.“

Rapsodiina překrásná tvář změkla a výraz, který přes ni přelétl, způsobil, že se oběma mužům rozproudila krev a začala se náhle městnat v oblasti poněkud níže pod pasem. „To je od tebe moc milé, Grunthore. Ráda jsem pomohla,“ řekla jemně. „Mohla jsem vám tak aspoň oplatit za to, jak jste pomáhali vy mně.“

„Takle sem to nemyslel,“ zavrtěl hlavou Grunthor. „Si jiná.“

Rapsodie svraštila obočí. „Jak to myslíš?“

„Myslí tím,“ ozval se Achmedův sevřený hlas, „že kdyby ses vrátila ke své staré práci, mohla by sis říct cenu, jakou bys chtěla, a dostala bys ji jen za to, aby se na tebe ten muž mohl podívat.“

Rapsodie roztrpčeně potřásla hlavou. „Přála bych si, abys přestal dělat nářázky na moji bývalou práci,“ řekla. „Já tě taky netrápím připomínkami tvých starých hříchů. A věř mi, nikdo nezaplatí jen za podívání.“

Achmed si povzdechl. Teď by zaplatili. „Rapsodie, vypadáš mnohem lépe než předtím. Jsi ohromující.“

Rapsodie se mu zadívala do tváře ozářené vzdáleným světlem zemského jádra. Achmed vždycky pečlivě ukrýval obličej pod kapuci a rouškou a choval se jako člověk, který má pocit, že svým vzhledem působí nepříjemně, možná dokonce děsivě. Teď,

když ho viděla odhaleného, nemohla pochopit, proč to dělal. Nebyl ošklivý, alespoň podle jejího mínění. Vlastně byl zvláštním způsobem hezký; namísto tváře, v níž by se zračila ukrutnost, viděla nedokončené dílo boha vyrušeného od své práce.

Bylo snadné představit si postup umělce, který ho stvořil, nedokončenou hlavu hliněné sochy posazenou na jeho těle, plnou nerovností, neuhlazenou, s nevelkým hrbolkem namísto nosu, nerovnoměrnými prohlubněmi vytlačenými palci tam, kde jednoho dne budou oči, a dalším tahem palce naznačenými ústy bez rtů, jemně zkřivenými do poloúsměvu, poloúsklebků.

To vše společně s nesourodyma očima a jemným pletivem cév pod povrchem kůže vytvářelo umělecké dílo nikoli klasicky krásné, ale dráždivě přitažlivé a výjimečné. Možná že on ji viděl podobným způsobem.

„Víš, ty taky nevypadáš nejhůř,“ řekla s lehkým úsměvem.

Achmed se podíval na Grunthora a oba zavrtěli hlavami. Nepochopila. A zdálo se být jasné, že ani nepochopí.

15

Radostné vzrušení z toho, že překonali oheň, rychle pominulo, když se tři poutníci opět vrátili k důvěrně známé rutině šplhání a lezení po Koření, který jako by splynul se samotným Časem, nekonečným a nepřekonatelným. Cesta však nyní byla přece jen poněkud příjemnější, protože věděli, že prošli středem Země, takže už urazili více než polovinu své trasy.

Možná, že zoufalství hraničící s šílenstvím z první části cesty bylo příčinou, proč se nevrátili ke starému životu. Teď, přestože cesta působila stejně nekonečně a čas plynul se stejnou mučivou netečností, měli naději, že dojdou k cíli. Když se stěna ohně stala

jen vzdálenou vzpomínkou, zmizelo spolu s ní i světlo, a tak nyní opět putovali v temnotě.

Šaty a kožené věci měli roztrhané a prodřené, boty rozbité, z kalhot cáry s dírami na kolenou. Grunthor obětoval kapuci svého pláště a Rapsodie náhradní struny z citery k výrobě nového obutí. Ovinuli si látku kolem nohou a ovázali strunami, aby se chránili před ostrými kameny čedičového tunelu. Namísto podrážek použili pruhy kůže z toho, co kdysi bývalo botami. Ale i s touto náhražkovou obuvi často končili daný úsek cesty se zkrvavenými chodidly.

Rapsodie zase začala zpívat hvězdám a slunci, přestože dělení času na noc a den zde nemělo význam a ona se nacházela tak daleko od svítání a noční oblohy, jak jen to bylo možné.

A tak zpívala ranní píseň, když se po probuzení snažila rozčesat si vlasy, a poté co se unaveni cestou zastavili a utábořili, zpívala večerní modlitbu, ačkoliv se jí několikrát stalo, že uprostřed písně usnula vyčerpáním.

Grunthor a Achmed ji tiše poslouchali, a dokud nedozpívala, nepromluvili. Často pak ještě strávili několik chvil rozhovorem o plánech, o nichž věděli, že by ji rozrušily, kdyby byla vzhůru.

Zvláštní bylo, že se na žádném z nich neprojevalo působení času. Oheň je zbavil jizev a části vrásek, jimiž muže poznamenaly války a těžký život. Když už nic jiného, vypadali všichni tři mladší než v okamžiku, kdy před celou věčností vstoupili do Sagiy.

Rapsodie jako by každým dnem více zářila. Aura přitažlivosti kolem ní, téměř podobná magnetickému poli, byla zřetelná i v temnotě, přestože její tvář většinou zůstávala skryta. Trvalost jejich společného mládí jako by popírala nekonečnost cesty. Ale silná vrstva špíny, která je pokrývala, jim stejně znemožňovala rozeznat svůj vzhled.

Po nějaké době začalo být jasné, že se blíží k povrchu Země. Lezli a šplhali stále vzhůru a pak museli zdolat podobný kořen, jako byl ten, po němž kdysi sestoupili.

Všechno bylo zase strašlivě kluzké a mokré. Do Rapsodiiných prochladlých kostí a kloubů se vrátila bolest. Někdy se brodili po pás hlubokými kalužemi vody a bláta. A nejednou je překvapila záplava, v níž se všichni málem utopili.

Nakonec se dostali do vodorovné jeskyně, sušší než tunely, z nichž vyšli. Strop zde byl vyšší, takže mohli vzpřímeně kráčet mezi stalaktity, které jim hrozivě visely nad hlavami a kapala z nich voda. Vytvořily se zde i stalagmity, trčely ze země jako zuby obrovské nestvůry, do jejíž tlamy neprozřetelně vstoupili.

Opatrně se proplétali mezi skalnatými výčnělky. Grunthor si přivodil několik zranění, když do krápníků vrazil hlavou, odřel se o ně nebo svým těžkým krokem způsobil, že se některý utrl a spadl na něho.

V jedné části jeskyně si všimli dlouhého tenkého stalaktitu, který trčel v podivném úhlu z kamenné stěny kousek pod stropem. Vzhledem k vratké poloze jej Achmed obezřetně obešel tak, aby ani v nejmenším nenarušil jeho klid.

Když jej mījela Rapsodie, jeskyni náhle naplnila záře. Tlumila ji zemina nalepená na krápníku, ale přesto všichni tři poutníci zamžourali. Oči, zvyklé na nekonečnou temnotu, nesnesly ani tento tlumený jas. Grunthor bolgsky zaklel – v okamžiku, kdy výčnělek začal zářit, byl u něj nejbliž.

Rapsodie natáhla ruku a dotkla se podivného zářícího krápníku, tak nepodobného tisícům těch, které zde viděli. Dosáhla sotva na špičku, a když to udělala, odloupl se z něj kousek zkamenělé zeminy a dopadl na dno jeskyně. Ze skály vyšlehl oslňující paprsek světla, který všechny tři přinutil vykřiknout bolestí a zaclonit si oči.

„Co to je?“ zavrčel drsný hlas.

Rapsodie vyhlédla mezi prsty. Špička stalaktitu hořela jasným plamenem, který se plížil vzhůru po celé jeho délce. Rapsodie užasle zamrkala a opět k němu vztáhla ruku. Jakmile se její prsty přiblížily, oheň se rozhořel a světlo zesílilo. Když ruku stáhla,

vrátil se oheň do původního stavu a pokojně si doutnal uvnitř skály.

S toutéž jistotou, která ji převedla přes ohnivé jádro, odstranila Rapsodie z krápníku ztvrdlou skořápku. Zkamenělá hmota z něj sklouzla v jednom kuse a odhalila paprsek oslnivého světla, po němž se hned rozběhly drobné plamínky. Rapsodie zadržela dech.

„To je meč,“ řekla tiše.

Oba Firbolgové si vyměnili pohledy. Měla pravdu; ze skály pokryté slizem čněla hořící čepel meče, rozžhavená pod tančícími plameny do modrobíla a pokrytá složitými rytými vzory.

„Dokázala bys ho vytáhnout, slečinko?“ zeptal se Grunthor.

„Myslíš, že by měla?“ obrátil se k němu Achmed.

„Nevím, jestli dosáhnu tak vysoko,“ odpověděla Rapsodie a rozhlédla se po něčem, na co by si mohla stoupnout. Grunthor si klekl na jedno koleno a poplácal se po stehně.

„Hop sem,“ usmál se na ni.

Rapsodie mu úsměv oplátila. Opřela se jednou rukou o mohutné rameno a vylezla si na schůdek vytvořený jeho nohou.

Ted' už dosáhla i na horní část meče. Uchopila jej v místě, kde mizel ve skále, a zatáhla. Meč se uvolnil tak lehce, jako by jen visel na niti. Rapsodie ztratila rovnováhu a spadla by na záda, kdyby ji Grunthor nezachytil.

Slezla z obrova stehna a posadila se na ně. Navzdory plamenům uchopila meč za čepel a zvedla jej před sebe, aby na něj oba její společníci dobře viděli. Byl vyroben z něčeho, co připomínalo stříbro, a čepel pod mihotavými plameny byla tenká a lehká, zdobená po celé délce složitě propletenými runami.

Jilec byl zhotoven ze stejného bílostříbrného kovu a zrytý nádherně tepanou záštitou, jejíž konce byly stejně jako hlavice jilce vytvarovány do podoby hvězdy. Prohlubeň na můstku záštiny naznačovala, že tam kdysi byl zasazen nějaký kámen nebo něco podobného; ted' byla prázdná a kovové drápky, které jej měly přidržovat, trčely ven. Hořící meč jí spočíval v dlaních, aniž

jí sebedméně ublížil. Achmed si sňal rukavici a natáhl k němu prsty, ale rychle ucukl.

„Já myslím, že se mu tadydle slečinka zalíbila, pane,“ řekl Grunthor.

„V tom případě nemá vůbec žádný vkus,“ zamumlal Achmed. Rapsodie se zasmála. Výraz na jeho tváři téměř připomínal úsměv.

„Člověka napadá, že by moh ulámat ještě dalších pár těch špičatejších věcí, jestli v nich nenajde něco podobného. No, zdá se, že sis našla skvělejší meč, slečinko. Jenom doufám, že až ho budeš používat, vzpomeneš si, kdo tě naučil šermovat.“

„Jakmile se dostaneme na nějaké rovné prostornější místo, hned začnu cvičit,“ slíbila Rapsodie a podala mu jeho meč. „Děkuji, že jsi mi půjčil Lucy.“

„Možná není moudré, že to říkám, ale mám za to, že se blížíme ke konci Kořene,“ řekl Achmed tiše. „Co myslíš, Grunthore?“

„No, máme to k povrchu nejbližší od chvíle, co sme vlezli do té smrdutý díry,“ odpověděl obr a rozhlédl se. „Kdo ví, možná nás od volného povětří dělí už jen pár mil.“

„To je potěšitelné,“ řekla Rapsodie. Pořád se dívala na meč. Na okraji vědomí se jí míhaly útržky vzdálených obrazů, ale nic, čemu by rozuměla. Zamrkala a obrazy zmizely.

Achmed se sehnul a zvedl černý kus kamene, v němž meč původně vězel.

„Tohle ti může posloužit jako pochva, dokud nenajdeš něco lepšího. Myslím, že kůže nebo cokoli podobného by se asi použít nedalo.“ Sebral malý ulomený kousek skály a hodil jej do nouzové pochvy, aby ucpal díru, kterou v ní Rapsodie udělala.

Rapsodie do ní vsunula meč a ponořila tak jeskyni opět do tmy. „Nechceš, abych jím svítila?“

„Ne, dokud nenarazíme na něco, na co bude třeba si posvítit,“ odpověděl jí Achmed. „Pojďme dál. Chci vědět, kam ten kořen vede.“

Rapsodie a Grunthor si ze šatů oprášili usazeniny ze stalaktitu, a jakmile se jejich oči opět přizpůsobily tmě, následovali Achmeda do nekonečného tunelu.

„Už jsme blízko povrchu; vím to.“

Plazili se úmorně dlouhou dobu; štěrbin ve skále byly stále menší a menší, takže jim nakonec nezbylo než se protahovat chodbičkami podobnými spíše průchodům k norám. Grunthor několikrát uvízl a žádal, aby ho vyhrabali.

Rapsodii při Achmedových slovech poskočilo srdce. Už tak dlouho bojovala s pocitem, že se musí udusit, až měla strach, že ztratí poslední zbytek zdravého rozumu.

Zůstala za Achmedem, který se zastavil, otočil se na záda a stáhl si tenkou rukavici. Přejel dlaní po kamenném stropě a stěnách. V mysli se mu vynořila stará vzpomínka.

Tkanina Země je tam řidká.

Natáhl krk a otočil se k Rapsodii. „Vytas tu věc; potřebuju trochu světla.“

Poslechla, také si lehla na záda a vytáhla meč z nouzové pochvy. Opatrně mu jej podala jilcem napřed.

Achmed zvedl meč před sebe jako zapálenou pochodň a jen pomocí nohou se sunul kupředu, zatímco volnou rukou ohmatával stěny. Najednou přitáhl zbraň k sobě. V třepotavém světle si pozorně prohlédl jilec a jeho oči zazářily, když otáčel zbraň v rukou.

„Bohové,“ zašeptal.

„Co se děje?“ zeptala se Rapsodie polekaně. Ucítila, jak Grunthor vzadu natáhl hlavu až nad její kolena a zvedl se na dlaních, které si opřel o zem vedle jejích stehů.

„Denní hvězda Clarion,“ řekl Achmed trochu hlasitěji. Grunthor nevěřícně zamručel.

„Co?“ vyjekla Rapsodie, kterou opět přepadla panika. „Co to znamená?“

„Víš to určitě, pane?“

„Nade vši pochybnost.“

„O čem to mluvíte?“ vřískla Rapsodie. Zvuk vlastního hlasu ji vyděsil; zněl, jako by už překročila hranici šílenství.

Achmed hodil meč na dno tunelu za sebou, složil si hlavu do dlaní a začal bolgsky klít. Grunthor si odevzdaně povzdechl a odsunul se zpátky dozadu.

„To je slavná zbraň z Ostrova, milostivá dámo,“ řekl seržant sklíčeně a neohrabaně ji poplácal po noze.

„Z Ostrova? Ze Serendairu? Víte to jistě?“

„Ano,“ štěkl Achmed. „Není možné si ji splést, i když nechápu, proč hoří. Ten hvězdný třpyt tam pořád je, i runy na jilci. Je to naprosto jistě Denní hvězda Clarion.“

„To znamená –“

„Že jsme zpátky tam, odkud jsme vyšli. Jako bychom vůbec neodešli.“

Rapsodie se pokusila vstřebat pocit zoufalství, který naplnil tunel. Na rozdíl od svých bolgských společníků se roztřásla radostí. Byli doma. Nedávalo to příliš velký smysl, ale asi někde špatně zahruli a skončili tam, kde začali. Nadšené vzrušení, které ji zaplavilo, udusilo i pocit vzteku, že strávila tolik času v hrůze a strachu, odloučena od svých drahých, jen aby se zase ocitla tam, odkud vyšla. Byla doma.

„Musíme se odsud už konečně dostat,“ řekla. „Lez dál.“

Achmed si povzdechl. „Tohle je konec tunelu. Prostor kolem kořene je dál už příliš malý, než abychom se jím protáhli.“

Rapsodii se zastavilo srdce. „Tak jak se odsud dostaneme?“

„Asi s pomocí klíče.“

Zalila ji studená vlna paniky. „Nemáme žádný klíč, pamatuješ? Zmizel, když se zavřely dveře do Sagiy.“

„Víš, ty jsi někdy opravdu hodně důvěřivá.“ Achmed vytáhl ruku zpoza zad a zagestikuloval; a náhle se v ní objevil černý kostěný klíč, který už ale nezářil tak jako předtím.

Rapsodiina tvář zbělela vztekem.

„Ty parchante!“

Grunthorovy ruce vystřelily a popadly ji za ramena; obrápně vytyšil, že se bude chtít zuřivě vrhnout na Achmeda. Divoce se v jeho sevření zmítala, ale všechny pokusy vysvobodit se byly marné.

„Ty parchante. Ty prolhaný, svinský, proradný *parchante*!“

„V podstatě máš pravdu, ale opravdu není nutné zatahovat do toho moji matku.“ Achmed znovu přejel rukou po stropě, aniž bral na vědomí žár, který začal sálat z doběla rozžhaveného vzteku tvořícího se v tunelu za ním. Prsty vycítil trhlinu ve tkanivu vesmíru, úzký metafyzický otvor přímo nad ním.

Vsunul do něj klíč, nebo se o to pokusil. Nic se nestalo. Tunelem se rozlehlo zvučné cinknutí, jak klíč narazil na pevnou skálu. Učinil druhý pokus, a opět bez úspěchu. Znechuceně jej odhodil na zem, lehl si na záda a znovu zaklel.

Rapsodiin hněv se rozplynul. „Co se stalo?“

„Nejde to.“

„Jak prosím?“

„Nejde to,“ zopakoval tiše. „Zdá se, že nejsme jediní, koho oheň přetvořil.“

Opět se dotkl stropu a spolu s tímto pohybem se v jeho mysli vytvořil obraz. Souvisel se směrem, který celou dobu zachovával, byl to rychlý let skálou a vrstvami hlíny a jílu, suché trávy a sněhu, až jeho vnitřní zrak pronikl na sluneční světlo. Hlasité zalapal po dechu a bolestně semkl víčka.

Rapsodie k němu vztáhla ruku. „Jsi v pořádku?“

Achmed ji setřásl. „Nech mě být. Je mi skvěle, až na to, že jsem tam, kde jsem byl na začátku, a uvězněný na jediném místě, kudy se můžu dostat ven. Bohové se musejí popadat za břicha.“

„Jak daleko je to nahoru, pane?“

„Nevím. Několik set stop.“

Grunthor protlačil mohutné tělo dopředu a zavzdychal, když si přitom natáhl ztuhlé svaly. „To je všechno? Kdybys odtamtud laskavě vylez, pane, já bysem začal kopat.“

Rapsodie skrčila kolena pod sebe a natočila se, aby na něho viděla. „Copak jsi ho neslyšel, Grunthore? Říkal, že jsme několik set stop pod povrchem.“

„No tak to abysme se do toho pustili, ne? Napadá tě něco lepšího, milostivá dámo? Přelez za mě.“ Rapsodie na něho němě zírala, když vytáhl malou lopatku, zvanou nevynalézavě Kopáč. Zvedla svůj meč a udělala, oč ji požádal, následována o okamžik později i Achmedem.

„Opravdu víš, co děláš, Grunthore?“ zeptala se nervózně a vmáčkla se do výklenku v tunelu.

„Ne-e.“

Zamrkala a podívala se na Achmeda, který pokrčil rameny. „Tak dobře,“ řekla nakonec. „Asi by se mělo zkusit všechno.“

Grunthor si lehl do čela tunelu, uchopil lopatku do obou rukou, příkrčil se a vši silou ji vrazil do skály. Odlétla sprška jisker, ale na kamení po úderu žádná viditelná stopa nezůstala. Grunthor pohyb zopakoval a odštípl se několik úlomků. Pak znovu. A znovu.

Brzy si našel svůj rytmus, v němž bez přestávky bušil nevelkým nástrojem do skály. Železo se začalo ohýbat, ale on neúnavně pokračoval. Rapsodie a Achmed se usadili v tunelu za ním, přebírali kamení, které odsekal, a odsouvali je za sebe, aby zabránili ucpání průchodu.

„Není to ideální způsob, jak nám strhnout celý strop na hlavy?“ zeptala se Rapsodie Dhraciana, když jí podával velký kus skály. Musela zvýšit hlas, aby ji přes Grunthorovy dunivé údery vůbec slyšel.

„Ani ne,“ odpověděl a otočil se, aby nabral náruč menších úlomků. „Ale kdybys chtěla, aby to udělal, můžu mu říct, ať kope přímo nad námi.“

„Ne, děkuji,“ řekla rychle. V Achmedových očích přetrvával výraz tichého vzteku; nebyla si jista, jestli mluví sarkasticky, nebo upřímně. To druhé bylo mnohem děsivější.

Jak mījely hodiny, začaly být společníkům, kteří se plazili za Grunthorem, jasné dvě věci. První a očividnější byla ta, že už neexistuje způsob, jak ho zastavit; bolgský obr byl hluchý k jejich prosbám, aby zpomalil, aby si odpočinul. Bylo to, jako by se Zemí bojoval svůj vlastní boj na život a na smrt a odmítal se vzdát, i kdyby to mělo znamenat jeho zhoubu.

Tato možnost jim ale připadala dost nepravděpodobná. Pak ještě společně dospěli k závěru, že se Grunthor stal něčím víc než posedlým mužem, že se při své práci stal součástí samotné Země.

Neomylně nacházel drobné trhliny a vady v žule, každá puklinka a slabé místo mu byly okamžitě zjevné, takže se tunel nepřetržitě plnil zvonivými údery a rachotem padajícího kamení.

Rapsodie sledovala jeho činnost s užaslým úsměvem na tváři. *Grunthor, silný a spolehlivý jako sama Země*, nazvala ho mezi jiným v jeho pojmenovací písni. A teď před sebou viděla pravdivost svých slov.

Jejich posledním zjištěním bylo, že buď uspějí, nebo na tomto místě zahynou. Tunel za nimi se plnil kamením, takže už nebylo možné použít jej k ústupu.

K pochopení této situace došlo beze slov. Rapsodie se ohlédla na hromadu suti a zjistila, že se Achmed dívá stejným směrem. Jejich zraky se setkaly a oba se usmáli s výrazem námořníků držících se posledního kusu dřeva z lodi potopené v bouři.

Grunthor se zastavoval vždy jen na tak dlouho, aby natočil Kopáč do nového úhlu. Pak ze zdi před ním opět začaly odpadávat kusy skal.

Byl jako řezač drahokamů, který dokáže najít to nejpřesnější místo, kde kámen rozštípnout. Čím déle kopal, tím zřetelněji se ukazovalo, jaký dar vzhledu do sebe samé mu Země dala. Zdálo se, že vidí nejen trhliny, ale i to, jak daleko a kterým směrem se šíří a kde je skála rozrušená do podoby šterku nebo zeminy. Teď už musel balvany, které odsekával, rozbíjet na menší kousky, aby s nimi Achmed a Rapsodie vůbec mohli hnout.

Jeho schopnost souvislého myšlení se snížila; propadal se hlouběji a hlouběji sám do sebe. Vnímání okolního světa zmizelo společně se sny o Budoucnosti a paměti Minulosti. Zůstal jen Grunthor a Země a pak už pouze Země. Cítil její živel, jako by se stal součástí jejího těla. Bylo to všechno, co zůstalo z vesmíru, a on byl jeho částí, jen hlína a jíl a skála. A pak už žádná skála nebyla.

Grunthor se vypoťoval na vzduch jako omámený. Vítr ho svou čerstvostí zaštipal do očí a nosu a vzbudil v něm podivnou nevrlost. Krev, která mohutně proudila z divoce bušícího srdce, náhle zpomalila svůj tok. Zatočila se mu hlava, propadl se do nové temnoty a skácel se přímo na tvář. Země, která ho ještě před chvílí milenecky objímala, ho studeně a bolestně uhodila do očí.

Hned za ním se na mrazivý noční vzduch vynořili Achmed a Rapsodie. Pěvkyně k němu přiskočila a polekaně ho uchopila za ramena.

„Grunthore! Jsi v pořádku?“

Tupě přikývl; byla to pravda jen částečně. Pocit, že byl vytržen z lůna Země, vyvržen z jejího tepla do ledového větru, byl horší než příchod na svět při porodu, horší než bolest smrti. Grunthor se zvedl na ruce a kolena. Dlaně se mu zabořily do sněhu.

Rapsodie viděla, jak vstává, a vydechla úlevou. Pak se, ujištěna, že je její obří přítel v bezpečí, rozhlédla kolem sebe a zůstala jako omráčená.

Udělala několik kroků po zemi s pocitem, že vstupuje do ráje. Ve světle ubývajícího měsíce byl vzduch kolem ní čistý a svěží; nacházeli se na lesní mýtině, v noci a v zimě. Krátce se zasmála a otočila se k Achmedovi, který už také vystoupil z tunelu. Uniklo jí další zachichotání; pak ji přemohly city, vrhla se na zem a v záchvatu pláče i smíchu zároveň se začala válet ve sněhu.

Achmed pomohl Grunthorovi vstát a vykročil k okraji mýtiny, rozhlížeje se přitom pozorně na všechny strany. Jeho společník chvíli zíral do prázdna, ale jantarové oči se mu pomalu vyjasňovaly, jak pomalu přicházel k sobě.

Jejich zajatkyň, žena, kterou vzali s sebou a nechali naživu jen proto, že si Achmed nebyl jist, jestli nebude třeba, aby mu vrátila jeho staré jméno, blábolila jako pomatená a hrabala rukama ve sněhu.

Do hrdla mu stoupla hořká žluč. Pokud jsou zpátky, pokud je tohle Serendair, pak přišel o své dědictví. Namísto tlukotu milionu srdcí, zvuku, který znal celý život, k němu vítr přinášel jen podivné ticho. Jediné, co zbylo, byl Grunthorův zpomalující se tep a Rapsodiin zrychlený. Jako by na světě nezůstal naživu nikdo kromě nich tří.

Rapsodie, stále v zajetí usazeného smíchu, začala lapat po dechu tak hlasitě, až se to odrazilo ozvěnou od okolních stromů. Achmed se rychle rozhlédl. Pak přistoupil k Pěvkyni, popadl ji za paži a trhnutím ji hrubě zvedl na nohy. Z tváře jí zmizel výraz závrtného štěstí a vystřídalo jej ohromené překvapení.

„Pokud už tvůj orgasmus pominul, myslíš, že bys mohla zůstat zticha?“ zavrčel. Rapsodie na něho chvíli hleděla, pak se mu vytrhla a nenávistně přimhouřila oči.

„Zmlkni,“ zasyčela vztekle. Otočila se k němu zády a zvedla oči k těžké klenbě větví, jimiž prosvítal třpyt hvězd. Její hněv se okamžitě rozplynul; zaklonila hlavu a hledala mezi korunami stromů místo, kde by měla nerušený výhled na oblohu. Vykročila k okraji mýtiny, ale Achmed ji pevně uchopil za rameno.

„Stůj.“

Zuřivě se zazmítala. „Nesahej na mne.“

Nevzal její příkaz na vědomí. „Nepůjdeš nikam, dokud se neporadíme, jak dál. Nemáme tušení, kde jsme a kdo tu žije.“

Rapsodie se mu vykroutila, ale pochopila, že to, co říká, je moudré. „Nejdu daleko,“ řekla vzdorně. „Potřebuji vidět hvězdy. Nepokoušej se mne zadržet.“

Achmed přelétl pohledem dívčinu tvář. V této temné noci se velice lišila od té, jaká byla před celou věčností, když vstoupili do prastarého lirinského lesa. Vedle nadpozemské dokonalosti, kterou získala při průchodu ohněm, se v ní zračil velitelský duch, charisma nepodobné ničemu, co dosud viděl nebo zakusil. Podíval se přes rameno na Grunthora, který se vracel k dře, z níž před chvílí vylezli.

„Dobře, ale buď opatrná,“ řekl a otočil se, aby se připojil ke svému společníkovi.

Rapsodie počkala, až Achmed odejde, a pak vyčistila svou mysl od nánosů pavučin, které v ní upředla hrůza cesty podél Kořene. Hvězdy jí nad hlavou zářily jako střípky roztržité duše oblohy. Mlhavě si uvědomovala slzy, které jí stouply do očí, jen aby neprolitly zmrzly na řasách.

Pomalů, jako ve snu, vytasila starodávný meč, který našla uvnitř Země. Po čepeli se rozběhly plameny; olizovaly zářící ocel, ale do jilce žádné teplo nepřenesly. Rukojeť zbraně zůstala v pěsti chladná a suchá. Pak, jakoby vedena hlasem, který slyšely jen její ruce, zvedla meč nad hlavu.

Namísto aby svou září zabloukl světlo hvězd, připadalo jí, že ještě více zjasněly, ačkoli to možná bylo jen zdání vyvolané slzami, které jí zamlžily zrak. Rapsodie otevřela ústa, ale nevyšel z nich žádný tón. Polkla a potlačila bolest, která se jí vzedmula v nitru. Zkusila to znovu a začala zpívat modlitbu k večerní hvězdě, píseň Serenu, po němž Ostrov dostal jméno, hvězdy jejího rodiště.

Sladká melodie pomalů stoupala k obloze, kde ji zachytil vítr, jenž mezi hvězdami proháněl cáry mraků.

Daleko na jihu v srdci jiného lesa se probudila jiná žena, vytržena ze spánku vibrací, která jí už dlouhá léta zůstávala skryta. *Meč se vrátil*, pomyslela si, ale vítr toho přinesl víc. Byla v něm touha, již nerozuměla, ale kterou snad kdysi dávno také

cítila, žal, jenž se jemně otřel o její paměť. Prolétlo jí to myslí jako stín přes tvář měsíce a pak to bylo pryč. Stará lirinská tvář se zamyšleně zachmuřila.

Grunthor se díval do tunelu. Už pomalu přicházel k sobě, přestože mu přetrvávající pouto se Zemí, pevné a uklidňující, stále jemně vibrovalo v nohách.

Každou šlachu měl jako v ohni, všechny svaly se mu třásly vyčerpáním, jaké nezažil dokonce ani tehdy, když s Achmedem zoufale prchal z démonových rukou. Protřepal si paže. Musel dokončit ještě jeden úkol, než se bude moci poddat spánku.

Zavřel oči, sklonil se k zejícímu otvoru a láskyplně přejel dlaní po jeho okraji. Stejně jako předtím při kopání vnímal každou slabinu, každou poruchu v půdě. Dospěl k rozhodnutí, nadechl se a vší silou uhodil do nejslabšího místa. Východ ze Země zmizel pod závalem hlíny promísené se sněhem. Obr padl na kolena.

„Už žádná cesta zpátky,“ ozval se za ním Achmedův hlas.

Grunthor zvedl hlavu, usmál se, a tím vyčerpал všechnu zbylou sílu. „Věděli sme, že to tak bude, když sme přišli,“ řekl. „Věděli sme, že se už nikdy nevrátíme.“

Achmed se jízlivě uchechl. „Nevrátíme? Nikdy jsme neodešli.“ Grunthor položil hlavu na sněhem pokrytou zem a ucítil pod uchem konejšivý tep jejího srdce. „Ne, pane,“ zamumlal. „Tudle není, odkud’ sme přišli. Sme teď na druhý straně světa.“ Konečné ho přemohla únava a on upadl do bezesného spánku, který mu přinesl hlubší znalost země zrozenou ze spojení s ní.

Achmed nepotřeboval potvrzení toho, co řekl obr; o okamžik později zaslechl z okraje údolí hlasitý vzlyk. Rapsodie uviděla hvězdy. Už věděla.

Před úsvitem se zvedl vítr a vmetl Rapsodii do tváře spršku jemných ledových krystalků.

Probudila se a posadila, aby setřásla sen, ale zjistila, že to žádný sen nebyl. Vzduch během noci nabyt mrazivého ostří a obloha byla dokonale jasná. Hvězdy začínaly blednout, ale stále svítily, jako by se odmítaly vzdát své záře. Blížil se rozbřesk, ohlašovaný světle fialovou barvou prosvítající skrz řadu stromů.

Rapsodie měla přes sebe přehozenou jednu z hrubých příkrývek, které při cestě podél Kořene používali s nevelkým úspěchem k zahřátí. Spala vedle Grunthora, který se ještě neprobral z hlubokého spánku. Nacházeli se v úkrytu za hustým ostružinovým keřem. O několik kroků dále hořel malý oheň, na němž se pekl stažený králík.

Achmed seděl naproti ní pod holými větvemi zlatcového keře a mlčky ji pozoroval. Když se vyprostila z příkrývky, lehce jí kývl na pozdrav. Proti své vůli mu odpověděla úsměvem. Pak se otočila ke spící hoře, která chrápala vedle ní, a prohlédla si ji. Grunthor nevypadal, že by mu jeho heroický výkon nějak zvlášť ublížil.

„Je v pořádku,“ řekl Achmed do praskotu ohně.

„To je dobře,“ odpověděla a pomalu vstala. Se ztuhlými a prochládlými svaly se cítila na svůj věk, ať už byl jakýkoli. „Omluv mne na chvíli.“

Vydala se na východ, vděčná za opět nabytou schopnost rozeznat směr, a našla si mýtinu, odkud mohla sledovat východ slunce.

Stejně jako v noci vytasila meč a opět se podívala chladu jilce pod plameny, které na čepeli plápolaly mnohem silněji než táborový oheň, jemně zbarveny do růžových a purpurových tónů prvních slunečních paprsků. Rapsodie cítila na tváři jejich žár, když hleděla na meč, uchválena jeho krásou.

Denní hvězda Clarion, nazval jej Achmed. Znělo to hudebně, jako zvuk trubky za úsvitu. Zvedla zbraň nad hlavu, zavřela oči a začala zpívat ranní píseň, v níž se lid její matky loučil s hvězdami a vítal slunce. Zpívala tiše; nechtěla na sebe upoutat pozornost.

Mysl se jí vyčistila; vnitřním zrakem viděla planoucí zbraň, slyšela její píseň a s úžasem si uvědomovala, že mění tóninu a vibrace, aby ladila s jejími. Vzedmula se v ní taková vlna síly, nepodobná ničemu, co kdy pocítila, že zpanikařila a upustila meč do sněhu.

Rapsodie otevřela oči, zalapala po dechu a zvedla zbraň ze země. Oheň při krátkém styku se studenou vlhkou půdou neuhasl; ve skutečnosti se rozzářil ještě větším jasnem, když se meč ocitl opět v její ruce. Otřásla se, rychle jej vsunula do pochvy a vykročila k táboru, kde se Grunthor právě probíral k vědomí.

Achmed Rapsodii pozorně sledoval. Stála na vyvýšenině uprostřed mýtiny a upírala oči na východní oblohu. Když zpoza obzoru vyšlehl první paprsek, zachytil se jí ve vlasech a rozzářil je tak, že planuly jasněji než slunce, které se ukázalo vzápětí.

Mihotavé zlato jejích vlasů lemovalo tvář, v níž se v ranním světle třpytily smaragdové oči. Vysílala vibrace, jaké dosud nikdy necítil, vyzařovala čistotu ohně, jímž prošla. Zdálo se být jasné, že při té příležitosti vstřebala část tohoto živlu, připoutala jej k sobě svou písní. Plameny nyní hořely v jejím nitru a činily ji neodolatelnou; byla okouzlující, hypnotizovala už jen svým vzhledem. Všechny nedokonalosti zanikly v ohni a její krása byla tak bezchybná, že na ni lidská měřítka nestačila. Celá ta věc ho fascinovala, stejně jako každá příležitost spoutat a využít moc nebo se napojit na její zdroj.

Jakmile dozpívala ranní modlitbu, vrátila se do tábora a sklonila se nad Grunthorem, který se bolestně převracel a nemohl se probudit. Rapsodie mu položila ruku na rameno a tiše mu zazpívala do ucha.

„Probud' se, človíčku,
ukaž se sluníčku,
budeš si celý den hrát.“

Grunthor neotevřel oči, ale když slyšel popěvek dětí ze Serenu, rozhostil se mu na tváři široký úsměv. Palcem a ukazovákem si promnul víčka a zvedl se do sedu.

„Cejtím jídlo,“ pronesl a ovinul paži kolem Rapsodiina pasu.

„Doufám, že mluvíš o králíkovi,“ řekla Rapsodie a ohlédla se k ohni.

„Jasněže.“

„Víš, u tebe si člověk nikdy nemůže být jistý, obzvláště když ho držíš ve spárech. Jak se cítíš?“

„Jako na vrcholku světa, slečinko,“ odpověděl se smíchem.

„Určitě se mi tady líbí o moc víc než tam dole,“ Obrovské oči se na ni upřely. „Ty sis udělala něco s vlasama?“

Rapsodie se zasmála. „Ano. Důkladně jsem si je promazala blátem a špínou a celé věky jsem si je nečesala. Líbí se ti?“ Koketně si prohrábla zcuchanou hřívu a s žertovně svůdným výrazem ve tváři na něho zamrkala.

„A víš, že jo? Řek bych, že ti ta špína sluší, slečinko. Asi by ji mělo vyzkoušet víc ženskéjch.“

Škádlivě do něho strčila loktem a odešla k ohni, kde se pekl králík. Když se k němu přiblížila, rozhořely se hasnoucí uhlíky novým plamenem, který ožehl povrch masa.

„Myslím, že už je hotový, Achmede; jestli ho hned nesundáme, bude na škvarek. Grunthore, mohl bys mi na chvilku půjčit Přítelotvůrce?“ Grunthor vytasil hrozivě vyhlížející čepel a podal ji Rapsodii. Ta bez přemýšlení sáhla do ohně, sesmekla maso z rožně, pak vytáhla paži z plamenů a podala meč s nabodnutým králíkem Achmedovi.

Grunthor hvízdal. „To bylo dobrý.“

„Co?“

„Co tvoje ruka?“ zeptal se jí Achmed. Zmateně se zamračila.

„V pořádku. A jaká by měla být?“

„No, podle toho, co jsi právě udělala, bych řekl, že spálená.“

Rapsodie pokrčila rameny. „Ten oheň nepálí; a sáhla jsem do něj jen na okamžik. No tak, rozdělíš to maso? Grunthor má hlad a mým životním zájmem je postarat se, aby byl co nejdříve nakrmen.“

Achmed rozsekl králíka na dvě poloviny, jednu podal Grunthorovi a o druhou se podělil s Rapsodií.

Jedli mlčky, ale oba muži užasle pozorovali Rapsodii, která svůj přiděl doslova hltala. Během doby, co ji znali, nejedla maso skoro vůbec. Možná že jednotvárná strava složená hlavně z řízků Kořene u ní vyvolala chuť na něco výživnějšího nebo prostě jen jiného.

Když dojedli a sbalili si věci, zaházel Achmed oheň sněhem. Rapsodie vstala, rozhlédla se a hodila si svůj vak přes rameno.

„Tak jaký je plán?“

Achmed k ní vzlédl a křivě se usmál. „Zdalo se, že víš, kam máš namířeno.“

„No, rozhodně nechci zůstat tady. Musím najít nějakou osadu a vyptat se na cestu do nejbližšího přístavu.“

„Ty se chceš vrátit?“

„Jistěže. Nikdy bych odtamtud neodešla, kdybych měla na vybranou.“ Vystrčila bradu, ale oba muži si všimli, jak jí zacukal lícní sval. Neměli ani tušení, kolik času strávili cestou po Kořeni. Zdalo se jim, že trvala nejméně století, ačkoli vzhledem k tomu, že vůbec nezestárli, nemohlo uplynout příliš mnoho času.

Možnost, že její přátelé a rodinní příslušníci mezitím zemřeli, Rapsodie nevylučovala, ale během pouti nekonečnými tunely si ji prostě nepřipouštěla. Kdyby to udělala, nedokázala by jít dál.

„Dobře,“ řekl Achmed. „Myslím, že to je poctivé. Já s Grunthorem tě doprovodíme do nejbližšího většího města a tam se rozhodneš, jestli budeš naši pomoc potřebovat i na cestu do přístavu. Alespoň tohle ti dlužíme.“

„Děkuji,“ odpověděla Rapsodie upřímně. „Budu se cítit bezpečněji, když půjdete aspoň kousek se mnou.“

„Ale jestli chceš jít ty s námi, musíš dodržovat naše pravidla. Bolgové obecně musejí zachovávat vyšší úroveň obezřetnosti.“ Rapsodie souhlasně přikývla. „Začneme jazykem. Budeme mluvit jen bolgsky. Teď už jsi v něm dostatečně zběhlá. V Serendairu je několik velkých přístavů a na moři se určitě užívá jazyka lidí a Lirinů, kteří tam žijí, ale bolgsky nemluví nikdo kromě Bolgů.“

„Dobře,“ odpověděla mu Rapsodie v jeho jazyce.

„Tím bychom měli vyřízenou jednu věc, a teď si promluvíme o strategii. Nemáme ponětí, kde jsme a kdo tu žije. Očividně jsme se nedostali ke kmeni Kořenového dvojčete spojeného se Sagiou; museli jsme opustit jeho kořen, když Grunthor začal kopat. To je asi dobře, protože víme, že Sagia byla střežena. Myslím, že můžeme klidně předpokládat, že tady v okolí jsou lidé, a my se s nimi nechceme setkat, alespoň prozatím. Než se komukoli ukážeme, musíme se o tomto místě a lidech co nejvíc dozvědět.“

„Souhlasím,“ řekla Rapsodie. Grunthor přikývl.

„A až se s někým setkáme, řekneme o sobě jen to nejnnutnější, dokud se společně nerozhodneme, že prozradíme víc. Bude to tak pro nás bezpečnější.“ Pěvkyně rychle přikývla. „A ještě něco: Rapsodie, radím ti, aby sis ten svůj meč do něčeho zabalila a neukazovala ho, dokud ho opravdu nebudeš potřebovat k obraně, nebo se aspoň postarej, aby ho neviděl nikdo nepovolaný. Je to mocný artefakt; nemám tušení, jak se ocitl tady, na druhé straně světa, pohřbený uvnitř Země. Pochybuju, že je to dobré znamení.“

„Dobře. Můžeme už jít? Čím dříve se dostaneme na silnici, tím dříve dorazíme do přístavu.“ Rapsodie skoro tančila netrpělivostí.

Achmed a Grunthor si vyměnili pohledy. Neměli nic než čas. Byl to závratný pocit.

Po hodině svižného pochodu se Rapsodie začala třást. Easton opustili uprostřed léta a ona byla podle toho oblečena. A teď byly

cáry, které kdysi bývaly jejím oděvem, prodřené a plné děr. Ale ani jako nové by ji nedokázaly ochránit před zimou.

Rapsodie doufala, že ji rychlá chůze zahřeje, ale vinou ostrého větru, který vanul lesem, promrzla mnohem více než v podzemních tunelech. Navzdory neustálé vlhkosti vládlo v srdci Země z větší části teplo. Zima na povrchu byla úmorná.

„Hej, slečinko, zpomal,“ zavolal na ni Grunthor.

Rozbalil dvě vlněné příkrývky, pod nimiž spali minulé noci, cenný majetek, který s sebou vlekli přes celý Kořen. Pak vytasil Lucy a rychlým sekem udělal ve středu každé z nich díru. Jednu hodil Achmedovi, který si ji přetáhl přes hlavu a ovinul kolem sebe jako tuniku. Druhou podal Rapsodii a zasunul meč zpátky do pochvy.

Když si ji Rapsodie navlékla, Grunthor se usmál. Byla jí příliš dlouhá, cípy jí sahaly až na lýtko.

„Doufám, že v tom nebudeš muset bojovat,“ poznamenal Achmed pobaveně.

„Já taky,“ řekla. „Vzhledem k meči, který užívám, bych asi sama sebe podpálila.“

„Ale pak už by ti přestala bejt zima, ne?“ uchechtl se Grunthor, když se opět vydali na cestu.

Sníh byl místy hodně hluboký, ale Achmed dokázal pouhým pohledem určit, kudy jít, aby se vyhnuli závějím. Bylo to skoro, jako by sledoval mapu uloženou ve své mysli.

I Grunthor měl, jak se zdálo, přirozený smysl pro vnímání krajiny. Věděl, kde hrozí proboření do sněhu, kde jsou pod sněhovou příkrývkou ukryté potůčky, stěny pichlavého houští a jámy, jimž bylo třeba se vyhnout. Čas od času ukazoval tyto věci Achmedovi, který okamžitě upravoval směr jejich cesty. Rapsodii nejednou napadlo, že spíše než jako cizinci působí oba dojmem, že tuto zemi důvěrně znají.

Nedlouho po poledni se začalo stmívat. Zdálo se, že den je zde neobvykle krátký, a to i na prostředek zimy. Rapsodie si vzpomněla, že v nejjižnějších částech Serendairu se v zimě

rozednívá velmi pozdě a večer přichází rychle. Jako dítě kdysi od dědečka slyšela, že na moři, na několika menších ostrovech, které ležely ještě jižněji, bývají noci ještě delší. Začala přemýšlet, jestli se opravdu neocitli v nějaké jižní zemi, kde jsou zimní noci téměř nekonečné a léta jsou požehnána velmi dlouhými dny.

Právě se o tom chystala zmínit Achmedovi, když Grunthor navrhl rychlou změnu směru více na východ; ta je přivedla k úzké silnici, která mířila ze severu na jih. Její stáří se dalo odhadnout podle rozložitých dubů a jasanů, jež ji lemovaly. Větve se nad jejím středem stýkaly a tvořily klenbu, díky níž působila dojmem starodávné baziliky. Byla dobře udržovaná, s mělkými koleje vyhloubenými do kamenitého povrchu koly vozů. Sníh na ní byl ušlapán do hnědé zledovatělé kaše. Všichni tři na ni chvíli němě hleděli.

„No, zdá se, že tady nejsme sami,“ řekl Achmed nakonec. Rapsodii se téměř zatočila hlava vzrušením, když si uvědomila, že silnice může vést do města, a i kdyby to nebylo přístavní město, mohla by odtamtud najít cestu dál. Ale její nadšení pominulo v okamžiku, kdy ji napadlo, že tuto silnici mohou používat nepřátelští lidé nebo že se může nacházet tisíce mil daleko od mořského břehu. Ale přesto to byl začátek, první krok k nalezení cesty zpátky do Serendairu.

Po několika hodinách se Achmed náhle zastavil.

„Co se děje?“ zeptala se Rapsodie, ale on ji krátkým mávnutím ruky umlčel.

Slyšel hluk, zvuk nacházející se za hranicí slyšitelnosti. Neočekávaně se mu před vnitřním zrakem objevil obraz místa, na němž stáli; v příštím okamžiku se scéna začala pohybovat. Jeho pohled letěl neuvěřitelnou rychlostí podél silnice a stále zrychloval. Ze stromů se stala rozmazaná šmouha, zatáčkami a ohyby silnice prolétal tak prudce, že ho to vychýlilo z rovnováhy.

Byl obdařen nadpřirozenou schopností určovat a nacházet správný směr, kterou použil i při průchodu Zemí. Skutečnost, že

zde, na druhé straně světa, na něho čekala Denní hvězda Clarion, věc pocházející ze Serendairu, byl paradox, jenž teprve čekal na vysvětlení. Ale od chvíle, co prošel ohněm, se hledání správného směru nebo cesty stalo závrtným prožitkem, jaký se odehrával právě teď. Grunthor ho uchopil za ramena.

„Si v pořádku, pane?“ Achmed přikývl, předklonil se, opřel si ruce o kolena a sklonil hlavu, aby se vzpamatoval. „Bylo to to samý jako na Kořeni?“ Znovu přikývl.

„Blíží se k nám stádo zvířat a o kus dál je chatrč s doškovou střechou. Pak se silnice rozvětjuje, ale dál už jsem nedohlédl. Tahle nová schopnost, kterou jsem získal, se pravděpodobně ukáže jako užitečná, ale budu si na ni muset zvyknout.“

V dálce už se ozývalo slabé hýkání. Tři poutníci se zahleděli na obzor. Grunthor ukázal před sebe a odvedl je do dolíku pod sněhovým převisem, který jim poskytl dobrý úkryt a nerušený výhled. Přikrčili se za kládou pokrytou vrstvou ledu a čekali.

Achmed shodil z ramene cwellan a připravil jej ke střelbě. Když vnitřním zrakem sledoval silnici, viděl, že stádo žene chlapec; teď se pokusil napojit na jeho tep. Ale pátral marně, nenašel nic; jeho snaha byla jako vystřelený šíp, který minul cíl. Svět se mu na okamžik zatměl před očima. Přesně jak se obával, přišel o své pouto s krví.

Myšlenka na ztracené dědictví ho ranila jako střela z vlastní zbraně. Schopnost zasáhnout cíl na neuvěřitelnou vzdálenost, vycítit změny v rytmu světa, v něm dosud přetrvala, ale už nebyla tak silná jako dřív.

Tam, kde se kdysi ozývalo ohlušující dunění milionů srdečních tepů, nyní slyšel ticho rušené jen Grunthorovým hromově silným tlukotem a klidným, pomalým rytmem Rapsodiina srdce. Jeho jedinečná schopnost se stala cenou, kterou zaplatil za svobodu. Byla to pro něho horší ztráta, než kdyby přišel o zrak nebo byl zmrzačen. Začal si uvědomovat důsledek svého omezení a rozhoupal se mu žaludek.

V dohledu se objevilo stádo. Byl to huňatý, pevně stavěný dobytek s velkými zahnutými rohy, který dusal po silnici se zvukem připomínajícím vzdálené hřmění.

Zvířata poháněl asi patnáctiletý chlapec oblečený do prostého oděvu běžného serenského vesničana. Hvízdal si melodii, jakou Rapsodie nikdy předtím neslyšela. Po boku mu běžel černobílý pastevecký pes, který se nijak nelišil od těch, jaké mívál její otec, když byla malá.

Otočila se ke Grunthorovi a ukázala bradou na chlapce, ale obr zavrtil hlavou. Vrátila se tedy k pozorování mladíka i stáda, dokud jí nezmizeli z očí.

Jakmile byla silnice opět prázdná, ohlédla se na Achmeda. Dokonce i když měl tvář částečně skrytou, rozeznala v jeho očích výraz blížící se zoufalství.

„Co je ti?“

Dhracian jí neodpověděl, ale Grunthor zřejmě okamžitě uhodl, co se přihodilo. Oba muži často hovořili o možných následcích, jaké by opuštění Ostrova mohlo na Achmedovi zanechat.

Když býval Bratrem, poutal ho jeho dědický dar k Ostrovu, protože byl první své rasy, kdo se tam narodil. *Dítě krve*, řekl dhracianský mudrc. *Bratr všech lidí, nepodobný žádnému*. Po jediném pohledu do jeho tváře Grunthor pochopil, že se stalo přesně to, čeho se obával. Pouto bylo zlomeno, tradice krve zmizela. Bratr nikoho. Položil ruku na Achmedovu paži. Vrah jen lehce pokrčil rameny, přelétl zrakem silnici, přešel kládu a vrátil se na cestu.

Šli zkratkou přes pole až ke stavení, které Achmed viděl vnitřním zrakem, prosté chalupě s malou zahrádkou a chlívem.

Ten byl z obou budov větší, vypadal spíše jako zastřešená ohrada, ale obytný dům byl postaven s mnohem větší péčí způsobem, který zaručoval co nejlepší využití co nejmenšího množství stavebního materiálu.

Nad dveřmi bylo namalováno magické znamení podobné těm, jaká Rapsodie vidávala celý život. Pokud mělo stejný význam jako ta v Serendairu, jež nápadně připomínalo, bylo jeho úkolem zahánět oheň a nemoci. Rapsodie zašeptala svůj poznatek ostatním. Opět se ukryli a pozorovali.

Když chlapec došel k domu, vyšel ze dveří muž. Pozdravili se, ale nikdo z ukryté trojice neporozuměl slovům. Muž s mladíkem, patrně svým synem, pokračovali v přátelském hovoru, zatímco zaháněli dobytek do chléva, a pak se vrátili do domu. Jakmile se za nimi zavřely dveře, tři společníci se uvolnili.

„Poznali jste jejich jazyk?“ zeptala se Rapsodie.

„Ne, ale některá slova mi připadala známá,“ odpověděl Achmed. Grunthor pokrčil rameny. „A ty?“

„Ne. Nevím jak to vysvětlit, ale zdálo se mi, že má stejnou intonaci jako naše řeč, jen trochu jiný rytmus.“

Grunthor se usmál. „Možná že vy lidi mluvíte všichni stejně,“ řekl.

„Možná. Co uděláme teď? Máme zaklepat a požádat o přístřeší?“

Oba Firbolgové se zasmáli.

„Tak to bysem teda určitě nedělal, slečinko.“

Rapsodie se nasupila. „A proč je to podle vás tak hloupý nápad?“

Achmed si povzdechl. „No, z vlastní zkušenosti víme, že Firbolgům se obvykle nedostává nejlepšího přijetí, když zaklepu na něčí dveře. Ty bys byla vítána, o tom nepochybuju. Určitě bys na noc dostala i postel, ale nevěřím, že by byla prázdná, pokud chápeš, jak to myslím.“ Rapsodie se otřásla. Achmed se uchechtl. „Samozřejmě, je to jen na tobě. Já nevím, do jaké míry toužíš strávit noc v teple.“

„Do takovéhle ne. Co tedy navrhuješ?“

„Nó,“ protáhl Grunthor, „odsud“ na sever je ještě několik takovejch hospodářství, jako je tohle. Na jih cesta vede k vesnici.

Není moc velká, ale hezky postavená. Za ní ta cesta vede ještě dál.

Ale já vám povím, co – asi půl míle odsud' v lese na jihovýchod je taková malá rokle, přes kterou je spadlej strom. Kdybysme na ten strom přihodili pár větví, mohli bysme si rozdělat oheň a měli bysme hezký útulný doupě, který by nikdo nemoh vidět.“

Achmed a Rapsodie na něho chvíli mlčky zírali. Pak se podívali jeden na druhého a vrátili se pohledem zpátky ke Grunthorovi.

„A jak tohle všechno tak přesně víš?“ zeptal se Achmed.

„Nevím. Prostě to vím. Mám takovej pocit.“

„Aha. No tak půjdeme zjistit, jak správný ten tvůj pocit je.“

17

Grunthorův „pocit“ se ukázal být přesný jako mapa nebo jako zkušený průvodce. Zdálo se, že zná krajinu a její složení tak přirozeně, jako by mu ve spánku sama Země šeptala do ucha svá tajemství. Podrobně jim vyličil, jak vypadá okolí: území, na němž se nacházeli, tvořila řada kopců složených hlavně z vápence a jílu, vytvarovaných do nynější podoby obrovským podzemním tlakem přicházejícím z jihu.

Celé míle kolem a tak daleko, jak dokázal zaznamenat, byla krajina souvisle zalesněná. Nikdo z lidí, kteří zde žili, lesy nemýtil; namísto toho si všichni udržovali zahrady, v nichž pěstovali plodiny potřebné k obživě a přebytky mezi sebou směňovali. Dobytek, který chovali, byl zvyklý žít v lese a sloužil mimo jiné i jako platidlo za jiné zboží; to Grunthor vyvodil z množství stop, která zvířata zanechávala na cestách do míst, kde se konaly trhy. Dost daleko na východ se nacházelo menší město bez čehokoli, co by se dalo nazvat obrannými prvky. Ono samo i

všechny zemědělské usedlosti byly postaveny bez jakéhokoli uspořádání a bez ohledu na zabezpečení. A byl tam Strom.

„Strom?“ zeptala se Rapsodie, neschopna zadržet vzrušení.
„Kořenové dvojče?“

Seržant pokrčil rameny. „Asi. Není odsud daleko, jenom kousek na jih. Je stejnej jako velkej lirinskej strom, co sme jím prošli, jenomže jeho kořeny sou všude. Jako by celej tendle les byl jeho částí.“

Rapsodie vytasila meč a podržela jej u hromady roští, které nasbírala. Doufala, že tím vlhké dřevo vysuší. „Moje matka mi totéž říkala o Sagie. Nazývala ji Dub hlubokých kořenů – neměla jsem ani tušení, jak pravdivý je ten název. Lirinové věří, že je Sagia spojena se vším živým. Pokud je tento strom jejím Kořenovým dvojčetem, tak to s ním bude stejné.“

„O tom já nic nevím, ale tendle strom je určitě spojenej s celým lesem. Je to, jako bysem stál na širý pláni a viděl tudle věc koutkem oka, i když bysem vlastně nevěděl, že tam je, chápeš?“

„Moc ne,“ přiznala Rapsodie a pomocí svého meče rozdělala oheň. Dřevo okamžitě vzplálo a hořelo, jako by bylo vyschlé na troud.

„Já ano,“ řekl Achmed. „Když jsi schopna pozorovat svět vibrací, nemůžeš vidět všechno, ale některé věci jsou zřetelné a výrazné jako majáky, a to jsou právě věci, v nichž je obsažena velká moc.“

Grunthor se zaujatě napřímil. „Ty myslíš, že vidím vibrace?“

„Ne, podle toho, jak to popisuješ, tak ne. Vypadá to spíše jako vazba na živel. Taková, jakou máš se Zemí. Jako že víš to, co ví ona.“

„Aha, tak takhle.“

Achmed přihodil do ohně hrst suchého jehličí. „Staroserenové, první obyvatelé Ostrova, byli takoví. Každý z nich byl spojen s jedním z pěti živlů: zemí, vzduchem, vodou, ohněm a etherem, kterým, jak věřili, byly tvořeny hvězdy.“

„Tradice,“ řekla Rapsodie. „Starodávne síly, moc živlů.“

Achmed přikývl. „Možná nás cesta po Kořeni také připoutala k některému z živlů. To by vysvětlovalo moji novou schopnost sledovat cesty a stopy. Když jsem našel správnou cestu, začal jsem postupně nabývat schopnost vidět danou trasu až na její konec. A zůstala mi i potom a účinkuje nejen na Kořen, ale i na každou cestu, na kterou se soustředím.“

„Nebo možná pobyt v blízkosti zdroje takové moci jen posílil přirozené pouto, které jsi měl už předtím,“ poznamenala Rapsodie a naskládala k ohni další dříví, aby vyschlo. „Obě tyto schopnosti jsou spojeny se zemí, z níž koneckonců Firbolgové odvozují svůj původ, ne?“

„Ano.“

„Já myslím, že je to nanejvýš pravděpodobné. Já jsem nebyla spojena s ničím.“

Achmed se uchechtl. „Vidíš, Rapsodie, a já si myslím, že právě ty jsi byla z nás všech ovlivněna nejvíc.“ Natáhl k praskajícímu ohni nohy, aby si je zahřál.

„Jak to?“

„No, snad jsi nezapomněla, jak jsi vlastním tělem zahřívala Grunthora, protože ti spánek na jeho hrudi pomáhal zahánět noční můry. Jsou to sny o Minulosti a Budoucnosti, nemám pravdu?“

„Některé,“ připustila, „ale to není nic nového. Vždycky jsem měla takové sny.“ Přitáhla si kolena k hrudi a položila si bradu na složená předloktí, aby zadržela co nejvíce tepla.

„Rozhodně ale byly o moc silnější na Kořeni, slečinko, než předtím na povrchu,“ řekl Grunthor.

„Snad, ale to mohlo mít souvislost s místem, kde jsme byli uvěznění, a se společností, v níž jsem se ocitla; bez urážky.“

„Ten dar, ta tradice, když chceš, se nazývá jasnozřivost, schopnost vidět Budoucnost nebo Minulost a vstřebávat obrazy a vzpomínky z předmětů nebo míst. Jednou nebo dvakrát se ti to stalo, jestli se nemýlím.“

„Ano, ale Pojmenovatelé mají tuto schopnost také, svým způsobem. Dokážeme se naladit na určitý tón, který zachytává vibrace, tedy alespoň občas. Je to umění.“

Achmed se usmál. „To je možné, ale nevysvětluje to ten oheň.“

Rapsodie zvedla hlavu. „Jaký oheň?“

„Ty sis nevšimla ohně?“

Jeho slova ji podráždila. „Jistěže jsem si všimla; vždyť jsem ho sama rozdělávala, ty tupče.“

Achmed vstal a natáhl k ní ruku. „Pojď sem.“

Váhavě mu podala ruku a nechala se zvednout na nohy. Odvedl ji o kus dál a ukázal na velký šikmý kámen vyčnívající ze sněhu.

„Vezmi pochvu s mečem a dej ji tam,“ řekl.

Rapsodie si odpásala tenkou kamennou schránku, v níž ukrývala Denní hvězdu Clarion, opatrně ji položila na kámen a obrátila se k Dhracianovi. „Tak. A co teď?“ zeptala se, pokoušejíc se ovládnout svou zlost.

„A teď se podívej na oheň.“

„Vidím jej.“ Dřevo hořelo klidným, jasným plamenem, jen občas v ohni zapraskala vlhká větvička.

„Dobře. Teď běž pomalu k němu.“

Rozmrzelost pomalu nahradila zvědavost. Rapsodie vykročila k ohni a sledovala, jak sílí a roste, jako by ji vítal. Smaragdové oči se rozevřely úžasem; plameny s hukotem vyskočily vzhůru. Rapsodie couvla a oheň se uklidnil.

„Bohové,“ zašeptala s bušícím srdcem, „co se to děje?“

„To děláš ty, slečinko,“ řekl Grunthor.

Jeho slova v ní vyvolala záchvat paniky a oheň s divokým řevem vyšlehl až do větví ve výšce dobrých deseti stop. Dřevo, které před několika okamžiky přiložila, se naráz proměnilo ve žhavý bílý popel.

Obr se hlasitě zasmál. „Vidíš? Ale jestli ho nezastavíš, spálíš mi moje malý hezký doupátko a možná i celej les okolo.“

Rapsodie se zamračila nejdřív na něho a pak na oheň, který se před ní vzpínal jako splašený kůň. „Uklidni se,“ nařídila mu, ale oheň ještě zesílil, jak se v něm odráželo její rozrušení. Zhluboka se nadechla a soustředila se, jak to dělala vždycky před svými hudebními pokusy. Oheň okamžitě zareagoval a vrátil se k původnímu veselému plápolání.

Rapsodie zavřela oči a přinutila se k naprostému klidu. Když je vzápětí otevřela, zjistila, že z ohně zbyl jen plamínek jako na svíče. Uvolnila se, počkala, až naroste do velikosti normálního táborového ohně, a přihodila náruč klestí, aby nahradila palivo, které se před okamžikem obrátilo v popel. Pak se otočila k Achmedovi.

„Myslíš, že to má něco společného s tím mečem?“ zeptala se.

„Ne, ale možná proto začal meč hořet, když ses ho dotkla.“

„Meč zářil ještě dřív, než jsem se ho dotkla. Vždyť skoro oslepil Grunthora.“

Grunthor ji poplácával po zádech. „To bylo možná proto, že tě volal, slečinko; poznal v tobě svůj vlastní život.“

Rapsodie se začala trást; částečně proto, že si uvědomila závažnost toho, co říkali, a částečně proto, že v hloubi srdce věděla, že mají pravdu. „A vy si myslíte, že mne meč spojil s živlem ohně?“

„To nevím,“ odpověděl Achmed. „Tolik toho o tom meči nevím. Pořád nechápu, co dělá tady, na druhé straně světa. A nevím, co způsobilo, že takhle hoří. Když jsem se o něm poprvé dozvěděl, zářil světlem hvězd, ale ne plameny. Jsem si skoro naprosto jist, že tvoje pouto k ohni vzniklo, když jsi nás převáděla přes výheň zemského jádra. Myslím, že ten zážitek nás všechny změnil. Přinejmenším naše těla.“

„Možná nás oheň jen připravil na změnu,“ poznamenala Rapsodie. „Nebo je to tím, jak jsme jedli Kořen; často jsem přemýšlela, jestli je moudré jíst něco tak mocného. Je možné, že nás to změnilo, učinilo náchylnějšími k tomu, abychom podlehli působení živlů. Možná jsi získal tuhle – tuhle tradici cest, nebo

jak by se tomu mělo říkat, když jsi hledal cestu po Kořeni. A u Grunthora došlo ke spojení s jeho živlem, když se začal prokopávat skálou ven, a u mne, když jsem se dotkla meče.“

„Ne,“ řekl Achmed. „Ty ses změnila hned, jakmile jsi prošla ohněm. Bylo to dobře vidět, změnila ses tělesně.“

„Má pravdu, slečinko,“ přitakal mu Grunthor. „Určitě teď vypadáš jinak, než když sme tě poprvý potkali.“

Rapsodii z toho hovoru hučelo v hlavě. Rozhlédla se soumrakem a vdechla ostrý pach ohně uvnitř úkrytu, který vybudoval Grunthor. „No, když člověk po dobu, která mi připadá nejméně jako několik let, nemá možnost se umýt a plazí se blátem a špínou, rozhodně to nepřispěje k jeho přitažlivosti. Věřte mi, vy dva byste se v tomhle stavu taky nemohli objevit u dvora.“

„Ale v tom to právě je,“ štěkl Achmed netrpělivě. „Ty vypadáš mnohem přitažlivěji. Vyzařuje z tebe něco, co upoutává pozornost.“ Otočil se k bolgskému seržantovi. „Máš ještě pořád to signalizační zrcátko?“

Grunthor sáhl po svém ranci a začal se v něm přehrabovat. „Jasněže mám, pane, ale nedělej si zbytečný naděje. Na signalizování už je moc flekatý. Nosím ho s sebou, jenom abysem si moři česat rovnou pěšinku.“

Rapsodie se zasmála. Achmed si vzal od Grunthora kousek postříbřeného kovu a podal jí ho.

„Tumáš,“ řekl. „Podívej se sama.“

Rapsodie plochý střep opatrně uchopila. Jako skoro u všeho, co Grunthor vlastnil, byl jeho okraj nabroušen, takže se dal používat jako břitva.

V ubývajícím světle uviděla nezřetelný odraz své tváře pokryté šmouhami zaschlého bláta a slepence špíny v zaknocených vlasech, které jako vždycky v zimě nabyly poněkud tmavšího odstínu. Rty měla vlivem ostrého mrazivého větru popraskané a rozbolavělé. Znechuceně podala zrcátko zpátky Achmedovi.

„Ha, ha, velmi vtipné.“

Achmed si je od ní nevzal. „Myslím to vážně, Rapsodie; podívej se znovu.“

Hlasitě si povzdechla, ale poslechla ho. Matný kousek kovu však nedokázal ve stále hustším šeru zobrazit žádné větší podrobnosti. Všimla si, že má zružovělé tváře, ale to bylo všechno. Pokrčila rameny a dala zrcátko přímo Grunthorovi. Pak se jí na tváři rozhostil chápavý úsměv.

„Už to mám,“ řekla a do jejího hlasu se vrátilo veselí. „Není divu, že si myslíte, že jsem přitažlivější. Vypadám teď jako Firbolg.“

Achmed a Grunthor si vyměnili pohledy, v nichž se zračila společná nevyslovená myšlenka. *Neporozuměla – je to nad její chápání.* Grunthor pokrčil rameny.

Rapsodie si nehtem seškrábala z tváře trochu bláta. „Zítra rozpustím trochu sněhu a pokusím se umýt si obličej. Doufám, že se mi z něj podaří odstranit aspoň jednu nebo dvě vrstvy špíny.“

„Jdi se trochu vyspat,“ řekl Achmed. A když se v koutku doupěte uložila ke spánku, přelétl mu přes rty slabý úsměv. Bude to muset objevit stejným způsobem jako své spojení s ohněm. Bude muset spatřit následky na vlastní oči. A nebylo pochyb, že dříve či později je spatří.

Následující ráno zastihlo všechny tři, jak se ukrývají v hustém houští pod stromy a pozorují obyvatele nejbližší osady. Den byl na zimu velmi teplý, možná ohlašoval oblevu, a vesničané vycházeli z domů, aby si vyměnili novinky a pytle s obilím nebo kořinky. Rapsodie si pamatovala, jak mírnější počasí v zimě vždycky přivedlo obyvatele okolních vesnic do Eastonu ani ne tak kvůli obchodu, jako spíše pro možnost popovídat si. A tady, jak se zdálo, tomu nebylo jinak.

Ke svému překvapení zjistili, že mnoho slov, například *strom, obilí a manželství*, zní stejně jako v obecném jazyce Serendairu. Rapsodie začala rozeznávat podobnosti i v rytmu

řeči, a čím déle naslouchala, tím byla vzrušenější. V poledne ji Achmed a Grunthor ze strachu, že je prozradí, odtáhli o kus dál do lesa.

„Je to forma našeho jazyka, tím jsem si jista,“ řekla, když se ocitli dost daleko a ujistili se, že poblíž nikdo není. „Hlavní rytmus a melodie jsou skoro stejné a i slova znějí velmi podobně.“

„Serenština je námořně-obchodní jazyk. Myslím, že není příliš překvapivé, když se jím hovoří i tady. Kromě toho mohou být tito lidé potomky kolonizátorů, kteří měli kořeny ve stejné zemi jako ti, co ve Druhém věku osídlili Serendair.“

Rapsodie přikývla. „Ať je to, jak chce, měli bychom za to být vděční. Znamená to, že máme naději tomuto jazyku porozumět.“

Tato naděje se splnila pátého dne poté, co se dostali z Kořene na povrch. Grunthor a Achmed se vydali shánět jídlo, které získávali nejčastěji prostou krádeží, a také informace o vesnici a okolí. Zatímco byli pryč, usadila se Rapsodie v úkrytu na okraji vesnice, kde mohla poslouchat rozhovory kolemjdoucích. A právě onoho rána kromě debaty několika rolníků o strategii smlouvání na trhu a trochy ženského klevetění uslyšela píseň.

Rozhodně to nebyla první píseň, kterou na tomto místě vyslechla; vesničané často zpívali, když hnali dobytek nebo když si chtěli zpříjemnit nějakou dlouhou úmornou práci. Ale dnes zpívalo dítě, malý chlapec, který šel domů a za sebou táhl hůl tak, aby ryla do sněhu rýhu. Byl to jednoduchý lidový popěvek, zpívaný lehce falešně, ale Rapsodie jej okamžitě poznala, protože ona i bezpočet dalších dětí v Serendairu ji kdysi často a ráda zpívala.

Pozorně poslouchala a cítila, jak se jí stahuje žaludek. Slova chlapcovy písně vyprávěla o fazoli, která vyrostla až do nebe a z jejích květů se stala oblaka, přesně jak je zpívala i ona, u chlapce však zněla v neznámém, ale srozumitelném dialektu.

Rapsodie poslouchala a bylo to, jako by luštila kód; začala rozumět posunům a změnám v jazyce.

V úkrytu za řadou stromů sledovala chlapce podél silnice, dokud nepotkal nějakou ženu, a pak naslouchala jejich rozhovoru a skoro všemu rozuměla. Dlaně jí zvlhly vzrušením. Poslouchala ještě tak dlouho, dokud nedostala strach, že se prozradí, a potom se rozběhla zpátky do tábora, aby o tom pověděla Achmedovi a Grunthorovi.

Následujícího dne se k ní oba Bolgové připojili na jejím naslouchacím stanovišti, aby se pod jejím vedením blíže seznámili se zdejším jazykem. Přeložila jim tři rozhovory, než Achmed kývl hlavou směrem k jejich táboru. Rychle se tam vrátili.

„Co chceš dělat, Rapsodie,“ zeptal se Achmed. „Vidím, že máš nějaký plán.“

„Myslím, že je čas, abych se setkala s nějakým místním člověkem a pokusila se s ním domluvit. Musíme zjistit, kudy se dostaneme k moři. Můžeme se v těchto lesích toulat celou věčnost, ale pokud nenajdu přístav, nikdy se nedostanu domů.“

„Uvědom si, že tvoje chyba může mít pro nás dva osudné následky.“

Vítr jí odhrnul vlasy z očí. „Já vím,“ přikývla. „Vy dva zůstanete v úkrytu, budete mne sledovat, a já se vám ohlásím, když budu moci.“

„A jak chceš, abysme ti přišli na pomoc, kdyby se ti tam něco stalo?“ zeptal se očividně rozčilený Grunthor.

„Nepřijdete,“ odpověděla prostě. „Teď už je to otázka přežití. Víím, že to pro vás dva není nejlepší řešení, ale máme odlišné cíle. Vy tady chcete zůstat, já ne. Chci se dostat domů a podstoupím pro to jakékoli riziko, ale od vás nic takového nečekám. Každopádně byste vy dva měli být v pořádku. Když nenastanou problémy, setkáme se a já vám povím, co jsem se

dozvěděla. A kdyby se něco stalo, tak zrušíte tábor a zmizíte. Můžete se občas napít na moji památku, jestli budete chtít.“

„Mhghm,“ udělal Grunthor, „moc nebezpečný. Umiš mluvit tou jejich řečí, slečinko?“

„Ještě ne,“ připustila Rapsodie, „ale budu to muset vydržet, než ji pochytím.“

„Hlavně se nesplet’ a mluv jen bolgsky,“ upozornil ji Achmed. „Chceme se dozvědět něco o nich a ne, ahy se oni dozvěděli o nás.“

„Dobře.“ Rapsodie se usmála na Grunthora, který pořád ještě vrtěl hlavou. „Uvědomujete si, že mi může chvíli trvat, než získám informace, které potřebujeme.“

Achmed přikývl. „Jakmile se ujistíme, že jsi v bezpečí, vydáme se do okolí na širší průzkum.“

„Jak se pak setkáme?“ zeptala se Rapsodie.

„Dohodneme si místo a čas. Když tam nebudeš, začneme tě hledat.“

„A kde se setkáme? Tady?“

„Ne. Nechci, aby nás někdo vystopoval až ke Kořeni. Ať se země zavřela, nebo ne, nechci, aby se někdo dozvěděl, odkud jsme přišli. Souhlasíš?“

Rapsodie vstala a přešla ke Grunthorovi. Posadila se mu na koleno a ovinula paži kolem mohutně šije. „Souhlasím. Najdeme místo poblíž další vesnice, a až usoudíte, že je bezpečné odejít, domluvíme se, že se tam za nějakých pár týdnů sejdem. Ale neopouštějte mne, dokud vám nedám znamení, že se cítím v bezpečí. Nechci počítat s vaší pomocí a pak zjistit, že jste dvacet mil daleko.“

Grunthor si váhavě povzdechl. „Dobře, to dává smysl. Jaký znamení?“

Rapsodie zahvízdala jednoduchý trylek a oba Bolgové se usmáli. Byla to melodie, kterou si broukala, když v podzemních tunelech mohli jít vzpřímeně, známka její alespoň dočasně zlepšené nálady. „Tohle je ‚všechno v pořádku‘. Ale když

uslyšíte tohle –“ Tentokrát se v zahvívání zřetelně ozvala úzkost, zakletá do skríváního zpěvu. „– tak přijďte a pomozte mi.“

„Jasně, slečinko.“

Rozebírali své plány až do pozdního večera. Ráno už byli na cestě do další vesnice, jež byla podle obou Bolgů větší a výstavnější než ta, kterou opustili.

Našli si místo pro setkání a zřetelně si je označili tak, aby je nebylo možné přehlédnout bez ohledu na to, jak se změní počasí. Pak se připravili na čekání. Rapsodie si měla vyhlédnout vhodného člověka a pokusit se s ním spřátelil. Až se jí to podaří, budou jí oba muži několik dnů sledovat, a jakmile usoudí, že jí nehrozí žádné nebezpečí, odejdou pátrat po okolí a vrátí se za dva měsíce, kdy se setkají za úplňku na stejném místě.

„Uvědomuješ si, že je to velmi nebezpečné,“ řekl jí Achmed. Rapsodie se na něho vážně podívala. „Jednou jsem byla čtrnáct dní uvězněna ve společnosti Michaela, Smrdícího větra, vydána mu na milost a nemilost, bez možnosti útěku. Přežila jsem. Tohle je proti tomu čajový dýchánek.“

Achmed a Grunthor přikývli. Znali Michaela. Věděli, že nepřeháněla.

18

Obleva dosáhla stupně, kdy ve vzduchu opět zavoněla země. Sněhová příkrývka byla stále dost vysoká a nezdálo se, že by brzy celá roztála, ale vítr byl teplejší a kolem stromů se utvořila kola holé půdy. Venku se objevilo více dětí a hospodáři ze stavení podél silnice začali s opravami svých domů a chlévů nebo se vydávali do lesa pro nové zásoby dříví pro případ, že by se vrátilo špatné počasí. To pro trojici poutníků představovalo zvýšenou hrozbu náhodného odhalení.

Nyní stáli všichni tři v krytém údolíčku stíněném hradbou houští nedaleko od místa, kde silnice vstupovala do vesnice. Grunthor ukazoval na houf dětí, které na silnici občas osaměly, ale Rapsodie se zdráhala je oslovit ze strachu, že by je pak rodiče mohli potrestat. Před polednem se na silnici shromáždila skupina vesničanů, kteří očividně čekali na něco, co mělo přijít z jihu. Trojice se přesunula blíže, aby lépe viděla.

Když slunce doputovalo do nadhlavníku, ukázal jeden z vesničanů před sebe. Na šedostříbřitém koni se k vesnici blížil starší muž, statný a vysoký, s velkým zahnutým nosem a kaštanovou bradkou prokvetlou šedinami. Když se objevil v dohledu, seběhlo se ještě více lidí; někteří mu utíkali v ústrety, jiní zůstali stát a čekali.

Muž byl oblečen do vlněného pláště obarveného na hnědo patrně výtažkem z ořechových slupek, usoudila Rapsodie. Nesl sukovitou hůl a všichni, kdo ho vítali, uctivě skláněli hlavy, když jim na ně položil dlaň. Jeho příjezd vyvolal mírné vzrušení plné radosti a úcty; vesničané ho očividně velmi dobře znali. Pomalu sesedl z koně a v jeho poněkud strnulých pohybech se projevilo, že je asi starší, než vypadal.

Z gest rukou a krátkých požehnání, která pronášel, usoudili, že je něco jako kněz. V Serendairu by jeho prostý nezdobený oděv znamenal, že jde o kněze nejnižší hodnosti, ale Rapsodie si všimla, že mu vesničané prokazují větší úctu, než kdyby byl opatem nebo jiným vysoce postaveným hodnostářem. V očích jí vzrušeně zajiskřilo.

„To je on,“ zašeptala Firbolgům.

„Ne,“ řekl Achmed. „Poslouchej.“

Rapsodie napjala sluch, aby slyšela rozhovor mezi knězem a jedním z vesničanů. Týkal se množství napadaného sněhu a chování lesní zvěře svědčící o tom, že se zima do měsíce vrátí a bude ještě hodně tuhá. Také si vyměnili pár slov o nemocné krávě a zranění, které před nedávném utrpěl vesničanův syn.

Pak mu kněz položil ruku na hlavu a požehnal mu. Rapsodii poklesla čelist. Na rozdíl od jazyka, v němž vedli rozhovor, nářečí, jímž mluvili všichni kolem, bylo celé požehnání slovo od slova proneseno v čisté serenštině. S cizím přízvukem a trhaným rytmem člověka, který nepoužívá mateřský jazyk, ale správně a srozumitelně.

„Bohové,“ vydechla Rapsodie a těžce polkla.

„Nelíbí se mi to.“ Achmedova kostnatá ruka jí sevřela paži a zatáhla ji hlouběji do křoví.

Rapsodie se na něho překvapeně podívala. „Proč ne? Kdo by byl lepší? Vždyť mluví naší řečí.“

„Možná, ale já nechci, aby věděl, že jí mluvíme i my, pamatuješ? Bolgsky. Mluvíme jen bolgsky. Je to kněz. Já kněžím nedůvěřuju.“

Rapsodie se vymanila z jeho sevření. „Třeba znáš jen ty špatné; temné kněze, zlé bohy. Jeden z lidí, které jsem měla nejradši na celém světě, byl kněz a v Eastonu jsem znala několik velmi laskavých.“

Achmed na ni vrhl znechucený pohled. „Za prvé, všichni kněží mají nějaký záměr, někdy svůj vlastní, jindy svých bohů. Já nesloužím žádnému božímu záměru. A za druhé, jak víš, že tohle *není* temný kněz?“

Rapsodie užasle zamrkala. „Vždyť se na něho podívej, pro všechno na světě – žehná dětem.“

Dhracian se pobaveně ušklíbl. „A ty si myslíš, že zlí kněží chodí po světě, metají kolem sebe prokletí a svými holemi utloukají nebohé sirotky? Zlí kněží dělají tytéž věci jako ti obyčejní. Jen cena je jiná a taky způsob, jakým je zaplácena, to je všechno.“

„A já si myslím, že tohle je nejlepší příležitost setkat se s někým, kdo mi může pomoci dostat se do přístavu. Risknu to.“

Tentokrát ji za paži uchopil Grunthor. „Nedělej to, slečinko.“

Rapsodie se na něho usmála. „Vypadá jako přírodní kněz, Grunthore. Co ti o něm říká tvoje sepětí se Zemí?“

Grunthor se podíval skrz křoví a zavřel oči. O chvílku později je s povzdechem otevřel.

„Je s ní taky spojeněj, a dost. Pečuje o ni, hodně o ní ví. Máš pravdu, slečinko, je něco jako přírodní kněz.“

Rapsodie ho poplácala po mohutné ruce a on pustil její paži. „Musím to risknout. Když se něco stane a vy nebudete moci zasáhnout, pochopím to a neprozradím vás.“

Achmed si zhluboka povzdechl. „Tak dobře. Koneckonců je tohle stejně dobrý okamžik jako každý jiný. Buď opatrná.“

Chaddyr hovořil se starostou tak trpělivě, jak jen dokázal. „Já vím, Severhalte, chudák stará Plavka je už v letech, ale své náboženské povinnosti ve tvé vesnici ještě zvládá.“ Tvářil se trochu rozmrzele, ale hlas měl laskavý.

Muž si založil ruce v bok a sklopil zrak k zemi. „Slouží dobře, Otče, to ano, ale už nám nedokáže pomoci se zvířaty tak, jak bychom potřebovali. Měl by přijít někdo mladší, někdo, kdo by si uměl poradit se zimou.“

Chaddyr si povzdechl. „Já naprosto chápu tvé znepokojení, můj synu, ale teď je právě těžká doba. Já vím, že Plavka není tak čilá jako kdysi, ale obřady pro společenství vykonává stále, že ano?“

„Ano, Otče.“

„A vaše vesnice a usedlosti se nacházejí velmi blízko Stromu; v případě potřeby se tedy jistě najde dost filidů, aby vám vypomohli, kdyby Plavka už nestačila. Kruh je teď poněkud omezen, nemůže vám v této chvíli poskytnout nového kněze. A kromě toho se obávám, že Llauron slíbil Plavce výsadu zůstat až do konce zde, v blízkosti Stromu, jako odměnu za léta věrné služby. Chce, aby její poslední léta byla svatá. To snad chápeš, ne?“

Severhalt vzdychl. „Ano, Otče.“

Chaddyr se usmál. „Promluvíme si o tom zase na jaře. Mám u sebe několik noviců, kteří u mne přes zimu studují medicínu.

Správně by pak měli jít ke Gavinovi cvičit se v lesáctví, ale možná bychom je mohli poslat na několik měsíců sem, aby pomáhali s výsadbou a u porodů telat. Co na to říkáš?“

Tváře těch, kdo stáli kolem, se rozzářily, a stejně tak Severhaltova. „To by bylo vynikající, Otče, děkuju ti. Zajdeš k nám na svačinu – Otče?“ Ze starostovy tváře se vytratilo potěšení a nahradilo je znepokojení. Filidský kněz se zbělelou tváří vytřeštěně zíral k lesu.

Kráčela k nim žena, která jako by se zjevila odnikud. Chaddyr si na okamžik nebyl jist, jestli se mu nezdá. Byla pokryta zaschlou špínou a oblečena do rozedraných hadrů, ale zároveň to byla bezpochyby nejkrásnější bytost, jakou kdy v životě spatřil.

Vlasy pod nánosem bláta jí zářily jako slunce. Byla štíhlá, pružná a kráčela s půvabem, který dával zapomenout na zanedbaný vzhled. I na dálku, v níž se nacházela, se dala rozeznat zelená barva očí, hlubokých a tmavých jako lesní mýtina uprostřed léta.

Pak se usmála a bylo to, jako by se náhle rozplynuly všechny mraky. Teplo jejího pohledu proniklo i do těch nejchladnějších míst jeho srdce. Chaddyra přepadl strach, že se touhou po ní rozpláče. Okamžitě se začal šeptem modlit s nadějí, že ho náboženský rituál ochrání před kouzlem, které na něho použila.

Čím více se blížila, tím rychleji mu tlouklo srdce, a nakonec se musel opřít o hůl, aby se pod ním nepodlomily nohy. Zastavila se v uctivé vzdálenosti a v gestu mírumilovného pozdravu zvedla ruce dlaněmi vzhůru. Teprve tehdy si Chaddyr všiml, že je ozbrojená; po boku jí visela úzká pochva, která vypadala jako vyrobená z kamene. Působila však spíše ozdobným než praktickým dojmem a na dívce samé nebylo vůbec nic hroživého.

Chvíli mu trvalo, než našel ztracený hlas. Vesničané, s nimiž hovořil, také zírali s otevřenými ústy.

„Co jsi zač?“ zeptal se. Zajíkl se a rozpačitě si odkašlal. „Co jsi zač?“ zopakoval chraptivě. Žena jen zamrkala. „Rozumíš mi?“ Přikývla. „Ale nemluvíš?“ Nejistě se usmála a pokrčila rameny.

Chaddyr přelétl pohledem její nádherné, třebaže dlouho nemyté tělo, a zrychlil se mu dech. Až do tohoto okamžiku se mu slib čistoty, nevyžadovaný od žádného filidského kněze kromě něho, zdál být jen malou obětí v porovnání s postavením druhého nejvyššího hodnostáře starobylého náboženského řádu. Ale skutečnost, že jednou nastoupí na Llauronovo místo, že bude sám jmenován Vyvolavačem, najednou pozbyla důležitosti. Znovu si odkašlal.

„Jsem Chaddyr, filidský kněz a následník Llaurona, Vyvolavače.“ *Co je to?* přemýšlel v duchu. *Lesní nymfa? Duch stromu? Dryáda?* Slýchal pověsti o lesních tvorech, ale do tohoto okamžiku jim nevěřil.

Úchvatná žena se lehce uklonila. *Je zdvořilá*, všiml si Chaddyr, *ať už je, čím je*. Další věc, která ji činila přitažlivou.

„Nu,“ řekl nakonec, „obávám se, že ti asi nebudu rozumět. Nemám tušení, kdo nebo co vlastně jsi, a tak asi bude nejlepší, když tě odvezu k Llauronovi, ať se na tebe podívá on. Nemusíš se bát; Vyvolavač je laskavý muž. Půjdeš se mnou, prosím?“

Zvláštní žena přikývla a opět se na něho usmála. Vztáhl ruku a lehce roztřesenou ji položil na její paži. Kůže pod zpuchřelou látkou roztrhané košile byla hebká a teplá. Chaddyr se jí dotýkal jen tak dlouho, než dívku otočil správným směrem, a pak ruku rychle spustil k boku. I on se obrátil k západu, ale zjistil, že jim cestu ke Stromu přehrazuje zeď tvořená chumlem vesničanů s bezvýraznými tvářemi.

„Povídám,“ zabručel, „uvolněte cestu, prosím.“ Vesničané se ani nepohnuli. „Ehm,“ zamračil se na ně, „ustupte nám z cesty.“

Žena se podívala na něho, pak na lidi stojící na silnici a vykročila k nim. Okamžitě se rozprchli jako listí rozváté větrem, ale v bezpečné vzdálenosti se zastavili a dál na ni civěli. Chaddyr nevěděl, jak dlouho zůstanou ochromení, a tak ji opět uchopil za paži, odvedl ji ke svému stříbrošedému koni, lehce ji na něj vysadil a sám nasedl za ni. Rozjel se pryč právě ve chvíli, kdy se

vesničané vzpamatovali. S výkřiky se rozběhli ke stájím, rozhodnutí vydat se za nimi.

Chaddyr cítil stále větší úzkost. V každé vesnici nebo osadě podél silnice přibývali noví členové jeho nezvaného doprovodu, pěši i na koních, a vytvářeli dav, který ucpával lesní silnici.

Pocestní se zastavovali a hleděli na ně. Vesničané se sbíhali, aby se podívali na onu cizí krásnou bytost, sedící na koni před ním. Už jich byly desítky, možná stovky, muži i ženy, dokonce i početný houf dětí a všichni se přetlačovali, aby se dostali co nejbliž a mohli se dotknout špinavé dryády s omamně zelenýma očima.

Chaddyr plně chápal jejich nepřírozenou touhu to udělat. Vždyť ani neustálý stav silného znepokojení, v němž se nacházel od okamžiku, kdy opustil Tref-Y-Gwartheg, nedokázal zahnat závrť, kterou zakoušel.

Původně ji připisoval nervozitě z toho, co řekne Llauron na zmatek v okolních vesnicích a příjezd mnoha jejich obyvatel do blízkosti Velkého stromu. Když ale minuly hodiny a onen zvláštní pocit neustoupil, uvědomil si, že s Vyvolavačovou případnou nelibostí nemá mnoho společného.

Byla to překvapivě sladká vůně onoho špinavého stvoření, jehož záda se mu tu a tam opřela o hrud', což v něm vyvolalo smilné myšlenky nehodné ctihodného muže žijícího v celibátu. V jednom okamžiku ho k jeho naprostému ohromení vzala za ruku, a aniž se obrátila, aby ho zpražila pohledem nebo jakkoli jinak vyjádřila své pobouření, ji jemně odsunula ze svého řadra. Cítil se pokořen; vůbec si neuvědomil, že ji tam položil.

Nakonec setřásl poslední púltucet nejodhodlanějších mužů, kteří ho pronásledovali i poté, co ostatní odpadli. Vzhledem k tomu, že problém se sročením davů nastal v každé vesnici, kterou projeli, rozhodl se Chaddyr sjet ze silnice a vydat se dál po užoučkých lesních pěšinách. Doufal, že se tímto způsobem vyhne dalším problémům.

Na sklonku odpoledne dorazili na místo, kde chtěl Chaddyr přenocovat, do noclehárny lesáka Gavina. Příslušník stejného náboženského řádu jako Chaddyr udržoval tyto ubytovny na východní hranici hlubokého lesa a cvičil zde filidské novice v lesáckém umění. Ti pak po završení výcviku sloužili po tři roky jako průvodci poutníků a doprovázeli věřící z jejich vesnic ke Stromu, aby se tam účastnili oslav svátků a náboženských obřadů, ačkoli v těchto dnech byli mnohem častěji povoláváni k obraně lesních stanovišť před útoky. *Chystá se válka*, pomyslel si Chaddyr. O tom není pochyb.

Chaddyr zastavil koně před největším z domů, vyhrazeným pro Gavina a ostatní výše postavené filidy. Filidský řád vyznával službu přírodě a jako takový nežádal od svých kněží celibát. Chaddyr byl jedinou výjimkou. Většina filidů, mužů i žen, žila v manželství, pouze novicové obvykle čekali se sňatkem až na dobu, kdy dokončí výcvik a tříletou službu v lese. Následkem toho většina z nich žila ve vesnicích, kde měli své kongregace, nebo v osadách v bližším okolí Stromu. Chaddyr očekával, že dům bude prázdný, a ukázalo se, že se nemýlil.

Jeho okouzlující spolecestující se s očividným zájmem rozhlédla. Chaddyr sesedl a ucítil jistou úlevu v oblasti podbřišku, kde během cesty zakoušel značné napětí. Zvedl ruce k té podivné bytosti, aby jí pomohl slézt z koně, ale ona zavrtěla hlavou a seskočila sama. Spolkl zklamání, přivázal koně ke štíhlému stromku a kývl hlavou směrem k domu. Následovala ho dovnitř.

V domě se nacházely dvě nízké dřevěné postele s matracemi z pytloviny nacpanými voňavým senem a příkrývkami z nebarvené vlny, a velký dřevěný stůl. K jídlu tam nebylo nic; Chaddyr zjistil, že se bude muset jít podívat do sklepa, jestli něco nenajde tam, nebo se s dívkou podělit o svačinu, kterou si vezl s sebou a v celém tom zmatku ji zapomněl sníst. Otočil se ke svému podivnému hostu a ukázal ven.

„Jdu najít něco k jídlu,“ řekl pomalu přehnaně důrazným tónem. „Mohu tě tady nechat chvíli samotnou?“

S úsměvem přikývla a Chaddyr opět pocítil, jak se v něm rozproudila krev. Uchopil provaz, který sloužil místo kliky.

„Dobře. Udělej si pohodlí. Já budu za chvíli zpátky.“ Pokynul k jedné z postelí a rychle odešel.

Když se po chvíli vrátil s hrstí kořínků a několika zimními jablky, spala žena tvrdě v posteli, na kterou ukázal, a usmívala se tak blaženě, jako by se ocitla v ráji.

Rapsodie se probudila do tepla ohně praskajícího v nevelkém krbu. Prudce se posadila, dezorientovaná v temnotě, a spatřila muže, který se jí představil jako Chaddyr, jak ji upřeně pozoruje z druhé strany místnosti. Zatímco spala, snesla se noc. Neměla tušení, kolik času uplynulo od okamžiku, kdy poprvé od svého útěku z Eastonu vděčně ulehla do skutečné postele.

Muž se na ni nejistě usmál. Opětovala úsměv v naději, že se jí podaří alespoň trochu utišit trápení, které ho očividně sužovalo. Zdálo se, že je rozhodnut chovat se k ní laskavě. Touto dobou už je Achmed a Grunthor určitě dostihli a utábořili se někde poblíž, nebo v to alespoň doufala. Zatápala rukou pod přikrývkou a ulehčeně si oddechla. Meč byl tam, kam jej ukryla.

„Máš hlad?“ zeptal se Chaddyr. Položil na stůl prosté jídlo, z něhož už trochu pojedl. Přikývla, vstala z postele a posadila se na židli naproti němu.

Dům sám byl postaven prostě, ale bytelněji než ty, s jakými se setkávala na Ostrově. Měl kamenné stěny a doškovou střechu. Když přijížděli, viděla nedaleko cosi podobného kasárnám; byly to dlouhé budovy s doškovými střechami a stěnami ze spletených větví pomazaných hlínou. Přes všechnu svou jednoduchost vypadaly překvapivě pevně a bylo na nich vidět, že byly plánovány a stavěny s velkou péčí a dovedností. Filidové, ať už byli kýmkoli, museli mít architektonické a stavitelské znalosti, jaké se v zemědělských oblastech vídaly jen zřídka.

Chaddyr ji nespouštěl z očí ani při jídle; uvádělo ji to do rozpaků. Když dojedla, ukázala na prázdnou misku a gestem poděkovala. Muž se zamyšleně mračil, zatímco ji pozoroval v záři plamenů.

„Co ty jsi za stvoření?“ zeptal se znovu, stejně jako ve chvíli, kdy poprvé vystoupila z lesa. Rapsodie neměla tušení, co by mu měla odpovědět, a tak jen pokrčila rameny. Pokusila se zformulovat vysvětlení, že je osoba – možná že Chaddyr ještě nikdy neviděl nikoho lirinského původu – ale než stačila otevřít ústa, ozval se zvenku křik a hluk. Dav je konečně dostihl.

Chaddyr polekaně vstal a přistoupil k jednomu ze dvou oken. Dokonce i ve světle ubývajícího měsíce Rapsodie viděla, jak zbledl. Skupina odhodlaných pronásledovatelů se během cesty musela opět rozrůst.

Kněz se rozběhl ke dveřím, kde na věšácích visely šedé lesácké pláštěnky opatřené kapucí. Muži s výškou průměrného vesničana sahaly tak do půli stehů. Chaddyr ovinul jednu kolem Rapsodie a vydechl úlevou, když uviděl, že se jí lem otírá o lýtko. Přetáhl jí kapuci přes špinavé vlasy.

„Pojď se mnou,“ řekl naléhavým tónem. „Musíme se dostat k Llauronovi.“ Vzal svou vlastní pláštěnku a hůl a otevřel zadní dveře vedoucí do sklepa. Rapsodie ho následovala do temnoty, prchajíc před davem jako liška před psí smečkou.

19

Trvalo jim tři dny, než došli na místo, o němž Chaddyr hovořil. Když Rapsodie poprvé viděla vesnici podél silnice, vypadalo to, jako by byly obklopeny lesem, ale v porovnání s tím, čím nyní putovali, se v podstatě rozkládaly v otevřené krajině.

Západní les byl panenský, prastarý, hustě zarostlý vysokými jehličnany, které bránily světlu proniknout až dolů a vracely jinak zasněžené zemi něco ze zeleně teplejších měsíců.

S Chaddyrem byla cesta pomalejší než předtím s Bolgy. Kněz byl mnohem starší a otlejší než Achmed a Grunthor, a tak musel častěji odpočívat, znal však dokonale terén. Zdálo se, že ho les vítá a usnadňuje mu průchod hustým podrostem.

Rapsodie nejednou zapátrala pohledem v dálce, a když zahlédla temnou kápi nebo velký stín, s úlevou si oddechla. Achmed a Grunthor ji sledovali a dávali o sobě vědět. Přestože ona a Chaddyr patrně setřásli své vesnické pronásledovatele, přítomnost Bolgů ji uklidňovala i tehdy, když následovala kněze do hloubi lesa.

Každé ráno Rapsodie počkala, až Chaddyr zmizí za stromy, aby vykonal potřebu, našla si vhodné místo a odzpívala svou ranní modlitbu. S ohledem na Achmedovu starost, aby nevyzradila nic z jejich minulosti, zpívala jen melodii bez starolirinských veršů. Stávalo se jí, že když dozpívala a otočila se, zjistila, že na ni filidský kněz hledí jako na nějaké bájně zvíře.

Večer Chaddyr rozdělal malý oheň, od něhož si udržovala uctivý odstup. Vzhledem k tomu, jak oheň reagoval na její přítomnost, považovala za moudré se k němu nepřibližovat. Viděla, že Chaddyr si jejího chování všiml a patrně usoudil, že se ohně bojí nebo jí je nepříjemný. Přestal se jí také vyptávat, čím nebo kým je, a mluvil na ni, jen když jí udílel pokyny.

Třetího dne konečně došli do cíle, na velkou mýtinu uprostřed lesa. Bylo na ní porůznu rozptýleno mnoho domků a chat, některých postavených z kamene, jiných z jílu s drnovými střechami a dalších se stěnami z proutí zamazaného hlínou. Kromě toho minuli několik značně velkých dřevěných budov s těžkými dveřmi a špičatými doškovými střechami. Z komínů pokojně stoupal dým.

Nad dveřmi domků se nacházela čarodějná znamení podobná tomu, jaké Rapsodie viděla u silnice, ale mnohem složitější a

vyvedená v pestrých barvách. Mnohá obydlí byla nabílená nebo obložená kamenem a u většiny z nich se rozkládaly zahrady a ohrady pro dobytek.

Lidé, kteří se hemžili kolem, nebyli oblečení jako vesničané, ale podobně jako Chaddyr do vlněných plášťů obarvených indigem namodro nebo zlatobýlem nažluto. Jiní zvolili ořechové slupky nebo vřes, aby získali zemitější odstíny hnědé nebo střízlivě šedé. Některé z těchto plášťů měly kápě, což patrně označovalo vyšší postavení v tomto lesním společenstvu.

Kromě duchovních v plášťích zde byli i ozbrojenci s luky, kopími, sekerami a jinými zbraněmi, oblečení do kožené zbroje. Tito muži byli často zranění a vypadali ztrhaně jako po těžké bitvě nebo mnohaměsíční cestě. Rapsodii při pohledu na ně napadlo, kdo na ně mohl zaútočit na tomto zdánlivě tak pokojném místě.

Z pomyšlení, že by zde mohla zuřit válka, se Rapsodii sevřelo srdce. V Eastonu se hovořilo o tom, že by mohla vypuknout, a to by znamenalo omezení dopravy. Jestliže byla válka i tady nebo se k ní schylovalo, ztěžilo by jí to cestu do přístavu a odjezd domů. Poté, co došla tak daleko, nebyla ochotna čelit podobné vyhlídce.

V pozdním odpolední ji uslyšela, hlubší a velebnější než kdykoli předtím. Byla to píseň Stromu, Sagiina Kořenového dvojčete. Museli se k němu blížit.

Když slunce začalo zapadat, došli na širokou louku a tam jej uviděla. Jeho kmen byl bělejší než sníh a slonovinově zbarvené větve se jako obří prsty vztahovaly k temnějící obloze.

Rapsodie se zastavila a v úžasu se na něj zahleděla. Strom měl nejméně padesát stop v průměru, první větve vyrůstaly z kmene ve výšce asi sta stop a tvořily mohutně rozeklanou korunu, kterou zatoužila spatřit obalenou listím. Od bělostné kůry se odrážely poslední paprsky zimního slunce a propůjčovaly stromu téměř nadpozemskou záři.

Kolem něj, asi tři sta stop od místa, kde se do země zarývaly jeho mohutné kořeny, rostl kruh stromů, po jednom od všech

druhů, jaké Rapsodie znala, i mnoho těch, jaké dosud nikdy neviděla. Ozvěnou se od nich odrážela píseň starodávné moci, odlišná od Sagiiny, ale stejně hluboká a magická. Rapsodii se oči zaleskly slzami, jimž nedovolila skanout.

Chaddyr pozorně sledoval její tvář. Dlouho na ni tiše hleděl a pak potřásl hlavou, jako by se probíral ze sna. Nakonec promluvil.

„Ty uctíváš Strom?“ Rapsodie přikývla, aniž ze stromu spustila oči. Chaddyr se usmál. „Tak v tom případě zde budeš vítána. Llaurona bude setkání s tebou jistě velmi zajímat. Pojď, už jsme skoro u něho.“ Vykročil přes louku kolem prstence stromů a pod obrovskými větvemi, zaclánějícími oblohu.

Na druhé straně louky rostl háj staletých stromů, mohutných a vysokých, ačkoli se žádný z nich nemohl v žádném směru rovnat Velkému bílému stromu. Mezi jejich kmeny a kolem nich byl zbudován krásný velký dům, vytvořený podivuhodným způsobem.

Jeho stěny, jejichž okna hleděla ke Stromu, spolu svíraly nezvyklé úhly, aby se přizpůsobily větvím, do nichž zasahovaly, a částečně byly podepřeny kůly. Všechny dřevěné části byly zdobeny nádhernými složitými řezbami, obzvláště vysoká věž, která se tyčila nad klenbu stromů.

Kamenný chodník lemovaný spícími záhony vedl k menšímu postrannímu křídlu, jehož těžké dveře střežili vojáci podobní těm, které Rapsodie viděla předtím. Otočila se k Chaddyrovi a tázavě ukázala na dům. Muž s orlím nosem se usmál.

„Tady bydlí Llauron, Vyvolavač. Není to příliš reprezentativní sídlo pro muže jeho postavení, ale líbí se mu tady. Pojď, dovedu tě k němu.“ Vedl ji po chodníku, který se vinul zahradou, až k zírajícím strážím, které před ním ustoupily.

Zpoza větví svého úkrytu Achmed a Grunthor sledovali, jak muž zaklepal na dveře a nějaká žena je otevřela. Po výměně

několika slov je uvedla dovnitř a kněz s Rapsodií zmizeli v útrokách podivného domu. Služebná za nimi zase zavřela.

Achmed zavřel oči a opřel se o kmen bílé olše. Vítr chutnal nasládle a ticho bylo ohlušující. Rytmus Rapsodiina srdce slábl s tím, jak postupovala do nitra domu, až mu v kůži vibroval jen Grunthorův a jeho vlastní tep. *Takhle asi vypadá klid*, pomyslel si. Nebyl si jist, jestli se mu to líbí.

Pak někde na okraji vědomí zaznamenal další rytmus a potom ještě jeden, tepající v dálce, cizí, ale ne neznámý. Existovala tedy srdce, jejichž tlukot mohl cítit ve větru, ale nacházela se velmi daleko. Nezřetelné zaťukání zde, lehké zašvehlení tam; někde v širém světě stále ještě tlouklo několik srdcí, jejichž rytmus mu pronikl ke kůži, do krve. Možná že přece jen nepřišel zcela o své dědictví, jak se domníval. Neměl tušení, jak je to možné, ani zda je to požehnání, nebo prokletí. Vypudil tuto myšlenku z hlavy a soustředil se na Rapsodii. Ostatní srdce utichla.

Čekali déle, než měli původně v úmyslu; chtěli se ujistit, že ať už v tom podivném hranatém domě žije kdokoli, neublíží jí. Achmed sledoval její srdce od okamžiku, kdy je opustila; až do chvíle, kdy v doprovodu přírodního kněze vstoupila do onoho lesního sídla, se v jeho uších ozývalo silně a jasně. I nyní je vnímal, přestože poněkud tlumeně, a stále rozuměl tomu, co mu sdělovalo.

Byla nervózní, dokonce trochu vystrašená. Po několika okamžicích přerostla její původní úzkost do čehosi blížícího se panice, ale nezdálo se, že by to byla reakce na nějaký útok. Kdyby byla, našli by způsob, jak zasáhnout, ale ukázalo se, že to není nutné.

„Jak dlouho chceš, abysme čekali, pane?“

„Ještě jednu noc. Pak půjdeme.“

Její sny musely být obzvlášť děsivé. Během noci cítil, jak jí puls zrychluje z pokojného spánkového rytmu do splašeného úprku, který důvěrně poznal během nekonečného času stráveného

na Kořeni. Už byl zvyklý na divoký křik jejího srdce týraného zlými sny, ale tentokrát to bylo ještě o něco horší.

Za úsvitu ucítil, jak opouští dům a kráčí k Velkému bílému stromu, kde odzpívala svoji ranní modlitbu. Vítr nesl jemné vibrace její písně přes louku až k místu, kde se mu otřely o kůži a uklidnily ji. Byla stejná jako vždycky, ale nyní v ní zněl smutek, jaký od chvíle, co opustili Kořen, ještě neslyšel, hluboký žal, jemuž nedokázal porozumět. Rapsodie nevypadala, že by jí někdo ublížil nebojí hrozilo nebezpečí.

V příštím okamžiku uslyšel hvízdaný trylek, znamení, že je všechno v pořádku. Melodie zněla poněkud roztřeseně, jako by se dívka stále ještě nevzpamatovala z toho, co jí předtím tak otřásl, ale natolik jistě, že mohli odejít. Achmed se usmál.

Otevřel ústa a nabral do nich mrazivý vzduch. Nenalezl vněm ani odpornou pachůť démona, ani jeho ohavný pach; byla to jedna z prvních věcí, po nichž zde pátral. V tichu kolem něj se vznášelo ovzduší rozhřešení, nového začátku, osvobození od starého života a jeho hrůz. Dokázali to. Podařilo se jim úspěšně uprchnout. Nové výzvy života už nemohou být tak závažné jako to, co nechali za sebou.

Na chodidle ho skrz rozedranou obuv zaštípal sníh a vytrhl ho ze zamyšlení. Podíval se na probouzejícího se Grunthora a zachytil pohled jeho už skoro otevřeného oka.

„Teď bychom se měli postarat o něco na sebe a pak o něco k jídlu. Kořen už jíst nemůžeme; potřebujeme nové zásoby. A pak se porozhlédneme kolem a uvidíme, kam nás vítr zavane. Možná najdeme Rapsodii cestu k moři.“

20

Za soumraku našli oba Firbolgové východ z nejhustší části lesa a zamířili na západ k moři. Achmed cítil ve vzduchu chuť

solí, přestože se nacházela ještě mnoho mil daleko jako vzdálené slzy ve větru.

Nedaleko malé osady našli opuštěnou stodolu a utábořili se v ní. Navzdory tomu, že měli střechu nad hlavou, jim úkryt neposkytl mnoho pohodlí, protože se rozhodli neriskovat prozrazení a nerozdělali oheň. Podlaha byla pokryta silnou vrstvou vlhkého sena, které tam leželo už několik let, a tak se do něj zahrabali, ale příliš tepla v něm nenalezli.

Grunthor posbíral spadané třeshňové větve a větší část večera strávil tím, že z nich vyráběl šípy, aby nahradil ty, které vystřílel před tak dávnou dobou na druhé straně světa a během pouti útroby Země. Achmed ho nejednou přistihl, jak si při tom strašlivě falešně brouká jednu z melodií, které si v podzemí zpívala Rapsodie.

Příštího rána se vydali na obhlídku vesnice a okolních usedlostí a vrátili se s několika vejci a hrstmi zimních kořínků, několika koňskými houněmi a nějakým oblečením, které vypadalo, že by mohlo být Achmedovi. Vydávali se do širokého okolí a ukradli na každém místě vždy jen trochu, aby zůstali nepovšimnuti.

„No teda, tobě to ale sluší, pane,“ zažertoval Grunthor při pohledu na Achmeda, který právě zjistil, že tunika, kterou ukradl, jsou ve skutečnosti ženské šaty. Sám si vyřízl díru do koňské houně, čímž si vyrobil hrubou vestu. „Ale bojím se, že v očích místních mladíků stejně nebudeš pro slečinku žádná konkurence.“

Achmed utrl dolní část sukně a zkrátil šaty na délku dlouhé košile.

„Pokud mě neklame úsudek, tak by se jí svým půvabem nevyrovnaly ani všechny obyvatelky Domu rozkoše madam Parri dohromady,“ řekl, zatímco se oblékal. „Ať už s ní ten oheň udělal cokoli, má to obrovský účinek; jednoho dne se to může ukázat jako cenný nástroj. Zpočátku jsem měl starost, že si ten kněz na

ni něco dovolí, ale byl příliš vystrašený, než aby se o cokoli pokoušel.“

„Ách jo, stará dobrá madam Parri. Už sem si na ni nevzpomněl celý roky. Zajímalo by mě, co teď dělaj Brenda a Suzie.“

Achmed se uchechtl. „Určitě se jim po tobě pořád stýská, Grunthore. Pochybují, že od té doby narazily na někoho, kdo by se ti vyrovnal.“ Hodil obrovi zimní jablko. „Pojď, porozhlédneme se po okolí.“

Nové šaty navlečené přes cary původního oděvu jim poskytly alespoň částečnou ochranu před mrazivým vzduchem. Ukradli také několik odložených uzd a postrojů a použili je k vyspravení obuvi. Tato jejich snaha však byla méně úspěšná; sníh jim stále pronikal do bot a studil na prstech.

O několik mil dále na západ les ještě více zřídł a osídlení zhoustlo tak, že se dalo nazvat menším městem. Achmed a Grunthor si našli úkryt v houští plném ostružiníku a kleče, pozorovali pocestné a snažili se poslouchat, o čem hovoří.

Přestože nerozuměli jazyku tak jako Rapsodie, dokázali občas pochytit nějakou frázi nebo několik slov. Jedno z nich, *Avonderre*, se v řeči místních dost často opakovalo, často ve spojení s pojmem cesty nebo směru. Bolgové usoudili, že to musí být název nějaké sousední oblasti, ačkoli jim zůstalo tajemstvím, zda jde o vesnici, město, provincii nebo celý národ.

Odpoledne celé městečko obešli a chystali se pokračovat v cestě, když Achmedovu pozornost upoutaly vzdálené vibrace, jež přicházely z lesa.

V úkrytu tvořeném shlukem stromů se stříbrošedou kůrou, jaké v Serendairu nerostly, zavřel oči a soustředil se na příjezdovou silnici. Byl to spíš jen stezka z udusané hlíny, rozblácená a rozrytá kopyty dobytka a koly vozů. V jeho paměti tiše promluvil Rapsodiin hlas.

Neomylný stopař, který vždy najde cestu.

Polkl, přidržel se nejbližšího kmene a uvolnil mysl. Jeho vnitřní zrak se rozlétl po silnici a stále se zvětšující rychlostí ji sledoval do dálky.

Putoval nad cestou lemovanou stromy, dokud nespátřil ozbrojené jezdce cválající k městečku. Byl jich asi tucet; měli na sobě černo zelenou koženou zbroj a jeli na rezavě grošovaných lesních koních.

Pak obraz náhle zmizel, ale ne dřív, než si Achmed stačil všimnout dvou věcí. Za prvé: mnohem nápadnější než nezvyklá zbroj a koně oněch jezdců byly rysy a zbarvení jejich tváří. Vysedlé lícní kosti pod velkýma mandlovýma očima a úzké špičaté brady, stejně tvrdé jako jejich prázdné výrazy. Odstíny pleti a vlasů odpovídající barvám země a rostlinstva. Lirinové.

Za druhé: nesli zapálené pochodně.

Achmed utrousil bolgskou kletbu a otočil se ke Grunthorovi.

„Lirinští vojáci, ozbrojení ohněm, a jedou sem.“

Grunthor na něho upřel nechápavý pohled.

„Lirinové? S ohněm? Si si jistě, pane?“

Achmed přikývl a protáhl se křovím. Rozuměl seržantovu úžasu. Lirinové, a obzvláště Liringlas, chovali k ohni přirozený odpor vzhledem k nebezpečí, které představoval pro jejich prostředí. S výjimkou Lirinpan, odnože své rasy, která se usadila ve městech, obývali Lirinové lesy a pláně, kde jejich sídla mohla být snadno zničena požáry. Pohled na oddíl Lirinů s pochodněmi jako zbraněmi v rukou byl krajně znepokojující. Ale teď neměli čas nad tím hloubat.

„Pojď“,“ zašeptal Achmed.

Rychle se vydali obloukem k jihozápadu tak, aby zůstali skryti. Jakmile dospěli k místu, kde byl les hustě zarostlý stále zelenými křovinami, vylezl Achmed na borovici a ve výšce asi deseti stop se ukryl mezi větvě. Grunthor se přikrčil do houští. Když se Achmed požíval dolů, měl co dělat, aby ho zahlédl.

Sotva se ukryli, objevila se na silnici před nimi skupina jezdců. Z hloučků pocestných se ozval panický křik. Jako hejno

ptáků, mezi něž skočila šelma, se rozprchli na všechny strany, vlekouce za sebou své děti.

Achmed znechuceně sledoval, jak jezdci v čele projeli kolem usedlíků, přestože je ještě měli na dosah, a ponechali je na starost svým druhům za sebou, kteří je ubíjeli na místech, kde je dostihli. Muži vpředu namísto toho dojeli k nejbližším budovám a jednu po druhé zapalovali.

Několik místních se pokoušelo bránit všemi možnými nástroji nebo zbraněmi, jaké jim přišly pod ruku, ale proti jezdcům neměli naděje. Jeden z ozbrojenců nemilosrdně najel do jedné z prchajících žen. Prudký náraz odmrštil dítě, které měla v náručí, do křoví u silnice, kde zůstalo bez hnutí ležet.

Achmed se díval na vojáka, který otočil koně a rozjel se k dítěti, když zasvištěl šíp a zaryl se do Lirinova hrdla. Kuň uháněl dál bez jezdce, který se mrtvý skácel k zemi.

Achmed se otočil ke Grunthorovi a zjistil, že obr nasazuje do luku další šíp. Ve tváři měl stejný tvrdý a odhodlaný výraz jako vždycky. Namířil, vystřelil a další voják padl na hořící došky střechy, kterou právě zapaloval.

Jeden z ozbrojenců zahvízdal signál a ostatní zůstali stát na silnici. Klidný velitelský hlas vydal příkazy, vojáci se otočili a rozjeli se zpátky do lesa. Když cválali přes tělo padlého druha, ani nezpomalili.

Rozhostilo se ticho. Pak, jako by se něco rozbilo, naplnily vzduch výkřiky a steny. Vzlykající žena běžela k dítěti ve křoví, zvedla je a přes slzy se rozesmála úlevou, když holčička otevřela oči. Byla příliš rozrušená, než aby si všimla tváře obřího Firbolga vzdálené jen několik palců od její vlastní.

Jakmile odešla, sklonil Grunthor luk a vyklonil se z křoví, aby lépe viděl skrz hustý černý kouř, který se valil směrem k nim. Užasle zavrtěl hlavou.

„Co ve jménu všeho dobrého na světě mělo tohleto znamenat?“ zeptal se nechápavě.

Achmed pokrčil rameny. „Můžeš hádat stejně dobře jako já. Možná že všechny ty pohádky, co nám v dětství vykládali o lidech na druhé straně světa, kteří chodí po hlavách, jsou pravda. Kdybys mi ještě dnes ráno řekl, že budeme svědky toho, jak lirindarcký přepadový oddíl ozbrojený ohněm zapaluje vesnici v lese a nechává přitom ležet těla svých padlých, odpověděl bych ti, že se ti zapařil mozek.“ Grunthor souhlasně pokýval hlavou.

Nechali za zády štiplavý kouř z hořících došků a kvílení těch, kdo přišli o své blízké, a obezřetně zamířili do lesů na západě.

Osmého dne své průzkumné výpravy si už byli skoro jisti, že se jim mozky nejen zapařily, ale i zkvasily. Na jednom místě po druhém propukaly akty nesmyslného a nevysvětlitelného násilí.

Někdy se jich účastnili Lirinové, ale většinou to byli lidé, kdo masakroval své bratry lidi. Firbolgové začali přemýšlet, jestli už v obecném povědomí neztratili své postavení nestvůr a nebyli nahrazeni těmi, kdo jim toto postavení původně přiřkli.

Stejně nevysvětlitelné bylo to, co po oněch útocích následovalo. V jednom městě na hranici lesa a otevřené krajiny v úžasu přihlíželi, jak se nájezdníci vracejí do vojenských kasáren vzdálených snad půl míle za ohybem silnice. Několik vojáků z týchž kasáren pak dokonce vyjelo zpátky do města, aby pomohli ošetřit raněné.

„Co se to tady ke všem démonům děje?“ ptal se Grunthor rozhorleně, když sledovali tuto scénu z úkrytu za sýpkou. „Dyť to nedává vůbec žádnéj smysl.“

Achmed zavrtěl hlavou a neřekl nic. Vyznal se ve válce, pokud dokázal určit, jací jsou její účastníci, pohnutky a hráči. Tady žádnou z těchto věcí neznal.

Jak se blížili k moři, sněhová pokrývka slábla, až postupně vymizela, a v sevření mrazivého větru, který projevoval méně milosrdenství než vojáci, zůstala obnažená zhnědlá tráva a holé stromy. Achmed a Grunthor zdaleka obcházel všechny známky civilizace, aby si mohli v noci rozdělat oheň beze strachu, že budou zpozorováni. K prázdným domům nebo stodolám se přibližovali, jen když si zaopatřovali zásoby.

Už se nacházeli v Avonderre. Vyslechli dost rozhovorů na to, aby vyrozuměli, že je to jméno provincie, rozkládající se u mořského pobřeží. Vůně soli ve vzduchu už byla natolik silná, že ji cítil i Grunthor, a tak šli za nosem, den po dni a týden po týdnu se blížili k moři, ale vždy zůstávali ve skrytu a důsledně se vyhýbali styku s obyvateli této nové země.

Blíže k pobřeží byly osady a města větší a rozlehlejší, až se nakonec prolnuly s širokou masou budov, rozprostřenou až k obzoru. Namísto chalup a ohrad pro dobytek zde stály výstavné domy z vepřovic nebo pálených cihel, s vyřezávanými dveřmi z těžkého dřeva a střechami pokrytými taškami nebo břidlicovými tabulkami.

Stežky se rozšířily do silnic a nakonec se proměnily v ulice, vydlážděné a lemované kamennými chodníky. Grunthor jen hvízdal při představě, jak nákladné to všechno muselo být; u nich doma se dlážděné ulice nacházely jen v nejbohatších čtvrtích největších měst, a ještě k tomu pouze před veřejnými budovami a chrámy. V tomto městě, které vypadalo, že je nejméně třikrát větší než Easton, se zdálo, že je dláždění úplně všude.

Přístavní hráz byla ještě větší; táhla se od severu na jih, kam až oko dohlédlo, a její konce tvořily rybářské osady. Blíže se nacházely doky, vybudované z hladkého kamene a dřeva se skluzy a úvazišti z lesklého kovu. A přímo uprostřed se rozkládal

obrovský chráněný přístav, v němž kotvilo více lodí, než Grunthor s Achmedem dokázali spočítat.

„No, viděls někdy něco takovýho?“ mumlal seržant, když z dálky pozorovali vykládku a nakládku snad stovky obchodních lodí najednou. Hráz, na níž se v dokonalé spolupráci hemžili lidé, koně a vozy se sudy a balíky, připomínala obrovské mraveniště.

„Ne,“ řekl Achmed, poklepal příteli na rameno a ukázal na oblohu. „A *ty* jsi už někdy viděl něco *takového*?“

Grunthor vzhlédl z hromady pytlů, voskovaného plátna a uhlí za kovárnou na okraji města. Slunce zapadalo a spolu s ním mizel i poslední kousek čistého nebe, na jehož místě se sbírala obrovitá černá mračna obtěžkaná deštěm, ženoucí se k obzoru a hrozící hromy a blesky. Vzápětí se zvedl prudký vítr.

„A hrome. To abysme odsud' včas vypadli.“

Achmed už přešel nízkou zídku za kovárnou a zamířil k severu.

„Tamhle za okrajem města je pár skalisek. Tam můžeme nalézt úkryt a zároveň ochranu před deštěm. Pojd'. Jestli nás to chytne, nebude to příjemné.“

Bičování větrem běželi pod rozrušenou oblohou ke skalám zvedajícím se z pobřeží. Na útesy s řevem narážely vlny a vrhaly do tváří obou mužů spršky slané vody.

Obloha už byla temně zatažená až k obzoru a jen občasná trhlinka v oblacích dovolila tu a tam zablesknout záři úplňku, než jej opět zakryla rychle se valící mračna.

„Najdem si nějakou jeskyni, pane?“

Achmed zamžoural v hustém šeru, ale viděl jen velmi málo kromě skalisek a zpěněných vln. Oči Firbolgů byly přizpůsobeny temnotě v podzemí a ne na povrchu Země.

„Možná na druhé straně útesu,“ navrhl.

Grunthor zavrtěl hlavou, až kolem sebe rozstříkl kapky slané vody a potu. „Ne-e. Tam nic není – několik mil jenom pevná

skála. Ale tady kousek dál na pobřeží je něco jako obrovské kryt.“

„Tohle všechno cítíš prostřednictvím Země?“

„Jo.“

Achmed a Grunthor opatrně sešplhali na písčitou pláž a opět se dali do běhu. Vzápětí se spustil déšť. Prudký příval je bodal do očí a kůže jako ledové jehly. Pláž se obtáčela kolem velkého skalnatého výběžku, za nímž zátoka tvořila malou lagunu; viděli ji už z dálky, když ještě stáli nahoře na svahu. Kolem dokola se k temné obloze zvedaly rozeklané skály.

Když obešli útes, spatřili obrovitou stavbu obklopenou čtyřmi menšími budovami. Ve tmě a prudkém dešti bylo skoro nemožné rozeznat její obrysy.

„Je to chrám,“ zakřičel Achmed na Grunthora. „Jakého idiota mohlo napadnout postavit chrám na *písku*?“

Seržant jeho slova sotva slyšel přes vytí větru. „A tak blízko vody. Divný, co? Chceš se podívat dovnitř?“ Vlasy zčernalé vodou mu zplihle visely do očí.

Achmed zaváhal. Chrámů znamenají kněze; nenáviděl kněze. Ale budova tyčící se před nimi byla temná. V ostatních čtyřech, patrně obydlích pro kněze a chrámové služebníky, hořela světla. Pokud se ukryjí přímo v bazilice, zmenší se hrozba, že je někdo zahlédne.

„Tak dobře,“ řekl a přitáhl si okraje roztrhané kápě těsněji k obličejí. „Ale každý kněz, na kterého narazím, by měl ve svém vlastním zájmu umět plavat.“

Dokud neobešli severní stranu skalních útesů, neviděl žádný z nich víc než obrovskou masu kamene rýsující se nad pobřežím. Jakmile se však ocitli na druhé straně, navzdory dešti bezděčně zůstali stát.

Chrám se vyloupil z temnoty proudů deště. Jeho věž skloněná v podivném úhlu směřovala od moře. Základnu budovy tvořily obrovské kvádry kamene, který se v záblescích měsíčního světla

leskl černě a šedě, dokonale opracované a sesazené kolem vysokých dřevěných sloupů. K hlavnímu vchodu vedly pečlivě udržované chodníky sestavené z velkých tabulí leštěného kamene.

Prudký poryv větru jim rozevlál nedostatečný oděv. Dešťová mračna na okamžik odhalila tvář měsíce a jeho světlo ozářilo celou budovu.

Chrást byl postaven tak, aby připomínal příd' velké ztroskotané lodi, zlověstně trčící k nebesům mezi skalisky na písčité pláži. Obrovské vstupní dveře, vyrobené z prken nestejně délky a nahoře jakoby zubatě olámaných, měly patrně zpodobňovat širokou díru proraženou v místech, kde býval kýl. Úzká, špičatá, podivně vychýlená věž představovala stěžeň. Gigantická loď byla napodobena do posledních podrobností včetně lanoví dokonale vytesaného v šestinásobném zvětšení do mramorových stěn.

O kus dále se nacházela další část chrámu, přístavek spojený s hlavní budovou dřevěným chodníčkem. Tento chodníček stejně jako větší část přístavku byl viditelný pouze za odlivu; za přílivu byl zaplaven vodou a znázorňoval trosky zádě. Jako práh sloužila obrovská kotva ležící v písku mezi oběma budovami.

Navzdory snaze architekta docílit dojmu polorozpadlého vraku vyvrženého na břeh bylo na první pohled jasné, jak je celá stavba pevná a bytelně zbudovaná. Stála nerušeně uprostřed zpěněných vln rozzuřeného moře. Grunthor dlouze tiše hvízdal.

„No teda. Co si o tom myslíš, pane?“

Achmed se pokoušel ovládnout odpor, který cítil k vodě. Za starých časů dokázalo moře svou nezměrnou moci a změtí různorodých vibrací zamaskovat tlukot srdce jeho oběti. Bylo to jediné místo, kde se před ním kořist mohla schovat.

„Těžko říct. Možná že místní věřící jsou obchodníci nebo rybáři. Velice bohatí rybáři; v životě jsem neviděl tak monumentální budovu a stavba musela přijít na zatracenou hromadu peněz. Určitě si vyžádala spoustu složitých konstrukcí.

Událost, kterou připomíná, musela mít nesmírný význam, když vyvolala potřebu postavit něco tak nestvůrného. Škoda, že tu není Rapsodie; možná by jí to dalo větší smysl.“

„Jo, jo. Já si myslím, že její rodina museli bejt námořníci nebo dělali v eastonském přístavu. Jednou v noci na Kořeni mumlala cosi o tom, že chce vidět oceán.“

Achmed zavrtěl hlavou. „Pochybuj, že se Rapsodie narodila v Eastonu nebo nějakém jiném městě. Možná že v eastonských hospodách a uličkách získala schopnosti potřebné k přežití, ale ona není městské dítě. Já bych řekl, že vyrostla někde na vesnici nebo zemědělské usedlosti, v chudobě, ale ne v bídě. Nemá v sobě to ostří, které by měla, kdyby se narodila jako dítě žebráků.“ Vítr jim chrstl do tváří spršku deště.

„Myslíš, že je v pořádku?“

Achmed si začal zavazovat cípy pláště. „Ano. Pojd'. Odliv nebude trvat dlouho a já se chci podívat do té zadní budovy.“

„A už zase prší.“

Čekali dost dlouho, aby se ujistili, že do chrámu nemíří žádné stráže nebo věřící. Po nějaké době jim bylo jasné, že temnota a blížící se bouře odradí každého, kdo by se sem chtěl vydat.

Vytí větru zesílilo a z oblohy opět začaly padat proudy deště, které je promáčely skrz naskrz. Mořské vlny dokonce i za odlivu divoce narážely na břeh a přelévaly se přes skaliska.

Světlo měsíce už nadobro zmizelo za hradbou černých mračen. Achmed a Grunthor přelezli skálu a rozběhli se po chodníku k obrovským dveřím chrámu. Velké pochodně po stranách vchodu už dávno uhasil vítr.

Grunthor popadl velké bronzové držadlo a zatáhl; levé křídlo dveří se bez většího odporu otevřelo. Muži rychle vstoupili dovnitř a zavřeli za sebou.

Zůstali stát, a zatímco z nich odkapávala voda, rozhlíželi se. Strop budovy vytvářely stěny, které se k sobě nakláněly, aby se v téměř závratné výšce setkaly. Do temného kamene byly zasazeny

nesčetné trámy nejrůznějších šířek a délek. Vypadalo to, jako by se ocitli v kostře nějakého nestvůrně obrovského zvířete ležícího na zádech, jehož páteř tvořila dlouhá ulička uprostřed lodi a polámaná žebra trčela bezmocně do temnoty nad nimi.

Kulatá okna ve stylu lodních kajut byla zasazena vysoko ve stěnách, aby za dne poskytovala chrámu světlo. Asi ve výšce Grunthorových kolenou se přes celou zeď táhla řada průhledných skleněných kvádrů. Prosvítalo jimi vzdouvající se moře, které vrhalo do nitra baziliky nazelenalou zář. Za dne to mohlo působit úžasně; v noci a za bouřky měl Achmed co dělat, aby setřásl pocit děsu, který ho zaplavoval víc než proudy deště.

Grunthor prudce zavrtěl hlavou a kapky vody z jeho mokrých vlasů dopadly na podlahu. Uvnitř chrámu nebyla žádná sedadla nebo lavičky, jen široký kruh mramorových kvádrů uprostřed. Navzdory tomu, že byl vybudován tak blízko vody a že se jeho spodní část nacházela pod úrovní hladiny moře, byla podlaha překvapivě suchá. Všimli si ale, že kameny, jimiž byla vyložena podlaha, mají jemně zdrsňelý povrch, takže lépe brání průniku vlhkosti.

Achmed ukázal bradou před sebe. Oba Bolgové vykročili středem do útrob chrámu a neustále se rozhlíželi na všechny strany. Obrovské trámy, přestože pečlivě ošetřené, byly za svého předchozího života očividně součástí trupu nebo paluby skutečných lodí, a podle toho vypadaly. Různorodost barvy a opotřebení dřeva naznačovaly, že pocházejí z mnoha různých plavidel.

Přibližně uprostřed se strop otevíral do dlouhého úzkého tunelu. U jeho špiče se nacházely drobné otvory, jimiž dovnitř pronikal hvízdající vítr.

„To musí bejt ten stěžeň,“ poznamenal Grunthor.

Přímo pod touto věží, uprostřed kruhu kamenných kvádrů, stála malá kulatá fontána vytesaná z modře žilkovaného mramoru s několika nádržkami, které se směrem vzhůru zmenšovaly. V nejvyšší misce bublala voda, která občas vystříkla a zase klesla v

souladu s rytmem převalujících se mořských vln. V jednom okamžiku vytryskla tak prudce, že dopadla až na podlahu, ale kamenné lavice se nacházely dost daleko na to, aby zůstaly suché.

Na druhé straně velké budovy se ve zdi rýsovaly další dveře, pobité mědí a ozdobené rytinami. Bolgové obešli fontánu a kráčeli dál do zadní části chrámu. Jejich kroky zanikaly v řevu vln zvenčí.

Po obou stranách měděných dveří byl do zdi zasazen svícen z krouceného železa se skleněným cylindrem. Když k nim došli, viděli, že jsou pokryty runami, které Achmed nedokázal přečíst, ale mezi nimiž rozeznal několik známých symbolů. Vzdáleně se podobaly serenskému písmu.

Na obou křídlech dveří byl do mědi vytepen obraz meče; jeden ukazoval hrotem nahoru, druhý dolů. Čepele obou mečů pokrývaly vzory podobné mořským vlnám.

Při pohledu na pozadí reliéfu se Achmed zarazil. Byla to rytina okřídleného lva, znak, který už někde viděl. Chvíli mu trvalo, než si vzpomněl.

„To je erb MacQuiethova rodu,“ řekl spíše sám sobě než Grunthorovi, třebaže seržant také znal legendárního válečníka a oblíbence serendairského krále. „Jak se dostal sem, na druhou stranu světa?“

Grunthor si zamnul bradu a zadíval se na rytiny na dveřích.

„Já mám dojem, že MacQuieth odněkad přišel. Neříkali mu Nagall, Cizinec? Mně se zdá, že připlul na Ostrov z nějakého hodně vzdáleného místa, když byl mladej. Možná že právě odsud pochází jeho rodina.“

Achmed přikývl, sám na sebe rozmrzelý. Hučení vln ho rozčilovalo, bránilo mu jasně myslet.

„Tak to by nám mohlo prozradit, kde to vlastně jsme. Mám pocit, že přišel z Monodiery.“ Uchopil držadlo levého křídla a zatáhl, ale bylo zamčené. Zkusil to s druhým, také bez úspěchu.

„To musejí být dveře do toho přístavku,“ řekl a otřel si ruku do pláště, aby se zbavil vlhkosti.

„Dovoliš?“ uklonil se Grunthor zdvořile. Plivl si do dlaní, popadl držadlo a jediným plynulým zatáhnutím dveře vypáčil. Vzápětí rychle ustoupil, protože ho do tváře uhodila sprška slané vody.

Na druhé straně dveří, jejichž měděný povrch se působením vlhka a soli zbarvil do modrozelená, byl široký kamenný schod; vedl k prkennému chodníku, k němuž už pomalu začala dosahovat voda blížícího se přílivu.

Muži si zaclonili oči předloktím, Grunthor sevřel Achmedovo rameno a společně vykročili do vichřice. Chodník byl úzký a dlouhý, pokrytý řasami a smetím vyplaveným z moře.

Přeběhli jej nejrychleji, jak dokázali, jen Grunthor se na okamžik zastavil, aby vytrhl velkou lasturu nezvyklého tvaru, která uvízla mezi prkny.

Když se dostali k přístavku, viděli, že nemá dveře, jen otevřený vchod, který ponechával vnitřek budovy napospas řádění vody i větru. Až přijde příliv, zaplaví přístavek do takové výšky, že by voda sahala až nad Achmedovu hlavu. V písku před klenutým vchodem ležela obrovská kotva, zrezivělá a oprýskaná, která sloužila jako práh.

Rychle kotvu přelezli, skočili dovnitř a užasli nad tím, co uviděli.

Na rozdíl od chrámu, který byl vybudován tak, aby připomínal loď, se nyní nacházeli v části skutečné lodi, šikmo trčící z písku. Soudě podle vraku, z něhož zůstala větší část zádě a střední části, to bylo skutečně velké plavidlo. Paluba byla stržena, takže zůstal jen trup, který nyní tvořil stěny přístavku. Po bližší prohlídce dospěli oba muži k objevu, že byl postaven nikoli z obyčejného dřeva, ale z materiálu, který ani jeden z nich dosud neviděl.

V písku uprostřed přístavku spočíval kamenný stůl, kvádr čistého obsidiánu, lesknoucí se v proudech vody, jež po něm

tančily v poryvech větru. Do kamene byly zapuštěny dva páry pout z neznámého kovu, všechna otevřená a prázdná. Na žádném nebylo ani stopy po rzi.

Povrch kamene byl kdysi pokryt hluboko vyrytými runami, ale čas je neumdlévající rukou oceánu vyhladil tak, že na hladkém povrchu po nich zůstaly jen vybledlé stíny.

K přední části kamene byla připevněna deska s runami podobnými těm, které se nacházely na měděných dveřích. Ta, stejně jako pouta na vodorovné ploše, vypadala, že jí voda nijak neublížila.

„Trochu mi to připomíná serenské písmo, ale jen trochu.“ Achmed se sklonil, aby si nápis prohlédl důkladněji. „Přál bych si, aby tu byla Rapsodie.“

„To je za deset minut už podruhy, co tohle říkáš,“ usmál se Grunthor, „a já jí to povím.“

„Neuvěří ti, nebo si bude myslet, že jsem ji tu chtěl mít jen proto, abych ji mohl hodit do moře,“ odpověděl Achmed. Napřímil se, sňal si z ramene vak a vytáhl z něj kus voskovaného plátna a kousek uhlí, které předtím sebral u kovářny. Přitiskl plátno na desku, přešel po něm uhlím a pak obojí zase schoval. „Vidiš – vůbec ji tady nepotřebujeme. A teď bychom odsud měli rychle vypadnout, začíná příliv.“

Grunthor přikývl. Voda už mu sahala ke kotníkům, což znamenalo, že pod ní brzy zmizí i prkenný chodník.

Achmed si hodil vak přes rameno. Přitom se rukou lehce dotkl kamenného kvádrů a v prstech mu jemně zabrnělo. Znovu si dřepł a prohlédl si samotný kámen. Byl to prostý černý obsidián, kromě značných rozměrů nijak pozoruhodný. Ale přesto při doteku vysílal vibrace, které Achmedovi připadaly naprosto neznámé, ale přesto podivně povědomé. Vzhlédl ke Grunthorovi.

„Cítíš něco zvláštního, když na něj sáhneš?“

Seržant přitiskl dlaň ke kameni a soustředil se. O chvíli později zavrtěl hlavou.

„Ne. Je studenej, jako mramor. Ohlazeněj od vody.“

Achmed odtáhl ruku. Vibrace ustaly a zanechaly v něm pocit úlevy a zároveň i zvláštní ztráty. Ale neměl čas přemýšlet o významu tohoto úkazu; příliv se blížil.

Vyšli ven do vyjícího větru a po kolena ve vodě se brodili zpátky k chrámu. Jakmile byli uvnitř, zabouchl Grunthor měděné dveře, povzdechl si a ohlédl se na přítele.

„Tak co, dává ti tohle všechno nějaký smysl?“

Achmed zavrtěl hlavou.

„Naprosto žádný, ale možná že –“ Zmlkl a rozzlobený sám na sebe se vztekle zamračil.

Grunthor vyprskl smíchy. „No dobře, nemusíš to říkat. Možná že ona bude něco vědět.“

„Stejně bychom se měli vrátit,“ prohlásil Achmed, když kráčeli bazilikou ke hlavnímu vchodu. „Máme s ní dohodnutou schůzku a vzhledem ke všem těm podivným útokům, které se tu odehrávají, nám cesta může trvat déle, než bychom chtěli.“

22

Hlavní dveře Vyvolavačova domu byly vyrobeny ze starého tvrdého dřeva a ozdobeny řezbami, které Rapsodii silně připomínaly domov.

Kdysi se na nich skvěl pozlacený obraz ve tvaru draka nebo nějakého jiného mýtického zvířete, ale zlato časem vybledlo a oloupalo se. Na dřevě byly patrné i stopy po soli, která povrch svým působením ještě více ohladila, a v pravém horním rohu bylo namalováno čarodějné znamení, jaké Rapsodie dosud nikdy nespátřila, kruh vytvořený hustou spirálou.

Chaddyr hlasitě zaklepal na dveře svou holí. Chvilí počkal, a právě se chystal zaklepat znovu, když se náhle otevřely.

Stála v nich žena středního věku, míšenka, poloviční Lirinka stejně jako sama Rapsodie, přestože odstín její pleti spíše připomínal lesní Liriny z Ostrova. Měla ji tmavou a lehce nažloutlou, oči a vlasy barvy kaštanové kůry. Spánky jí prokvétaly stříbrem.

Byla oblečena do prostého roucha z nebarvené vlny podobného těm, jaká Rapsodie viděla i u ostatních. Uctivě se uklonila Chaddyrovi, obrátila se k jeho hostu a s otevřenými ústy zůstala němě zírat. Rapsodie zrudla. *Musím vypadat strašlivě*, pomyslela si s hrdlem staženým rozpaky.

Chaddyrovy oči potemněly hněvem. „Ehm,“ odkašlal si, „dobrý večer i tobě, Gwen. Je Jeho Milost doma?“

Žena zamrkala a zahanbeně se začervenala. „Odpust’ mi, Otče, a ty také, slečno; nevím, co to na mě přišlo. Pojd’te prosím dál.“ Chaddyr vzal Rapsodii za loket a společně vstoupili dovnitř.

Následovali Gwen chodbou obloženou vyřezávaným táflováním a s podlahou z různobarevného leštěného kamene. U posledních dveří před točitým schodištěm se služebná zastavila, zaklepala, pootevřela je a zavolala.

„Milosti?“

„Ano?“ odpověděl jí příjemný kultivovaný barytem.

„Máš hosty, pane.“ Její oči se stočily zpátky k Rapsodii.

„To jsem já, Milosti,“ řekl Chaddyr a zamračil se na Gwen. „Přestaň civět; je to neslušné.“ Žena se rychle odvrátila.

Za okamžik se dveře otevřely a Chaddyr uvedl Rapsodii dovnitř. Rozhlédla se po útulné, překvapivě malé pracovně s krbem zabírajícím celou jednu stěnu, v němž poklidně praskal oheň. Když vstoupila, vyšlehly plameny jakoby na pozdrav, ale pak se opět vrátily k pokojnému plápolání.

Místnost byla zaplněna podivnými předměty, svitky a mapami. Podél zbývajících tří stěn se táhly police plné knih, kolem nízkého kulatého stolu, vyrobeného z příčného řezu kmenem starého stromu poraženého bleskem, stálo několik

pohodlných židlí a o kousek dále likérník. Další kusy nábytku zůstaly ukryty ve stínech.

Dveře se za nimi tiše zavřely. Stál u nich štíhlý postarší muž oblečený do prostého šedého roucha. Měl laskavou tvář zbrázděnou vráskami, stříbrné vlasy, husté bílé obočí a stejně bílý, úhledně zastřižený knír. Byl vysoký a působil poněkud křehce, přestože vypadal, že se těší dobrému zdraví. Pokožku měl ošlehanou jako člověk, který tráví většinu času pod širým nebem.

„Ale, ale,“ řekl muž tiše. „Copak to tady máme?“

„Milosti, tato žena vyšla z lesa u Tref-Y-Gwarthegu,“ odpověděl Chaddyr uctivě. „Nemluví naším jazykem, ačkoliv se zdá, že mu rozumí. Zpívá rannímu slunci, ale nekládá do svých písní slova; její hlas je však nadpozemsky krásný. Myslel jsem, že by tě mohla zajímat, protože já sám nejsem schopen určit, kým nebo čím by mohla být. Možná dryáda, lesní žínka nebo nějaký jiný přírodní duch, kterého bys mohl znát, pokud něco takového existuje.“

Rapsodie na Chaddyra užasle zírala. Původně její pozornost upoutalo jméno vesnice; Tref-Y-Gwartheg znamenalo v jazce Ostrova prostě Dobyččí trh.

Otřásla jí však jeho závěrečná poznámka. Myslela si, že se lidé kolem ní shlukovali proto, že nikdy předtím neviděli Lirinku, ale Gwen byla důkazem nesprávnosti této domněnky. Proč si ten kněz myslí, že je přírodní duch? Bylo to jejím divokým vzezřením, nebo v tom je ještě něco jiného? Vzpomněla si na Achmedovy a Grunthorovy neumělé pokusy vysvětlit jí, jakým způsobem změnil oheň její vzhled. Očividně ji nějak znetvořil.

Starý muž se pobaveně usmál. „Děkuji ti, Chaddyre.“ Přistoupil k ní blíž a podíval se jí přímo do očí. „Jmenuji se Llauron,“ řekl mile a přímočaře. „A jak mám říkat tobě, má drahá?“

„Rapsodie,“ odpověděla. Chaddyr při zvuku jejího hlasu nadskočil.

„Nevěděl jsem, že umí mluvit,“ řekl.

„Někdy jde jen o to položit otázku, na kterou ten druhý dokáže odpovědět, že ano, Rapsodie?“ V jeho sytém, melodickém hlase zněl milý, odzbrojující tón. Nedokázala si pomoci, aby mu úsměv neoplatila.

„Ano.“

„Odkud přicházíš?“

Rapsodie svažila obočí, jak se snažila nalézt vhodnou odpověď. Slíbila Achmedovi, že o sobě nic neprozradí, ale na druhou stranu nechtěla lhát; k tomu se ještě přidala nejistota, jestli bude schopna vyjádřit se v místním nářečí. „Nevím, jak to místo nazýváte,“ řekla opatrně. „Je to daleko.“

„Ano, to si dovedu představit,“ přikývl Vyvolavač. „No, zatím to nechme tak. Mohu ti nabídnout něco k jídlu nebo například koupel?“

Tvář se jí rozzářila a spolu s ní i oheň; plameny potěšené zahučely. „Ano, koupel by byla skvělá,“ řekla pomalu. Touha být čistá překonala všechnu opatrnost.

Llauron otevřel dveře pracovny. „Gwen?“

Poloviční Lirinka nahlédla dovnitř. „Ano, Milosti?“

„Toto je Rapsodie. Bude naším hostem, alespoň pro dnešní večer. Přichystej jí prosím dobrou horkou lázeň se spoustou mýdla a vyříd' Veře, ať připraví večeri.“ Žena přikývla a odešla. Llauron se obrátil zpátky k nim. „A než to všechno bude hotovo, dali byste si vy dva trochu čaje?“

„Ano, děkuji,“ řekla Rapsodie.

„Já také. Milosti.“

Llauron jim pokynul, ať se posadí, a zavěsil kotlík s vodou nad oheň. Ze skříňky u jednoho ze skleněných oken vytáhl tři šálky a rozložil je na stůl. Pak nasypal do porcelánové konvice hrst čajových lístků, a jakmile voda začala vařit, zalil je. Pak se posadil na židli naproti Rapsodii.

„Nuže, Rapsodie, doufám, že byl Chaddyr pozorným hostitelem, navzdory tomu, že ti nenabídl koupel.“

Chaddyr se zatvářil zahanbeně. „Omlouvám se, slečno,“ vyhrkl a uvedl ji tím do rozpaků, „ale nechtěl jsem se dotknout zvyklostí, které tvůj lid možná zachovává.“

Llauron pobaveně blýskl očima. „No tak, Milosti, jistě znáš dost Lirinů na to, abys věděl, že se koupou.“ Nalil čaj do šálků a nabídl jim k němu misku s medem.

„Ona je Lirinka?“ zeptal se Chaddyr užasle.

„Poloviční Lirinka, řekl bych. Je to správně, má drahá? Jeden z tvých rodičů byl Liringlas?“

Rapsodie přikývla. „Matka.“ Usrkla čaje a vychutnávala si teplo, které se jí rozlilo v útrobách.

„Myslel jsem si to.“

Ozvalo se zaklepání na dveře, které se vzápětí otevřely. „Koupel je připravena, Milosti.“

Llauron vstal. „Dovedu si představit, že je to věc, po které v tomto okamžiku toužíš nejvíc ze všeho na světě, že je to tak, má drahá?“

„Ano.“ Její blažené vydechnutí přimělo Vyvolavače k úsměvu.

„Tak si to užij. Gwen, prosím, obstarej jí všechno, co bude potřebovat, a vyper její věci, zatímco se bude koupat. Určitě jí také opatříš nějaké nové šaty, že ano?“

„Ano, Milosti.“

„Výborně.“

Rapsodie následovala Gwyn ven z místnosti. Když vyšly na chodbu a zamířili po schodišti nahoru, zaslechla ještě, jak muži pokračují v rozhovoru.

„Dryáda?“ Llauronův hlas překypoval veselím. „No, to určitě.“

„Ještě nikdy jsem neviděl Lirinku, jako je ona,“ bránil se Chaddyr.

„Zřejmě ne, ale obávám se, že přírodní duchové už neexistují; poslední z nich zahynuli před mnoha staletími spolu s Ostrovem
—“

Jeho hlas utichl, když Gwen zavřela dveře koupelny.

Uprostřed koupelny stála porcelánová vana plná horké vody provoněné bylinkami; *fenykl a verbena*, usoudila Rapsodie s povzdechem. Otočila se a všimla si, že ji Gwen pozoruje a patrně nemá v úmyslu odejít.

Rapsodie si v rozpacích svlékla špinavé hadry, ponechala si jen medailonek na krku a s pocitem závratné rozkoše se ponořila do lázně. Když vzhlédla, viděla, jak Gwen sbírá její šaty a odchází ven.

S hlubokým povzdechem sklouzla ještě hlouběji. Špína, zažraná do pórů kůže se začala rozpouštět a poprvé po tak dlouhé době, že si ji ani nepamatovala, jí dovolila dýchat. Rapsodii trvalo dlouho, než si vymyla špínu i z vlasů, ale voda stále neztrácela teplo, přestože nabyla odpudivě šedohnědé barvy. Dívce se zdálo, že zároveň s blátem a prachem odplývá z jejího těla i napětí z nekonečné cesty. Nedovedla si přestavit, jak bude vana vypadat, až z ní vyleze.

Právě se otírala do jedné z huňatých osušek, které ležely složené u vany, když se vrátila Gwen s bílým vlněným rouchem, podobným těm, jaké Rapsodie viděla mezi filidy na lesní mýtině. Podala jí je a znovu vyšla ven. Rapsodie se oblékla a vychutnala si příjemný dotek čisté látky na čisté kůži. Pak se podívala na svůj meč; připadalo jí směšné připásat jej na bílé roucho, a tak se rozhodla nést jej v ruce. Ukrýt jej neměla kam.

Chvíli čekala, ale Gwen se už nevrátila. Otevřela tedy dveře a vyhlédla na chodbu. Nikde nikoho neviděla. Pomalu sestoupila ze schodů, rozhlížejí se přitom po krásách domu, od nádherných dřevořezb až po podivuhodná umělecká díla, jež zdobila stěny.

Dveře do pracovny byly otevřeny, a tak se do nich naklonila. „Haló?“ zavolala.

Odpověděl jí Llauronův hlas, ale zdálo se, že přichází odněkud z větší dálky. „Ach, už jsi hotová. Pojď dál, má drahá.“

Rapsodie vešla do pracovny a zjistila, že je prázdná. Ve stěně, která přiléhala ke krbu, se nacházely dveře, kterých si předtím nevšimla. Byly otevřené. Přešla místnost, všimla si, jak se uhlíky v krbu radostně rozžhavyly, když jej mījela, a vstoupila do sousedního pokoje.

Ten se až na ústřední kus nábytku téměř nelišil od pracovny. Největší část zabíral obrovský zdobený psací stůl, pokrytý hromádkami knih a svitků. Byl tam také krb, ale menší než v pracovně a umístěný mezi dvěma zasklenými okny. Sklo bylo vzácností, kterou Rapsodie ve svém starém světě vídávala zřídka a v tomto novém až zde, v Llauronově domě. Starý muž vstal z velkého křesla za stolem a usmál se.

„Tak co, už se cítíš lépe?“ Přikývla. „Dobře, dobře. Poznala jsi byliny?“

Rapsodie se na chvíli zamyslela. Poznala je – levanduli, fenykl, verbenu a rozmarýn – ale nevěděla, jak se nazývají v tomto nářečí, a ve svém jazyce jejich jména vyslovovat nechtěla. „Ano,“ kývla nakonec.

Vyvolavač se zasmál. „Dobře. Jsi tedy něco jako bylinářka?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Zním trochu rostliny, ale ne mnoho.“

„Kdybys měla zájem, máme tady místo, kde by ses mohla dozvědět víc. Naše hlavní bylinářka, Pěnkava, je také Lirinka, třebaže ne přímo Liringlas.“

„Možná. Jsem si jista, že to bude zajímavé.“

„Určitě. Říkám Gwen, ať přidává do koupele i kamennou sůl. Uvolňuje ztuhlé svaly, nebo aspoň doufám, že má ten účinek.“

Rapsodie se usmála. „Ano, děkuji. Cítím se mnohem lépe.“

Llauron jí pokynul k měkce vycpanému křeslu. „Chaddy se omluvil; povolali ho do hospice. Možná bys mi chtěla položit několik z onoho tisíce otázek, které se ti musí rojit v hlavě, a já připouštím, že jich také pár mám. Sedni si sem k ohni, má drahá, a posluž si.“ Ukázal na podnos s večerí.

Rapsodie poslechla. Začala zhluboka dýchat, aby zabránila ohni zareagovat na svou nervozitu, ale bylo jí to málo platné;

plameny se prudce zatřepotaly, když se posadila do křesla. Llauron vypadal, že si toho nevšímal.

„Co je tohle místo?“ pokusila se pokračovat v hovoru místním nářečím.

Llauron se usmál. „Nacházíš se v domě, sídle Vyvolavače – to jsem já, samozřejmě – filidů, náboženského řádu, který uctívá Jednoboha, Dárce života, prostřednictvím péče o rozličné stránky přírody. Můj domov je středem Kruhu, společenství, v němž náš řád žije, cvičí své členy a pečuje o Velký bílý strom – určitě jsi jej cestou sem viděla; dá se jen těžko přehlédnout.“ Rapsodie přikývla. „Jméno posvátného lesa, v němž roste a my žijeme a ty se v této chvíli nacházíš, je Gwynles.“

Rapsodie se opřela v křesle. Ještě nikdy neslyšela názvy míst nebo věcí, o nichž se zmiňoval.

Llauron viděl její zklamání. „Umíš číst v mapách?“

„Docela dobře. Hlavně v námořních.“

„Výborně. Tak pojď sem.“ Odvedl ji do kouta, kde stál stojan s velkou podivnou koulí, na níž byla namalována mapa se všemi pevninami známého světa. Položil na ni ruku a otáčel jí, až našel severní světadíl s dlouhým členitým západním pobřežím.

„My jsme tady.“ řekl a ukázal na místo nacházející se nedaleko moře. Rapsodie zamrkala, ale mlčela. Viděla tuto pevninu na mapách během svých studií, ale učila se o ní, že je neobydlená.

Ostrov Serendair se nacházel na jižní polokouli druhé strany světa. Přestože si byla vědoma, že tato možnost může nastat, sevřelo se jí hrdlo. Ocitla se mnohem dále od domova, než doufala.

„Smím prohlédnout kulatou mapu?“ zeptala se váhavě. Slovní zásoba ji občas zradila.

„Jistěže. Nazývá se globus.“ Llauron k ní přistrčil stojan.

Rapsodie pomalu otáčela globem a všímala si míst, která už předtím viděla, i mnohem většího počtu těch, která vůbec neznala. Pečlivě zkoumala všechny části světa a snažila se přitom

vypadat nenápadně, přestože jí srdce tlouklo jako o závod. Písmo, jímž byla napsána místní jména, se velmi podobalo písmu její domoviny, ale bylo v něm několik znaků, které jí vůbec nic neříkaly. Nakonec při své prohlídce dospěla až k Serendairu, který se skutečně nacházel na správném místě na protější straně Země a moře. Ale namísto aby byl označen svým vlastním jménem, táhla se přes jeho šedě vybarvenou plochu písmena *Ztracený ostrov*.

Zvlhly jí dlaně. Ztracený ostrov? Nepřekvapovalo ji, že zdejší kartografové neznali zeměpis opačné strany světa, stejně jako ti serenští nevěděli, že toto místo je obydlené. Ale proč jej nazývali ztraceným?

Rychle přelétla globus očima a dodatečně si všimla, že kromě svého podivného pojmenování je Serendair také jediným územím vybarveným šedě. Otočila globus tam, kde se podle Llaurona nyní nacházela.

Vyvolavačji se zájmem pozoroval. „Počkej, ukážu ti trochu zeměpisu.“ Přistoupil k vysoké hromadě map na postranním stolku a chvíli se v nich přehraboval, dokud nenašel tu, kterou hledal. Rozvinul ji a položil před Rapsodii.

„Strom se nachází tady, ve střední části lesní oblasti poblíž jihovýchodní hranice lesa. Gwynles sám je náboženským státem a jako takový není součástí Rolandu, našeho souseda na jižní a východní straně.“

Rapsodie sledovala jeho prst a viděla, že přímořská provincie na jižní straně lesa nese název *Avonderre* a na východě že se rozkládá *Navarne*. Za širým mořem nalevo se nacházela oblast zbarvená zeleně stejně jako všechny, které jí teď ukazoval. Část této pevniny za mořem byla označena *Manosse*.

„Avonderre a Navarne jsou části Rolandu?“

„Ano, a stejně tak provincie Canderre na severovýchodě, Yarim na východ od ní, Bethany na východ od Navarne, kde je sídlo regentství, a Bethe Corbair na východ od Bethany.“

Rapsodie se zájmem studovala mapu. Avonderre, Navarne, Bethany, Canderre, Yarim a Bethe Corbair byly provinciemi země Rolandu, ale nebyly jediným územím vybarveným zeleně. Tato barva však byla použita pouze na části, kterou jí Llauron ukazoval, a nikde jinde.

Z mapy vyplývalo, že Roland zahrnoval část západního pobřeží, kopcovitou krajinu na jih od Gwynlesa a rozlehlé území na východě nazvané *Orlandanská planina*.

Sahal pak ještě dál na východ až k úpatí strmého pohoří odděleného hlubokým údolím. Horské pásmo se jmenovalo *Manteidy*. Kdysi se oblast kolem Manteid nazývala *Canrif*, ale toto jméno bylo úhledně přeškrtnuto a nahrazeno rukou napsaným slovem *Firbolg*. Rapsodie těžce polkla.

Ukázala na území na jihu hraničící s Bethany a Bethe Corbairem. Zdálo se, že je z větší části tvořeno pokračováním horského pásma Manteid, které do něj zasahovalo širokým obloukem. I ono mělo zelenou barvu. „To je také součást Rolandu?“

„To je Sorbold. Není to část Rolandu, nýbrž samostatný stát.“

„A tohle?“ Ukázala na oblast označenou *Firbolg*.

Llauron se zasmál. „Pro všechno na světě, ne. To jsou země Firbolgů. Je to temné a zrádné území a vždycky bylo.“

Rapsodie přikývla; v případě země obývané Firbolgy by něčemu takovému věřila. Přejela prstem po severní a jižní hranici Rolandu, posledních oblastech vybarvených zeleně, ale nepojmenovaných. „Proč tyhle nemají jména?“

Llauron rozvinul okraj mapy, který se stočil. „To jsou nezávislé státy, které kdysi byly součástí Cymrianských zemí.“ Mluvil věčným tónem, ale pozorněji přitom sledoval.

Rapsodiina tvář zůstala netečná. To jméno pro ni nic neznamenalo. „Cymrianské země? Ty zelené?“

„Ano, celý Roland a Sorbold stejně jako ostatní, nyní nezávislé státy, Mannose na vedlejší pevnině a Firbolgské

pustiny byly kdysi součástí zemí osídlených Cymriany, psanými s ‚y‘, ale vyslovovanými s ‚u‘.“

„Kdo byli Cymriané?“

Přes Llauronovu tvář přelétl překvapený výraz. „Ty jsi nikdy neslyšela o Cymrianech?“

„Ne.“ Ruce se jí začaly lehce třást. Llauron si toho všiml a konejšivě ji po jedné z nich poplácal.

„Cymriané byli uprchlíci, kteří opustili Ostrov Serendair předtím, než podlehl zkáze.“

23

Rapsodie slyšela slova, která Llauron vyřkl: *Ostrov Serendair předtím, než podlehl zkáze*. Pomalu se jí usazovala v mozku, pronikala do její mysli jako hudba vzdáleného orchestru. *Než podlehl zkáze*.

V nitru se jí rozhostil chladný klid; byla to reakce, která se u ní dostavovala jako předzvěst velkého nebezpečí nebo paniky. Snažila se udržet ve tváři netečný výraz, zatímco jí krev odtékala z hlavy, svíral se jí žaludek a zaplavoval ji pocit smrtelné únavy.

Zvedla mapu, odnesla si ji ke svému křeslu, posadila se, položila si na kolena meč a dovolila ohni ohřát svou náhle zbledlou tvář.

„Ráda bych slyšela víc o Cymrianech, ale vysvětlil bys mi ještě dvě země?“ zeptala se hlasem, který jí v jejích vlastních uších zněl přehnaně důrazně.

Llauron si sedl do protějšího křesla. „Samozřejmě.“

Přinutila oči zaostřit na žlutě vybarvené území jižně od Gwynlesa a jeho jižního souseda Avonderre. Zdálo se, že je součástí téže obrovské zalesněné plochy, ale kromě odlišné barvy mělo i své vlastní jméno, *Realmalir*. „Co je tohle?“

Přes Vyvolavačovu vrásčitou tvář přelétl úsměv. „To jsou lirinské země, Velký les Tyrianu. To je starocymrianské slovo pro ‚lirinské království‘. Lirinové jsou původním obyvatelstvem této země. Byli tady, když se Cymriané vylodili, a jsou tady pořád.“

„Ale ne jako část Rolandu?“

„Ne. Během Cymrianského věku byli Lirinové spojenci Cymrianů, ale Velká válka to změnila.“

„Velká válka?“

Llauron se zhluboka nadechl. „Vidím, že jsi nepřeháněla, když jsi říkala, že jsi zdaleka. Která je ta druhá země, o níž se chceš něco dozvědět?“

Rapsodie strnule ukázala na bílou oblast na sever od severních nezávislých států. „Co je tohle?“

„To je Hintervold. Zahnuje všechny země na sever a východ od Cymrianských území. Mám podrobnější mapy, jestli se chceš podívat.“

Začal se jí houpat žaludek. „Někdy jindy, jestli ti to nevadí. Pověz mi víc o Cymrianech, prosím.“

Llauron vyhlédl oknem do noci. „Nu, něco málo ti povědět mohu, ale je to dlouhý příběh.“

Před dávnými časy poslední ze serenských králů jménem Gwylliam zjistil, že ostrovní národ, jehož byl právoplatným vládcem, je odsouzen k zániku v ohni. Staré rukopisy, které jsem studoval, nevysvětlují jasně, jak dospěl k tomuto poznatku, ale králové Serendairu byli často nadáni jasnovídnými schopnostmi a nepopíratelně věděli velkou spoustu věcí.“ Do Rapsodiiných spánků zabušila bolest. Nikdy neslyšela o žádném Gwylliamovi.

„O mnoho století dříve byl Ostrov postižen velkou katastrofou, když do moře u jeho břehů spadla z nebe hvězda,“ pokračoval Llauron. „Způsobila obrovskou záplavu, která Ostrov rozdělila a značnou část pohřbila pod vlnami. Nebylo těžké uvěřit, že se něco podobného může přihodit ještě jednou.“

Rapsodie se silou vůle přiměla dýchat klidně. Zнала legendu o Spícím dítěti, příběh, o němž se Llauron právě zmínil.

Matka jí vyprávěla lirinskou báji o dvou hvězdách, sestřích Melitě a Oelendře; jak Melita spadla z nebe do moře u pobřeží, klesla pod vodu, ale stále planula neuhasitelným ohněm. Na ostrovy na sever od Serendairu, tvořené vrcholky podmořských hor, přinesl její žár tropické podnebí a moře mezi nimi se tak rozbouřilo, že se stalo příliš nebezpečným, než aby tam mohly plout lodě.

Hvězda na dně moře dostala jméno Spící dítě. Lirinové věřili, že se jednoho dne probudí, vynoří se a strhne přitom do hlubin i zbytek Ostrova. Její sestra Oelendra podle této pověsti spadla žalem, ale nechala své světlo zářit na nebi i po své smrti. Rapsodie byla přesvědčena, že to jsou jen mýty.

Llauronův hlas k ní doléhal jako skrz mlhu. „Gwylliam byl svým nadáním i vzděláním architekt, vynálezce, kovář. Odmítl přijmout rozsudek smrti nad svým národem a rozhodl se najít způsob, jak jej zachránit.

Začal připravovat velkolepý plán na evakuaci celého Ostrova, ačkoli někteří z jeho poddaných, zejména starší rasy jako například Liringlas, se rozhodly zůstat a raději čelit hrozbě zkázy než opustit svoji zemi. Jiní zvolili odchod na blízké pevniny v okruhu lodních tras, po nichž se serenští námořníci plavili už po staletí.

Ale Gwylliam se nechtěl spokojit ani s jednou z těchto možností. Chtěl nalézt místo, kde by mohla být zachována a dále rozvíjena kultura všech serenských ras, útočiště pro své poddané, kde by mohli znovu vybudovat celou svou civilizaci. Za tímto účelem si najal námořníka, muže staroserenského původu jménem Merithyn Průzkumník. Ten pak vyplul sám v malé lodi, aby našel nové místo pro Sereny, kteří si přáli utéct.

Mimochodem, dovol, abych ti vysvětlil rozdíl mezi *Sereny* a *Starosereny*. Každý tehdejší obyvatel Serendairu bez ohledu na rasu byl Seren, ačkoliv poté, co přišli sem, se začali nazývat

Cymriany. Staroserenové jsou zvláštní rasa vysokých lidí se zlatavou kůží, kteří obývali Ostrov dávno předtím, než tam přišli všichni ostatní. Vymřeli z větší části dávno před obdobím, o němž ti vyprávím.“ Rapsodie, sama Serenka, jen otupěle přikývla.

„Merithyn nakonec dospěl na toto místo, které v té době obývala dračí samice jménem Elynsynos; je to příliš dlouhý příběh, než abych se do něj dnes večer pouštěl, ale jestli tady nějakou dobu zůstaneš, s radostí ti jej povyprávím.

Prostě, Elynsynos v něm našla zalíbení, projevila pochopení pro vážnost situace jeho národa a nabídla mu, aby svůj lid přivezl a usadil se s ním na jejím území, což jsou z větší části místa, která jsou na mapě vybarvena zeleně. Merithyn se s touto zprávou radostně vrátil domů a Serenové pak vypravili tři flotily lodí.

Osm set sedmdesát šest lodí vyplulo, avšak mnohem méně jich dorazilo do cíle, ve třech Vlnách, z nichž každá vyplula a přistála v jiném čase a na jiném místě. Byla to těžká a trýznivá pouť, ale přežili a nakonec se všichni setkali, aby se společně stali největším národem, jaký tato země kdy viděla, a stanuli na počátku nejosvícenějšího Věku, jaký kdy poznala. Ale tato civilizace je už dávno pryč.“

Rapsodie se snažila zachovat klid. „Pořád nechápu, proč se nazývají Cymriané. Neříkal jsi, že byli ze Serendairu?“

Vyvolavač znovu vstal, protáhl se a přešel místnost ke skřínce, kde byl pod sklem vystaven podivný kamenný předmět. Rapsodie ho následovala, bojujíc se sílící hysterií. Ukázal na kámen, do něhož byl vyryt řádek run. Zadívala se přes sklo na nápis.

Cyme we inne frid, farm the grip of deat to lif inne dis smylte land.

„Dokázala bys to přečíst, má drahá?“

Rapsodie přikývla. Bylo to napsáno směsicí toho, co Llauron nazýval starocymrianštinou, jazyka jejího otce a obecné mluvy její domoviny, a zvláštní řeči námořníků a kupců, která se běžně používala v námořním obchodě.

„Přicházíme v míru ze sevření smrti k životu v této spravedlivé zemi.“

Llauron se pochvalně usmál. „Velmi dobře. Byl to Gwylliamův příkaz Merithynovi, pozdrav, jímž měl oslovit obyvatele nové země, pokud ji najde.

Gwylliam jej přeložil do všeobecného jazyka, aby zvýšil naději, že mu někdo ve světě porozumí. Byla to také první slova, která Merithyn řekl Elynsynos a pak je vytesal nad vchod do jejího doupěte, s jejím svolením, samozřejmě, jako znamení pro každého, kdo by mohl přijít za ním.

Když Cymriané dorazili, každá flotila přistála na jiném místě, a tak putovali, aby se navzájem našli, a přitom na svých cestách nechávali značky. Tyto historické trasy se nazývají Cymrianské stezky.

Původní obyvatelé této země, Lirinové z Velkého lesa Tyrianu, viděli tato slova vytesána na jejich značkách nebo je slyšeli na začátku pozdravu, když se s těmito uprchlíky setkali, a tak jim začali říkat Cymriané. Toto jméno pak přijali všichni lidé ze Ztraceného ostrova i jejich potomci bez ohledu na rasu nebo společenské postavení, protože ti všichni byli na lodích přítomni.“

„Aha,“ řekla Rapsodie zdvořile, přestože v nitru se s ní točil svět. „A jak dávno se to stalo?“

„Flotily vypluly asi před čtrnácti sty lety.“

Rapsodie zalapala po dechu. „Cože?“

Llauron se usmál. „Je to možná těžko uvěřitelné, ale už je to čtrnáct století, co zde žila civilizace, která nám dala mnoho největších vynálezů a příspěvků k naší kultuře. Byli svým způsobem mnohem pokročilejší, než jsme my teď. To válka všechno změnila, válka, která ukončila Cymrianský věk a vrátila

nás o mnoho století nazpět. Jsi v pořádku, má drahá? Jsi celá bledá.“

„Já – jsem opravdu hodně unavená,“ řekla Rapsodie téměř šeptem.

„Jistěže musíš být; vůbec jsem na to nepomyslel.“ Llauron přešel ke dveřím a zavolal do pracovny. „Gwen? Je pokoj našeho hosta připraven?“

Za okamžik se objevila Gwen. „Ano, je připraven, Milosti. Postel už je rozestlaná.“

„Dobře, dobře,“ řekl Vyvolavač. „Co kdybys už šla s Gwen, má drahá? Hezky si odpočín a spí, jak dlouho budeš chtít. Jsem si jist, že ti to po té dlouhé cestě jen prospěje.“

Rapsodie přikývla jako omámená. Lehce se Llauronovi uklonila. „Dobrou noc a děkuji ti.“

„Nemáš vůbec zač. Dobrou noc.“ Oči mu vesele zajiskřily v záři ohně. Rapsodie vyšla na chodbu a následovala Gwen do schodů, těžce se přidržujíc zábradlí.

Její pokoj se nacházel na konci dlouhé chodby. Gwen nejen odhrnula příkrývky, ale vložila pod ně několik rozpálených kamenů, aby se postel zahřála.

Místnost sama byla prostá a úhledná, vybavená kromě postele i skříní, židlí, zrcadlem a věšákem na plášť. Malé skleněné okno vedlo na jinou stranu, než odkud přišla, ale tma za ním byla neproniknutelná. Do vlněných příkrývek na posteli byla vetkána čarodějná znamení chránící před zlými sny. Rapsodie se smutně zamyslela, jak velká je asi jejich moc. Na ochranu před nočními můrami by jí nestačilo nic menšího než zázrak.

Když za ní Gwen zavřela dveře, sedla si otupěle na postel, neschopna uspořádat divoce vířící myšlenky. *Ostrov Serendair, než podlehl zkáze.*

Llauron řekl, že Gwylliam předvídal jeho zkázu, ale možná že k ní nakonec vůbec nedošlo. Proroci v jednom kuse pronášejí věštby, které se nikdy nesplní, jako třeba ten na Zlodějském trhu

v Eastonu. Pak si vzpomněla na vlastní sny na Kořeni, na obraz hvězdy padající do moře, hořící stěnu vody, jak zaplavuje pevninu, a věděla, že se to stalo. Bylo to věstecké vidění; Serendair už neexistoval.

Dokonce i kdyby přežili zkázu, i kdyby byli mezi uprchlíky, kteří dopluli až do nové země, nikdo z těch, koho znala nebo milovala, už nebyl naživu. Srdce se jí svíralo bolestí při myšlence na rodiče a bratry. Pokud Llauron mluvil pravdu, byl otec mrtev už celá staletí, více než tisíc let. Matka byla Lirinka, příslušnice rasy obdařené dlouhým životem; někteří Lirinové se dožívali až pěti set let. Ale uplynula už téměř trojnásobná doba. I ona už zemřela a stejně tak Rapsodiini bratři. Cítila, jak jí srdce drtí tíha žalu.

Vlezla do postele, stočila se do klubička jako dítě v matčině lůně a pokoušela se vzpomenout si na svůj život před noční můrou Kořene. Bylo snadné proklínat Achmeda, ale ve skutečnosti to byla její vlastní vina.

Jako mladá dívka byla tvrdohlavá a lehkomyšlná a neustále utíkala z domu. Část ceny za svou hloupost zaplatila sama; život na ulici byl zpočátku strašlivě krutý. Ale nejhorší bylo vědomí bolesti, kterou způsobila rodičům, zoufalství, jež museli cítit, když si představovali, co se s ní stalo. Jediným vysvobozením od pocitu drtivé viny byl její úmysl najít jednoho dne cestu zpátky domů. A teď jí byla odňata i tato naděje.

Před vnitřním zrakem se jí objevily tváře bratrů, veselé a rozesmáté. Skoro cítila pevné otcovo objetí, matčino něžné pohlazení. To všechno je pryč. Už nikdy nikoho z nich neuvidí, nikdy neusne při matčině zpěvu. Nikdy si nebude připadat skutečně bezpečná.

V hrdle se jí utvořila tvrdá hrouda žalu. Přemýšlet o Minulosti bylo příliš bolestné a o Budoucnosti ještě bolestnější. Vyčerpaná a předrážděná nakonec upadla do neklidného spánku.

Sny měla tentokrát ještě děsivější než obvykle; střídaly se v nich obrazy mohutných vodních stěn valících se na pevninu a

pohřbívajících děti, vysokých lidí se zlatou pletí, sežehnutých vybuchující hvězdou, Sagiy, jak klesá do hlubin oceánu s Liriny ve svých větvích jako v náručí.

V posledním z těchto snů stála ve vesnici spálené černým ohněm, jejímiž ulicemi se proháněli jezdcí a zabíjeli všechno živé v dohledu. V dálce na obzoru viděla rudě olemované oči, které se jí vysmívaly. A pak, když se na ni vyřítíl zkrvavený válečník, zvedl ji do vzduchu pařát velkého měděného draka.

Probudila se lapajíc po dechu a vztáhla ruku po Grunthorovi, který pro ni vždy představoval bezpečí a ochranu před děsivými sny, ale usmívající se zelená tvář u ní nebyla. V místnosti i v posteli se během noci ochladilo, ale když se vzpamatovala, její zoufalství znovu vzplanulo a oheň v jejím nitru okamžitě zvýšil teplotu vzduchu kolem ní.

Už bylo skoro ráno. Obloha za oknem se zbarvila do kalné šedi, která předcházela úsvitu. Svět se náhle zdál být jiný, ačkoliv se v noci nic nestalo. Ty události proběhly před mnoha staletími; svět se neúprosně změnil, zatímco se Rapsodie plazila jeho útroby. Uplynulo obrovské množství času. Nechápala, jak je možné, že jí se nedotkl. Podívala se do zrcadla a neměla dojem, že by od okamžiku, kdy se ocitla v podzemí, nějak výrazně zestárla. Přistoupila k oknu a vyhlédla do probouzejícího se dne. Brzy nastane rozbřesk; potřebovala zazpívat své ranní modlitby, zatoužila po útěše vzpomínky na matku, která ji učila jejich zpěvu pod oblohou na druhé straně světa. Bála se zůstat sama s vědomím, že Ostrov zahynul, ale neměla nikoho, s kým by se mohla o svou bolest podělit – nikoho, kdo by zůstal naživu.

Setkání s Achmedem a Grunthorem si v této chvíli nemohla dovolit, i kdyby věděla, kde jsou, ale i tak by ani jedním z nich tato zpráva nijak neotřásla. Achmed, který byl na Ostrově pronásledován, by se pravděpodobně radoval, a to by bylo víc, než by dokázala snést. Ustlala postel a sňala z věšáku plášť s kapuci, který jí dal Chaddyr.

Tiše sestoupila ze schodů, aby nevyrušila Vyvolavače a jeho služebnictvo. Otevřela dveře a kývla na pozdrav strážím, které na ni zůstaly v úžasu hledět. Neřekly však nic, a tak mezi nimi prošla a kráčela dál zasněženou zahradou a přes louku až ke Stromu.

Když došla ke kruhu strážných stromů, právě začínal rozbřesk. Protáhla se mezi statným javorem a vysokým jilmem a poprvé se ocitla na místě, odkud její pohled na Velký bílý strom nebyl ničím rušen. Na kmeni se zachytily první sluneční paprsky pronikající ranním vzduchem ztěžklým chladnou mlhou. Jakmile se jej světlo dotklo, píseň Stromu se prohloubila a pak se rozezněla silněji, jako by i on vítal úsvit hudbou.

Rapsodie zavřela oči. Tóny Stromu jí hřměly v duši. Poprvé, co si pamatovala, se cítila malá a bezvýznamná v přítomnosti takové velkoleposti, tak nezměrné moci.

Ale píseň života, která jí vibrovala v žilách, jí zněla i povědomě. Melodie Velkého bílého stromu se podobala písni Sagi, hlubokému, všeobjímajícímu zvuku, který promlouval k její duši. Byl její částí; pomůže jí přenést se přes ztrátu, i kdyby se její srdce už nikdy neuzdravilo.

Tiše zazpívala ranní modlitbu, a když skončila, zahvízdala signál ‚všechno v pořádku‘, na který čekal Achmed. Pak opustila kruh strážných stromů a zamířila k domu.

Vyšla z kruhu na jiném místě, mezi bujně rozrostlým keřem cesmíny a zlatenem, štíhlým vysokým stromem, který znala ze staré země. Z místa, kde nyní stála, se jí naskytl jiný pohled na Llauronovu zahradu, rozprostřenou kolem domu.

Zvuky, jež k ní dolehly z dálky, svědčily o tom, že se filidové probudili a pouštějí se do práce. Na louce pořád nikoho neviděla, a tak obešla dům zezadu a ocitla se na okraji zahrady, která se rozkládala, kam až oko dohlédlo.

Llauronův pozemek se táhl až k lesu vzdálenému více než jednu míli. Krajinu mezi hájkem, v němž stál dům, a okrajem lesa zdobily jednotlivé stromy a jezírka obklopená keříky a

květinovými záhony. V místech, kam v létě dopadal stín korun stromů, stály mramorové lavičky. Nyní uprostřed zimy spala zahrada pod sněhem a květinové záhony byly přikryty chvojím.

Nedaleko zadní části domu se tyčil mladý jasan, vysoký a statný, pod nímž rostla malá chráněná bylinková zahrádka. Na zemi u stromu seděl Llauron, ošetřoval bylinky a měkkým barytonem zpíval melodii, z níž Rapsodii naskočila husí kůže. Nebyla to krása jeho hlasu, co ji rozechvělo, ale vibrace, jež se z něj šířily.

Používal hudební tradici, umění Pěvců, přestože z občasného zakolísání hlasu a nesprávného frázování bylo jasné, že není jedním z nich. Melodie byla prostá, ale slovům Rapsodie nerozuměla. Otevřela ústa, aby mu poradila několik jednoduchých změn, s jejichž pomocí by skladba účinkovala lépe; byla to píseň tepla a uzdravení, která očividně měla pomoci bylinkám přestát zimu. Ale rychle je zase zavřela, když jí na mysl přišla Achmedova slova.

A až se s někým setkáme, řekneme o sobě jen to nejnutnější, dokud se společně nedohodneme, že prozradíme víc. Bude to tak pro nás bezpečnější.

Když se přiblížila, přestal Vyvolavač zpívat a otočil se k ní. Vrásčitá tvář se rozzářila úsměvem.

„Dobré ráno, má drahá. Doufám, že se ti spalo dobře.“

Rapsodie si vzpomněla na své děsivé noční můry. „Děkuji, že jsi mi dal tak hezký pokoj,“ řekla.

„Není zač. Doufám, že se tady nějakou dobu zdržíš.“ Začal se zvedat.

Rapsodie k němu přistoupila, zabránila mu v pokusu vstát a posadila se na lavičku pod stromem. Kámen byl tak studený, až se otřásla. „Co to bylo za píseň, kterou jsi zpíval?“

„Ach ta. Je to léčivá píseň určená rostlinám, část tradice, kterou nám předali filidové ze Serendairu. Používám ji, abych pomohl svým léčivým bylinkám přežít nejhorší zimu, abych je udržel zdravé. Ty nejchoulostivější pěstuji uvnitř, samozřejmě,

ale tam nemám dost místa. Kromě toho, tadyhle Mahb také rád poslouchá hudbu.“ Poplácal kmen jasanu za sebou.

„Mahb?“ Znělo to jako serenský výraz pro *syna*.

„Ano, ano, hlídá zahradu, stará se, aby do ní nepronikli žádní nevitání hosté, lidé, zvířata nebo zlí duchové, kteří by jí mohli ublížit, vid', starý brachu?“ Llauron přešel strom pohledem odshora dolů a pak se spiklenecky naklonil k Rapsodii. „Abych by upřímný, myslím si, že nemá moc rád Chaddyra,“ řekl a v očích mu zajiskřilo. Rapsodie se plaše usmála. „A teď, co kdybys připojila svůj překrásný hlas k mému a přispěla těm rostlinkám skutečnou pomocí?“

Rapsodie se zatvářila překvapeně. „Jak, prosím?“

„Ale no tak, má drahá, nač tolik skromnosti? Dokážu uhodnout, že jsi velmi nadaná Pěvkyně, možná dokonce i Pojmenovatelka, nemám pravdu?“ Zamrkala; tělo, náhle zvlhlé potem, jí ovanul mrazivý vítr. Zachvěla se. „Už když mluvíš, dokáže zvuk tvého hlasu rozjasnit den. Mohu se jen domýšlet, jak je nádherný, když zpíváš, má drahá. Doufám, že mne při tom domýšlení nenecháš příliš dlouho. No tak, potěš mé rostlinky písni.“

Dilema z toho, co by měla udělat, jí sevřelo žaludek. Llauron už o ní uhodl něco zásadně důležitého. Popřít to by byla lež, odmítnout hrubost. Tiše si povzddechla.

„Když chceš,“ řekla nakonec. „Ale já neznám píseň, kterou jsi zpíval. Co kdybys začal a já se připojím, až se ji naučím.“

„Dobře.“ Llauron se vrátil ke své práci a znovu začal zpívat onu zvláštní píseň. Byla prostá, a tak Rapsodie pochytila melodii už po několika taktech a váhavě se k němu přidala, opravujíc chyby v jeho zpěvu. Llauron si změn všiml a přizpůsobil se. Jakmile už zpíval čistě, doplnila Rapsodie melodii druhým hlasem. Když se pak podívala na zahrádku, zdálo se jí, že rostlinky vypadají zdravěji, přestože bylo těžké určit skutečnou povahu změny.

Llauron pochvalně přikývl. „Úžasné! Měl jsem pravdu, že ano, má drahá? Jsi Pojmenovatelka.“

Rapsodie se zadívala do dálky, aby se vyhnula pohledu jeho očí. Byly jasně modré a pronikavé a ona věděla, že když nebude opatrná, dozví se o ní ještě více. „Dosáhla jsem tohoto postavení, ano.“

„Myslel jsem si to. Nu, děkuji ti. To by mělo postačit k ochraně zahrádky alespoň do konce oblevy. Pojd', půjdeme dovnitř. Je ti zima a já jsem tady stejně už skončil.“ Vstal mnohem svižněji, než by se vzhledem k jeho věku dalo čekat, a odvedl ji k zadnímu vchodu do domu.

Dveře vedly do prostorné kuchyně s obrovským ohništěm a cihlovými kamny, na nichž by se dalo uvařit pro celou zemědělskou usedlost i s pomocníky. Na měděném háku nad ohněm visel kotlík, z něhož se kouřilo. Llauron si v páře ohřál ruce, pak vzal silnou čistou utěrku a s její pomocí sňal kotlík z háku.

„Napadlo mne, že by sis dala trochu čaje,“ řekl a nalil vodu do porcelánové konvice připravené na stole. „Ještě pořád se cítíš vyčerpaná svou dlouhou cestou?“

„Trošku.“

Vyvolavač se usmál. „V tom případě přidám do čaje několik přísad, které tě osvěží. Už jsi někdy vnitřně užívala kraječník?“

Rapsodie zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem o něm neslyšela.“

Llauron se otočil, přistoupil k velké skříni a vytáhl z ní spoustu malých plátěných sáčků. „To mne nepřekvapuje. Vyskytuje se jen v této oblasti. A co jarní šafrán?“

Najednou ji napadlo, že se Llauron podle toho, jaké byliny zná, snaží určit místo, odkud přišla. „Ať mi dáš cokoli, určitě to bude dobré,“ řekla spěšně.

„Dobře, tak jej trochu smícháme se sušeným pomerančovým květem, sladkým kapradím a malinovníkovým listím.“

„Ty máš v zimě malinovníkové listí?“

„Ano, ve skleníku. Chceš se tam podívat?“

„Ano, chci. Mimochodem, tohle voní nádherně.“ Zvedla kouřící šálek, který před ní postavil, a následovala Llaurona do přístavku vedle kuchyně.

Tři stěny této místnosti tvořily skleněné tabule a uprostřed se tyčil podivný krb. Jeho spodní část byla zaplněna doruda rozpálenými kameny; nad nimi visely dva velké měděné kotlíky, z nichž stoupaly chuchvalce páry.

Mezi kotlíky stálo velké bronzové ohřívadlo plné kamenů podobných žule, také rozžhavených doruda. Ze stropu visel kovový trychtýř, z něhož na kameny odkapávala voda, která se na kamenech se sykotem vypařovala. Následkem toho panovalo v místnosti vlhké teplo, v němž se očividně výborně dařilo rostlinám v truhlících seřazených na několikapatrových policích.

Rapsodie kráčela mezi vši tou zelení a vychutnávala si pocit falešného léta. Po chvíli vzhledla k potrubí, z něhož odkapávala voda. „To je úžasný vynález.“

„Opravdu se ti líbí? Je důmyslný, řekl bych. Rád bych připsal zásluhy za jeho zhotovení sobě, ale byl to můj otec, kdo jej vymyslel a sestrojil. Udělal to pro moji matku, která milovala orchideje a další teplomilné květiny.“

„Máš tady opravdu zajímavé rostliny.“

„Jak už jsem řekl dříve, jsi více než vítána, abys tady nějakou dobu zůstala a třeba se naučila něco z filidských tradic, když budeš mít chuť. Existuje hodně způsobů uctívání přírody, které by se ti mohly líbit, vzhledem k tomu, že k některým z nich už máš jisté sklony. Hodně věcí tě mohu naučit sám; bude to pro mne příjemné vytržení z práce.“

„Nechci tě odvádět od tvých povinností. Milosti.“

Vyvolavač se usmál. „Nesmysl, má drahá. Na mém postavení je hezké to, že si mohu sám určit, kdy si udělám přestávku. A říkej mi Llauron; takhle si připadám strašlivě starý. Tak jak? Zůstaneš? Nebo musíš být někde jinde?“

Rapsodie se zadívala do jiskřících modrých očí, které ji upřeně pozorovaly. Zmocnil se jí podivný pocit, že jí vidí až do

srdce. Dokonce ani učenci na hudební akademii nedokázali poznat Pojmenovatele jen podle toho, jak mluvil. Tento milý starý muž o ní, jak se zdálo, věděl věci, které by vědět neměl, a to ji naplňovalo pocitem ještě větší zranitelnosti, než jaký ji zachvátil ráno u Stromu. Ale přesto, byla tady, aby zjistila víc. Může toho tedy využít.

„Ne,“ řekla nakonec. „Není žádné jiné místo, kde bych musela být, alespoň prozatím.“

24

Llauron a Rapsodie rychle snědli snídani, kterou jim připravila Vera, a vydali se přes zahrady a rozlehlou louku ke stájím, kde Vyvolavač choval koně.

Ještě než odešli, přinesla Gwen Rapsodii nové kožené boty a měkké vlněné kamaše. Boty byly trochu velké, ale pohodlné a neteklo do nich, a tak Rapsodie služebně vděčně poděkovala.

Z toho, co dosud viděla, Rapsodie usoudila, že navzdory velikosti domu a svému vysokému postavení zaměstnává Vyvolavač kromě stráží jen dvě služebné. Ona sama znala v Serendairu nižší šlechtice, kteří měli mnohem početnější služebnictvo. Tento poznatek posílil její dobré mínění o něm. Llauron se o sebe většinou staral sám, což byla u hlavy náboženského řádu ojedinělá a příjemná vlastnost.

Stáje byly čistší než většina domů; měly dlážděné podlahy, na nichž ležela silná vrstva slámy a staré příkrývky. Nebylo těžké uhodnout proč; Llauronova zvířata patřila k nejnádhernějším, jaká kdy Rapsodie viděla. Byli tu váleční oři, elegantní a svalnatí, i ukázkově vyšlechtění představitelé jezdeckých a tažných koní. Rapsodie se procházela mezi stáními, mlaskala na koně tak, jak to kdysi dělával její otec, a zvířata k ní otáčela hlavy a zvědavě si ji prohlížela.

„Vidiš nějakého, který by se ti líbil, má drahá?“ zeptal se Llauron s laskavým úsměvem.

„Líbí se mi všichni.“

„Ano, ale sedět můžeš jen na jednom. Pokud se chceš seznámit s Pěnkavou, budeme se muset trochu projet. Herbárium je na druhé straně lesní mýtiny, sedm mil odsud. Co ten světlý hnědák? Je mírný.“

Rapsodie přikývla a Llauron pokynul ženě, která měla koně na starosti. „Normo, osedlej ho, prosím, a Elisea také; hned vyrazíme.“ Vzal Rapsodii za loket a odvedl ji ze stáje ven do ostrého větru.

Zatímco čekali na koně, zvedl Llauron kapuci Rapsodiina pláště, jako by byla dítě. „Ať máš hlavu v teple, má drahá, ten vítr je opravdu hodně studený.“ Zvedl si i svoji vlastní a pak se otočil, když se otevřela vrata stáje a vyšla z nich Norma. Vedla za uzdu hnědáka a grošáka s bujnou lesklou hřívou.

„Á, tady je můj krasavec; dobré ráno, Elisee.“ Kuň zafřkal, jako by mu odpovídal na pozdrav, a z nozder mu vyrazily obláčky husté páry. „Tak, Rapsodie, můžeme se vydat do herbária.“ Nasedl a rozjel se přes louku k lesu. Rapsodie ho následovala.

„A tady máme bylinářské zahrady,“ řekl Llauron, když se blížili k poli, viditelnému i skrz řídký hájek, jímž právě projížděli. „Jako přírodní kněží využíváme značnou část bylinářské tradice jak pro lékařské, tak duchovní účely. Ach, a ještě k vaření; nesnáším mdlé jídlo.“

Rapsodie se zasmála a přitáhla hnědákovi uzdu, aby srovnal krok s Llauronovým koněm. Jízda lesem byla příjemná, zejména díky Llauronově znalosti terénu a dobře udržovaným lesním stezkám. Zdálo se, že jim cesta nezabrala skoro vůbec žádný čas.

Vyvolavač zastavil před cihlovým domem s doškovou střechou, sesedl a zvedl ruce k Rapsodii, ale ta zdvořile zavrtěla hlavou a seskočila bez pomoci.

„Tady bydlí Pěnkava, bylinářka, která se stará o zásoby bylin pro celý řád,“ řekl Llauron a rázně zaklepal na dveře. Neozvala se žádná odpověď, ale vzápětí uslyšeli hlas přicházející od dřevěného plotu za domem.

„Milosti! Tady jsme.“ Rapsodie se otočila a v otevřené brance uviděla vysokou ženu v hrubých kalhotách a tunice, jak mává na Llaurona. Vyzvolavač zvedl ruku na znamení, že rozumí.

„To je Ilyana. Stará se o výsadbu a učí novice péči o rostliny. Půjdem za nimi?“

„Rozhodně.“

Opatrně překročili zazimované záhonky, jež lemovaly okraj pole, a ocitli se na dlážděném chodníku pohřbeném pod sněhem. Když došli k oplocenému pozemku, vynořily se zpoza plotu dvě ženy.

Jednou z nich byla Ilyana, kterou Rapsodie viděla před okamžikem. Druhá byla štíhlá, měla dlouhé tmavé vlasy spletené do copu a na hlavě šátek. Její tvář nesla známky středního věku, života v přírodě a ještě něčeho: byla to Lirinka.

Na rozdíl od Rapsodiiny matky, Nebeské pěvkyně z Liringlas, lidu známého plavými nebo stříbřitými vlasy a růžovou pletí, náležela Pěnkava k Lirindarc stejně jako ti, kdo obývali les kolem Sagiy a měli podobně jako Liringlas štíhlé pružné postavy a kostnaté tváře, ale snědou plet' a tmavé oči.

Rapsodii se při pohledu na ni sevřelo hrdlo stejně jako minulého dne, když poprvé uviděla Gwen. Byli tady Lirinové; Llauron se zmínil o jejich existenci na místě, jež Cymriané nazývali Realmalir, nyní známém jako Tyrian. Nebyla tu jediná své rasy.

Llauron zvedl ruku a položil ji na ženino rameno. „Pěnkavo, toto je Rapsodie, můj host. Je také tak trochu bylinářkou.“

Rapsodie při jeho slovech zrudla. „Ale to ne. Vím něco málo o rostlinách, to je všechno.“ Pěnkava s nehybnou tváří přikývla.

Vysoká žena napřáhla ruku. „Ráda tě poznávám. Já jsem Ilyana.“ Rapsodie se usmála, stiskla její dlaň a všimla si, že jí vzápětí přelétl přes tvář podivný výraz.

„Byl bych rád, kdyby tady Rapsodie s vámi dvěma chvíli studovala, obzvlášť s tebou, Pěnkavo,“ řekl Llauron. „Zajímá se o zahradnictví a já sám mám v úmyslu jí udělit několik lekcí.“

„Ona je novicka?“ zeptala se Pěnkava se stále stejně netečným výrazem.

„Ne, jen návštěvnice. Doufám, že se k ní budete chovat s patričnou úctou.“ Pěnkava znovu přikývla. „Dobře, dobře. Tak ji najděte nějaké místo a pracovní šaty. Nebojíš se, že si ušpiníš ruce, že ne, má drahá?“

„Viděl jsi mne, jak jsem vypadala, když jsem k tobě včera přišla?“

Llauron se zasmál. „Dobrý postřeh. Tak to bychom měli. Ponechám tě ve schopných rukou, Rapsodie. Za soumraku se pro tebe vrátím.“

„Ona nebydlí v ubytovně?“ zeptala se Pěnkava.

„Ne. Jak už jsem, myslím, poznamenal, je mým hostem.“ Llauronův hlas zůstal laskavý, ale v očích se mu zablesklo tak zvláště, až se Rapsodie otřásla. „Doufám, že víš, že bych nemarnil řas s nikým, kdo by nebyl přítelem naší věci, Matko.“ Pěnkava opět přikývla, aniž se jí ve tváři pohnul jediný sval.

„Naší věci?“ zeptala se Rapsodie znepokojeně.

Llauron a Pěnkava si vyměnili pohled; pak se Vyvolavač otočil k Rapsodii a usmál se.

„Ochrany lesa a Země, péče o Velký bílý strom. Neocenil jsem tě špatně, že ne, má drahá? Ctíš přírodu, že ano?“

„Ano, jistěže.“

„Pak je tedy všechno tak, jak má být. Buď' zdráva, Matko; i ty, Ilyano. Ať se ti tady líbí, má drahá.“ Llauron se vrátil ke svému koni, nasedl, zamával jim a odjel.

Trí ženy ho sledovaly pohledem, dokud nedojel k lesu a nezmizel jim z očí. Pak se Ilyana obrátila k Rapsodii.

„Ty jsi sem přišla včera večer?“

„Ano.“

Filidky se podívaly jedna na druhou. „Tak to všechn ten rozruch musel být kvůli tobě,“ řekla Ilyana. Pěnkava se otočila a zamířila zpátky za vrátka.

„Rozruch?“ zeptala se Rapsodie a zvlhly jí dlaně.

„Ano. Včera večer se na hranicích posvátného lesa objevily houfy rozhorlených vesničanů. Sám Llauron k nim musel uprostřed noci promluvit a poslat je domů. Nemám tušení, co si o tom všem myslet. Očividně chtěli, aby jim byl vrácen někdo, o kom se domnívali, že jim byl ukraden.“

Do Rapsodiina žaludku se začaly ledové spáry. Co si ti vesničané mysleli, že provedla, když ji takhle pronásledovali? Vždyť sotva se u nich objevila, Chaddyr ji sebral a odvezl. Určitě ji nemohli obvinít z žádného zločinu, který tam byl spáchán.

Pak si vzpomněla na to, jak děsivě vypadala, když poprvé vyšla z lesa. Možná si mysleli, že je nějakým zlým duchem, zodpovědným za něčí smrt či nemoc nebo neúrodu. Přitáhla si plášť těsněji k tělu.

Ilyana si všimla její nervozity. „Neměj strach, drahoušku, už jsou pryč. A nevrátí se. Je jasné, že Llauron má v úmyslu tě chránit, a v tom případě si můžeš být jistá, že jsi v bezpečí. Pojd', pomůžes nám shrabat kompost.“

Déle než týden přijížděla Rapsodie každé ráno, aby studovala u Pěnkavy. Bylinářka málokdy promluvila s výjimkou případů, kdy se hovořilo o rostlinách. Rapsodie si postupně uvědomila, že její zdrženlivost je ve skutečnosti vrozená plachost.

Když se ale rozpovídala o bylinách a způsobech jejich pěstování, celá ožila a do jejího hlasu proniklo nadšení. Byla studnicí vědomostí o všem, co se jich týkalo, a Rapsodie si její rady a poznatky pečlivě zapisovala na pergameny, které jí opatřila Ilyana.

Čas, kdy se slunce nacházelo přímo v nadhlavníku, nebo kdy bylo počasí příliš drsné, než aby se mohly věnovat péči o zahradu, trávil v Pěnkavině domě, sušily byliny a míchaly je do čajových směsí nebo do vonných sáčků. V domě se neustále vznášela nadpozemská vůně a Rapsodii vůbec nevadily hodiny usilovné práce, naopak byla vděčná za příležitost naučit se tolik nových věcí. Občas Pěnkavě zazpívala některou z lirinských písní, které ji naučila matka, přestože žena slovům nerozuměla.

Po deseti dnech se jí ujala Ilyana a začala ji brát na dlouhé vyjížďky po polích, kde filidové i v zimě tvrdě pracovali, aby je připravili na jarní setí a výsadbu. Společenství věřících, jímž filidové sloužili, tvořili z největší části zemědělci. Ilyana Rapsodii řekla, že ke zdejšímu náboženství se na západní části kontinentu hlásí více než půl milionu lidí, což bylo číslo, které si dívka téměř nedokázala představit.

Nejzajímavější jí připadaly jarní a sklizňové obřady, jejichž účelem bylo požehnat nově obdělané zemi a plodům těžké práce zemědělců. Obřady, které filidští novici studovali, byly v jazyce její domoviny, jazyce, jímž Rapsodie hovořila jako dítě. Filidové jej nazývali starocymrianštinou, což ji naplňovalo pocitem ironického smutku. Znamenalo to, že ona, Achmed a Grunthor jsou Starocymriany?

Tato myšlenka okamžitě zplodila další, ještě zoufalejší. Oni ve skutečnosti nebyli Starocymriany, nýbrž jejich *předky*. Vzhledem k tomu, jak dávno v dějinách této země proběhl Cymrianský věk, měla pocit, že na ně tři Čas úplně zapomněl. Až si vzpomene, určitě se u nich přihlásí, aby vyrovnali svůj dluh.

Na konci prvního měsíce byla Rapsodie znovu předána Chaddyrovi. Kněz byl mistrem léčitелеm ojedinelého talentu a výjimečných schopností, a přestože občas býval poněkud nabubřelý, Rapsodie záhy zjistila, že je vynikajícím učitelem, který jí předával svou moudrost velmi srozumitelným a snadno pochopitelným způsobem.

Po dvou týdnech ošetřování pacientů v hospici, o něž se Chaddyr staral, přešla k bratru Aldovi, který byl také filidským léčitелеm, ale zabýval se zvířaty. Studium u něj se jí velice líbilo; byl milý, tichý a klid, který z něj vyzařoval, působil i na divoká zvířata tak, že v jeho přítomnosti zkrotla.

Nakonec byla poslána ke Gavinovi, zamlklému náčelníkovi lesáků a zvěďů, oněch ozbrojených mužů, které viděla, když ji Chaddyr poprvé přivedl ke Stromu. Tito muži křížovali celou zemi a někdy sloužili jako průvodci věřících po Cymrianských stezkách, dvou trasách lemovaných starodávnými značkami, připomínajícími cestu účastníků První a Třetí cymrianské flotily poté, co přistály u zdejšího pobřeží, jak jí vyprávěl Llauron hned prvního večera. Ale po Stezkách nyní putovalo jen málo věřících; většina přicházela poklonit se Stromu.

Rapsodie si nemohla nevšimnout, že zvědové a lesáci většinou nedoprovázejí poutníky, ale toulají se po území posvátného lesa a občas se stávají účastníky šarvátek. Velkou část pacientů Chaddyrova hospice tvořili právě oni; přicházeli k smrti vyčerpaní a často zranění. Tato věc zde očividně nebyla nijak zvlášť neobvyklá; Chaddyr a jeho pomocníci je ošetřovali bez zjevného podivu.

Každé odpoledne se Rapsodie vracela do Vyvolavačova domu. Llauron tou dobou už dokončoval svou každodenní práci spojenou s povinnostmi filidského vůdce – práci značně náročnou, jak Rapsodie vyzorovala.

Každá vesnice měla přiděleného filidského kněze, který pomáhal s úrodou a zvířaty a dohlížel na udržování rovnováhy mezi přírodou a zemědělstvím. Kromě zajišťování doprovodu na posvátná místa se Llauronův úřad staral i o ubytovny podél cest. Llauron si na své úkoly nikdy nestěžoval, ale hned na začátku se jí přiznal, že se mu stýská po dnech mládí, kdy se toulal po mořích a lesích, nezatížený úřední prací.

Tyto ztracené doby si připomínal tím, že ji bral na dlouhé procházky, během nichž jí vyprávěl o vyváženosti přírody a

mnoha stránkách lesa a světa kolem nich. Znal každé zvíře i to, kolik jich v lese žije, a stejně tak každou rostlinu a strom, a své vědomosti jí předával příjemným, laskavým hlasem.

Bylo to skoro, jako by naslouchala písni, když mu okouzleně kráčela po boku a on jí vyprávěl, že duby jsou silné, ale plaché a jasaný mají blízko k duchovnímu světu, a proto se z jejich dřeva často vyrábějí čarodějné hůlky a magické předměty. Vrby byly podle něj chamtivé, javory sebejisté a jehličnany odvážné. Hovořil o lesních rostlinách, jmelí a cesmíně, v níž byly obsaženy duchovní vlastnosti života, o kapradí, mátě a bezpočtu dalších. Občas zanotoval námořnickou píseň, aby se jim lépe šlo.

Llauron se pohyboval rázně a svižně jako mladý muž. Rapsodie znala dvakrát mladší lidi než on, kteří chodili dvakrát pomaleji. Na vycházky si nosil hůl z bílého dřeva s rukojetí v podobě zlatého dubového listu, ale spíše si s ní mával do rytmu chůze, než aby ji používal jako oporu.

Byla vyrobena z větve Velkého bílého stromu, která spadla před dávnými věky za prudké bouře, a jejím prvním majitelem se stal Ulbren Mladší, Vyvolavač filidů, který přišel ze Serendairu a přivezl s sebou náboženství, jež zde nyní bylo vyznáváno. Byla pokládána za symbol úřadu, ale Llauron ji nosil jako obyčejnou hůl; ukazoval s ní na ptáky a poklepával po kmenech stromů, aby podle zvuku zjistil, jestli jsou zdravé.

Jejich procházky končily za soumraku pod větvemi Velkého stromu, kde Rapsodie odzpívala své večerní modlitby. Usoudila, že Llauron znal zvyky Liringlas ještě před jejím příchodem, a že od ní tedy očekává pozdrav zapadajícímu slunci a objevujícím se hvězdám, a tak se nepokoušela jej před ním zatajit, přestože jí v hlavě zněl Achmedův varovný hlas. Zatímco zpívala, stál jí Vyvolavač po boku a usmíval se, ale nikdy se s ní nepodělil o myšlenky, jež ho v té chvíli napadaly.

Večeřeli spolu a pak často až do noci rozmlouvali o lese a jeho obyvatelích, o Cymrianském věku a všech jeho divech. Zejména rozebírali Cymrianskou radu, každoroční setkání všech

uprchlíků ze Serendairu, uskutečňované na místě zvaném Velké shromaždiště. Účelem rady bylo udržet mír mezi všemi různorodými rasami, které unikly zkáze Ostrova, a zachovat možnost svobodné výměny názorů, což byl chvályhodný záměr, který však zahynul na bojištích Cymrianské války.

Llauron věřil, že rozdělené národy, které kdysi tvořily Cymrianskou říši, Sorbold, Roland a území obývané Firbolgy, budou schopny zachovat mír a odolat válce jen tehdy, spojí-li se opět do jednoho celku. Rapsodie si všimla, že jeden národ v jeho úvahách chybí.

„A co Lirinové?“ zeptala se nad čajem ze sladkého kapradí.

„Lirinové nikdy nebyli součástí Cymrianské říše. Byli tu koneckonců první a odmítli se připojit. Ale stali se spojenci a dobrými přáteli První generace, uprchlíků, jimž se podařilo přežít cestu a přistát tady. Naneštěstí se nakonec nechali zatahnout do války, která zničila většinu Tyrianu. A k tomu ještě rozdělila i jejich společnost. Teď už Lirinové bojují i sami mezi sebou. Hanba.“ Rapsodie přikývla. Llauron zmlkl a zadíval se do ohně.

„Brzy budu muset odejít,“ řekla Rapsodie. Vyvolavačovy oči se k ní okamžitě stočily, ale nezaznamenala v nich onen záblesk, který už se naučila rozpoznávat jako výraz nelibosti.

„Ach, má drahá, jaká škoda. Věděl jsem, že na to nakonec dojde, ale musím připustit, že jsem se té chvíle obával. Opravdu jsme si tě tady všichni zamilovali, Gwen, Vera i já. Jsem si jist, že tvým učitelům bude líto, že odcházíš.“

„Mně je také líto, že musím odejít,“ odpověděla upřímně. „Tolik jsem se toho od vás všech naučila.“ Při jeho zmínce o učitelích ji něco napadlo. „Mohu se tě zeptat na něco o filidských kněžích?“

„Jistě.“

„Vaše náboženství jim nepředepisuje celibát, že ne?“

„Ne, tento nepřírozený stav přenecháváme patriarchálnímu náboženství v Sepulvartě, Patriarchovi a jeho biskupům – to jsou jejich obdoby našich velekněží, kteří se v hierarchii jejich víry

nacházejí na přičce hned pod ním. Biskupové jsou někdy známi jako Žehnatelé, pokud je to součást titulu, jako například Žehnatel Avonderre. Proč se ptáš?“

„Připadá mi zvláštní, že žádný z velekněží Gwynlesa nežije v manželství.“

Llauron se opřel v křesle a přitiskl špičky prstů k sobě. „Vlastně je to tak, žádný z nich,“ broukl tiše. „Ilyana byla vdaná, ale její manžel zahynul při šarvátce na hranici před asi deseti lety.“

Pěnkava se nikdy nevdala, ale jak sis jistě všimla, ona je velmi plachá, a bratr Aldo zrovna tak. Ten před ženami dává přednost zvířatům, i když by se určitě našla nějaká, která by v sobě spojila vlastnosti obojího.“ Rapsodie se zasmála. „Gavin tady nepobývá tak často ani dlouho, aby se stihl oženit; pořád se potuluje někde v lese. A Chaddyr, nu, jemu jedinému je manželství zapovězeno, protože je mým následníkem.“

„Následníkem?“

„Filidové nyní volí Vyvolavačova nástupce civilizovanějším způsobem než za pomoci kdysi užívaných rituálů, které zahrnovaly boj na život a na smrt.“

„Ano, Chaddyr mi o nich vyprávěl, ale říkal, že tyto rituály už nejsou užívány velmi dlouho a ty jsi jimi také neprošel.“

„Správně,“ přikývl Llauron. „Podle nového způsobu vybírá následníka celý řád. Obvykle zvolí někoho silného a zdravého, u něhož je předpoklad, že současného Vyvolavače přežije.“ Spiklenecky se k ní naklonil. „Upřímně řečeno, myslím si, že jsem tělesně mnohem mladší než chudák Chaddyr. Pochybuji, že mne přežije.“

Znovu se zasmála, tentokrát trochu provinile. „Souhlasím.“

„Vlastně si myslím, že až se sejde Kruh starších, pravděpodobně mu následnictví odejme a předá je Gavinovi. Ten má větší naději, že mne přežije, a je to velmi moudrý muž. Ne že by Chaddyr nebyl, samozřejmě. Chaddyr je jedním z nejlaskavějších lidí, jaké znám, a to z něj podle mne dělá tak výjimečného léčitele.“ Rapsodie přikývla.

„Ale následník skládá slib celibátu, protože smyslem jeho volby je vyhnout se problémům s nástupnictvím a rodinnými vazbami. Kdyby měl následník nebo následnice děti ještě předtím, než se stane Vyvolavačem, mohlo by to věci zkomplikovat, učinit ho méně způsobilým pro toto postavení. Je to hrozný systém; dovoluje manželství Vyvolavači, pokud se pro ně rozhodne, ale ve chvíli, kdy se ujme úřadu, je z něho obvykle už jen vetřák, jako jsem já, který svá mužná léta strávil čekáním, až zemře jeho předchůdce. Hloupé, že ano?“

Na Rapsodii padla únava. „Asi ano. Pokud mne nyní omluvíš, Llaurone, myslím, že už je čas, abych šla spát.“

Llauron vstal zároveň s ní a doprovodil ji ke dveřím pracovny. „Ano, má drahá, dopřej si trochu spánku. Máš před sebou rušný den.“ Dotkl se její paže. „A budu více než potěšen, když své dva společníky pozveš ke mně na návštěvu. Skutečně by mi způsobilo velkou radost, kdybych se s nimi mohl setkat.“

Rapsodiina paže se pod jeho prsty roztrásla. Dívka si byla jista, že se o svých firbolgských přátelích nezmínila ani slovíčkem. Podívala se do Llauronových modrých očí a zjistila, že se blýskají odraženým světlem ohně z krbu.

„Prosím?“

„Ale no tak, má drahá. Toto je moje země. Myslela sis, že nepoznám, když se na ní ocitne někdo cizí? Nejdřív mne napadlo, že by to mohl být firbolgský útok, ale něco takového je krajně nepravděpodobné. Území Firbolgů se odsud nachází velmi daleko a dva z nich, cestující osaměle, by bezpochyby narazili na některého z mých zvěďů, kteří se neustále pohybují se mezi tímto místem a Canrifem.“

Ne, usoudil jsem, že čekají na tebe. Toužím vyslechnout si příběh o událostech, které tě s nimi svedly dohromady, ale to může počkat do příště. Pozveš je ke mně na návštěvu?“

Rapsodie už se třásla po celém těle. „Já – já, nemyslím, že to je dobrý nápad,“ zajíkla se. „Oni jsou trochu – no, nespolečenští.“

Llauron přikývl. „Vůbec se jim nedivím. S Firbolgy se často zachází, jako by byli méněcennější než lidé. A co kompromis? Já přijdu za nimi. Zeptej se jich, jestli se se mnou chtějí setkat, ano? A já je pak sám navštívím v jejich táboře. Bude to velmi poučné; ještě nikdy jsem žádného Firbolga neviděl.“

Rapsodii se zatočila hlava. „Dobře,“ řekla nakonec. „Zeptat se jich mohu.“

Vrásčitá tvář se rozzářila úsměvem. „Výborně. Budu se těšit na setkání. Dobrou noc, má drahá.“

„Dobrou noc.“ Rychle vyšla z pracovny a jako omámená se vydala po schodech do svého pokoje. Rychle se svlékla a vklouzla pod přikrývku pohroužena do úvah, jak tohle vysvětlí Achmedovi a jak překoná jeho odpor k cizincům a kněžím. Všechna řešení, na která přišla, jí připadala nevhodná, a tak nakonec zavřela oči a upadla do úzkostného spánku. Obsah hrůzostrašných snů se posunul od zkázy Ostrova k reakci jejích přátel na zjištění, jak velká část jejich tajemství už byla vyžražena.

25

Světlo úplňku vrhalo podivně bílé stíny na tající sněh. Zimní vítr byl ostrý a rozevlával Rapsodiin plášť, když klusala na hnědáku temnotou lesní stezky.

Jakmile dorazila na místo poblíž Tref-Y-Gwartheg, kde se odloučila od obou Firbolgů, přivázala koně k platanu a nechala ho tam s pytlek ovsu. Pak se vydala přes rozblácenou lesní půdu k mýtině, kde se měla setkat s Achmedem a Grunthorem.

Najít ono místo pro ni bylo snadné hned ze dvou důvodů; tím prvním bylo, že cvičila s Gavinem. Několikrát ji tudy vedl a jí nikdy nečinilo problém upozorovat znamení, které tu zanechal Achmed.

A tím druhým byly dva stíny, jeden menší a druhý obrovský, které tam na ni už čekaly.

Dokud nespátřila v rokli své firbolgské společníky, vůbec si neuvědomovala, jak hluboce se jí po nich stýská. V případě Grunthora ji tento pocit nepřekvapoval. Co ji však na okamžik ohromilo, bylo zjištění, že totéž platí i pro Achmeda. Drtivou většinu času stráveného na Kořeni ho nenáviděla, obviňovala ho, že ji do této hrůzy uvrhl. Dokonce i po tak obrovské spoustě času se Rapsodie nedomnívala, že by svůj vztah k němu mohla nazývat přátelstvím.

Ale nyní, když v měsíčním světle uviděla jeho stín pod klenbou větví, uvědomila si, že jí je mnohem dražší, než by kdy dokázala uvěřit. Možná to bylo tou dlouhou dobou, kdy měla možnost si na něho postupně zvykat. Možná, a pravděpodobněji, to bylo tím, že zůstal jedním ze dvou lidí na celém světě, kdo ji znali i v jejím bývalém životě.

Vrhla se do Grunthorovy nastavené náruče, přestože měla co dělat, aby necouvla před strašlivým pachem Kořene, který na něm stále ještě lpěl. Firbolgům se na rozdíl od ní během uplynulých dvou měsíců nenaskytla příležitost pořádně se umýt; bylo neuvěřitelné, že je za celou tu dobu nikdo neodhalil. Ona sama je cítila už z dost velké dálky.

„Už sem se o tebe bál, slečinko, ale pohled na tebe je balzám na mý utrápený oči,“ řekl seržant lehce zadrhnutým hlasem.

„Nedokážu vypovědět, jak jsem šťastná, že tě zase vidím,“ odpověděla a pevně se k němu přitiskla. Když ji postavil zpátky na zem, otočila se k Achmedovi a rozpráhla paže. Měla dojem, že ve stínu měsíčního světla spatřila na jeho tváři záchvěv úsměvu; pak krátce opětoval její objetí a rychle ji odvedl do úkrytu pod stromy, kde si mohli v závětrí promluvit.

Posadili se na padlý kmen co nejbliže k sobě, aby nemuseli hovořit nahlas.

„Chovali se k tobě dobře? Neubližovali ti nějak?“ zeptal se Achmed.

„Ne, vůbec ne. Zjistili jste něco zajímavého?“

„Docela. Pokud jde o tebe, je asi nejdůležitější to, že jsme prozkoumali provincii jménem Avonderre, která leží na jih odsud, a našli jsme cestu k námořnímu přístavu. Nemělo by být těžké tě tam nepozorovaně dopravit a pak už si můžeš zajistit cestu domů.“

Rapsodii vyschlo v ústech a do očí jí vhrkly slzy, které jí Dhracian před tak dlouhou dobou zakázal prolévat. „To už teď nemá smysl,“ zlomil se jí hlas.

Nesouměrné oči zmateně zamrkaly. „Cože? Proč by nemělo?“
„Protože můj domov už čtrnáct set let neexistuje.“

Jakmile se trochu vzpamatovala, podrobili ji oba Firbolgové tvrdému výslechu o všem, co se dozvěděla během svého pobytu u Llaurona, obzvlášť pokud se to týkalo Serendairu.

Řekla jim všechno, co věděla, v nejednom případě i několikrát po sobě, převyprávěla jim Llauronův příběh o posledním králi Serendairu Gwylliamovi a jeho předpovědi zkázy Ostrova. Pokračovala příjezdem Cymrianů a rozkvětem jejich kultury na tomto území a tím, jak se jejich říše, kterou zde vybudovali, rozpadla v dýmu a zkáze velké války, vybojované před několika staletími.

Achmed jí položil mnoho otázek, na něž neměla odpověď, zejména jak přesně Ostrov zanikl, kolik času uběhlo od jejich útěku na Kořen a kdy vypluly cymrianské lodě. Rapsodii jeho dotírání unavovalo.

„Podívej, neměla jsem dojem, že by bylo moudré se na to vyptávat,“ odsekla poněkud podrážděně. „Co myslíš, že jsem měla říct – Hej, Llaurone, nikdy v životě jsem o žádném Gwylliamovi neslyšela, on musel nastoupit až po Trinianovi, který byl v době, kdy jsem tam žila já, korunním princem. Kolikátý a kolik let po něm byl králem ten tvůj Gwylliam?““

Achmed se pod rozedranou kapuci slabě usmál. „Asi máš pravdu. Jen jsem doufal, že víš, jak to tam u vás chodilo, co se chystalo v době, kdy jsme odešli.“

„Nemám tušení. Nevím ani, jestli ten Gwylliam byl Trinianovým potomkem, nebo jestli Trinian vůbec nastoupil na trůn. Je docela dobře možné, že Gwylliam nebo některý z jeho předků svrhl z trůnu právoplatného vládce.“

„Nemáš tušení, jak skutečná je tahle možnost.“

„A je mi to jedno!“ vykřikla. Grunthor jí rychle přitiskl dlaně na ústa a zakryl jí tak celý obličej.

Ztišila hlas, ale hněv v něm zůstal. „Copak to nechápeš? Nic se tím nezmění. Všichni, které jsem milovala, jsou *mrtví*, všechno je pryč, a to víc než tisíc let; myslíš, že mne bude zajímat, z jakého rodu pocházel král? Jestli tvoji pronásledovatelé žili ještě rok, deset nebo sto let? Už jsou taky mrtví. Tak oslavuj; zbavil ses svých nepřátel. Jen nečekej, že se k tobě připojím.“

Achmed a Grunthor si vyměnili pohledy. „Já jen doufám, že máš pravdu, slečinko,“ zabručel nakonec Grunthor.

„Jistěže mám pravdu. Copak jsi neslyšel, co jsem řekla? *Čtrnáct set let.*“

„To není tak jisté, Rapsodie,“ řekl Achmed stručně. „Existují zlé síly, pro které čas neznamená žádnou překážku.“

„Tak dobře, Achmede, můžeš jít a zeptat se Llaurona sám. Chce se s vámi oběma setkat.“

Achmed se vymrštil jako pružina cwellanu. „Cože?“

Rapsodie se příkrčila před jeho ledovým pohledem. „Víš, že jste tady; řekl mi to včera večer. Neprozradila jsem vás, přísahám. On je hlavou zdejšího náboženského řádu, filidů; každý z nich dokonale zná tento les a toto je jeho země. Cítí vás na ní. Řekl, že by se s vámi velmi rád setkal, a jestli vám bude nepříjemné přijít k němu, tak přijde on za vámi.“

Grunthor se zatvářil vyděšeně a Achmed zabořil tvář do dlaní. „Bohové. No, asi se něco takového dalo čekat. Tohle je velice

zvláštní místo; ať jsme se hnuli kamkoli, nic z toho, co jsme viděli, nedávalo smysl.“

„Jak to?“

„Všude jsme byli svědky nájezdů a náhodných útoků na vesnice, které neměly vůbec žádnou obranu, ačkoliv by vzhledem k situaci měly být na přepadení připraveny.

Nejdřív jsme si mysleli, že je tahle země ve válce s Liriny na jihu, ale nenašli jsme žádné další známky, které by to potvrzovaly. Jen nesmyslné drancování, ničení majetku a zjevně bezdůvodné vraždění.

Útočníci jsou pokaždé odjinud a nezdá se, že by je zajímalo cokoli jiného než zkáza a rozsévání hrůzy. Viděli jsme cennosti, pobrané při jednom z útoků, naházené uprostřed vesnice na hromadu a podpálené, namísto aby si je útočníci odvezli.

Jednou jsme sledovali případový oddíl, který vyplenil městečko v Avonderre, a viděli jsme, že se vrací do kasáren stejného městečka, na které zaútočil. Připsali bychom to zradě, ale za několik dnů napadla městečko jiná skupina a tentokrát je titíž vojáci bránili vlastními životy.

Tady se děje něco zlého, možná dokonce démonického. Podobné činy většinou končí válkou, obzvláště když je do toho zapletena rasová nenávisť. Je jen otázkou času, kdy mezi Liriny a sousedními provinciemi Rolandu vypukne otevřený boj.“

Rapsodie si povzdechla. „Skvělé. Už je asi pozdě vrátit se k životu na Kořeni?“

Grunthor se uchechtl. „Je mi líto, slečinko, ale tendle lokál je zavřenej.“

„Možná že setkání s knězem nám dá odpovědi na tyhle otázky,“ řekl Achmed, jako by přemýšlel nahlas. Ušklíbl se. „Nenávidím kněze, ale asi budu muset na těch pár hodin zadržet dech.“

Rapsodie se zasmála. „Bez urážky, drahý bratříčku, ale já si nemyslím, že to budeš ty, kdo bude muset zadržet dech.“

Navzdory vzdálenosti, kterou od něj Grunthor zachovával, byl Rapsodiin kuň očividně nervózní. Cítila, jak se pod ní chvějí svaly na bocích zvířete.

„Ráno se vrátím,“ řekla a chlácholivě pohládila hnědáka po šíji. „Jakmile předám Llauronovi vaši odpověď, přijedu zpátky a zůstanu tady s vámi, dokud vás nepřijde navštívit.“ Uchopila otěže.

„Počkej,“ zastavil ji Achmed. Sáhł do svého vaku a vytáhł voskované plátno s okopírovaným nápisem. „Uměla bys to přečíst?“

Rapsodie si je vzala, zvedla k očím a pokusila se natočit tak, aby na ně dopadalo co nejvíce měsíčního světla. Vzápětí se rozžehl malý plamínek a Achmed jí přidržel u ruky zapálený knot křesadla.

„Co to je?“ zamračila se.

„Opis z desky v tom lodním chrámu, jak jsem ti o něm vyprávěl.“

„Hmmm. Není to moc zřetelné. Ty symboly nahoře znamenají *Kirsdirke* – ne, *Kirsdarke*. Tady pod tím je příliš mnoho míst rozmazaných nebo chybí úplně, než aby mi ten text dával nějaký skutečný smysl. Něco o Kirsdarkeovi, že byl předán moři a ruce Všeboha, pravděpodobně ‚Stvořitele‘, opat – Otec – něco, co začíná na ‚M‘; těžko říct. V téhle části se píše něco oltářním kameni Všebohova chrámu.“

„Ta deska byla na přední části obsidiánového kvádru.“

„Možná, že to je ten oltářní kámen. Je tady zmínka o Serendairu, myslím; aspoň jsem tady rozeznala několik písmen, která zapadají na správná místa slova *Serendair*. Ale může to být i něco jiného. Taky je tady něco, že nositelem Kirsdarkea je někdo jménem Ma-gint, možná, Monodiére.“

„MacQuieth? MacQuieth Monodiére?“

Rapsodie přikývla. „Snad. Může to tak být, nevím. To je *ten* MacQuieth? Hrdina ze Serendairu?“

„Ano. Mysleli jsme, že by tohle místo mohlo být Monodiere, ale asi jsme od Serendairu mnohem dál.“

„To máš pravdu,“ přitakala Rapsodie. „Monodiere se nacházelo na pevnině, se kterou Serendair obchodoval, a kartografové je dobře znali. Toto místo bylo nezmapované, alespoň co se podrobností týká, a já jsem se učila, že je neobydlené, když jsem ještě –“ Selhal jí hlas.

„Musí být těžké vyrovnat se s vědomím, že jsme se dostali tak daleko v čase a že jsme po těch několika měsících zůstali úplně sami,“ řekl Achmed netypicky laskavým tónem. „Zlepší se to.“

Rapsodie se pokusila usmát, ale výsledek byl chabý. „Možná pro vás,“ odpověděla. „Vrátím se.“ Pobídla koně a rozjela se do noci.

Llauron přijel na mýtinu v lesích přespříštího dne večer. Byl rozdělán oheň a kolem něj rozmístěny klády, aby se vytvořilo příjemnější prostředí k tomu, co podle Rapsodiina předpokladu měl být obtížný rozhovor. Achmed se zahalil do pláště a stáhl si kapuci do obličeje tak, že mu byly vidět jen oči. Grunthor si naproti tomu udělal pohodlí a sňal si z hlavy špičatou prilbu.

Vyvolavač byl oblečen jako obvykle do prostého šedého roucha přepásaného konopným provazem. Zůstal stát v uctivé vzdálenosti od ohně, dokud nebyl pozván blíž, pak se posadil na jednu z klád, otevřel vak, který s sebou přinesl, a zatímco z něj vytahoval ovoce, chléb, sýr, buclatou láhev brandy a stříbrné kalíšky, vesele povídal.

„Nesmírně mne těší, že se s vámi dvěma konečně setkávám,“ řekl a nalil do Grunthorova pohárku štědrou dávku. „Každý přítel této dámy je vítán v mých lesích a v mém domě. Možná že až se spolu trochu seznámíme, prokážete mi tu laskavost a využijete mé pohostinnosti. Dům je prostý, ale postele pohodlné a jídlo zdravé. A mohli bychom vám obstarat nějaké nové šaty.“ Z ohně vylétla sprška jisker a zhasla ve větru.

„Uvidíme,“ řekl Achmed neurčitě.

„Doufala jsem, že nám povíš nějaký příběh, Llaurone, třeba z dějin tohoto místa,“ navrhla Rapsodie. „Už jsem Grunthorovi a Achmedovi řikala, jak skvělý jsi vypravěč.“

Plápolající oheň ozářil laskavou tvář. „Jistě, velmi rád.“ Llauron se naklonil kupředu, opřel si lokty o kolena a na okamžik si přitiskl ke rtům špičky prstů sepjatých rukou. Oči se mu zablýskaly v temnotě.

„Velmi dávno, před více lety, než si pamatuje dokonce i Ten, který počítá, žila u úpatí Velkého bílého stromu, který sám byl tehdy sotva víc než proutek, samice měděného draka. Toto byla její země a rozprostírala se od hranice lirinského území na jihu až k okraji Hintervoldu na severu. Žila tady sama, protože byla podezíravá vůči cizincům a obzvlášť lidem.

Její moc nad zemí byla tak velká, že se žádný člověk neodvážil proniknout na její půdu, a tak toto místo zůstávalo pro svět lidí tajemstvím. Lirinům důvěřovala, protože i když jejich rasa nebyla tak stará jako její, měli stejně vřelý vztah k zemi, a tak žili vedle sebe v míru jako sousedé. Jméno té dračí samice znělo Elynsynos.

Jednoho dne vyhlédla Elynsynos na moře a spatřila na vlnách světlo, jaké do té doby nikdy neviděla. Byl to oheň hořící ve vodě, uzavřený v malé křišťálové kouli, jež sloužila jako lampa námořníkům za noci nebo během ztroskotání, maják v temnotě. Elynsynos užasla nad spojením dvou protikladných živlů, ohně a vody, a přijala je jako znamení, že přichází změna.

Krátce na to vystoupil na břeh její země námořník. Byl to vysoký muž se zlatou pletí, příslušník rasy Serenů, původních obyvatel Ostrova Serendairu, země na druhé straně světa. Dračice byla ještě více uchválena, protože rozpoznala jeho rasu jako jednu z Prvorozených, pěti skupin, které byly stvořeny na úsvitu dějin. Věděla to proto, že stejně jako Staroserenové jsou i draci prvorozenou rasou.“

„Který sou ty ostatní?“ zeptal se Grunthor.

„Každý z pěti živlů, ether, voda, vzduch, země a oheň, byl otcem jedné z ras. Nejstarší byli Serenové, zrození z etheru, látky, z níž jsou utvořeny hvězdy. Děti vody se nazývaly Mythlin. Potomci vzduchu jsou známi jako Kith. Draky zrodila sama Země. A poslední rasou, jež povstala z nejdivočejšího ze všech živlů, ohně, jsou F'dorové. Ale to je jiný příběh, který se spíše hodí k dennímu světlu.

Námořník se jmenoval Merithyn. Byl to průzkumník ve službách posledního serenského krále Gwylliaama, který ho vyslal, aby našel vhodné místo, kde by se mohl usadit jeho lid. Gwylliam věděl, že jeho vlast má být zničena ohněm, a chtěl zachránit své poddané a jejich kulturu, ačkoliv já se domnívám, že mohl být veden i touhou zachovat svou moc. Poslal tedy Merithyna, aby našel vhodné místo.

Merithyn nakonec doplul ke břehům Elynsynosiny země, ale na rozdíl od jiných do ní dokázal vstoupit bez potíží. Možná to bylo tím, že jako příslušník prvorozené rasy starší, než z jaké pocházela sama Elynsynos, měl silnější pouto k živlům než ona. Nebo, což je pravděpodobnější, ona chtěla, aby k ní přišel. Ve svém okouzlení přijala lidskou podobu, a to ženy jeho rasy, neboť se domnívala, že se mu tak zalíbí. Očividně zvolila dobře, protože jakmile ji Merithyn spatřil, zamiloval se do ní.

Elynsynos jeho city opětovala, a když jí vysvětlil účel své cesty, rozhodla se, že vyřeší jeho potíže a zároveň si ho k sobě navždy připoutá tím, že nabídne jeho lidu svou zemi.

Merithyn byl radostí bez sebe. Vydal se zpět do Serendairu, aby tlumočil Gwylliamovi její pozvání a připravil všechno potřebné na cestu. Slíbil jí, že se vrátí, a jako zástavu svého slibu jí dal Crynellinu svíci, nouzový maják ze svazku ohně a vody, díky němuž ho na moři zpozorovala, nazvaný podle serenské královny, která jej sama vyrobila pro svého milence námořníka.

Gwylliaama jeho zpráva nesmírně potěšila. Už v Merithynově nepřítomnosti chystal přesídlení, a tak v přístavech kotvily tři flotily lodí, celkem skoro tisíc plavidel. Gwylliam čekal, až bude

znát místo určení, a pak zvolil konečnou sestavu flotil, které měl v úmyslu vypravit ve třech vlnách, aby zajistil nejvyšší možnou naději na přežití.

Když se dozvěděl, že nová země není obydlená, usoudil, že v První vlně nebude potřeba vojáků. Namísto toho do ní zařadil lidi, kteří měli navrhnout a postavit nový svět, architekty, stavitele, léčitele a zemědělce, kameníky, tesaře, učence a filidy. Byly zde zastoupeny všechny rasy, ale vzhledem k jejich přítomnosti v novém světě tvořili polovinu První vlny Lirinové. Na ochranu První flotily byla vyslána lirinská válečnice jménem Oelendra, která byla Iliachenva'ar, a část její družiny.“

„Cože byla?“ přerušila ho Rapsodie.

„Iliachenva'ar. To slovo znamená, volně přeloženo, ‚nositelka meče světla‘, zbraně známé jako Denní hvězda Clarion. Byl to ohnivý meč zasvěcený živlu ohně a živlu hvězd, který se nazývá ether, v jejich jazyce *seren*.“

Achmed přikývl, ale neřekl nic. Tímto způsobem se tedy serenský meč dostal na toto místo.

„V každém případě,“ pokračoval Llauron, „s Merithynem jako průvodcem a Oelendrou jako ochránkyní byla První flotila dobře připravena na cestu přes moře a přežití na dračím území.

Druhá flotila, v podstatě ve stejném složení, jen s vyšším podílem vojska, měla vyrazit o několik týdnů po První.

Třetí flotila měla vyčkávat až do nejzazšího okamžiku, protože představovala poslední možnost úniku, a většina armády měla plout s ní, aby jí kryla záda. Právě s touto flotilou odplul i Gwylliam, který zůstal až do poslední chvíle, aby přesvědčil k odjezdu co nejvíce lidí. Počkal, až bude k vyplutí připravena poslední loď, teprve pak se nalodil sám a sledoval, jak mu Ostrov navždy mizí z očí.

Říká se, že cesta byla těžká a plná nebezpečí. Uprostřed oceánu je přepadlá strašlivá bouře, hurikán, jaký dosud nikdy nikdo nezažil. Legendy uvádějí, že v jeho oku sídlil démon vrcholného zla, nestvůra, která vyvolala bouři, aby zničila flotily

uprchlíků.“ Z Llauronovy tváře na okamžik zmizel zaujatý výraz, který na ní setrval od začátku vyprávění, a v očích mu šibalsky zajiskřilo. „Samozřejmě, až se o Cymrianech dozvíte trochu víc, zjistíte, že trpěli přehnaným pocitem vlastní důležitosti. Ta přírodní pohroma mohla být podle jejich mínění určena jediné jim, navzdory všem těm ostatním nevinným, kterým ublížila.

Ale zpátky k příběhu. Merithynova loď se potopila. V některých záznamech se tvrdí, že se dobrovolně obětoval démonovi v oku hurikánu a tím zachránil První flotilu, ale mnohem pravděpodobněji se prostě jen stal obětí bouře, protože se jeho loď rozlomila a s celou posádkou klesla ke dnu. Potopilo se ještě několik dalších lodí.

Po Merithynově smrti připadla úloha vůdce Oelendře, Iliachenva'ar, která měla dovést uprchlíky na místo, kde nikdy předtím nebyla. Zářící hvězdný meč sloužil v temné bouři jako maják, za nímž pluly všechny ostatní lodi, dokud se neocitly v klidných vodách a nedorazily ke břehu.

První flotila přistála u Avonderre, jako zázrakem jen malý kousek od místa, kde předtím spustil kotvu i Merithyn. Jakmile se všichni sešli a ujistili, že žádné další lodi jejich flotily už nepřiplují, odvedla je Oelendra na území dračí hostitelky, která je k sobě pozvala. Vyskytly se však dvě nesnáze.“

Tento příběh, který jí Llauron dosud nikdy nevyprávěl, Rapsodii velmi upoutal. „Jaké?“ zeptala se a snažila se přitom, aby její hlas nezněl příliš dychtivě.

„Nu, Elynsynos samozřejmě velmi rozrušilo zjištění, že se Merithyn nevrátil. Byl to pouze její osobní zájem o něho, co ji přimělo zpřístupnit své země cizincům. Říct, že ji jeho nepřítomnost zklamala, by bylo poněkud slabým vyjádřením.

Nevěděla, co se s ním stalo, a cítila se zrazena. Strašlivě se rozzuřila, opustila Strom a země kolem něj a uchýlila se do své jeskyně v severních pustinách, do té, nad jejíž vchod Merithyn vytesal Gwylliamovo poselství: *Cyme we inne fird, fram the grip of deat to lif inne dis smylte land.*“

„A to znamená co?“ zeptal se Achmed nevrle.

Llauron se usmál. „Jistě, jaká neomalenost ode mne, že jsem to hned nepřeložil. Ve starocymrianštině a obecné námořnické řeči to znamená: ‚Přicházíme v míru ze sevření smrti k životu v této spravedlivé zemi.‘ Možná že lepší překlad slova *smylte* by byl *poklidné*. Právě touto větou si uprchlíci ze Serendairu vysloužili jméno ‚Cymriané‘, protože to byla první věc, kterou řekli každému, koho potkali.

Jednou z tragédií, jichž je v tomto příběhu samozřejmě více, je skutečnost, že kdyby Merithyn Elynsynos tak nemiloval, dozvěděla by se, co se s ním stalo. Dal jí svou Crynellinu svíci, svůj nouzový maják. Byla to drobná věc, ale velmi mocná, protože obsahovala spojení dvou protichůdných živlů, ohně a vody. Kdyby ji měl s sebou, když se jeho loď potápěla, Elynsynos by ho viděla a možná by ho dokázala zachránit. Ale on jí Svíci dal jako zástavu své lásky. Je to smutné, ale s mnoha dobrými úmysly to dopadá podobně. A teď slouží jen jako přívěsek na klíče jednoho starého muže.“

S tím sáhl do kapsy a vytáhl křišťálovou kuličku velikosti kaštanu. Světlo, které v ní bylo uvězněno, proniklo temnotou a zahalilo Vyvolavače kruhem záře, jež svým jasnem zastínila oheň.

Rapsodie navzdory svému předsevzetí zůstat nezaujatá otevřela úžasem ústa. „To je ona? To je Crynellina svíce?“

Llauron se usmál. „Ano, nebo alespoň dobrá napodobenina. Nakonec, obchodníkům se starožitnostmi se nikdy nedá tak úplně věřit.“

„Ty jsi ji koupil? Takový vzácný artefakt?“

„Ano; a zaplatil jsem za ni docela slušnou sumu.“

„Říkal jsi, že se vyskytly dvě nesnáze.“ Achmedův šustivý hlas prořízl snovou atmosféru, kterou záře Svíce vytvářela. „Co byla ta druhá?“

Z Llauronovy vrásčité tváře zmizel úsměv. „Když Merithyn Elynsynos opouštěl, nevěděl, že čeká dítě.“

„Ona čekala dítě? Dračice byla těhotná?“

Llauron se při pohledu na výraz Rapsodiiny tváře musel zasmát. „Je to docela zábavná představa, že ano?“

„Pro mne ne,“ odpověděla. „Mně to připadá velmi smutné. Určitě byla vyděšená a osamělá a zdrcená tím, co považovala za zradu, obzvlášť když byla uvězněna v podobě, která jí nebyla vlastní.“ Pěvkyně umlkla a oheň znatelně pohasl.

„Zajisté, a to ji patrně přimělo k tomu, co udělala.“

„A to bylo –?“ pobídl ho Achmed, podrážděný jeho vypravěčskou taktikou.

„Když viděla, že Merithyn nepřišel s První flotilou, zanechala Elynsynos děti u úpatí Stromu a odešla.“

„Děti?“ zeptal se Grunthor a Rapsodie sebou překvapeně trhla; obr během celého vyprávění ani jednou nepromluvil. „Víc než jedno?“

„Ano, porodila tři holčičky, trojčata, třebaže nikoli identická. Vzhledem k tomu, že ve své přirozené formě kladla vejce, dal se větší počet dětí očekávat. Když Cymriané dorazili ke Stromu, našli tam tři ženy; v nepřítomnosti matky, která by o ně pečovala, její dcery rychle vyrostly. Draci jsou prý velmi odolní.“

Všechny tři připomínaly otce; byly vysoké a měly zlatou pleť stejně jako on, ale podobaly se i své matce. Protože vypadaly jako Staroserenky, uprchlíci z První flotily s nimi okamžitě pocítili spřízněnost.

Ženy byly obdařeny neobyčejnou mocí, jak se dalo čekat od někoho, kdo vzešel ze spojení příslušníků dvou prvorozených ras. Protože jejich otec přeplul Základní poledník tam a zase zpátky, byly spojeny nejen se všemi živly, ale i s Časem. Byly jasnovídkami, věštkyněmi, jež dokázaly nahlédnout do všech míst v Čase. Naneštěstí následkem svého daru podléhaly všechny tři šílenství, přestože každá do jiného stupně.

Nejmladší, Manwyn, byla věštkyní Budoucnosti. Říká se, že byla ze všech nejšilenější, protože vědění o Budoucnosti je nejmocnější a nejhrozivější. Legendy tvrdí, že často trpěla halucinacemi a většinu času si jen pro sebe cosi mumlala. A přestože měl její dar velkou moc, byl zároveň téměř k ničemu, protože se u ní nedala odlišit skutečná prorocství od blouznění šilené ženy.

Prostřední sestra, Rhonwyn, byla jasnovidkou Přítomnosti. O ní se říkalo, že je laskavá a rozumná, ale jen pokud šlo o přítomný okamžik, protože neměla paměť a ve chvíli, kdy se Přítomnost stala Minulostí, mizela každá její myšlenka v nenávratnu.

Ze všech tří dokázala přivítat uprchlíky pouze nejstarší Anwyn. Ona znala tajemství Minulosti, vědění mnohem méně nestálé a nebezpečné pro svého nositele než to, jímž byla obdařena nejmladší sestra, a souvislejší a smysluplnější než to, jímž vládla ta prostřední. Díky němu také ihned pochopila, kým Cymriané jsou a proč přijeli, a uvedla je na území, které patřilo Elynsynos.

Cymriané z První flotily v ní viděli živé pouto mezi starým světem jejího otce a novým světem, který náležel její matce, učinili ji svou paní a usadili se v její zemi, kde pak žili v míru a souladu se sousedy na západě i s Liriny v Realmaliru.

A teď k Druhé flotile. Na rozdíl od První, kterou hurikán zasáhl plnou silou, Druhá viděla, jak se blíží, a měla dost času vyhnout se hlavnímu náporu, přestože také přišla o několik lodí. Jenže se přitom značně vychýlila ze směru.

Když bouře opadla, nacházela se Druhá flotila příliš daleko mimo kurz, než aby byla schopna jej opravit, obzvlášť poté, co přeplula Základní poledník. Brzy na to však spatřili pevninu a jejich velitel, velký válečník MacQuieth, se namísto hledání Merithynova ráje rozhodl vylodit tam, v neobydlené zemi jménem Manosse. Oni a jejich potomci tam žijí dodnes.“

Při zvuku toho jména všem třem společníkům vyschlo v ústech. Téměř každý v Serendairu slyšel o MacQuiethovi, ačkoliv ho oba Firbolgové znali lépe než Rapsodie.

„MacQuieth byl Kirsdarkenvar, nositel Kirsdarkea, legendárního meče vody. Říká se také, že byl pánem onoho živlu; možná i proto přeplul oceán tak bezpečně. A samozřejmě byl také velkým hrdinou, královým oblíbencem, mužem, který zabil Tsoltana, vůdce nepřátel ve Velké válce. On –“

„Llaurone, počkej okamžik, prosím,“ přerušila ho Rapsodie nervózně. Achmed vztekle zkřivil tvář a pomalu podrážděně vydechl.

Neviděla jeho rozčilení. „Mohl bys mi vysvětlit, co jsi právě řekl o Manosse?“ zeptala se. „*Oni* a jejich potomci? To nechápu. Říkal jsi, že se to stalo před čtrnácti sty lety. První generace Cymrianů už přece musí být dávno mrtvá.“

Llauron se zasmál. „Člověk by mohl považovat toto tvrzení za samozřejmé, ale mýlil by se. Pěvci; strážci přesných podrobností. Dobře, já to tedy uvedu na pravou míru.

První generace přišla z jednoho z pěti míst, kde začal Čas, z Ostrova Serendairu. Přepluli Meridián, neboli Základní poledník, což je místo, kde Země vymezuje Čas, a dorazili na další místo, kde Čas začal – tuto zemi, rodiště rasy draků – přestože Druhá flotila přistála jinde.

Následkem toho na ně Čas přestal působit a oni už dále nestárli jako ostatní smrtelníci; jejich tělesný věk zůstal stejný jako v okamžiku, kdy překročili Poledník. Výjimkou byly děti. Ty pomalu rostly, až dosáhly dospělosti, a pak už tak zůstaly navždy.“

„Ty jsi jedním z nich?“ zeptal se Achmed stroze.

Llauron se hlasitě zasmál. „Ne, to ne, ačkoliv bych si někdy přál mít jejich dlouhověkost a moc. Musíš mne považovat za velmi zachovalého, mladý muži. Ne, nejsem jedním z nich. Jsem jen jejich zaujatým studentem.

Jestli to se mnou ještě chvíli vydržíte, s Druhou flotilou už jsem skoro hotov. Několik lodí, zejména těch, na jejichž palubách se nacházeli převážně Staroserenové a příslušníci dalších prvorozených ras, plulo dál na východ, protože se nechtěli usadit na západní pevnině, kterou vybral MacQuieth. Namísto toho si našli malý neobydlený ostrov mezi oběma kontinenty, obdařený příjemným podnebím a omývaný teplým mořským proudem. Byl to skutečný ráj, takže nebylo divu, že se rozhodli tam zůstat a vytvořit si vlastní kolonii, nezávislou na sídlech krajanů. Jejich země se jmenuje Gaematria, ale říká se jí Ostrov Mořských mágů.

Ted' už nám zbývá jen Třetí flotila. Gwylliamova Vlna lodí čekala až do okamžiku, kdy na Ostrově nezůstal nikdo ochotný nechat se zachránit, a pak vyrazili do východního větru směrem na sever. Ocitli však o hodně jižněji od místa, kde přistál Merithyn a První flotila, a to na jižním pobřeží, kde se nyní nacházejí nezávislé státy a Sorbold.

Na rozdíl od tohoto hustého starého lesa, do něhož dračice, jež v něm vládla, nedovolila lidem proniknout, bylo území, kde přistála Třetí flotila, pusté a nehostinné. Většinu Sorboldu tvoří vyprahlá poušť a zbytek hory nebo travnaté stepi. K tomu všemu byly tyto země obydleny lidmi, kterým se příchod Cymrianů vůbec nelíbil, a tak se opakovaně pokoušeli zahnat je zpátky do moře. Třetí flotila musela bojovat o přežití a namáhavě zápasit o všechno, co potřebovala.

Měla však dvě výhody. Tou první byl sám Gwylliam. Byl to důvtipný muž a schopný vůdce, vzdělaný v různých vědách, talentovaný architekt a vynálezce. Jeho důmyslné vynálezy ve spojení s válečnou taktikou se staly jedinými prostředky, jež početně slabší flotile zajistily vítězství.

Tou druhou bylo Gwylliamovo rozhodnutí vzít vojsko až do Třetí vlny. To se ukázalo být šťastným řešením hned z několika důvodů: zaručilo První flotile, že na ni dračice nepohlížela jako na nepřátelské útočníky, ale jako na pozvané hosty, zajišťovalo

ochranu Ostrova až do posledního okamžiku a poskytl Gwylliamovi vojenskou sílu na nejtěžší ze tří cymrianských front. Gwylliam nevzal na lehkou váhu svou zodpovědnost za bezpečí flotil a udělal v této věci všechno, co bylo v lidských silách. Pokud je zlo přesto sledovalo, neexistoval způsob, jak mu v tom mohl zabránit.“

„A sledovalo?“ Achmed se v záři ohně lehce předklonil, když pokládal svou otázku.

Llauron na okamžik uhnul pohledem. Když opět zvedl zrak, tvářil se velmi vážně. „Mohlo; existovalo proroctví v tomto smyslu.“

„Proroctví?“

Rapsodie stáhla obočí a starý muž se na ni konejšivě usmál. „Ano, v Cymrianském věku, ještě před Velkou válkou, se stávalo, že Manwyn, věstkyně Budoucnosti, na setkáních Cymrianské rady často vykřikovala své předpovědi. Jedna z nich byla zaznamenána po dlouhém sporu na jedné z těchto porad. Mohl jsem si samozřejmě pouze přečíst zápis, o němž nevím, nakolik je přesný, ale kdysi dávno jsem se ji naučil nazpaměť. Chcete ji slyšet?“

„Ano,“ odpověděla Rapsodie a zachvěla se ve studeném větru.

„Dobře, ale obávám se, že jsem se ve vyprávění poněkud předběhl. Dovolte, abych se vrátil zpátky.

Třetí vlna Cymrianů si nakonec probojovala cestu přes celou zemi až k horám na severní straně sorboldské pouště. Toto pohoří bylo rozlehlé, vysoké a těžko schůdné.

Země, jež se nacházely za ním, odděloval od ostatního světa hluboký kaňon, bylo to však dobře ukryté území oplývající úrodnou půdou a přírodním bohatstvím. K tomu ještě nebylo obydlené a Gwylliam se z mnoha důvodů, o nichž jsem se už zmínil, rozhodl usadit právě tam. Pojmenoval je Canrif, což je cymrianský název pro *století*, protože právě do sta let měl podle proroctví vybudovat největší civilizaci, jakou svět kdy viděl.

A pravděpodobně tento úkol splnil. Flotilu tvořili uprchlíci z mnoha různých ras s mnoha různými potřebami a Gwylliam je všechny dokázal uspokojit. Obyvatelé podzemí, Nainové a Gwaddové, se zabydleli v nekonečných tunelech a jeskyních, jimiž byly protkány hory. Lidé si našli pole a louky, kde mohli žít a hospodařit, na Zatracené pláni a hlouběji ve Skrytém království. Lirinové našli hluboké lesy, v nichž založili své vesnice.

Kromě toho ještě Gwylliam zbudoval velké a nádherné město přímo v nitru hor. Vynalezl obrovské stroje, které plnily podzemní jeskyně čerstvým vzduchem a v zimě i teplem. Spolu s Nainy postavil obrovské kovárny, ve kterých nikdy neuhasínal oheň a z nichž neustále proudily ocelové konstrukce pro výstavbu říše a zbraně na její obranu.“

„Kde jsou ty hory?“ zeptal se Achmed. „Jak se jmenují?“

„Leží na východ od provincie Bethe Corbair, na nejvýchodnější hranici Rolandu. Zároveň tvoří severní hranici Sorboldu. Cymriané je nazvali Manteidy, ale Firbolgové, kteří v nich žijí teď, jim říkají Zuby.“

„Zuby?“ podivila se Rapsodie.

„Ano; pokud je někdy uvidíš, ihned pochopíš proč. Je to přesný popis. To, co kdysi bylo chloubou Canrifu, je nyní sídlem Firbolgů; je to temné a pochmurné místo.“

Grunthore se jeho vyjádření nedotklo. „No to bysem teda prosil, aby bylo.“

Llauron se usmál a upil ze stříbrného kalíšku.

„A pak jednoho dne asi padesát let poté, co se vylodili, se První a Třetí flotila setkaly. Nastala velká sláva a velký zmatek. Příslušníci První flotily, z nichž mnozí byli původně Gwylliamovými poddanými, a jejich potomci přísahali věrnost Anwyn, která jim už půl století vládla. Protože Druhá flotila zůstala na Manosse a oni s ní nemohli počítat, museli se rozhodnout, co dál.

Cymriané si přáli opět se sjednotit, a to jak vzhledem ke svému původnímu záměru, tedy přežití své kultury, tak i nové

vyhlídce na ovládnutí celé země. Gwylliam a Anwyn totiž v podstatě vládli celému území Rolandu, Sorboldu a Canrifu. Lirinové se stále drželi stranou, ale byli Anwyninými spojenci.

Naštěstí zúčastnění dospěli k mírovému řešení. Všichni Cymriané se sešli na velké poradě, prvním setkání z mnoha, a zvolili Gwylliamu a Anwyn, aby jako jejich pán a paní vládli nově spojeným územím. Oni si pak rychle uvědomili možnost založení mocné dynastie a uzavřeli sňatek.“

„Milovali se navzájem?“ zeptala se Rapsodie.

Vyvolavač na vrhl zvláštní pohled. „O tom se záznamy nezmiňují,“ řekl po chvíli. „Ale stali se zakladateli Cymrianského věku, doby největšího rozkvětu, jaký tato země kdy zažila. A vládli v míru a blahobytu po více než tři sta let.“

„Co to prorocství?“ připomněl Achmed.

„Ach, ano. Myslím, že jsem se vám už zmínil o Oelendře. Ji dřívější předpovědi působily záchvaty úzkosti a hysterie. Možná to bylo proto, že se po Merithynově smrti musela nepřipravená neočekávaně ujmout vedení První flotily. Byla přesvědčena, že na Gwylliamově lodi je následuje velké zlo, a před shromážděním, na němž pán a paní měli oznámit své zasnoubení, se zeptala Manwyn, jestli to je pravda. Manwyn jí odpověděla tímto proroctvím:

*Mezi posledními, kdo odešli, mezi prvními, kdo přišli,
bude hledat nového hostitele, nepoznaný, na novém místě.
Moc získanou tím, že byl prvním,
ztratí tím, že bude posledním.
Hostitelé jej budou nevědomky žít,
jako hosta zahaleného do úsměvů,
který však tajně klade jed do spíže,
žárlivě strážěn svou vlastní mocí.
Jeho hostitel nikdy neporodí či nezplodí děti,
on se však přesto stále snaží rozmnožovat.*

Rozhostilo se ticho, jak se všichni čtyři ponořili do úvah. Nakonec promluvil Grunthor.

„To teda vůbec nemám ponětí, co by to mohlo znamenat, Excellence. Vysvětlíš nám to?“

Llauron se usmál. „Ani já nemám ponětí, příteli. Jak už jsem řekl, Manwyn byla šílená a občas pronášela podivné věci. Tehdy jí nikdo nevěnoval příliš mnoho pozornosti, ale při zpětném pohledu to mohlo být proroctví, že z Ostrova přišlo velké zlo, které náleželo ke starodávnému rodu – to je ta část ‚mezi prvními, kdo přišli‘, myslím – a přestože bylo při příchodu bezmocné, rychle nabude dostatek sil, aby ovládlo celou zemi.“

Rapsodii zvlhly dlaně. „A stalo se to?“

Starcova tvář posmutněla. „Těžko říct, má drahá. Každopádně to byli samotní Gwylliam a Anwyn, kdo přivedl Cymrianský věk ke konci a začal mezi vlastním lidem rozsévát smrt a zkázu.“

„Jak?“ zeptal se Achmed.

„Nevím, jestli měli nějaké spory ještě před událostí, která to všechno roznítila; předpokládám, že ano, protože podobné věci zřídka kdy vznikají zčistajasna. Prostě a bez příkras: stalo se to, že Gwylliam svou manželku uhodil. Nikde není zaznamenáno proč, ale ve světle hrůz, jež následovaly, to je stejně bezpředmětné. Tento skutek vešel do dějin jakožto Tragická rána, ale mnohem spíše pro truchlivé následky, které měl na cymrianský lid, než pro to, že by nějak zvláště ublížil Anwyn nebo Gwylliamovi.“

Rozzuřená Anwyn se vrátila na své území a vyzvala své původní poddané, příslušníky První flotily, aby šli bránit její čest. To představovalo nevyhnutelné rozdělení národa, protože První cymrianská generace a generace jejích potomků se už považovaly za jednotný lid věrný jak paní, tak pánovi. Ale v Anwyniných žilách proučila dračí krev, která žádala, aby Gwylliam za svůj čin zaplatil životem.

Když Anwynino vojsko zaútočilo na jeho sídlo, oslepila nenávist i Gwylliamu, který se rozhodl, že zničí svou vzpurnou manželku i její spojence. Není možné, abych vám teď vyličil

sedm set let krveprolévání, jež následovalo; vy nemáte dost času a já dost silný žaludek. Postačí, když řeknu, že jak byl počátek Cymrianského věku slavný a nádherný, tak byl konec strašlivý a odporný.

Gwylliam měl generála, skvělého, ačkoliv občas příliš krutého vojáka jménem Anborn. Anbornova vítězství nad První flotilou a následně nad Liriny, jež Anwyn nakonec přesvědčila, aby se k ní připojili, učinila z jeho jména nejnenáviděnější slovo v jejich jazyce.

Anwynino vojsko také přineslo smrt bezpočtu členů Třetí flotily, ale nakonec se soupeřící strany tak promíchaly, že nebylo možné určit, kdo vyhrává, pouze kdo umírá. Stačí, když řeknu, že to pro nikoho nebyla šťastná doba a že to je také důvod, proč vzdálení potomci Cymrianů, kteří stále žijí na tomto rozděleném území, o svém původu raději mlčí.“

Achmed se ušklíbl. „Chceš říct, že tady v okolí je slovo *Cymrian* synonymem pro *zasrance*?“

Rapsodie ho šťouchla loktem do žeber, ale Llauron se jen slabě usmál.

„Pro mnoho lidí ano. Čas ale dokáže rozmazat paměť a existuje i dost těch, kdo znají Cymriany jako nositele velkého rozkvětu a už méně jako původce zkázy. Svým způsobem jsou dokonce uctíváni, patrně proto, že ve většině orlandanských provincií – provincií Rolandu – ale i v Mannose a na Ostrově Mořských mágů vládnou potomci cymrianských rodů.“

„A kdo teda vyhrál?“ zeptal se Grunthor.

„Vlastně nikdo. Je známo, že Anwyn zabila Gwylliamu, nebo alespoň ona tvrdí, že to udělala, ale vzhledem k tomu, že ho od té doby nikdo neviděl, není důvod jí nevěřit. Bylo k tomu zapotřebí někoho obdařeného tak velkou mocí, jakou měla ona, protože Gwylliam byl v podstatě nesmrtelný.

Na rozdíl od svých poddaných, kteří nestárli a nepodléhali nemocem, ale mohli zemřít na následky zranění, získal Gwylliam v novém světě i nezranitelnost. Podle záznamů to mohlo být

proto, že vyplul jako poslední, jako poslední překonal Základní poledník, a tak mu nový svět nemohl ničím hrozit. Ale skutečný důvod těžko někdo zjistí.

Anwyn se triumfálně vrátila do rady, aby ohlásila své vítězství a prohlásila se vládkyní všech Cymrianů. Jaké však bylo její překvapení, když ji rada odvrhla a vyhnala ze svých zemí. A tak, přestože vyhrála sedmisetletou válku a zničila nenáviděného manžela, skončila nakonec s prázdnýma rukama. Taková strašlivá spoušť, a úplně zbytečná, nemyslíte?“

„Rozhodně,“ řekla Rapsodie rázně. „A co se s ní stalo? Kde je Anwyn teď?“

Llauron dopil brandy a hodil kalíšek do vaku. „V záznamech stojí, že se uchýlila do horského doupěte vysoko v útesech Bílých štítů v Hintervoldu, daleko za svou původní zemí. Občas se za ní nějaký nešťastník vydá, aby získal vědění o Minulosti; byla koneckonců obdařena jasnovideckou mocí. Jestli ji ale kdokoli z nich našel, to nevím.“

„A jak se tedy věci mají v této chvíli?“ zeptal se Achmed.

„Dlouhá a krutá válka zasadila Cymrianům takovou ránu, že se z ní ve skutečnosti nikdy nevzpamatovali. Uplynulo už čtyři sta let a jizva se dosud nezacelila. Důsledkem toho je, že splynuli s nižšími kulturami kolem; a to je opravdu škoda.

Tajemstvím jejich obrovského pokroku byly vazby, jež je poutaly k živlům a Času. Bez nich se stali rozděleným národem, postiženým úpadkem ve všech směrech – vědě, umění, obchodu, architektuře i lékařství. Následkem toho jsme teď mnohem primitivnější než kdysi.

Dokonce i v náboženství panuje rozkol. Kdysi jsme měli jen jednu víru a teď je tomu tak, že v oblastech obecně spojovaných s První flotilou se lidé přiklánějí k mé teologii, víře filidů, služebníků přírody. Většina obyvatel Rolandu však uctívá Všeboha, někdy zvaného Stvořitel. Hlavou jejich církve je Patriarcha, jehož bazilika stojí ve svatém městě Sepulvartě na jihu nedaleko Sorboldu. Další důvod k lítosti. Obě naše

náboženství vyznávají jediného Boha; zdá se mi ostudné, že i v této věci jsme rozděleni.

A přijde další válka. Od konce Velké války trvají nepřetržité nepokoje, a přestože na povrchu věci vypadají pokojně, skutečnost se nakonec projeví. Několik posledních desetiletí jsme svědky nekonečných pohraničních šarvátek, bezdůvodných přepadení vesnic a měst, jejichž výsledkem je strašlivá zkáza. Roste napětí mezi rasami a nikdo neví, proč se všechny tyto násilné skutky dějí, dokonce ani ti, kdo jsou přistiženi při činu. Je to děsivé.“

„A co by podle tebe mohlo zacelit ránu, zabránit válce?“ zeptala se Rapsodie.

Llauron si povzdechl. „Nevím, jestli vůbec něco, má drahá. Když tohle všechno leželo u Anwyniných nohou, ještě předtím, než byla vyhnána z rady, pokusila se zasáhnout její sestra Manwyn, která prohlásila, že existuje naděje na zacelení rány a dosažení míru. Ale nikdo jí nevěřil; věděli, že se pokouší zachránit sestru před vyhnanstvím.“

„Co to bylo za proroctví?“ zeptal se Achmed. Llauron zavřel oči a zamyslel se. Pak promluvil.

*„Tři přijdou, odejdou brzy, dorazí pozdě,
tři období života všech lidí:
Dítě Krve, Dítě Země, Dítě Oblohy.
Každý člověk, zplozený v krvi a zrozený v ní
kráčí po Zemi a živí se jí
sahá k obloze a přebývá pod ní
dosáhne k ní až na svém konci, stává se součástí hvězd.
Krev dává nový začátek, Země dává obživu,
Obloha dává sny v životě – věčnost ve smrti.
Tak budou tři, jeden s druhým.“*

Vyvolávač posbíral své věci a zbytky jídla. Když skončil, znovu se na ně podíval.

„Radě to dávalo stejně malý smysl, jako to bezpochyby dává i vám. Bylo jasné, že těmito třemi zachránci měla být Anwyn a její sestry, a rada dospěla k názoru, že je to jen podvod, jehož účelem je pomoci cymrianské vládkyni, aby se obhájila. Anborn, Gwylliamův generál, se Manwyn velmi nepříjemným způsobem otázel, co to všechno znamená a jak tito Tři, jak je nazvala, budou schopni zacelit tak velkou ránu. Namísto odpovědi se mu dostalo jen nesouvislého blábolení.

Pokaždé, když vzniká život, je přidávána Krev, ale je také prolita; rozděluje se příliš snadno, než aby vyléčila ránu.

Zemi sdílají všichni, ale i ona je rozdělována, jednu generaci po druhé.

Pouze Obloha zahrnuje všechny a nemůže být rozdělena; a tak se ona stane prostředkem, skrze nějž bude dosaženo míru a sjednocení.

Pokud chceš zacelit ránu, generále, střež Oblohu, aby nespadla.

Nato ji velký generál proklel a rozkřikl se na ni, aby si ta svá nesmyslná proroctví nechala pro sebe. Manwyn pak odešla z rady, aby následovala Anwyn, jak se domnívám, ale ještě předtím se obrátila k Anbornovi se svou poslední předpovědí.

„Generále,“ řekla, „nejdřív musíš zacelit ránu sám v sobě. Po Gwylliamově smrti jsi nyní ty králem vojáků, ale dokud nenajdeš nejslabšího ze svých krajanů a neochrániš tohoto bezmocného, nebudeš hoden odpuštění. A tak to bude, dokud nedosáhneš vykoupení, nebo nezemřeš nerozhřešen.““

„A udělal to?“

„Nemám tušení. To zůstalo mezi ním a jeho Stvořitelem. Nuže, pánové, jak už jsem řekl vaší přítelkyni, jste více než vítání, abyste pobyli v mém domě, pokud nemáte nutně namířeno někam jinam. Mohu vám nabídnout postel, možnost vykoupit se

a také nějaké nové šaty; Gwen už oblékla Rapsodii, a docela hezky.“

Rapsodie a Grunthor pohlédli na Achmeda, který po chvilce uvažování přikývl. Grunthorova tvář se rozzářila potěšeným úsměvem.

„To je od tebe strašně moc hezký, Excellence.“

Vstali, a když tři společníci vykročili za Llauronem, poklepala Rapsodie Grunthora po paži.

„Grunthore, když se obrácíme na Vyvolavače, Patriarchu, biskupy a jiné výše postavené církevní hodnostáře, tak je neoslovujeme ‚Excellence‘, ale ‚Milosti.‘“

Obří Bolg ji chytil za ruku. „A když si nepospíšíme a nedoženem ho, tak budu *tebe* oslovovat ‚Ztracenosti.‘“

27

Na rozdíl od první části Rapsodiina pobytu v Llauronově domě byla doba, kterou v něm strávila spolu s Firbolgy, plná nervozity. Achmed ani Grunthor si nepřáli být spatřeni kýmkoli z věřících, kteří přicházeli do blízkosti Stromu.

Gwen a Veru oba muži děsili, obzvlášť Gwen, jíž připadl nevděčný úkol ušít jim nové šaty. Po jedné zkoušce s Grunthorem se Rapsodii naskytla příležitost vyzkoušet si léčitelské vědomosti, jež získala od Chaddyra, když musela uklidňovat Gwenino divoce rozbušené srdce.

Jakmile byli oblečeni a nově vybaveni, začali se připravovat k odchodu. Llauron, jak se zdálo, upřímně litoval, že nechtějí zůstat déle.

„Kam teď zamíříte, má drahá?“ zeptal se Rapsodie, zatímco sledoval, jak muži balí zásoby na cestu.

„Na východ,“ odpověděla prostě. Měla dost rozumu na to, aby mu neříkala, že Achmed a Grunthor chtějí najít Zuby a zemi

obývanou Firbolgy; ona sama však jejich plánem nebyla nijak nadšená. Všichni tři společníci každý večer dlouho rozmlouvali a rozebírali své další kroky, Achmed jí však odmítal sdělit důvody svých rozhodnutí s tím, že o nich bude mluvit, až opustí Llauronovo území.

Po dost vášnivé debatě se dohodli, že zůstanou spolu, dokud se lépe neseznámí s novou zemí, a pak si Rapsodie vybere místo, kde by se chtěla usadit. Dívka v sobě až příliš dlouho živila naději na návrat na Ostrov a ještě se plně nesmířila s myšlenkou, že navždy zůstane v tomto novém světě.

Llauron se ohlédl na Firbolgy. „Na východ, hmmm. Nu, v tom případě bych vám mohl dát doporučující dopis pro svého drahého přítele, lorda Stephena Navarna. Je správcem sousední provincie; je to vévoda, ale docela milý chlapík. Myslím, že se ti bude líbit. A vím, že i ty se mu budeš líbit.“

V očích mu zajiskřilo; v jeho slovech zněl podtext, o němž si nebyla jista, jestli se jí zamlouvá, ale rozhodla se jej nebrat na vědomí. „Všichni tři se mu budete líbit, chtěl jsem říct,“ dodal Llauron, jako by jí četl myšlenky.

Rapsodie se zatvářila rozpačitě. „Vévoda? Chceš, abych – *abychom* se zastavili na návštěvě u vévody?“

„Ano; proč?“

Rapsodie zrudla. „Llaurone, jaký by takový vévoda asi měl důvod vůbec vpustit do dveří osobu mého postavení? Vždyť já nejsem žádná šlechtična.“ Hrůza jí zaplavila žaludek stejně jako červeně tváře. Doufala, že Llauron neodhalil její minulost kurtizány, ačkoliv obnova jejího panství po průchodu ohněm ho mohla trochu zmást. Zdálo se, že Vyvolavač o ní ví věci, které o sobě netušila ani ona sama.

Llauron se otcovsky usmál. „Stephen se rozhodně nenechává omezovat vznešeným původem. Kromě toho, že je to zábavný společník, je také tak trochu dějepisec. Pokud vás zajímají cymrianské dějiny, je tohle váš muž. Spravuje dokonce cymrianské muzeum. Ví, že bude rád, když jej požádáte, aby

vás jím provedl. Pochybuji, že k němu v poslední době přichází hodně zájemců o prohlídku.“

„Opravdu?“ zeptala se Rapsodie nepřítomně. Byla zaměstnána pozorováním svých přátel. Achmed si vyráběl nové kotouče do cwellanu a Grunthor, který si od Gavina opatřil další zbraně do své bohaté sbírky, se pro svůj nový přírůstek, dlouhou zahnutou šavli, snažil najít místo mezi meči na svých zádech; vypadal jako nějaká zlá květina se smrtonosnými okvětními plátky.

Rapsodie obrátila pozornost zpět k Llauronovi a usmála se. „To bude určitě velmi milé, tím jsem si jista. Jak je to odtud daleko?“

„Tři až čtyři dny chůze.“ Stařec ji uchopil za ramena. „Doufám, Rapsodie, že se ti pobyt u nás líbil. Já jsem byl tvou přítomností velmi potěšen.“

„Bylo to nádherné,“ odpověděla upřímně a přetáhla si přes hlavu širokou kapuci nového pláště. „A hodně jsem se tady naučila. Existuje způsob, jak bych ti tvou laskavost mohla oplatit?“

„Vlastně ano,“ zvažněl Vyvolavač. „Až dorazíte k lordu Stephenovi, předej mu prosím můj dopis. Žádám ho v něm, aby ti půjčil rukopis o staroserenštině. Jako Pojmenovatelka se jistě snadno učíš cizí jazyky a tento jazyk je postaven na hudebním základu, takže bys s ním neměla mít žádné problémy.“

Chci, aby ses jej naučila, abychom se pak spolu mohli dorozumívat jeho prostřednictvím. Teď, když ses dozvěděla o Cymrianech a rostoucím nebezpečí války, které opět hrozí této zemi, doufám, že mi pomůžeš, staneš se mýma očima a ušima a budeš mi hlásit, co se ve světě děje.“

Rapsodie na něho vrhla překvapený pohled. Llauron měl ve svých službách stovky zvěďů a lesáků. Nedokázala si představit, jakou hodnotu by pro něho mohlo mít její úsilí.

„Velmi ráda ti pomohu, Llaurone, ale –“

„Dobře, dobře. A pamatuj si, Rapsodie, přestože jsi prostého původu, můžeš posloužit královské věci.“

„A tou je ochrana přírody a Velkého bílého stromu?“

„Nu, ano, a její politická stránka.“

„Tomu nerozumím.“

V Llauronových očích se netrpělivě zablesklo, ale jeho hlas zůstal laskavý. „Znovusjednocení Cymrianů. Myslel jsem, že je to jasné. Z mého pohledu nás před naprostou zkázou, ohlašovanou těmito nevysvětlitelnými nepokoji a skutky strašlivého násilí, nezachrání nic kromě sjednocení cymrianských frakcí, Rolandu a Sorboldu, a možná i bolgských území pod vládou nového pána a paní.

Už je skoro nejvyšší čas. A přestože jsi vesničanka – neuraz se, prosím, většina mých následovníků jsou vesničané – máš krásnou tvář a svůdný hlas. Mohla bys mi být významně nápomocna při uskutečňování našeho záměru.“

Rapsodie užasla. „Já? Vždyť tady nikoho neznám – chci říct, víš, že nejsme odsud. Kdo by mi naslouchal? Nikdy jsem o Cymrianech neslyšela, dokud jsem nepotkala tebe, Llaurone.“

Vyvolavač ji vzal za ruku a chlácholivě ji po ní poplácal. „Kdo se na tebe jednou podívá, už nebude mít na vybranou, má drahá; tak nádherná jsi na pohled. A teď prosím řekni, že uděláš, oč tě žádám. Chceš přece vidět, jak v této zemi zavládne mír, nebo ne?“

„Ano,“ odpověděla a nebyla si jista, proč se náhle zachvěla.

„A násilí, jehož vinou umírají nebo jsou mrzačeny nevinné ženy a děti – to je něco, co bys chtěla, aby skončilo?“

„Jistěže, já jen ne –“

„Tak jo, slečinko, my sme připravený,“ zavolal Grunthor. Achmed krátce kývl hlavou a hodil si na rameno vak.

Rapsodie se znovu podívala na Llaurona. „A koho chceš ustanovit za vládce?“ zeptala se.

„Já nikoho; to musí rozhodnout rada. Pamatuješ si, co jsem ti vyprávěl o filozofii Cymrianů, o jejich způsobu života? Pán a

paní byli zvoleni pro svou schopnost vládnout, a přestože k tomu je nutné určité množství šlechtické krve, není to záležitost jednoho určitého rodu, jako je tomu v jiných národech.

Nezapomínej ale, co jsem ti říkal o nedobré mínění, jaké mají někteří lidé o Cymrianech, proto buď při svých dotazech diskrétní. Ti, kdo jsou cymrianského původu, o tom málokdy mluví. A ti, kdo nejsou, v tom budou spatřovat totéž co já, filozofický způsob života, který poslouží k opětovnému stmelení rozdělených národů této země teď, když už tady nejsou Anwyn a Gwylliam. Podávej mi průběžně zprávy o tom, jak pokračuješ.“

„Ale já pořád ještě nechápu, co přesně po mně chceš.“

„Jdeme,“ křikl Achmed.

Llauron se široce usmál. „Není nad dokonale zdvořilého hosta, že ano? Tak dobře, pojďme k němu, ať se s vámi mohu rozloučit. Šťastnou cestu, má drahá; a pokud ještě okamžik počkáš, dám ti ten doporučující dopis.“

Les na východě byl řidší a mladší než hluboký hvozd, který obklopoval Velký bílý strom. Zpočátku se vraceli po vlastních stopách až k lesní cestě u vesnice Tref-Y-Gwartheg a pak se vydali na severovýchod, aby se pokud možno vyhnuli setkání s místními obyvateli.

Během svého pobytu u Llaurona, a obzvlášť když studovala u Gavina, Rapsodie zjistila, že zdejší les svou rozlohou odpovídá velikosti východní části jejího rodného Ostrova a že lirinské lesy na jihu jsou ještě třikrát větší než tento.

Přestože v mládí slýchala vyprávění o lesích velkých jako celé země, až dosud se v žádném podobném neocitla. Připadalo jí ironické, že je neustále obklopena stromy, vzhledem k tomu, že to byl Kořen, co ji na toto místo přivedlo.

Trvalo jim skoro dva dny, než došli k severní silnici, jež vedla z horní části Gwynlesa do provincie Navarne, oblasti s menšími plochami lesů, než jaké se vyskytovaly zde.

Brzy ponuré sevření lesů ustoupilo volnější krajině zvlněných polí a menších měst vybudovaných s tímtež důvtipem a hospodárným využitím materiálů, jímž se vyznačovaly budovy v Gwynlese. Navarne bylo mnohem hustěji osídlené a silnici používalo mnohem více lidí, ať už kráčeli pěšky nebo se vezli na vozech tažených voly nebo koňmi.

Jak lesy řídly, bylo pro tři poutníky stále obtížnější cestovat nepozorovaně. Nakonec se rozhodli, že když nebudou mít na cestě křoví ani stromy, mezi nimiž by se mohli ukrýt, pak raději než přes pole půjdou také po silnici.

Do Navarne to měli ještě několik mil a stále se nacházeli v úkrytu skrovného porostu stromů podél silnice, když narazili na skupinu dětí, které si na ní hrály. Rapsodie popošla kousek blíž, zatímco Achmed a Grunthor se stáhli hlouběji do podrostu.

Děti neměly ani tušení, že jsou pozorovány; smály se a běhaly po silnici při hře připomínající honěnou. Od kol vozů, projíždějících kolem nich, na ně občas stříkla sprška bláta, ale to jen přispělo k jejich radosti.

Na Rapsodiině tváří se pomalu rozhostil úsměv, když sledovala hru v mdlé záři zimního slunce. Něco v jejich radosti se dotklo jejího okoralého srdce a osvěžilo je, způsobilo, že ji u něj zabolelo, ale zároveň se jí začalo lépe dýchat.

Byla to jejich nevinnost, bezstarostná oslava takové obyčejné události, jakou je obleva, která zazněla ozvěnou v její paměti. Když se honily kaší z bláta a tajícího sněhu, jež pokrývala silnici, a házely ji po sobě, přepadla ji touha rozběhnout se a připojit se k nim. Srdce jí sevřel žal, který před tak dávnou dobou na Achmedův příkaz potlačila, ale pak se rozplynul v teplém, voňavém větru.

Okrajem vědomí zaznamenala na západě dusot koňských kopyt, tlumený rozměklým povrchem silnice. Podívala se, odkud přicházel, a zpozorovala, že i ostatní pocestní hledí na blížícího se koně, mohutného válečného oře s černým náprsníkem, který cválal po lesní silnici.

Děti byly tak zabrány do hry, že si jej hned nevšimly. Dvě ženy, které seděly na žebříňáku, hrůzou hlasitě zalapaly po dechu, a muž, který jej řídil, začal zuřivě mávat a křičet na děti, jež zůstaly nehybně stát uprostřed silnice. Jezdec na koni nedával nijak najevo, že by měl v úmyslu zpomalit.

Než ji Grunthor stačil zadržet, vyskočila Rapsodie z úkrytu na blátivou silnici, strhla děti stranou a postavila se koni do cesty. Uslyšela zaržání a zadunění kopyt a bezděky si zakryla hlavu a ramena v očekávání nárazu.

Jezdec vztekle zaklel a ve víru divokého pohybu přinutil zpanikařené zvíře zastavit. Zatímco kůň nervózně tančil na místě, shlédl muž na Rapsodii azurovými očima planoucíma jako běsnící oheň.

„Kurva, *ženská!*“ zařval na ni. „Klidně bych tě přejel, kdybych věděl, že si přitom nezmrzačím koně.“

Rapsodie se pomalu napřímila a podívala se vzhůru na jezdce. Oči pod kapuci jí zaplanuly zeleně jako luční tráva pod letním sluncem. Na okamžik se zdálo, že se mužova tvář zkrivená vztekem uvolnila, jako by ho překvapila síla dívčiny reakce. Její ústa se naplnila ošklivými slovy z dob, kdy žila na ulici.

„Když toho koně nezabilo, že tě musí dvakrát denně mrdat do prdele, tak už mu neublíží nic,“ Štěkla.

Muž na ni ohromeně vytřeštil oči, ale pak se pobaveně usmál. Hledí přilby měl zvednuté, ale nyní si ji sňal celou a předklonil se, aby lépe viděl na drobnou ženu, která před ním stála.

Měl tvář muže středního věku, ačkoli to svalnaté tělo popíralo; černé vlasy a vousy prokvetlé stříbrnými nitkami nevypovídaly o nic přesněji. Široké čelo a rysy jeho tváře připadaly Rapsodii podivně známé, přestože si byla jista, že toho muže v životě neviděla. Na sobě měl černou kroužkovou košili protkávanou drátky z lesklého stříbra a nádherně tepané ocelové nárameníky, z nichž splýval těžký černý plášť.

„Ts, ts, takové vyjadřování od *dámy*,“ pronesl jízlivě pohoršeným tónem. „Madam, jsem zděšen.“

„Ne. Ty, pane, jsi děsivý,“ odsekla Rapsodie a napřímila se. „A očividně jsi také slepý; copak jsi neviděl ty děti na silnici?“

„Viděl.“ Voják se posadil v sedle poněkud uvolněněji a jeho úsměv se rozšířil. Nezdálo se, že by se tento výraz objevoval na jeho tváři příliš často.

Rapsodiin hněv přerostl do zuřivého vzteku. „A patrně tě nenapadlo, že bys měl zpomalit, nebo se alespoň pokusit jim vyhnout?“

„Vlastně ne, nenapadlo. Podle mých zkušeností obvykle před koněm utečou. A je dobré, když se to naučí včas.“

„A co když to nestihnou?“ křikla. „Co když je pošlapeš?“

Voják pokrčil rameny. „Tak malé překážky obvykle koni neublíží, když přes ně přejede. I ty by sis to měla zapamatovat; mám dojem, že také nejsi příliš velká.“

Po vzteklém zavřísknutí následovala hrst bláta, která se mu rozstříkla po tváři a hrudi. „Slez dolů a já ten tvůj dojem opravím,“ vykřikla s dlaní na jilci meče.

„Jo, a jestli z něho ještě něco zůstane, až s ním budeš hotová, slečinko, tak bysme si to mohli dát k večeři,“ ozvalo se od okraje lesa rozzlobené zaburácení.

Voják se otočil a uviděl, jak se z křoví zvedá obří Firbolg s rukama založenýma v bok. Jedna z žen na žebříňáku zaječela hrůzou, koně vyděšeně zaržáli a kočí je popohnal do splašeného úprku po rozblácené silnici; děti se rozutekly už dávno předtím.

Voják zaklonil hlavu a rozesmál se. „Ale podívejme, co to tu máme, kráska a zvíře putují společně. Úžasné. To nejmenší, co můžeš udělat, je ukázat svou tvář, madam; já jsem to udělal. Nebo se bojíš?“ Otřel si bláto z brady.

Rapsodie si hněvivým trhnutím shodila kapuci z hlavy. Jezdcovy oči se téměř nepostřehnutelně rozšířily.

„A já už vím, kdo jsi; jmenuješ se Rapsodie, že ano?“

Její hněv se rozplynul v úleku, který ta slova vyvolala. „Jak to víš?“

Voják třepal přilbou, otřel špínu z chlopní a přichystal se, že si ji opět nasadí. „Studovala jsi u Gavina a zpráva o tobě se rozšířila do okolí. Podle popisu to můžeš být jediné ty, o kom lesáci mluvili.“

Žár, který planul v Rapsodiině nitru ještě před okamžikem, náhle vyhasl a zanechal po sobě mrazivý chlad. „Jak to?“

Jezdec si nasadil přilbu. Grunthorovi, který se na něho výhružně mračil, nevěnoval sebemenší pozornost. „Může existovat jen jediná takováto hříčka přírody. Ustup mi z cesty, jestli se nechceš zblízka seznámit s novými podkovami mého koně.“

„Opravdu? A kdo jsi ty? Já tvoje jméno neznám.“

Voják uchopil otěže. „Ne, neznáš,“ řekl bezvýrazně. Mlaskl na koně a ten prudce vyrazil. Rapsodie sotva stačila uskočit a ještě ji postříkalo bláto od hřebcových kopyt.

„No to teda bylo zábavný, slečinko,“ zavrčel Grunthor rozmrzele. „Tak pod', musíme dál.“

Rapsodie si otřela bláto ze šatů a přikývla. Ale když se chystala sejít ze silnice zpátky do lesa, uslyšela v křoví u svých nohou tichý hlásek.

„Slečno?“

Zadržela dech a podívala se na malého, asi sedmiletého chlapce, který se ukrýval za trsem uschlé vysoké trávy. Rychle se k němu sklonila a polekaně se dotkla jeho tváře.

„Jsi v pořádku? Nejsi zraněný?“

„Ano, slečno, totiž ne, slečno; nic mi není.“

Pomohla mu vstát. „Jak se jmenuješ?“

Chlapec zvedl oči ke Grunthorovi a usmál se. „Robin.“ Obr úsměv opětoval.

Rapsodie cítila, jak se jí svírá hrdlo. Tak se jmenoval jeden z jejích bratrů. Chlapec přenesl pohled zpátky na ni.

„A vím i to, jak se jmenuje ten voják.“

„Opravdu? A jak?“

Robin se důležitě nadechl. „No přece Anborn, slečno.“

28

Velitel stráže u hlavní brány Haguefortu, sídla lorda Stephena Navarna, si dal zavolat vrchního komorníka, aby se s ním poradil. Gerald Owen vstoupil do vévodových služeb, když byl lord Stephen ještě mladý muž, a během dvaceti let, co pro něj pracoval, už viděl mnoho podivných věcí. Ale nic ho nepřipravilo na to, co spatřil právě teď.

Dva ze tří pocestných, drobná štíhlá žena s omamně zelenýma očima a o hlavu vyšší muž, byli zahaleni do plášťů s kapucemi staženými do čela. V případě té ženy měl pocit jistého zklamání; rád by ji viděl nezakuklenou. Co se však týkalo onoho muže, dospěl nějakým způsobem k přesvědčení, že jeho tvář vlastně vůbec vidět nechce.

Vedle nich stál mohutný netvor vysoký spíše osm než sedm stop. Pohled na tesáky vyčnívající z předsunuté čelisti způsobil, že se Owenovi divoce rozbušilo srdce.

„Ech, ano, zdá se, že je všechno v pořádku,“ vypravil ze sebe a ještě jednou prozkoumal dopis od Vyvolavače Llaurona, což znamenalo, že si jej přečetl už popáté. „Ech, pojďte prosím dál.“ Otevřel bránu a kývl na strážu, které opustily svá stanoviště a následovaly hosty dovnitř.

Vlastní hrad byl krásný, vybudovaný v klasicky čistém stylu z hnědorůžového kamene. Po zdech se plazil břechťan, nyní v sevření zimy zhnědlý a odumřelý, ale v létě bezpochyby svěže zelený. Po obvodu nádvoří stály velké kamenné květináče, v nichž se tvořily kaluže vody z roztálého sněhu.

Když došli k těžkým vstupním dveřím vyrobeným z černého mahagonu, Gerald Owen se zastavil. „Pokud tady počkáte,

oznámím lordu Stephenovi váš příchod.“ Uklonil se, otevřel dveře, vklouzl dovnitř a zase je za sebou zavřel.

Zatímco čekali, otočila se Rapsodie kolem dokola, aby se pořádně rozhlédla. Sídlo Stephenova Navarna se rozkládalo na mírném svahu, z něhož se naskýtal široký výhled na zvlněnou krajinu, jež hrad obklopovala ze tří stran, a les za ním. Grunthor se cestou k bráně zmínil o mnoha nenápadných obranných prvcích, jichž si všiml. Navzdory krásné architektuře a mírumilovnému vzhledu byl hrad dobře opevněn a připraven na možný útok. Rapsodie postřehla, že důvtip, s nímž bylo toto opevnění vybudováno, učinil na její spoléčníky jistý dojem.

Komorník dveře úplně nedovřel, bezpochyby proto, aby je neurazil tím, že by jim je zabouchl přímo před nosem. Achmed se o ně nyní jakoby náhodou opřel a zdvořile pokynul hlavou strážím. Dveře se lehce pootevřely, přesně jak zamýšlel. Do vstupní síně pronikal zvučný tenorový hlas.

„A přišla ve společnosti obřího *čeho*, jsi říkal?“

„Domnívám se, že je to Firbolg, pane.“

„Firbolg! To je ohromné! Jsem si jist, že budu příští měsíc na schůzi regentů jediný, kdo se bude moci pochlubit, že obědval s Firbolgem. Uveď je dál, se vši pohostinností.“

Následovala odmlka. „Ano, můj pane.“

„Ale no tak, Owene, ustup mi z cesty. Přivítám je sám.“

Byly slyšet blížící se kroky a vzápětí se těžké mahagonové dveře otevřely. Stál v nich muž asi Achmedovy výšky. Vypadal mladě a energicky, jen plavé vlasy mu na spáncích začínaly šedivět. Usmíval se.

Stejně jako u Anborna, jež potkali před několika dny, se nepočtené vrásky na jeho tváři zdály být v rozporu s mládím, jež se zračilo v jeho zjevu a vystupování. Rapsodii napadlo, jestli jde o typický rys Cymrianů, znamení dlouhověkosti, kterou jim a jejich potomkům zaručila cesta Časem. Vzhledem k tomu, že lord Stephen byl cymrianským historikem, bylo by pochopitelné, kdyby k nim náležel.

Mladý vévoda se zdvořile uklonil. „Vítejte! Jsem Stephen Navarne; prosím, pojďte dál.“ Ohlédl se na komorníka, který se stále ještě zcela nevzpamatoval z otřesu, a krátce kývl. Gerald Owen zamrkal a pak otevřel velké dveře dokořán.

Rapsodie s Grunthorem napodobili vévodovu úklonu a Achmed lehce pokynul hlavou.

„Děkujeme, pane,“ řekla Rapsodie a vešla do síně, následována oběma Firbolgy. „Doufám, že jsme nepřišli nevhod.“

„V žádném případě,“ odpověděl Stephen. V očích, modrozelených jako horské chrpy, mu přitom vesele zajiskřilo. „A říkejte mi Stephen, prosím. Jsem rád, že jste přišli. Budu muset Llauronovi poděkovat, že si na mne vzpomněl a poslal vás ke mně. Cesta byla klidná?“ Uchopil Rapsodii za ruku a sklonil se k ní.

Tři společníci si vyměnili pohledy. „Z větší části ano,“ promluvil Achmed a předešel tak Rapsodiinu mnohem otevřenější odpověď. Lord Stephen k němu vzhlédl, překvapen šelestivým zvukem jeho hlasu. Pak opět vykročil a pokynul jim, ať jdou za ním.

„Máte hlad? Brzy budeme obědvat, ale mohu vám ještě předtím sehnat něco k zakousnutí.“

„Ne, děkujeme, to není nutné,“ prohlásila Rapsodie, která se musela skoro rozběhnout, aby stačila lordovu ráznému kroku.

Oběd byl podáván ve velkolepé jídelně u stolu tak dlouhého, že by k němu mohl zasednout celý zástup hostů. Na jižní stěně místnosti se nacházelo obrovské dvoukřídle okno, z něhož se otevíral výhled na pozemky lorda Stephena a nádvoří dole. Protější stěnu zaplňoval krb tak velký, že by se v něm, jak nahlas poznamenal Grunthor, dal upéct celý vůl, kteroužto připomínku ocenil pán domu souhlasným smíchem.

„To je ale skvělý nápad! Můžeme to zkusit na oslavě Mellyiných narozenin; připadají na první jarní den, takže při té příležitosti vždycky pořádáme obrovskou slavnost.“

„Kdo je Melly?“

Vévoda si zamnul ruce a pak ukázal na velký portrét vyvedený v oleji a zasazený do bohatě vyřezávaného zlaceného rámu, který visel nad krbem. Zpodobňoval ženu a dvě děti, chlapce a malou holčičku. Žena byla štíhlá a tmavá se sytě hnědýma očima a plachým úsměvem.

Vedle ní stál asi sedmiletý chlapec s pronikavě modrozelenýma otcovýma očima a matčinými mahagonovými vlasy. Holčička v batolecím věku, která seděla matce na klíně, byla jeho pravým opakem se zlatoplavými kučery a očima černýma jako půlnoc.

„Melly – vlastně Melisanda – je moje dcera. To je ona jako malá s mou manželkou Lydií a Gwydionem, naším synem.“

Rapsodie se spolu s Achmedem dívala oknem ven. Při Stephenových slovech se otočila a usmála.

„A můžeme se později pozdravit i s tvou rodinou?“

Vévoda úsměv opětoval. „Moje děti budou potěšeny, když se s vámi budou moci setkat. A pokud jde o moji manželku, musím vám sdělit, že jsem vdovec.“

Grunthor sledoval, jak z Rapsodiiny tváře mizí úsměv. „To je mi líto, příteli,“ řekl a plácl lorda Stephena do zad. Vévoda následkem dobře míněného úderu málem upadl, ale pak se s úsměvem napřímil.

„Děkuji.“ Otočil se ke dveřím do kuchyně, které se právě otevřely a dovnitř začali proudit kuchtíci s podnosy. „Už jsou to čtyři roky. Gwydion si podle všeho zvykl a Melisanda si na matku samozřejmě vůbec nepamatuje. Pojd'te, vidím, že Hilde už nese jídlo. Pánové, pokud se posadíte, já pomohu dámě.“

Bylo zapotřebí čtyř plně naložených podnosů, než Grunthor usoudil, že šunky a pečených tetřevů už má dost. Také mýsy se

sladkými jamy a vařenými brambory se musely ještě třikrát doplnit. I Rapsodie se najedla tak, že se skoro nemohla hýbat.

Lord Stephen nebral její nářky na vědomí a dával přinášet na stůl další a další pokrmy. Zdálo se, že ho těší dívat se, jak obroví chutná. Nakonec, když spořádal tolik jídla, že by stačilo nasytit většinu vévodova vojska, Grunthor prohlásil, že víc se už do něj nevejde.

„Už ani kousíček, pane, ale bylo to skvělé,“ vzdychl spokojeně a otřel si obří ústa do jemného batistového ubrousku. „Dobrá bašta.“ Achmed souhlasně přikývl, zatímco Rapsodie si zakryla tvář dlaní a usmála se.

Stephen rázně vstal od stolu. „Dobře! Jsem tak rád, že vám chutnalo. Mohu vás nyní pozvat do své pracovny na malou skleničku canderianské brandy? Llauron píše, že máte zájem prohlédnout si mé muzeum, a to znamená kus cesty v mrazivém vzduchu, takže něco pro zahřátí by nám mohlo přijít vhod, co?“

„Rozhodně ano,“ odpověděl Achmed.

Rapsodie překvapeně vzhlédla; Dhracian jen zřídka mluvil s lidmi, s nimiž se sotva seznámil. A podobné prohlášení u něj znělo skoro bodře. Bylo jasné, že se mu lord Stephen zamlouvá víc než kdokoli, koho dosud v novém světě potkal.

Rapsodie s jeho soudem souhlasila. V mladém vévodovi byla otevřenost, s jakou se dosud nesetkala, a navzdory některým smutným událostem ve svém životě se zdál být plný elánu a energie. Už jen způsob, jakým mluvil, a nadšení, které z něho neustále vyzařovalo, naznačovaly, že v každém okamžiku svého života nachází něco zajímavého a podnětného.

Lord Stephen jí pomohl vstát a nabídl jí rámě. Pak se ohlédl na Firbolgy. „Tudy,“ řekl a vykročil ke dveřím na opačné straně krbu, než se nacházel vchod do kuchyně. Když je odváděl z jídelny, kožené podpatky mu zvučně klapaly na leštěné mramorové podlaze.

„Llauron píše, že víte o pohraničních potyčkách a přepadeních, jimiž trpíme,“ řekl Stephen, zatímco podával Achmedovi pohárek s brandy.

Dhracian stál stejně jako předtím u největšího okna v místnosti, tentokrát obráceného na východ s výhledem na kopce Navarne a část nádvoří hradu. Po kamenném dláždění se vesele honily dvě děti. Na vévodově tváři se rozhostil široký úsměv.

„Gwydion a Melisanda,“ řekl Rapsodii a kývl hlavou k dětem. Dívka také přistoupila k oknu.

„Pověděl nám něco málo, ale nic konkrétního,“ odpověděl Achmed nenučeně. Ukázal přes pole na silnou vysokou kamennou zeď, částečně dokončenou, která se táhla daleko na sever. Nezmínil se o svých a Grunthorových osobních pozorováních. „To je důvod, proč byl vybudován ten ochranný val?“

Stephen podal další skleničku sytě zbarveného nápoje Grunthorovi, který se s nohama položenýma na nízkém stolku rozvaloval na velké kožené pohovce, a pak se vrátil k oknu.

„Jedním slovem ano,“ potvrdil věčně. „Navarne má tu nevýhodu, že většina obyvatel žije v malých vesnicích nebo zemědělských usedlostech a cesta z mých držav do hlavního města trvá několik dnů. Následkem toho jsou zdejší lidé při podobných útocích mnohem zranitelnější. Když se nejbližší vojenská posádka nachází nejméně dva dny cesty daleko, může být malá vesnice nebo skupina usedlostí zničena a nikdo se to pěkných pár dnů nebo i týdnů vůbec nemusí dozvědět. Už jsme tady také zažili svůj díl krutých útoků a nájezdů.

Nejprve jsem se pokoušel rozmístit co nejvíce zvěďů a vojáků do tolika vesnic, do kolika jsem jen mohl, ale nebylo to k ničemu. A tak jsem se rozhodl obehnat co největší území hradbami. Doufám, že tak nejlépe ochráním lidi i jejich zemi. Vyzval jsem všechny, kdo mají zájem, aby se přestěhovali do této opevněné oblasti, a někteří souhlasili.

Jiní ale raději přijali riziko a zůstali na svých dědičných pozemcích; to samozřejmě nemohu než respektovat. Území uvnitř hradeb se nakonec stane hustě obydlenou vesnicí, což zničí klid a mír mého sídla, ale to je jen malá cena za bezpečí, jehož se oněm lidem dostane. Popravdě řečeno nevím, jestli i toto opatření bude dostatečné, aby pomohlo, ale dokud dýchám, chopím se každé příležitosti, která se mi naskytne, abych toho dosáhl.“

„To je znak dobrého vládce,“ řekla Rapsodie s pohledem upřeným na dělníky, kteří v dálce kladli na zeď nové kameny. Z porovnání s nimi jí výška zdi vycházela na více než dvanáct stop. To, před čím se lord Stephen snažil chránit, muselo představovat skutečně vážnou hrozbu.

Poprvé od chvíle, kdy se s ním setkali, se Stephenova tvář zachmuřila. „Mám k tomu ještě svůj osobní důvod. Víte, dvěma oběťmi těchto útoků se staly moje manželka a její sestra.“ Vyhlédl na dvůr, kde si v mrazivém vzduchu hrály obě děti. Jejich veselý smích najednou zněl dutě.

Rapsodiino srdce při jeho slovech naplnila bolest, ale Stephen je vyslovil prostě, bez žalu, zněl v nich jen smutný pocit ztráty.

„To je mi nesmírně líto,“ řekla.

Lord Stephen se zhluboka napil.

„Děkuji. Stalo se to před čtyřmi lety. Melisanda právě začala chodit a Lydia se vypravila koupit jí nějaké pevné botičky. Ona a moje švagrová velice rády jezdily do města; měly tak příležitost se navzájem navštívit a popovídat si.

Malá se tehdy nachladila. Asi pro ni bylo štěstí, že onemocněla, protože jinak by ji Lydia vzala s sebou. Cestou zpátky byla karavana, s níž cestovaly, přepadena oddílem lirinských vojáků. Ušetřím vás podrobností, zmíním se jen, že když jsem ji našel, pořád si ještě tiskla k hrudi ty botičky. Ale stejně byly k ničemu. Nešla z nich smýt krev.“

Rapsodii se sevřel žaludek, ale Achmed a Grunthor jen zdvořile kývli hlavami. Tento příběh rozhodně nepatřil k nejstrašlivějším, jaké kdy vyslechli.

„Nejpodivnější na celé té věci bylo, že dopadení lirinští útočníci urputně popírali, že se toho masakru zúčastnili. O jejich vině nebylo pochyb; byli přistiženi přímo při činu. Ale všichni do jednoho šli na smrt s tvrzením, že s útokem neměli nic společného.

Bylo to opravdu nesmírně zvláštní. Znáám Liriny celý svůj život, vždyť bydlím nedaleko jejich území, a podle mé zkušenosti to je jedna z nejčestnějších ras, jaké existují. Je pro ně naprosto nepříznačné nepřijmout zodpovědnost za své činy. Když jsem se díval na popravu, opustila mne alespoň část nenávisti; všichni do jednoho vypadali zmateně, jako by vůbec nechápali, co se s nimi děje a jak se do této situace dostali. Velmi podivné.“

Bolgové si vyměnili pohled. „Skutečně. Jsou to jen Lirinové, kdo přepadá zdejší města a vesnice?“ zeptal se Achmed.

„Ne; to je také součást neobvyklé povahy těchto útoků. Zažili jsme i potyčky, jichž se účastnili jiní lidé z Rolandu. Vlastně i vojáci z Navarne byli zadrženi při vpádech do jiných provincií a Tyrianu, kde se dopouštěli stejných ukrutností. Přísahám na životy svých dětí, že já jsem žádné podobné nájezdy nenařizoval. Nemám tušení, odkud se to všechno bere.

A nejhorší ze všeho je, že novým terčem útoků jsou podle všeho navarnské děti.“ Otevřel okno, vyklonil se z něj a zavolal na chlapce a děvče venku.

„Gwydione, Melisando, pojd'te dovnitř, prosím.“

Děti přerušily hru, podívaly se na něho, pak na sebe a nakonec s povzdechem uposlechlly. Stephen počkal, dokud nedošly ke dveřím, jež jim držel otevřené komorník, který je hlídal, a pak se znovu otočil k hostům. „Omlouvám se. Tohle jsou dny, kdy se člověku jen málokdy podaří klidně usnout.

V naší provincii pohřešujeme skoro dvacet dětí, některé odvezli útočníci po nájezdech, jiné se tiše ztratily přímo ze dvorků. Těla nalezena nebyla, a tak se domníváme, že byly uneseny.

Vrátilo se jen jedno, když jeho otec a strýc dostihli únosce, kteří byli rovněž z Navarne. A stala se tatáž divná věc; ti muži přísahali, že netuší, jak se k nim to dítě dostalo, i když je měli přímo u sebe. Jako by celý světadíl trpěl hromadnou ztrátou paměti.“

Lord Stephen domluvil, dopil skleničku a postavil ji na stůl. Pak přešel kolem krbu ke dveřím a zatahal za šňůru zvonku. Po krátké chvíli se dveře otevřely a vstoupila žena.

„Ano, pane?“

„Rosello, dohlédni, ať se děti vykoupou, převléknou a vypijí svůj čaj, a pak je přiveď sem. Chci je představit svým hostům.“ Žena přikývla, a než opět vyšla ven, vrhla kosý pohled na obřího netvora s nohama položenýma na pánově stole.

Asi o hodinu později se rozlétly dveře, dovnitř vtrhly obě děti a rozběhly se rovnou k otci. Stephen poklekl na jedno koleno, sevřel obě děti v náruči a divoce je zobjímal. Obě se vesele rozhihňaly.

Uprostřed smíchu holčička zahlédla Rapsodii. Přestala se smát a upřeně se na ni zahleděla. Rapsodie se usmála s nadějí, že to holčičku uklidní, ale ta se vymanila z otcova objetí a ukázala na ni.

„Tati, kdo je to?“

Stephen a jeho syn si přestali hrát a podívali se směrem, kterým ukazovala. Otec rychle uchopil ruku své dcerky.

„To bylo neslušné.“ Řekl to naprosto stejným tónem, jaký v podobných případech používal i Rapsodiin otec. Dívka potlačila úsměv; některé věci očividně překračovaly hranice společenských vrstev. „Toto jsou naši hosté. Dal jsem vás sem zavolat, abyste se s nimi pozdravili. Tato dáma se jmenuje Rapsodie a já jsem si jist, že víš, co jí máš říct.“

Holčička na ni stále upřeně hleděla, stejně jako její bratr. Stephenova tvář se káravě zakabonila. „Nuže, Melly? Co jí řekneš?“

„Ty jsi *krásná*,“ vydechlo děvčátko užasle. Stephen se začervenal rozpaky.

„Nu, to je sice pravda, ale takhle jsem to nemyslel.“

„To je v naprostém pořádku,“ usmála se Rapsodie. Grunthor a Achmed si vyměnili pohledy; možná že teď uvěří, když to slyšela od nevinného dítěte. Netrvalo ale dlouho a pochopili, že jejich naděje je planá.

Rapsodie přistoupila k dětem a zářivě se na ně usmála, nejprve dolů na Melisandu a pak zpřímá na Gwydiona, který byl téměř stejně vysoký jako ona.

„Ráda vás oba poznávám, Melisando a Gwydione. Dovolte, abych vám představila své dva přátele, Achmeda a Grunthora.“ Melisandin pohled zůstal upřený na Rapsodiinu tvář, ale Gwydion se ohlédl na oba Firbolgy a široce se usmál.

„Buďte zdrávi,“ řekl, přistoupil ke Grunthorovi a napřáhl ruku. Obří Firbolg vstal, srazil podpatky, uchopil chlapcovu dlaň a opatrně, aby ho neporanil drápy, jí potřásl. Pak Gwydion došel k oknu, kde stál Achmed, a podal ruku i jemu.

„Ty budeš moje nová maminka?“ zeptala se holčička Rapsodie, jejíž tvář nyní nabyla stejného odstínu jako tvář lorda Stephena, který znachověl až ke kořínkům vlasů.

Grunthor se hlasitě zasmál. „Tak už to bejvá, kamaráde; můj táta vždycky říkal, že děcka sou jediná věc, která člověku zabrání žít věčně, protože se vždycky postaraj, aby se mu aspoň jednou denně chtělo umřít hanbou.“

„No, pokud by tomu tak skutečně bylo, mohli byste mne teď už navštěvovat jen na hřbitově,“ odpověděl vévoda se smíchem. „Omlouvám se za svou dceru, slečno.“

Rapsodie si dřepa k děvčátku. „To není třeba,“ řekla Stephenovi, aniž spustila zrak z Melisandy. „Je tak milá. Kolik ti je let, Melisando?“

„Pět,“ odpověděla dívka. „Chtěla bys mít malou holčičku?“

Lord Stephen vztáhl k dceři ruku, ale Rapsodie zavrtěla hlavou a vzala Melisandiny drobné ručky do svých. V černých

očíh, hlubokých jako moře, viděla osamělost, která se dotkla jejího srdce a naplnila je smutkem. Dobře věděla, co cítí dítě bez matky.

„Ano,“ řekla prostě. „Ale jen tehdy, když ta holčička bude tak výjimečná jako ty.“

„Ty nemáš ráda chlapce?“ zeptal se Gwydion z druhé strany místnosti. Achmed se proti své vůli usmál.

„Kdyby mne někdo potřeboval, skáču ve velké síni z balkonu,“ oznámil lord Stephen.

Rapsodie otočila hlavu a zamyšleně se na Gwydiona zadívala.

„Ano, mám velmi ráda chlapce,“ řekla vážně.

„Však si na tom taky založila živnost,“ zamumlal si Grunthor vesele pod nos.

Navzdory svému prostému původu Rapsodie pocítila potřebu ukonejšit bolest osamělých šlechtických dětí. „Vlastně, kdyby to váš otec dovolil, oba bych vás adoptovala,“ řekla a šlehla po Grunthorovi zlým pohledem.

Stephen otevřel ústa, aby promluvil, ale Rapsodie ho předběhla. Obrátila se zpátky k Melisandě.

„Víš, já jsem teď právě na cestách a nikdy nezůstávám dlouho na jednom místě, takže by nebylo vhodné, abych se stala něčí maminkou. Ale mohla bych být vaší čestnou babičkou.“

„Babičkou?“ zeptal se Gwydion pochybovačně. „Na to nejsi dost stará.“

Rapsodie se smutně usmála. „Ale ano, jsem. Víš, jsem částečně Lirinka a ti stárnou jinak než ostatní lidé. Věř mi, jsem opravdu dost stará.“

„A co by to obnášelo?“ zeptal se Gwydion a palcem a ukazováčkem si zamnul hladkou bradu stejným způsobem, jako to dělal jeho otec, když nad něčím přemýšlel.

Rapsodie vstala a odvedla Melisandu přes celou místnost až k němu. Sedla si do křesla za psacím stolem lorda Stephena, holčičku si posadila na klín a vztáhla ruku ke Gwydionovi.

Přistoupil k ní a uchopil ji. Zdálo se, že Rapsodie o jeho otázce vážně uvažuje.

„Tak nejprve a především, nikdy bych nepřijala za svá žádná vnoučata, která bych nepokládala za tak výjimečná jako nikoho na celém světě, což znamená, že byste mi byli drazí jako nikdo jiný na celém světě,“ začala.

„Za druhé, pokaždé, když se budu modlit, si na vás vzpomenu a bude to, jako byste byli se mnou. Dělán to každý večer, když se objeví hvězdy, a každé ráno, když vyjde slunce, takže budete vědět, že každý den tou dobou na vás budu myslet. Zpívám své modlitby obloze, a tak mne možná dokonce uslyšíte, protože se přece nacházíme pod jednou a toutéž oblohou; kdo ví?

Kdykoli se budete cítit osamělí, postačí vám počkat, až vyjde slunce nebo se rozsvítí hvězdy, a budete vědět, že máte někoho, kdo vás miluje a myslí na vás, a možná vám to pomůže, abyste se trochu rozveselili.“

„Ty bys nás milovala?“ zeptala se Melisanda a v očích se jí zatřpytily slzy.

Rapsodie silou vůle potlačila své vlastní. „Ano,“ řekla tiše. „Už teď vás miluji.“

„Opravdu?“ zeptal se Gwydion nedůvěřivě.

Podívala se mu hluboko do očí. „Ano,“ zopakovala věrna své pojmenovatelské tradici, že musí mluvit pravdu. Vrátila se pohledem k holčičce. „Ano, miluji vás. A kdo by nemiloval? Nikdy bych vám nelhala, obzvlášť v tak vážné věci.“

Podívala se na Stephena, který na ni užasle zíral, a pak rychle zpátky na děti. Uvědomila si, že překročila hranice svého společenského postavení, a sevřel se jí žaludek.

„Budu se snažit vás občas navštěvovat a posílat vám dárky a dopisy, ale nejvíc to bude tady.“ Poklepala si na srdce a pak na hrudníky obou dětí. „Tak co? Chcete se stát mými úplně prvními vnoučaty?“

„Ano!“ prohlásil Gwydion. Melisanda pouze přikývla, příliš vzrušená, než aby ze sebe vydala hlásek.

Rapsodie znovu pohlédla na lorda Stephena, který pořád vypadal užasle, a najednou pocítila hluboké rozpaky, protože věděla, že překročila nejen hranice společenského postavení, ale také zdvořilosti a dobrých mravů.

„Totiž, pokud bude váš otec souhlasit.“

„Jistěže,“ řekl lord Stephen rychle, aby předešel žadonění svých dětí. „Děkuji ti.“ Dovolil si vrhnout na ni ještě jeden pohled a na okamžik zatoužil, aby důkladněji zvážila první žádost jeho dcery. Pak se obrátil k Achmedovi.

„No, je čas, aby se tihle dva odebrali na kutě. Půjďme se podívat do muzea?“

29

Cymrianské muzeum se nacházelo v malé budově postavené ze stejného hnědorůžového kamene jako Stephenovo sídlo. Na rozdíl od ostatních staveb na území hradního komplexu nebylo ozářeno světlem pochodní a zůstávalo zahaleno do temnoty, zamčené a osamělé.

Když vyšli z hradu a zamířili k nevelkému temnému stavení, začal se snášet soumrak a vítr jim v poryvech vrhal do tváří sněhové vločky.

Rapsodie se zastavila, aby odzpívala své večerní modlitby, s tím nežádoucím následkem, že všichni, kdo se nacházeli poblíž, zanechali práce a seběhli se, aby si ji poslechli. Když skončila, Melisanda a Gwydion, kteří je pozorovali z balkonu, se nadšeně roztleskali, což u ní vyvolalo zároveň úsměv i rozpačitý ruměnek.

„Už ať jste v posteli!“ křikl lord Stephen přísně a s úsměvem sledoval, jak obě děti rychle mizí za balkónovými dveřmi. Pak nabídl Rapsodii rámě a do druhé ruky vzal pochoděň, aby jim posvítíl na cestu.

Jakmile došli ke dveřím pobitým mosazí, s lehkým povzdechem Rapsodii pustil a sáhl do kapsy pláště pro obrovský mosazný klíč, pokrytý zvláštními rytinami. Vsunul jej do zámku a s jistými obtížemi jím otočil; bylo jasné, že muzeum už dlouho nikdo nenavštívil. Grunthor se opřel do dveří, které se skřípavě otevřely, a všichni vstoupili dovnitř.

Ve světle jediné pochodně připomínal vnitřek kamenné budovy spíše mauzoleum s podmračenými sochami a exponáty s láskou vystavenými pro návštěvníky, kteří nepřišli. Tvář lorda Stephena zářila přízračnou bledostí, když obcházel kolem nevelké místnosti a knotem na dlouhém držáku zapaloval řadu nástěnných svícňů opatřených vypouklými zrcadly. Když svou práci dokončil, bylo v muzeu takové světlo, že se při něm dalo pohodlně číst.

„To je působivé,“ podotkla Rapsodie. „Ty svícny opravdu poskytují spoustu světla.“

„Vynález vůdce Cymrianů, lorda Gwylliamu ap Rendlara ap Evandera tuatha Gwylliamu, zvaného také Gwylliam Vizionář. Byl kromě jiného také vynálezcem a konstruktérem a přisuzuje se mu mnoho pozoruhodných vynálezů,“ řekl lord Stephen. „Ta zrcadla za svícny jsou vyrobena ze skla, které bylo zahřáto a ovinuto kolem vypouklého kusu kovu, takže se světlo odráží od lesklého povrchu a je jím ještě znásobeno.“

„O lordu Gwylliamovi jsem slyšela,“ řekla Rapsodie, zatímco Achmed s Grunthorem vykročili podél stěn, aby si prohlédli exponáty, obrazy a sochy. Grunthor se zastavil před úzkým kamenným schodištěm a podíval se vzhůru, jako by odhadoval, jestli se na ně se svými proporcemi vejde. „Ale ta ostatní slova neznám. To je jeho celé jméno?“

„Ano.“ Stephen se nadšeně chopil tématu. „Jakmile se po padesáti letech oddělené existence První a Třetí flotila setkaly a rozhodly se opět sjednotit, nastaly nekonečné problémy s určením rodových linií, obzvlášť když každá z mnohých ras měla odlišné způsoby tvorby rodopisu a jmen.

Prostě nevěděli, jak mají sami sebe nazývat, jestli mají svůj původ odvozovat od flotily, s níž připluli, nebo od své rodiny či rasy. A tak vymysleli jednoduchý systém, který mohli používat všichni.

Základem se stalo osobní jméno, k němuž se připojila jména dvou nejbližších předků stejného pohlaví a nakonec jméno předka, který byl příslušníkem první generace, jež vstoupila na tuto zemi. Otcem lorda Gwyllliama byl král Rendlar, jeho dědečkem král Evander a příslušníkem první generace byl on sám.“

„Aha,“ řekla Rapsodie a ucítila, jak ji zamrazilo v kostech. Lord Stephen právě alespoň částečně odpověděl na otázku, kterou jí kdysi položil Achmed – kolik času uplynulo mezi jejich útekem po Kořeni a vypravením flotil. Ačkoliv historik neudal počet let, bylo nyní jasné, že mezi Trinianem, korunním princem v době, kdy odešli, a Gwyllliamem vládlo několik dalších králů. Jejich cesta časem trvala mnohem déle, než se domnívali.

Rapsodie se otočila, aby se podívala, jestli Achmed poslouchá. Byla si jista, že ano, ale on to nedával nijak najevo. Právě si se zájmem prohlížel tlustý svazek Gwyllliamových kreseb a pečlivě propracovaných architektonických náčrtů.

„To jsou samozřejmě kopie,“ řekl mu lord Stephen, zatímco sledoval, jak jemně obrací stránky. „Originály patrně ztrouchnivěly a rozpadly se už před mnoha a mnoha lety. Každá nastupující generace má svého historika, mezi jehož povinnosti patří jejich kopírování a ochrana. Přirozeně, občas se stane, že se některý z nich během práce ztratí.“

„A kolikátá generace je vlastně ta současná?“ zeptal se Achmed nepřítomně s pohledem upřeným na podrobný plán ventilačního systému.

Lord Stephen se začal probírat řadou rukopisů uložených na jedné z polic. „Padesátá třetí,“ odpověděl.

Vytáhl tenkou knihu vázanou v kůži, sfoukl z ní prach a podal ji Rapsodii.

„Tady je ten text, o který žádal Llauron, staroserenská mluvnice a slovník.“

„Děkuji,“ řekla Rapsodie a odkašlala si. „To je ono?“

„Ano. Obávám se, že není úplný; o jazyku se toho už mnoho neví.“

„Aha. Tak tedy děkuji.“

„Co sou to za ošklivý lidi?“ zeptal se Grunthor a ukázal na trojici nevelkých soch.

Lord Stephen se zasmál a přistoupil k němu.

„To jsou Manteidy, Jasnovídky, Manwyn, Rhonwyn a Anwyn, kterou můžeš vidět ještě tady na tomto sousoší společně s jejím manželem Gwylliamem. Tvořily velmi zvláštní směs ras. Jejich otec byl Staroserens, což byli vysocí, štíhlí lidé s nazlátlou pletí, a matka byla měděná dračice. Měli byste vidět malby; na nich jsou ještě ošklivější. Manwyn má vlasy ohnivě rudé barvy a oči jako zrcadla.“

„Má?“ skočila mu do řeči Rapsodie. „Ona stále žije?“

„Ano, je věštčyní ve městě Yarimu. Má tam chrám, pokud se už kolem ní nerozpadl.“

„A kolik roků je vlastně tobě,“ zeptal se Grunthor bez obalu. „Si jeden z těch z první generace?“

Stephen se zasmál. „To sotva. Je mi šestapadesát, takže mám za sebou asi třetinu života; v porovnání s nimi jsem vlastně dítě.“

Pak zvážněl. „Mimochodem, já vám rád zodpovím každou otázku, kterou mi položíte, ale mějte prosím na paměti, že skoro žádný jiný Cymrian nebo potomek Cymriana to neudělá. Jsou to velmi uzavření lidé, kteří se v mnoha směrech stydí za své dědictví. Myslím, že to není příliš překvapivé, vzhledem k dějinám a navzdory skutečnosti, že všichni vévodové Rolandu a mnoho biskupů jsou cymrianského původu. Jsme zvláštní, zmatený národ.“

„Co je nahoře?“ zeptal se Achmed.

Stephen přešel ke schodům; jeho přirozená ráznost ve spojení se zájmem o dané téma zapůsobila tak, že to vypadalo, jako by běžel. „Pojďte a já vám to ukázu.“

Přímo nad úzkým schodištěm stála dost velká socha měděného draka, ozdobená zlacením a drahokamy, ale zašlá a zaprášená. Rapsodie ji opatrně obešla; drak vypadal s ostrými drápy a zviněnými svaly jako živý. V očích měl zuřivý výraz, jako by se chystal zaútočit.

„To je mocná dračice Elynsynos, již patřily tyto země předtím, než přišli Cymriané,“ řekl Stephen, když sochu míjel. „Byla očividně dost divoká a od počátku Času úspěšně bránila lidem ve vstupu na svou půdu, dokud se neobjevil Merithyn Průzkumník.“

Odvedl je k zadní stěně, kde visela řada portrétů uspořádaných do dvojic či trojic; na prvním zraje bylo vidět, že vznikl mnohem dříve než ty ostatní. Stephenova vlastní podobizna v poněkud mladším věku byla umístěna pod obrazem muže s ostře řezanými rysy, mitrou na hlavě a talismanem zavěšeným na šiji.

Rapsodie a Firbolgové přistoupili k obrazům, aby si je prohlédli. Všichni muži v horní řadě měli stejnou pokrývku hlavy a roucha podobná tomu prvnímu. Rapsodie se otočila k lordu Stephenovi.

„Kdo jsou tihle lidé?“

„Muži v horní řadě jsou Patriarcha – to je ten na kraji – a pět biskupů, kteří mu slouží. Takhle alespoň vypadal, když byl mladý; teď už bude dost zestárlý, myslím.“

V dolní řadě, tak, aby to víceméně odpovídalo, jsou vévodové, kteří vládou v zemích, kde mají biskupové své stolce. Kromě tohoto.“ Ukázal na muže s kaštanovými vlasy a modrýma očima, o něco staršího on sám. „To je Tristan Správce, který je nejen lordem regentem Rolandu, ale také knížetem z Bethany, našeho hlavního města.“

Ačkoliv každá z našich zemí je v podstatě samostatná, on velí společnému vojsku a vládne největší části území. Také vytváří zákony, jimiž se my ostatní řídíme. Obvykle s tím nemáme žádné problémy; většina z nás jsou příbuzní. Tristan a já jsme bratřenci.“

Rapsodie přikývla. „Proč jsou vládcové umístěni pod kněžími?“

Lord Stephen se zasmál. „Chytrá otázka. Je to starý spor, víš, souboj mezi státem a církví. A chudáci poddaní se zmítají uprostřed, protože si musejí vybrat mezi věrností Všebohu, nebo svému vládci. A samozřejmě jen cymrianská vládnoucí šlechta má tu smělost domnívat se, že existuje možnost volby.“

Rapsodie se zasmála. Veselé mrknutí Stephenova oka potvrdilo rozmarný tón jeho hlasu.

„V mém případě to naštěstí neplatí, protože biskup této provincie je zároveň Žehnatel Avonderre. Jeho stolec je pravděpodobně nejmocnější ze všech; v Rolandu určitě, ale myslím, že i na celém světě.“

Jeho jediným soupeřem – a že k tomu soupeření skutečně dochází! – je Žehnatel Sorboldu, protože je hlavou církve celé země a nikoli jen dvou provincií, jako je Avonderre-Navarne. Ti dva se nenávidí opravdu zuřivě. Jen Všeboh ví, co se bude dít, až současný Patriarcha zemře.

Díky této situaci Žehnatel Avonderre-Navarne příliš nezasahuje do zdejší politiky, za což jsem mu neskonale vděčný. Jde mu o větší kořist. Tamhle za sklem jsou kresby jejich bazilik. Podívejte se na ně; baziliky jsou nejkrásnějšími příklady cymrianské architektury, které dosud stojí.

Horské město Canrif bylo sice mnohem působivější, ale bylo zničeno, když Gwylliamovu zemi ovládli Bolgové – bez urážky, Grunthore.“

„Žádná nebyla,“ zamumlal obří Firbolg nepřítomně; právě si důkladně prohlížel dračí sochu. Rapsodii se zdálo zajímavé, že lord Stephen patrně nepokládá Achmeda za Firbolga, ale

nepřekvapilo ji to. Koneckonců to nepoznala ani ona sama. Následovala Stephena k vitríně, na kterou ukázal.

„Toto je dobrý příklad cymrianského důvtipu a kultury ve spojení s hlubokou náboženskou filozofií. Staří Cymriané věřili v posvátnost pěti živlů přírody jakožto zdroje veškeré síly vesmíru, a tak je každá bazilika, kterou zbudovali, zasvěcena jednomu z těchto živlů a zároveň jej využívá k posvěcení půdy, na níž stojí.“

Rapsodie se zájmem pohlédla na pečlivě provedené perokresby. Všechny byly dílem jednoho umělce a zobrazovaly budovy do nejmenších podrobností; daly se na nich dokonce rozeznat jednotlivé kameny, z nichž byly baziliky postaveny.

Nejúžasněji vypadala ta označená nápisem *Avonderre*. Byla to očividně velkolepá stavba ve tvaru přídě obrovské lodi tyčící se k obloze mezi skalisky na pobřeží oceánu. Druhý obrázek ukazoval tu část baziliky, která byla patrně vidět jen při odlivu. Achmed se zmínil, že něco podobného viděl; určitě to bylo tohle.

Lord Stephen si všiml jejího zájmu a usmál se.

„Toto je bazilika, kde navštěvují bohoslužby naši obyvatelé, největší pobřežní chrám Pána Všeboha, Vládce moří. Ve staré řeči to zní Abbat Mythlinis.“

Rapsodie mu úsměv oplatila. Lord Stephen znal starodávný jazyk skutečně jen omezeně. *Abbat Mythlinis* znamenalo Otec zrozených z moře, prvotní rasy známé ve starém světě jako Mythlin. Šlehla pohledem po Achmedovi a Grunthorovi s nadějí, že je nenapadne ho opravit, ale oba si prohlíželi jiné exponáty a nedávali najevo žádné známky pobavení.

„Bazilika byla z velké části postavena ze dřeva korábů, které odvezly Cymriany z Ostrova, než zanikl,“ pokračoval Stephen. „Byla zasvěcena živlu vody, přirozeně, a neustálé zaplavování vlnami oceánu jí s každým přílivem znovu žehná a tak udržuje její půdu posvěcenou.“

Nalezení posvátné půdy bylo pro Cymriany velmi důležité. Jako cizinci v této zemi potřebovali místo pro svatyni všude, kde se rozhodli usadit, aby tam nemohlo vstoupit zlo. Proto stavěli

baziliky hned, jakmile vztyčili strážní věže. Avonderre je přímořská provincie, na jejímž území přistáli první Cymriané. Sřežíme zde místo, kde příslušníci První flotily vkročili na břeh.“

Rapsodie přikývla a ohlédla se zpátky na galerii portrétů. Očima zapátrala v tvářích namalovaných biskupů. Žehnatel Avonderre měl na sobě roucho z modrozeleného hedvábí a talisman na jeho hrudi měl tvar kapky vody.

Roucha a talismany mužů na ostatních portrétech připomínaly ostatní čtyři živly. Patriarcha byl zahalen ve zlatě a na hrudi se mu skvěla stříbrná hvězda.

Bylo snadné určit i biskupy, jejichž baziliky byly zasvěceny ohni a zemi. První z nich byl oblečen do roucha barvy plamenů a na hlavě měl stejně zbarvenou špičatou mitru. Na jeho šíji visel talisman ve tvaru slunce se spirálou rudých drahokamů. Druhý byl v hnědozeleném a jeho amulet připomínal globus, který Rapsodie viděla u Llaurona. Ostatní dva ale byli v bílém a jen jeden měl na šíji stříbrný řetěz bez amuletu.

„A co ty ostatní? Co třeba tahle?“ ukázala Rapsodie na kresbu zobrazující další baziliku ze dvou pohledů, zpředu a shora.

Tato bazilika, označená *Bethany*, měla kruhový půdorys a sestávala z několika úrovní vnějších stěn se sedadly pro věřící kolem středového jádra. Na nádvoří, které baziliku obklopovalo, bylo dláždění vyloženo mozaikou ve tvaru obřích plamenů, takže při pohledu shora vypadala jako zářící slunce.

„To je chrám Pána Všeboha, Ohně vesmíru, neboli ve starocymrianštině Vrackny.“

Rapsodie zpopelavěla; ve skutečnosti bylo toto slovo jménem zlého ohnivého boha z dob polyteismu. Zdálo se, že lord Stephen si jejího zděšení nevšiml.

„Je samozřejmě také zasvěcena Všebohu, ale věnována je živlu ohně. V jejím středu plane věčný oheň, který tryská přímo ze srdce Země a tím, samozřejmě, posvěcuje její půdu.“

„A tohle je Patriarchova bazilika, když je Bethany, hm, hlavní město?“

„Ne, Bethany je hlavním městem Rolandu z politického hlediska, ale náboženským hlavním městem je svrchovaný městský stát Sepulvarta. Tam žije Patriarcha a tam se nachází Citadela Hvězdy. Pouze Patriarcha vykonává v této bazilice pobožnost, ačkoliv věřící také přicházejí, aby se účastnili bohoslužby.“

„To nechápu. Jaký je rozdíl mezi vykonáváním pobožnosti a účastí na bohoslužbě?“

„Přímá modlitba. V našem náboženství se pouze Patriarcha modlí přímo k Všebohu.“

„Proč?“

„On jediný je pokládán za hodna obracet se přímo na našeho Stvořitele.“

Rapsodie svraštila obočí, ale svou první myšlenku nevyslovila. „A ke komu se modlí všichni ostatní?“

„K Patriarchovi. Při náboženských obřadech vyznáváme svou víru a předáváme prosby nižším kněžím, kterým říkáme ordináti, aby je postoupili Patriarchovi, a ten je pak předkládá Všebohu. Ve chvíli, kdy naše modlitby dosáhnou až k Patriarchovi, mají v sobě sílu všech věřících duší.“

„Aha,“ řekla Rapsodie mile. Nic se nemohlo více rozcházet s jejím vlastním pojetím víry, a tak se obrátila k obrázku Patriarchovy baziliky v Sepulvartě. „Ta je zajímavá.“

Stephen se rozzářil pýchou. „To je Citadela Hvězdy, o níž jsem se ti už zmínil. Tato bazilika je zasvěcena Pánu Všebohu, Světlu světa, neboli Linta'arovi, ve starocymrianštině.“

To už je blíž, pomyslela si Rapsodie. Lianta'ar znamenal nositele světla.

„Rozkládá se vysoko na kopci nad městským státem Sepulvartou. Je opravdu krásná, jak můžeš sama vidět; rotunda baziliky je největší známou stavbou svého druhu a uvnitř je

nádherně vyzdobená, jak se sluší na sídlo Patriarchy. Ale já mám nejradši tuto část Sepulvarty.“

Ukázal na oddělenou část kresby, kde se z centrální části města vysoko k obloze tyčil obrovský špičatý minaret.

„Tohle je Věž, skutečný architektonický zázrak, pokud se takto mohu vyjádřit. Je to ode mne poněkud nevhodné, protože architektem a stavitelem tohoto díla byl můj pradědeček.“ Rapsodie patřičně zavzdychala, aby ukázala, jaký to na ni učinilo dojem.

„Věž dosahuje výšky tisíce stop a je vidět na míle daleko. Na špici září jediná hvězda, symbol Patriarchátu. Tvrdí se, že Věž je Patriarchův prostředník přímého spojení s Všebohem. Světlo, které září ze špičky Věže, pochází přímo z hvězd, a tak každou noc posvěcuje okolní zemi.“

„A co když je v noci zataženo?“ zeptal se Achmed z druhé strany místnosti, aniž zvedl oči od exponátů, které si prohlížel. Rapsodie sebou trhla; neuvědomila si, že také poslouchá.

„To, že člověk hvězdy nevidí, neznamená, že tam nejsou,“ řekl Stephen prostě. „A Věž sama je osvětlena kouskem skutečné hvězdy, živlu známého jako ether.“

„To je úžasné,“ prohlásila Rapsodie. „A ty ostatní?“

„Bazilika v Bethé Corbairu je věnována vzduchu a je chrámem Pána Všeboha, Ducha vzduchu neboli Ryles Cedeliana.“

Dech života, pomyslela si Rapsodie a ohlédla se na Achmeda. Ten právě zkoumal kousek naplaveného dřeva vystaveného ve vitríně.

„Zvláštností této baziliky je zvonice s osmi sty sedmdesáti šesti zvony, jedním za každou loď, která opustila Serendair, aby odvezla Cymriany do bezpečí. Je postavena na návrší uprostřed města, kde zachytává západní vítr, který vane dutou věží a rozechvívá zvony. Hudba, jež takto vzniká, je nádherná; jako Nebeská pěvkyně se tam opravdu musíš vydat a poslechnout si ji, Rapsodie.“

Jako součást obřadu svěcení baziliky byly zvony rozeznívány tolik dní, kolik činil počet lodí, které vypluly z Ostrova. A jejich zvonění udržuje půdu baziliky posvátnou a přispívá k tomu, že je město Bethe Corbair tak příjemným místem; všude je slyšet sladký zvuk zvonů.“

„Určitě se tam podívám,“ slíbila Rapsodie s úsměvem. „Který biskup je Žehnatelem Bethe Corbairu?“

Lord Stephen namířil prst na jednoho z mužů v bílém, toho, který měl na šíji stříbrný řetěz.

„Lanacan Orlando. Ten vedle je Colin Abernathy, jehož sídlem jsou nezávislé státy na jihu. Stejně jako Sorbold není tato oblast součástí Rolandu, a tak tam ani není žádná bazilika.“

„A ta poslední bazilika?“

Stephen ukázal na ponuru budovu, která vypadala, jako by vystupovala ze skalní stěny. „Toto je jediná neorlandanská bazilika, chrám Pána Všeboha, Krále Země neboli Terreanfora.“ Rapsodie přikývla. Toto byl jediný naprosto přesný překlad původního jména.

„Bazilika je vytesána do úbočí Noční hory. Je to místo, kam nikdy nepronikne světlo, dokonce ani uprostřed dne. Sorbold je pustá, vyprahlá země, říše slunce, a proto je Noční hora hluboce uctívána.

V sorboldském náboženství lze nalézt stopy pohanské víry ze starých dob, přestože tam všichni uctívají Všeboha a jsou příslušníky naší církve. Věří, že části země jsou od doby, kdy byl stvořen svět, stále naživu a Noční hora je jedním z těchto míst, nazývaných Živými kameny. A tak samo otáčení Země posvěcuje půdu baziliky. Byl jsem tam a myslím, že Sorboldané mají pravdu. Je to skutečně hluboce magické místo.“

„Upřímně ti děkuji za vynikající výklad,“ řekla Rapsodie. „Teď už vím, že prostě musím všechna tato místa navštívit.“

„Co je tohle?“ zeptal se Grunthor z protějšího kouta místnosti. Ukazoval na výklenek, před nímž stál stojan s řadou votivních svící.

Rapsodie přešla k němu a podívala se do výklenku. Vyplňoval jej stůl pokrytý bohatě vyšívanou plachtou, jaká obvykle bývala k vidění na chrámových oltářích.

Na stole ležel zlatý pečetní prsten, otlučená dýka a náramek tvořený propletenými koženými řemínky, na jedné straně roztržený. Na zdi nad stolem byla připevněna mosazná tabulka s ozdobným nápisem.

Rapsodie se natáhla, aby si ji přečetla, ale nános špíny na ní byl už příliš silný. Na rozdíl od ostatních předmětů, šperků a historických artefaktů, které zde byly vystaveny, vypadala tato část sbírky, že by se hodila spíše do chrámu než do odborného muzea.

Rapsodie sáhla do svého vaku a vytáhla kapesník a malou lahvičku, kterou ukázala lordu Stephenovi. „Habr a citrónová šťáva,“ řekla. „Mělo by to odstranit špínu. Smím?“ Stephen, jehož tvář se náhle ponořila do chmur, přikývl.

Rapsodie odzátkovala lahvičku, nalila trochu páchnoucího obsahu na kapesník a stoupla si na špičky, aby dosáhla na tabulku a mohla ji očistit. Špína ulpěla na kapesníku a odhalila slova vyrytá na tabulce.

Gwydion z Manosse, stálo tam.

Rapsodie se otočila k lordu Stephenovi, jehož tvář nyní vypadala jako maska. „Co je to?“ zeptala se.

Stephen odvrátil pohled. „To je všechno, co zbylo po mém nejlepším příteli, od jehož smrti uplynulo už dvacet let,“ řekl.

30

„To je mi velice líto,“ řekla Rapsodie. „Byl jednou z obětí těchto nevysvětlitelných násilností?“

Lord Stephen se zkušeností člověka, který je zvyklý pečovat o křehké exponáty, opatrně otřel prach z předmětů ležících na stole.

„Troufám si říct, že Gwydion byl první z nich,“ odpověděl a urovnal pečetní prsten a dýku na bílé látce.

„Dvacet let?“ zasáhl do hovoru Achmed. „Ty potyčky trvají už tak dlouho?“

Lord Stephen se usmál a opřel se o zeď vedle stolu. „Jistě vám nemusím připomínat, že bandité a lupiči zabíjejí nevinné pocestné a přepadají pokojné vesnice, co svět světem stojí,“ řekl. „Ale Gwydionova smrt byla jiná. Byl to výjimečně silný a mrštný muž a byl dobře ozbrojen. Zranění, která utrpěl, se však vymykají běžnému chápání. Ať ho zabilo cokoli, muselo to být nepředstavitelně silné a divoké.“

„Nějaká nestvůra nebo tak něco?“ zeptal se Grunthor.

Lord Stephen s povzdechem pokrčil rameny. „Nevím. Je to možné. Byl jsem první, kdo ho našel. Už při prvním pohledu jsem věděl, že umírá; v rozervané hrudi mu bylo vidět krvácející srdce.“ Rapsodie se dotkla lordovy paže a on se na ni krátce usmál, než se mu oči opět zamlžily vzpomínkami.

„Bál jsem se jím pohnout. Bylo to, jako by jen země bránila tomu, aby mu orgány vypadly z trupu. Přikryl jsem ho pláštěm a uháněl za jeho otcem. Popsal jsem mu, kde Gwydiona najde, a sám jsem se rozjel pro velkého filidského lékaře Chaddyra.

Ale když jsem se s knězem vrátil, byl Gwydion už dva dny mrtvý. Musel zemřít krátce nato, co jsem ho opustil. Asi jsem měl štěstí, že jsem se s ním mohl rozloučit, ještě než odešel z tohoto světa. V případě Lydie ke mně osud tak milostivý nebyl.“ Zaťal čelist a pohlédl stranou. „Omlouvám se. Určitě si myslíte, že po tak dlouhé době bych s tím měl být vyrovnán lépe.“

Rapsodie ho konejšivě pohladila po paži. „Žal nemá žádnou vymezenou dobu, lorde Stephene. Trvá tak dlouho, jak trvá; nemůžeš jej předčasně ukončit.“

Lord Stephen položil svou ruku na její a znovu si povzdechl. „Ne, asi ne,“ připustil. „Svým způsobem si myslím, že mi ořes z Gwydionovy smrti pomohl přijmout tu Lydiinu o něco snáze.

On a já jsme byli přáteli od chvíle, kdy jsme se ještě jako děti poprvé setkali v Manosse. On tam bydlel – pocházela odtamtud jeho matka – a já jsem tam byl na návštěvě se svým otcem. Nakonec jsme oba přišli sem, on za svým otcem a já, abych převzal vládu nad vévodstvím, když zemřel ten můj. Byli jsme si bližší než bratři. Můj syn měl být jeho kmotřencem; namísto toho je jeho jmenovcem. Gwydionova smrt nám posloužila jako varování před tím, co přijde, ale my jsme to nedokázali zastavit.“

„Zrovna před chvílí jsi říkal, že se nájezdníci soustředí na únosy dětí,“ poznamenal Achmed.

„Z velké části ano, přinejmenším tady v Navarne a podle toho, co jsem zjistil, i na lirinských územích. Od svých zvědů vím, že k přepadením a útokům dochází odsud až k bolgským hranicím, na jihu po celém Sorboldu a nezávislých státech a na severu až k Hintervoldu. Ale jestli je tam způsob útoků podobný jako tady u nás, to je těžko říct.“

Otočil lampářskou tyč zhášedlem vzhůru. „Nu, pokud tady už není nic, co byste ještě chtěli vidět, měli bychom pozhasínat a vrátit se domů.“

Zatímco muži společně vykročili podél zdí, Rapsodie ještě zůstala u stolu. Přejela dlaní po oltářním ubrusu, opatrně zvedla pečetní prsten, obrátila jej v dlani a pak si jej přitiskla ke tváři.

V doteku chladného kovu na kůži bylo cosi konejšivého, cosi, co nedokázala vysvětlit. Podívala se na hladký povrch šperku a prohlédla si znak vyrytý na plošce. Byl v něm strom, kolem jehož úpatí se ovíjel drak, symbol, který se v muzeu často opakoval, ačkoliv ona sama jej nikdy neviděla, než dorazila do této podivné země.

Vzpomínky jsou první příběhy, které se učíš. Jsou tvoji vlastní tradicí.

Rapsodie zamrkala, když v mysli uslyšela tento hlas. *Zvláštní myšlenka*, napadlo ji. Tady očividně nebyla žádná její vzpomínka; nikdy neviděla tento prsten a dokonce dosud nikdy

neslyšela jméno Gwydiona z Manosse. Možná se ta myšlenka vztahuje k síle Stephenovy vzpomínky na přítele.

Začala si tiše broukat tón, který jí pomáhal rozeznat vibrace daného předmětu, otisky jeho majitele na něm. Před vnitřním zrakem se jí na zlomek vteřiny objevil obraz muže v temnotě, tonoucího v neuhasitelné bolesti. Bylo to stejné vidění, jaké už měla na Kořeni. Upustila prsten.

Muži se vydali do přízemí. Grunthor se zastavil na vrcholu schodiště a otočil se k ní.

„Deš, milostivá?“

Rapsodie přikývla. Došla ke schodům a počkala, až Grunthor sestoupí s pochodní dolů. Oči dračí sochy se v ubývajícím světle zlověstně blýskaly. Dívka se ohlédla k místu, kde stál malý oltář, nyní opět pohroužený do tmy.

„Přála bych si, abych tam byla a mohla ti pomoci,“ zašeptala.

Světla v hradní věži jedno po druhém zhasínala. Růžová záře kamene zanikla ve stínech noci a zbyla jen hněd' splývající s temnotou.

Achmed čekal u okna, dokud jedinými světly, která zůstala, nebyly třepotavé plameny pochodní. Lampáři skončili svou práci už dávno; nyní se na ztichlém nádvoří dole sbírala jen mlha.

Přešel ke dveřím a chvíli naslouchal, pak je pomalu a velmi tiše otevřel. Chodba za nimi byla prázdná, a tak se spokojeně vrátil a posadil se na židli u Grunthorovy postele.

„Bylo to mnohem snadnější, když jsem ještě měl plnou hlavu tlukotu lidských srdcí,“ poznamenal suše a nalil si pohárek Stephenovy nejlepší brandy. „Ted' vůbec nevím, kdo se tady kolem může potulovat.“

Grunthor si zouval boty a odmotával z nohou onuce. Když vzhlédl, byl výraz jeho očí přímý a tvrdý. „Je tady, že jo?“

Achmed polkl, sevřel pohárek oběma rukama a naklonil se k příteli.

„Nevím,“ řekl tiše. „Myslím, že něco tu je, přinejmenším v této části světa. Ale nevím, jestli to je přímo on, nebo není.“

Těžká bota dopadla na vyleštěnou podlahu. „Vším sis toho amuletu, že?“

Achmed přikývl. „Byl velmi podobný, ano. Ale Llauron řekl, že MacQuieth zabil Tsoltana. Kdokoli jiný by to mohl zpackat, zabít člověka a démona nechat na svobodě, aby si mohl najít jiného hostitele. Ale MacQuieth ne – nebo bych alespoň rád doufal, že ne.“

„Tak co teď?“

Dhracian se k němu naklonil tak blízko, že by jeho hlas nikdo další nezaslechl, ani kdyby mu stál za zády.

„Nic se nemění. Musíme se dostat do Canrifu; tam by šel on. Tam byla moc, když tam sídlili Cymriané. Teď tam jsou Bolgové. Jestli existují nějaké odpovědi, které musíme znát, vsadím se, že je najdeme tam. Ale musíme tam jít přes Bethany. Tam je bazilika zasvěcená ohni. Možná že i tam zjistíme něco užitečného.“

Grunthor přikývl. „A slečinka?“ Achmed odvrátil zrak. Seržant se posadil více zpřímá a uchopil Dhraciana za rameno. „Já sem pro, abysme ji nechali tady. Není nutný ji do toho dál zatahovat.“

„S námi je bezpečnější. Věř mi.“

Seržant do něho zlostně strčil. „A to říká kdo? Nenapadlo tě, že jí možná bude líp s někým, jako je tendlecten lord Steve? Zdá se, že je do slečinky celej zblázněnej; postará se o ni. Ona má ráda jeho děcka. Já říkám, ať zůstane tady s ním.“

Z Achmedových očí vylétly blesky jako kotouče z cwellanu.

„A co když to je on? Jakých zrůdností se na ní dopustí, když ji necháme pod jeho ochranou? Chceš být zodpovědný za to, že si bude přát, aby se ocitla zpátky ve spárech Smrdícího větra? To už by bylo laskavější kdybys splnil svoje hrozby a snědl ji zaživa k snídani. Aspoň by tolik netrpěla.“

Grunthorovi poklesla ramena. Achmed si povzdechl, a když znovu promluvil, zněl jeho hlas laskavě.

„Teď už jsem si jist jen několika málo věcmi, Grunthore. Nejsi to ty; nejsem to já. A pak už je všechno jako v mlze. Jsem docela přesvědčen, že to není Rapsodie, ale ne úplně. Protože co když byla návnadou, která na nás čekala v ulicích Eastonu?“

„To je uhozený.“

„Možná. A možná ne. Měj na paměti, že o tom vůbec nemusí vědět. Ale kromě nás a pravděpodobně i jí už není nikdo, o kom bychom to mohli s jistotou vědět; mám pravdu?“

Grunthor na něho chvíli hleděl a pak zdráhavě přikývl.

Achmed s povzdechem odložil prázdný pohárek.

„Podívej, co tohle: vezmeme ji s sebou do Bethany. Jakmile si prohlédneme baziliku, budeme mít několik dalších vodítek, která nám možná pomůžou objasnit, jestli ta zatracená jasnovidka měla pravdu. A pak jí všechno řeknu. Když se bude chtít vrátit k Stephenovi, postaráme se, aby se sem v bezpečí dostala. V pořádku?“

Grunthor si lehl na záda a přitáhl si příkrývku k ramenům.

„Co sem s tebou, naučil sem se jednu věc, pane; nikdy nic není v pořádku.“

Následujícího rána Rapsodie posnídala se svými novopečenými vnoučaty a pak si s nimi a jejich otcem vyšla na dlouhou procházku do lesa, zatímco oba Bolgové doplňovali a balili zásoby na další cestu. Zpívala dětem písně lesa, některé lirinsky, a jiné, které se naučila během pobytu u Llaurona, v místním nářečí známém jako orlandanština.

Zatímco kráčeli lesní pěšinou, složila melodii, která je oba hudebně popsala, a pak sledovala, jak se obě děti v písni poznávají. Melisanda na ní přímo visela a odmítala se být na okamžik pustit její ruky, ale Gwydion běhal kolem, dychtivý ukázat jí své lesácké schopnosti a lukostřelecké nadání. Lord Stephen mluvil málo, spíše jen s úsměvem naslouchal.

Během krátké doby s nimi Rapsodie poznala hodně z povah svých osvojených vnoučat. Z Melisandiných očí zmizela bolestná osamělost a nahradila ji otcova veselost a radost ze života. Zpívala s Rapsodií, aniž ji obtěžovalo, že píseň vůbec nezná, a tančila v kalužích, z nichž s výskotem rozstříkovala bláto na všechny strany. Bylo to, jako by jen potřebovala dovolení být znovu šťastná.

Gwydion, přestože na první pohled působil sebejistě, byl mnohem uzavřenější. Občas, když nevěděl, že se na něho Rapsodie dívá, se jeho tvář zasmušila a oči potměněly odrazem duše naplněné chmurami. Měl v sobě hloubku, kterou se snažil zakrýt bezstarostným chováním, ale ona ji v něm přesto viděla.

Když se pak vrátili na nádvoří hradu, rozloučila se s dětmi, aby se mohly vrátit k učení. Poklekla, sevřela Melisandu v náručí a dlouho ji objímala, pak ji od sebe jemně odtáhla a podívala se jí do očí.

„Budu na tebe myslet každý den,“ řekla a prohrábla prsty zlaté kučery. „Nezapomeneš na mne, že ne?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla holčička pobouřeně. Pak drobná tvářička zněžněla. „Vrátíš se k nám někdy?“

„Ano,“ přikývla Rapsodie a políbila ji na tvář, „pokud budu moci.“ Věděla, že dítě touží po ujištění a nechtěla mu lhát, obzvlášť po tom, co se stalo jeho matce. S každým dnem si stále ostřeji uvědomovala vlastní zranitelnost a pravděpodobnost, že i ji samotnou může ještě před koncem této podivné tiché války potkat podobný osud. „Nevím, kdy to bude. Ale jakmile se dostanu na nějaké místo, odkud bude možné poslat dopis, napíšu vám.“

„Pořád máte v úmyslu jít na východ?“ zeptal se lord Stephen s rukama založenýma v bok a očima sklopenýma k zemi.

Zaclonila si oči před září zimního slunce. „Asi ano; já nejsem ten, kdo určuje směr.“

„Několik dnů cesty na jihovýchod stojí Dům paměti, stará cymrianská pevnost a rozhledna z počátků První flotily. Je to

nejstarší zachovalé cymrianské sídlo a kdysi v něm byla rozsáhlá knihovna.

Jako osobu lirinského původu by tě mohl zajímat strom, který tam roste. První flotila s sebou přivezla žalud velkého dubu Sagi, aby byl zasazen v nové zemi a jeho prostřednictvím došlo ke spojení posvátných stromů z obou stran světa. Zasadili jej na nádvoří Domu paměti.

Je to skutečně úchvatná historická památka a já musím s hanbou přiznat, že jsem se o něj dosud příliš nestaral; byl jsem příliš zaměstnán výstavbou Navarne. Je krutou skutečností, že ochrana Budoucnosti občas nabude vrchu nad záchranou Minulosti.“

„To je pravda.“ Rapsodie ještě jednou políbila Melisandu a otočila se ke svému vnukovi. „Bude se mi po tobě stýskat, Gwydione. Budu na tebe myslet, a když se mi podaří objevit nějaké zajímavé šípy nebo lesácké nástroje, pošlu ti je.“

„Děkuji,“ odpověděl chlapec. „A až se vrátíš, mohla bys mne naučit více o bylinách a kořincích. To už budu vyšší než ty.“

„To skoro jsi už teď,“ zasmála se Rapsodie.

„Příští rok, až mi bude třináct,“ řekl Gwydion. Rapsodie vstala a rozevřela náruč. Setrval chvilku v jejím objetí, pak se odtáhl a vzal sestru za ruku.

„Tak pojď, Melly,“ vyzval ji. Holčička ještě naposledy zamávala a nechala se odvést do hradu.

Stephen sledoval, jak děti odcházejí. Jakmile se ujistil, že jsou v bezpečí silných zdí a Roselliny péče, obrátil se k Rapsodii.

„Víš, že jsi tady vítána. Děti by byly šťastné, kdybys zůstala déle.“

Usmála se a Stephenovi změkla kolena. „Děkuji. Přála bych si, abych mohla. Vlastně jsem si jista, že by to bylo mnohem příjemnější než cokoli z toho, co nás na další cestě čeká.“

„Tak neodcházej,“ vyhrkl a vzápětí zrudl. Rozpačitě sklopil zrak. „Odpusť. Nechtěl jsem být hrubý.“

Rapsodie mu položila ruku na paži a způsobila tak, že se mu rozbušilo srdce a ruměncem na jeho tváři ještě potměněl. „Jak může být nabídka pohostinnosti hrubá?“ Hluboce si povzdechla a bylo to, jako by vítr zavzdychal s ní. „Pravda je, lorde Stephene, že ať se ocitnu kdekoli, stále se cítím ztracená. S trochou štěstí naleznu sama sebe dřív, než se k vám vrátím.“

„Dobře, prostě si pamatuj, že tady budeš vždycky doma,“ řekl lord Stephen. „Koneckonců už jsi členkou rodiny, babičko.“ Oba se zasmáli.

Vévoda uchopil její ruku, jemně ji políbil a pak ji objal paži kolem ramene, aby ji doprovodil k firbolgským přátelům.

„Kromě toho,“ zašeptal, „se musíš vrátit už jen proto, abys mi vyprávěla, jak ses ocitla ve společnosti těch dvou.“

31

Při rozhovoru se Stephenem Navarnem společníci zjistili, že opustili Kořen víceméně těsně před příchodem skutečné zimy.

V západním Rolandu se bezprostředně po změně roční doby obvykle objevoval sníh doprovázený pronikavým poklesem teploty a pak začal nepříjemný tanec oblev a sněhových bouří, který trval dva měsíce, načež opět plnou silou uhodily mrazy. Nyní právě končilo období oblev a už bylo možné pozorovat první známky blížící se změny počasí.

Ale když vyrazili z Haguefortu, aby se podle Stephenova podrobného popisu vydali na cestu k Domu paměti, byl den sice chladný, ale jasný a slunečný a ze stromů, pod nimiž procházeli, na ně občas spadla kupka tajícího sněhu.

Firbolgové zpočátku neprojevovali o Dům zájem, ale změnili názor, když se dozvěděli, že byl první vojenskou pevností První vlny. Achmed si byl jist, že dokáže provést rozbor konstrukce a

zařízení pevnosti a na tomto základě určit podmínky, za jakých jej Cymriané vybudovali.

„A k čemu nám to bude?“ zeptala se Rapsodie podrážděně. Cítila prázdnotu v dlani, jíž se celé ráno držela drobná ručka.

„Mohlo by nám to poskytnout lepší představu o tom, co – pokud něco – je následovalo,“ řekl Achmed.

Pěvkyně se prudce zastavila a popadla ho za loket. „Chceš říct, že si myslíš, že je něco pronásledovalo?“

Achmed se otočil, aby jí viděl do očí. Výraz jeho tváře byl klidný a rozvázný.

„Zní to pravděpodobně, obzvlášť po příběhu Stephenova zabitého přítele.“

Rapsodie se rozhlédla. V tichém lese, který jí ještě před okamžikem připadal naprosto pokojný, se náhle skrývala hrozba, pocit hrůzy. Když se otočila zpátky ke svým přátelům, zjistila, že na ni zkoumavě hledí dva páry pronikavých očí.

„Co je, slečinko? Něco se děje?“

Zhluboka se nadechla. „Je možné, že přítel lorda Stephena není mrtvý?“

Oba Firbolgové zamrkali. „Možné je všechno, ale mně to připadá nepravděpodobné,“ řekl Achmed. „Proč? Slyšela jsi něco, co mně uniklo?“

„To ne,“ připustila. „Je to jen pocit a ještě k tomu nejasný, jako kdyby z něho zůstala naživu jen část. Opravdu to nedokážu vysvětlit.“

„Dobře, nemám v úmyslu brát tvoje pocity na lehkou váhu, protože už se u tebe projevíly jisté známky jasnovidnosti, ale myslím, že Stephen i Chaddyr mají se smrtí dost zkušeností na to, aby ji byli schopni správně rozpoznat.“

„Asi máš pravdu,“ přikývla Rapsodie a znovu vykročila. Někdy se jí zdálo, že stráví celý život nekonečným putováním a vždycky dojde do cíle cesty, jen aby se tam dozvěděla, že je třeba jít dál. Svým způsobem byla tato nová země, tento hluboký tichý les jen Kořenem v jiné podobě.

Hvězdy nad ní se zdály být tak blízko, že se jich skoro mohla dotknout. Radostně vztáhla ruce k nebi.

Nejjasnější hvězda se zachvěla, jako by se ve větru třásla zimou. Pak začaly jedna za druhou padat, ale nekřížovaly slepě oblohu, nýbrž se měkce spouštěly teplou nocí jako třpytivé sněhové vločky.

Chytej je! Drž je pevně.

Zaševlení větru jejími rozevřenými prsty. Elektrické mravenčení v dlaních, jak na ně dopadaly drobné hvězdy. Ruce sevřené v pěst.

Mám je. Mám je!

Paprsky světla pulsující mezi prsty. Její kůže, průsvitná v jejich záři. Extáze.

Pak pálení v dlaních, náhlá temnota mezi prsty.

Rozevřela ruce. Propálené díry v dlaních, pach ožehlého masa.

Ne. Ne, bohové, ne. Prosím.

Mihotání světla. Zvlněná vodní hladina. Hvězdy zářící v kruhu kolem dlouhé temné štěrbin. Syčení uhlíků hořících v lučním potoce. A znovu temnota.

Rapsodie se s pláčem probudila uprostřed noci. Byl to starý sen ze smutných dob; už na něj skoro zapomněla. *Proč teď?* pomyslela si nešťastně, štkajíc co nejtíšeji, aby neprobudila spící muže. Otočila se na břicho a zabořila tvář do přikrývky.

Vzápětí ucítila silné prsty, jak jí vzhledem ke své velikosti překvapivě jemně odhrnují vlasy.

„Slečinko? Si vzhůru?“

Přikývla, ale hlavu nezvedla. Jakmile Grunthor usoudí, že je v pořádku, možná ji nechá být a vrátí se ke spánku.

„Něco pro tebe mám. Sedni si.“

Rapsodie si unaveně povzddechla a otočila uslzenou tvář k usmívajícímu se seržantovi. Jeho úsměv byl nakažlivý a

neodolatelný, i když jí dost dlouho trvalo, než si na něj zvykla. Slabě mu jej oplatila.

„Omlouvám se, Grunthore.“

Odfrkl si. „Nemusíš, milostslečinko; myslel bysem, že už to po tak dlouhý době víš. Dej mi ruku.“

Neochotně ho poslechla, ale když ji zvedal do sedu, přála si, aby ji nechal spát. Prohrábla si vlasy, které jí splývaly do obličeje, a nepřítomně si je odhrnula dozadu. Grunthor jí cosi položil do klína.

Mělo to podivný tvar a bylo to tvrdé, ale hladké jako hedvábí. Zvedla to, aby se na to podívala; byla to lastura.

„Přej tydle věci zpívaj, ale já nic neslyším. Zní mi to tak dutě. Dej si to k uchu.“

„Kde jsi to pro všechno na světě sebral?“ zeptala se Rapsodie užasle, zatímco převracela lasturu v dlaních a zkoumala ji ze všech stran.

Obří Bolg si znovu lehl. „U moře. Uvázla v písku mezi těma vrakama, jak sme ti o nich vyprávěli. Vzpomněl sem si na tebe a že by se ti mohla líbit, zvlášť když máš takový divoký sny.“

V očích se jí znovu zaleskly slzy. „Jsi ten nejúžasnější Bolg, jaký kdy žil, víš to?“

Jsi ta nejúžasnější dívka na celém světě.

„To je jasná věc,“ prohlásil Grunthor samolibě. Rapsodie se zasmála a zamrkala, aby vypudila z očí slzy. „A teď si zase lehni a dej si ji k uchu. Možná tě ukolíbá ke spánku.“

„Děkuji ti; udělám to. Dobrou noc.“

„Dobrou, vévodkyně. Popřál bysem ti sladký sny, ale –“

Rapsodie se znovu zasmála a uložila se k spánku, naslouchajíc šumění lastury. Ve snu pak viděla mořské vlny narážet s hukotem na pobřeží, hejna křičících racků a vzdálený obraz dlouhé temné štěrbiny, hadí zornice jediného osamělého oka.

Po třech dnech minuli další orientační bod, o němž se jim Stephen zmínil, a potvrdili si, že stále udržují směr k Domu paměti. Les tady vypadal trochu jinak, stromy rostly podél starých stezek, které působily dojmem, že po nich už dlouho nikdo nešel.

Starý les postupně ustupoval mladšímu porostu. Topoly, borovice a břízy dusily starší duby, jasany a javory. Skvrny sněhu jako by napodobovaly vzory na loupající se kůře bříz a přispívaly ke strašidelné atmosféře místa.

Tající sníh v noci mrzl, takže se na povrchu vytvořila lesklá ledová křusta. Rapsodie s Grunthorem ji při každém kroku lámali a jejich chůzi tak doprovázel hlučný praskot; tvořil ostrý protiklad k Achmedovu naprosto tichému pohybu. Čím déle šli lesní stezkou, tím více se ochlazovalo, až Rapsodie zjistila, že se její dech mění v páru. Jako by obleva, která panovala ve zbytku země, do hlubokého lesa kolem Domu paměti ještě nepronikla.

Rapsodie si tiše pískala do kroku. Rozbřesk přilétl na křídlech čerstvého větru, a tak naladila melodii na něj ve snaze zaplašit šero zatažené oblohy.

Oslivý kontrast bílého sněhu a temných stromů na ni působil dojmem čisté, ale zlověstné krásy, která jako by v sobě něco tajila. Rapsodie si v duchu vynadala za to, že se svým přátelům zmínila o Gwydionovi; jejich přehnaná obezřetnost, hraničící až s posedlostí, jí kazila jinak pokojnou cestu.

Čas od času Grunthor zpomalil, rozhlédl se a naklonil hlavu, jako by naslouchal vzdáleným hlasům. Kývl na Achmeda, který rovněž napjal sluch, ale pak pokrčil rameny. Nato obr s povzdechem opět zrychlil krok. Pokaždé, když se zastavili, Rapsodie přestala hvízdát. A každé, když zase začala, ztratila její melodie něco ze své veselosti, až se z ní stal pomalý, zasmušilý popěvek.

Nakonec zůstal Grunthor stát, rozhlédl se a pak se zadíval přímo před sebe.

„Tam je něco zlého.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se Rapsodie. Achmed už držel v rukou cwellan.

Obr zamžoural do slunce. „Nevím, slečinko, ale je tam něco zlého. Cejtím něco zkaženého a tam dál je to ještě horší.“ Ukázal směrem, jímž pokračovala stezka. Všichni tři se tam zadívali.

„Co je to – lidé? Zvířata?“ Achmed se ohlédl.

„To nevím,“ zopakoval Grunthor. „Jako by země byla nemocná.“

„Sklon se ke mně.“ Rapsodie přejela dlaní po obrově čele. Bylo rozpálené a pokryté potem. „Země není nemocná, Grunthore, ty jsi nemocný.“

„Možná jsou nemocní oba,“ poznamenal Achmed, který se pomalu otáčel dokola a znovu naslouchal. Ale slyšel jen ticho lesa. „Grunthor je spojen se Zemí; viděli jsme to, pamatuješ? A jestli je tady něco, co otrávilu půdu, nebylo by divu, kdyby to zasáhlo i jeho. Připrav si tu svoji ocelovou pochodeň.“

Rapsodie přikývla a uchopila jilec meče, ale nevytasila jej. Grunthor pevněji sevřel válečnou sekeru.

Achmed zavřel oči a soustředil myšlenky na stezku, tak jako to kdysi dělal se svými lidskými terči. Vnitřním zrakem teď jakoby z výšky viděl sám sebe i své společníky a okolní svět, který se ohýbal v podivném úhlu.

Před nimi se vinula stezka, zacloněná větvemi a šlahouny ostružin, které se mísily se stíny vrhanými světlem, jež propustily koruny stromů. Achmed použil schopnost, kterou získal v nitru Země. Jeho zrak se rozlétl rychlostí střely z cwellanu a ze stromů zůstala jen rozmazaná šmouha.

Omračující rychlostí sledoval zákruty stezky a vyhýbal se padlým stromům. Najednou obraz zahrnul na mýtinu, kde se rozkládal velký dům s věží v jednom rohu. Po obou stranách dveří stál těžce ozbrojený voják. Obraz se zastavil, ale nepohasl. Namísto toho jej zalilo rudé světlo a strážé jako by se proměnily v pouhé temné stíny.

Achmed ucítil, jak se mu zrychluje tep, když se jeho srdce začalo přizpůsobovat cizímu tlukotu. V uších mu bušila krev, jak se mu zároveň zvýšil tlak, a už se v ní ozýval rytmus onoho neznámého cizího srdce.

Znal tento pocit většinu svého života; dávno předtím, než mu bylo ukradeno jméno, si z něj udělal živnost. Uvědomoval si své pouto s krví, pouto, které ztratil, když procházel ohněm znovuzrození v jádru Země. Nebylo to úplně stejné jako dříve, ale podobné; pouto opět ožívalo. Ale když se jeho vnitřní zrak utopil v temné červeni, která mu zaplavila mysl, rozbolela ho hlava a žaludek se mu sevřel strachem.

Grunthor měl pravdu; to, co se skrývalo za oněmi dveřmi, bylo zvrácené, zlé. S jistou námahou vyhnal obraz z mysli a vrátil smysly zpět do vlastního těla. Náhle vyvedený z rovnováhy se zapotácel a ucítil, jak mu do hrdla stoupla žluč. Padl na kolena a začal zvracet.

Rapsodie k němu okamžitě přiskočila, uchopila ho za ramena a zalapala po dechu, když se bělostný sníh zbarvil krvavou červení. Achmed se rozkašlal, pak chvíli zhluboka oddechoval a snažil se zbavit posledního zbytku obrazu, který mu dosud přetrval v mysli. Nakonec vzhlédl do Rapsodiiny ustarané tváře.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Rapsodie úzkostně.

„Myslím, že to přežiju,“ řekl a těžce polkl.

„Co se stalo? Co jsi viděl?“

„Dům je opravdu tímhle směrem a Grunthor má pravdu, je tam něco zásadně zlého.“ Grunthor mu podal ruku a pomohl mu na nohy. Dhracian se předklonil, opřel si ruce o kolena a několikrát se zhluboka nadechl. Pak se opět napřímil. „Na stezce je všechno v pořádku, ale jakmile jsem uviděl Dům, zalil se mi zrak krví. A ještě se tam ozýval tep. Vnímám jsem jej skoro stejně jako kdysi na Ostrově.“

„Ale já jsem myslela, že jsi říkal, že jsi ztratil spojení s krví,“ zamračila se Rapsodie.

„Říkal. Ztratil. Tohle nebylo úplně totéž.“

„Možná to je způsob, jak cejtíš věci skrz krev tady v novém světě,“ poznamenal Grunthor.

„Protože to je nový svět, neměl bych být schopen cítit skrze krev vůbec *nic*. Pamatuješ si, že bych někdy předtím zvracel?“ Seržant zavrtěl hlavou.

Studený vítr vmetl Rapsodii do očí spršku ledových krystalků. V pohledu na dva nemocné a roztřesené Bolgy, o nichž se tak dlouho domnívala, že jsou nezničitelní, bylo něco děsivého. Několikrát se pomalu nadechla s nadějí, že se jí podaří alespoň trochu uklidnit vlastní divoce bušící srdce. Hluboko v nitru věděla, že musejí jít a zjistit, co se skrývá uvnitř starobylého domu.

„Možná že až se dostaneme blíž, budeme schopni přijít na to, co se tam děje,“ řekla.

Grunthor si otřel pot z čela a upřel na ni pohled. „Promiň, milostivá vévodkyně, ale proč bysme to dělali? Chci říct, že mi nějaká trocha potíží nevadí, ale nevidím důvod, proč bysem se měl hrnout do nějakýho nebezpečí hlava nehlava.“

„Ne, ona má pravdu,“ podpořil ji Achmed. Přejel si hubenou roztřesenou rukou přes rozcuchané vlasy.

„Nikdy bych nečekala, že tě uslyším tohle říct,“ přiznala Rapsodie.

„Tak si dej pozor, aby ti to nestouplo do hlavy,“ zabručel Achmed. „Potřebujeme vědět, proč se mi tak najednou vrátilo spojení s krví a z čeho jsi onemocněl, Grunthore. Potřebujeme si být jisti, že to není náš starý problém, který nás pronásleduje i tady na novém místě. A jediný způsob, jak to zjistíme, je prozkoumat to.“

Rapsodie zalovila ve svém vaku. „Mám tady libavkové listy; měly by ti uklidnit žaludek. A když chvílku počkáte, dám vám každému mokrý kapesník, abyste se mohli otírat.“ Nabrala do dvou lněných šátečků trochu sněhu, podržela je v rukou a soustředila se na oheň ve svém nitru. Vzápětí snih roztál a vsákl do kapesníků, které Rapsodie podala oběma Bolgům.

I v sevření nevolnosti se Achmed přiměl k úsměvu. „Vidím, že už ti nedělá potíže využívat svoji novou schopnost,“ řekl. „Zdá se, že sis na ni nakonec přece jen zvykla.“

Rapsodie úsměv opětovala a podala mu libavkový list. „Žvýkej ho. Měl jsi pravdu. Dej si pozor, aby ti to nestouplo do hlavy.“

„Tak jo, můžem jít,“ prohlásil Grunthor a otřel si čelo a tváře.

„U vchodu stojí na stráži dva vojáci, se kterými si budeme muset poradit,“ dodal ještě Achmed.

„Počkej; co to znamená, poradit si?“ zeptala se Rapsodie nervózně. Grunthor s Achmedem se na ni nevěřicně podívali. „Co když s tím zlem nemají nic společného, co když nic špatného neudělali?“ Oba muži na ni dál zírali. „Nemůžeme zabít nevinné lidi jenom proto, že nám stojí v cestě.“

„No, slečinko, to nikdy –“ začal Grunthor, ale Achmedův rychlý pohled ho zastavil.

„Poslouchej,“ řekl Achmed netrpělivě, „zdá se, že máš Stephena ráda. Zmínil se ti o nějakých strážích u toho památníku, nebo ne?“

„Ne.“ Ruka, kterou položila na jilec meče, se jí začala třást.

„Co ti to říká?“

„Nic přesvědčivého,“ odpověděla rychle. „Mohou na tom místě pátrat, stejně jako my. Co když slouží někomu důležitému? Opravdu chceš po tom, čím vším jsme prošli, skončit zase jako psanec?“

Achmed si podrážděně povzdechl. „Co tedy navrhuješ, ó, moudrá?“

„Můžeme zkusit si s nimi promluvit.“

Grunthor otevřel ústa k námitce, ale Achmed ho zarazil.

Chvíli si prohlížel Rapsodiinu tvář, zelené oči, ladící s barvou nového jehličí a třpytivé jako větve zasypané ledovými krystalky. Rty podobné okvětním plátkům růží měla odhodlaně sevřené, ale dokonale čisté čelo prozrazovalo její úzkost jemným nakrčením. Za normálních okolností vypadala čarokrásně, ale s dodatečným

půvabem způsobeným starostmi bublajícími pod oním hladkým povrchem byla prostě hypnoticky neodolatelná. Tohle by mohla být dobrá zkouška její moci.

„Jsi ochotná si s nimi promluvit sama?“ zeptal se nakonec. „Grunthorovi a mně se obvykle nedostává nejlepšího přijetí, když někde zaklepeme na dveře.“

„Ano.“

Dhracian se ještě jednou ohlédl na Grunthora. Seržant se tvářil rozhodně odmítavě, ale neřekl nic.

„Tak dobře, zkusíme to po tvém,“ zamumlal Achmed. „My se schováme v křoví a budeme tě krýt.“

Rapsodie se nepřesvědčivě usmála.

„V pořádku,“ řekla.

32

Den začal ustupovat mlhavému soumraku. Dávno předtím, než obloha potemněla, se v lese rozhostilo hrobové ticho. Nebyl slyšet ani zpěv ptáků, ani šramot způsobený jakýmkoli živým tvorem. Dokonce i vítr se utišil. Jedinými zvuky, které rušily naprosté ticho, bylo praskání větví pod vahou sněhu a občasné žuchnutí, jak těžký sníh, který ohnul některou větev tak, že se na ní už neudržel, dopadl na zem.

Nakonec došli k mýtině lemované hustým trnitým křovím. Rapsodie si nepřítomně všimla, že to je ostružiní, ačkoli se na pichlavých šlahounech nenacházely žádné plody. Za houštím se rýsoval temný stín, zdálo se, že dům, přestože to přes křoviny bylo dost těžké určit.

Opatrně postupovali kupředu, kradli se podél okraje stezky, až nakonec byli schopni dohlédnout za houští. Na mýtině stál dům, příliš velký, než aby si jej mohli splést. Dorazili na místo, které hledali. V jednom rohu se vypínala kamenná věž shlížející

na čtvercové nádvoří obehnané ze všech stran zdmi, podél nichž byly rozestavěny stráže.

Na nádvoří rostl bezlistý strom, který z dálky Rapsodii připadal spíše mrtvý než spící. U Llaurona se jí dostalo vynikajícího školení v posuzování zdraví stromů a tento vypadal jako zadušený chorobou.

Stěny nádvoří byly postaveny z bílého kamene pokrytého dlouholetým porostem mechů a lišejníků. Střechu domu tvořily břidlicové tašky a velké vstupní dveře byly pootevřené, jako by někdo uvnitř čekal návštěvníky.

Achmed a Grunthor se rozdělili a každý z jedné strany začali lesním porostem obcházet mýtinu. Rapsodie nikdy nepřestávala žasnout, jak tiše se dokázali pohybovat v hustém houští a jak nesnadné je bylo upozorovat, obzvlášť vzhledem ke Grunthorovým obřím rozměrům. Tiše se pomodlila, aby je nikdo nezahlédl, a otočila se k domu.

Dveře střežili dva vojáci ozbrojení dlouhými kopími a oblečení do kroužkové zbroje. V oknech s otevřenými okenicemi nebyla v houstnoucím šeru vidět žádná světla. Jediným zvukem bylo jemné škrábání dlouhých větví bílých bříz, které sahaly z okraje mýtiny a otíraly se o stěny a střechu Domu paměti. V jednom okamžiku měla Rapsodie dojem, že zaslechla zdušené zasténání, ale pak usoudila, že to asi byl vítr.

„Jsi připravená? Snaž se postavit tak, abychom tě měli na očích.“ Vypadalo to, jako by jí Achmed šeptal tato slova přímo do ucha, ačkoliv stál několik stop za ní. Očividně už se vrátil z obhlídky okolí. Přikývla a on opět vklouzl do stínů a přesunul se na druhou stranu stezky. Grunthor si připravil sekeru k útoku. Rapsodie se zhluboka nadechla, pak vystoupila z křoví a vykročila ke dveřím.

Oba muži na ni okamžitě namířili kopí. Rapsodii se nervozitou skoro zatočila hlava. Usmála se na ně a zaplavil ji uvolněný klid. Neurčitě si uvědomila, že cítí pach rozkládajícího se masa.

„Bud’te zdraví,“ řekla mile. Účinek na vojáky byl okamžitý: téměř upustili kopí a jeden z nich se viditelně roztřásl, jako by upadl do transu. „Mohli byste mi říct, jestli je tohle Dům paměti?“

První muž omámeně přikývl. Rapsodie si všimla, že druhý tak rychle v pozornosti nepolevil. V něm vycítila silnější, téměř spalující touhu, z níž se jí udělalo nevoľno.

„Tak to bylo docela snadné,“ řekla a zářivě se usmála. Teď už se trásly i ruce druhého vojáka. *Proměna, již jsem prošla ve Velkém ohni, mne musela poznamenat tak, že je hrůza se na mne podívat*, pomyslela si užasle. Tyto vojáky určitě nemohla zastrašit její drobná postava.

„Mám se tady setkat s přáteli. Neviděli jste je náhodou?“ Rapsodie pečlivě volila slova pro případ, že by Achmed a Grunthor byli při svém pátrání v okolí zpozorováni.

„Ve – vezmeš si mě za muže?“ vypravil ze sebe první voják.

Rapsodie zamrkala a pak se zasmála. Představila si, jak by asi zareagoval Grunthor, kdyby se nacházel dost blízko, aby jeho slova slyšel.

„Víš,“ naklonila se k němu důvěrně, „nemyslím, že by se mému příteli líbilo, jak tady se mnou žertuješ. Má mne hodně rád a asi by se rozzuřil, kdyby si myslel, že mne někdo uráží.“

Muž v panice vytřeštil oči. „Ne, slečno, já –“

„Mimochodem, viděl jsi ho? Jsem si jista, že bys ho poznal, vypadá poněkud – no, děsivě.“

Oba vojáci si vyměnili pohledy a Rapsodie si všimla, že jim v očích zableskl strach. Zdálo se, že její slova pro ně mají význam, který nezamýšlela.

Druhý voják sebral odvalu k řeči. „Ty jsi tedy přišla, aby ses setkala s *ním*? Ne, není tady, slečno, ale je očekáván dnes v pozdějších hodinách. Pojď, prosím, dovnitř a počkej na něho v teple; můj přítel tě nechtěl urazit.“

První muž klopýtavě couvl, otevřel dveře dokořán a podržel ji je. Rapsodie se ohlédla, ale tam, kde původně byli Achmed a Grunthor, neviděla nic.

Jeden z mužů varovným výkřikem upozornil ostatní strážce na její přítomnost. Rapsodie skoro slyšela Achmedovu nadávku, již ji ve svém úkrytu bezpochyby počastoval.

Nenuceně položila dlaň na jilec meče a následovala vojáka přes práh. Vstoupili do potměšilé síně s těžkými dveřmi na obou stranách a otevřeným portálem před nimi, který vedl do velké zahrady. Rapsodie se zastavila a zbledla hrůzou.

Do nosu ji uhodil těžký puch rozkladu. Ve vzduchu se vznášel téměř viditelný oblak odporně nasládlého pachu doprovázeného hnílobným puchem zkaženého masa. Rapsodie se rozkašlala, přitiskla si dlaň na ústa a křečovitě spolkla žluč, která se jí drala do hrdla. Ale zápach nebyl ničím v porovnání s tím, co vzápětí spatřila.

Zahrada na nádvoří byla velká a mrtvý strom stál přesně uprostřed. Sníh kolem něj byl pokryt rudými skvrnami, takže vypadal, jako by po něm někdo rozesel okvětní plátky růží. Uprostřed dvora se tyčily dva velké dřevěné rámy, jaké Rapsodie vidávala při porážkách prasat.

Mezi nimi stál velký kamenný oltář pokrytý tmavými skvrnami. Do jeho spodní části byl vytesán kanálek, který vedl k pečlivě opracovanému korytu. K němu se připojovala dvě další koryta, vedená od kádí umístěných pod porážkovými rámy.

Tyto tři žlaby se ve složitém propleteném vzoru táhly až velké mosazné mise zčernalé ohněm. Také na těchto korytech lpěly temné skvrny a v obou kádích se leskly kaluže černé husté tekutiny.

O zdroji a povaze oné tekutiny nemusela Rapsodie dlouho přemýšlet. Na rámech nad káděmi visela hlavou dolů dvě dětská těla a třetí leželo na oltáři. Děti, které visely na rámech, měly proříznutá hrdla a zápěstí. Rapsodii se zvedl žaludek a zatočil se s ní svět.

Stráže od ní takovou reakci očividně neočekávaly. Muž, který šel před ní, se s tázavým výrazem ve tváři otočil a za sebou zaslechla, jak druhý voják rychle mění pozici, jako by se chystal k útoku. Pak jen tiše zasvištěly střely z Achmedovy zbraně a muž za jejími zády se zhroutil.

Okamžitě vytasila Denní hvězdu Clarion. Zvuk meče vytahovaného z pochvy připomínal melodický tón lesního rohu. Čepel zaplanula a rozzářila se jasněji než kdykoli předtím.

Když vytasila meč, pokusil se zbývající voják o zoufalý a špatně provedený výpad. Plameny Denní hvězdy Clarionu se divoce roztančily.

„Pust' to kopí!“ vykřikla dívka hlasem zastřeným zlobou a strachem.

Voják zaútočil. Rapsodie uskočila před hrotem chabě vedené zbraně a okamžitě se vrhla do protiútoků, jak ji to učil Grunthor. Denní hvězda Clarion lehce vnikla do mužovy hrudi, narážejíc jen na nepatrný odpor, když protínala žebra. K odpudivému zápachu ve vzduchu se přidal ještě puch spáleného masa.

Muž překvapeně vytřeštil oči. Otevřel ústa, jako by chtěl vykřiknout, ale nakonec mu z nich unikl jen vzlykavý vzdech, jak žár živelného meče obrátil jeho plíce v popel.

Rapsodie ho zachytila a zmírnila jeho pád. Tvář se mu stáhla smrtelnou křečí. Oči, už hledící do jiného světa, se strachem a zmatkem pátraly v její tváři a ona v nich četla otázku, jež tvořila mužovu poslední myšlenku: *Co se to děje?*

Tatáž otázka si razila cestu její vlastní mysli. Nechala bezvládné tělo s doutnajícím ranou klesnout a pak si náhle uvědomila tichý syčivý zvuk, jak meč peklo maso trupu. S hrůzou jej vytrhla z rány a hodila na zem, přestože jilec stále zůstal chladný. Zadívala se na tělo a zatmelo se jí před očima.

„Co je?“ zašeptal za ní Achmed. Neslyšela, jak přišel. Otočila se a uviděla ho, jak se s Grunthorem po boku rozhlíží po zahradě.

„Je mrtvý,“ odpověděla roztřeseným hlasem.

„Ano. V práci s mečem se lepšíš.“

„Ještě nikdy jsem nikoho nezabila.“

„Tak jsi to udělala teď“, pokrčil Achmed rameny. „Pojďme dál.“

Rapsodie se zhluboka nadechla a přikývla. Bylo nezbytné to udělat; *je třeba jít dál*, pomyslela si, když se vrátila pohledem k děsivé scéně v zahradě. Achmed jí pokynul, aby zvedla ze země meč.

„Viděla jsi tu někoho?“

„Ne, ale někdo tu je, přinejmenším jeden, a další lidé jsou očekávání“, řekla. Dotkla se chladné oceli čepele, na níž nebylo ani stopy po krvi, a se zachvěním ji vrátila do kamenné pochvy.

„No tak to můžem jít vyřídít“, zavrčel Grunthor. Zavřel vstupní dveře a zatarasil je velkou kládou, která stála opřená o zeď vedle nich. „Tak, pane, mám dojem, že víme, proč ožilo tvoje pouto s krví.“

„Pojďme zjistit, kdo tu ještě je“, řekl Achmed a odvrátil zrak od krvavé scény. Otočil se k bočním dveřím a kývl hlavou.

Rapsodie s Grunthorem se postavili po obou stranách dveří a na Achmedův pokyn do nich Grunthor udeřil pěstí. Rozlehl se zvuk tříštěného dřeva a pak temná rána, jak dveře vyražené ze závěsů dopadly na zem. Achmed nevystřelil. Dívali se do prázdné místnosti.

Byla to dlouhá síň s dřevěným leštěným nábytkem, který svým vzhledem působil téměř živočišně. Střed podlahy pokrýval rozměrný tkaný koberec, jehož jeden roh a podlahu kolem něj hyzdila temná skvrna. Dlouhá řada oken vedla na nádvoří, kde viděli zrudlý sníh.

Achmed přešel místnost, sklonil se k temné skvrně na koberci a dotkl se jí. Byla dávno zaschlá, možná několik let, ale on okamžitě poznal, že je to krev. Někdo tu byl zabit a krev volně prýštila z těla, než bylo odstraněno.

Grunthor zůstal stát u dveří. Přál si, aby měl více místa pro sekeru, ale věděl, že dokud jsou uvnitř domu, bude bezpečnější držet v ruce krátký meč. Při pohledu z okna cítil hluboko v

útrobách uzel, který se utahoval až k pocitu nevolnosti, ačkoliv byl zvyklý nebrat podobné pocity na vědomí.

Rapsodie přeběhla k dalším dveřím a zaposlouchala se. Po chvíli zavrtěla hlavou.

„Nic. Co teď?“

„Jdeme dál,“ řekl Achmed a postavil se před dveře. Ostatní dva zaujali stejné pozice jako u těch prvních a zopakovali předchozí akci. Když se dveře otevřely, spatřili jen prázdnou zeď, a tak museli vstoupit, aby viděli, co je uvnitř.

Ocitli se ve Velké síni Domu, obrovské místnosti, která se rozprostírala až k hlavní věži budovy. Jednu stěnu zabírala řada oken, rovněž obrácených na dvůr, na další visely gobelíny, kdysi krásné a pestré, nyní zašlé, vybledlé a znečištěné výkaly.

Na vzdáleném konci síně se zvedalo velkolepé schodiště; vedlo k něčemu, co kdysi patrně tvořilo část obranného systému, ale nyní z toho zbyl jen otevřený průchod.

U stěny s gobelíny stál trůn vyrobený z kostí. Stehenní a pažní kosti, žebra a páteře byly svázány a sestaveny dohromady tak, aby vzniklo hrůzostrašné křeslo, korunované sedmi lebkami, na jehož sedadle spočíval rudý sametový polštář.

Uprostřed místnosti se krčila skupina dětí, které ustrašeně zíraly na trojici, jež právě vtrhla dovnitř. Oči jim v pološeru blýskaly jako smečce zbitých vyhladovělých vlků.

Byly to děti lidské i lirinské různého věku, oblečené do více či méně rozedraných cářů. Jejich kotníky vězely v železných okovech, spojených navzájem těžkými řetězy.

Tváře i těla měly plné šrámů a pohmožděnin, v očích otupělé výrazy těch, kdo viděli hrůzy, jakých by neměl být svědkem žádný smrtelník. Trásl se zimou, jež dovnitř pronikala širokými závěsy a otevřenými dveřmi. Žádné z nich nepromluvílo a dokonce ani nevykřiklo, jen mlčky tékaly očima mezi Rapsodií a oběma muži. Děti z Navarne.

Při pohledu na drobné tváře, jejichž výraz ztuhl někde mezi nadějí a hrůzou, se Rapsodiino srdce naplnilo soucitem. Když spolu s oběma Bolgy vnikla vyraženými dveřmi do místnosti, začali se všichni malí zajatci třást, les lidských listů v ledovém větru.

Ale kromě neovladatelného chvění zůstaly všechny bez hnutí s výjimkou jedné poněkud starší dívky, možná šestnáctileté, která se svázanýma rukama i nohama seděla uprostřed skupiny. Ta upřela ke dveřím zuřivý pohled, zazmítala se, ale pak zamrkala a uklidnila se.

„Nebojte se, přišli jsme vám pomoci.“ Rapsodie je obdařila svým nejněžnějším úsměvem, zatímco se Achmed a Grunthor rozběhli přes místnost ke dveřím na protější straně. „Vezmeme vás odsud a odvedeme domů.“ Děti na ni němě zíraly.

Rapsodie se otočila k Achmedovi. „Měl některý z těch vojáků klíče?“

„Na to teď není čas. Pojdme zjistit, kdo tenhle ten zábavní podnik vede.“

„Je jich nejmíň devět,“ ozvalo se z hloučku. Byla to ta dívka se spoutanýma rukama. Když mluvila, vypadala nervózně.

„Víš, kde jsou?“ zeptala se jí Rapsodie.

„Ne,“ odpověděla dívka. „Ale přicházejí tamtěmi dveřmi.“ Ukázala bradou ke dveřím, k nimž mířili oba muži. Grunthor odložil sekeru a vytasil krátký, ale široký a těžký meč. Pak se s Achmedem postavili ke dveřím, aby je společně vyrazili.

„Děkuji ti a neboj se,“ řekla Rapsodie. „Osvobodíme vás, až se vrátíme.“ Znovu se na celou skupinu povzbudivě usmála.

„Hlavně jim neříkejte, kdo mluvil, jestli vás zajmou,“ poznamenala dívka nevrle.

Rapsodie mávla rukou k oběma Bolgům. „Tím bych se příliš netrápila. Jak se jmenuješ, drahoušku?“

„Jsme připraveni,“ sykl Achmed u dveří.

„No, rozhodně ne *drahoušek*,“ odsekla dívka vzdorně.

„Jmenuje se Jo!“ ozvala se hezká, asi šestiletá holčička.

„Řekla jim to, když jí začali mačkat palce. Já jsem Lizetka.“

Jo po ní šlehla zlostným pohledem, ale holčička jí nevěnovala pozornost. Zdálo se, že je naprosto okouzlena Rapsodií, neschopna spustit z lirinské Pěvkyně oči.

„Už jsi skončila?“ zeptal se Achmed.

„Vrátíme se,“ řekla Rapsodie dětem. Použila pojmenovatelskou metodu pravdivé řeči a hned si všimla, že se jim do očí vrátila trocha důvěry. Poslala jim ještě vzdušný polibek a šla se připojit ke svým společníkům. Starší dívka si něco tiše zamumlala, ale Rapsodie jí nerozuměla.

Její pozornost zaujal křik a dusot nohou z vedlejší místnosti. Rychle se postavila na své místo u dveří, které se vzápětí rozlétly. Do síně se vříteli dva muži ozbrojení kopím a zjistili, že stojí tváří v tvář Achmedovi a jeho cwellanu.

Rapsodie uslyšela nyní už důvěrně známé svištění střel a koutkem oka zahlédla stříbrnou šmouhu tenkých kotoučů, jež prolétly mezi oběma muži do dveří a dál.

Střílí na lidi v místnosti, pomyslela si s obdivem; nikdy nepřestávala žasnout nad rychlostí a jistotou Achmedových rukou, když znovu nabíjel zbraň. Ale to, co kdysi bylo jen rozmazaným vírem pohybů, nyní dokázala vidět zřetelněji.

Zaútočila na bližšího z obou mužů, kteří se vrhli na Achmeda, a vrazila mu hořící čepel Denní hvězdy Clarionu do boku. Upadl a začal se svíjet. Grunthorovo široké máchnutí obouruč následovalo jen okamžik po jejím útoku a těžký meč hladce oddělil hlavu druhého muže od těla. Rapsodie se musela nutit, aby zůstala soustředěná na to, co dělá; hrůza okolního dění v ní vyvolávala pocit, že je jen nezúčastněným divákem něčeho, co se jí vůbec netýká.

Achmed rozrazil dveře. „Běžte,“ rozkázal. V příštím okamžiku se skoro srazila s Grunthorem, jak se oba najednou

snažili dostat do místnosti, ale podařilo se jí uhnout obřímu Bolgovi z cesty dřív, než ji rozšlápl.

Uvnitř na ně čekal další děsivý výjev; tentokrát byl jejich vlastním dílem. Na podlaze leželo šest těl.

Uprostřed místnosti stála žena oblečená v bílém, která zoufale křičela rozkazy na hrstku mužů sbíhajících z velkého kamenného schodiště, jediné další přístupové cesty do místnosti, jejíž kamenné stěny lemovaly police plné knih a svitků. Dalším nábytkem zde bylo několik pečlivě rozmístěných křesel a velkých stolů.

Rapsodie s Grunthorem vrazili dovnitř a rychle změnili směr tak, aby nepřekáželi Achmedovi ve střelbě. Grunthorovi, který přitom řval z plných plic, stačilo pět kroků, aby se ocitl uprostřed místnosti. Jakmile vojáci uviděli a uslyšeli nestvůrného obra, ztuhli hrůzou.

Rapsodie se rozběhla k ženě v bílém, jejíž oči se rychle odtrhly od Grunthora a naplněny zuřivou nenávistí se obrátily k ní.

Žena pozvedla jedinou zbraň, kterou podle všeho u sebe měla, zlověstně vyhlížející obsidiánovou dýku, a zaujala bojový postoj. Rapsodie poznala ve zbrani obětní nástroj, užívaný při rituálech sloužících zlu. I její vlastní oči nabyly výrazu nenávistné zuřivosti, když si uvědomila, že tato žena musela být osobou, která umučila děti na dvoře.

Vedena vztekem, který v ní vzkypěl, máchlá mečem tak mocně a rychle, že by na ni byl Grunthor pyšný. Žena však uskočila a zaútočila dýkou.

Divokost vlastního výpadu vyvedla Rapsodii z rovnováhy, takže nestačila uhnout a ucítila ostrou bolest, jak jí dýka vnikla do ramene. Ucukla a bolestně zalapala po dechu, ale vzápětí opět zuřivě bodla. Žena neměla čas ani vykřiknout, než jí planoucí meč proklál srdce. Ještě jednou se vzduch naplnil pachem spáleného masa, ale na zem nesplynula žádná krev. Rána se seškvířila dřív, než z ženy unikl život.

Rapsodie se otočila ke Grunthorovi a rychle sebou smýkla stranou, protože další roj Achmedových kotoučů jí prolétl příliš blízko hlavy, než aby jí to bylo příjemné. Ženě už nevěnovala jediný pohled, namísto toho se rozhlédla, jak si vedou její přátelé. Vedli si dobře; z protivníků nezůstal naživu ani jediný.

Lidské pozůstatky rozházené kolem úpatí schodiště svědčily o tom, že Grunthor zabil nejméně dva z obránců. Ostatní těla vykazovala čisté rány po kotoučích z cwellanu. Rapsodie napočítala patnáct mrtvých. Napadlo ji, jestli v domě ještě někdo zbyl.

Grunthor stál pod schody, s pochmurným odhodláním hleděl nahoru a čekal, zda se objeví další vojáci. V ruce držel příruční sekerku, kterou by většina mužů používala jako válečnou zbraň, ale on s ní obvykle jen štípal dříví. Rapsodie si však pamatovala, jak se s ní na Kořeni se smrtícím účinkem vrhal na obří larvy.

„Tak tuhle už nevyslechneme,“ poznamenal Achmed suše a šťouchl nohou do mrtvoly ženy v bílém.

Rapsodii polil ruměnec. „Omlouvám se,“ řekla zahanbeně.

„A za co by ses měla omlouvat?“ zavrčel Achmed podrážděně. „Kdo ví, kdo nebo co byla zač; bylo třeba ji zneškodnit. Udělala jsi to. Možná by bylo užitečné trochu ji zmáčknot a vypáčit z ní odpovědi na pár otázek, ale někdy se prostě musíš přizpůsobit dané situaci. Je to vážné?“

„Co?“ zeptala se Rapsodie, zmatena jeho otázkou.

„Tvoje rameno – je to zranění vážné?“

„Hmm? Ach, aha. Ne, je to jen škrábnutí.“ Prohlédla si šrám. „Může to počkat.“

„Jed?“ Achmed k ní přistoupil a přičichl si k ráně.

„Myslím, že ne.“

„Tak dobře, podíváme se, jestli tu není ještě nějaká další společnost,“ řekl Achmed. Ale než zamířil ke schodům, zvedl trám, který byl opřený o zeď, a zatarasil jím dveře, jimiž přišli. „Kdyby se dostavili nezvaní hosté, tak aby nejdřív museli zaklepat.“

Rychle a tiše vyběhli po schodech a prohledali zbytek věže, ale nikoho už nenašli. V nižších patrech věže byli pravděpodobně ubytováni vojáci, s nimiž před chvílí bojovali, a nejvyšší patro zabíraly pokoje, které nepochybně obývala žena v bílém, ačkoliv tam našli i známky přítomnosti muže.

Objevíli tam také malou, pečlivě zamčenou skříňku, kterou snesli dolů, aby ji prozkoumali, jakmile se ujistí, že je Dům paměti prázdný. Rychlá prohlídka zbytku budovy odhalila řadu očividně neobydlených místností, podobných klášterním celám, a kuchyň. Rapsodie začala hledat klíč, jímž by se dala odemknout pouta na nohou dětí, a nakonec jej našla na řetízku na šíji mrtvé ženy. Pospíšila si do síně, kde byly děti uvězněny, a rychle je osvobodila.

V nepřítomnosti obou Bolgů si rychle získala jejich důvěru, s výjimkou dívky jménem Jo, která se na ni stále podezřívavě mračila. Rapsodie přecházela od jednoho dítěte k druhému, tiše a konejšivě k nim promlouvala a snažila se je co nejvíce uklidnit. Zdálo se, že se jí to daří, dokonce i Jo se trochu uvolnila.

Mezitím Achmed zručně otevřel zámky na skříňce, kterou našli ve věži. Bylo v ní několik tretek, jež předal Grunthorovi, který u sebe přechovával všechny jejich cennosti a peníze, malý zápisník, zapečetěný svitek a velký mosazný klíč se čtyřmi listy a zvláště tvarovanými zuby.

Opatrně rozvinul svitek a zjistil, že je napsán starým písmem, které nedokázal přečíst, ale formu a úpravu zápisu okamžitě poznal. Byla to smlouva. Zavolal na Rapsodii.

Vešla do místnosti v čele zástupu dětí. Bylo jich dohromady patnáct, většinou ne starších dvanácti let. Nejmadší z nich se jí křečovitě drželo za ruku, a když vstoupilo do knihovny, schovalo se za ni před dvěma netvory, kteří byli jejich zachránci.

„To je dobrý, Feldine,“ řekla Jo lirinskému asi sedmiletému chlapci. „Možná jsou šerední jako noc, ale osvobodili nás.

Nemůžou nám udělat nic horšího, než co nám chtěli udělat tamti.“ Grunthor se zachechtal.

„Neuděláme vám nic kromě toho, že vás vrátíme domů,“ řekla Rapsodie s úsměvem. Při pohledu do její zářící tváře jí rozechvělé děti uvěřily.

„Podívej se na tohle,“ řekl Achmed a přešel k Rapsodii. Děti mu rychle ustoupily z cesty.

Rapsodie vzala svitek a chvíli si jej prohlížela. Na okamžik se zamračila, ale pak pokývala hlavou.

„Je to ve staroserenštině,“ řekla. „Není to zvláštní? To je jazyk, který Llauron chtěl, abych se naučila. Nezmínila jsem se mu, že už jej trochu znám. Je to mrtvý jazyk. Chci říct, byl to mrtvý jazyk už v době, kdy jsme opouštěli Ostrov. Je to jazyk Prvorozených, Staroserenů, původních obyvatel Ostrova. Ale když se dívám na tenhle svitek, pergamen vůbec nevypadá staře.“

„Dokážeš to přečíst?“ zeptal se Achmed.

„Snad ano,“ připustila Rapsodie. „Je to hudební jazyk a můj učitel mne naučil většinu základů – počkej. Zmýlila jsem se. Písmo je staré, ale je to napsáno v jazyce lidí – tedy v obecné řeči zdejších obyvatel. Dej mi chvílku, a já ti to přečtu.“

Odebrala se k jednomu ze stolů, posadila se za něj a zatížila svitek dvěma knihami, aby zůstal rozevřený. Sáhla do svého vaku, vytáhla kousek hrubého pergamenu a začala si na něj dělat poznámky.

Děti se semkly kolem ní s výjimkou Jo, která se odkradla k hromadě mrtvol, jež Grunthor naházal do kouta. Rapsodie si toho všimla a napadlo ji, jestli by neměla děti přestěhovat do nějaké jiné místnosti, ale pak si uvědomila, že odsud alespoň nemají výhled na těla zavražděných dětí na dvoře.

Ještě minulého dne byl největší žal, jaký se pokoušela u dětí utišit, způsoben dávnou ztrátou matky dvou potomků lorda Stephena. A teď se v její péči ocitly děti, které utrpěly nepředstavitelný duševní otřes. Spolkla hroudu bolestného soucitu, která se jí utvořila v hrdle, a zadoufala, že bude schopna

zhostit se úkolu pomoci jim v návratu k normálnímu životu, jakmile se dostanou z tohoto místa.

Achmed rychle prolistoval malý zápisník. Na rozdíl od svitku byl psán pravděpodobně běžným písmem zdejšího jazyka. Písmena se dost podobala těm, která znal, a tak se jím začal s jistými potížemi prokousávat.

Ukázalo se, že je to něco jako deník toho druhu, jaký používají učenci k zaznamenávání svých myšlenek a postřehů. Psalo se v něm o ztraceném městě, ale Achmed si nebyl jist, jestli to přečetl správně. Více ho zaujala mapa nakreslená na jedné stránce a poznámka o mosazném klíči.

Na jeho tváři se pomalu rozhostil úsměv, když rozluštil jméno *Gwylliam* a uviděl na mapě značku v oblasti nesoucí zřetelný název *Firbolgské země*. Canrif. Měli mapu.

„Achmede, Grunthore, už to mám,“ ozvala se Rapsodie a zamávala pergamenem s překladem. „Je to smlouva. Byla podepsána první hodinu Rovnodennosti roku tisíc tři sta devadestát šest od vylovení flotily; nejsem si jista, které, ale myslím, že nejspíš První Vlny.

Zúčastněnými stranami jsou Cifiona – to asi byla ta žena s dýkou – a někdo jménem Rakšas v zastoupení svého pána. To je zvláštní; jméno toho pána tu není nikde zmíněno.

Ona má za vykonané služby získat ‚nekonečný život‘. Zajímalo by mne, jestli to znamená nesmrtelnost.“ Zvedla oči ke svým přátelům a zjistila, že se tváří stejně jako ona; začínalo jim být jasné, o jakou smlouvu jde a kým jsou účastnické strany. „Ona také souhlasí s tím, že bude k onomu pánu připoutána; možná je to nějaký druh manželské smlouvy.“

„O tom pochybuju,“ utrousil Achmed, který také býval nedobrovolným účastníkem podobné smlouvy.

Rapsodiina tvář se znechuceně zkřivila. Grunthor se netrpělivě zamračil.

„No, slečinko? Co tam ještě stojí?“

„Součástí těchto služeb je vykonání krvavých obětí třiatřiceti osob nevinného srdce a nedotčeného těla lidského původu a stejný počet osob původu lirinského nebo míšenců,“ přečetla Rapsodie. Podívala se na Achmeda. „Na dvoře jsem viděla tři. Myslíš, že jsou ještě další?“

„Ne, nemyslím,“ odpověděl. „Množství zaschlé krve naznačuje, že zařízení je docela nové; řekl bych, že tyhle byly první.“ Sledoval, jak vydechla úlevou a vrátila se ke čtení, a nevšiml si Grunthorova pochybovačného úšklebku.

„Pak je tady nějaký nesmysl o vykonání určitého činu, ale nic bližšího se tu o něm nevysvětluje až na to, k čemu má být použita krev. Myslím, že to slovo je ‚výživa.‘ Pak je tu uvedeno datum, dokdy mají být všechny služby provedeny, což je den Patriarchova obřadu následujícího roku a místem má být Dům paměti, za jehož majitele se tenhle ‚Rakšas‘ nyní asi považuje. To je hezké; zajímalo by mne, co by si o tom pomyslela První generace Cymrianů.“

„Jako jeden z nich můžu říct, že tím nejsem nijak zvlášť potěšený.“

„A tady dole jsou podpisy: Cifiona – něco – to neumím přečíst a pak prostě ‚Rakšas,‘ s těmihle symboly vedle.“

Rapsodie jim ukázala dvě značky, z nichž první vypadala jako písmeno nebo znak nějakého neznámého jazyka, který Achmed ani Grunthor neznali.

„Tohle jsem už ale viděla,“ řekla Rapsodie a ukázala na druhý symbol, kruh tvořený hustou spirálou.

„Kde?“ zeptal se Achmed ostře. Zuřivost v jeho hlase ji vyděsila.

„Na Llauronových dveřích jako čarodějné znamení, nebo se mu to alespoň hodně podobá.“

Pohled na druhý symbol Achmeda očividně rozrušil. Uchopil dokument a uložil jej zpět do skříňky. Rapsodie k němu přihodila i svůj překlad.

„Pojďme odsud,“ vyzval je Achmed.

„Počkej, musím ještě něco udělat,“ zadržela ho Rapsodie a vytáhla z vaku higen a malý sáček, který jí dal Llauron.

„Chystáš se složit píseň o všech krásných věcech, které jsi tady viděla?“

„Ne,“ odsekla Rapsodie se stopou netrpělivosti v hlase. „Chci zkusit, jestli se mi nepodaří vyléčit ten strom.“

„Proč?“ I v Achmedově hlase se ozvala podrážděnost.

„Protože to je sagianský dub, nebo sis toho nevšiml? Pro mne je posvátný. Lord Stephen říkal, že vyrostl ze žaludu samotné Sagi, který přivezli Cymriáné ze Serendairu. Přestože lituji odchodu z Ostrova, jsem Stromu vděčná za to, že nám pomohl uniknout smrti, která přišla potom. To nejmenší, co mohu udělat, je vyléčit její dítě.“

„Nechci být nezdvořilej, milostivá, ale to *není* žádný děcko, je to jenom strom.“

„Ne,“ řekl Achmed a podíval se k zahradě. „Tak běž.“

„Děkuji,“ usmála se Rapsodie, překvapena jeho ochotou. „Budu hned zpátky. Postarejte se zatím o děti.“

„Cože?“

„Nemohu je přece vzít s sebou do zahrady,“ zašeptala Rapsodie. „Ani mně samotné se tam nechce jít; jsou tam ty mrtvé děti.“

„To je dobrý, slečinko, my na ně dohlídnu.“

Achmed šlehl po Grunthorovi pohledem, ale mlčel. Jakmile Rapsodie vyšla z místnosti, posadil se na kraj stolu a vrátil se k četbě malého černého zápisníku, zatímco Grunthor pokračoval v prohledávání mrtvol, jestli u sebe nemají něco cenného nebo užitečného. Všechny děti kromě nejstarší dívky zůstaly stát v hloučku a úzkostně hleděly ke dveřím, za nimiž zmizela Rapsodie.

Když Rapsodie rychle kráčela zahradou k nemocnému stromu, musela přemáhat sílící pocit nevolnosti. Dokonce i v takto zuboženém stavu se stříbřitě bílá kůra nedala zaměnit s

žádnou jinou. Dívka zamrkala, aby se zbavila slz, které jí stouply do očí při vzpomínce na jedinou chvíli, kdy měla možnost vidět Sagi, matku tohoto stromu.

Došla k velkému dubu a pečlivě si prohlédla kmen a konečky větví. S využitím vědomostí, které získala od Llaurona, i svých vlastních zkušeností rychle zjistila, že strom není mrtvý, a začala broukat píseň, jejíž melodie co nejvíce odpovídala tichému šepotu, který stále vycházel z jeho churavějícího srdce. Byla to tatáž melodie, jež jí zněla v duši po celou dobu, kdy putovala po Kořeni. Otevřela sáček, který dostala od Llaurona, vytáhla nádobku s léčivým lektvarem a začala ošetřovat umírající strom.

Přejela rukama po kmeni až dolů, odhalila tři z hlavních kořenů a sledovala je až k místům, kde se rozvětvovaly, hledajíc jejich zakončení. S nervy obrněnými proti děsivému pohledu, který se jí naskýtal, když kráčela zahradou, konečně dospěla až k vlásečnicovým kořínkům. Půdu nad nimi pak zalila léčivým balzámem.

V okamžiku, kdy ošetřila první kořen, nabyla její píseň rytmu a výraznější melodie; když dokončila práci na třetím, nesl se její hlas zvučně zahradou. Zpívala směsí starocymrianštiny, řeči svého otce, a jazyka lidí, s nimiž se setkala zde.

*„Devli protar bin elenin
Naděje je bezpečná kotva
Dlouhá byla tvá cesta přes moře
Vidsuol bin yl gornit marbeth
Čas je nejlepší lékař
Ted' už zase budeš zdravý*

*Calenda o skidoaum, Calenda o verdig
Rok sněhu, rok hojnosti
Trpěl jsi zimou a temnotou
Ovidae tullhin kaf san; ni wyn bael faerbon
Někdy není léto, ale vždycky přijde jaro*

A na jaře budeš zase kvést.

A fynno daelik, grnal federant

Kdo je zdravý, ať se raduje

A proto zachovej tuto píseň ve své duši

Yl airen er iachad daelikint

Píseň radostného uzdravení

Zpívej ji, dokud nebudeš zdrav. “

Rapsodie dosud nikdy nenapsala původní uzdravovací píseň a v duchu se ošívala nad neumělými verši. Použila v textu rčení ze starého světa, slova moudrosti lidu, který sem přišel, část jejich tradice, a hudba na strom skutečně zapůsobila. Zdálo se, jako by píseň plynula kořeny, vzlínala kmenem a větvemi a pronikala až k bezlistým výhonkům.

Aniž přestala zpívat, uchopila Rapsodie higen a přejela prsty po zakřiveném dřevěném rámu. Higen byl jejím největším pokladem; byl to první nástroj, na nějž se naučila hrát, a pomáhal jí při studiu pojmenovatelské vědy. Byl vyroben ze dřeva starého světa, z něhož vyrostl i strom.

Rapsodie začala na higen hrát doprovod ke své písni. Melodie zůstala prostá a čistá stejně jako tóny, které vyluzovala na nástroji, a strom začal pomalu odpovídat. Rapsodie téměř cítila, jak míza stoupá do větví a navrácí život tam, kde číhala smrt. Vibrace písně dospěly až k nejtenčím větvíčkám a způsobily, že na nich vyrašily drobné zelené pupeny, zárodky listů, jež z nich vyrostou na jaře.

Rapsodie vzala higen a postavila jej do místa, kde se od kmene oddělovala nejnížší větev. Nástroj hrál stále dál, poháněn samotným stromem, který zpíval píseň spolu s ním. Dívka se radostně usmála, když viděla, že se stromu očividně vrací život, otočila se a vydala se zpátky do domu.

Cestou přes zahradu prošla kolem dlouhého nízkého stolu, z větší části ukrytého pod vrstvou sněhu. Když kolem něj spěchala ke stromu, považovala jej za lavičku a nevěnovala mu pozornost, ale nyní ji něco přimělo zastavit se a znovu se na něj podívat. A jakmile to udělala, před jejím vnitřním zrakem se náhle objevil obraz.

Rozechvěle přihlížela, jak sníh na stole taje, až zůstala jen černá kamenná deska, zlověstně lesklá ve světle úplňku. Leželo na ní nehybné mužské tělo, které vypadalo, jako by bylo vytvořeno z ledu, jenž zůstal po roztálem sněhu. Nedokázala rozeznat žádné určité rysy; v měsíčním světle tělo jen nezfetelně připomínalo lidský tvar.

V temnotě nad neživou tělesnou schránkou zaznamenala pohyb a vši silou vůle se na něj soustředila. Ruce, jejichž majitel zůstal jejímu pohledu skryt, tam gestikulovaly jakoby při provádění nějakého náboženského obřadu. Sepjaly se jako při modlitbě, pak se rozevřely, jako kdyby žehnaly. Z prostoru mezi nimi vytryskla krev, proudila dolů na neživé tělo, naplňovala je a zbarvovala rudě.

V Rapsodiiných uších zazněla slova přicházející z temnoty, zbavená hlasu.

Dítě mé krve.

Aniž v netečnosti transu cokoli cítila, dívala se, jak se v rukou objevil malý zářící předmět pulzující světlem, které se mihotalo skoro jako hvězda. Planul tak oslnivě, že zamrkala a pokusila se zakrýt si oči.

Ruce s velkou péčí a něhou vložily ohnivý předmět do postavy naplněné krví. Tělo na okamžik prudce zazářilo a pak je obklopil jasný svit, jehož světlo pohltilo i ruce vznášející se nad ním.

Ted' bude proroctví zlomeno. Z tohoto dítěte vzejdou mé děti.

Světlo začalo slábnout, a jak pohasínalo, stávala se postava stále hutnější a určitější.

Ozval se dunivý dusot koňských kopyt a vidění zmizelo. Rapsodii zradily nohy. Padla na kolena do sněhu potřísněného červení a roztrásla se šokem z náhlého vytržení z transu. S divoce bušícím srdcem vyskočila, rozběhla se k zahradní zdi a podívala se na dvůr.

Když se zahradou rozlehla píseň, Achmed vzhlédl od zápisníku, ale hned vzápětí se k němu opět sklonil; ukázalo se, že je to velmi zajímavé a užitečné čtení.

Podle pečlivě vedených zápisů byl Canrif, hlavní město Třetí cymrianské flotily, opuštěn po smrti vládce Gwylliamu z důvodu znepokojivého nárůstu firbolgských útoků a zmatku, který válka vnesla do zásobování a organizačních schopností Cymrianů.

Nedokázali ubránit město před stále silícími nájezdy barbarů, a tak s velkou lítostí zapečetili ty části, které mohli, a stáhli se z něj s nadějí, že se jednou možná vrátí. Očividně se tak nikdy nestalo a město se svým bohatstvím a zamčenou knihovnou zůstalo uvězněno v srdci bolgských zemí.

A co více, klíč ke Gwylliamově pokladnici uložil Anborn, generál velící evakuaci horského města, v Domě paměti. Několik poznámek naznačovalo, že regenti Rolandu, předkové lorda Stephena a ostatních vévodů, byli cymrianští generálové z První a Třetí vlny, ale Achmed si nebyl jist, jestli tuto část přečetl správně. Bude třeba, aby se na to podívala Rapsodie.

Jeho zaujetí zápisníkem na okamžik polevilo, když si všiml dívky, nejstarší ze zajatých dětí, jak se tajně snaží vzít jednomu z mrtvých vojáků dýku. Byla hbitá a tak dobrá, že to Grunthor, který děti hlídal, vůbec nezaznamenal. Achmed sotva slyšitelně mlaskl, a tím okamžitě získal Grunthorovu pozornost. Lehce kývl hlavou k dívce a obr k ní ihned vykročil.

„Hej, maličká, co to tam děláš?“ zeptal se.

„Nic,“ odpověděla dívka, sklopila oči a zašoupala nohama.

Achmed se usmál. Její pohyby, vyjadřující úlek, ostych a bázeň, byly ve skutečnosti jen zástěrkou pro nenápadné ukrytí zbraně v šatech. Udělala to tak chytře, že Achmeda napadlo, jestli se jí podařilo Grunthora přelstít. Nepodařilo.

„A co je teda tohle?“

Seržantova mohutná ruka jí hmátla za záda a vytáhla dýku. Dívku očividně překvapila obrova rychlost a ve tváři se jí objevil upřímný strach. Byla přistižena nejen při krádeži, ale ještě k tomu i při lži. Zabloudila pohledem ke dveřím, odkud, jak Achmed předpokládal, by podle ní mohla přijít Rapsodiina pomoc.

„Mhm – vypadá to docela jako nůž,“ odpověděla s nejistým úsměvem.

„A co by holka jako ty chtěla s něčím takovým dělat?“ zeptal se Grunthor a přezíravě pozvedl malou dýku. Sáhł do své sbírky a vybral z ní delší, ošklivé vyhlížející zbraň. „Když chceš používat dýku, tak se postarej, aby byla dobrá. Na, takhle aspoň stojí za to.“ Podal ji dívce, která na něho chvíli nedůvěřivě zírala, ale pak si ji vzala.

„Vidiš, tohle je nůž s dobrou čepelí, dobře nabroušenej, a vidiš ten bronzovej hřeben tady nahoře? To je dobrý k odrážení soupeřovejch výpadů. A jak to uděláš, můžeš mu proříznout zápěstí tímhle tím prohnutým kouskem vpředu, vidiš?“

„Jo,“ řekla dívka s obezřetným úsměvem.

„A teď si to zkus – krytí a přetočení, chápeš to?“ optal se Grunthor a předvedl jí pohyb malou dýkou, kterou jí vzal. Dívka přikývla a zopakovala pohyb po něm. Grunthor o dva kroky couvl, chvíli ji uznale pozoroval a pak se otočil, aby se vrátil k prohledávání mrtvých. Přitom si všiml Achmedova nevěřícího pohledu.

„Co je?“ rozhodil nechápavě rukama. Dhracian kývl k dívce a obr pokrčil rameny. „No a? Komu to ublíží?“

Achmed jen zavrtěl hlavou a sklopil zrak k zápisníku. Nepřečetl ale ani dvě věty, když do místnosti vtrhla udýchaná Rapsodie s očima potměnlýma úzkostí.

„Blíží se skupina mužů,“ vyhrkla.

34

„Jedou rychle; už jsou skoro u dveří.“

„Cože?“ Achmedovy nesouměrné oči se rozšířily překvapením. Rozběhl se přes knihovnu k oknům sousední síně, odkud spatřil deset mužů, jak vcházejí do zahrady a opatrně se brodí zkrvaveným sněhem.

Vedl je muž v těžkém šedém plášti s kápí, po jehož bocích klusali dva bílí vlci. Když došel ke stromu uprostřed zahrady, zastavil se a se zájmem jej obešel kolem dokola.

Při pohledu na tohoto muže naplnilo Achmedovu hlavu jemné bzučení; nebyl si jist, jestli je slyší, nebo jen cítí. Couvl od okna a hbitým pohybem si shodil cwellan z ramene do rukou.

Dokonce i za silnou kamennou zdí cítil, jak mu v lebce rezonují vibrace, přicházející z místa, kde stál muž v šedém plášti. Ve spáncích se mu rozbušila krev a bzučivý zvuk zesílil. Achmed rychle zavřel dveře.

„Viděli tě?“ zeptal se Rapsodie.

„Ne. Aspoň si myslím, že ne. Sotva jsem je zahlédla, rozběhla jsem se sem, abych vás varovala. Co myslíš, že chtějí? Jsou to Cífonini spojenci, nebo přijeli pro děti?“

„Pokud přijeli pro děti, tak určitě ne proto, aby je zachránili,“ usoudil Achmed. „Když jsem uviděl jejich vůdce, udělalo se mi stejně špatně, jako když jsem na stezce viděl obraz Domu paměti.“

„Nádhera,“ zabručel Grunthor, který si už chystal těžký meč. Najednou se jeho tvář ustaraně zachmuřila. „Ech, kurva – nechal sem tam svoji válečnou sekeru.“

„Stejně bys tady pro ni neměl dost prostoru,“ poznamenala Rapsodie.

„O to nejde, slečinko. Až sem ti parchanti přijdou, budou vědět, že tu sme.“

„Nádhera,“ povzdechl si Achmed. „Rapsodie, odved' ty spratky nahoru. Grunthore, sundej si luk, a jakmile vyjdu ven, zatarasíš dveře.“

„Přece tam nepůjdeš sám?“ Rapsodie objala nejmenšího chlapce, který začal ustrašeně vzlykat.

„Jsem nejlepší, když jsem sám. A teď s nimi utíkej nahoru.“ Achmed pootevřel dveře. Sín, kde našli děti, byla zatím prázdná. Rychle do ní proklouzl a Grunthor za ním zavřel. Pak obr zajistil dveře trámem a tiše nanosil všechny stoly z knihovny ke schodišti, kde je převrátil na bok a vytvořil z nich barikádu.

Rapsodie co nejlaskavěji a nejklidněji pobízela děti do schodů, ale navzdory veškerému úsilí nedokázala vypudit ze svého hlasu úzkost a obavy.

Achmed se plížil mezi stíny jako kočka. Dospěl na druhou stranu dlouhé síně neviděn, přestože do ní mezitím vstoupili bandité. Muži byli dobře ozbrojeni a pohybovali se s mrštností dokonale vycvičených vojáků. Všichni s výjimkou vůdce měli kroužkovou zbroj a několik z nich neslo kuše.

Achmed se přikrčil v koutě, zavřel oči a naslouchal. Napočítal patnáct vojáků, mezi něž nezahrnul devět mužů, kteří zůstali venku před hlavním vchodem, a velitele. Proklel se v duchu za to, že nechal Rapsodii s dětmi uvězněnou ve věži, ale lepší řešení ho nenapadlo. Takhle alespoň může Grunthor držet útočníky v šachu, dokud je on postupně nepostřelí zezadu.

Rozhodl se, že začne s těmi venku. Vykradl se dveřmi, které Grunthor vytrhl ze závěsů, do dlouhé, krví zbrocené chodby a oknem vylezl ven. Devět mužů před Domem zemřelo dřív, než jejich velitel vyšel ze zahrady.

Uvnitř Grunthor trpělivě čekal za svou nouzovou pevností postavenou z psacích stolů. V dlouhém, dvakrát prohnutém luku

měl nasazen šíp, a těžký meč zabodl před sebe do prken podlahy. Po chvíli zaslechl u dveří šramot a pak řadu úderů, jako by se je někdo pokoušel vyrazit ramenem.

Usmál se. Dveře byly bytelné a i on sám by měl velké potíže, kdyby je chtěl roztříštit bez pomoci beranidla. Pak uslyšel tichý zvuk, jako by někdo na dveře lehce zaklepal.

„Haló? Je někdo doma?“ Byl to mužský hlas, srdečný a příjemný, zabarvený náznakem humoru. „Není příliš zdvořilé bránit mi ve vstupu do vlastního domu, víte. Budeme rozumní, co říkáte? Pusťte mne dovnitř. Já vím, že tam jste.“

„TÁHNI DO PRDELE!“ zařval Grunthor.

Náhle se dveře rozpadly na kusy ve výbuchu černého ohně. Po místnosti se rozlétly třísky hořící černým plamenem a vzduch ztemněl kouřem.

Do knihovny vběhlo šest nebo sedm vojáků. Grunthor začal vypouštět z luku jeden šíp za druhým. Slyšel duté rány, jak do těžkých dubových desek narážely šipky z kuší, a bez zdržování střelbu oplácel. Jeden z útočníků padl, ale zbývající dva stačili uskočit do úkrytu.

Mnohem větší hrozbu ale představovali tři muži s meči, kteří se vrhli přes místnost k nouzové barikádě. Grunthor stihl zasáhnout jednoho z nich šípem do stehna a vyřadit ho tak z boje dřív, než ostatní dva skočili přes stoly. A do dveří se hrnuli další. Prvnímu útočníkovi vrazil Grunthor do hrudi šíp, který držel v ruce; druhému se podařilo přeskočit stoly a zvednout se na nohy, ale pak mu obrova mohutná pěst roztříštila lebku.

To už však barikádu z obou stran obíhali čtyři další. Grunthor vytrhl z podlahy připravený meč, ale musel zůstat na kolenou, aby se chránil před šipkami, jež narážely do schodiště za ním a desek stolů před ním. Prudkým výpadem se jednoho z mužů rychle zbavil, ale věděl, že vzápětí bude obklíčen.

Odrazil útok dalšího a otočil se, aby čelil třetímu, ale překvapeně zjistil, že muž s ožehlou ranou na čele padá k zemi.

Jeho zorným polem se mihla drobná postava, jak Rapsodie odskočila od své oběti, aby se postavila dalšímu muži, který se dostal za barikádu. Grunthor se usmál a obrátil pozornost k jinému útočníkovi. Překvapilo ho, že muž dokázal odrazit jeho výpad a zároveň udržet meč v ruce. Grunthor se vrhl do útoku, bodal a sekal, ale než dobře vycvičeného vojáka konečně probodl, zaplatil za to hlubokou ranou v předloktí.

„Dobrá forma, vojáku,“ řekl uznale mrtvému.

Otočil se k Rapsodii právě včas, aby viděl, jak ji její soupeř kopancem srazil na kolena. Přesekl ho na dva kusy a rychle pomohl Rapsodii na nohy.

„To sem rád, že tě zase vidím, milostivá.“

Rapsodie se usmála. „Nápodobně,“ odpověděla.

Obrátili se, aby společně čelili dalším útočníkům, ale náhle byli sraženi k zemi dalším výbuchem černého ohně, od něhož se vznály nespočetné police s knihami.

Když se Achmed plížil za oltářem v zahradě, uviděl, jak muž s vlky zvedl ruku. Z dlaně mu vylétla koule černého ohně a roztržila těžké dveře na kusy. Jeho muži se okamžitě vřítili dovnitř.

Achmed uvolnil ruku, zvedl cwellan k očím a vybral si terč. Jako první padli dva strážci, kteří zůstali u dveří do zahrady. Další střela mířila na muže v šedém plášti. Stříbrné kotouče však nikdy nezasáhly svůj cíl. Když se přiblížily k mužově hlavě, otočil se a lesklé střely několik palců před jeho očima vzplanuly a rozpadly se v prach. Muž se usmál a zvedl ruku.

Vzápětí vzduchem prosvištěla koule ebenového ohně a vybuchla u úpatí kamenného oltáře. Země se zachvěla, rámy, na nichž visely mrtvé děti, se zhroutily k zemi a kamenná deska oltáře praskla, ale Achmed vyvázl nezraněn.

Jakmile uslyšel dusot nohou, opět vyskočil a vystřílel další smrtící dávku kotoučů do hrdel a očí banditů, ale jejich velitel mu zmizel z dostřelu. U vstupu do chodby se rozhořela stěna černého

ohně, která mu měla zahradit cestu. Achmed utrousil tichou nadávku a rychle přeběhl ke hlavním dveřím, odkud vedl jediný další přístup do věže, který znal. V duchu proklel skutečnost, že ohně jsou černé; tradice využívání této temné síly očividně nezanikla spolu s Ostrovem.

Oheň se rychle rozšířil a knihovnu naplnil dusivý kouř. Grunthor a Rapsodie se rychle sebrali a vstali. Ve dveřích spatřili siluetu muže. Grunthor vytrhl z opasku jednu z menších seker a hodil ji po něm. Ale mnohem dříve, než stačilo doletět k cíli, rozplynulo se roztočené ostří v černém záblesku.

„No tak,“ pronesl hlas vemlouvavě, „jste v pasti – odhodte zbraně a já zadusím oheň. Když odmítnete, budu nucen vás upálit zaživa.“

Hlas ve stínu plamenů byl sytý a sladký jako med za teplého dne. Něco v jeho slovech přimělo Rapsodii vzpomenout si na chvíle krátce poté, co opustili Kořen.

A pak je tu ten oheň.

Jaký oheň?

Pojď sem. Vezmi pochvu s mečem a dej ji tam.

Tak. A co teď?

A teď se podívej na oheň.

Vidím jej.

Dobře. Ted' běž pomalu k němu.

Bohové, co se to děje?

To děláš ty, slečinko. Vidiš? Ale jestli ho nezastavíš, spálíš mi moje malý hezký doupátko a možná i celej les okolo.

Rapsodie zavřela oči a uklidnila se. Soustředila se na oheň.

„Utiš se,“ rozkázala.

Plameny okamžitě zareagovaly, požár živený knihami a svitky pohasl, až z něj zbyly jen žhnoucí uhlíky.

Od dveří zaslechla kletbu a u srdce ucítla sotva postřehnutelné trhnutí. Hned nato se oheň začal vracet k životu.

Zachvátila ji panika a plameny vyšlehly ještě výše. Uvědomila si svou chybu a znovu oheň utišila, ale musela přitom vynaložit značnou námahu, jako by proti ní bojovala jiná vůle. Pevně sevřela jilec meče a snažila se vést své myšlenky a pocity skrze jeho čepel. Účinek byl okamžitý. Oheň pohasl a od dveří se ozvalo bolestné a vzteklé zavytí.

Rapsodie obešla barikádu, aby se postavila nepříteli, který ovládal černý oheň. Skrz hustý kouř z něho viděla jen nezřetelné obrysy. Ale jen okamžik, protože vzápětí zmizel. Pochybovala, že z ní viděl o mnoho víc než ona z něho, ačkoli jí kapuce sklouzla z hlavy a odhalila tvář a vlasy, zářící ve světle zdušeného ohně. Napadlo ji, že by jeho spěšný odchod mohl mít něco společného s pohledem na její meč. S Grunthorem v patách se rozběhla ke dveřím, ale tajemnou postavu nikde neviděla. Shora uslyšela dětský pláč.

Achmed právě dospěl do dlouhé chodby, když uviděl, jak proti němu běží muž v šedém plášti. V ruce držel dlouhý černý meč s výrazným bílým pruhem po celé délce čepele. Achmed pocítil jemné chvění moci vycházející z meče a vlnu nevolnosti, vyvolanou postavou v plášti.

Muž se zastavil a vrhl na Dhraciana rychlý pohled. Achmed nemohl pod kápí a válečnou přilbou rozeznat mužovy rysy, ale zřetelně viděl pronikavě modré oči a přezíravý úsměv.

Jediným pohybem si hodil cwellan na rameno a vytasil dlouhý tenký meč, který nosil. Používal jej zřídka, protože se málokdy ocitl v situaci, kdy to bylo nezbytné, ale naprosté selhání cwellanu ho přimělo k rozhodnutí neriskovat ztrátu času dalším pokusem. Velitel nyní už pobitého oddílu se usmál ještě pobaveněji, kývl hlavou a vyskočil oknem ven.

Achmed pustil meč, trhnutím ramene si shodil cwellan zpět do rukou a rozběhl se k rozbité okenní tabuli. Muž dopadl do sněhu, překulil se a plavně vyskočil na nohy. Achmed zamířil, ale bílí vlci, kteří se náhle objevili v chodbě, ho přinutili věnovat se

vlastní obraně. Velké šelmy se daly do běhu, ale ani jedné se nedostalo příležitosti vrhnout se na něho. Zabil je zbraní, kterou sám vynalezl.

Když se otočil k oknu, byl muž v širokém šedém plášti pryč.

35

Trojice společníků seděla kolem táborového ohně a mlčky čekala, až děti usnou. Rozhodli se raději spát v lese než riskovat, že se muž v šedém plášti vrátí s posilami.

Grunthor v domě posbíral hromadu přikrývek, do kterých Rapsodie zabalila děti. Hned nato neobvyklá skupina zamířila k Haguefortu, sídlu lorda Stephena.

Šli i po setmění, dokud si neuvědomili, že nejmladší děti už dál nemohou. Teprve pak se utábořili a shromáždili kolem dvou malých ohňů, které rozdělala Rapsodie. Vyčerpané děti brzy usnuly, pět z nich pevně přitisknutých k Rapsodii.

Nakonec, když se ujistila, že všechny děti tvrdě spí, podívala se Rapsodie na Achmeda.

„Takhle to zpátky nezvládneme,“ řekla. „S dětmi nemáme ve sněhu a v těchto lesích naději. Je jen otázka času, kdy nás dožene.“

„Já vím.“

„Musíme pro ně najít nějaký úkryt a pak se jeden z nás bude muset vydat pro pomoc sám.“

„Nedaleko odsud je opuštěnej medvědí brloh, asi tak míli a půl na severoseverozápad,“ poznamenal Grunthor. „Je dost velkej a je v něm sucho.“

Rapsodie se na okamžik zmateně zamračila, ale pak se jí tvář ve světle ohně radostně rozzářila. „Jistě! Úplně jsem zapomněla na tvoje pouto se Zemí. Promiň, Grunthore.“ Vzpomněla si na

scénu v Domě paměti a spoušť, kterou tam muž v šedém způsobil. „Ten parchant má pouto s ohněm, a dost silné.“

„Všiml jsem si,“ přikývl Achmed.

„A ten jeho oddíl byl dobře vycvičený,“ dodal Grunthor. „Žádná banda lupičů. Byli to profesionálové.“

„Toho jsem si taky všiml.“

„Myslím, že on je tou osobou, o níž se píše ve smlouvě. Myslím, že on je Rakšas,“ řekla Rapsodie zamyšleně. Oheň zapraskal a pak se uklidnil, jako by se přizpůsoboval její zadumané náladě.

„Proč?“

„No, třeba proto, že o tom domě mluvil jako o svém. Ve smlouvě stojí, že Rakšas je nyní majitelem domu. Já jsem z té smlouvy měla pocit, že ať jsou Rakšas a jeho pán kýmkoli, je v nich něco démonského. V ohni, který na nás vrhal, jsem cítila zlo, zkaženost.“

„To nebyla jediná věc, ze které byla cítit zkaženost,“ řekl Achmed. „Měl jsem tentýž pocit zla, když jsem ho spatřil prostřednictvím té schopnosti, která mi dovolila najít Dům. Kromě toho to byl černý oheň. Kolikrát jsi viděl černý oheň, Grunthore?“

Obr na Achmeda chvíli mlčky hleděl, pak se odvrátil a pomalu zavrtěl hlavou. Rapsodie se podívala z jednoho na druhého.

„Co je? Co se děje?“ zeptala se nervózně.

„Jen to, že máš pravdu,“ odpověděl Achmed. „Černý oheň je spojován s obyvateli Podsvětí. Když jsem viděl tu věc, které říkáme Rakšas, udělalo se mi špatně – ne dřív. Z dálky jsem to necítil, jen když jsem se tomu podíval do tváře. Myslím, že kdyby to byl démon, vycítil bych jeho přítomnost dávno předtím, ale rozhodně je nějak dotčený démonskými silami. Ale nejsem si jist jak. Musel bych ho vidět znovu.“

„Ale tomu se snad radši budem snažit vyhnout, co?“ navrhl Grunthor. Achmed přikývl.

„Jenže co mu zabrání, aby tu věc neprovedl znovu?“ Rapsodie pohládla holčičku, která v jejím klíně začala ze spaní sténat.

„My ne. Necháme to na starost Stephenovu vojsku. Alespoň jim můžeme říct, koho – co – mají hledat.“

Smaragdové oči, které k němu překvapeně vzhledly, zachytily světlo ohně a odrazily je jako drahokamy. „Nemohl by ses pokusit ho vystopovat?“

„Pokoušel jsem se. Bezvýsledně. Nenašel jsem ho. Takže i kdybychom ho chtěli sledovat, je pryč. A kromě toho máme na krku patnáct dětí. Chtěla bys je na ten malý hon vzít s sebou?“

Rapsodie ztichla a všichni chvíli mlčky hleděli do plamenů. Od druhého ohně se ozval šelest, jak se některé z dětí ve spánku převracelo.

Rapsodie myslela na děti a na to, co musely vytrpět. Doufala, že se jí a jejím společníkům podařilo zabránit, aby se něco podobného opakovalo, zároveň o tom však pochybovala. Ale Achmed měl pravdu; jejich hlavním úkolem nyní bylo odvést děti domů nebo alespoň do Navarne, kde zodpovědnost za ně převezme lord Stephen.

Achmed podal Rapsodii zápisník, aby mu na něj řekla svůj názor. Zatímco jej četla, mimovolně hladila po vlasech dítě, které spalo s hlavou opřenou o její stehno. Nakonec vzhledla.

„Tohle je poevakuační zpráva z doby, kdy na konci Cymrianské války před čtyřmi sty lety Firbolgové dobyli Canrif.“

„Ano.“

Jiskřivé zelené oči si ho změřily od hlavy k patě. „A?“ Svrážtila obočí. Achmed neřekl nic, jen se natáhl a prohrábl oheň. „Co je, Achmede?“ Když ani teď neodpověděl, zablesklo jí v očích pochopení. „Ale ne, řekni, že ne. Ty tam chceš jít, že ano?“

Pohled, s nímž se setkala, ji probodl jako dvojice dýk. „Myslel jsem, že jsme se na tom dohodli už dávno, ne?“

„Asi ano,“ připustila neochotně. „Ale teď, když víme, že tihle lidé mají stejnou mapu a stejný nápad, si už nejsem tak jista, jestli je to dobrá myšlenka.“

„Už si nejsi jista? Ty sis přece nikdy nemyslela, že je to dobrá myšlenka. Ale aby bylo jasno; tihle parchanti *nej*sou v Canrifu, jsou tady –“

„A kdo řekl, že nejsou i tam?“ přerušila ho.

„– a, na rozdíl od nás, nejsou Bolgové.“

„Mluv sám za sebe, já taky nejsem Bolg.“

„Což znamená, že je tady spousta míst, která si můžeš zvolit za nový domov a budeš tam vítána. Pro nás je takové místo jen jedno, a to Canrif. Mně a Grunthorovi se už dělá zle z toho, jak se tady na lidských územích musíme pořád skrývat a plížit kolem. Bolgové tě přijmou mnohem snadněji, než by tvoji lidé přijali nás.“

„Jistěže přijmou,“ zamumlala Rapsodie nervózně. „Jako večeri.“

„Podívej se,“ řekl Achmed netrpělivě, „máš nějaké lepší místo, kam bys chtěla jít? Nabízel jsem ti, že tě doprovodíme do lirinské země, Tyrianu, ale ty ses rozhodla jít s námi. Rozmyslela sis to? Pokud ano, ukážu ti cestu a můžeš i s těmi spratky okamžitě vyrazit. Zadrž ji, Grunthore.“

Rapsodie nechápavě zamrkala, zmatena jeho posledními slovy. Obří Bolg hbitě vyskočil, vrhl se mimo zář ohně a vzápětí se opět objevil se svíjejícím se ranečkem pod paží.

Ukázalo se, že je to dívka jménem Jo, přistižena při pokusu o útěk. Kopala a prskala nadávky a kletby, které Pěvkyni ohromily, ale i pobavily. Byl to jazyk ulice, žargon, který ve věku kolem šestnácti také občas používala. Jo musela být dítě ulice, což vysvětlovalo i její chování.

Grunthor hodil dívku do velké závěje a pobaveně se uchechtl. „Copak, maličká, kam ten spěch? Opozдила ses na královskéj bál?“

Dívka se pokusila vstát, ale mohutná dlaň, která se jí opřela o čelo, jí v tom zabránila. Zuřivě do Grunthorovy ruky udeřila a vrhla na něho nenávistný pohled.

„Já se tam nevrátím,“ vykřikla.

„Kam, Jo?“ zeptala se Rapsodie.

„Do Navarne. Slyšela jsem, jak o tom mluvíte. Já se tam nevrátím. Pusť mě!“

Rapsodie se opatrně vymanila ze sevření rukou spících dětí, které se o ni opíraly, a zkontrolovala, jestli jsou všechny pořádně přikryté. Pak vstala a přešla k místu, kde dřepěl Grunthor s dlaní na bledě plavých vlasech své zajatkyně.

Rapsodie si dívku prohlédla. Byla hubená a vytáhlá, možná vyšší než ona sama, měla prostý kostnatý obličej s hranatou bradou a vodově modrýma očima, které však měly svou hloubku. Rapsodii přepadl pocit, že se dívá na sebe samu před mnoha lety za onoho nešťastného období, kdy se potulovala po ulicích. V srdci se jí zvedla vlna soucitu a náklonnosti. „Ty nemáš rodiče, víd’?“

„Ne,“ odsekla dívka vzdorovitě. „Pusť mě, ty hnusná, odporná svině!“

Grunthor se uhodil do hrudi a hlasitě se zasmál. „Au, zasáhlas mě přímo do srdce,“ řekl vesele.

„Nedělej si z ní legraci. Pusť ji,“ vyzvala ho Rapsodie. Poslechl a dívka okamžitě obrátila vztekem sršící oči k Pěvkyni; pak se ale zarazila a neřekla nic. Rapsodie se k ní sklonila.

„Proč se nechceš vrátit do Navarne?“

„Protože mě hledají pro krádež a já nechci přijít o ruku.“

Rapsodie užasle zamrkala. „Přijít o ruku? Už jsi v Navarne viděla někoho, komu by kvůli krádeži usekli ruku?“

Dívka vzdorně otevřela ústa a pak je zase rychle sklapla. „Ne, ale každý ví, že takový je trest.“

Pěvkyně se usmála. „Ach ano, starý dobrý Každý, nejmoudřejší muž světa. Nevěřím, že by lord Stephen připustil na svém území takový krutý zákon.“

„Ale jo, připustil. Je to sráč.“

Tentokrát se zasmáli všichni tři. „Jsem si jista, že tvůj úsudek o něm je velmi příznivý, vzhledem k tomu, jak důvěrní jste přátelé,“ řekla Rapsodie. Pak ale zvažněla, když si všimla paniky, která se začala vkrádat do dívčinych očí. Věděla, že navzdory trucovitosti je Jo nejistá a vyděšená.

„Něco ti povím, Jo; co kdybych lordu Stephenovi řekla, že jsi moje sestra? Docela jsem se spřátelila s jeho dětmi a myslím, že to bude stačit, aby tě ušetřil trestu.“

Dívka se zamračila. „Ty bys to udělala?“

„Ano, ale jen tehdy, kdyby to byla pravda. Nemohu lhát, je to proti zákonům mého povolání.“

„Jak to myslíš?“

„Myslím to tak, že tě přijmu za sestru, když budeš chtít, a pak to bude pravda a lord Stephen ti odpustí tvůj přestupek.“

„Bohové,“ zasténal Achmed.

„To je nějaký tvůj nutkávej zvyk, o kterým ses nám zapomněla zmínit?“ zeptal se Grunthor.

„Ano, je to svým způsobem zvyk,“ obrátila se Rapsodie na obra a široce se usmála. „A je dobře, že jsem to udělala i s vámi dvěma. Jediní lidé na celém světě, kteří mi připravili tolik trápení jako vy, byli moji rodní bratři.“

„No, já sem si vždycky myslel, že je tady jistá podobnost, obzvlášť mezi námi dvěma, milostslečinko.“

„Co ty na to. Jo?“ Rapsodie cítila, jak v ní roste nadšení. „Chceš se stát mojí sestrou? Vždycky jsem chtěla nějakou mít a nikdy jsem žádnou neměla. Jsme si dokonce podobné.“

Jo si odfrkla. „To si děláš srandu.“

Pěvkyně se zarazila. „Ne, nedělám. Jsme obě plavovlasé a světlooké.“

„Jo, úplný dvojčata,“ zasmál se Grunthor.

„Ty drž hubu,“ štekla po něm Jo. Grunthorovi pobaveně zablýskalo v očích.

„No vlastně, maličká, ty mi *fakt* dost připomínáš tadydle slečinku. Máš úplně stejně proříznutou pusu. Já ti radím, abys přijala její nabídku, jinak šup s tebou do Navarne.“

„Tak jo, ségro,“ řekla Jo chvatně.

Rapsodie radostně tleskla rukama. „Skvělé. Asi nebude škodit, když ti řeknu, že se jmenuji Rapsodie. A ty?“

Dívka se na ni podívala jako na blázna. „Jo,“ řekla znechuceně.

„Jo která? Je Jo zkráceninou nějakého jména? Máš příjmení?“

Dívka zkrřížila paže na hrudi a šlehla po ní vzdorným pohledem.

„Jdi do prdele.“

„Jo Jdidoprdele. Zvláštní jméno.“

„Sedne ti,“ řekl Achmed dívce. Její vzteklý výraz poněkud roztál pod zdráhavým úsměvem.

„To je ono,“ prohlásil Grunthor potěšené. „Má smysl pro humor. Skvěle mezi nás zapadneš, maličká.“

Ráno našli medvědí brloh, o němž se zmínil Grunthor, otvor ukrytý v houští, za nímž se rozkládala překvapivě velká jeskyně. Jako první do ní vstoupil Achmed, aby zjistil, jestli je opravdu neobydlená a bezpečná. Jakmile usoudil, že je, Rapsodie a Jo odvedly dovnitř děti a začaly je připravovat na dlouhé čekání. Achmed odložil svůj odchod až do okamžiku, kdy si byl jist, že je všechno v pořádku.

„Spotřebujte zásoby. Stephen nám určitě poskytne nové, až se vrátím s lidmi, které pošle pro děcka,“ řekl.

Rapsodie se nervózně rozhlédla po tichém lese. V noci přituhlo, na sněhu se vytvořila ostrá zmrzlá kůra a špatně oblečené děti trápil mráz. Všichni tři dali své rukavice těm nejmenším, ale většina dětí stále trpěla účinky chladu.

„Pospěš si, prosím,“ požádala ho, i když věděla, že je pobízení zbytečné. „Nesnesla bych pomyslení, že jsme je

zachránili jen proto, aby tady teď pomřely zimou a působením živlů.“

„To mě příliš netrápí,“ řekl Achmed s lehkým úsměvem. „Myslím, že najdeš způsob, jak je zahřát – kámen je dobrým vodičem tepla – a úkryt před živly tu máte taky. Větší starosti mi působí šelmy, obzvlášť jedna. Snaž se příliš nevylézat ven. Já vytvořím falešné stopy, které by ho měly od vás odvést. Grunthor bude stát na stráži.“

Rapsodie se podívala do jeho neobvyklé tváře a usmála se. „Já vím. Dávej na sebe pozor.“ Objala ho a otočila se, aby se vrátila do jeskyně.

„Rapsodie?“

„Ano?“

„Až se vrátím, budeme si muset promluvit o té holce.“

Rapsodie se obrátila a postavila se přímo před něho. „Tak si o ní popovídejme hned.“

Dhracian zavrtěl hlavou. „Není čas. Musím se dostat k Stephenovi co nejrychleji.“

„Stejně není o čem mluvit,“ pokrčila Rapsodie rameny. „Vím, co chceš říct – že jsem ji neměla přijmout do rodiny, že jí nedůvěřuješ.“

Achmed přikývl. „Přesně.“

„No, mně to připadá tak, že já jsem učinila rozhodnutí a teď musíš učinit rozhodnutí ty. Jo a já teď patříme k sobě. Jestli nás chceš opustit, až se vrátíš, poradíme si nějak samy.“

Achmed se zhluboka nadechl ve snaze zadržet vztek. „Bylo by od tebe hezké, kdyby ses s námi poradila dřív, než jsi učinila tohle rozhodnutí.“

I Rapsodie si povzdechla. „Já vím,“ řekla tiše. „Máš pravdu a já se omlouvám. Prostě jsem si nemohla pomoci. Zdálo se mi, že je to správná věc.“

„Asi záleží na tom, co si kdo představuje pod pojmem ‚správný‘. Právě jsi ohrozila naši naději na přežití, Rapsodie, ať už vědomě, nebo nevědomě.“

„Jak můžeš něco takového říct, obzvlášť po tom, čeho jsme byli svědky v tom domě?“ rozčilila se Rapsodie. „Ty, který dokážeš během okamžiku pobít celý oddíl vojáků? Ona je dítě, Achmede. A na rozdíl od ostatních dětí, na které, pokud tohle všechno přežijí, čekají rodiny, aby oslavily jejich návrat, ona nemá nikoho, nemá nic. To jsi ji tam klidně mohl nechat, protože taková je její naděje na přežití, když se jí neujmeme.“

„A odkdy je tohle tvoje zatracená starost?“

„*Já sama* jsem z toho učinila svoji zatracenou starost. Věř tomu nebo ne, ale já mám ještě v životě určité možnosti volby, navzdory tvým sklonům rozhodovat za mne. A tohle je jeden z těch případů. Buď ona zůstane, nebo obě odejdeme. Já ji neopustím.“

„Mně se to děvče taky docela zamlouvá, teda jestli má můj názor nějakou váhu,“ přidal se Grunthor. Tvářil se vážně.

Dhracian se k němu otočil a výraz v jeho tváři se změnil. Zamyslel se.

„Jsi ochotný ji vzít s námi, být za ni zodpovědný?“

„Jasně, proč ne? Tadydle se slečinkou se nám to docela osvědčilo.“

„Jenže to není totéž.“

„Jak to?“ zeptala se Rapsodie. „Já nevidím žádný rozdíl. Tehdy jste chtěli pomoci vy mně a teď chci pomoci já jí.“

Achmed se zdušeně uchechtl. „Ty si myslíš, že jsme ti chtěli pomoci?“

Rapsodie zamrkala. „Ano; nebo alespoň ve chvíli, kdy jsme se setkali. A opravdu jste mi pomohli, i když jsem nebyla nadšená z toho, že jste mne přitom odvedli z Ostrova.“

Achmed se pobaveně ušklíbl. „A to tě nikdy nenapadlo, že jsme tě s sebou mohli vzít jako pojistku –“

„Nebo zdroj obživy?“ dodal Grunthor škádlivě.

„Jistěže napadlo, ale čas ukázal, že to tak nebylo. No tak, vy dva, ona nás potřebuje. Nebudou s ní žádné potíže – nebo alespoň ne větší, než byly se mnou.“

„Hoho, když to bereš takhle –“

„Ona je červivé jablko,“ řekl Achmed netrpělivě.

Z Rapsodiiny tváře zmizel bodrý výraz a nahradilo jej cosi temnějšího. Dívka vrhla rychlý pohled k jeskyni, aby se ujistila, že je Jo neslyší.

„S prominutím,“ pronesla jedovatým tónem, „ale pokud sis toho nevšiml, my *všichni* jsme svým způsobem červivá jablka.“

„Hej, mluv sama za sebe,“ zabručel Grunthor.

„Mluvím. To děvče mne potřebuje, potřebuje nás. A já potřebuji ji. Budu za ni zodpovídat. Jestli nás nechcete, dobře. Ale já ji neopustím.“ Achmed podrážděně vydechl. „Dobře, může jít s námi. Ale je třeba, aby si uvědomila, že se bude zodpovídat nám všem, nejen tobě. Nemůžeme mít v naší skupině člena, kterému bychom nemohli důvěřovat. Můžeš jí říct, kam jdeme, ale nic o naší minulosti. Dohodnuto?“

Rapsodie se mu vrhla kolem krku tak prudce, až ho téměř vyvedla z rovnováhy. „Ano. Děkuji ti.“ Rychle ho pustila a upravila mu plášť, který mu téměř strhla z ramenou. „Tak běž. Buď opatrný a vyříd' lordu Stephenovi, ať pošle i léky a obvazy.“

Déle než týden čekala neobvyklá společnost ukrytá v jeskyni na Achmedův návrat. Rapsodie využila své schopnosti spojení s ohněm a zahřívala kameny, jak jí poradil Achmed, až bylo v jeskyni teplo a útulno jako v domě s velkým krbem.

Jídla byl dostatek; Grunthor měl zásoby na několik týdnů a jeden jeho denní příděl bohatě stačil k nakrmení všech dětí. Protože nepotřebovali oheň k zahřátí, ani žádný nerozdělávali, takže vzduch zůstal čistý a svěží, a také se nemuseli bát, že někdo zvenku zpozoruje kouř vycházející z jeskyně.

Děti zpočátku děsila nepřítomnost světla, a tak Rapsodie vytasila Denní hvězdu Clarion a zabodla ji do měkké půdy v koutě. Její plameny nevydávaly žádný kouř, klidně olizovaly čepel a ozařovaly jeskyni měkkým světlem, ještě příjemnějším tichými písňemi, které Rapsodie zpívala dětem, aby je pobavila.

S pomocí bylin ze svého vaku ošetřila dětem rány a pečovala o to, aby se chovaly tiše a nepůsobily žádný hluk, který by mohl prozradit jejich úkryt.

Ani zde však nezapomínala na své ranní a večerní modlitby. Při téměř nehlasném zpěvu se jí před vnitřním zrakem zjevovaly podoby jejích nových vnoučat, Gwydiona a Melisandy, jejichž úsměvy, jak si je pamatovala z posledního setkání, ostře kontrastovaly s vystrašenými tvářemi, které k ní vzhlížely nyní. Při pohledu na ně ji svíraly obavy o osud všech dětí z Navarne.

Jednou, když se zadívala na drobné tváře, z nichž ani ve spánku nemizela bolest a úzkost, zaplavily jí mysl vzpomínky na staré časy. Vybavila se jí Analisa, dívka, kterou zachránila před Michaellem, jenž ji posměšně přejmenoval na Petunii.

Hned následujícího dne poté, co jí Michael po jejich dohodě dítě předal, je pod ochranou Naniných stráží odvedla do Širých luhů, velké otevřené planiny, obklopující ze tří stran Easton. Společně vyhledali Liringlas, kteří tam sídlili.

Lirinská vesnice přijala dívku vřele a Rapsodie se dlouho utěšovala obrazem Analisy, jak sedí na koni před vůdkyní Liringlas, mává jí na rozloučenou a poprvé a jedinkrát za celou dobu, co ji znala, se usmívá. Opětovala její úsměv i zamávání s vědomím, že o dítě bude dobře postaráno.

Zanedlouho poté však přišla bolest, pocit ztráty, nijak nezmenšený přesvědčením, že udělala to nejlepší, co pro osiřelou dívku udělat mohla. Ale pořád se jí po ní stýskalo a často přemýšlela, jestli po hrůze, kterou prožila u Michaela, nalezla štěstí. Tehdy si slíbila, že už žádné dítě nebude týráno, pokud tomu ona bude moci zabránit, bez ohledu na to, co ji to bude stát. Pohládila hlavičky, které se k ní v temnotě tulily, a zaplašila vzpomínky.

Několik dnů venku zuřila sněhová bouře, jejíž vyty připomínalo smečku hladových vlků. Rapsodie ji svým způsobem uvítala, protože sníh hnaný prudkým větrem určitě zahladil všechny stopy, ale bylo těžké přestat si dělat starosti.

Když na jeskyni dopadl první zlomený strom, vykřikly všechny děti hrůzou, seběhly se k Rapsodii a snažily se jí ukrýt v náruči. Některé byly tak vyděšené, že hledaly ochranu dokonce i u Grunthora, a s překvapením zjistily, že zdánlivě strašlivý obr je nanejvýš uspokojivým útočištěm. Bavil je oplzlými anekdotami a rozesmával je dokonce i tehdy, když nad nimi duněly hromy tak silně, že ze stropu jeskyně padaly spršky hlíny a kamínků. Nakonec bouře pominula, ale děti zůstaly a spaly i hrály si u svého nového obřího přítele.

Grunthor držel každý den hlídku až do večere, pak do půlnoci spal a potom se zase postavil na stráž. Během jeho spánku se hlídky ujala Rapsodie spolu s Jo, ale po celou dobu se k jejich úkrytu nikdo nepřiblížil, dokonce ani divoká zvíř. Zkažené zlo lesa už dávno vyhnalo z okolí vše živé.

Právě v těchto chvílích se Rapsodie a Jo postupně sblížily a začaly se mít navzájem rády, ačkoli Jo stále vytrvale odmítala sdělit podrobnosti o svém jméně. Měly podobný smysl pro humor a často se musely přemáhat, aby nahlas nevyprskly smíchy, obzvlášť když byl terčem jejich žertů Grunthor.

Při pohledu na Jo bylo pro Rapsodii těžké nevzpomenout si na vlastní dětství a tyto myšlenky ji vždycky rozesmutnily. Jo se ocitla na ulici následkem nešťastných okolností; Rapsodiina bolestná minulost byla jejím vlastním dílem. Jo neměla rodinu; Rapsodie tu svou zavrhl, opustila ty, kdo ji milovali, chránili a pečovali o ni a kteří zemřeli, aniž se kdy dozvěděli, co se s ní stalo. Sny, jež následovaly po těchto myšlenkách, byly tak mučivé, že musely být alespoň do určité míry trestem za hříchy.

Rapsodie zjistila, že si více přeje vrátit dívku zpátky do bezpečí Navarne než ji zavléct do nitra bolgských zemí. Nakonec se o svůj názor podělila s Jo, která kývla hlavou ke spícím dětem a připomněla jí, že zlo číhá v těchto dnech všude; bylo lepší nenechat se ukolébat do pocitu bezpečí.

Nakonec se po více než týdně dočkali Achmeda s posilami. Karavanu bylo možné slyšet už z velké dálky a Grunthor o ní

díky své schopnosti spojení se Zemí věděl ještě dříve, než ji poprvé zaslechli.

Rapsodie vyklopýtala do bolestného jasu dne, dlaní si zaclonila oči a mezi zasněženými větvemi stromů a křovin pátrala pohledem po zachráncích.

Zvuk koňských kopyt a rachocení vozů se pomalu blížil stezkou, po níž před více než týdnem kráčeli na svou osudnou návštěvu Domu paměti.

Asi po hodině vyhlížení se před ní objevil oddíl možná čtyřiceti vojáků vedených Achmedem a samotným lordem Stephenem, kteří jeli na koních. Jakmile dojeli k jeskyni, vyskočila a zamávala jim. Lord Stephen okamžitě sesedl z koně, rozběhl se k ní a sevřel ji do vroucího objetí.

„Dobrý Všebože Stvořiteli, Rapsodie, jsi v pořádku? Když mi Achmed řekl, co se stalo, málem jsem umřel starostí.“ Odtáhl ji od sebe, pozorně si ji prohlédl a odkašlal si. Tvář, v níž se zračila radostná úleva, se mu zbarvila ruměncem.

Rapsodie ho chlácholivě poplácala po paži. „Všichni jsme v pořádku, lorde Stephene, děkuji. Děti jsou uvnitř v jeskyni s Grunthorem.“

„Tak je odtamtud vytáhni, ať vidím, koho tu máme,“ řekl, sklonil se a zamžoural do temného otvoru.

Když Grunthor uviděl jeho tvář, vzal si malý oddíl na povel. „Tak dobře, mládeži, šup a hezky seřadit,“ rozkázal dětem, které vyskočily a utvořily klikatou řadu. Vzrušeně přitom švitořily, což byl první projev radosti, jaký si po dlouhé době mohly dovolit.

Grunthor posílal děti jedno po druhém Rapsodii a ta je předávala lordu Stephenovi. Vévoda s každým laskavě promluvil; některé poznal, jiných se vyptal na jméno, až z jeskyně vystoupilo čtrnáct dětí, které pak přešly do péče vojáků u vozu. Jako poslední se objevila Jo, vystrčená ven silným šťouchancem Grunthorovy mohutné dlaně. Rapsodie vzala dívku za hubenou bledou ruku; chvěla se.

„Lorde Stephene, smím ti představit svoji sestru Jo?“ Obdařila Jo povzbudivým úsměvem a pak pohlédla zpět na vévodu z Navarne.

Stephen se na Jo pátravě zadíval a pak se otočil k Rapsodii, jejíž úsměv znatelně nabyl na zářivosti. „Bud’ zdráva, Jo,“ obrátil pozornost zpět k dívce. „Je mi ctí poznat člena Rapsodiiny rodiny. Lituji, že jsme se nesetkali už dříve.“

„Já ne,“ zamumlala si Jo pod nos.

„Tohle jsou všechny děti?“ zeptal se lord Stephen.

Rapsodiin úsměv pohasl. „Obávám se, že ano,“ řekla smutně. „Přála bych si, aby jich bylo víc. Důkladně jsme prohledali celý Dům paměti, ale žádné další jsme nenašli.“ *Alespoň ne živé*, pomyslela si pochmurně.

Lord Stephen jí jemně položil ruce na ramena. „Jsem vám všem vděčný, že jste našli tyhle,“ řekl. „Mnoho truchlících rodičů a příbuzných bude oslavovat, až se koncem týdne vrátíme.“

„Přála bych si, aby jich bylo víc,“ zopakovala Rapsodie s myšlenkou na nehybná dětská těla visící nad obětním oltářem. „Doufám, že vyšeš vojáky, kteří mají silné žaludky a nemají vlastní děti.“ Zadívala se na Grunthora, který zvedal děti nahoru na vůz, a pak se vrátila pohledem k usmívající se tváři mladého vévody.

„Prosím, vrať se domů s těmito dětmi,“ řekla vážně a důrazně. „Už sis vytrpěl dost. Bude lepší ponechat úklid Domu paměti jiným, můj pane.“

Lord Stephen sklopil oči k zemi. „Říkej mi Stephene, prosím. Zařídím se podle tvé rady.“

„Jsme připraveni, pane,“ zavolal kapitán oddílu. Rapsodie s vévodou si ještě chvilku hleděli do očí a pak Stephen neochotně spustil ruce z dívčinyh ramenou.

Rapsodie se přebrodila sněhem k vozu, aby se rozloučila s dětmi. Drobné tváře k ní shlížely některé s úsměvem, jiné bezvýrazně; bude trvat dlouho, než se jim zahojí rány na duších.

Vozka mlaskl na koně a vůz, obklopený vojáky na koních, se s trhnutím rozjel po lesní stezce.

Lord Stephen překročil několik padlých kmenů, přistoupil k oběma Bolgům a podal jim ruku.

„Děkuji vám. Patří vám vděčnost Navarne i mé rodiny, navždy. Mám pro vás čtyři koně se zásobami a napsal jsem i doporučující dopis se svou pečeti, pokud byste narazili na někoho, u koho by vám mohl prospět. A vězte, že v mém domě budete vždycky vítáni.“

„Díky, chlape,“ řekl Grunthor a mocně mu zacloumal paží.

„Kam tedy míříte teď?“ zeptal se vévoda Achmeda a nepřítomně si promnul téměř vykloubené rameno.

Pohled nesouměrných očí se zkoumavě zabodl do lordovy tváře. „Do Canrifu,“ odpověděl Achmed nakonec, „ale byl bych radši, kdyby sis to zatím nechal pro sebe.“

„Jistě. Navrhoval bych vám, abyste se vydali na sever na Orlandanskou planinu a pak po hlavní silnici přes Bethany do Bethe Corbairu; to je poslední provincie Rolandu před územím Bolgů.“ Achmed souhlasně přikývl. Přesně tato trasa byla vyznačena v zápisníku.

„Jakmile se v provincii Bethe Corbair dostanete na místo, kde se kopcovitá krajina zplošťuje a přechází do Krevenských polí, zahněte na jihovýchod a vstupte do města z jihu; je to bezpečnější. A kdybyste se v Bethe Corbairu dostali do potíží, pokuste se setkat s vévodou Quentinem Baldasarrem, nebo kdyby se vám to nepodařilo, požádejte o náboženský azyl u biskupa Lanacana Orlanda. Je to velmi laskavý člověk. Když mu ukážete můj dopis, jsem si jist, že vám pomůže všemi dostupnými způsoby.“

Přistoupila k nim Rapsodie s Jo. „Děkujeme,“ řekla. „Ještě bych ti chtěla navrhnout, abys svým vojákům, kteří pojedou do Domu paměti, nařídil odvézt všechny svitky a věci, jež si přeješ zachránit. Pachatel těchto zločinů považuje onen dům za svůj a mohl by se tam vrátit.“ Lord Stephen přikývl.

„Už jsem mu všechno dopodrobna vypověděl, Rapsodie,“ otočil se k ní Achmed, „a pokud hned nevyrazíme, daleko nedojedeme, protože bude za chvíli tma.“

„Na shledanou, můj pane,“ oslovila Rapsodie Stephena. „A vyříd', prosím, mé pozdravy mým vnoučatům.“ Zvedl její ruku ke rtům a políbil ji, ale když se o totéž pokusil u Jo, vytrhla se mu a nepřátelsky se na něho zamračila. Grunthor s Achmedem doprovodili vévodu ke koni. Nasedl, ještě jednou se ohlédl a odjel.

„Ty koně nejsou špatný,“ řekl Grunthor Rapsodii, která se stále dívala za Stephenem, přestože jí už dávno zmizel z očí. „Kdo si veme toho velkého?“

Rapsodie se otočila k obrovi. Tři ze čtyř zvířat, která dostali od vévody, byli statní, dobře osvalení jezdečtí koně, zatímco čtvrtý, o dobrou polovinu větší než ostatní, byl čistokrevný válečný oř.

„Myslím, že tobě by nejlépe vyhovovala ta klisnička,“ ukázala Rapsodie na nejdrobnějšího koně ze všech.

Grunthor už se chystal počastovat ji žertovnou odpovědí, když se ozval přiškrcený hlas.

„Já neumím jezdit na koni,“ špitla Jo.

Rapsodie ji vzala za ruku. „To, že jsi na něm nikdy nesesedla, ještě neznamená, že to neumíš. Můžeš jet se mnou.“

Achmed přikývl. „Na čtvrtého koně můžeme naložit nejtěžší zásoby, pojedeme tak rychleji.“

Po troše přemísťování zavazadel, které obstarali Achmed a Grunthor, a spouště přemlouvání, povzbuzování a ujišťování, jež Rapsodie potřebovala, než přesvědčila Jo, že se nemá čeho bát, konečně nasedli a vydali se na severovýchod přes provincie Navarne a Bethany, pak na jih přes Krevenská pole až k hlavnímu městu Bethe Corbairu, bráně do temných území obývaných Firbolgy.

„Co tím chceš říct, že nemůžu do města? Jedu na tomhle zasraným koni už celý týden, a teď nemůžu do města? Jsi smradlavé prase, Achmede. Doufám, že dostaneš neštovice. I když ošklivější ksicht, než máš, už nemůžeš mít ani s nima.“

Achmed šlehl pohledem po Rapsodii, která se rychle odvrátila a pokusila se zadržet výbuch smíchu. Pak s podrážděným povzdechem seskočil z koně.

„Můžeš mi říct jediný důvod, proč ti dovoluju, aby ses s ní dělila o naše jídlo?“ zeptal se a přehodil uzdu koni přes hlavu. Na Jo se přitom ani nepodíval.

„Protože ji máš rád,“ odpověděla Rapsodie a láskyplně po něm bleskla očima.

„Hmmm. Tak dobře, možná bys s ní měla znovu projít náš plán. Vysvětlit jí, že nemůžeme riskovat, aby se procházela po bethanských ulicích, protože by ji okamžitě unesli do školy šlechtických panen, aby tam působila jako učitelka vybraného chování.“

Rapsodie stáhla z koně sedlovou brašnu a odnesla ji do malého hájku, kde Grunthor připravoval tábor. Jo se courala za ní a celou cestu nadávala a vztekala se. Nakonec se k ní Rapsodie otočila.

„Tak dobře, podívej se. Achmed a já půjdeme na rychlý průzkum Bethany. Bethany je hlavní město Rolandu a je tam třikrát tolik stráží a vojáků než v celém Navarne.“ V duchu se pobaveně usmála, když viděla, jak z dívčiny tváře vyprchává barva.

„Musíme se dostat tam a zpátky nejrychleji, jak to půjde. Ale příští zastávku uděláme v hlavním městě provincie Bethe Corbair. Budeme muset doplnit zásoby, takže tam půjdeme na nákupy, a když se budeš dobře chovat, vezmeme tě s sebou.“

„Tak jo,“ zabručela Jo vzdorovitě.

„Podívej, je mi líto, jestli ti tohle nepřípadá tak vzrušující jako život na ulici, ale věř mi, je to mnohem bezpečnější,“ řekla Rapsodie a pokusila se rozplést chuchvalec v dívčíných plavých drátovitých vlasech.

„To není tak jistý,“ ozval se Grunthor, který s rukama založenýma za hlavou ležel pod bezlistým stromem. „Jestli chceš, aby tady tahle maličká ještě byla, až se vrátíš, postarej se, aby mi tady zůstalo dost jídla.“

„Tohle od tebe slyším každou chvíli, ale kdy naposledy jsi opravdu někoho snědl?“ zeptala se ho nezastrašena Jo.

„Živýho, nebo mrtvýho?“

Rapsodie se otřásla. „Tak dobře, my jdeme. Na shledanou, Jo.“ Rozpráhla náruč, ale Jo jen kývla hlavou. Tak se otočila k obřimu Bolgovi, který vyskočil a zvedl ji do vřelého objetí.

„Buď opatrná,“ upozornil ji a postavil ji na zem.

„Měli bychom se vrátit zítra ráno,“ řekl Achmed Grunthorovi tiše. Mráz visel mezi nimi jako zmrzlá slova přetrvávající ve vzduchu pro větší účinek. „Kdybychom to nestihli, počkej ještě den nebo dva. Potom už budete ty a Jo odkázáni sami na sebe.“ Pokynul Rapsodii a hodil si přes rameno vak. Přes tvář mu přelétl stín úsměvu.

„A pokud by k tomu došlo, přijmi moji nejupřímnější soustrast.“

Město Bethany mělo kruhový půdorys, podle Rapsodiina odhadu bylo dva až třikrát větší než Easton a kolem jeho hradeb se vinul široký pás vesnic a osad. Z dálky vypadalo skoro jako kupole, protože nejvyšší budovy se tyčily ve středu a směrem k obvodu se výška staveb zmenšovala. Hradby korunovalo mohutné cimbuří, součást rozsáhlé kruhové obrany města položeného v centru provincie a přibližně uprostřed zemí Rolandu.

Ještě předtím, než se rozloučili s Jo a Grunthorem, objeli v uctivé vzdálenosti celé město, aby si je prohlédli zvenčí. Achmed

okamžitě odhadl počet vojáků, kteří je střežili, a usoudil, že jinak než pěšky v převleku za ponížené venkovany se dovnitř nedostanou.

A tak teď on a Rapsodie stáli zahaleni do prostých plášťů s kapucemi, které dostali od Llaurona, před jihovýchodní branou, jednou z osmi, jež do města vedly.

Zatímco Navarne bylo provincií sestávající z rozptýlených vesnic a usedlostí oddělených od sebe velkými rozlohami šlechtické půdy a malého, půvabného hlavního města, Bethany bylo podle všeho hned od počátku zamýšleno jako kulturní středisko, ztělesnění Věku, který už dávno pominul.

Dokonce i na předměstí byly ulice dlážděné, s krámky a hospodami, které se střídaly s řadami domů, jež vypadaly, že v každém z nich bydlí několik rodin. Dále v nitru města byly všechny ulice lemovány více lampami, než kolik jich Rapsodie dosud v životě viděla, vysokými lesklými mosaznými sloupy se skleněnými koulemi nahoře. A na stejném místě každé ulice se nacházelo napajedlo a uzavovací trám pro koně.

Podle zákona mohl dobytek a jiná zvířata určená k prodeji vstupovat do města pouze vyhrazenými branami. Takto byly pro tržiště a obchodní prostory vyhrazeny jen určité čtvrti ve východní a západní oblasti města, zatímco muzea a veřejné parky se nacházely na severu a jihu. V samém srdci města stály bok po boku Bazilika ohně a hrad Tristana Správce, lorda regenta a knížete z Bethany. Pouze kasárna bethanských vojáků se dala nalézt na všech světových stranách.

Zdálo se přirozené, že bazilika zasvěcená živlu ohně bude postavena přímo uprostřed města, aby připomínala oheň planoucí v centru Země. Rapsodie už z dálky cítila živý plamen, který tryskal z hluboké studny a promlouval k ohni v jejím nitru. Dokonce i když byl jeho zdroj jen stínem v porovnání se skutečným požárem, jímž oni tři prošli, cítila v něm opravdovost, jež naznačovala, že má původ v téže výhni; byl to skutečný, čistý pramen živlu.

„Stáhni si kapuci do obličeje a drž hlavu skloněnou,“ nabádal ji Achmed, když míjeli další hlídku, která pobízela příchozí, aby pokračovali v chůzi. „Prostě jen jdi směrem k ohni. Já budu hned za tebou. Nemusíš se ohlížet.“

Rapsodie přikývla a soustředila se na vzdálenou píseň ohně; neklidné myšlenky vytlačila na okraj mysli. Přes všechnu svou krásu jí Bethany připadalo jako město bez milosrdenství, beze smyslu pro humor. Pečlivě udržované parky působily až příliš dokonale, budovy příliš elegantně, příliš velkolepě. Úplně zde chyběli chud'asové a žebráci. A všude se rojili vojáci. *Ale*, připomněla si, *je to koneckonců hlavní město*. Dala se zde očekávat vyšší úroveň bezpečnostních opatření.

Po dvou hodinách konečně došli k bazilice. Už dlouho předtím, než se jim ocitla před očima, vnímali její blízkost v dláždění pod nohama.

Rapsodie si všimla, že dlažební kameny na jedné ulici byly pozlaceny tak, že tvořily dlouhý plamen táhnoucí se k východu. Čím blíže přicházeli k chrámu, tím častěji se na ulicích objevovaly podobné jazykovité vzory. Rapsodie se zastavila a počkala, až k ní Achmed dojde.

„Vzpomínáš si na ty kresby v muzeu lorda Stephena?“ zašeptala. Jeho ruka jí jemně spočinula na paži a postrčila ji kupředu; voják městské stráže si všiml, že zůstala stát, a Achmed nechtěl, aby na sebe upoutala pozornost. Jakmile strážce odvrátil zrak, pustil ji.

„Ano.“

„Kolem baziliky se rozkládalo nádvoří s mozaikou ve tvaru a barvách plamenů. Z našeho pohledu by to mělo vypadat nějak takhle. Už musíme být na tom nádvoří.“

Za okamžik se ukázalo, že měla pravdu. Jakmile zahrnuli za roh, spatřili ji. Bazilika byla ohromná kruhová stavba, mohutná a působivá, vybudovaná z bílého, zlatě žilkovaného mramoru.

Vnitřní nádvoří, lemované dokonale zastřiženým živým plotem, zdobila jemnější mozaika. Tvořily ji kameny v barvách

ohně, sestavené do vzorů připomínajících sluneční paprsky. Plocha mezi nimi byla vykládána lapisem a jinými polodrahokamy, jež se oslnivě leskly, když na ně dopadla skutečná sluneční zář. Směrem na sever se rozprostírala zahrada, nyní v zimě zhnědlá a uschlá, která spojovala chrám s výstavným palácem.

Sama bazilika sestávala z několika soustředných kruhů, zakončených řadou sedadel vytesaných z mramoru a snižujících se směrem ke středu, v němž stálo obrovské zlaté ohřívadlo. Na různých úrovních sedělo nebo klečelo několik věřících, kteří se modlili či tiše meditovali, a kolem se neslyšně pohybovali dva ordináti, jejichž úkolem bylo pečovat o pořádek.

Z ohřívadla šlehal oslnivý plamen čistého ohně, karmínového a oranžového s tenkými stužkami modré. Tatáž síla, totéž ryzí světlo a žár; pohled na něj vyvolal v Rapsodii hluboké vzpomínky na ohnivou stěnu, jíž prošli tak dávno, ještě na opačné straně Času. Při myšlence na žhavé objetí plamenů, na všepohlcující přijetí, jež pocítila v srdci Země, musela vynaložit všechnu svou vůli, aby se nahlas nerozvzlykala.

Dokázala by tu stát celou věčnost a vpíjet se očima do měňavého plamene, ale její zasnění rozdrtily tenké ocelové prsty, které se jí opět ovinuly kolem nadloktí.

„Pojď“, vytrhl ji Achmed ze vzpomínek. „Tenhle vypadá jako vhodný kandidát.“

Lehce kývl k nejbližšímu ordinátovi, muži pozdně středního věku s lesklou pleší, který měl na sobě hnědé roucho, na hrudi ozdobené stylizovaným sluncem s rudou spirálou ve středu. Podobalo se amuletu, jaký viděli na portrétu Žehnatele Canderre-Yarimu, biskupa z Bethany v Cymrianském muzeu.

Rapsodie napjala svaly v paži, aby dala Achmedovi najevo, že rozumí. Už předem se dohodli, že se ona pokusí zjistit co nejvíce o bazilice a učení, jež zdejší kněží předkládají věřícím, zatímco Achmed si pozorně prohlédne baziliku.

Když stisk polevil, vydala se ke knězi a v uctivé vzdálenosti se zastavila. Ordinát dřepěl u mosazného zábradlí, jež oddělovalo první řadu sedadel od druhé, a čistil je. Aniž vzhlédl, odmítavě mávl rukou.

„Sedláci pouze do posledního Kruhu.“

S lehkým odfrknutím se vrátil ke své práci. Rapsodie se ohlédla na Achmeda, který už byl o kus dál. Dotkl se své kapuce a naznačil jí, aby si ji stáhla. Poslechla ho a znovu se otočila ke knězi.

„Ordináte?“

Plešatý muž podrážděně vzhlédl. Vzápětí mu poklesla brada a ve vytržštěných očích se mu objevil výraz blížící se hrůze.

„Dobrý Stvořiteli. Teď?“ zašeptal a upustil hadřík.

Simon uklízel v bazilice celé ráno a připravoval ji k biskupově sváteční pobožnosti. Navzdory zimnímu chladu se přitom celý zpotil, protože práce byla úmorná.

Pokora, připomínal si neustále jeden ze sedmi slibů ordinariátu. Už počtvrté začal odříkávat modlitbu, jež ho k ní měla přivést. Ale i přes opakované vyznání pokory mu póry stále prostupovala žárlivost hraničící s hněvem, vypařovala se spolu s potem a působila mu nevolnost. Vlastně se celý den cítil nemocný a zesláblý.

Přivezli raněné vojáky a opat opět přidělil službu v hospici Dartralenovi. A opět, navzdory vyššímu postavení, věku a ranhojičskému umění byl Simonovi svěřen obřad přípravy – známý také jako úklid –, zatímco Dartralen se teď samolibě nafukuje u raněných, řezník jeden neschopný.

Právě se snažil vypudit nevraživé myšlenky z hlavy, když k němu přistoupila nějaká vesničanka. Simon jí ukázal na vyhrazené místo ve Vnějších kruhu, ale ona zřejmě neslyšela.

„Ordináte?“ Hlas byl tichý a teplý jako dech samotného ohně. Vzhlédl a srdce mu skočilo do hrdla.

V hnědém rolnickém plášti před ním stála zosobněná Krása, žena s očima tak hlubokýma a zelenýma jako smaragdové hlubiny moře a s vlasy barvy slunce, jež se třpytily v zimním větru. Vyzařovalo z ní teplo; pohyboval se kolem Posvátného ohřívadla dost dlouho na to, aby poznal jeho zdroj. Toto byl bezpochyby Duch ohně, posel smrti ze Starých tradic, který si pro něj přišel. Námaha spojená s úklidem musela být větší, než si myslel.

A zatímco tento andělský posel stál nad ním, on se zabýval žárlivými, zpupnými myšlenkami. Jeho srdce se propadlo až do hlubin Země. Byl proklet.

„Dobrý Stvořiteli. Ted’?“ zeptal se přeskakujícím hlasem.

Nádherná bytost zamrkala. „Necítíš se dobře?“

Simon s námahou vstal. „Ach, odpusť mi. Já – spletl jsem si tě s někým jiným.“ Zavřel oči a vroucně se pomodlil, aby to, že ji zaměnil za prostou venkovanku, neučinilo jeho trest v posmrtném životě ještě bolestnějším.

Zjevení se uctivě uklonilo. „Napadlo mne, že bych tě mohla požádat, abys mne seznámil s tradicí této baziliky. Jsem z daleka a chtěla bych se o ní něco dozvědět.“

Simon se roztrásl ještě silněji. *Tak takhle je to*, pomyslel si a zatékal očima kolem, jestli si někdo všiml jeho skonu. *Budu podroben zkoušce*. V Kruzích sedělo jen několik věřících pohroužených do modliteb nebo rozjímání. Další venkovan v plášti s kapuci kráčel podél fresek a mozaek na zdech a pozorně si je prohlížel.

Nuže, pomyslel si odhodlaně, mé místo v posmrtném životě závisí na tomto okamžiku. Budu souzen na základě svého kněžského vystupování a podle toho, jak jsem zběhlý v náboženských naukách a obřadech. Musím vynaložit všechno úsilí, jehož jsem schopen.

„Bude mi potěšením,“ řekl. Pokusil se přitom o blahosklonný úsměv, ale musel křečovitě polknout, aby zadržel splašené srdce, které se mu snažilo vyskočit hrdlem. „Tudy.“

„Děkuji,“ odpověděla Rapsodie a zasunula ruce do rukávů svého pláště tak, jak to udělal ordinát.

Výraz naprosté hrůzy, který se mu objevil na tváři, když k ní vzhlédl, u ní vyvolal záchvat nevolnosti. Byla to stejná reakce, jakou pozorovala už několikrát předtím u Stephenova služebnictva, stráží u Domu paměti, mezi Llauronovými následovníky. Anborn, velký cymrianský generál, to vlastně výstižně vyjádřil.

A já už vím, kdo jsi; jmenuješ se Rapsodie, že ano?

Jak to víš?

Může existovat jen jediná takováto hříčka přírody.

Dokonce i Chaddyr, který jako léčitel určitě viděl mnoho těžce nemocných a různě znetvořených lidí, na ni hleděl s ohromením.

Myslel jsem, že by tě mohla zajímat, protože já sám nejsem schopen určit, kým nebo čím by mohla být. Ještě nikdy jsem neviděl Lirinku, jako je ona.

Ať už to spočívalo v liringlaském vzhledu nebo v něčem, co se s ní stalo během průchodu ohněm, bylo v ní nyní cosi, co lidi děsilo, co v nich vzbuzovalo reakci, s níž si nevěděla rady.

Občas zaznamenala něco, co připomínalo bázeň, pocit, který v poněkud jiné formě znala z bordelu. Každopádně se bude muset naučit s tím žít a řešit to patrně stejným způsobem jako Achmed – zůstat na veřejnosti zahalena. Natáhla si kapuci na hlavu a následovala ordináta zpoceného hrůzou.

Vedl ji přímo k ohřívadlu.

„Toto je posvátná ohnivá studně Vrackny, Pána Všeboha, Ohně vesmíru,“ řekl opatrně.

Rapsodie proti své vůli zbledla a polkla. Zapomněla na nesprávné použití jména starodávného zlého boha ohně, jehož se dopustili Cymriané. Ordinát si toho všiml a znervózněl ještě víc.

„Bazilika – je – samozřejmě, zasvěcena Stvořiteli,“ pokusil se získat zpět ztracený klid. „Je jedinečná v tom, že je věnována

jednomu z jeho pěti dětí, živlu ohně. Plamen v tomto Ohřívadle tryská přímo z jádra Země, z ohně v srdci světa.“

Rapsodie se usmála, ale nepodívala se na oheň ze strachu, že se rozpláče nebo do něj zůstane omámeně zírat, uchváčena hrou barev. Namísto toho kývla k Achmedovi, který postával poblíž.

„Toto je můj společník,“ řekla a pokynula Dhracianovi, aby se k nim připojil. „Vím, že i on má zájem vyslechnout si tvá slova.“

S dobrotivým úsměvem pevně usazeným ve tváři se ordinát otočil, aby pozdravil Achmeda, který si stáhl roušku z obličeje a usmál se. Rapsodie sotva stačila uchopit kněze za paži a zmírnit jeho pád, když se s očima obrácenými v sloup sesul k zemi.

Anděl smrti očividně nepřišel sám.

„Toto je můj společník,“ řeklo zjevení tiše. „Vím, že i on má zájem vyslechnout si tvá slova.“

Simon se připravil na to, že spatří další nadpřirozenou bytost, možná nějakého nižšího ohnivého ducha. Ale tvář, která se mu zjevila na pozadí plamene šlehajícího z Ohřívadla, pocházela ze světa nočních múr. Děsivě pronikavé oči se do něho vpíjely pohledem Požírače duší. Ústa, tenká čára v kůži zbrázděné sítí rudých žilek, se zkřivila do zlověstného úšklebku.

Svět kolem něho zčernal, ale ještě než upadl do mdlob, uvědomil si Simon, že toto bude jeho osud, pokud neuspěje, démonický rub andělské mince. Namísto vstupu do posmrtného života v náručí Ducha ohně se bude dusit v sevření tohoto služebníka Podsvětí, který se mu už nyní vysmíval. Dobro a zlo právě soupeřily o jeho duši.

Simonovou poslední jasnou myšlenkou bylo zoufalé přání, aby dával lepší pozor při lekcích Starých tradic, které už nyní nebyly součástí dogmatu. Pak mu z hlavy odtekla krev a on ztratil vědomí.

Silná, teplá ruka uchopila jeho paži a nadzvedla ho. Do nosu mu vnikla jemná vůně vlasů Ducha ohně, a když se vzpamatoval, zjistil, že hledí do omamně zelených očí.

„Ordináte?“ Obdařila ho laskavým úsměvem, který ho povzbudil. Možná že nakonec přece jen nebyla s jeho odpověďmi nespokojená.

Sklonila se k němu níž a ze sladké vůně její kůže se mu znovu zatočila hlava. „Nemusíš se ho bát,“ zašeptala. *Požehnání*, pomyslel si Simon vděčně. *Moje víra a Všebohův posel mne ochrání.*

Namáhavě se zvedl na nohy. „Jsem v pořádku. Omlouvám se. Kde jsem to přestal? Aha, už vím. Věřící příslušníci k Bethanskému stolci navštěvují tuto baziliku a využívají Stvořitelova daru, aby soustředili myšlenky, očistili je a učinili své modlitby hodnými předložení Patriarchovi.“

Duch ohně přikývl. „A tohle?“ Zvedl půvabnou paži a ukázal na fresku a mozaiky zdobící stěny baziliky.

Simon vynaložil všechnu svou sílu na to, aby se bez pomoci udržel na nohou. Ukázal na fresku mladého muže v rudém rouchu a špičaté mitře, namalovanou na stěně Vnitřního kruhu.

„Toto je portrét Jeho Milosti Iana Správce, Žehnatele Canderre-Yarimu. Je biskupem, jehož stolci náleží tato bazilika.“

„Tristanův bratr?“ zeptal se démon. Jeho hlas byl šustivý a praskavý jako černý oheň a zněl v něm opovržlivý podtón.

Simon se otřásl. Nechtěl žádným způsobem přispět k ztracení svého vládce, ačkoliv ho ani v nejmenším nepřekvapovalo, že démon knížete důvěrně zná.

Simon se rychle rozhlédl po Brentelovi, druhém ordinátovi určeném k úklidu, ale ten zmizel, patrně do sakristie nebo relikviáře. Podíval se na Ducha ohně, který očividně také čekal na odpověď.

„A – ano,“ vykoktal. Anděl jakoby potěšené přikývl; to mu dodalo odvahy a otočil se k dalším mozaikám.

„Toto jsou umělecká zpodobnění zrodu Ohně,“ řekl ordinát a nervózně si setřel pot z lesknoucí se pleše.

Rapsodie sledovala jeho vztaženou paži. Zbytek stěny Vnitřního kruhu zdobila řada mozaikových obrazů. Na východní části se v dálce za velkou létavicí, zářící na pozadí černých kamenů, znázorňujících prázdnotu vesmíru, rýsovalo slunce, na jehož povrchu tančily plameny.

„Země vznikla, když se z hvězdy, jež je naším sluncem, odštěpila část, která se usadila na oběžné dráze kolem své matky,“ pronesl ordinát zpěvavým hlasem. Jeho oči úzkostlivě vyhledaly Rapsodiiny, a přestože dívka neměla ani tušení, proč po ní chce, aby potvrdila, že s ním souhlasí, s povzbudivým úsměvem přikývla. Viditelně si oddechl a otočil se k jihu.

„Oheň neomezeně hořel na zemském povrchu. V nepřítomnosti etherálního paliva se na něm však nedokázal sám udržet, klesl do nitra Země a vytvořil její jádro, kde až dosud hoří ve své nejčistší podobě.“ Mozaika v desítkách tisíc drobných kamínků zobrazovala Zemi, na povrchu už temnou, do jejíhož oslnivě zářícího středu vedla rudá spirála.

Achmed a Rapsodie následovali ordináta k poslednímu obrazu, stylizované podobě slunce s rudou spirálou, stejné jako amulet, který nosil na hrudi.

„Toto je symbol F'dorů, prvotní rasy, která existovala dávno předtím, než se objevili lidé. Byli dětmi ohně, stará kultura, která se z ohně zrodila.

Byli to F'dorové, kdo zkrotl oheň, alespoň do určité míry, a dal jej lidstvu, aby jej mohlo používat k ochraně, k zahřátí v zimě, k vykovávání zbraní. F'dorové, nyní už dávno vyhynulí, vynalezli ocel, krby a všechny způsoby, jakými nyní používáme tento posvátný a mocný živel, jeden z původních darů Všeboha.“

Ordinát zahlédl výraz v Achmedově tváři a jeho hlas se vytratil. Rychle se otočil k Rapsodii, která se znovu usmála.

Vztáhla ke knězi ruku a on ji rozechvěle přijal.

„Děkuji ti. Myslím, že už bychom měli jít,“ řekla laskavým tónem.

Ordinát se zapotácel a skácel se k zemi. Rapsodie taktak stačila zabránit, aby si rozbil hlavu o mozaiku, již byla vyložena podlaha baziliky.

„Co se to, pro všechno na Zemi, s tím člověkem děje?“ zeptala se, zatímco ho opírala o stěnu pod fdrsokým symbolem.

„Nic,“ odpověděl Achmed a zvedl oči k mozaice nad ním. *Je to něco uvnitř Země*, pomyslel si.

Rapsodie odzátkovala svou láhev brandy, podržela ji omdlelému muži u rtů a nechala mu splynout trochu alkoholu do úst. Ordinát zakašlal a vyprskl část tekutiny na své roucho, ale vědomí nenabyl. Nalila mu do úst ještě trošku a pak láhev opět uzavřela.

„Tak; doufám, že to pomůže.“

„Mohlo by, dočasné,“ ušklíbl se Achmed. „Kněží, kteří pečují o svatyně ohně, mají ze zřejmých důvodů obecně zakázáno pít alkohol. Umím si představit, jak se zapotí, až bude tu skvrnu od brandy vysvětlovat svému nadřízenému.“

Všiml si, jak jí oči potemněly starostí. „Pojď,“ pobídl ji netrpělivě, zvedl ji a zabránil jí tak v dalších pokusech přivést kněze k vědomí. „Neboj se o něho, on už na něco přijde. Tihle lidé jsou skoro stejnými mistry sebeklamu jako ty.“

„Co tím chceš říct?“

„Pojď ven, a až budeme za hradbami města, řeknu ti to.“ Znovu ji uchopil za paži a rychle ji vyvedl z baziliky na ulici, kde se vmísili do davu.

Simon se pokoušel probrat z mrákot, ale nedařilo se mu to. V přerušovaných okamžicích vědomí vnímal sladkou vůni Ducha ohně a teplo jeho dlaní, když mu podpíraly hlavu.

Viděl okamžik své smrti. Duch ohně ho uchopil za ruku. *Děkuji ti*, řekl. *Myslím, že už bychom měli jít*. Alespoň že si ho

zvolil on; dostalo se mu spasení a nikoli zatracení z rukou démona s děsivou tváří. Svět se propadl do tmy.

A pak opět držela jeho hlavu v dlaních a do hrdla mu stékala palčivá tekutina zaplavující jeho nitro sžíravými plameny. Rozkašlal se, pokoušel se vzepřít, ale zjistil, že ho společně s oním elixírem naplňuje pocit blaženosti, tepla, které ho ukoľébávalo ke spánku a zahánělo strach a úzkost.

Přinejmenším do chvíle, než ho našel opat.

37

„Pospěš si,“ zamumlal si Achmed sám pro sebe. Stál pod okapem obchodu s hudebními nástroji, který se nacházel na okraji města, a čekal na Rapsodii.

Radostné vypísknutí, které jí uniklo, když obchod poprvé spatřila, mohlo klidně vyjít z úst dvouletého dítěte, tolik v něm bylo bezprostředního nadšení. V tom zvuku zněla hudba, která zastavila jeho kroky a znemožnila mu odmítnout její prosbu. Byl to nebezpečný zvuk, takový, na jaký si od této chvíle bude dávat pozor.

Chci poslat svým vnoučatům nějaké dárky a zasloužím si novou harfu, vysvětlila mu. *Už jsem přišla o všechny své strunné nástroje.*

Ale trvalo jí úmorně dlouhou dobu, než si nějakou vybrala. Z hluku ulice a vibrací působených pohybem lidí a vozů mu hučelo v hlavě. Už se chystal vejít do obchodu a vytáhnout ji ven, když se objevila ve dveřích, rozrušená a s hněvivými blesky v očích.

„Parchant,“ zavrčela a podala mu třístranný nástroj, který nesla.

„Prosím?“

„Ne ty, on,“ prskla, ukázala ke dveřím obchodu a uhladila si vlasy pod kapuci.

„Co se stalo?“

„Zdá se, že hudební nástroje nejsou jedinými věcmi, na které by si rád zahrál, prasák jeden,“ řekla rozhořčeně, když vykročili od obchodu, aby znovu splynuli s davem.

Achmed se pobaveně ušklíbl a vrátil jí nástroj. „Co jsi udělala?“

„Představila jsem si, co by asi udělal Grunthor, a pokusila se ho co nejvěrněji napodobit,“ odpověděla a vsunula si balíček pod plášť. „Až na to, že jsem použila tupý konec dýky; to by Grunthora ani nenapadlo. Proto tomu zasnanci ten jeho vlastní vzácný nástroj zůstal, jen doprovod k němu bude zpívat sopránem.“

„Tak to musí být potomek Cymrianů,“ utrousil Achmed suše.

Rapsodiina nálada se po jeho žertu trochu zlepšila. „Rozhodně jsem ještě ve staré zemi znala dost takových, pro které byl výraz zasnanc skoro lichotka. Ale stejně nemohu uvěřit, že jsi Llauronovi řekl něco takového.“

„Co sis to koupila?“ zeptal se Achmed.

„To je léčitelská lyra; měla by pomáhat při uzdravovacích písničkách. Chaddyr měl taky takovou, ale já dost dobře nevím, jak se na ni hraje. Má jen tři struny a já jsem na ni ještě nikdy nehrála, takže mi možná bude chvilku trvat, než se to naučím. Nástroje v téhle zemi jsou úplně jiné než u nás doma.“

Uchopil ji za rameno a nasměroval tak, aby se vyhnuli hloučku vojáků, kteří stáli na rohu ulice nedaleko jižní brány a se smíchem si povídali.

„Rapsodie, nerad ti to znovu opakuju, ale *tohle* je teď naše doma.“

Sledoval ji, jak pokračuje v chůzi s pohledem upřeným do země, jako by byla pohroužena do myšlenek. Teprve když prošli branou, vzhledla k němu.

„Možná pro tebe.“ Znovu sklopila oči k zemi a šla dál.

Když procházeli vesnicí nedaleko města, otočila se Rapsodie náhle k Achmedovi a popadla ho za paži.

„Jsme sledováni?“

Dhracian přikývl a vyhnul se houfu rozčepýřených dětí a oblaku štiplavého kouře z ohně, nad nímž se sušily proužky masa. Musel skoro křičet, aby ho bylo slyšet v halasu davu lidí, jimž nikdy nebylo dovoleno vkročit do ulic starodávného města Bethany.

„To je Grunthor. Už za námi jde nějakou chvíli.“

„Proč? A kde je Jo?“ Rapsodie natáhla krk, jestli se jí nepodaří znovu zahlédnout obří stín, ale ten zmizel.

„Protože jsem ho o to požádal. Asi s ním; nejsme už daleko od tábora.“

Hlomož kolem nich prořízlo vysoké zakvílení; nesla se v něm bolest vyděšeného dítěte. Rapsodie se otočila a uviděla malého chlapce, stočeného na zemi do klubíčka a chránícího si hlavu před divokými kopanci, jež mu uštěďroval muž s černým prošedivělým vousem.

Rapsodie se vrhla k dítěti, ale Achmed ji díky své podivuhodné rychlosti stačil uchopit za paži a zadržet.

„Nezasahuj.“ Černou zuřivost v její tváři vystřídal popelavý úžas, když uslyšela, co jí radí. „Ti lidé takhle žijí, žije takhle většina lidí. Podívej se kolem sebe.“

Skutečně, kolemjdoucí od dítěte a útočníka odvraceli hlavy nebo je míjeli naprosto lhostejně. Rapsodie se zazmítala, aby se osvobodila. Achmed zesílil sevření.

„Pomysli na výprask, který to dítě dostane později, pokud se do toho zapleteš, Rapsodie. A další už ti adoptovat nedovolím; jestli se o to pokusíš, nechám tebe i s Jo tady, v Bethany.“ Dítě znovu vykřiklo bolestí, jak dopadl další kopanec.

„Pusť mě,“ zasyčela. Černá zuřivost se vrátila.

Achmed neochotně pustil její paži a dívka se ihned rozběhla přes ulici s hlavou skloněnou v pozici, kterou Grunthor, když ji učil bojovat, nazýval „beranidlo“. Rozzlobený Achmed ustoupil.

Situace se mu doslova vymkla z ruky; teď mu nebyvalo nic jiného než přihlížet.

Narazila do hrudi rozzuřeného muže právě v okamžiku, kdy zvedal nohu k dalšímu kopanci. Její útok ho zastihl nepřipraveného a vychýlil ho z rovnováhy, takže se skácel na záda do hromady polínek.

Rapsodie dopadla na něho, a než se stačil vzpamatovat, rozmáchla se pěstí a přerazila mu nos. Vytryskla krev a rozstříkla se do prachu silnice.

Okamžik prvotního překvapení pominul a muž se ji pokusil uchopit pod krkem.

„Děvko,“ supěl a divoce se po ní sápal rukama. „Co –“

Achmed si jen povzdechl, když viděl, jak se Rapsodie, sedící obkročmo na mužově hrudi, napřahuje ke svému proslulému pravému háku, úderu, na nějž Grunthor pěl samou chválu. Dopadl přesně, s působivým zaduněním, a mužova hlava prudce udeřila do země.

Rapsodie vstala z bezvládného těla a otřela si z čela kapky krve. Kolemjdoucí, kteří si předtím vůbec nevšíмали týraného dítěte, se nyní začali se zájmem zastavovat.

„Proč jsi kopal to dítě?“ zeptala se Rapsodie udýchaně.

Muž zamrkal, zamžoural do mdlého zimního slunce a zašklebil se.

„Je to – můj syn,“ zamumlal přiškrceným hlasem.

„Opravdu?“ protáhla Rapsodie jízlivě. „Tak proto? To jsem ráda, že jsi mi to řekl.“ Vší silou ho kopla do rozkroku a dívala se, jak se zkroutil do podobné polohy jako předtím jeho dítě. Nedaleko stojící muž zkřivil obličej hrůzou.

„Tak; doufejme, že víc už jich mít nebudeš. Očividně se k tomu nehодиš.“ Otočila se k chlapci, který stále ležel skrčený na zemi, a sklonila se k němu.

Achmedovu pozornost přilákala skupina vojáků na koních, kteří zůstali stát o kus dál na silnici. Jeden z nich se předkláněl v

sedle a naslouchal muži, který zuřivě gestikuloval a ukazoval na Rapsodii. Achmed se vrátil pohledem zpátky k dívce.

Právě chlácholila otrhané dítě, konejšivě je hladila po tváři a ptala se, jestli je v pořádku. Chlapec s otevřenými ústy přikyvoval a vykulenýma očima hleděl do hlubin její kapuce. Rapsodie se otočila k jeho otci.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ostře.

Muž se vzepřel na jednom lokti a pokusil se zastavit krvácení z nosu.

„Styles Nielsen,“ zašeptal.

Rapsodie se k němu sklonila. „Poslouchej, Stylesi Nielsene,“ řekla tichým, melodickým hlasem. Dokonce i na druhé straně silnice Achmed rozpoznal tento tón; využívala pojmenovatelskou tradici.

„Od tohoto okamžiku je tvým životním posláním chránit toto dítě, s láskou je vychovávat a uspokojovat jeho potřeby. Pokud budou tvé činy v souladu s tímto posláním, budeš pociťovat radost a štěstí. Jestliže se s ním ale dostaneš do rozporu, jestli chlapci ublížíš, bolest, kterou zakusíš, bude desetinásobná. Budeš-li ho týrat slovy, budeš mít pocit, že ses ocitl v ohni; rozuměls mi?“ Muž, který zíral do její kapuce stejně jako předtím jeho syn, jen němě přikývl.

Achmed, jehož pozornost rozptýlili vojáci na silnici, spatřil strážu příliš pozdě. První z mužů uchopil Rapsodii za paži a druhý jí prudkým trhnutím stáhl kapuci z hlavy. Achmed se rozběhl přes cestu.

Rozpoutala se vřava. Vojáci pobídli koně a rozjeli se k nim, aniž dbali na lidi, kteří před kopyty uhýbali, kam se dalo. Stále houstnoucí dav kolem se dal do pohybu; všichni se snažili protlačit k Rapsodii, dotknout se jí, držet se jí. Achmed se nechal nést s nimi. Už ji měl skoro na dosah.

Zářící vlasy, původně stažené obvyklou černou stuhou, se uvolnily a zavlály ve větru. Lidé zalapali po dechu a pak po nich začali chňapat. Achmed viděl, jak Rapsodie mizí za lidskou

stěnou, pod množstvím rukou a paží. Nával dalších lidí, kteří se snažili dostat co nejbližší onomu zvláštnímu, podmanivému stvoření v jejich středu, ho téměř smetl. Všichni obyvatelé vesnice se slepě valili k Rapsodii jako mořská vlna.

Vojáci na koních se probili tlačenicí a zastavili se u nejhustšího chumlu. Jeden z nich odstrčil ženu, která mu překážela, a s holí v ruce seskočil z koně.

Achmed měl co dělat, aby zůstal vzpřímeně stát. Veden zvukem Rapsodiina bušícího srdce, jediným tepem, jaký kromě svého vlastního slyšel, sáhl do změti paží a uchopil útlé zápěstí jen okamžik předtím, než k ní dospěl voják.

Vzápětí se rozlehl důvěrně známý řev. Ohlušující ryk plný vzteku burácel silnicí a rozséval v davu paniku, počínaje koňmi, kteří se začali divoce vzpínat a ržát.

Lidé ječeli hrůzou a zmateně pobíhali sem a tam, zatímco Achmed, který za sebou vlekl Rapsodii, utíkal se skloněnou hlavou k městským hradbám a odstrkoval přitom stranou všechno, co se mu připletlo do cesty. Jakmile dorazil na první klidné místo, zastavil se, aby jí natáhl kapuci na hlavu, a pak se ohlédl.

Vřava se začala pomalu uklidňovat; lidé se bezradně rozhlíželi a snažili se najít ženu se zářivými vlasy. Vojáci krotili koně a zároveň dávali pozor, aby někoho neušlapali.

Achmed se podíval do Rapsodiiny tváře. Také se ohlížela přes rameno, ale její oči jen slepě zíraly z bezvýrazné tváře.

„Pojď“, řekl a lehčeji postrčil. Sešli ze silnice a mlčky kráčeli co možná nejrychleji a nejnenápadněji pryč od rozruchu, který způsobila.

Zastavili se až dlouho poté, co se na pole Orlandanské planiny snesl soumrak. Achmed počkal, až Rapsodie dozpívá večerní modlitbu, v jejíž melodii zněl stejný smutek jako onoho rána poté, co ji zanechal u Llaurona. Dívčin hlas se chvěl bolestí hlubokou jako moře, ale když mu naslouchal, vyjasnilo se mnoho

roztříštěných myšlenek, jež mu bloudily hlavou. Nakonec zašeptala do šera jména Stephenových dětí.

Než temnota zhoustla, došli k vršku porostlému vysokými stromy a houštím, pod nímž se do polí zarýval úzký příkop. Grunthor určil, že právě tento kousek země je nejlépe chráněn před větry ze všech směrů. Teď, když jej osobně spatřil a ucítil oslabené vibrace vzduchu, s ním souhlasil.

Odvedl Rapsodii do strže a z kmene velkého padlého stromu smetl louži napůl roztáleného sněhu.

„Sedni si,“ vybídl ji. „Musíme si promluvit.“

Rapsodie si povzdechla a upřela na něho ztrápený pohled. „Prosím tě, nehubuj mne teď, Achmede. Víím, že to, co jsem udělala, bylo hloupé, ale nemohla jsem jinak. Nedokázala jsem tam jen tak stát a dívat se na toho člověka –“

„Ale já s tebou nechci mluvit o tomhle,“ řekl Achmed tiše. Rapsodie se ohromením nezmohla na slovo. „Dnes jsi obdržela kus falešné tradice, znečištěný příběh starodávného původu. Chci ti pomoci onu tradici očistit.“

Vytřeštila oči. „Cože?“

Achmed se posadil vedle ní, opřel si lokty o kolena, sepal ruce a položil si na ně bradu.

„Počkej, až nastane noc.“ Zadíval se k obzoru, kde se rozplývaly poslední zbytky dne. „Bude jednodušší, když to odložíme až do úplné tmy.“

38

Gerald Owen vpadl do dveří haguefortské knihovny.

„Můj pane –“

„Vidím je, Owene.“ Stephen Navarne stál u východního okna a smutně hleděl na panorama svých zemí, s úsvitem zaplavovaných světlem dne.

Nově vybudovaný ochranný val se hemžil postavami mužů svádějících boj na život a na smrt pod praporcem černého kouře, který se hrozivě zvedal zpoza velké kamenné zdi.

Z konstrukce každé ze strážních věží, nedávno vztyčených a ještě nedokončených, viselo přinejmenším jedno tělo a otáčelo se ve větru. Lord Stephen s kamennou tváří přihlížel, jak jedna z padajících obětí narazila do oběšence a strhla jej s sebou.

„Co se to ve jménu Stvořitelově děje?“

Owen se hluboce předklonil a opřel si ruce o kolena. Ve tváři byl zrudlý vyčerpáním z běhu.

„Zaútočili právě – před rozbřeskem,“ zasípal. „Vypálili – tři nejbližší vesnice a východní kasárna. Stáje – taky.“

„A vojáci? Co se s nimi stalo?“

Owenova rudá tvář zbledla. „Uhořeli, pane. Nikdo – se nedostal ven, pokud víme.“

„Dobrý Všebože.“ Lord Stephen přešel z knihovny do jídelny a přistoupil k jižnímu oknu. Výhled, který se mu naskytl, byl téměř stejný jako ten předešlý, ačkoliv se zdálo, že na této straně val vzdoruje lépe. Podíval se přes rameno na portrét své rodiny a otočil se k Geraldovi Owenovi.

„Dobře, Owene, teď mne pozorně poslouvej. Chci, abys vzal celou moji osobní stráž a odvedl odsud Gwydiona a Melisandu. Jděte tunelem do vinného sklepa a pak do západních stájí. Vezmi s sebou i Rosellu a snaž se je všechny příliš nevyděsit. Vydejte se k Llauronovi; a cestou pošli někoho se zprávou k Anbornovi.“ Owen přikývl a vykročil ke dveřím.

Lord Stephen si opřel hlavu o předloktí, neschopen odtrhnout zrak od masakru venku.

„Owene?“

„Ano, pane?“

„Ještě jedna věc, než odejdeš: sežeň podkoního, ať mi připraví mého valacha. Když už tu nejsou vojáci z východních kasáren, budu muset shromáždit vesničany, aby se bránili sami.“

Owenova slova byla plná bolesti. „Můj pane, těmi útočníky jsou vesničané.“

„Podívejme, konečnější uznal za vhodné přijít a podat mi zprávu?“

Gittleson se opřel. Těšil se na následující rozhovor, ale bál se na sebe upoutat pozornost. Už tak bylo dost nebezpečné být jeho jediným svědkem.

Muž v šedém plášti se prkenně uklonil a shodil si z hlavy kapuci. Hezká tvář se zkrabatila v drzém úsměvu, modré oči vesele zajiskřily.

„Přišli jsme o Dům,“ oznámil bezstarostně.

V malé místnosti se najednou udělalo tepleji a Gittleson zjistil, že tají dech a přeje si stát se neviditelným.

Rudě olemované oči jeho pána však zůstaly upřeny na usmívajícího se Rakšase. Když vzápětí promluvil, zněl jeho hlas mírně, jen s lehce výhružným podtónem.

„Předpokládám, že si i navzdory svému omezenému rozumu uvědomuješ, že je to velmi vážná komplikace,“ řekl suše. Rakšas přikývl a ve zlatorudých kadeřích se mu zachytilo světlo. „Tak proč se křeňš jako idiot?“

Rakšas padl do křesla a přehodil si nohy přes područku. „Kvůli tomu, kdo nás o něj připravil.“

„Nehrej si se mnou, hračko. Kdo to byl?“

„Nemám tušení.“ Rakšas se náhle posadil zpříma a v průzračně modrých očích mu divoce zajiskřilo. „Ale byli tři.“

Gittleson se přikrčil, když jeho pán prudce vstal.

„Co to blábolíš?“ Kultivovaný hlas klesl do zlověstného šepotu.

Rakšasův hlas byl sytý a sladký jako med. „Podívej, možná nejsem žádný myslitel, ale počítat, představ si, umím. Byli tři, žena a dva muži, i když zblízka jsem viděl jen jednoho. Ošklivý jako noc. Vyhnali nás z Domu, pobili moje muže. A

přinejmenším jeden z nich dokázal ovládat oheň do stejné míry jako já.“

„To není možné.“

Rakšas pokrčil rameny. „Když to říkáš.“

„Kde jsou ti tři teď?“

„Nevím přesně.“ Rakšas se protáhl a založil si ruce za hlavu.

„Ale měli namířeno na východ, na Krevenská pole.“

„Canrif.“ Vypustil to slovo z úst jako šeptané zasyčení. Gittleson se při tom zvuku ve svém koutě otřásl. „Míří do Canrifu.“

„Možná.“

Pohled rudě olemovaných očí se náhle zabodl do Gittlesona, který vzápětí ucítil, jak mu vyprchává barva z tváře.

„Gittlesone, možná budu brzy potřebovat tvoje služby.“

39

Dlouho seděli mlčky, naslouchali vzdálenému větru a pozorovali temnějící oblohu. Nakonec se Achmed podíval na Rapsodii. Tvář měla klidnou, ale v očích se jí odrážela starost.

„Dokážeš zahrát na ten svůj nový nástroj tak, aby zamaskoval vibrace našich slov, ať se nedostanou do větru?“

Přikývla a vytáhla léčitelskou lyru ze záhybů svého pláště. Jemně z ní sňala obal z tenké látky a přešla prsty po strunách.

„Nějakou určitou píseň?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Jen něco, co zmate vítr a zabrání mu odnést někam jinam to, co si budeme povídat.“

Rapsodie chvíli přemýšlela a pak začala brnkat nelibozvučnou melodii téměř bez tonálních obměn a bez zjevně se opakujících hudebních figur. Chvíli hrála a pak položila lyru na kládu vedle sebe.

„*Samoh*t,“ řekla.

Když lyra uposlechla příkazu a začala opakovat nepříjemnou melodii, Achmed se křivě pousmál. Rapsodie neměla ani tušení, jaká ironie byla v tom, co udělala.

Znovu zachytil její pohled a dlouho se jí díval do očí. Zračilo se v nich očekávání a důvěra, něco, co v nich vidával jen zřídka. Nebylo v nich nic z odbojné vzdorovitosti, kterou v nich naopak nacházel velmi často.

„Vyprávěj mi příběhy ze Starých tradic, všechny, které znáš.“
Rapsodie zamrkala. „Jak to myslíš?“

„Dnes jsme slyšeli kousek příběhu o vzniku světa.“
„Ano.“

„Chci, abys hodila za hlavu bláboly toho hñupa ordináta a vzpomněla si na to, co tě učil tvůj učitel, když jsi u něj studovala. Tam jsi měla bezpochyby nejlepší podmínky, za jakých je možné studovat tradice, a on byl pravděpodobně nejspolehlivějším zdrojem, jaký máme.“

„Ano.“ Zmateně stáhla obočí.

„Jaký je ten příběh takový, jak jej znáš ty? Vyprávěj mi jej jako Pojmenovatelka, Rapsodie. Udělej to nejvěrohodněji, jak dokážeš. Věř mi, na správnosti ničeho, co jsi dosud ve své profesi vykonala, tak nezáleželo, nic nebylo důležitější než to, co mi teď řekneš.“

„O zrodu živlů?“

„Ano.“ Achmed se opřel o jeden ze štíhlých stromků, které rostly na dně úžlabiny.

„Je to ve staroserenštině, jazyku, který moc dobře neznám. Musela jsem to překládat ze starých svitků, takže jazyk možná nebude přesný, ale sama tradice přesná je.“

„Udělej to nejlépe, jak umíš.“

Zhluboka se nadechla, vyčistila si mysl a zaměřila se na ten okamžik ve své paměti, kdy se naučila příběhy, které mu měla vyprávět. Jakmile byla plně soustředěná, spustila.

„V dávných dobách, ještě v Předčase, se zrodilo pět živlů. Vznikly jako dílo Toho, jenž stvořil vesmír, jako nástroje, s

jejichž pomocí dal kosmu obsah a tvar. Někdy jsou také nazývány Děťmi Všeboha nebo Pěti dary, protože právě je se rozhodl stvořit jako první.“

Podívala se na Achmeda, který se stále opíral o strom a se zavřenýma očima jí naslouchal. Kývl, aby pokračovala,

„Živlem, který vznikl jako první, byl ether, z něhož jsou utvořeny hvězdy. Věřilo se, že je v něm obsažena podstata času, života, moci, toho, čemu někteří říkají magie. Ether existoval ještě před stvořením Země, a proto obsahuje tajemství moci, jež předcházela světskému vědění.

Jako druhý se zrodil oheň, a právě stvoření tohoto živlu způsobilo, že se svět stal samostatnou jednotkou, oddělenou od zbytku vesmíru.

Legenda tvrdí, že Země byla součástí slunce, od něhož se odtrhla a prolétla temnou nicotou, aby se usadila na oběžné dráze kolem hvězdy, jež byla její matkou. Na povrchu hořel oheň, ale když vyčerpal své etherální palivo, ochladl a propadl se do jádra. Nebyl však spokojen s tím, že je uzavřen v temných hlubinách, a v podobě sopečné lávy se opakovaně pokoušel proniknout na povrch.“

Achmed se široce usmál, ale oči neotevřel. „Všimla sis, že náš přítel kněz tuhle drobnou část legendy vynechal?“

Rapsodiiny oči v temnotě podrážděně zablýskaly. „Mám pokračovat?“

„Ano.“

„Tak buď zticha; už tak je pro mne těžké soustředit se na přesný překlad ze starého jazyka. Když oheň ustoupil, zůstal svět pokrytý vodou, živlem, který se zrodil po něm. Ve vodě byla vyváženost; mohla zároveň ničit i léčit.

Voda se ochladila a nad hladinou začal vanout vítr, takže dalším v pořadí živlů je vzduch.

Vítr odvál vodu z pevniny a objevila se země.

Tento poslední, nejmladší živel postrádá rychlost a prchavost svých předchůdců, ale je silný, stálý a odolný. Tak jako jsou

hvězdy nositelkami vědění a moudrosti Předčasu, období před zrozením světa, Země je schránkou všeho vědění svých dějin i současnosti.“ Zhluboka se nadechla.

„Tak. A teď víš tolik co já.“

Achmed se usmál. „Ve skutečnosti toho vím o dost víc než ty, ale k tomu se ještě dostaneme.“ Otevřel oči a naklonil se k Rapsodii.

„Víš něco o Prvorozených?“ zeptal se.

Rapsodie se zarazila. Achmed měl přístup k vědění, jež by mělo být vyhrazeno pouze Pojmenovatelům.

„Trochu,“ připustila zdráhavě. „Staré tradice jsou jednou z posledních věcí, které se Pojmenovatelé učí, Achmede. Byla jsem sotva na začátku, když Heiles zmizel.“

Předklonil se tak rychle, že se polekala a málem spadla z klády.

„Přemýšlej. Musíš si vzpomenout tak přesně, jak jen dokážeš. Co tě stačil naučit o Prvorozených, než zmizel?“

„Povím ti jen to, co si pamatuji, ale jsou to jen útržky. O některých vím víc, o jiných méně. Dlouho předtím, než do Serendairu přišly rasy lidí, Lirinů, Nainů a podobně, existovaly starší, prvotní rasy bytostí, jež povstaly přímo ze živlů, po nichž zdědily některé jejich vlastnosti. Tyto rasy jsou známy jako Prvorozené.

Rasou zrozenou z etheru byli Staroserenové, vysocí pružní lidé se zlatou kůží a očima. Dožívali se nesmírně dlouhého věku a byli velmi trpěliví; jejich pouto k materiálu hvězd jim dovolilo naladit se na rytmus přírody a moci.

Názvem jejich rasy, překládaným jako *hvězda*, bylo pojmenováno i jasné nebeské těleso, viditelné z Ostrova po celý rok. Serendair, doslova *země hvězdy*, byl místem, kde tato rasa vznikla, a tím se stal jedním z pěti rodišť Času.“

Achmed přikývl. „Co se se Starosereny stalo?“

„Postupem času vymřeli nebo se během rasových válek Druhého věku uchýlili do podzemí.“

„A co rasy, které povstaly z ostatních živlů? Víš o nich něco?“

Rapsodie polkla a pokusila se vzpomenout si na útržky výkladu. „Pak byli Mythlin, rasa zrozená z živlu vody. Příslušníci této rasy, téměř nepostřehnutelní očima jiných tvorů, žili v mořích, jež obklopovaly Zemi. Stejně jako Staroserenové se těšili značné dlouhověkosti a tomu přizpůsobovali i svůj pohled na svět, ale obecně se příliš nezajímali o to, co se děje mimo jejich životní prostor.

Právě od nich odvozují svůj původ lidé; lidské tělo se prý vyvinulo postupným zpevněním průsvitných membrán a slané vody, z nichž se skládala mythlinská fyziologie. Tím také někteří vysvětlují, proč jsou lidé tak často přitahováni mořem a proč jsou lidské slzy a krev slané.“

Achmed se uchechtl. „Všimla sis, že Stephen překládal *Abbat Mythlinis* jako Pán Bůh, Král moří nebo tak nějak?“

Rapsodie se zasmála spolu s ním. „Napadlo mne, jestli jsi poslouchal, když to říkal. Myslím, že to bylo *Vládce* moří.“

Z tváře pod kapuci se vytratil úsměv. „Teď uvidíš, jak nebezpečné může být nedbalé zacházení s tradicemi, Rapsodie. Cymriané k nim bezpochyby přidali své vlastní pověry a v mnoha výkladech staré příběhy zkreslili a znečistili.“

„To dělají všichni, Achmede. Báje a mýty se předávají z pokolení na pokolení a každý vypravěč přitom něco zapomene a něco si přidá. Z tohoto důvodu existují Pěvci a Pojmenovatelé; jejich věda – no, možná je to spíše umění – vznikla právě proto, aby historie zůstala čistá. Aby byla oddělena tradice od folklóru.“

„A podívej se, jak dobře se to osvědčilo. Pokračuj. Co ještě víš?“

Rapsodie rozvázala spěšně uvázanou stužku a prsty si pročísala zářící kadeře. „Vím ještě trochu o rase zvané Kith. Ta povstala ze vzduchu a byly to bytosti s vrozenou znalostí proudění vzduchu a vibrací světa. Kith čerpali své vědění z

oblohy a položili základy takových věd, jako je meteorologie a astronomie.

Také vynalezli hudbu a jsou předky rasy Lirinů. Jméno *Lirin* je odvozeno ze staroserenského slova s významem *pěvec*.“

V Achmedových očích zableskl pobavený výraz, ale vzápětí se proměnil v něco temnějšího. „I Dhraciané jsou jejich potomky. Zdědili jsme po nich citlivost k vibracím.“

Udiveně vzhlédla. „Opravdu? To jsem nevěděla.“

„Jak bys taky mohla? Slyšela jsi někdy o Dhracianech, než jsme se setkali?“

„Ne.“

Achmed si přitáhl plášť těsněji k tělu, jako by mu byla zima. „Na světě je velká spousta věcí, o kterých nevíš, Rapsodie, o kterých skoro nikdo neví,“ řekl poněkud měkčím hlasem než předtím. „Ale to, že o nich nikdo neví, ještě neznamená, že neexistují. A Země?“

„Její prvotní rasou byli draci. Studovala jsem trochu jejich novější tradici, z Prvního a Druhého věku, ale nic starověkého.“

Achmed přikývl. „Zbývá ještě poslední živel. Oheň.“

Zavrtěla hlavou. „Znám jen to, co jsem slyšela dnes. Ptal ses mne na Heilese. Víím docela určitě, že právě o ohni se mi chystal přednášet, než zmizel. Připravil si všechny pomůcky, které k tomu potřeboval. Víím to, protože jsem mu s nimi den předtím pomáhala.“

Achmedův pohled zchladl a zpozorněl. „Co to bylo za pomůcky? Pamatuješ si je?“

Znovu zavrtěla hlavou. „Moc ne. Pánev na oheň, myslím. Různé bylinky a kořínky, několik elixírů. Chtěl mi to všechno vysvětlit během lekce, ale k té už jsme se nedostali. A pak tam byl svitek. Používal jej při výuce všech tradic.“

„Takže jste společně všechno připravili a on druhého dne zmizel.“

„Ano. Poslal mne pro nějaké vzácné rukopisy a notové zápisy a od té doby jsem ho neviděla. Na tu lekci jsem si pak

nevzpomněla až do dneška, když ordinát začal mluvit o F'dorech.“

Achmed sáhl do svého pláště, vytáhl něco jako složený šátek a hodil jí to do klína. Rapsodie balíček opatrně rozložila. Byla to oltářní utěrka, používaná k čištění kalichů nebo jiných drobných náboženských předmětů, kousek jemné bílé tkaniny ozdobené výšivkou stylizovaného slunce, jak je viděla v bethanském chrámu. Dívka tiše hvízdla.

„No, to už musí být drzost, krást v bazilice za bílého dne.“

„Co si myslíš, že ten symbol znamená?“ zeptal se Achmed.

Rapsodie mu rozzlobeně hodila šátek zpátky. „Tahle hra už mne opravdu přestává bavit, Achmede. Nejsem hluchá. Slyšela jsem, co říkal. Je to symbol F'dorů.“

V příštím okamžiku se jeho tvář ocitla těsně u její. „Špatně jsem se vyjádřil. Co si myslíš, že ten symbol představuje, doslova?“ V hlase syčela naléhavost.

Rapsodie se pokusila setrást pocit chladu, který ji náhle zahalil. „Slunce?“

Achmed pomalu zavrtěl hlavou. „Myslíš si to, protože si to myslí *oni*. Ujišťuju tě, že to není slunce. Nebo alespoň nebylo, když jej používali ve starém světě.“

Snažila se odolávat třesu, který ji zachvacoval, jako se uschlý list drží v zimním větru holého stromu. „A co to tedy je?“

Achmed znovu rozložil šátek a jemně, téměř láskyplně přešel dlouhým kostnatým prstem po zlatém kruhu.

„Cymriané si museli myslet, že to je slunce, když viděli ten starý symbol. Hodně se podobal tomuhle, byl jen trochu primitivnější. Tohle,“ dotkl se kruhu, „je Země a tyhle paprsky jsou plameny – Země v plamenech. Ne v dávných dobách, kdy se zrodil oheň, ale jako konečný cíl. *Země v plamenech*. Chápeš, co se ti snažím sdělit, Rapsodie?“

Přikývla, neschopna slova.

„A tohle, tohle představuje prostředek, jímž má být onoho cíle dosaženo.“ Prst se vydal po rudé spirále ze středu kruhu k

jeho okraji. „Předpokládám, že si dokážeš domyslet, co to je, vzhledem k tomu, že jsi maličký kousek viděla na vlastní oči.“

Zmohla se jen na šepot, v kvílení lyry sotva slyšitelný. „Wyrm.“

„Přesně tak. Zatím se zdá, že tvoje ukolébavka účinkuje. Serendair zanikl ve vulkanickém ohni, při výbuchu Spícího dítěte, a ne činností wyrma, jak bylo plánováno. Ale měj na paměti, že právě při nárazu oné padající hvězdy unikli F'dorové z nitra Země, a tak je docela dobře možné, že někteří z nich přežili pohromu, jež zničila Ostrov. A pokud zůstal naživu třeba jen jediný, bude se snažit dosáhnout cíle. A najde si k tomu prostředky.“

„Nevím, o čem to mluvíš.“ Rapsodie si nervózně setřásla vlasy dozadu a opět je svázala stuhou.

Achmed se napřímil, sepal dlaně a špičkami prstů se dotkl rtů.

„Možná by bylo nejlepší, kdybychom začali znovu. V dávné době, kdy vznikli v ohni, byli F'dorové démonští duchové, temné, pokřivené bytosti s žárlivou, chamtivou povahou, toužící pohltit celý svět kolem sebe stejně jako oheň, z něhož vzešli. Jejich rodištěm byl Ohnivý lem, kruh pěti činných sopek ponořených do moře.

F'dorové se podobají ohni v tom, že nemají hmotné tělo. Živí se svým hostitelem tak, jako se oheň živí palivem a přitom jej stravuje.

Oheň byl druhým živlem v pořadí a i F'dorové se zrodili jako druhá rasa. Byli tedy méně mocní než Staroserenové, kteří povstali jako první, ale mocnější než rasy, jež přišly po nich. Podobně jako jejich rodný živel se stáhli do stínů, odkud se vynořovali jen občas; ale když to udělali, dokázali ničit stejně jako jejich přírodní protějšek.

Sám Oheň nakonec začal čistě hořet v zemském jádru, jak jsi sama viděla. Ted' už ničivě vyšlehne jen velmi zřídka. F'dorové

však nikdy neprošli očištnou proměnou. Naopak, stali se ještě pokřivenějšími a začali ke svému prospěchu používat klam.

Protože existovali jen v nehmotné podobě, vstupovali do lidských – nebo lirinských či nainských – hostitelů a živil se jimi. Přivlastnili si je přitom tak, že nakonec existovali jako dvě bytosti, lidská a démonská. Měli obrovskou moc ovládat své oběti, naprosto je podříditi své vůli. A bylo téměř nemožné je odhalit, někdy si jejich přítomnosti nebyl vědom ani hostitel. Možná teď aspoň trochu pochopíš, proč se mi nelíbí tvůj sklon přijímat do rodiny všechno živé pod sluncem. Protože třeba já nebo ty, rozumíš, *ty*, můžeme být v moci jednoho z nich a vůbec o tom nevědět.“

„Jak tohle všechno víš?“ vybuchla Rapsodie. „Kde jsi získal vědění, k němuž by měli mít přístup jen největší Pojmenovatelé?“

Achmed vzhlédl k noční obloze. V trhlinách mezi těžkými mračny probleskovaly hvězdy. Ze země se začala zvedat mlha, jako by se chtěla spojit s oblaky na obloze.

„Odhalil jsem něco z tajemství F’dorů, když jsem jednomu z nich sloužil.“

„Ten démon, který byl tvým pánem? On byl F’dor?“

„Ano. Získal moje jméno a měl je dobře ukryté, takže mě mohl podrobit své vůli. F’dorovo vlastní jméno znělo Tsoltan; možná jsi je už někdy slyšela.“ Ohlédl se na lyru, která stále brnkala neharmonickou píseň.

Rapsodie zapátrala v paměti a našla odpověď. „Llauron říkal, že nepřítel krále ve Velké válce, která se rozpoutala poté, co jsme opustili Ostrov, se jmenoval Tsoltan. To je on?“

Achmed přikývl. „A právě když o něm začal mluvit, skočila jsi mu do řeči s nějakou hloupostí, i když jsi v té době už měla mít dost rozumu na to, abys ho nepřerušovala.“

„Nepřerušila bych ho, kdybys mi o tom všem řekl dříve a nenechával to až na teď.“

„A kdy? Chtěla bys, abych vyslovil jeho jméno v podzemí? Ty, Pojmenovatelka, bys měla vědět, co by pak následovalo.“ Hněv v jejích očích pohasl jako vyhořelý uhlík. Přikývla.

Achmedův hlas změkl. „Je ještě jeden důvod, proč toho tolik vím o F'dorech. Jsem poloviční Dhracian. A Dhraciané jako rasa nenávidí F'dory do hloubi duše. Předpokládám, že část naší nenávisti pramení v jejich nepostřehnutelnosti; protože jsme citliví k vibracím, je pro nás obzvlášť urážlivé vědět, že jsou nějací démoni, které nedokážeme vnímat.

Naše dějiny jsou v podstatě nepřetržitou řadou rasových konfliktů, velkých výprav Dhracianů proti F'dorům. Je to dlouhý příběh, vhodný spíše pro jinou noc, ale povím ti alespoň začátek.

Po Úsvitu Času, v éře někdy nazývané Den Bohů, se do sporů s F'dory dostaly všechny prvotní rasy, o nichž jsi mluvila. Nakonec vzniklo cosi jako spojení, i když dost vratké, které utvořili Staroserenové, Mythlin a Kith – draci zůstali stranou. A právě společné úsilí těchto tří ras zahnilo F'dory zpátky do hlubin Země, kde zůstali, dokud je nevysvobodila náhoda.

O mnoho tisíciletí později, uprostřed Druhého věku, narazila do Země padající hvězda, Spící dítě. Náraz vytrhl v tkanině světa velkou díru, jíž se několika F'dorům podařilo uprchnout z jádra. Myslím, že duch, který nakonec ovládl Tsoltana, byl jedním z nich. Tsoltan sloužil zlu už předtím, než do něho vstoupil F'dor, byl knězem Bohyně Prázdnoty, Požíračky. Pro F'dora představoval dokonalého hostitele.“

„Začíná to být zmatené.“

„Promiň; odbočil jsem. V oné bitvě v Prvním věku, kdy byli F'dorové zatlačeni do podzemí, to byli Kith, naši předkové, kdo F'dory odhalil a pomocí vibrací ovládl. Byli to vrazi, kteří našli způsob, jak spolu s hostitelem zabít i démona. A tuto schopnost odkázali svým potomkům, Dhracianům.

Dhraciané jsou starodávná rasa, přestože samozřejmě nepatří k Prvorozeným. Přišli dříve než lidské rasy. A z důvodů příliš složitých, než abych ti je teď mohl vysvětlit, se jejich životním

cílem stala snaha vyhubit všechny F'dory do posledního. Máme k tomu schopnosti; je to dar naší rasy, naše tradice. Skutečnost, že jsem byl Tsoltanovým otrokem, jeho osobním vrahem, se tím stává ještě zvrácenější a odpudivější.

Nyní docházíme k tomuhle. Rapsodie: náš svět, svět, který jsme znali, je pryč. Já teď musím zjistit, jestli s sebou vzal i Tsoltana, ať už se to stalo MacQuiethovou rukou, nebo při pohromě.

Nejpravděpodobnější je, že F'dor zahynul ve Velké válce. MacQuieth byl jediným nedhracianským válečníkem, který by dokázal zabít démona i jeho hostitele, ale nevíme to jistě. K vypuštění wyrma očividně nedošlo, jinak bychom neseseděli tady na protější straně Země a nenechávali si uprostřed zimní noci umrzat zadky.

Ale je tu jistá možnost, že F'dor ne zahynul. Za těmito podivnými nepokoji něco vězí, a kde je nevysvětlitelný chaos, tam často bývá jeho původcem F'dor. Samozřejmě, F'dorové nemají výhradní právo na vyvolávání zmatku a nenávisti; lidé v průběhu staletí dokázali, že to zvládnou i sami.

Největším nebezpečím ale bezesporu zůstává, že F'dor unikl zkáze a dostal se sem. Nemusí to být zrovna ten, kterého jsem znal. Wyrma, pokud ta obluda v útrokách Země ještě žije, může probudit každý z nich, protože každý F'dor o jeho existenci ví; je to jejich tradice. A každý o to bude usilovat. Já osobně musím vědět, jestli přežil F'dor, jehož jsem byl otrokem, ale je životně důležité zjistit, zda se sem dostal kterýkoli z nich.“

„To je přece snadné,“ řekla Rapsodie a přetřela si rukama paže, aby zahнала zimu. „Jejich chrám stojí přímo tady, v Belhany. Jsou zde naprosto otevřeně uctíváni.“

Achmed se zasmál. „Nemusí to být takové, jaké to vypadá. Nesmíš zapomínat, Rapsodie, že pokud legendy mluví pravdu, F'dorové ve Velké serendairské válce *prohráli*. A nejsou to příběhy poražených, co se pak předává z generace na generaci, až se z toho stane legenda. Tihle ubozí blázni, potomci *vítězů* oné

války, znají patrně jen drobty pravdy; další příklad cymrianského sebeklamu. Chtějí uctívat živly, pět dětí svého Stvořitele. Prostě jen neznají celý příběh.“

„A není možné, že prostě jsou zlí a upřímně zlo uctívají?“ zeptala se Rapsodie.

„Možné je všechno, ale předpokládejme, že ti idioti v bazilice jsou jen nevinní důvěřiví hlupáci. Kromě toho, F'dorové nemají sklony veřejně se předvádět. Jejich síla spočívá v tom, že působí skrytě.

Ale kde Cymriané sebrali tenhle nepřesný příběh? Možná někde narazili na obraz toho symbolu. Tsoltan nosíval amulet se Zemí v plamenech, ale ten měl ve středu oko. Možná že v době, kdy stavěli katedrálu a snažili se rozpomenout na svoje dědictví, už dávno zapomněli na jeho původ, nebo jej třeba vůbec neznali. To je jeden z důvodů, proč jsem se tě ptal, kolik času uplynulo mezi naším útekem a vyplutím cymrianských flotil.

Ted' už na tom nezáleží. Tím, co udělali, jakkoli neúmyslně, vystavili velkou část zdejšího obyvatelstva působení F'dorů, pokud tady jsou. Tím, že je uctívají v přítomnosti ohně tryskajícího ze srdce Země, a tím, že o F'dorech hovoří jako o dobročinné síle, jim vydali napospas celý tento světadíl, pokud tady jsou. Vlastně je sem pozvali.“

Do Rapsodiiných kostí pronikl zimní chlad spolu s něčím ještě mrazivějším. „A co budeme dělat? Jak můžeme najít něco, co najít nelze, na místě, které neznáme, tisíc let daleko od našeho vlastního času?“

„Začneme v Canrifu,“ určil Achmed. „Jestli F'dorové přišli s Cymriany, následovali je i tam. Tam byla moc. Ted' tam jsou Bolgové, a i kdyby se ukázalo, že Cymriany nic zlého nepronásledovalo, stojí za to aspoň navštívit Canrif a Firbolgy, kteří tam žijí.“

„Proto jsi od chvíle, kdy jsi vyslechl Llauronův příběh, plánoval tu cestu?“

„Ano. A ještě více jsem se ve svém záměru utvrdil po setkání s Rakšasem a po tom, co jsi mi vyprávěla o svém vidění u oltáře v zahradě Domu paměti. To, co tam působilo, bylo rozhodně démonské, ale nevypadalo to jako práce F'dorů. Popravdě řečeno, Rapsodie, jestliže zdejší náboženství zápasí se svými vlastními démony, já tvrdím – nemíchejme se do toho.

Domnívám se, že krev těch dětí je zdrojem obživy pro Rakšase, udržuje ho naživu. Stephen má v plánu nastražit na něho past. A pokud Rakšase nezničí jeho vojsko a vojska jeho bratranců, my proti němu nemáme sebemenší naději. Tohle je problém jejich světa; my musíme najít odpovědi na naše starosti. A místo, kde je nalezneme, je Canrif.“

Rapsodie si povzdechla. „Tak dobře. Asi opravdu nemáme jinou možnost než se alespoň pokusit zjistit, jestli s flotilami něco přišlo, a pokud ano, jestli právě to stojí za všemi těmihle nepokoji. Mohu se tě ještě na něco zeptat?“

Achmed vstal, protáhl se a urovňoval si plášť. „Jistě.“

„Co uděláš, když se ukáže, že je to právě tak, jak se obáváš?“

Podíval se do větví nad sebou, bílých nahých paží vztažených k obloze, a zamyslel se. „Nevím, co budu *moci* udělat,“ řekl po dlouhé chvíli. „Když jsme byli přetvořeni v ohni, změnilo se hodně věcí. Mám moc a schopnosti, jaké jsem předtím nikdy neměl, a přišel jsem o některé z těch, na něž jsem byl zvyklý spoléhat. Nejsem si jist, jaké zbraně mi zůstaly, abych je mohl použít.“

„To je jen část odpovědi,“ řekla Rapsodie tiše. „Možná jsem se měla zeptat, co jsi *ochoten* udělat. Nevím, nakolik ti záleží na této zemi a jejích lidech. V minulosti se zdálo, že si od obojího udržuješ dost velký odstup.“

Upřeně se na ni zahleděl a pak se usmál. „Sám nevím... Pojd', vrátíme se. Grunthor určitě sedí Jo na hlavě, aby se sem nemohla připlížit a tajně nás poslouchat.“ Vzal ji za ruku a zvedl na nohy.

„Celé tohle povídání o prvotních rasách mne přivedlo na jednu myšlenku.“ Rapsodie si natáhla kapuci na hlavu.

„Pamatuješ se na to proroctví o Třech? Dítě krve, Dítě Země, Dítě oblohy?“

„Jistě.“

„Neodkazovalo spíše ke spojenectví, které vytvořili Kith, Mythlin a Staroserenové, než k Anwyn a jejím sestrám, jak říkal Llauron?“

Achmed na ni zůstal nevěřičně zírat. „Ty si opravdu myslíš, že to proroctví je o tomhle?“

„Nemám tušení, o čem to proroctví je. Jen jsem předložila domněnku.“

Achmed se usmál a ukázal na lyru. „Vezmi si tu věc a zastav ji; to brnkání ti mate mozek.“ *Děti oblohy musejí mít mezi ušima vzduch*, pomyslel si. *Liringlas. Tvoje vlastní rasa, a ty nedokážeš poznat samu sebe. Natož Grunthora a mne.* „Ty rozhodně jsi Cymrianka, Rapsodie; tvoje schopnost sebeklamu převyšuje dokonce i tu jejich, a to už je co říct.“

„Jak to myslíš?“ nasupila se.

V nesourodých očích zajiskřilo. „Nijak. Povím ti jen tohle: proroctví je nejjasnější, až když se naplní. Nenechám se jím ovlivnit nebo svést z cesty. Přílišná sebedůvěra je často výsledkem snahy porozumět znamením, která nelze spolehlivě rozluštit. Nakonec, jak tobě posloužila tvoje jasnovidnost? Zdálo se ti o zkáze Ostrova – dokázala jsi jí zabránit?“

Rozhrnul houští a vydal se zpátky do tábora. Rapsodie ještě chvíli hleděla před sebe a pak vykročila za ním.

S příchodem rána kouzlo předchozí noci pominulo. Společníci v ponurém tichu osedlali koně a připravili se na cestu do Bethe Corbairu, poslední lidské výspy před územím ovládanými Bolgy. Když dojeli na západní okraj Krevenských polí, nekonečné pláne obklopující provincii Bethe Corbair, pokusila se Rapsodie ještě jednou vyzpovídat Achmeda a zjistit, co si myslí, ale neuspěla. Opět se uchýlil k obvyklé uzavřenosti a

každému pokusu o navázání hovoru čelil mrazivým mlčením. Jako by k nočnímu rozhovoru nikdy nedošlo.

40

Ashe se právě nacházel na okraji hluboké prolákliny v Krevenských polích, když okrajem vědomí zachytil něco cizího, něco, co jeho smysly dosud nikdy nezaznamenaly a co ho přimělo zastavit se v ranním stínu, jímž neviděn kráčet.

Moc, zašeptal drak v jeho krvi. Fascinující moc. Chci se jí dotknout.

Drak mu působil nekonečné trápení. Byl jeho součástí, kusem jeho přirozenosti a měl svou vlastní mysl, s níž Ashe musel neustále bojovat, aby ji udržel pod kontrolou. Ale za celá ta léta si zvykl.

Naučil se oceňovat šíři a dosah dračích smyslů. Díky tomuto prvku své osobnosti dokázal vnímat i ty nejdrobnější detaily světa kolem sebe; mohl by cítit každé stéblo trávy na louce, kde nyní stál, kdyby dal drakovi volnost využít všech schopností. Ale Ashe se podobným věcem vyhýbal; drak byl nepředvídatelný a chtěl mnohem více svobody, než mu byl ochoten poskytnout.

Jeho smysly se však nikdy nemýlily; někde kolem skutečně *bylo* cosi cizího, cosi záhadného a starého a zvráceného a úchvatného, to všechno dohromady. Něco víc než jen zdroj moci, ale co přesně, to odhadnout nedokázal. Chvilí mu trvalo, než určil, odkud to přichází, a když se mu to podařilo, podrážděně si vzdychl.

Bethe Corbair; přicházelo to z města. Ashe nenáviděl města. Kde to bylo možné, tam se jim vyhnul, především proto, že jeho život byl životem ve stínu a osamění; ten, kdo je pronásledován, nedělá dobře, když se přibližuje k lidem.

Přesto existovalo něco jako umění ztratit se v davu. Ashe by byl proslulý tím, jak skvěle to dokáže, kdyby to o něm někdo věděl, jenže nikdo takový nebyl. Přestože teoreticky ho mohl vidět každý, prakticky ho všichni dokonale přehlíželi. Žil svůj život zahalen do mlžného pláště, ušitého z vlněné látky, ale posíleného živelnou mocí vody tak, že se ocital za hranici vnímání většiny lidí.

Díky tomu byly jeho srdeční tep, dech, tělesná schránka i nesmrtelná duše nezaznamenatelné nejen běžnými lidskými smysly, ale dokonce i přístroji, které dokázaly zachycovat vibrace. To bylo dobré, protože kdyby neměl svůj mlžný plášť, neustálá bolest, jež trýznila jeho tělo i duši, by z něho učinila snadný terč. Ashe byl paradox; neviditelný pro každého, ale sám dokonale empatický.

Chci se toho dotknout, naléhal drak. Ale namísto aby ho umlčel, jak to obvykle dělával, s ním Ashe neochotně souhlasil. Potřeboval vědět, co je ta nová síla v Bethe Corbairu zač. Tiše kráčel za stínem ranního slunce přes Krevenská pole, až došel k bráně Bethe Corbairu. Proklouzl jí a nikým nepovšimnut se vmísil do davu.

„Žádné krádeže.“

Jo obrátila oči v sloup. „Jasně, brácho.“

Rapsodie se otřásla a podívala se na Achmeda, který se proti své vůli usmál. „Opatrně,“ otočila se k Jo. „Velmi podobný výraz mne kdysi přivedl do neuvěřitelných potíží.“

Jo ustoupila před obrovským vozem plným košů, který jel po silnici, na níž nyní stojí před branou do Bethe Corbairu. Kolem městských hradeb se vzdouvalo lidské moře a vytvářelo hukot slyšitelný z dálky několika mil. Ve vzduchu se vznášelo vzrušení, napětí, nervózní energie, jaké může vyzařovat jediné město na okraji divočiny.

„Už jsme na cestě celé týdny. K čemu by bylo jít do města a nevyprázdnit přitom pár cizích kapes?“ zeptala se.

Rapsodie zvedla malý váček. „A co takhle zaplatit za to, co potřebuješ?“

Dostalo se jí kyselého úšklebku. „To jsou *tvoye* peníze.“

„To jsou *naše* peníze,“ opravila ji Rapsodie, zatímco rozvazovala koženou tkanici na váčku. „Sestry, pamatuješ?“

Uchopila dívčinu ruku, rozevřela ji a nasypala do ní polovinu mincí z váčku. „Tady máš trochu ‚kapesného‘, jak tomu říkal můj otec. Ale buď na ně opatrná; může nějakou dobu trvat, než se zase k nějakým penězům dostaneme.“

„Tohle je město,“ řekl Achmed a rozhlédl se kolem. „Ty tady máš k penězům tak blízko jako k nejbližšímu rohu. Jsi obdařená takovým nadáním k vydělávání peněz jako žádný z nás.“

Rapsodie ho probodla pohledem. „Prosím?“

„Jsi hudebnice,“ zatvářil se Achmed podrážděně. „Co sis myslela, že myslím?“

„Nevím, jestli se schválně snažíš mně urážet, nebo ti to vychází jen tak mimochodem, ale ty jsi zase obdařen mimořádným nadáním v tomto směru. Pojď, Jo.“ Stáhla si kapuci do obličeje. „Setkáme se v poledne před bazilikou, Achmede. Určitě ve středu města najdeme nějaké místo, kde budeme moci poobědvat.“

Vzala Jo za ruku a vmísila do davu proudícího do Bethe Corbairu, posledního města před bolgskými zeměmi.

Grunthor a Achmed počkali, až jim ženy zmizí z očí, a pak se vydali na obchůzku kolem hradeb města. Drželi se od nich přitom tak daleko, aby nepůsobili podezřele.

Jakmile dokončili prohlídku celého vnějšího obvodu, zastavili se u severní brány, aby se poradili. Bethe Corbair bylo opevněné město, kolem něhož se rozkládaly menší osady a vesničky.

Bylo to také hraniční město, které ostražitě hledělo na východ k horám známým jako Zuby. Nikde nebyly vidět čerstvé známky bolgského přepadu; po takových útocích vždy zůstávaly znatelné šrámy. Přesto, pokud obyvatelé této oblasti cítili potřebu stavět

svá obydlí v dohledu městských hradeb, musela být dávná krveprolití natolik hrůzostrašná, aby je přesvědčila, že žít v ústraní není dobrý nápad.

„Proved' průzkum v širším okruhu,“ řekl Achmed. Grunthor přikývl. „Setkáme se při západu slunce na východní straně.“ Dhracian sledoval, jak jeho obří přítel odchází a splývá s krajinou, a pak se otočil zpět k městu.

Město Bethe Corbair bylo staré, starší než hlavní město Navarne, ačkoliv podle Stephena byly obě oblasti osídleny ve stejné době. Rapsodie vylovila z paměti lekce dějepisu, které jí udělili Llauron a lord Stephen.

Navarne a Bethany založili příslušníci První flotily, v níž měli největší zastoupení plánovači, architekti a stavitelé, které Gwylliam poslal, aby vybudovali Cymrianům nový domov. Ti postavili nejprve strážní věže a hospodářské usedlosti a pak se rozvážně pustili do promyšlené výstavby svých sídlíšť. To vysvětlovalo nádheru jejich měst; citlivé rozvržení budov společně s architektonickým mistrovstvím a dokonalým řemeslným provedením z nich vytvořily divy, jež uchvacovaly i po staletích.

Bethe Corbair naproti tomu vystavěla Třetí flotila, složená zejména z vojáků, rolníků, obchodníků a prostých dělníků, takže ve výsledném dojmu působilo spíše jako pevnost. Hradby města byly vysoké a silné, budovy prosté a postavené hlavně tak, aby dokázaly odolat útoku. Čas poněkud obrousil jeho vojenský vzhled, ale i tak z něj vyzařovalo cosi hrozivého.

Nic hrozivého však nevyzařovalo z obyvatel. Vypadali stejně jako všichni ostatní a skládali se z podobného počtu lidí zdvořilých i hrubých, prostých i vznešených, vzdělaných i negramotných jako všude jinde. Bylo to město bez jizev, neokázané a nezastrašené, jehož rušnými ulicemi proudili obchodníci s vozy a zvířaty. Všude vládl hluk a vznášel se pach příznačný pro lidská sídla.

Co z Bethe Corbairu činilo jedinečné místo, byla hudba. Rapsodie kráčela ulicemi a jako očarovaná naslouchala náhodným melodiím zvonů ve věži baziliky. Písňe, z jejichž krásy se jí stahovalo hrdlo, byly zcela podřízeny vůli větru, který zvony rozezníval, a proto v sobě nesly pocit svobody a nevázanosti.

Měšťané se věnovali svým záležitostem, aniž si hudby všímali, ale když zvony rozhoupal silnější vítr, mělo to na jejich náladu nepopíratelně kladný účinek. Pouliční prodavači se přestávali handrkovat, trhovkyně se hašteřily tišeji a děti, které se honily po ulicích, nacházely mírové řešení svých sporů. Rapsodie s úsměvem sledovala, jakou má hudba moc.

Jo doslova tančila nedočkavostí.

„To je nuda,“ kňourala, když se Rapsodie zastavila u stánku s látkami. „Prosím, jestli se na to budu muset ještě chvilku dívat, zblázním se. Jdu si to prohlédnout tady kolem.“

„Tak dobře,“ souhlasila nakonec Rapsodie zdráhavě. „Můžeme se setkat v poledne u baziliky; když mne tam neuvidíš, hledej Achmeda. A ne aby ses zapletla do nějakých potíží. Pamatuji si, žádné krádeže. Nerada bych tě viděla bez ruky.“ Jo se viditelně otrásla, pak kývla a zmizela v davu.

Ashe přelétl pohledem otevřené tržiště ve středu města. Krevenská pole se rozkládala na jih od Bethe Corbairu, a tak vešel jižní branou, přestože se moc, kterou cítil, nacházela více na východ. Nebo alespoň její část; zdálo se mu, že se jeden prvek oddělil a nyní krouží městem někde na samém okraji zachytitelnosti dračími smysly. Měl poněkud jiné vlastnosti než zbylá část a jeho pohyb byl tak pravidelný, že Ashe nedokázal určit, jestli je to bytost, nebo předmět ležící například na voze.

Neschopnost odhalit povahu oné moci Ashe udivovala. Obecně byl schopen přesně odhadnout vlastnosti čehokoli, co se nacházelo v dosahu jeho smyslů, ale tato moc mu z nějakého důvodu zůstala neznámá a zároveň s tím i podoba, kterou na sebe

vzala. Drak v jeho nitru se netrpělivě vrtěl; pouze spousta předmětů na tržišti ho dokázala rozptýlit natolik, aby se nevymkl Ashově vůli.

Ashe opatrně obešel potácejícího se pobudu, opilého alkoholem i nadšením z teplého dne. Muž oslavoval dočasný ústup zimy, a jak mával pažemi, málem vrazil loket do Ashovy hrudi; k tomu však došlo hlavně proto, že ho opilec prostě neviděl. Ashe byl dostatečně pohotový, aby se dokázal vyhnout podobným srážkám, stálo ho to ale dočasnou ztrátu soustředění.

Znovu zaměřil pozornost na zdroj moci, ale ta se opět jakoby rozdělila. Cítil se přitahován zejména k jedné z těchto dvou částí, té, která se nacházela někde blízko a z níž sálalo neodolatelné teplo.

Ashe okamžitě zpozorněl; služebníci ohně byli jeho nejzavilejšími pronásledovateli a on přežíval jen díky tomu, že dokázal v každé situaci rozeznat možné léčky. Zdroj se pohyboval někde kolem něho a dříve nebo později bude muset dojít na náměstí s tržištěm. Rozhodl se zůstat a počkat na něj.

Mezitím sváděl boj s drakem. Dalším důvodem, proč se vyhýbal městům, obzvláště těm, která se jako Bethe Corbair nacházela na obchodních cestách, byla drakova posedlost nejružnějším zbožím. Když se ocitli u pultu s drahokamy vystavenými pod skleněnou tabulí, začala se tato část jeho povahy divoce vzpínat na uzdě Ashovy vůle a vzrušeně šeptat.

Krásné věcičky, chci se jich dotknout, naléhal drak.

Ashe ho tvrdě odmítl. *Ne.*

Chci se jich dotknout.

Ne. Odvrátil se od prodavačky drahokamů, která vzhledla, jako by si byla mlhavě vědoma Ashovy přítomnosti, ale pak sklopila oči zpátky ke svému pultu; neviděla ho.

Drak si všiml vedlejšího pultu plného nejružnějších druhů vzácných koření. *Zrnka pepře; chci je spočítat*, zašeptal znovu, fascinován každým zrnem, semínkem, bobem, luskem, vločkou a práškem.

Ashe jej znovu přemohl vůlí. *Ne*. Rozhlédl se po zdroji moci.
*Parfémy a ambra; pochází ze zvratků leviatana, který snědl
sedmnáct makrel, sto sedmdesát –*

Dost.

*Podívej se na ty látky; dnes žádné hedvábí, jen len,
smetanový samet a vlna ve třinácti druzích tkaniny. Vlna je v
odstínech modré, azurové, fialkové, indigové –*

NE. Ashe se znovu otočil kolem své osy; přiblížilo se to. S obrovským úsilím zatlačil draka hluboko do podvědomí a pokusil se pročistit si mysl.

Jeho pozornost zaujal rozruch na druhé straně ulice. Zdálo se, že jeho středem je drobná žena v šedém plášti s kapucí, nikoli nepodobném tomu, jež sám nosil. Popošel blíž a ucítil volání zdroje moci.

Rapsodie bojovala s vlastním osobním drakem, s touhou přejet dlaní po nádherných tkaninách rozložených na pultu před sebou. Smetanový samet byl obzvlášť nádherný, ale daleko za hranicí její platební schopnosti. S povzdechem spustila ruce k bokům a rozhlédla se po dalším zboží.

Její pozornost upoutal pult na konci ulice; předměty na něm byly rozloženy v hromádkách, jež zářily jako odlesky slunce v tekoucí vodě. Zaujatá Rapsodie se vydala ulicí k blýskavému zboží.

Zastavila se před pultem. Ze zářících hromádek se staly šperky, z velké části jen laciná bižuterie, ale několik kousků bylo skutečně hodnotných a řemeslně krásně zpracovaných. Rapsodie měla slabost pro krásné šaty a šperky, ačkoli by raději zemřela, než by to přiznala svým bolgským společníkům, a tak v jejich nepřítomnosti popustila uzdu své tajné vášni a prohlížela si cetky očima, jež je svou září ještě překonávaly.

Obchodník dokončil jednání s jiným zákazníkem a ještě zkontroloval pult, než k ní zvedl zrak. Rapsodie okamžitě

poznala, že se muž bezděčně ujišťuje, jestli se mu nesnaží něco ukrást.

Stejnou reakci vyvolával její lirinský původ i v Eastonu. Nikdy to docela nepochopila; Lirinové neměli vztah k hmotnému vlastnictví, obzvlášť k takovým zbytečnostem, jako byly šperky, a tak ji neustále přivádělo k úžasu, proč je prodavači a obchodníci téměř bez výjimky pokládali za případné zloděje. Připisovala to rasismu a snažila se nebrat to osobně, ale pokaždé, když se s takovým přístupem setkala, zpěnila se v ní krev. Těžce polkla a snažila se zachovat přívětivý výraz, ale zájem už ji opustil. Obrátila se k odchodu.

„Slečno?“ V obchodníkově hlase se ozval zoufalý tón. Rapsodie pozvedla ruce tak, aby je bylo vidět pro případ, že by ji chtěl obvinít z krádeže.

„Ano?“ Neotočila se.

„Prosím, neodcházej ještě. Už jsi viděla tohle?“

Ted' už se otočila. Výraz v obchodníkově tváři se naprosto lišil od toho, jaký se v ní zračil před okamžikem, když se pokoušel přesvědčit plešatého muže, aby si k prstenu, který si právě vybral, prikoupil ještě jehlici se stejným kamenem. Oči měl široce rozevřené, jako by nad něčím žasl, a svíral okraj pultu tak silně, až mu zbělely klouby prstů.

„Něco se stalo?“ zeptala se Rapsodie starostlivě. Obchodník rychle zavrtěl hlavou, ale pultu se nepustil. „Ano, je tady spousta velice hezkých věcí. Opravdu se mi líbí, ale jen jsem se dívala.“ Znovu se obrátila k odchodu.

„Slečno?“ Hlas zněl ještě naléhavěji.

Rapsodie si povzdechla, ale pokusila se ovládnout podrážděnost a ohlédla se na něho. Tvář měl zrudlou a ruce se mu chvěly.

„Jsi nemocný?“ zeptala se polekaně. Už sahala po čutoře s vodou, ale muž zavrtěl hlavou, vytáhl z kapsy lněný kapesník a chvatně si otřel čelo.

„Ne, děkuji, slečno. Prosím, zůstaň ještě minutku. Je tu něco, co by se ti líbilo?“

„Už jsem ti řekla, že se jen –“

Muž vzal z pultu pár náušnic a podržel jí je před očima. „Tyhle se dokonale hodí ke tvému medailonku, slečno. Co kdyby sis je zkusila?“

Rapsodie se na náušnice podívala. Patřily k těm šperkům, které se jí líbily, byly jednoduché, ale elegantní a skutečně ladily s přívěskem, který stále nosila. Nepochybně stály mnohem víc, než si mohla dovolit zaplatit, ale nedokázala odolat, aby si je alespoň neprohlédla.

Náušnice zazářily odraženým slunečním světlem a utajená část Rapsodiiny duše, která obdivovala krásné věci, zaplesala, ačkoli rozum jí střízlivě připomínal, že pouliční jestřábi jsou schopni prodat i mořskou vodu ztroskotanému námořníkovi. Nikdy se jí příliš nedařilo odolávat pokušení, a proto se eastonskému tržišti, zvanému láskyplně Zlodějský trh, vyhýbala, jak jen mohla.

„Prosím, slečno. Jsou pro tebe jako stvořené. Vyzkoušej si je; chci jen vidět, jak na tobě vypadají. Prosím.“ Znělo to ještě naléhavěji než to nejvtíravější obchodnické přemlouvání.

Rapsodie už to nevydržela. „No tak dobře, ale ujišťuji tě, že si je nekoupím.“ Vzala si náušnice od muže, jehož oči se horečnatě leskly, a stáhla si z hlavy kapuci, aby si je mohla nasadit.

Zlato bylo mimořádně dobré jakosti; poznala to, jakmile se jich dotkla. Na okamžik ji to rozesmutnilo. Vzpomněla si na pýchu ve tváři své matky, když otevřela pouzdro s medailonkem a Rapsodie poznala, jak hodně musela šetřit, aby jej mohla zaplatit. Vedle náušnic teď vypadal méně třpytivý a okázalý, ačkoliv uměleckým zpracováním se jim vyrovnal.

Ulici za jejími zády se rozlehlo ohlušující skřípění následované ranou a tříštěním dřeva. Rapsodie polekaně nadskočila.

Rychle se otočila, hodila náušnice na pult a couvla; srazily se dva vozy tažené voly. Jeden z nich byl nárazem vyveden z rovnováhy a zdálo se, že se převrhne přímo na klenotnický stánek.

Zvířata vyděšeně bučela a vozkové se snažili uhnout napůl převrácenému vozu. Rapsodie skočila pod pult, nadzvedla jej a odtáhla stranou. Dokonce se jí přitom podařilo neshodit z něj vystavené šperky. Klenotník zpanikařil, a kdyby měl možnost úniku, nechal by své zboží napospas a utekl by, ale zůstal uvězněn za pultem.

Po okamžiku nejistoty dopadl vůz na všechna čtyři kola. Vozkové s kletbami a vzájemným obviňováním odtáhli vozy od sebe a Rapsodie se otočila ke klenotníkovi, aby mu pomohla postavit stůl na původní místo; naskytla se jí tak možnost dotknout se krásných cetek. Zdálo se, že je otřesen, a tak mu podala čturu s vodou. Napil se, ale vytřeštěné oči nespustil ani na okamžik z její tváře.

Přemístil pult a urovnal na něm zboží jí zabralo jen pár minut. Jakmile se ujistila, že na něm alespoň podle jejího odhadu nic nechybí, vrátila se k muži, pomohla mu vstát, oprášila ho a jemně vypáčila čturu z jeho křečovitého sevření.

Chudák, pomyslela si soucitně, *jak je vyděšený*. „Jsi v pořádku?“ zeptala se. Jako odpovědi se jí dostalo jen otupělého přikývnutí. Překvapilo ji, že obchodníkovi na trhu trvalo tak dlouho, než se trochu vzchopil. Ti, které znala, se ze všeho dokázali vzpamatovat nesmírně rychle a podobná událost jako tato by ani nezpomalila – natož aby zastavila – proud jejich výřečnosti při nabízení zboží. Ale klenotník byl starší muž a toto byl jiný svět než ten, na jaký bývala zvyklá. Vyкроčila do ulice, ale muž na ni znovu zavolal.

„Slečno?“

Rapsodie si povzdechla a ještě jednou, naposledy, jak doufala, se k němu otočila. Nana se ji pokoušela naučit

rafinovanému umění zdvořile odejít, ale ona je nikdy docela nezvládla. „Ano?“

Klenotník jí podával náušnice. „Prosím. Jako vyjádření mých díky.“

„Děkuji, ale ne. To nemohu přijmout.“

„Musíš,“ vyhrkl hlasitěji, než patrně zamýšlel. „Prosím,“ dodal už tišeji.

V očích měl tak úpěnlivý výraz, až se Rapsodie začala bát, že odmítnutím vážně zraní jeho city. „Tak dobře, děkuji ti,“ poddala se a přijala náušnice z jeho chvějících se rukou. Nasadila si je na lalůčky a lehce potřásla hlavou, aby se v nich zachytilo sluneční světlo. „Jak vypadají?“

„Nádherně,“ vykoktal muž s otevřenými ústy.

Rapsodie sáhla pro váček s penězi, ale on ji zadržel. „Dárek. Prosím.“

„Tak dobře, děkuji ti,“ řekla s úsměvem. „Doufám, že se brzy budeš cítit lépe.“ Zvedla si kapuci na hlavu a odešla, aniž si všimla, že klenotník, oba vozkové a všichni svědkové nehody za ní němě zírají.

41

Ashe sledoval celou scénu z druhé strany ulice, nejprve s úžasem, pak pobaveně. Ať se pod kapucí pozoruhodného stvoření v šedém plášti nacházelo cokoli, očividně to pouličního prodavače ohromilo, ale nezdálo se, že by si žena všimla, jaký na něho učinila dojem.

Obchodník vytřeštěně zíral s otevřenými ústy od prvního okamžiku, kdy pohlédl do její tváře ukryté pod kapucí, zatímco se ona chovala jakoby nic. Ashe napadlo, jestli není nějak zohavená, ale na tu dálku nedokázal ani dračími smysly rozeznat

žádné zranění nebo znetvoření. Bude se muset jít sám podívat, co způsobilo všechn ten rozruch.

A rozruch sílil. Ashe se nikdy nenechal jen tak něčím vyvést z míry, ale i jeho mírně překvapilo, když se srazily dva vozy tažené voly. Vozkové očividně viděli to, co jemu zaclonily jejich vozy – shodila kapuci z hlavy o okamžik dříve, než došlo k nehodě.

Ať byla kýmkoli, nechyběla jí mrštnost; hned po srážce skočila pod pult, zachránila jej i jeho majitele před nárazem a pak jej zase postavila zpátky na místo, než opět vykročila dál.

Šla ulicí a nevnímala zmatek, jaký působila mezi prodavači, vojáky, měšťany i venkovany, muži i ženami, kteří se s otevřenými ústy zastavovali a někdy i pouštěli z rukou to, co právě drželi. Ashe s dlaní položenou na jilci meče sledoval ženu pohledem, ale nedokázal rozeznat víc než zlatý záblesk vlasů a –

Jeho tělem projela ostrá omračující bolest, sevřela mu útroby a obrátila žaludek. Zrodila se v šourku, prudce stisknutém a zkrouceném na stranu, který na okamžik zmrtvěl v očekávání výbuchu další, ještě mučivější bolesti.

Ve chvílce ochromení, jež předcházela vlně trýzně, o níž věděl, že nadejde, vymrštil ruku a uchopil zápěstí mladé dívky, jejíž prsty mu stále svíraly varlata. Ucítíl, jak jí ocelová síla jeho stisku drtí kosti, a stihl osvobodit své genitálie těsně předtím, než ho očekávaná bolest přinutila zalapat po dechu.

Troufalá ruka patřila mladé, asi šestnáctileté zlodějce, která si očividně spletla jeho varlata s váčkem na peníze, když se pokoušela vyprázdnit mu kapsy.

Za normálních okolností by k něčemu podobnému vůbec nemohlo dojít; díky dračím smyslům, rychlosti a takřka neviditelnosti zaručené mlžným pláštěm by se mu nikdo, kdo by ho chtěl obtěžovat, nedokázal přiblížit ani na délku paže. Podivné vibrace vycházející z ženy v šedém plášti ho však rozrušily natolik, že poprvé, co jeho paměť sahala, zůstal nechráněný před tímto druhem útoku.

Dívka se mu pokusila vytrhnout a utéct, ale vzápětí vykřikla bolestí, protože ji sevřel ještě pevněji a zvedl ji ze země.

Byla vysoká a štíhlá, s rozcuchanými vlasy barvy zimní slámy. Ashe si dovolil bezděčný průzkum, jaký prováděl vždycky, když se ocitl v blízkosti plavovlasé ženy; odtáhl ji od sebe tak, aby jí viděl do obličeje, a podíval se na ni. Její oči, s hrůzou zírající do jeho kapuce, byly vodově modré. Uvědomil si, stejně jako vždycky, že toto nemůže být osoba, v níž doufal.

Uniklo mu ošklivé hrdelní zachrčení – jediný zvuk, jaký byl vzhledem k jejímu předchozímu činu schopen vydat. Bledé oči se rozšířily strachem. Ashe začal čelist a chystal se nadechnout k proudu děsivých výhrůžek. Ale zatímco se snažil ovládnout svůj vztek z obavy, že by tu pouliční holku mohl zabít, ucítil další tlak, tentokrát odlišné povahy, na zápěstí druhé ruky.

„Pusť laskavě moji sestru, nebo se já pustím do tebe.“

Podruhé onoho rána se Ashe nechal zaskočit, a to ho zároveň ohromilo i rozzuřilo. Hrot dýky, který se mu nyní opíral o zápěstí, byl přiložen nepozorovaně, což Ashe připisoval zejména bolesti, která v něm pulzovala a nutila ho ke zvracení. Nůž tlačil dost silně, aby působil jako hrozba, ale kůži zatím neprotal.

Otočil se, aby namířil vztek proti druhému útočníkovi, a vzápětí mu poklesla čelist stejně jako před chvílí lidem na ulici.

Před jeho rozostřeným pohledem stála nepopíratelně nejkrásnější bytost, jakou v životě viděl nebo o jaké slyšel vyprávět. Nejneuvěřitelnější mezi jejími nádhernými rysy byly smaragdově zelené oči, hněvem rozjasněné do barvy bledé jarní trávy, které se do něho zabodávaly se zuřivostí, jež překonávala jeho vlastní. Jemnou tvář rámovaly vlasy zářící jako roztavené zlato; kdyby nebyly zahaleny kapuci, určitě by zastínily i zimní slunce.

Dračí krev v něm se rozproudila vzrušením.

Chci se dotknout; prosím, nech mne to pocítit.

Ashe potlačil toto nutkání, ale musel se soustředit na to, aby zavřel ústa, a tiše vzdal díky za plášť a kapuci, které mu byly zároveň prokletím i požehnáním, obzvlášť v situacích jako tato.

Jakmile si uvědomil, že žena nemůže spatřit jeho obličej, naplnila ho nová sebedůvěra. Potlačil to, co by bylo normální reakcí, a zhluboka se nadechl. Přitom mu do nosu vnikla její vůně, z jejíž sladkosti se mu zatočila hlava. Musel se namáhat, aby udržel hlas pod kontrolou.

„Nevím, proč útočíš na *mne*,“ řekl. „Já jsem nic špatného neprovedl.“

„Ubližuješ mojí sestře, a pokud toho okamžitě nenecháš, oplatím ti stejnou mincí.“ Hrot dýky přitlačil, ale stále ještě neprolil krev.

Umí ovládat tlak, pomyslel si s nádechem obdivu. Pustil dívku, která mu zůstala zírat do kapuce. Aby zmírnil situaci, trochu od ní poodstoupil, blíž ke krásné ženě. Ta odtáhla dýku od jeho zápěstí, ale stále se na něho mračila.

„No tedy, nejsi ty dojemný?“ zeptala se jízlivě. „To nemáš nic lepšího na práci než obtěžovat na ulici mladé dívky?“

Ashovi opět povolila čelist. „Cože?“

Otočila se ke zlodějce. „Jsi v pořádku, Jo?“ Dívka, aniž od něho odvrátila oči, nepřítomně přikývla. „Máš štěstí, že se jí nic nestalo.“

Ashe měl dojem, že se mu to všechno jen zdá. Ještě nikdy se mu žádná situace tak nevymkla z rukou; vlastně měl potíže sestavit srozumitelnou větu.

„Tvoje sestra – tvoje – ať je, co je, tvoje přítelkyně, se mne pokusila okrást.“

Krásná žena šlehla pohledem po dívce, ale neřekla nic.

„A sáhla *vedle*,“ zdůraznil poslední slovo. „Sáhla mi pod plášť, nahmatala to, co si myslela, že je váček s penězi, a velmi nepěkně škubla – snažila se mi jej vytrhnout z kalhot, abych byl přesný.“

Začaly mu hořet uši; nemohl uvěřit, že vypouští z úst něco takového, a ještě k tomu na ulici před úplně neznámou ženou. Její nadpozemská krása mu rozvázala jazyk, který teď jakoby sám od sebe pletl páte přes deváté.

Žena si odkašlala, a když spustila ruku z úst, zůstal jí na rtech stín pobaveného úsměvu.

„Budu hádat; nebyl to váček s penězi.“

„Ne,“ odpověděl špičatě.

Znovu se podívala na dívku, která vypadala, jako by se pod jejím pohledem zmenšovala. Pak se obrátila k němu a povzdechla si. V tom výdechu zněla hudba, kterou Ashe pocítil i v konečcích chloupků na předloktí.

„To je mi nesmírně líto,“ řekla a smaragdové oči zajiskřily úsilím skrýt veselí. „Doufám, že nedošlo k vážnému poškození.“

„To se tak brzy nedá říct,“ odpověděl smutně, ale tepající bolest poněkud polevila a nutkání ke zvracení už také nebylo tak silné.

„Nesmysl,“ usmála se žena škádlivě. Rukou mu rychle vklouzla do pláště a jemně sevřela varlata.

Ashovi opět poklesla brada. Kdyby chtěl něco podobného udělat kdokoli jiný, nedostal by se dál než k pouhé myšlence, než by mu v tom jeho reakce zabránily; tak dalece svou mrštností převyšoval všechny, s nimiž se během svého stopadesátitýřletého života setkal. Ale teď tu stála ona okouzující bytost a měla jeho varlata v dlani dřív, než se stačil podruhé nadechnout.

Jemné prsty vyslaly vlny divokých, ale příjemných vibrací do celého těla a krev do míst, která nemohla vidět, ale mohla velmi brzy zaznamenat změny, jež se v nich chystaly proběhnout. Pak varlata opatrně promnula a se soustředěně staženým obočím zkoumala jejich pružnost; alespoň doufal, že ji na nich zajímá právě to.

Věděl, že by jí měl rázně nařídit, aby toho nechala; kdyby šlo o kohokoli jiného, vůbec by se neobtěžoval mluvením, protože

mrtvoly obecně nemají příliš dobrý sluch. Ale znovu nic neřekl, částečně proto, že se ještě docela nevzpamatoval z překvapení, a částečně proto, že nechtěl, aby toho nechala.

Právě když se začala projevovat reakce na její dotek, odtáhla ruku. „Mně připadají v pořádku,“ řekla a oči jí šibalsky zajiskřily. „Už se ti do nich vrátil cit?“

„Cit z nich nikdy nezmizel; v tom problém není,“ odpověděl a pokusil se napodobit humor v jejím hlase. „Ale dá se říct, že došlo ke změně.“

Rozpalovalo ho vzrušení. To, že se tohle všechno odehrávalo na ulici, a obzvlášť jeho hloupá, bláznivá reakce, ho neobyčejně rozčilovalo. Pak mu z úst vylétla slova, která musel vyslovit někdo jiný, protože od něho rozhodně pocházet nemohla.

„Myslím, že opravdu potřebují důkladnější prohlídku.“

Krásná žena se zasmála a v jejím smíchu zněly větrné zvonky. Drak, jehož zájem se opět probudil, se pokusil prosadit svoji vůli.

Nech mne dotknout se. Chci se toho dotknout.

Pokusil se ho potlačit, ale poprvé od okamžiku, kdy vešel na tržiště, chtěl tutéž věc jako on.

Na čele mu vyrazil studený pot, protože si uvědomil dvě věci. Za prvé, že drakova nepředvídatelnost a nenasytná chuť na všechno, po čem zatoužil, z něj v té chvíli činí nebezpečnou osobu. Bylo možné, že než by se stačil ovládnout, mohl by se na ni vrhnout přímo tady na ulici, což by pro ně oba znamenalo smrt.

Za druhé, a to ho zneklidňovalo mnohem víc, že je mu to jedno. Chtěl ji bezuzdně prozkoumat všemi smysly a během doby mezi dvěma údery jejího srdce se o ní dozvědět úplně všechno do nejmenších podrobností. Bylo mu čím dál jasnější, že to prostě udělá. Snažil se s tím bojovat, ale druhá polovina jeho osobnosti snadno přemohla vlažnou obranu.

Chci se toho dotknout. Chci to; a ty taky.

Nádherná tvář se rozzářila podmanivým úsměvem. „Jsem ráda, že se ti vrátil aspoň smysl pro humor. A to ostatní bude s trochou štěstí také brzy v pořádku. Omlouvám se ti, pane, za svou sestru, a prosím o prominutí. My teď půjdeme svou cestou a ty jistě také. Buď zdrav. Pojd', Jo.“ Ochranitelsky objala mladší dívku kolem ramenou a vykročila ulicí.

„Počkej.“ Slovo se vydralo z jeho hrdla dřív, než je stačil zastavit. Otočila se k němu.

Do vlasů jí zasvítilo slunce a rozzářilo je i pod šedou kapuci. Zamrkala, a když dlouhé černé řasy zastřeily hluboké zelené oči, drak se opět pokusil zlomit jeho vůli.

Chci se toho dotknout.

Mohla by být služebnicí démona, pomyslel si Ashe, ale cítil, že jeho odpor slábne.

Chci se toho dotknout.

Ano, podlehl mu.

Začalo to jako vířivý pocit v útrokách, vnímavost, rostoucí zároveň s tělesnou teplotou a zrychlujícím se dechem. Pak, jako když miska z nejjemnějšího křišťálu dopadne na kamennou podlahu a s třeskotem se rozlétne na střepy, se dostavilo pronikavé zbystření zraku, sluchu i mysli, doprovázené rozšířením zornic a drobounkými elektrickými výboji po celém povrchu těla. Ashova krev se rozproudila touhou po objevech a všechny svaly se napjaly, aby odolaly náporu divočejší poloviny jeho osobnosti.

Drak se v jeho nitru nezkrotně vzepjal, pohltil ho a vytrhl mu otěže vlády nad tělem. S myslí a smysly zrozenými z živlů, jež utvořily tkanivo vesmíru, rozšířil své vědomí až na hranice jeho dosahu a do nejpodrobnějších detailů zaznamenal všechno, co se nacházelo v okruhu pěti mil. Celkový počet čoček v očích všech mravenců v prasklinách městského dláždění mu byl okamžitě stejně zřejmý jako stav počasí. A toto vědomí se vzápětí plně soustředilo na ženu, která stála před ním.

Nejprve se drak pokusil vyhledat a určit zdroj oné podivné magie, jež z ní vyzařovala. Byl neobvyklý, odlišný od oněch zbývajících zdrojů, zatím také neznámých, a jedinečný.

Nacházela se v ní hudba, která se dotýkala každého nervu v drakově olbřímí síti smyslů, zněla z ní píseň, spojená se světem kolem ní; musela být Pěvkyní s nesmírným rozsahem moci, možná dokonce dosáhla postavení Pojmenovatelky. Přestože on sám o hudbě a jejím užití v jiných formách nevěděl skoro nic, plně si uvědomoval, jaká síla se v tomto umění skrývá, a to ho nutilo proniknout do ní hlouběji, získat přístup k této tradici, uchvátit ji pro sebe.

Bylo tam ještě něco víc, výjimečná směs dalších prvků. Cítil, že stojí mimo čas a prostor, a tato představa ho velmi vzrušila; možná byla jen jasnovídkou schopnou nahlížet do Budoucnosti, ale více než pravděpodobně byla ve skutečnosti Cymrianka. Silně to z ní vyzařovalo, ale mohl to také být klam. Zbývalo ještě mnoho, většina z toho mu však zůstávala neznámá; usuzoval, že je nějakým způsobem spojena s ohněm, jediným živlem, který nedokázal rozpoznat, protože mu byl naprosto cizí.

Zkoumat její tělesnou schránku byl úchvatný požitek. Vnější okrajem smyslů klouzal po křivkách a bez zábran vstřebával všechny údaje, jež mohl získat o skladbě jejího těla. Těžký plášť, který ji halil před očima veřejnosti, pro něj nepředstavoval žádnou překážku, a stejně tak šaty.

Byla dokonale zdravá; kypěla životem a energií a vzhledem ke své velikosti a tělesné stavbě měla překvapivě pevné svaly. I na ženu s lirinskou krví byla dost drobná, měla však dlouhé a pružné tělo, jež jí propůjčovalo dojem výšky, jíž ve skutečnosti nedosahovala. Její postava se vyznačovala štíhlostí a dokonalými proporcemi; měla úzká ramena, dlouhé paže a ještě delší, úžasně tvarované nohy, jejichž neuvěřitelnou nádheru nedokázaly utajit ani neforemné vlněné kamaše.

K oněm dlouhým štíhlým nohám náležel i dlouhý štíhlý trup s ladnou šíjí. Ashe se přistihl, že zírá na mělkou prohlubeň mezi

dívčinými klíčovými kostmi a představuje si, jak ji pokrývá línými vroucími polibky.

Hrdlo přecházelo v hrud', která si se zbytkem těla v ničem nezadala. Nadra měla drobná, ale půvabná a dokonale okrouhlá. Bylo dobře, že jejich tvar pouze cítil; věděl, že pohled na ně by ho proměnil v roztřesenou hromádku chtíče.

Břicho měla pevné a ploché a pas tak útlý, že by jej dokázal obejmout dlaněmi. Úzké boky jen potvrzovaly lirinský původ. Ashe se značnými obtížemi odtrhl smysly od jejího těla; bál se toho, co by se mohlo přihodit, kdyby pokračoval.

Kromě toho měl takový průzkum i nepříjemnou stránku – vyvolával v jeho těle reakci na místech odpovídajících těm, na něž se soustřeďoval; při představě, jak ji líbá na hrdlo, ho pálily rty, když se viděl, jak jí svírá pas, mravenčilo mu v dlaních. Protože drak vyžadoval uspokojení, aby se plně uklidnil, vykupoval si tak celý život neustálého, i když menšího nepokoje pro případ, že by se mu nikdy nedostalo příležitosti dotýkat se jí tak, jak si představoval. Vzhledem k tomu, jak dobře mu to s ní zatím šlo, nechtěl nic riskovat, a to i navzdory skutečnosti, že by se ono nepohodlí ani zdaleka nevyrovnalo bolesti, kterou v sobě stále nosil. Z tohoto důvodu se přinutil zastavit prohlídku dřív, než dospěl k zářícím vlasům, jež se vlnily pod její kapucí. Z toho, co už měl možnost zahlédnout, věděl, že kdyby jich spatřil celou záplavu, byl by ztracen.

Aby se vyhnul ještě většímu okouzlení, než jakému už podléhal, začal drak hledat chyby a nedokonalosti, které by potvrdily, že je to skutečná žena z masa a kostí. Nalezl je na prstech. Ty byly sice jemné a krásně formované, ale jejich špičky pokrývaly ztvrdlé mozoly, vzniklé následkem dlouholeté hry na strunné nástroje. Byl to však také jediný nedostatek, který se mu podařilo objevit.

Muž, podřízený vůli vlastních dračích smyslů, rozechvěle pozoroval, jak drak pátrá dál.

Ženina tvář mohla pocházet z rukou geniálního sochaře, který celý život s láskou modeloval jedinečné mistrovské dílo. Její rysy vytvářely dokonalý soulad, možná s výjimkou velkých smaragdově zelených očí. Ty byly lemovány hustými černými řasami a duhovky svou výraznou barvou snad až příliš ostře kontrastovaly s oslnivě bílým bělmem. Zářily svým vlastním světlem a působily tak omamně, že i drak měl potíže se od nich odpoutat.

Je dokonalá, prohlásil drak zvučným hlasem, který slyšel jen Ashe. *Chci ji.*

Ale za okouzlením draka se skrýval zájem muže. Jemu se na ní líbilo něco úplně jiného. Byla sebejistá a sama se sebou naprosto spokojená, ale pokud si byla vědoma oslnivosti své krásy, nedávala to nijak najevo.

V očích se jí zračila laskavost, která ho přitahovala, ale byla tam i bolest, na dno jejíž hloubky nedokázal dohlédnout. Zjistil, že si přeje znát, co ji tak strašlivě trýznilo, a věděl, že by bez pobízení šel až na konec světa, jen aby jí mohl pomoci se toho zbavit. Když se smála, smály se i její oči, a když se zlobila, odrazil se v nich i tento pocit. Z toho, čím se vyznačoval on – tajemností, osamělostí, nesdílností –, neměla ona nic. Byla v ní otevřenost, kterou jí záviděl, již se chtěl dotknout.

Je nedotčená panna, zašeptal drak vzrušeně. *Dokonalá*. Ale i svým potlačeným vědomím zjistil muž něco víc. Měla v sobě i smyslnost; očividně znala umění okouzlovat tělem, a to ho naprosto ohromilo. Panna se schopnostmi kurtizány. Čím více ji poznával, tím více žasl; ta žena byla dokonalý paradox. Chtěl vědět víc. Jeho mysl sáhla do Budoucnosti.

Stejně zřetelně jako nyní v cestovním oděvu a šedém plášti s kapuci ji viděl ve svatebních šatech a s květinovým věncem ve vlasech, jak se na něho šťastně usmívá. Popustil uzdu své fantazii, představil si ji ve svatební noční košili a do tváří mu stoupl ruměnec. Viděl ji, jak kolébá jejich dítě a pak i vnouče. Dokázal si ji představit sehnutou stářím, ale stále hrdou a

krásnou; sevřelo se mu hrdlo, když ji spatřil v pohřebním rubáši s bílým závojem na oněch nádherných, nyní už navždy zavřených očích.

Řasy se opět zvedly.

„Ano?“ řekla. Dračí vědomí ustoupilo; celý průzkum byl hotov během jediného mrknutí zářivě zeleného oka.

„Ech – co kdybych vás dvě pozval na oběd?“ zeptal se vesele. „Jen abych dokázal, že mezi námi nestojí žádné nevyřešené potíže.“

V jejích očích šibalsky zajiskřilo. „Pokud nic nestojí, tak jsem buď neudělala svou práci dobře, nebo jsi zraněn mnohem vážněji, než jsem se domnívala.“

Zasmál se. „Možná je to proto, že jsem předtím nezaplatil.“

Krásné oči se rozšířily pobouřením a pak se rozzlobeně přimhouřily. „Jak, prosím? Co tím chceš říct?“

Ashe okamžitě věděl, že se dopustil obrovské taktické chyby. „Nic – promiň, jen jsem žertoval. Myslím si jen, že jsi tak krásná, že by ses mohla úspěšně živit jako kurtizána.“ Zašklebil se; hrob všech nadějí, který si kopal, se ještě zvětšil.

„Ty si myslíš, že jsem kurtizána?“

„Ne, vůbec ne. Jen –“

„Jak se opovažuješ? Pojd', Jo.“

„Počkej – velice se ti omlouvám. Neodcházej, prosím.“

„Ustup.“

„Podívej, opravdu – nechtěl jsem –“

„Uhni nám z cesty.“ Žena ho probodla pohledem a vykročila i s dívkou k náměstí. Když se od něho vzdálila, zaplavila ho vlna zoufalství a rázem ho opustil všechn strach, že by mohla být služebnicí démona. Vzpomněl si, že dobře přijímala humor, a učinil poslední zoufalý pokus.

„Znamená to, že žádný oběd nebude?“

Otočila se na patě. „Vzhledem k velikosti tvého váčku na peníze pochybuji, že bys byl schopen nás obě pohostit. Vlastně

budeš mít štěstí, když nezůstaneš dlužen za svoje vlastní jídlo.“ Popadla dívku za ruku a obě zmizely v davu.

Ashe se hlasitě zasmál a několik lidí kolem něho překvapeně vzhledlo; dokud ho neuslyšeli, neměli ani tušení, že tam je.

42

„Neříkej to; já vím. Omlouvám se.“

„Zblánila ses? Mohla by sis blahopřát, kdybys za těchto okolností přišla jen o ruku. Vždyť tě mohl zabít.“

Jo si povzdechla. „Já vím.“

Rapsodie se prudce zastavila. „Proč, Jo? Peníze jsi přece měla? Potřebovala jsi víc?“

„Ne.“ Jo sáhla do kapsy, vytáhla mince, které od ní dostala, a učinila gesto, jako by jí je chtěla vrátit, ale Rapsodie jen bez hnutí hleděla na její ruku. Když pak promluvila, zněl její hlas laskavě.

„Pověz mi proč, Jo.“

Jo sklopila oči. „Nevím.“

Rapsodie ji vzala za bradu a natočila její tvář k sobě. Dívka se tvářila vzdorovitě, ale v očích se jí zračil hluboký strach, který okamžitě zasáhl Rapsodiino srdce. Poznala v něm obavu pouličního dítěte, že si zneprátelilo jediného člověka na světě, kterému na něm záleželo. Pustila ji a něžněji pohladila po vlasech.

„No, aspoň že jsi v pořádku. Teď půjdeme na schůzku s Achmedem a na oběd.“

Jo ohromeně vytřeštila oči. „To je všechno? Nebudeš na mě ječet?“

Rapsodie se usmála. „Chceš, abych ječela? Nejsem tvoje matka, jsem tvoje sestra a taky jsem už provedla pár pěkně hloupých věcí.“

„Jo? A jakých třeba?“

„Neříkal ti Achmed nic o tom, co se stalo v Bethany? Pojd’.“
Vzala Jo za ruku a vedla ji ulicemi k hlavnímu náměstí.

Achmed netrpělivě čekal před bazilikou Bethy Corbairu. Bylo poledne; slunce už několik minut stálo přímo v nadhlavníku, ale po obou ženách nebylo nikde ani stopy. Ve starém světě by mohl vyhledat jejich srdeční tepy, aby určil, kde se nacházejí, a ujistil se, že jsou v bezpečí, ale tady to bylo jiné; tady tuto moc neměl.

Pak se znovu zamyslel. Najít Jo skutečně nemohl, ale Rapsodie pocházela ze starého světa; zvuk jejího srdce stále dokázal rozeznat. Potřeboval jen klidné místo, aby se mohl posadit a soustředit.

Rozhlédl se a objevil malý hostinec s několika sosnovými stoly rozestavenými venku v tichém zákoutí přilehlé ulice; dřevo bylo vlhké, jak vrstva sněhu, která je pokrývala, při oblevě roztála. Vytáhl zpod jednoho stolu lavici, setřel z ní louži vody a sedl si.

Zavřel oči a pokusil se vypudit z mysli ruch ulice a hlavně klinkání zvonů z baziliky. Jejich zvuk závislý na poryvech větru byl nepředvídatelný; svým nesouvislým hlukem působily zmatek v krajině vibrací.

Lehce otevřel ústa a dovolil studenému vzduchu proniknout dovnitř a zase ven, jako by vanul jeskyní. Ruce položil na stůl před sebou a pozvedl jeden prst, jako by nenápadně zkoumal směr a sílu větru. Tohle byla zjednodušená podoba Loveckého rituálu, s jehož pomocí ve staré zemi úspěšně vykonával své povolání vraha.

Po dhracianských předcích zdědil stavbu lebky, jež se vyznačovala spleť dutin v kostech, a dlouhé žlázy v hrdle, které se rozechvívaly v rytmu určitého srdečního tepu. Tlukot Rapsodiina srdce důvěrně znal; kráčel, odpočíval, plazil se, bojoval a spal vedle něj po dobu dlouhou možná několik staletí,

pokud by tomu příběhu někdo dokázal uvěřit. Rozeznal je dokonce i v chuti vzduchu.

Byla blízko. Našel její tep a teď cítil, jak přichází. Začal své pátrání uzavírat, když vtom mu ústa naplnila zkažená chuť, odpornější než žluč, zkyslejší než zvratky. Cítil v ní hnilobu a puch rozkladu; chuť zla. A tentokrát si byl naprosto jist, že to znamená přítomnost F'dora.

Otevřel oči. Rapsodie a Jo k němu přicházely zleva, z jihozápadní strany města. Achmed od nich na okamžik odvrátil zrak a pokusil se vystopovat zdroj zla. Cítil jej na severu.

Otočil se, aby se podíval na slunce, ale to právě v té chvíli zcela zmizelo za věží baziliky. V přítomí, které se na okamžik rozhostilo, zahlédl před bazilikou stín, který ale vzápětí splynul s temnější siluetou budovy za ním. Achmedovými ústy a nosem zavanul proud čistého vzduchu, vzal s sebou odpornou pachut' a očistil mu smysly od zla.

„Promiň, že jdeme pozdě,“ řekla Rapsodie a vytrhla ho ze soustředění. Vytáhla lavičku na protější straně stolu. „Tady, Jo, sedni si. Už sis objednal, Achmede?“

Achmed k ní vzhlédl a spolkl podráždění. Slunce se vyplížilo zpoza věže. Bylo za ním, takže je nemohl vidět, ale zjistil to podle toho, jak se rozzářil pramen Rapsodiiných vlasů, který jí vyčníval zpod kapuce.

Znovu se otočil a snažil se najít onen stín, ale už tam nebyl. Namísto toho po chvilce usilovného pozorování spatřil muže, který stál na ulici před bazilikou a díval se jejich směrem.

Zabublal v něm vztek; toto byl s největší pravděpodobností stín, jehož si předtím všiml, ale nedokázal na něm rozeznat nic bližšího. Postava byla zahalena v plášti, tvář měla skrytu v hloubi kapuce, a jak na ni svítilo slunce, zdálo se, že ji obklopuje tenký závoj mlhy, jako by z ní stoupala pára. Pak, k jeho překvapení a rozmrzelosti, k nim vykročila.

Hostinský otevřel dveře a vyšel ven s tákem plným jídla pro zákazníky, kteří seděli u sousedního stolu. Achmed okamžitě

poznal vůni masa: skopové. Nenáviděl skopové. Nálada se mu viditelně zhoršila. Rapsodie si všimla jeho výrazu a úsměv na její tváři vystřídala starost.

„Co se děje?“

Jo se k ní naklonila. „To je on. Jde sem.“

„Kdo?“ Rapsodie natáhla krk, aby viděla za Achmedovo rameno.

„Ten člověk z tržiště.“ Jo zrudla; jestli rozpaky nebo vzrušením se nedalo odhadnout.

Rapsodie rozčileně vstala. Koutkem oka zaznamenala, jak se Achmed otáčí zpět tváří k ní a zády k přichozímu; zahlédla, jak vytahuje dýku. To, že jí dovolil spatřit jeho pohyb, byl způsob, jímž jí dával najevo, že je ozbrojen a připraven; téměř nepostřehnutelně kývla hlavou tak, jak by to udělal Grunthor. Už si zvykla na jejich němý jazyk.

„Co chceš?“ vyštěkla. Muž se zastavil.

„Promiň,“ ozval se z nitra kapuce příjemný, sytý baryton se zajímavým náznakem chraptivosti. „Přišel jsem se omluvit za svoji hrubost.“

„To už jsi udělal; a teď prosím odejdi.“

„Doufal jsem, že mi dovolíš odčinit moji urážlivou poznámku tím, že vám oběma zaplatím oběd.“ Následovala odmlka, během níž shlížel na Achmeda. „A také vašemu příteli, samozřejmě.“

Achmed neřekl nic; sledoval Rapsodiinu tvář a čekal, co mu naznačí. Zamyslela se, pak se otočila a podívala se na Jo, která jen stěží skrývala vzrušení. Achmed viděl, jak Rapsodie při pohledu na sestru zmateně svraštila obočí, ale pak se obrátila k muži, stojícímu za ním. Pohledem zabloudila k Achmedovi.

„Co si myslíš ty?“

„Jestli k tobě byl hrubý, tak ho posli pryč,“ odpověděl bezvýrazným tónem. „Mohl by to udělat znovu a já bych ho pak musel zabít. Nemám chuť bránit tvoji čest před obědem; mám z toho potom žaludeční potíže.“

Muž za ním se uchechtl a Rapsodie se usmála.

„To snad můžeme risknout,“ řekla a otočila se k Jo. „A co si myslíš ty?“

„Ano, jasně,“ vyhrkla Jo.

„Tak dobře.“ Rapsodie ukázala na místo vedle Achmeda. „Co kdyby sis sedl tamhle?“

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Jo a dychtivě se předklonila.

„Ashe,“ odpověděl cizinec. Ohlédl se ke dveřím hospody, v nichž se objevil hostinský. „A ty?“

„Já jsem Jo,“ brebentila dívka nadšeně. „A tohle je Rapsodie a – au!“ vyjekla, když ji Rapsodie vztekle štípla do stehna.

„Rád tě poznávám, Jo,“ řekl muž s tváří skrytou pod kapuci. Otočil se k Rapsodii, která se zuřivě mračila na Jo. „Rapsodie. Jaké krásné jméno. Jsi hudebnice?“

„Ano, ona – au! Nech toho!“ vykřikla Jo a odtáhla se z Rapsodiina dosahu.

Muž chvílku kašlal do dlaně; Achmed si byl jist, že pod jeho kapuci cítí úsměv. „Jo je zkrácenina z nějakého jména? Joanna? Joella?“

Jo zrudla až po kořínky bledě plavých vlasů. „Josefina,“ pípla.

Rapsodie užasle zamrkala. Až dosud se marně snažila vypáčit ze své nové sestry její skutečné jméno; a teď je Jo jen tak prozradila úplně cizímu člověku.

„To je také velmi hezké jméno, opravdu. A ty, pane? Jak mohu říkat tobě?“

Achmed se poprvé otočil, aby se na muže podíval. Viděl jen špičku rozčuchaného vousu, ale nic víc. „Myslím, že ‚pane‘ bude docela vyhovovat.“

„Nebud' hrubý, Achmede,“ zaškaredila se na něho Jo.

Achmed ji zpražil pohledem. Zdálo se, jako by se jí najednou přerušilo spojení úst s mozkem. Jo dobře chápala nutnost držet jméno v tajnosti; sama to dělala. Ale než stačila vybreptat víc, stál u stolu hostinský a ptal se jich na přání.

Jo si objednala skopové, Rapsodie jen chléb a sýr. Achmed a Ashe si jednohlasně poručili dušené maso se zeleninou a pak se jeden na druhého podívali, jako by zvažovali, jestli se rozhodli správně. Hostinský až nadskočil, když Ashe promluvil; neměl tušení, že tam je, dokud neuslyšel jeho hlas.

Jo nakonec patrně pochopila, co se jí Achmed snaží sdělit svým vražedným pohledem, a při jídle zachovávala nasupené mlčení. Rapsodie se pokoušela rozptýlit nepříjemnou atmosféru milým povídáním s cizincem, kterému se ke konci jídla podařilo obě ženy rozesmát. Achmed ho pozorně poslouchal; cizincův škádlivý humor ho sice trochu dráždil, ale necítil v něm zlomyslnou jízlivost ani neodbytnou šťouravost. Z pachu skopového, na němž si pochutnávala Jo, se mu obracel žaludek, takže ze svého jídla neměl skoro nic. Nemohl se dočkat, až bude po obědě.

Konečně dojedli. Ashe a ženy zaujatě rozebírali oblevu, zvony baziliky, jakost a drahotu zboží na trhu; nic důležitého. Achmed vstal, odsunul lavičku a všiml si přitom bleskové cizincovy reakce; dokázal vyskočit dřív, než mu sedadlo zmizelo zpod zadku.

„Kam máš namířeno?“ zeptala se Jo. Ashe vytáhl ze záhybů svého pláště nadměrně velký váček s penězi a chvilku jej významně podržel před Rapsodií, která se zasmála, zatímco Jo v rozpacích zrudla.

Hodil na stůl dvě stříbrné mince, víc než dost za oběd pro všechny. „Na jih. A vy?“

Než ji Rapsodie stačila zastavit, pustila si Jo znovu pusu na špacír. „My budeme žít v Canrifu.“

Cizinec se viditelně otřásl; Achmed si toho všiml. „Proč tam?“

„No, nevím, jestli tam budeme přímo *žít*,“ opravila dívku Rapsodie. „Jdeme se tam podívat. Zdá se, že je to velmi zajímavé místo.“

„Tak se to dá taky brát,“ poznamenal Ashe suše. „Myslíte, že se tam zdržíte dlouho?“

„Právě ti řekl, že nevíme,“ utrl se Achmed.

„Proč se ptáš?“ otázala se Rapsodie spěšně.

„Protože se tam za pár měsíců vracím. Kdybyste tam ještě byli, mohl bych vás navštívit a podívat se, jak se vám vede.“

„Ano! To by bylo skvělé!“ vykřikla Jo a hned zmlkla, když se na ni zamračili Achmed i Rapsodie.

„Možná že tam budeme, těžko říct.“ Rapsodie vstala spolu s Jo z lavičky. „Samozřejmě budeš vítán, pokud nás tam zastihneš.“

„Snad ano. Tak tedy, hodně štěstí vám všem. Doufám, že budete mít příjemnou cestu. Buďte zdraví.“ Ashe se uklonil ženám, pokynul Achmedovi a vykročil k náměstí. Po několika krocích se zastavil a ještě jednou se otočil k Rapsodii.

„Doufám, že jsem alespoň trochu odčinil svoji neomalenost. Ještě jednou se omlouvám.“

„Omluva se přijímá,“ usmála se. „Už na to, prosím, nemysli.“ Cizinec se znovu uklonil a pak se rozplynul v davu.

Rapsodie se s úsměvem obrátila k Jo. „Vidiš, jak se věci rychle mění k lepšímu? Dobře, že jsi ho neokradla, Jo. Jinak bychom museli zaplatit oběd ze svého.“

Achmed se znovu posadil a pokynem oběma ženám naznačil, aby si také sedly. „Aspoň ti zbylo dost na koupi pořádné, silné nitě, takové, co se s ní dobře sešívají rty.“ Jo zrudla a vyděšeně vytréštila oči.

„Nech toho,“ okřikla ho Rapsodie. „Takhle s ní nemluv.“

„Dobře; tak svou otázku položím tobě. Kdo to byl a proč tě sledoval?“

Rapsodie zamyšleně svraštila obočí. „Nevím o něm nic víc než ty, Achmede. Narazily jsme na něho na ulici a on nás pozval na oběd.“

„Co ti řekl? Co to bylo za hrubost, co se ti za ni pořád omlouval?“

Rapsodie se podívala na Jo, která vypadala, že má slzy na krajíčku. Vzala ji pod stolem za ruku a chláholivě ji hladila, zatímco převracela v hlavě Achmedovu otázku a přehrávala si jejich setkání s Ashem.

Vrátila se k událostem, které vedly k okamžiku, kdy se jí do ruky dostaly jeho poklady. Jemně je prohmatala a škádlivě se usmála. *Mně připadají v pořádku. Už se ti do nich vrátil cit?*

Cit z nich nikdy nezmizel; v tom problém není. Ale dá se říct, že došlo ke změně. Myslím, že opravdu potřebuji důkladnější prohlídku.

Zasmála se, omluvila a chystala se s Jo odejít.

Počkej.

Ano? Ucítila jemné brnění na kůži. Kdyby se jí to stalo v dětství, otec by řekl, že přes její hrob přešla husa. Ten podivný zakuklený muž je pozval na oběd a pak ji urazil. Předpokládal, že je kurtizána, a jí se to dotklo; rozladěně spolu s Jo odešla.

„Vlastně nic, opravdu. Pokoušel se flirtovat, ale neuměl to. Nemyslím, že je v tom něco jiného. Jeho společnost mi nebyla nepříjemná, i když tobě podle všeho ano.“

„A on má na svědomí i ty náušnice?“

Rapsodie zrudla; úplně na ně zapomněla. „Ne, to je dar od klenotníka, kterému jsem pomohla zachránit zboží při srážce dvou vozů na ulici.“

„Hmm. No, už to nebudeme rozebírat. Máme ještě pár hodin, než se budeme muset vydat za Grunthorem. Pojd'me si prohlédnout město. Myslím, že se tady můžeme dozvědět spoustu věcí o Canrifu, protože větší část Bethe Corbairu vypadá, že byla postavena ve strachu z Firbolgů.“

„Myslela jsem, že Bethe Corbair vybudovali Cymriané,“ řekla Rapsodie a složila svůj ubrousek. „Lord Stephen tvrdil, že postavili baziliku.“

„Jádro města, ano. Ale když se podíváš pozorněji, všimneš si, že na rozdíl od ostatních hlavních měst rolandských provincií, která jsme viděli, má Bethe Corbair vnitřní město s krásnou

architekturou a novější vnější město postavené skoro celé z kamene a malty, navržené vojáky tak, aby sloužilo jako ochranné valy. Dál než na dohled města se nenacházejí skoro žádné vesnice nebo osady; všechny se tísní hned za hradbami. A tohle vnější město by nám mělo poskytnout odpovědi na některé naše otázky.“

„To zní rozumně. Hned se vrátím,“ řekla Rapsodie a vstala. „Chci se ještě podívat na zvonici, než odejdeme.“ Poplácala Jo po rameni a přeběhla ulici k jižní straně baziliky.

Jo se za ní chvilku dívala a pak se otočila k Achmedovi. „Tu srážku zavinila ona, víš.“

Vrhl na ni ostrý pohled. „Jak to myslíš?“

„Vozy narazily jeden do druhého. Byla jsem na druhé straně ulice, když se to stalo. Lidi na ni civěli celé dopoledne, dokonce i když měla na hlavě kapuci. Sundala si ji, aby si mohla nasadit náušnice, a vozkové těch vozů přestali koukat na cestu, a už byli v sobě. A potom jí chlapi sypali kytky pod nohy, aby si jich všimla. Jenže ona je zvedala a dávala jim je zpátky, protože si myslela, že těm blbcům upadly náhodou. Bylo to fakt divné.“

Achmed přikývl. Vídával podobné scény od chvíle, kdy opustili Kořen.

„A ona o tom nemá ani tušení,“ dodala Jo.

„Nemá. A pochybuju, že někdy mít bude.“

Trojice, která odešla do města, se setkala s Grunthorem, když slunce zapadalo za doškové střechy vesnice sousedící s Bethe Corbairem. Vyměnili si poznatky a dojmy a roztrídili zásoby, které doplnili ve městě.

„Teď jsem ještě více přesvědčený, že jít do Canrifu má smysl,“ řekl Achmed při večeři. „Podle všeho se zdá, že je to silná mocenská základna, která má spoustu zdrojů a prostředků, ale žádnou organizaci. Potřebují vedení jako sůl. Jsou jako zralé ovoce, jen je utrhnout, neklame-li mě úsudek.“

„Co to znamená?“ zeptala se Rapsodie a otřela si ústa do ubrousku.

Achmed zvedl pohled k obloze. Snášela se noc, plná příslibů a vzrušení. „Bolgové potřebují krále; a já znám někoho, kdo by tu práci vzal.“

„Sebe?“ zeptala se Rapsodie užasle.

Achmed se na ni podíval. „A co je na mně špatného?“ ohradil se s předstíranou uražeností.

„Netušila jsem, že jsi královské krve.“

Oba Firbolgové se hlasitě zasmáli. „Jen lidské rasy věří v nesmysl s královskými rody předurčenými vládnout,“ řekl Achmed. „Třídní společnost je pro Bolgy neznámý pojem. Vládněš, pokud k tomu máš schopnosti, buď sílu, nebo důvtip. A já doufám, že můžu nabídnout obojí.“

Rapsodie se mlčky zahleděla do plamenů táborového ohně. Přestože jí jeho slova dávala smysl, narážela na hluboko zakořeněné přesvědčení o hranicích, které příslušník její třídy nesmí přestoupit. Ale i to teď bylo vzhůru nohama. Llauron ji nazval vesničankou a jedním dechem jí poslal na návštěvu k vévodovi.

„Myslím, že tam velmi dobře zapadneme, a to i vy dvě,“ řekl Achmed.

„Taky si myslím,“ zamumlal Grunthor, okusující vepřovou nožku. „Měli bychme si tam najít místo, kde bychme si vybudovali vlastní základnu.“

„Mezi Firbolgy?“ vypískla Jo, která už se zase chovala tak, jak na to u ní byli zvyklí. „Já mezi nimi nechci zůstat sama. Jsou to nestvůry.“

„Nejdříve se podíváme, jací jsou, a teprve pak budeme soudit,“ řekla Rapsodie s očima upřenými na své společníky ze starého světa. „O Bolzích koluje spousta báchorek, na kterých není ani zrnko pravdy. Já bych se klidně vsadila, že to vůbec nejsou žádné nestvůry. Možná se nám dokonce budou líbit.“ Achmed a Grunthor se jen usmáli a dojedli večeři.

Čtyři společníci tábořili na nejsevernějším okraji Krevenských polí, rozlehlé planiny, která se táhla, kam až oko dohlédlo, mezi Bethe Corbair a Zubu, horami, jež tvořily hraniční pevnost Bolgských zemí.

Pole se rozprostírala kolem města ze tří stran, a tak se vypravili nejprve na východ, dokud se neocitli mimo dohled Bethe Corbairu a okolních osad. Když se snesla noc, zůstali obklopeni jen temnotou, nad níž se klenula hvězdná kopule. Padl na ně zvláštní pocit osamělosti, jako by byli jedinými živými bytostmi na celém světě, a možná proto zůstali dost dlouho vzhůru a hovořili spolu, aby zahnali sklíčenost.

Uprostřed této nekonečné temnoty si Rapsodie vzpomněla na prázdnotu, kterou cítila během cesty po Koření. Zatímco tehdy sváděla neustálý boj, aby nepropadla panice, teď si připadala naprosto sama, zranitelná a ztracená mezi hvězdami.

Ovinula si plášť pevněji kolem těla a zabloudila v myšlenkách k vnoučatům, jak to dělávala, když na ni samota doléhala nejvíce. Byli Gwydion a Melisanda bezpeční ve své pevnosti z hnědorůžového kamene, s otcovým vojskem, které je mělo chránit? Veškeré bohatství a výsady je neuchránily před bolestnou ztrátou; možná že neexistuje nic, co by mohlo kohokoli před něčím takovým ochránit. Rapsodie natáhla ruku a jemně odhrnula pramen plavých vlasů z Joina čela. Nic.

Oheň se zmenšil do drobných plamínek a vrhal mihotavé stíny na spící tváře jejích společníků, jediných přátel, které na tomto světě měla. Rapsodie si zlomeně, bolestně povzdechla a pokračovala v hlídce, vyhýbajíc se pohledu do nekonečné černi nad sebou.

Šedá mlha úsvitu zasmušilou náladu nezlepšila. Její společníci se probudili a ospale se protahovali, rozmrzeli v

sychravém ránu. Rapsodie vztáhla ruku k ohni, který stále ještě vesele plápolal.

„*Slypka*,“ řekla a sledovala, jak oheň uhasl v chomáčku kouře, který vzápětí téměř stejně rychle zmizel. Bylo to slovo, které se naučila hned v začátcích svého pojmenovatelského studia, a dalo se přeložit zhruba jako *vymizení*. Odstraňovalo každou stopu ohně, mlhy nebo čehokoli těkavého, co se vznášelo ve vzduchu. Často si přála, aby je bylo možné použít i na jiné věci, například zlé sny nebo děsivé vzpomínky.

Ráno začal zase padat sníh. Během jejich putování se vrátilo zimní počasí, které jim znepríjemňovalo cestu a přispívalo k celkové podrážděnosti. Vyjící vítr byl pro ně zároveň prokletím i požehnáním; sice vyvolával výbuchy hněvu, ale zároveň pohlcoval vzteklé odpovědi a tím zachraňoval jejich přátelství.

Minuly čtyři dny a široká pláň Rolandu, známá jako Orlandanská planina, začala nabývat více kopcovitého charakteru s plochami, které se spíše podobaly stepím než otevřeným polím. Tato kamenitá oblast je upozorňovala, že se blíží k předhůří Zubů.

Po dalším týdnu se před nimi objevily samotné hory; rýsovaly se v dálce, ostré a rozeklané na pozadí zimní oblohy. Gwylliam nazval tyto štíty Manteidy, Jasnovidky, na počest své manželky a jejích sester, ale Čas zahladil toto pojmenování a nyní je v širokém okolí nikdo neznal jinak než pod jejich popisným názvem. Byl přiléhavý.

Trvalo jim tři další dny, než dospěli k předhůří. Hory se před nimi rýsovaly stále zřetelněji a výrazněji. Když je Rapsodie spatřila poprvé, myslela si, že jsou to jednoduše hnědé, temné štíty, hrozivě se vypínající k obloze.

Ale jak se k nim přibližovali, rozeznávala neskutečné množství barev a odstínů, směsí černé a purpurové, zelené a modré, prolínajících se navzájem a měnících se s každým štítem, vrcholem a úbočím. Byly zároveň nádherné i děsivé; stály na tiché stráži mezi světem lidí a říší Firbolgů.

Nakonec, po dalších dvou dnech, dorazili k úpatí. Polovinu té doby strávili ve stepi s návršími, která se postupně zvedala nad kamenitou pláň, s příkrými stráněmi a hlubokými roklami. Na vrcholu jednoho obzvlášť dlouhého stoupání se Achmed zastavil a ostatní následovali jeho příkladu.

Pod nimi se, zasypaný sněhem, rozkládal obří amfiteátr mísovitého tvaru, vyhloubený v zemi časem a přírodou a možná upravený lidskou rukou. Byl široký a hluboký, obklopený skalními římsami, a jeho stěny se stupňovitě snižovaly k plochému dnu, pohřbenému pod sněhem a troskami, jež v něm zůstaly po staletích opuštěnosti. Rapsodie jej okamžitě poznala podle poznámek v zápisníku.

„To je Gwylliamovo Velké shromaždiště,“ řekla ostatním vzrušeným hlasem, který se odrazil od stěn a zanikl v závějích sněhu. „Tady se Cymriané scházeli na poradách nebo při oslavách. Na Shromaždiště se vešlo všechno obyvatelstvo. Tady se Gwylliam a Anwyn setkávali se svými poddanými.“

„Je to *cwm*,“ použil Grunthor starosvětské slovo pro kráter vytvořený ledovcem nebo sopkou. Zavřel oči a nadechl se mrazivého vzduchu; lehké sněžení omezovalo rozhled. Přes chodidla se tady opět cítil být spojen se Zemí, dokonce ještě víc, než když se prokopával z Kořene. Toto bylo místo s vrstvami historie a Země nyní šeptala svá tajemství do ticha jeho srdce.

Základna vznikla v dávných, dávných dobách, když se utvořila Mísa. Velké Shromaždiště kdysi bývalo ledovcovým jezerem, vyhloubeným procesem mrznutí a roztávání ledu na úbočí Zubů, když ještě byly mladé. Ledovec vytesal Mísu Shromaždiště jako nádobu pro roztavené slzy velké stěny pohybujícího se ledu. Pak se země zahřála, jezero se vsáklo do půdy nebo vyslalo svou sluncem odpařenou vodu k obloze, a zůstal po něm amfiteátr na úpatí hory. To byla první vrstva.

Pak přišla vrstva starých dnů, kdy to, co příroda vytesala, člověk vyleštil a upravil a začal používat jako místo setkání těch, kdo tuto zemi osídlili. Síla země se spojila se silou lidí, kteří po

ní chodili a shromažďovali se zde, a vytvořila Věk, jaký nikdy předtím nikdo neviděl a nikdy už neuvidí.

A potom nastoupilo nyní, čas spánku, kdy toto místo leželo opuštěné a zapomenuté pod sněhovým rubášem. Ale i tak nebylo pochyb o jeho nezměrné moci. Grunthor se vytrhl ze zasnění, otevřel oči a rozhlédl se po ostatních.

Achmed objevil stezku kolem úpatí a právě se soustředoval, aby našel nejjednodušší cestu na místo, kam chtěli jít.

Jak se jeho mysl vznášela nad terénem, viděl v horách řadu cest, širších než stezky horských koz, ale užších než silnice, které se vinuly krajinou a zajišťovaly přístup k horským útesům a průchod skrz kopce.

Z hory na horu a ještě dál, přes vrchol světa a hluboko do Skryté říše křižovaly zemi stovky cest a mostů. Některé očividně používané, jiné časem zapomenuté opřádaly krajinu, kterou Příroda původně neměla v úmyslu lidem zpřístupnit. Tento systém byl stavitelský zázrak a vypadal jako dílo obyvatel hor, Nainů ze staré země, jedinečných horníků a dobyvatelů rud. *Gwylliamova práce*, pomyslel si.

A pak svým vnitřním zrakem, bloudícím nad krajinou, spatřil je. Viděl je z dálky, drobné postavy, černé v ranním světle, putující po stezkách, ukrývající se ve stínech. Příbuzní, které nikdy nepoznal a jimž měl v úmyslu jednoho dne vládnout.

„Toto je místo, které Gwylliam pojmenoval Canrif,“ oznámil ostatním. „A všude po Zubech jsou roztroušeni Firbolgové v potulných tlupách; zdá se, že jsou jen málo organizovaní, pokud vůbec.“

„V to jsi přece doufal, ne?“ řekla Rapsodie. „Zralé ovoce, jen je utrhnout, tak ses vyjádřil, že?“

Achmed se usmál. „Ano.“

Zdálo se podivné, že na rasu pocházející z jeskyní Firbolgové tak neradi pobývali v noci pod širým nebem. Čtyři společníci z půlmílové vzdálenosti sledovali jejich pohyby a počítali lovce,

kteří se vydávali z nitra hor za kořistí. Jak houstl soumrak, odvažovalo se jich ven stále méně, až nakonec minula celá hodina, kdy neviděli ani jednoho.

„Noční slepota,“ poznamenal Achmed; Grunthor přikývl.

„To je zvláštní,“ zamumlala Rapsodie a natáhla krk, aby ve snášející se temnotě lépe viděla na horský průsmyk. „Člověk by řekl, že obyvatelé jeskyní vidí ve tmě obzvlášť dobře.“

„Vidí, ale v podzemí, kde není vůbec žádné světlo, dokonce ani takové jako na Kořeni. Právě temnota vzduchu na povrchu jim mate zrak.“ Achmed se rozhlédl, aby se ujistil, že ho neslyšela Jo.

Rapsodie se otrásla při vzpomínce na Osu světa, ale vzápětí se vrátila ke svému pozorování. „Žluté kořeny a zelenolistá zelenina.“

Grunthor na ni vrhl zmatený pohled. „Ech?“

„Dva z léků na noční slepotu. Jedna ze slavných legend, se kterou se člověk seznámí, když studuje pěvecké tradice, vypráví o velkém lirinském vojsku, které se stalo neporazitelným jen tím, že změnilo jídelníček; jedli určité potraviny a tím získali dobré noční vidění. A protože protivníci zůstali v noci slepí, stačilo jim útočit za tmy.“

Achmed přikývl a uložil si její slova do paměti. „Jsou ještě nějaké jiné léky kromě zeleniny?“

„Játra,“ odpověděla Rapsodie. Jo se znechuceně zašklebila.

„Možná Bolgové nakonec vůbec nemaj noční slepotu,“ řekl Grunthor. „Jater by měli mít dost, když pojídaj svý nepřátele.“

„Jaké nepřátele?“ zeptala se Rapsodie, ignorující kanibalistickou část poznámky. „Jejich nejbližším sousedem je Bethe Corbair a nezdá se, že by kdokoli z jeho obyvatel zažil během svého života bolgský útok.“

„Máš pravdu,“ přitakal Achmed. „A podle toho, co Grunthor zjistil při průzkumu, je Sorbold, království na druhé straně Zubů, oddělen od této oblasti téměř nepřekonatelným horským

pásmem. Proto se nezdá, že by tady docházelo k útokům zvenčí. Já si myslím, že se loví navzájem.“

Rapsodie se znovu otřásla. „Úžasně. Víš určitě, že tohle je země, kde chceš žít?“

Achmed se usmál. „Bude.“

Sníh, navátý do rozsedlin ve skalách, zmrzl a vytvořil krustu, na níž bylo těžké se udržet. Jo několikrát upadla, jednou s málem tragickými následky.

„Jak dlouho ještě?“ vykřikla Rapsodie do skučícího větru. Hleděla dolů do soutěsky pod nimi, jejíž téměř kolmá stěna spadala do hloubky několika set stop.

„Už tam skoro jsme,“ zavolal Achmed zpátky. Vyšvihl se na skalní výstupek a přešel na římsu vedle. Lehl si na břicho, podal ruku Rapsodii a lehce ji vytáhl k sobě.

Rapsodie se rychle rozhlédla, aby se ujistila, že nebyli zpozorováni, pak se k němu připojila a pomohla vytáhnout nahoru Jo. Držela provaz, zatímco Achmed vzal Jo v podpaždí a přenesl ji do bezpečí. Dívka se chvěla vyčerpáním a zimou. Jakmile se ocitla na rovné ploše, zabalila ji Rapsodie do pláště a soustředila se na oheň v sobě ve snaze přenést alespoň trochu tepla na sestru.

Za krátkou chvíli se nad římsu vynořil hrot Grunthorovy přílby. I obr se bez zjevné námahy vyšvihl na výstupek.

„To byla sranda,“ řekl. „Si v pořádku, slečinko? A ty, maličká?“

„Musíme najít nějaký úkryt v závětrí,“ odpověděla Rapsodie jektajíc zuby. Necítila prsty ani špičku nosu.

Achmed se k nim sklonil a přikývl. „Počkej chvíličku, Rapsodie, a podívej se. Podívej se, co naši přátelé Serenové vybudovali a pak zase zničili.“

Otočila se a rozhlédla. Ze závějí sněhu vystupovala obří kamenná stavba, vytesaná přímo do úbočí hory před nimi. Stála tam černá na pozadí oblohy a usazená mezi útesy celého

horského pásma. Gigantické stěny, vyhlazené a upravené tak, aby splynuly se skálou, se zvedaly k temným útvarům, které vypadaly jako věže nebo hradby takových rozměrů, že se ocitaly za hranici jejího chápání. Cokoli, co dosud v této zemi viděla, baziliky a města, pevnosti a hrady, vypadalo v porovnání s tímto dílem jako hračka.

Není divu, že zdejší obyvatelstvo považovalo Gwylliamsa za božskou osobu, pomyslela si, neschopna odtrhnout od budovy oči. Připadalo jí, jako by sám Stvořitel vlastní rukou vytesal tento div, tuto zdánlivě nekonečnou řadu stěn a bortících se mostů, zátarasů a cest, tunelů a opevnění, rozprostřených uprostřed horského pásma a do divočiny za ním. Město pro obry, ne pro muže Grunthorova vzrůstu, ale pro skutečné giganty, ukryté v nitru Zubů před pohledy zvenčí. Canrif.

„Je tam nějaký tunel, ve kterém bychom mohli být v bezpečí?“ zakřičela do kvílení větru. „Jo mrzne.“

„Můžeš jít?“

„Ano.“

„Tak dobře, Grunthor ponese Jo a ty pojď se mnou. Nedaleko odsud je jeskyně zatarasená balvanem, který Grunthor a já dokážeme odsunout. Bolgové tam nechodí. Chytni se mého pláště, aby ses neztratila, kdyby se zhoršila viditelnost.“

Rapsodie přikývla. Jednou rukou uchopila lem jeho pláště, druhou zasunula do svého a neochvějně ho následovala do vánice.

Jakmile se ocitli v tunelu, přestal jim vítr svištět kolem uší, v nichž jim tepala pálivá bolest. Grunthor postrčil balvan zpátky na původní místo a nechal jen užoučký průchod, aby Bolgové neodhalili jejich úkryt. Ze stropu na ně přitom napadaly úlomky skály a prach, který jim vnikl do očí a nosu.

Rapsodie zakašlala, oprášila si hlavu a ramena a pak s tím pomohla Jo. Dívka měla pořád ještě kalné oči, ale už se začínala vzpomínávat z namáhavého výstupu.

„Co je tohle za místo, co myslíš?“ zeptala se Rapsodie.

Achmed se rozhlédl v temnotě obrovského tunelu. Stěny a strop byly obloženy obdélníkovými dlaždicemi z dokonale vyleštěného kamene. Po obou stranách tunelu se táhla dlouhá koryta, patrně odpadní stoky, a ve stropě se rýsovala řada děr, asi kanalizačních výpustí, nyní zrezivělých a zanesených staletým smetím.

„Myslím, že to asi bude odpadní tunel. V samém Canrifu měli velice propracovaný vodovodní systém, jehož prostřednictvím byla do města přiváděna voda z horských pramenů, a s pomocí kanalizace se zase všechny splašky a použitá voda vypouštěly dolů do soutěsky. Protože takhle vysoko v horách nebylo možné kopat studny, zajišťoval tento systém dostatek pitné i užitkové vody a pomáhal předcházet záplavám, když na jaře tál sníh. Náčrtý v Cymrianském muzeu byly velmi podrobné.“

Rapsodie zalovila ve vaku a vytáhla zápisník, který našli v Domě paměti.

„Tohle nám nepomůže,“ řekla, když jej prolistovala. „Kdybch se jen více zajímala o to, co jste si v muzeu prohlíželi vy dva.“

Achmed se zasmál. „Podceňuješ velikost tohohle místa, Rapsodie. Canrif nebyl jen nějaká citadela nebo město v horách. Byl to soběstačný stát. Pevnost v Zubech je pouze jeho malou součástí. Jádro se nachází za kaňonem a Zatracenou plání, tam jsou lesy a vinice a doly a vesnice, města a chrámy a univerzity, nebo tam alespoň byly za časů největší cymrianské slávy. Pochybuju ovšem, že je Bolgové zachovali.

Neviděl jsem víc než zlomky plánů. Víím, že je tady vodovodní systém a ventilace, která vháněla do nitra hory čerstvý vzduch, a velké kovářské výhně, jejichž zbytkové teplo používali k vytápění. Bez ohledu na všechno ostatní byl Gwylliam vizionářem, někým, kdo dokázal jen ze skály a důvtipu vybudovat živý, činný svět. Nedokázali bychom si to všechno uložit do paměti, i kdybychom to studovali celý měsíc.“

Rapsodie si dřepala k hromádce spadlého kamení, položila na ně ruce, roznítla v sobě oheň a vyslala jeho teplo do kamenů. „Tak co teď,“ zeptala se, když se rozpálily do ruda.

Achmed vytáhl ze svého vaku zásoby jídla. „Teď něco sníme a pak půjdu trochu prozkoumat okolí. Grunthore, ty zůstaneš s nimi, a kdybych se do dvou dnů nevrátil, odvedeš je zpátky do Bethe Corbairu.“

„Nenapadlo tě, že bychom měly také mít nějaké slovo v tom, kam půjdeme, obzvlášť ve tvé nepřítomnosti?“ zeptala se Rapsodie zlostně.

Achmed zamrkal. „No dobře; pokud se nevrátím, kam se chcete nechat odvést?“

Rapsodie a Jo si vyměnily pohled. „Asi do Bethe Corbairu.“

Dhracian se zasmál. „A to se říká, že Bolgové jsou nadměrně popudliví. Nebojte se, já se vrátím. Chci si jen prohlédnout svoje budoucí poddané.“

44

V rozporu s údaji v cymrianských legendách obývali Bolgové části hor dávno před koncern Gwylliamovy války. Vládce Cymrianů byl příliš zaměstnán, než aby si všímal, že mu přes východní stepi pronikly do starších částí labyrintu tlupy otrhaných obyvatel jeskyní. Bolgové o něm však věděli velmi dobře a přímo uprostřed jeho království otevřeli vlastní tajnou frontu. Ale nedůležitá hlášení o zmizelých cymrianských strážích nebo ztracených zásobách zanikla v mnohem závažnějších zprávách o krvavých srážkách s Anwyniným vojskem.

Bolgové nebyli ani hrdinové, ani válečníci; byli krutí a všechno, co dokázali chytit, pokládali za jedlé. Ukradli oheň a pojem války a dokázali žít v každém podnebí a na každém území, ačkoli ve stavebnictví se příliš nevyznali.

Před mnoha staletími jeden vojevůdce zotročil několik jejich kmenů a zjistil, že pokud jsou dobře krmeni, dají se dobře ovládat. Po jeho smrti však zničili celé sídlo, chvíli tam ještě zůstali a pak odtáhli pryč. Ti, kdo přežili, z toho usoudili, že ho Bolgové poslouchali proto, že ho pokládali za jednoho ze svého středu. To ale byla výjimečná situace; ve většině lidí spatřovali kořist, nikoli partnery.

Skupina obývajících Gwylliamovy hory byla nepopsatelná sebranka uprchlíků a divochů, snažících se uniknout špatnému počasí a hladu. Některé vyhnal z jejich původních obydlí někdo silnější. Tato část Bolgů si s sebou přinesla zbraně a obzvlášť záštiplný pohled na svět; srážky s nimi byly zpravidla velmi nepříjemné.

Jakmile Gwylliam Bolgy objevil, učinil několik nepříliš rázných pokusů je vypudit. Nastražil pasti, poslal do jejich brlohů vojáky, ale to vše posloužilo jen tomu, že vyhubil hloupé a slabé. Grunthor poznamenal, že Gwylliam Bolgy vlastně zdokonalil. Přišli do jeho říše se spoustou vad a on se postaral, aby zůstali jen ti silní a chytří. Stali se zbraní, kterou by mohl použít proti Anwyn, ale nikdy k tomu nedostal příležitost.

Den nato, co se společníci usadili v uzavřeném odpadním kanále, zahнала skupina otrhaných bolgských lovců do Lovecké síně hluboko v útrobách Zubů podzemního vlka. Síň byla tradičním místem, kam lákali kořist, místem, kde zabíjeli velká zvířata i lidské vetřelce, které postihlo to neštěstí, že si je Firbolgové vybrali jako potravu.

Bolgové našli starou chodbu poté, co byli Cymriané poraženi ve válce a utekli. Byla velice dlouhá a klikatá, zakončená těžkými dveřmi, které se jim nepodařilo otevřít. A tak tam zaháněli své oběti, ačkoliv ne vždycky ke svému prospěchu.

I tentokrát se ukázalo, že se dopustili chyby; vlk vítězil. Prehistoričtí savci velikosti silného medvěda žijící v podzemí byli divoká stvoření, samotářská a zuřivá, se svaly zvířete, jež

přežívalo a lovilo v tunelech, kde vítězil lepší zrak a větší mrštnost.

Tento už zabil jednoho ze svých firbolgských pronásledovatelů a právě trhal druhého nešťastníka, když se objevil temný muž. Přišel nepovšimnut a ukázal se jim přesně v okamžiku, kdy usoudili, že se boj nevyvíjí podle jejich představ a nejlepší bude utéct.

Zpočátku ho neviděli; jeho černý oděv splýval s okolní inkoustovou temnotou. Namísto toho uslyšeli hlas, šustivý a prskavý, který promluvil v jazyce, jež rozpoznali jako starou podobu svého vlastního.

„K zemi.“ Ta slova se rozlétla chodbou a jako les šípů zabušila do stěn.

Bolgové zareagovali, jako by se pohybovali v silném větru. Jeden z nich se přitiskl k podlaze, zatímco ostatní se pomalu otočili k místu, odkud vyšel zvuk. To, co uviděli, je na místě zmrazilo a znemožnilo jim splnit rozkaz.

Temný muž vytasil z pochvy na zádech dlouhý rovný meč a přitom mu z hlavy sklouzla kapuce. Jeho tvář byla děsivá, dokonce i pro Bolgy, a cizí, přestože v ní viděli i něco známého, rysy spřízněnosti, díky nimž si se značným znepokojením uvědomili, že tento tvor je jedním z nich.

Muž učinil bleskurychlý pohyb a temnou chodbou prolétl paprsek světla. Tenký meč se ve vzduchu jednou otočil a zabodl se do hrdla divokého netvora, který se zvedl nad tělem jedné ze svých obětí. Oči vlkovi ještě stále ohnivě žhnuly, zatímco vrčení utichlo a zvíře padlo k zemi.

Temný muž, pohybující se rychlostí, jež se téměř vyrovnala letu jeho meče, se vzápětí ocitl u něj. Stál uprostřed skupiny lovců, kteří byli všichni ozbrojeni, ale žádný z nich se ani nepohnul, dokud se muž nesklonil, aby vytrhl meč z chlupatého těla.

Když se dotkl srsti, z níž meč vyčníval, bolgský lovec, který jako jediný padl k zemi, sekl po jeho nohách hrozivě vyhlížejícím

hákem, na vnitřní straně nabroušeným. Temný muž mu úderem podpatku přerazil zápěstí a divokým kopancem do hlavy zlomil vaz. Zůstal stát a postupně se setkal pohledem se všemi zbývajícími lovci, než se znovu sehnul. Tentokrát následoval jen měkký zvuk čepele vytahované ze zcuchané srsti.

„Dobrý lov.“ Muž v černém plášti se otočil a rozplynul se ve tmě.

Frintovy bledé oči pableskovaly odrazem plamínek malého ohně. Vlčích vnitřností a kýty, které mu náležely jako tomu, kdo přinesl kořist do ležení klanu, se skoro ani nedotkl.

„Muž byl jako noc,“ šeptal ostatním. Děti, které s velkým zájmem vykukovaly za zády svých matek, byly zahnány, ale hned se zase protlačily dopředu, aby lépe slyšely, co vyprávěl velký lovec. „Neviděli jsme ho přijít.“

„Co chtěl?“ zeptal se Nug-Spár, klanový náčelník.

Frint zavrtěl hlavou. „Nic. Zabil vlka a Ranika. Ranik zkusil útok hákem. Muž ho zašlápl jako jiskru z ohně.“ Otrásl se a děti se přitiskly k matkám.

„Nevzal žádné maso?“ zeptal se Nug. Frint zavrtěl hlavou. „Neřekl nic?“

Frint se na chvíli zamyslel. „Požehnal lov.“

Nug vytřeštil oči. „A?“

„Když jsme vyšli z Lovecké síně, našli jsme dvě kozy a krysu. Vzali jsme všechno.“

Ležením se rozlehlo mumlání plné bázlivého vzrušení. Promluvila Nugova žena.

„Možná je Noční muž bůh.“ Nug se po ní ohnal, ale ona rychle uhnula.

„Žádný bůh. Nug je klanový bůh. Ale my si dáme pozor na Nočního muže. Musíme varovat všechny v Ylorcu.“

Frint rychle zamrkal. „Možná je Noční muž bůh všech Bolgů.“

Ve stínech za Nugem se Achmed tiše usmál a zmizel v temnotě.

Zdi spleti canrifských tunelů se částečně rozpadly a na chodbách zůstaly hromady suti a díry, které znesnadňovaly průchod. Pro Achmeda nepředstavovaly žádné překážky, ale zanechávaly v něm zvláštní pocit smutku z toho, v co se obrátila kdysi majestátní pevnost.

Za doby největšího rozkvětu Canrifu byly tunely širší než městské ulice a vykládané dokonale vyleštěnými čedičovými dlaždicemi, sestavenými s matematickou přesností. Z vnějšku působily ohromujícím a matoucím dojmem, aby odradily útočníky, ale ve skutečnosti byly uspořádány přesně a přehledně. Kdysi byly lemovány řadami svícňů, které osvětlovaly obrovský podzemní komplex, z těch však nyní zůstaly jen rozbité podstavce nebo díry ve zdech.

Vzrušený tlukot vlastního srdce ho přivedl k tomu, že si uvědomil tajné potěšení, jaké měl z této výpravy. Tento druh práce ho vrátil do starých dnů, do období jeho výcviku, časů, kdy rasa F'dorů podnikala tažení, jehož cílem bylo vyhladit Dhraciany.

Se steskem vzpomínal na svá tovaryšská léta. To bylo ještě dávno předtím, než vynalezl cwellan, než postoupil na místo nejlegendárnějšího světového vraha. Tehdy si stále ještě musel získávat reputaci tím, že před každým zabitím nechal své jméno vklouznout do větru, aby po něm zůstalo jako jeho znamení.

Tunel se před ním rozšířil do rozlehlé místnosti, v níž podle půdorysu poznal kasárna, přestože police na zbraně a pryčny už dávno zmizely nebo se rozpadly. Dokonce i ubytovny vojáků byly kdysi nádherně zdobené, s klenutým stropem, na němž se ještě dnes daly rozeznat vybledlé fresky historických bitev, ačkoli už popraskané a poznamenané časem.

Achmed zamyšleně hleděl na oprýskané postavy bojovníků. Bojový výcvik byl založen na filozofii kontaktu, umění zasadit

smrtnou ránu, přiblížit se nepříteli, vejít s ním do styku a opakovat kontakt tak dlouho, až nepříteli dojde síla mu odolávat.

To byla zásada, která velice dobře vysvětlovala motivy a činy F'dorů. Démonští duchové museli vcházet do styku se svými oběťmi; to byla podmínka jejich existence. Spojení bylo nezbytné pro přežití. A tak nebylo divu, že F'dorové nenáviděli Dhraciany.

Protože Dhraciané, na rozdíl od válečníků jiných ras, založili svoji bojovou filozofii nikoli na kontaktu, ale na zachování vzdálenosti. Odstup od nepřítele znamenal přesnější pohled na nedostatky a škvíry v jeho zbroji. A právě nalezení míst, kde protivníkova zbraň *nebyla*, kde zbroj *nebyla*, poskytovalo Dhracianům možnost zaútočit právě tam, kde byl nepřítel bezbranný a zranitelný. Právě odstup učinil z Dhracianů zhoubu F'dorů, bytostí, které byly svou přirozeností předurčeny k doteku, které musely vcházet v kontakt, protože jinak by zahynuly.

Když spolu s Grunthorem poprvé sledoval výbuchy nevysvětlitelného násilí, napadlo Achmeda, že skutečným záměrem možná bylo jen samo násilí. Tsoltan byl stratég, který dokázal plánovat na dlouho dopředu, ale možná že to, co nyní podněcovalo lidi k nesmyslným šarvátkám, nepotřebovalo žádný geniální plán nebo konečný cíl. Možná to byla jen síla. Možná to jen hledalo a probouzelo k životu sílu zloby nahromaděné v mužích, kteří pak křížili zbraně v nenávislných bojích.

Z úvah ho vytrhl hluk boje v tunelu na druhé straně kasáren. Rozběhl se přes širokou místnost a zastavil se u ústí tunelu. Zhluboka se nadechl a vyslal svou mysl pátrat po zdroji onoho zvuku.

Jeho vnitřní zrak nemusel putovat daleko. Přímo v tunelu před ním probíhala šarvátka chumlu Bolgů, kteří po sobě navzájem sekali kusy kopí a tím, co kdysi bývaly meče. Náleželi ke dvěma klanům, jedni měli své znamení vytetované na tvářích, druzí na předloktí. Dva muži s tetováním na tvářích tiskli k zemi ječící ženu označenou na předloktí, bezpochyby odměnu pro vítězného náčelníka. Achmed shodil z ramene cwellan.

Noční plenitelé už skoro oslavovali vítězství, když tunelem zasvištěl stříbrný blesk a srazil oba náčelníky. Bolgové znehybněli a užasle zírali, jak se těla zapotácela a klesla k zemi, obě se stejnou řeznou ranou na hrdle, kde lesklá ostří pronikla dovnitř a zase ven na své cestě od jedné oběti k druhé. Částečně oddělené hlavy se ještě chvíli kolébaly v rychle se rozlévajících kalužích krve.

V temnotě tunelu se zhmotnil muž. Noc se mu stala pláštěm a kapucí, pod níž žhnuly pronikavé oči, které si je prohlížely od hlavy k patě.

Jeden z Plenitelů slyšel příběh z Lovecké síně.

„Noční muž.“ Ve zvuku oněch slov se nesl téměř hmatatelný živočišný strach.

Noční muž vykročil a Bolgové z obou klanů couvli ke zdi. Sklonil se, zvedl zlomený meč a hodil jej ženě. Pak se otočil k ostatním.

„Utíkejte,“ řekl. Dokonce i Bolgové dokázali v bezbarvém hlase rozeznat šepot smrti.

Všichni bez ohledu na klanovou příslušnost se ve slepé panice dali na úprk; klopýtali a vráželi do sebe, jak se snažili co nejrychleji uposlechnout jeho rozkazu. Pouze žena na okamžik zaváhala, a tak jen ona zahlédla úsměv pod černou kapucí. Pak se otočila, aby následovala své druhy, a nechala temnotu opět pohltnout Nočního muže.

Později oné noci se čtyři společníci vrátili do Lovecké síně. Achmed je provedl nejbezpečnějšími průchody Zubů; cesta se tak poněkud prodloužila, ale dovolila jim vyhnout se vnitřním tunelům. Jo potmě neviděla příliš dobře a Rapsodie, přestože přežila temnotu nekonečné pouti po Kořeni a zvykla si na nedostatek světla, se v podzemí také necítila právě nejlépe, alespoň zpočátku.

Cestou byli přepadeni dvakrát.

„O dva případy víc, než bych si přála,“ řekla Rapsodie, když vešli do jeskyní.

„O polovinu míň, než by jich mělo bejt,“ opáčil Grunthor a otřel čepel meče. „Dojemný. Hoši budou muset pořádně zabrat, aby se zase dostali do formy.“

„No, tihle hoši už asi ne,“ poznamenala Jo s pohledem upřeným na mrtvá těla z poslední neúspěšné léčky. Grunthor ji laškovně plácl po zádech.

Achmed zvedl ruku a ostatní tři zmlkli. Následovali ho klikatými chodbami, studenými a pobořenými. Rapsodie se otřásla. Stísněnost v nitru hory byla hmatatelná; cítila ji ve vzduchu.

Když minuli velký průchod po straně chodby, zastavila se Rapsodie na okamžik a nahlédla do něj. Viděla římsu lemující obvod ohromné jeskyně. Otočila se tázavě k Achmedovi a ten přikývl.

Vešla a podívala se přes okraj římsy. V obrovitém prostoru, který ji obklopoval, vanul studený vítr plný prachu, jemuž naprosto chyběla svěžest vzduchu na povrchu země. Zaclonila si oči a podívala se do černé hloubky pod sebou.

Pod ní se rozprostíraly trosky rozsáhlého města, tiché a temné. Rozbité ulice a zřícené budovy se táhly, kam až dohlédla. Viděla i místa, kde kdysi byly zahrady a fontány, nyní mrtvé a vyschlé. Ale navzdory zkáze se v jeho architektuře, která ve své době elegancí daleko předčila bethanskou nebo navarnskou, daly nalézt stopy řádu a krásy. Teď, ztracené pod příkrovem času, se pomalu rozpadalo v tiché zádumčivosti věčného zapomnění.

Gwylliamovo mistrovské dílo, pomyslela si Rapsodie smutně. *Canrif*, slovo, jehož význam je *století*. Už jen vytesat nesmírnou klenbu, která sahala až do nejvyšších útesů Zubů, musela být celoživotní práce tisíců mužů. A teď se tu tyčila, prázdná závěť prázdné vize prázdného génia, který ji pyšně zahodil. Už nebyla ničím než prázdnou skořápkou, poskytující úkryt tlupám pololídí,

kterí chodí jejími polorozbořenými tunely, lhostejní k její bývalé slávě.

Achmed se dotkl jejího ramene. „Lovecká síň už je nedaleko.“

Když došli k poslednímu ohybu před rovným úsekem chodby, Achmed kývl a Grunthor se zastavil. On a Jo zaujali postavení přímo v ohybu, aby hlídali chodbu. Achmed s Rapsodií pokračovali dál, dokud nedospěli k těžkým dveřím na konci.

„Myslím, že za nimi je pokladnice, Gwylliamova knihovna,“ řekl Achmed tiše. Rapsodie souhlasně přikývla. V zápisníku, který našli v Domě paměti, nebyla žádná mapa ani plán Gwylliamova sídla, ale popis dveří přesně odpovídal těm, před nimiž stáli. Hluboko do popraskaného kamene byl vyryt ozdobný nápis, umělecky zpracované Gwylliamovo heslo.

Cyme we inne frid, fram the grip of deat to lif inne dis smylte land

Byl umístěn nad zrezivělou kovovou deskou a bytelnou klikou, pod níž bylo vyvrtáno několik desítek naprosto stejných děr, uspořádaných v přesných řadách.

„Je to něco jako zámek.“ Achmed přejel štíhlou kostnatou rukou přes otvory. Z povrchu dveří odpadával prach a úlomky kamení, když se jich jeho prsty dotýkaly. „Vsadím se, že s klíčem má něco společného to jeho pitomé heslo. Ten člověk byl jednostrunná harfa.“

„Gwylliam byl konstruktér a matematik, a tak musel nějakým způsobem zakódovat axiom do číselného vzorce odpovídajícího těm otvorům,“ zavrtěla hlavou Rapsodie a setřela z nich zbytek prachu. „Stejně to nevypadá, že by mezi těmi otvory a starocymrianskou abecedou existoval nějaký vztah.“

„Mohl by to být nějaký jiný jazyk? Nainský? Lirinský?“

Rapsodie pokrčila rameny. „Nevím. Ale připadalo by mi to politicky ošidné, obzvlášť pokud knihovnu používali i ostatní.

Byl by v tom náznak nadržování. Nemyslím, že by to Gwylliam riskoval.“

Znovu spočítala díry; byly rozloženy v pěti řadách po šesti. Tvář se jí zachmuřila, jak začala usilovně přemýšlet. Pak se rozzářila úsměvem; Achmed si všiml, i když ji pozoroval jen koutkem oka, že je to, jako by v tunelu vyšlo slunce.

„Samozřejmě! Je to hudební kód. Oni měli jen šestitónovou stupnici namísto osmitónové, jakou používali lirinští Pěvci. Když jsem byla u Llaurona, zjistila jsem, že i zbytek světa mezitím přešel na osmitónovou. A obecně používali pět skupin tónů, kterým dnes říkáme oktávy.“

„Netušil jsem, že Gwylliam byl i hudebník.“

„Gwylliam byl konstruktér a architekt. Hudba je v podstatě matematický systém; mne to nepřekvapuje.“ Rapsodie vytáhla z toulce šíp, ulomila jeho hrot a pomalu, opatrně jej vsunula do otvoru odpovídajícímu písmenu C v *Cyme*.

Hluboko v kameni zaslechli téměř nepostřehnutelné cvaknutí, skřípavý zvuk něčeho, co jakoby okamžik drhlo a pak utichlo. Rapsodii zaplanuly oči vzrušením, a stejně tak i Achmedovi.

„Klid; nespěchej,“ poradil jí. „Jestli něco zkazíš, můžeš zablokovat celý mechanismus a už je nikdy neotevřeme.“

„Ššš,“ zašeptala. Soustředěně svraštila obočí; začala odpočítávat písmena a zařazovat je do vzorce slov v hesle. Už byla u předposledního slova, když se v chodbě objevila Jo.

„Někdo jde; je jich celá banda.“

Achmed se otočil k Rapsodii. „Pokračuj; já pomůžu Grunthorovi. Nespěchej.“

Rapsodie přikývla. Zatlačila do dalšího otvoru a vydechla úlevou, když zaslechla cvaknutí. Achmed se rozběhl chodbou, zatímco Jo zůstala stát za jejími zády. Se zájmem jí nakoukla přes rameno.

„Co to tady děláš?“

„Ššš,“ odpověděla jí Rapsodie, která se pokoušela soustředit. „Řeknu ti to za chvíličku.“

Zpoza ohybu se ozvaly zvuky boje a ozvěnou se rozlehly chodbou. K Rapsodiinu zděšení se Jo otočila a chystala se odběhnout.

„Jo, stůj! Zůstaň tady.“ Rapsodie po ní hmátla a uchopila ji za paži.

Jo ji setřásla. „Zbláznila ses? Vždyť je tam nejmíň deset Bolgů.“

„Jen deset? Než se tam dostaneš, budou Achmed s Grunthorem prohledávat mrtvolu a skládat je na hromadu někam, kde nebudou na očích. Počkej tady a hlídej mi záda, prosím. Nemohu se zároveň bránit a pracovat na tom zámku.“

Jo si povzddechla, ale pak neochotně poslechla. „Nikdy mi nedovolíš užít si nějakou zábavu.“

Rapsodie se otočila ke dveřím a potajmu se usmála. „Nechala jsem tě bojovat, když jsme šli přes Zuby, ne?“

„No, to byla výzva,“ ušklíbala se dívka jízlivě. „Podřezávat parchanty postižené noční slepotou a ozbrojené zbraněmi vyrobenými z naostřených kamenů. „Dojemný.““

„Ještě dostaneš tolik příležitostí bojovat, až ti z toho bude špatně. Ve skutečnosti mám v úmyslu se na tebe vrhnout sama, jestli teď ještě pípneš.“

Rapsodie se prstem pokusila vyškrábnout z posledního otvoru špínu, ale jen si jej do krve odřela. Zatřepala rukou a pak naposledy vsunula dřík šípu do otvoru. Cvaklo to a hluboko uvnitř zrezivělého kovového panelu se ozval zvuk, jako když někdo udeří na gong.

„Běž pro Achmeda, pokud už je po všem. Ale jestli ještě bojují, tak zůstaň v úkrytu,“ řekla Rapsodie Jo, která jen stěží skrývala vzrušení. Dívka přikývla, odběhla a za chvíli se vrátila i s oběma firbolgskými společníky.

„Odemkla jsi je?“ zeptal se Achmed. Aniž se zastavil v chůzi, oťel meč do pláště a zasunul jej do pochvy.

„Myslím, že ano,“ odpověděla Rapsodie a zadívala se na dveře. „Zámek odskočil, alespoň to tak znělo. Nepokoušela jsem se je otvírat, dokud u toho nebudeš, samozřejmě.“

„Tak do toho, siláku,“ řekla Jo Grunthorovi. Ten se na ni usmál a Achmed přikývl. Rapsodie si připravila luk a nasadila do něj šíp. Nebyla si docela jista, jestli chce vědět, co se skrývá za těžkými dveřmi utajené pokladnice.

Její nedůvěra se vzápětí ukázala jako oprávněná. Grunthor zatlačil do kamenného bloku dveří, ty se otevřely a vyvanul z nich proud vzduchu, nesoucí s sebou dusivý puch smrti. Byl to zápach zatuchliny dlouho nevětrané místnosti, ale dost hnilobný na to, aby Jo začala okamžitě zvracet.

Rapsodie k ní přiskočila a přidržela jí hlavu, zatímco Achmed přistoupil ke dveřím a nahlédl do místnosti. Grunthor se postavil mezi obě ženy a chodbu, aby hlídal pro případ, že by přišli další Bolgové. Jo se z nevolnosti rychle vzpamatovala a po několika minutách trvala na tom, že si chce také prohlédnout místnost za obrovskými dveřmi.

Gwylliamova knihovna se rozkládala před a nad nimi zachovalá tak, jako by se jí Čas ani nedotkl. Bylo tam tolik listin, pergamenových svitků, svázaných manuskriptů, map a globů, že by jejich prozkoumání a rozřídění zaměstnalo celou armádu učenců a písařů na několik set let. Řady nesmírně vysokých polic sloužily k uložení Gwylliamových plánů i jako archiv vědění cymrianské civilizace, tiché svědectví toho, co kdysi bylo vrcholem jejího rozkvětu.

Rapsodie se s úžasem rozhlížela po obrovské místnosti. Strop byl zaklenut do velké hladké kupole, vymalované na kobaltově modro a poseté stříbrnými hvězdami, jejichž rozmístění přesně odpovídalo hvězdné mapě zdejší oblohy. Stěny pokrývaly mapy pevnin, propracované do nejdrobnějších detailů a označené názvy podle tehdejší skutečnosti.

Území, nyní rozdělené na Roland a Sorbold, bylo označeno jako Cymrianské země, zatímco Tyrian se tehdy nazýval Realmalir – Lirinská říše. Byly zde zmapovány i ostatní části světa, včetně Ztraceného Ostrova, který kdysi býval jejich domovem.

Mezi hvězdami na modré kopuli se vlnil obrovský drak s šupinami pokrytými červeným lístkovým zlatem. Stříbrně zářící pařáty se vztahovaly k zemím na západě. Jeho oči, tvořené broušenými čirými drahokamy, jiskřivě shlížely dolů do temnoty. Z otevřené tlamy šlehaly žluté a oranžové plameny.

Uprostřed místnosti stál velký kulatý stůl vytesaný z černého mramoru, v jehož středu se zvedala průhledná kupole. Z podlahy vedle něj vyčnívalo několik podivných přístrojů a ze stropu nad ním visel jakýsi aparát. Na kovu, z něhož byl vytepán, nebyla patrná ani stopa po rzi nebo zašlosti, a to dokonce ani po tolika staletích. Rapsodie se už chystala vykročit, aby si jej prohlédla blíže, ale to, co uviděla na stole a na zemi vedle něj, ji přimělo zůstat stát.

Na stole ležela zhroucená mumifikovaná mrtvola muže ve zdobném rouchu. Spočívala na zádech a v hrudi měla hlubokou krutou ránu. Vedle její hlavy zůstala na obroučce ležet prostá zlatá koruna; když Achmed přistoupil blíž, nepatrně se zahoupala a matně se zaleskla v temnotě.

Na zemi ležela další vysušená mrtvola, kostra potažená pergamenovou kůží, se zlomeným vazem. Ta na sobě měla kroužkovou zbroj, která očividně nestačila svého nositele zachránit před neúprosným osudem.

Grunthor strčil mezi dveře a rám několik kamenů, přesvědčil se, jestli klika funguje i zevnitř, a pak dveře opatrně přivřel. Podíval se na Achmeda, který s pažemi založenými na hrudi stál nad mrtvými těly a se slabým úsměvem na jinak vážné tváři na ně shlížel.

„Vsadil bych se, že tady máme velkého a mocného Gwyllliama osobně.“

Rapsodie a Jo k němu pomalu přistoupily.

„Kdo je ten druhý?“ zeptala se Pěvkyně.

Achmed vrhl pohled na druhou mrtvolu. „Stráž, asi. Zvláštní; myslel bych si, že budou dva. To byl typický znak serenských královských stráží.“

Rapsodie se na něho ostře podívala. „Jak to víš?“

Achmed otázku nevzal na vědomí. „Taky bych si troufl odhadnout, že se tihle dva patrně zabili navzájem.“ Grunthor přikývl na souhlas; prozkoumal polohy, v jakých se těla nacházela, a dospěl ke stejnému závěru.

Rapsodie zmateně zamrkala. „Llauron přece říkal, že Gwyllliama zabila Anwyn.“

„Ten toho napovídal. No, možná že neví tolik, kolik předstírá, že ví; ani by mě to nepřekvapilo. Nedůvěřuju mu.“

„Ty nedůvěřuješ nikomu,“ zamumlala Jo nepřítomně. „Můžu si vzít tu korunu?“

„Ještě chvilku počkej, maličká,“ řekl Grunthor laskavě. „Nech nás nejdřív, ať se tu trochu porozhlédnem.“

Rapsodie širokým obloukem obešla těla, přistoupila ke stolu z druhé strany a se zájmem se natáhla ke kopuli ve středu. Nebyla schopna na ni dosáhnout, i když Achmedovi by se to možná podařilo, ale i přes vrstvu prachu viděla, že je nádherně opracovaná.

Zdálo se, že ji tvoří jeden dokonale vyleštěný kámen o průměru větším, než byla sama vysoká. Spočívala nad rytinou, která vypadala jako mapa labyrintu s vnitřními i vnějšími pohledy a pokrývala celou desku stolu.

„Dobře, Achmede, co říkáš tomuhle?“

Dhracian se k ní připojil a prohlédl si podivnou věc na stole; oči mu tékaly po kopuli a schématu rychleji, než dokázala sledovat. Po chvíli natáhl ruku a dotkl se kopule, která pod jeho prstem matně zazářila. Zároveň s tím se rozsvítilo i několik bodů na mapě vyryté do stolu.

Achmed se usmál. „Já tomu neříkám nic. Tohle říká něco mně.“

„A to?“

„Že to ze mě udělá krále.“

45

„Všechno, co potřebujeme, abychom si podmanili Bolgy, je tady – všechno. Během několika týdnů vytvoří patrně poprvé v celých svých dějinách sjednocené království a vykročí na cestu k tomu, aby se stali největší silou, která bude na tomto území existovat od doby, kdy sem přišli Cymriané.“

Rapsodie vrhla na přítele postranní pohled. Věděla určitě, že ještě nikdy neviděla Achmeda tak vzrušeného, a nechtěla mu jeho nadšení brát, ale to, co říkal, jí nedávalo smysl.

„Vadilo by ti, kdybys nás zasvětil do svého plánu, jak toho chceš dosáhnout?“

Achmed ukázal na stůl. „Už jsem tohle zařízení viděl, nebo aspoň podobné. Patřilo serenskému králi ve starém světě; zjišťoval jeho pomocí pohyby nejen svých jednotek, ale i obyvatelstva. Nepřekvapuje mě, že si je Gwylliam vzal s sebou nebo si vyrobil nové; pro krále je to velmi užitečná věc. Co je?“ zeptal se Rapsodie, která se na něho dívala se zvláštním výrazem ve tváři.

„Každý den se o tobě dozvídám něco nového, Achmede. Strávili jsme spolu posledních čtrnáct set let, ale ani jednou mne nenapadlo, že by ses mohl pohybovat v královských kruzích. Jak ses vlastně dostal do styku s modrou krví?“

„Byl to přece zatracený nájemný vrah; kdo si myslíš, že si ho najímal nejčastěji?“

Jo se na Achmeda podívala se zájmem i úžasem. „Ty jsi byl vrah?“

Nevěnoval jí pozornost a zamračil se na Rapsodii. „Tohle nám poskytne možnost určit, kde se nacházejí největší skupiny Bolgů a jak často se přemísťují. Pro začátek získáme malý, pohyblivý kmen, ze kterého můžeme vycvičit elitní jednotku. Po několika vítězstvích se roznese zpráva, že čím dříve se kdo přihlásí, tím lepšího se mu dostane výcviku a pak i postavení.“

„Vítězství? Od tebe to zní tak jasně a prostě. Nemluvíš náhodou o bitvách?“

Achmed si odfrkl. „O bitvách sotva; spíše potyčkách. Žádná rasa, která je po čtyři staletí odříznutá od okolního světa, ze sebe nevykřeše příliš mnoho sil ke skutečnému boji.“

Když jsem pátral v Bethe Corbairu, slyšel jsem, jak si dva vojáci vyprávějí o každoroční zábavě zvané „Jarní úklid.“ Vojáci z Rolandu podnikají každý rok nájezd na odlehlé firbolgské vesnice a pobíjejí obyvatele. Zabijí každého Bolga, kterého tam najdou, včetně žen a dětí, a spálí jejich chatrče.“ Nevěnoval pozornost výrazu hrůzy v Rapsodiině tváři. „A teď: na jaký bolgský povahový rys ukazuje skutečnost, že se tohle děje pořád, jeden rok za druhým?“

„Hloupost?“

„Vůbec ne; spíš bych řekl vychytralost. Bolgové si uvědomili, že když každý rok obětují několik slabých a nemocných, můžou zabránit orlandanskému vojsku proniknout hlouběji na své území, které mimochodem nazývají Ylorc. A tak vždycky znovu postaví otrhanou vesnici a naženou do ní pár nešťastníků. Chrabří rolandští muži přijedou, podpálí chatrče, pomordují několik bezbranných žen a vrátí se zpátky do Rolandu poté, co si prožili orgasmus ze svých udatných a mužných činů.“

„Předpokládám, že tuto věc okamžitě zastavíš,“ řekla stále pobledlá Rapsodie.

„Jistěže.“

„Parchanti,“ zamumlala Jo. „Počítej se mnou, až k tomu dojde. S radostí ti pomůžu stáhnout z kůže pár orlandanských vojáků.“

Na Rapsodiinu tvář se vrátil zhrožený výraz. „To v žádném případě neuděláš. Achmede, ty mluviš, jako bychom si my čtyři měli podmanit stovky tisíc Bolgů.“

„Správně.“

„Špatně. Ráda ti pomohu, i když si myslím, že sto tisíc ku čtyřem je poněkud sebevražedný poměr. Ale bude to muset být sto tisíc ku třem, protože Jo zůstane mimo. Nebrala jsem ji s sebou, aby tady přišla o život.“

„A kdo se tě ptal?“ prskla Jo. Rapsodie se otočila a uviděla bledý obličej své sestry zrudlý zlostí. „Přestaň už se konečně chovat jako kvočna, Raps. Jsem velká holka a celý život jsem prožila na ulici. Umím se o sebe postarat, děkuju pěkně. Buď mě přestaneš balit do plínek, nebo ti podpálím vlasy.“

„To by asi moc nezabralo, ona má nějaký divný spolky s ohněm, víš. Ale můžu ti pomoci vymyslet něco jiného, když ti nedá pokoj,“ navrhl Grunthor a obdařil Rapsodii šibalským pohledem. „No tak, milostivá; to, co říkáš, zní jako od úplně jiný slečinky, kterou sem znával.“ Mrkl na ni velkým jantarovým okem. Rapsodie se proti své vůli zasmála.

„Tak dobře,“ řekla a objala Jo kolem ramenou. „Asi tě opravdu nemohu pořád ochraňovat. Kde začneme?“

„No, Jo začne tím, že vrátí korunu a všechny cennosti, o které obrala Gwylliamovo tělo, když jsme se nedívali.“

„Cože?“ Rapsodie se odtáhla a podívala se Jo do tváře; zračila se v ní směs vzdoru a provinilosti. Pěvkyně vzhledla k tělu, ležícímu na stole. Koruna skutečně chyběla a zároveň s ní i všechny šperky, prsteny a knoflíky.

Grunthor k ní vyčítavě natáhl svoji mohutnou dlaň, ačkoli Rapsodie měla dojem, že mu v očích tančí veselé ohníčky, a Jo s pohledem pokorně sklopeným k zemi do ní pomalu vložila korunu.

„A teď ten zbytek, maličká,“ nařídil obří Firbolg. Jo vzhledla, a když uviděla přísný výraz, který v jeho tváři nahradil úsměv, sáhla zdráhavě do kapsy a podala mu hrst klenotů.

„To je všechno?“

Dívka přikývla.

„Špatná odpověď,“ zašustil hlas za jejími zády. Achmedova ruka bleskurychle vystřelila a z vesty, kterou Rapsodie koupila Jo v Bethe Corbairu, utrhla kapsu. Rapsodie se nadechla, ale pobouřený výkřik jí uvízl v hrdle, když o kamennou podlahu cinkl zlatý prsten a roztočil se ve stále menších kroužcích.

Achmed se shýbl, aby jej zvedl.

„Máš špatný odhad, jakou mají věci cenu, Josefino,“ použil její nenáviděné celé jméno. „Za tohle by sis mohla koupit dobrého koně nebo deset akrů půdy v Bethe Corbairu, ale ve skutečnosti tě stál mnohem víc, než je jeho skutečná cena. Za svoji lež jsi zaplatila ztrátou mé důvěry. Nikdo z nás by ti neodepřel poctivý podíl na pokladu, ale musíš chápat, že cennosti, stejně jako těla, která jsme na tomto místě našli, jsou v první řadě artefakty, klíče k rozluštění hádanek důležitých pro naše přežití.

Obdivuju tvoji samostatnost, ale její vinou jsi pro nás nebezpečná. Tady je v sázce příliš mnoho, než abych riskoval, že to všechno zkazí neposlušný spratek, který nechápe pravidla. Zítra ti vybereme koně, kterého ti pak necháme, a odvezeme tě zpátky k Bethe Corbairu.“

„Tak to vyber hned dva, protože já tam zůstanu s ní,“ řekla Rapsodie. Snažila se ovládnout hněv, ale když viděla, jak se Jo pokouší tvářit statečně a přitom bojuje se slzami, rozzuřila se ještě víc. „A pokud to opravdu cítíš takhle, bude lepší, když se až do rána, kdy odjedeme, budeš obracet jen na mne. Než abys s ní měl mluvit tímto způsobem, to raději vůbec.“

Achmed si ji změřil chladným pohledem. „Ty chceš teď odejít? Opustit nás kvůli ní?“

„Když to bude nutné.“

„Proč?“

Rapsodie spustila zrak z chvějící se dívky a podívala se do Achmedovy bezvýrazné tváře. „Ona mne potřebuje víc než vy.“

„Ale no tak, pane, možná dojdeme k nějakému kompromisu,“ vložil se do hovoru Grunthor. „Ono jí to chvíli potrvá, než si zvykne, že už není na ulici, kde musí bojovat o přežití, vid', Jo? Já se tadydle za maličkou zaručím; ona už to víckrát neudělá, že ne, drahoušku?“

„A můžeme ji vypovědět z knihovny. Zřídíme si nějakou základnu a necháme ji tam,“ připojila se Rapsodie.

„Já se omlouvám,“ zašeptala Jo. Všichni tři na ni zůstali užasle zírat; byla to ta nejméně pravděpodobná věc, jakou by od ní očekávali.

„Nuže, Achmede? Ještě jedna příležitost?“

„Vidím, že jste mě přehlasovali. Dobře. Je to ale naposledy, co ustupuju, a stejně si myslím, že děláme chybu. Jsi zbrklá, Jo, a paličatá; musí to být rodinný povahový rys.“ Šlehl pohledem po Rapsodii, která se usmála do země. „Nedokážu dostatečně zdůraznit, jak vážně myslím to, že dostáváš opravdu poslední příležitost. Nemůžeme mít mezi sebou někoho, kdo k nám patří jen napůl; buď jsi s námi, se všemi výhodami i povinnostmi, nebo jsi mimo. Nebudu dál riskovat vlastní život kvůli tvé nezralosti, ani Grunthorův nebo Rapsodiin. Nestojíš za to.“

„To stačí,“ skočila mu do řeči Rapsodie. „Ona to pochopila.“

Achmed se podíval na Pěvkyni a pronesl ještě jednu větu v bolgštině.

„Pamatuj na moje slova; budeme toho litovat.“

„Zvláštní řeč od někoho, kdo chce moji pomoc, aby postavil čtyři lidi proti celému pohoří plnému nestvůr,“ odsekla Rapsodie, ochranně ovínila paži kolem Jo a odvedla ji ke křeslu. „Jsi v pořádku?“

Jo přikývla; zuby zatínala tak pevně, až se jí na čelisti chvěl sval.

„Jen si tady na pár minut sedni a nedělej potíže. Možná se zdá, že je Achmed drsný, ale on se jen snaží zajistit naše přežití.“

„Já chápu a přijímám to, co řekl,“ zamumlala Jo. „Ale tebe teď zrovna u sebe nesnesu. Mohla bys mě nechat na pokoji, prosím?“

Ohromená a dotčená Rapsodie se vrátila k oběma Firbolgům, kteří se tiše radili u kamenného stolu.

„Pokladnice je tam pod tím,“ řekl Grunthor a ukázal na střed stolu.

„A jak s tím chcete pohnout?“

„Tím se budeme zabývat potom. Sleduj tohle.“ Achmed položil ruku na kopuli nad mapou a stejně jako předtím začal kámen zářit. Pod průhledným poklopem se na stole rozsvítila světélka, která se mihotavě přesunovala na jiná místa a pak mizela, aby se opět objevila na opačné straně stolu. Pro Rapsodii neměly světelné body žádný význam, ale Achmed a Grunthor očividně věděli, co znamenají, protože se nad nimi opět pustili do debaty.

Rapsodie se ohlédlá na Jo, která s pažemi zkříženými na hrudi podmrčeně hleděla do podlahy. Když obrátila pozornost zpátky k Bolgům, zdálo se, že dospěli k rozhodnutí.

„Musíme provést určitý průzkum,“ řekl Achmed a navlékl si rukavice. „Navrhují, abyste tady ty a Jo zůstaly a prohledaly knihovnu, jestli nenajdete nějaké rukopisy, které by nám mohly být užitečné. Bolgové se do těchto dveří nikdy nedostali, a když je necháme jen nepatrně pootevřené, bude málo pravděpodobné, že by si toho všimli.“

„A co když ano? Co když tady zůstaneme jako v pasti, až přijdou?“

„Máš přece svůj krásný meč a holka taky touží po nějakém tom bojovém vzrušení. Vydejte ze sebe to nejlepší.“

„Tvoje starost je opravdu dojemná,“ odsekla Rapsodie jízlivě a ohlédlá se na Jo.

„Nebude nám to trvat dlouho. Grunthor už zjistil, že se dveře dají zavírat i zevnitř, takže pokud se nevrátíme za jeden den nebo tak nějak –“

„Den nebo tak nějak?“

„– počkejte, dokud se neujistíte, že se kolem nic nepohybuje, a zamiřte zpátky do Bethy Corbairu. Tam byste se měly cítit dobře; mají tam velké tržiště, kde se dá dobře nakupovat.“

„Jsi prase, víš to?“ vyjela na něho a koutkem oka zahlédla Grunthorův úsměv. Obr se sklonil nad křeslem, kde seděla zamračená Jo.

„Dávej na sebe pozor, maličká, a měj oči otevřené. Uvidíme, jestli se ti povede najít něco zajímavého, he?“

„Tak dobře,“ zamumlala Jo. Grunthor ji povzbudivě poplácal po hlavě a pak objal Rapsodii.

„Brzy se uvidíme, vévodkyně,“ slíbil a vydal se za stínem, který už bez jediného zvuku vyklouzl z velkých kamenných dveří.

Šeptaná slova ve starodávných chodbách.

„Noční muž. Zabil Brax-Okó a Grak-Spára nebeským ohněm.“

„Dal Grakově ženě sekací železo. Teď ona nosí jeho dítě.“

Bolgové se rychle rozhlédli, jejich oči zapátraly v temnotách tunelu po pohybu.

„Možná je teď tady. Krev Nočního muže je temnota.“

„Noční muž přišel zabít Bolgy?“

„Ne. Noční muž je Bolg. Možná bůh Bolgů.“

„Možná Noční muž přišel bojovat s Oheň-Okem. A Přízrakem.“

V temnotě se rozhostilo ticho. Pak oba schoulení Bolgové pokývali hlavami.

„Bude hodně prolité krve.“

Zatímco byli oba muži pryč, pustila se Rapsodie, k níž se později připojila i Jo, do prohledávání knihovny. Začala s mapami a lodními deníky z Gwylliamovy plavby ze Ztraceného ostrova, které nahlas překládala ze starocymrianštiny.

Pak se společně probíraly archivem, až přišly na systém, podle nějž byl uspořádán. Zdálo se, že všechno je založeno na počtu šesti; plány na budovy a konstrukce měly tvar šestiúhelníku, protože Gwylliam věřil, že šestiboké stavby jsou architektonicky nejstálejší.

Kromě toho našly další dveře, tentokrát odemčené, a po dlouhé debatě se rozhodly otevřít je bez čekání na své společníky.

S velkým úsilím odtlačily kamennou desku dveří a objevily tunel; vedl do jeskyně plné rezivějících strojů a velkých kol a soukolí a potrubí, která vedla svisle podél skalních stěn. Mechanismy v jeskyni byly tak velké, že by snadno zaplnily hlavní náměstí v Bethe Corbairu.

„K čemu myslíš, že tohle všechno je?“ vydechla Jo.

„Nejsem si jista,“ odpověděla Rapsodie a zalistovala v manuskriptu, který našla v archivu. „Asi to bude mít něco společného s ventilačním systémem.“

Jo sestoupila po několika kamenných schodech, které vedly do jeskyně, a zadívala se na obří soukolí nad sebou. Každý z nespočetných zubů na kolech byl dvakrát větší než její dlaň.

„S čímto?“

„Pokud se nemýlím, našly jsme zařízení, které vhánělo do nitra hory čerstvý vzduch. Ale soudě podle zatuchlosti v tunelech už bude hodně dlouho mimo provoz.“

Jo se otočila, aniž spustila oči z obrovitého potrubí, které se plazilo podél stěn. „Jak to pracuje?“

„Nevím přesně. Jednou z věcí, kterou se Gwylliam ve svých zápisech nejvíc vychloubá, je právě úspěšné sestrojení systémů, jejichž pomocí vytápěl vnitřek hory a přiváděl do něj čerstvý vzduch. Pevnost tady v Zubech byla jeho sídlem, kde měl svoji Velkou síň, trůnní sál a mnoho různých zátarasů, které nedovolily nepříteli proniknout dovnitř. Musím obdivovat, jak úžasně to měl vymyšleno. Ventilace učinila vnitřek hory obyvatelným pro Cymriany, kteří žili v Zubech.“

„To jsem z toho blázen. Myslela jsem, že všichni Gwylliamovi Cymriané bydleli v Zubech.“

„Většina Cymrianů, kteří žili v Canrifu, bydlela za kaňonem na druhé straně hor, za místem, které Gwylliam nevím proč nazval Ztracená pláň. Země tam je tak rozlehlá, že se to nedá popsat, a vidět ji z téhle strany Zubů není možné, protože ji zaclánějí hory. Ukážu ti ten manuskript, až se vrátíme.“

„To nebude k ničemu,“ řekla Jo, stále bloudící pohledem po tichém kameni a kovových soustrojích, které i v nečinném stavu vypadaly hrozivě. „Neumím číst.“

Rapsodie přikývla. „Myslela jsem si to. Ráda tě budu učit. Už jsem to naučila Grunthora.“

„Určitě.“ Jo vykročila dál po schodech vytesaných do skály u stěny jeskyně.

„Vrať se,“ řekla Rapsodie chvatně. „Myslím, že bychom měly raději počkat na ty dva, než se vydáme tam dolů.“

Jo si otráveně povzdechla, ale bez námitek následovala sestru zpět do knihovny.

Minul skoro celý den, než se Achmed s Grunthorem vrátili, a to v poněkud rozedranějším stavu, než když odcházeli. Grunthor utřil menší ránu na ruce, kterou Rapsodie přes jeho protesty, že to nic není, ošetřila a obvázala. Oba ale vypadali, že jsou se svým průzkumem navýsost spokojeni.

„Našli jsme jich pár v rozpadlém městě – mimochodem, jejich slovo pro Cymriany je *Willumové*,“ vykládal Achmed u večere.

„Zajímavé,“ řekla Rapsodie. „Alespoň někdo vzpomíná na Gwylliamu v dobrém.“

„Tušil jsem, že tě to potěší, Rapsodie. Každopádně, kmeny jsou rozptýleny po celých Zubech a hluboko ve staré cymrianské říši; viděli jsme jen několik tlup.“

„Tak, tak, viděli sme spoustu Spárů a Očí, ale žádný Střeva,“ dodal Grunthor a spolkl sousto svého přidělu.

„Spáry a oči? Střeva? O čem to mluvíš?“

„To je jeden ze způsobů, jakým Bolgové sami sebe popisují. Spáry jsou spíš válečnické typy, lovci a útočníci. To jsou ti, které Roland'ané jezdí každé jaro uklízet.

Oči jsou spíš zvědové, očividně. Žijí vysoko v horách obrácených ke stepi a také na vyšších částech úbočí obrácených dovnitř hor. Bývají štíhlejší, méně svalnatí a spíš než lovů se věnují sběru.

A Střeva žije hluboko v horách a všude, kde je možné si vybudovat dobrý úkryt. Nejistil jsem o nich mnoho až na to, že patří k nejobávanějším kmenům. Obvykle se drží stranou, ale když se vyhnou mimo svá území, dopadá to špatně.“

„Vyhrnutá Střeva. Úžasné,“ poznamenala Rapsodie.

„Jeich náčelníci začleňují typ klanu, který představují, do svého jména. Abych nezapomněl, máme teď v držení svoje vlastní Spáry, malý houf jménem Noční plenitelé.“

„Jakže?“

Grunthor vycenil tesáky v masožravém úsměvu. „Jo, tadydle Vojevůdce – tak mu říkají – má teď svoji vlastní čestnou stráž.“

„Vojevůdce?“ zeptala se Rapsodie.

„No, je to malé vylepšení oproti Nočnímu muži, jak mi říkali dřív,“ odpověděl Achmed, aniž přestal přezývkovat.

„Rozhodně ti nebudu říkat žádný zatracený Vojevůdce,“ zamumlala Jo do své misky. „Leda tak možná Vojebu se.“

Rapsodie potlačila úsměv. „Kde jsou tihle – tihle Noční plenitelé teď?“

„Svázání v jedné z hlubších chodeb.“

Leknutím upustila krajíc chleba. „Svázání? Vy jste je tam nechali svázané? Copak na ně ostatní Bolgové nezaútočí, když je tam najdou?“

„Je to možné, ale Noční plenitelé jsou tady v okolí pokládání za nejobávanější tlupu. Pochybuju, že by se ostatní Bolgové odvážili riskovat hněv toho, kdo dokázal přemoci Plenitele a nechal je tam ležet svázané jako ředkvičky.“

Achmed měl pravdu; ostatní kmeny chodily kolem zajatých Plenitelů, ale nepokoušely se je ani napadnout, ani osvobodit. Čtyři společníci to mohli vidět na velkém mramorovém stole pod kopulí. Achmed ukázal ženám, které světelné body představují zajatce a která mihotavá světélka jsou skupiny putující kolem.

Jo učinila pozoruhodný objev, díky němuž urazila velký kus cesty k vlastnímu očištění v Achmedových očích. Byla to ona, kdo odhalil účel zařízení umístěných vedle kamenného stolu a nad ním.

Trychtýř, který visel ze stropu, byl mluvící trubice, přístroj na přenos hlasu, jehož prostřednictvím bylo mluvčího slyšet po celém nitru hory nebo jen v určitém úseku, který si vybral na stolní mapě. A ten, který trčel ze země, byl naopak naslouchací trubicí, jež přenášela hlasy z daných oblastí do knihovny.

Obě zařízení byla napojena na ventilační systém, který prostupoval celou horu, promyšlenou soustavu tunelů a průduchů, jež nasávaly vzduch, kroužící v divokých vírech kolem horských štítů, a rozváděly jej do všech vnitřních dutin. A když bylo během zimních měsíců zapotřebí vzduch ohřát, byl proháněn Gwylliamovými obřimi kovářskými výhněmi, které nyní stály opuštěné v hlubinách Zubů.

Kdysi z těchto výhní proudila velká množství železa, oceli a bronzu stejně jako vzácných kovů, z nichž nejzručnější řemeslníci vykovávali jedny z nejlepších zbraní a zbrojí v tehdejším známém světě, nemluvě o nádherných ozdobných předmětech.

Achmed při průzkumu posbíral nejružnější zbraně, které zůstaly opuštěné v kovárnách, a rozložil je na jednom z dlouhých stolů. Rapsodie si všimla Grunthora, jak přejíždí dlaněmi po jednom z mečů. Ve tváři měl zvláštní smutný výraz, který se dotkl jejího srdce. Přistoupila k němu a oběma rukama mu objala mohutnou paži.

„Na co myslíš?“ zeptala se.

Grunthor se na ni podíval a usmál se. „Ale na nic, zlatíčko.“

„Stýská se ti po tvých jednotkách?“

„Ne-e. Stejně budu mít brzy nový, řek bych. Jenom sem přemejšlel, jaká je to škoda, že tohle všechno přišlo vniveč.“

Rapsodie si povzdechla; myslela na totéž. Bylo bolestné vidět, čím Cymriané, její krajané, možná i potomci jejich blízkých, kdysi bývali.

V předmětech, jež po sobě zanechali, nacházela životní díla řemeslníků, architektů, kresličů, stavitelů silnic a mostů, konstruktérů obrovských strojů, které přežily jejich civilizaci, mužů a žen s velkými vizemi i schopnostmi uskutečnit je; a to všechno teď bylo pryč, rozdrceno nesmyslným hladem po moci.

„Hlavu vzhůru, Grunthore,“ řekla s nuceným veselím. „Jen si pomysli, jak se bude Gwylliam obracet v hrobě, když všechny ty jeho rafinované vynálezy a zbraně skončí v rukou Bolgů, aby s jejich pomocí na troskách jeho civilizace vybudovali svoji vlastní.“

Seržant se uchechtl. „Já bych řek, že on žádný hrob nemá, jestli ta sušina tamhle je jeho tělo. Ale možná, že když ho dost rychle roztočíme na podlaze, spustí znova ty svoje přístroje.“

Achmed se rozhodl podrobit si další kmen. Pijáci temnoty byli kmenem Oka, skupina rychlých průzkumníků, kteří využívali temných stínů chodeb, aby ze zálohy napadali osamělé poutníky nebo slabé příslušníky jiných bolgských klanů.

Tentokrát se do tunelů vydali všichni čtyři společníci, aby počkali na Bolgy, kteří spoléhali na okamžik překvapení. Vítězství bylo naprosté a během hodiny měl Achmed novou skupinu oddaných špehů, kteří mu posloužili i jako mluvčí.

„Rozneste po tunelech toto upozornění,“ nařídil nový Vojevůdce těm, kdo přežili. „Král Ylorcu přišel do hory. Ti, kdo chtějí být částí jeho říše, se za úplňku, to je ode dneška za deset dnů, shromáždí v kaňonu za Zuby.“

Za tři dny ucítíte, jak se nadechnu vzduchu mrazivého jako zimní vítr; všichni, koho se takto dotknu, jsou povoláni. Dalšího dne ucítíte, jak vydechnu; žár mého dechu se vás opět dotkne. Musíte přijít za úplňku do kaňonu. Každý, kdo neuposlechne mého rozkazu, bude jedenáctého dne pohlcen ohněm v mém břiše.“ Oči otrhaných obyvatel jeskyní při jeho řeči nervózně mrkaly.

Hluboko ve Skryté říši se v temnotě své jeskyně probudil bolgský šaman. Jeho oči se prudce otevřely, rozbolavělé a dokonce i trochu krvácející, jak se k němu pomalu vracelo vědomí.

Vidění už bylo skoro u něho. Měl sotva čas se posadit a chytit se za hlavu, když do něho narazilo jako silný vítr.

V hoře se něco dělo. Doslechl se něco od klanů Očí, tichý šum o muži, který se rozplývá v temnotě, ale byly to jen útržky. Celý příběh do Hlubokých zemí daleko za Zuby ještě nedorazil.

Saltar, jemuž Bolgové říkali Oheň-Oko, si přitiskl ruku k hrudi a soustředil se na vidění; to ale zůstávalo zamlžené. Obrazy mu připadaly podivně známé, ale stále daleko za hranicí jeho chápání. Bude pozorně čekat, až se obraz vyjasní.

„To od tebe bylo opravdu chytré, vyhrožovat jim, že na ně budeš dýchat, aniž ses předtím přesvědčil, že se nám ten krám podaří zprovoznit,“ mumlala Rapsodie. Seděla na Grunthorových ramenou a pokoušela se pohnout jednou z hlavních pák soustrojí.

V archivu našli plány Gwylliamova ventilačního systému i poznámky týkající se provozu a nyní se nacházeli v ústřední části hluboko v nitru hory.

Prvním obtížným úkolem bylo nalézt místa, kde mohutné konstrukce odpovídaly svým předobrazům na plánech, ale pak přišla skutečně nebezpečná část práce. Nejednou museli muži vylézt ke vnějším průduchům, ucpaným kamením a smetím, které tam během staletí navál vítr, a vyčistit je. Kolem nich

svištěl vítr, trhal z nich šaty a hrozil, že je smete do soutěsek hluboko pod nimi.

Samo potrubí bylo vyrobeno z téhož zvláštního kovu, jaký Achmed a Grunthor viděli v Avonderre, a i po tak dlouhé době nečinnosti odolávalo rzi. Celý systém vypadal, že je schopen provozu, ale některé páky nebo přídavné přístroje už přece jen podlehly zubu času nebo působení počasí.

„To, že se nám to podaří uvést do chodu teď, neznamená, že se to spustí, až to budeme potřebovat, Achmede,“ upozorňovala Rapsodie ze svého posedu za Grunthorovou šíjí. „Ta věc se skládá z tolika součástí a spousta z nich se už rozpadá nebo jimi po tolika letech, kdy se o ně nikdo nestaral, nejde pohnout.“ Už museli opravit několik částí, které napoprvé běžely dobře, ale při druhém pokusu se zasekly.

„Tahle je poslední. Pokud otevřeš tuhle oblast, budeme mít vyčištěný systém pro všechny tunely v Zubech; to není špatné na dva dny práce,“ řekl Achmed, který spolu s Jo olejoval velkou přerazován páku vedle obřího větráku. Naposledy zatáhl za jistící řetěz a pak se znovu otočil k ostatním dvěma. „Jak vám to jde?“

„Vyzkoušíme to,“ řekla Rapsodie Grunthorovi. Ten přikývl, postavil ji na zem a pevně za páku zatáhl. Rošt, který s ní byl spojen, kladl jen lehký odpor, když se odsouval.

„Vynikající; ale teď to zase rychle zavři,“ nařídil mu Achmed. „Zadržme ,dech‘ ještě na chvíli.“

Rapsodie zavřela oči. Ona už svůj zadržovala.

Příštího rána vyšlo slunce nad Zuby, zahalené v těžké mlze. Jakmile vystoupilo nad obzor, rozechvěl nitro hory pronikavý skřípavý zvuk, jako když se meč přiloží k brusičskému kolu. Vzápětí se tunely Canrifu naplnily ledovým větrem, který se zlověstným kvílením svištěl chodbami a silou vichřice narážel do Bolgů.

Dokonce i hluboko v útrokách hory, odkud ovládali celý systém, slyšela Rapsodie výkřiky paniky. Polekaně se otočila k ostatním.

„Dost, Achmede; ublížíš dětem a zraněným.“

Achmed přikývl. Grunthor s Jo zatahli za páky a uzavřeli vnější průduchy. Pak šli odstavit zbylé části systému, zatímco Achmed a Rapsodie vyběhli po schodech k mluvicí trubici.

Cestou Rapsodie uchopila Achmeda za loket.

„Nebude to pořád takhle divoké, že ne? Canrif by byl neobyvatelný.“

„Jakmile se zařízení dostane do běžného provozu, uklidní se to. Myslím, že prostě musí dojít k vyrovnání rovnováhy vzduchu venku a uvnitř hory. A mimochodem, teď nazýváme toto místo *Ylorc*. Pro případ, že sis toho nevšimla, Gwylliamovo století skončilo před nějakou tisícovkou let.“

Jakmile doběhli ke kamennému stolu, vytáhla Rapsodie skřivánčí flétnu. Předchozí noci se shodli na tom, že Achmedův hlas, při osobním styku sice děsivý, zejména svou šustivou zlověstností, přece jen není dost hrozný, aby při prvním proslovu zapůsobil na Bolgy patřičným dojmem. To, co chybělo, měla Rapsodie v úmyslu nahradit hudebními prostředky.

Začala nelibozvučnou melodií, jejímž účelem bylo zdůraznit zabarvení Dhracianova hlasu a zesílit jej, pak přidala zvuky vyjícího větru a skučící, sténající hlasy. Achmed foukl do mluvicí trubice a přednesl svoji řeč.

„Zítřa vydechnu, jen jednou, ale na dost dlouho, abyste pocítili můj žár, aniž byste jím byli spáleni. Ti, kdo ke mně přijdou do kaňonu, až nastane úplněk, se stanou částí nové síly Ylorcu. Ostatní budou rozdrceni pod mýma nohama.“ Hlas ještě chvíli duněl mohutnou ozvěnou. Achmed zavřel mluvicí trubici.

„To znělo skutečně děsivě,“ přiznala Rapsodie a odložila flétnu. „Myslíš, že jsme je přesvědčili?“

„Některé ano. Jiné přesvědčíme zítra. A někteří odmítnou přijít a raději dají přednost odporu proti novému vojevůdci, než aby přijali nižší postavení.“

„A co s nimi? Co uděláš, abys je přesvědčil?“

„Řekněme, že nebudou mít čas litovat své nedůvěry.“

Dýchal na nás, říkali špehové Pěsti a Ohně. Ledově, jako vyjící vítr.

Saltar si promnul oči a pokusil se na vidění lépe soustředit, ale nic dalšího už neslyšel. To, čím byl obdařen, nebyl dar pohledu do Budoucnosti nebo schopnost prorokovat. Dokázal jen vidět to, co se právě dělo, i když se to odehrávalo ve velké dálce.

Vyjící vítr. Tato slova mu zněla v hlavě ozvěnou.

Duch se vždycky díval do větru. Možná hledal právě to, co teď přišlo.

46

„To se nikdy nepodaří.“

„Nebud' tak škarohlídká, vévodkyně; počkej, až to vyzkoušíme.“

Rapsodie se otočila k usmívajícímu se obrovi. „Ty to nechápeš. Výhně téhle velikosti se udržují v provozu po celá staletí. I kdybychom měli týden, nedokážeme ji rozehrát natolik, aby roztavila led, natož ocel.“

„Není třeba nic tavit,“ řekl Achmed trpělivě. „Stačí, aby byla dostatečně horká k ohřátí vzduchu. Přichází období tepla, vidím to na oblacích. A kromě toho, pokud si vzpomeneš na svůj křest ohněm a soustředíš se, určitě se ta výheň rozpálí natolik, aby Bolgové uvěřili, že na ně dýchám.“

„Kdybychom mohli rozmnožit tvůj vlastní dech, vzdali by se hned po prvním nadechnutí,“ zabručela Jo, lopotící se s měchy

nad malým ohněm, který ostatní rozdělali. „Možná bychom tam mohli přihodit nějaké smradlavé rostliny.“

Grunthor si promnul bradu. „To by nemusel bejt špatnej nápad, pane.“

„Myslím, že to neuděláme, ale díky za návrh, Jo,“ řekl Achmed. Otočil se k Pěvkyni. „Nuže? No tak, už je skoro ráno.“

Rapsodie vzhledla k obřím měchům, splasklým a plným dř. Výhně se nacházely hluboko v útrobách hory a dalo se k nim dojít jen přes temné, hrozné jeskyně, z jejichž stěn se drolily kameny, když jimi procházeli. Už jen ze samotných rozměrů výhni se Rapsodii tajil dech. Muselo u nich pracovat alespoň tisíc mužů, aby udržovali žár a neustále, nocí i dnem, přikládali palivo.

Nedaleko našli zásoby uhlí, černý podzemní kopec, kolem něhož zůstaly rozházeny lopaty, krumpáče, uhláky a vozíky na převoz uhlí k výhním.

Ležel tam i větší počet koster dělníků, kterým se nepodařilo utéct, když byla Gwylliamova hora dobyta Firbolgy. Jejich kosti se staly prvním palivem odevzdaným plamenům za doprovodu žalozpěvu, který se zpožděním čtyř set let přednesla Rapsodie. Kostry patřily rozložitým podsaditým mužům s širokými rameny a klenutou hrudí – *Nainům*, jak si všiml Achmed a Grunthor potvrdil.

Rapsodie se nadechla, přitiskla dlaň k boční stěně násypné šachty, soustředila se a vypudila z mysli všechny pochybnosti, které ji pronásledovaly od doby, co se rozhodli podmanit si tuto horu.

Obrátila se k ohni ve svém nitru a začala zpívat jeho tón, dokud se hudba nerozlila a nenaplnila celou obří jeskyni. Cítila, jak se plameny s hukotem probudily k životu, ozářily jí tvář a vrhly proti ní takovou vlnu tepla, až měla dojem, že se jí vznítí košile na těle.

V dálce uslyšela výkřiky ostatních, kteří se ujali práce s měchy. Oprostila mysl od vnějších zvuků a znovu se soustředila na uhlí v ohništi.

Oheň ve výhni praskal a hučel tak hlasitě, že v něm zanikaly všechny ostatní zvuky hory. Rapsodie se stále rozechvěle tiskla k šachtě, zatímco Grunthor a Jo pokračovali v práci s proděravělými měchy, které přidávaly své skřípavé kvílení k rámusu šířícímu se útroby Zubů.

Zvuk otevírajících se roštů ji vytrhl ze soustředění; klesla do silných štíhlých rukou, které ji podepřely a zachránily před ztrátou rovnováhy a možným pádem do šachty. Znovu až v hloubi duše uslyšela výkřiky Bolgů v tunelech hory, ale tentokrát zněly spíše vzrušeně než vyděšeně.

„To stačí; zavřete průduchy,“ nařídil Achmed Grunthorovi a Jo. „Nechceme, aby si už teď zvykli na teplo; zima potrvá ještě pár týdnů.“ Otočil se k udýchané Pěvkyni a poplácal ji po paži. „Dokázala jsi to.“

Přikývla mezi dvěma prudkými nádechy. „Ano, dokázala; možná mi jednoho dne odpustí. Nejsem si jista, jestli někdy odpustím sama sobě.“

Gurn se bál Nočního muže víc než Hraggla, a to i navzdory skutečnosti, že Hraggl stál přímo před ním. Jako náčelník klanu Krvavý tesák si Hraggl bral, po čem zrovna zatoužil, a tyranizoval ostatní včetně Gurna.

Náčelník přežil nájezdy rolandských vojáků a dokonce získal zlomený meč jako trofej; byl nejmocnějším Bolgem na západním útesu známém jako Grivven. Hraggl se Nočního muže nebál, přestože jeho hlas a dech přicházely z útrob samotné Země.

Gurn nyní stál a s tichým vztekem přihlížel, jak mu Hraggl plení zásoby jídla, které měly jeho rodině pomoci přežít zimní období slabého lovu.

Ostatní členové klanu Krvavý tesák také sledovali Hraggla zachmuřenými pohledy. Napadl Gurnovu ženu a nyní svíral v

podpaží jejich dítě; chlapec křičel na protest a žena strachem. Gurn ji držel, aby se nemohla pohnout; Hraggl se nasytí a na odchodu jim dítě vrátí, pokud zrovna nemá příliš krutou náladu.

A pak najednou Hraggl strnul. Pustil dítě a zůstal nehybně stát s rukou přitisknutou k hrdlu, toutéž rukou, kterou ještě před okamžikem vykrádal Gurnovy zásoby. Jeho šiji přerušovala úzká karmínová čára, jejímž původcem byly štíhlé bílé ruce, které se vynořily z temnoty. Z červené čáry se rychle stala velká temná skvrna a Hragglovo mrtvé tělo se zhroutilo k zemi.

Gurn zachytil pohled podivných očí ve stínu za padlou mrtvolou. Noční muž vypadal, jako by ho tvořila jen temnota, beztvary útržek noci.

„Zítřa.“ V tom hlase zněl šustivý šepot smrti. Celý klan široce rozevřenýma očima sledoval, jak muže pohlcuje temnota.

Desátého dne za úsvitu se Firbolgové začali shromažďovat na skalních římsách nad kaňonem. Achmed ve své výzvě neurčil přesný čas, kdy se mají dostavit, a tak přicházeli během celého dne, Oči, Spáry i Střeva, kmeny žijící v pohoří, jež tvořilo hraniční hradbu Bolgských zemí.

Za kaňonem, který odděloval jejich zemi od obyvatel hor, přihlíželi i někteří z Firbolgů, kteří se usadili na Pláni nebo ještě dále ve Skryté říši. Nebyla to jen pouhá zvědavost, co je sem přivedlo; věděli, že je jen otázkou času, kdy si tento nový vojevůdce přijde i pro ně.

Zapadající slunce se dotýkalo nejvyšších štítů hor, když se v davu rozhostilo ticho. Celý den byl naplněn hlukem a násilím, šarvátkami o lepší místo a výbuchy vzteku v tlačenici, ale protože Bolgové neměli tušení, kde se jejich král objeví, nemohli ani vědět, které místo se bude nacházet nejbližší jeho nohou. To přispívalo k nepříjemné náladě davu.

Mlčení, které se na ně sneslo, bylo vyvoláno uměle; u ústí tunelu vedoucího k římse, odkud se Achmed chystal promluvit, stála Rapsodie, která začala šeptat jméno ticha. Odrazilo se

ozvěnou od skalních stěn a převisů, dotklo se štítů a vrcholů a zalehlo je tíží, která udusila veškeré brebentění. Achmed se usmál; zdálo se, že přišli skoro všichni.

Nejnápadnější byla nepřítomnost Kopec-Oka, nejkrvelačnějšího z obyvatel hory. Grunthor soudil, že se jeho klan stáhne hlouběji do Skryté říše, kde bude čekat na případné pronásledovatele, nebo zaútočí, jakmile bude mezi ostatními nastolen mír. Zdálo se, že je jeho odhad správný; tetování tohoto klanu nebylo nikde vidět.

Achmed přelétl shromáždění pohledem. Bylo jich tam možná třicet tisíc; seděli na útesech, stáli na římsách, tísnili se v rozsedlinách a všichni hleděli na něho. Někteří se choulili v tlupách na úpatí hor přímo nad okrajem kaňonu, jehož stěny spadaly do hloubky tisíce stop.

Byl to závratný, znepokojivý pocit, vidět je tam, podobný rozechvění, s jakým člověk vstupuje do jámy plné šorpionů. Z každé škvíry a každého balvanu na něho hleděli Bolgové, skutečně zparchantělá rasa skorolidů starého původu, poznamenaná příměsí krve každé rasy, s níž se setkala.

Vyznačovalo se zvláštní zvrácenou krásou, toto zmutované plemeno; znečištění, které lidi odpuzovalo, sloužilo k přežití jejich druhu. Krátce řečeno, Achmed dosud nepoznal jinou rasu tak přizpůsobivou a odlišnou. Ať se ocitli v jakýchkoli podmínkách, vždy přežili a během času našli způsob, jak se s nimi vyrovnat. A on byl jedním z nich.

Připadalo mu, jako by se ocitl mezi odpočívající vlčí smečkou. Náčelníci všech kmenů seděli výše na útesech, aby lépe viděli pád své moci.

Do každé tváře nebo u některých do paže byly vyřezány nebo vypáleny značky klanu. Krvavý spár, Tesáky, Stínoví zloději, každý rodokmen byl zaznamenán ve zjizvené tkáni. Oděv ve většině případů nahradily kusy kůže sloužící jako zbroj. Dokonce i mladí byli oblečeni spíše s ohledem na ochranu než pohodlí, ačkoliv zde šlo spíše o dojem než o skutečnou ochranu, protože

těch několik kousků upotřebitelné zbroje bylo roztrháno a rozděleno mezi tolik majitelů, že by je neochránily ani před větrem.

Rapsodie čekala za ním; slyšel, jak zadržela dech, a hned věděl proč. Děti byly vystrčeny dopředu k okrajům srázů, jako by byly připraveny k obětování. Viděl, jak se kousla do rtu; věděla, že tato kultura má s tou její jen málo společného, a dosud se jí ještě nenaučila rozumět. Pak se jí tvář rozjasnila úsměvem.

Sledoval, kam se dívá, aby zjistil, co vyvolalo změnu jejího výrazu, a nepřekvapilo ho, když spatřil chumel malých tmavých tváří, které na ni cenily zuby v ošklivých úsměvech. Děti; Rapsodie změkla jako máslo, pokud šlo o jakékoli dítě. Tato její slabost se mu proti jeho vůli líbila, ale skrývalo se v ní nebezpečí, jež nebyl ochoten riskovat.

Grunthor byl na místě; mohli začít.

Achmed se zhluboka nadechl. Šest dnů, které uplynuly od jeho poslední výzvy, studoval s Rapsodií hudební stránku svého projevu a nacvičoval si kadence a rytmus řeči, s nímž se chtěl obrátit na své nové poddané.

Byla jako symfonie, měla předeihu a věty a brzy se zvedla k hromovému crescendu; Achmed spojil vrozenou znalost rytmu bolgského jazyka s Rapsodiinými skladatelskými schopnostmi a výsledkem byla řeč, která měla, jak doufal, posloužit namísto krvavého boje. Rozhlédl se po čekajících Firbolzích.

„Já jsem váš nový král. Žijete v této hoře a hora slouží mně a brzy mi bude sloužit i Pláň, kaňon a Skrytá říše. Ylorc opět povstane k moci, tak jako nikdy dříve. Už nebudeme žít pod nadvládou Rolandu.“

Mezi shromážděnými Bolgy se rozlehl hromový řev; vznesl se k horám, rozlétl se kaňonem a přenesl se na Pláň i dále do území za ní. Tu a tam se z útesů sesypalo kamení a zvedl se prach. Achmed se usmál; předehra dopadla dobře. Teď načasoval první větu tak, aby ji sladil s rytmem ozvěny, jež dosud burácela kaňonem.

„Ať jste nyní čímkoli, jste jen úlomky kostí. Možná jste kdysi byli jedné krve, ale její síla vyprchala. Když se pohybujete, působí vám to bolest, ale nevidíte žádné výsledky svého snažení. Připojte se k mně a bude to, jako když se pohybuje sama hora. Nebudu takový král jako ten předchozí, ani vojevůdce, jakého znáte. Přivedeme tuto horu k životu a naši nepřátelé s námi uzavřou mír.

Je tu někdo, kdo by mi chtěl upřít korunu?“

Achmed věděl, kam se podívat; celé odpoledne seděli u naslouchacího zařízení, aby zjistili, s jakými úmysly Bolgové přijdou. Věděl, že jistý Janthir Drtič kostí, náčelník kmene Spárů, který tvrdil, že pochází z Gwylliamova rodu, se prohlašuje císařem Zubů. Vznést námitku bylo pro něho věcí cti. Mnoho klanů ho znalo pro jeho krutost a touhu získat větší území a více otroků.

Drtič kostí seděl mezi dvěma velkými balvany, které ho z obou stran chránily; možná se bál šípů nebo chtěl utajit svoji přítomnost až do chvíle, kdy se rozhodne jednat. Na Achmedovu výzvu vyskočil a vytasil těžký starodávný meč, jehož čepel měla stále ještě dost lesku, aby odrazila světlo ohňů hořících podél kaňonu.

S divokým výkřikem vyskočil zpoza skal a zvedl meč nad hlavu. „Já, císař Zubů! A ohnivý dech i ledový dech z tebe vytluču, uchvatiteli! Této noci spolknou tvoje oči!“

Pozornost davu se obrátila k Achmedovi, který byl mnohem menší a štíhlejší než Janthir Drtič kostí. Podle firbolgských zvyklostí teď byl na řadě on, aby se začal chvástat, nebo aby přijal výzvu.

Achmed se blahosklonně usmál. „Máš silná ramena; možná by ses mi hodil. Pokud prokážeš, že toho jsi hoden, přijmu tě za náčelníka. Tvoji zemi už jsem si vzal. Odpřísáhni mi poslušnost a já možná zapomenu na tvoje výhrůžky.“

Janthirovou odpovědí byl strašlivý vzteklý řev, který otrásl okolními horami. Proud zuřivých nadávek burácel kaňonem a

stoupal podél štítů k noční obloze. Achmed cítil, jak se Rapsodie za ním chvěje, přestože stála ukrytá ve stínu tunelu.

„Jak si přeješ,“ řekl Achmed trpělivě. Jeho hlas neprozrazoval ani stopu nervozity nebo hněvu. „Dal jsem ti příležitost. Rozkazuju hoře, ale ani já nedokážu zachránit hlupáka před ním samým. Řekl jsem, že mi hora slouží. Teď zjistíš, že jsem mluvil pravdu.“

Bolgstí diváci hromadně zalapali po dechu, když se jeden ze dvou velkých balvanů po Janthirových bocích prodloužil do obří výšky, vytrhl těžký meč ze zvednuté ruky zkoprnělého Drtiče kostí a sťal mu hlavu. Ještě dříve, než zalapání po dechu přešlo ve zdušené výkřiky, hlava se skutálela z římsy do kaňonu. Balvan, který na Drtiče kostí zaútočil, hodil meč za ní a vrátil se do svého původního tvaru. Celý výjev netrval ani půl minuty.

Achmed počkal, až Grunthor ve své kamenné podobě opět znehybní, a znovu oslovil shromáždění.

„Ještě někdo si mě přeje vyzvat?“

Odpovědělo mu jen skučení větru v kaňonu a praskot ohňů.

„Dobře; a teď uděláte tohle. Každý klan mi pošle pět nejlepších bojovníků a jedno dítě spolu s jeho matkou. Tyto pětičlenné skupiny se stanou kapitány a elitní stráží a dostane se jim lepšího výcviku, než jaký mají rolandští vojáci.

Každé dítě, pokud projde zkouškou, obdrží dar. Vybírejte dobře. Pošlete brzy. Máte tři dny. Každý, kdo by pochyboval o mém rozhodnutí, ať slyší toto: přijdu. Budete částí tohoto těla, nebo budete odříznuti a kmen, z něhož pocházíte, bude opálen jako pahýl – v ohni.“

Achmed ještě chvíli hleděl na mlčící shromáždění a usmíval se, když viděl ohromené Bolgy zírat ze svých vyvýšených míst. Pak se otočil na patě a zmizel z římsy. V tunelu se zastavil jen tak krátce, aby vytáhl roztřesenou Rapsodii ze stínů a odvedl ji do hloubi Canrifu.

„No, možná to nebyla ta nejodpornější věc, jakou jsem v životě viděla, ale měla k tomu dost blízko.“

Grunthor se zatvářil ublíženě. „O čem to mluvíš? Bylo to skvělé; žádná prolitá krev a Bolgové tam pořád ještě rokujou a vybíraj kapitány. S výcvikem můžu začít už zítra ráno. Co tím myslíš, nejodpornější?“

„Myslím, že Janthir by mohl úspěšně zpochybnit tvoje prohlášení o neprolité krvi,“ namítla Rapsodie, která spolu s Jo smotávala obvazy a připravovala zdravotnické potřeby.

„Možná by moh, ale já si myslím, že bysme toho starýho chudáka moc dobře neslyšeli, když má hlavu na dně kaňonu a vůbec.“

„Nemůžu uvěřit, že jste mi nedovolili jít se tam podívat,“ mračila se Jo. „Takhle to zní, že to byla skvělá zábava.“

Rapsodie se nadechla k odpovědi, ale rozmyslela si to a neřekla nic. Achmed a Grunthor si vychutnávali vítězství; zdálo se jí nespravedlivé kalit jim radost. „Kdy si podmaníme Pláň?“

Achmed vzhlédl od mapy, kterou kreslil. „Řekl bych, že za dva týdny budeme schopni zabrat Pláň a vnější části Skryté říše, abychom měli čas společně se připravit na Jarní úklid. Zkušenost, kterou naše vojsko takto získá, usnadní rozhodnutí opozdílům, kteří se k nám do té doby ještě nepřipojí.“ Rapsodie přikývla a obrátila pozornost zpátky k obvazům.

Saltar zavřel pálicí oči; na tvář a ramena se mu snesla studená mlha.

Dostavil se Duch. Věděl, že nakonec přijde, věděl to hned, jakmile se doslechl o vystoupení nového vojevůdce v kaňonu na okraji Pláně.

Co vidíš?

„Ještě nic, je to příliš rozmazané,“ řekl Saltar. Jako vždycky slyšel hlas uvnitř hlavy a měl přitom pocit blížící se pošpinění.

Podívej se lépe. Pátřej ve větru po tom, kdo chodí mezi poryvy vzduchu.

Saltar semkl víčka ještě pevněji a ucítil, že pálení poněkud polevilo. Přitiskl si ruku k hrudi, ale neviděl o nic jasněji.

„Ještě nic,“ zopakoval. „Ale on přijde.“

47

„Nech oči zavřené, už tam skoro jsme.“

Rapsodie se pokoušela spolknout úzkost. Vzrušení v Achmedově hlase, pro něj naprosto nepříznačné, na ni mělo podmanivý účinek; nedokázala odolat, aby nenechala všeho, co zrovna dělala, a nešla se podívat na jeho nový objev nebo řešení nějakého problému. Nebylo však natolik podmanivé, aby jí z mysli vypudilo neustále přítomnou myšlenku, že ráno začnou přicházet bolgští rekruti a oni ještě nedokončili všechny přípravy.

„Tohle je naposledy, co tohle dělám, Achmede,“ řekla, snažíc se neklopýtat na nerovné podlaze. Hlava se jí točila vědomím, že když otevře oči, stejně uvidí jen tmu. Chodby Gwylliamovy pevnosti ji velmi často přiváděly ke vzpomínkám na Kořen. „Musím ještě uklidit kasárna.“

Achmed se tiše zasmál. „Tak dobře, když nechceš vidět Velkou síň, můžeme se vrát –“

„Ty jsi našel Velkou síň?“ vykřikla Rapsodie a otevřela oči.

„A něco možná ještě zajímavějšího, ale když máš tak naléhavou práci –“

Popadla ho za ruku. „Jdeme. Tamto může počkat.“

„Tak nějak jsem si myslel, že budeš mít tenhle názor. Pojd' za mnou.“

Rapsodie za ním spěchala temnotou. Tunely se začaly zvyšovat a rozšiřovat, až byly čtyřikrát prostornější než jinde. Nakonec je zakončil mohutný portál, na jehož mramorových sloupech ještě lpěly zbytky zlacení.

Achmed jím prošel a zastavil se před místem, kde se kdysi nacházely dvojce obrovské dveře. Jedny z nich, pobité zlatem, tam stále ještě byly, vytržené z pantů a zaražené do zdi tak, jako by je tam vtiskla síla ničivé vichřice. Druhé chyběly úplně.

„Velká síň.“ Achmed širokým gestem ukázal do místnosti za průchodem.

Rapsodie překročila hromadu čedičových úlomků na prahu. Rozkládala se před ní kruhová místnost, vybudovaná ve stejných obřích proporcích jako celý zbytek Canrifu; sloupy z modročerného mramoru lemovaly zeď z oslnivě bílého kamene. Klenutý strop, nyní popraskaný a oprýskaný, byl vymalován nádherně modrou barvou připomínající oblohu.

Kolem klenby byl do stropu zabudován kruh průhledných skleněných kvádrů, díky nimž dovnitř pronikalo denní světlo. Rapsodie jimi zahlédla kousek skutečné oblohy a stín horských útesů a usoudila, že Velká síň byla postavena téměř ve vrcholu jednoho ze štítů ve vnitřní části Zubů.

Podlaha, nyní pokrytá sutí a kamením, byla kdysi také vydlážděna různobarevnými druhy mramoru, poskládanými tak, aby tvořily obrovské obrazy Země, Slunce, Měsíce a velké hvězdy. Rapsodii zamrazilo; byl to symbol Serenu, její rodné hvězdy.

„Aria,“ zašeptala.

Najednou se z paměti vynořil hlas.

Pokud budeš moci najít na obloze svou strážnou hvězdu, nikdy se neztratilš, nikdy.

Potlačila slzy. Rameno jí sevřela teplá, silná ruka.

„Co se děje?“

Rapsodie rychle zamrkala, rozhlédla se a postoupila dále do Velké síně. Na druhé straně místnosti stály na vyvýšeném pódiu dva velké trůny vytesané z téhož leštěného mramoru a pokryté omítkou spadanou ze stropu. Opěradla měla zdobená zlacením a na sedátkách stále ještě ležely sametové podušky.

Ve středu symbolu Serenu se původně nacházela malá dvířka, která tam už nyní nebyla. Rapsodie se sklonila a podívala se dovnitř. V prostoru pod podlahou uviděla dlouhý válec zakončený dole roštem, na němž kdysi hořel oheň, a to docela pravidelně, jak usoudila z ožehnutých stěn válce. Nad roštem byly ke stěnám připevněny kruhové kovové rámy, které patrně sloužily jako objímky pro zrcadla, o čemž svědčily střepy na dně válce.

„Viděla jsem v knihovně obrázek tohoto zařízení,“ řekla polohlasem. Podívala se na Achmeda. „Je to Gwylliamův vynález, s jehož pomocí vyhříval podlahu Velké síně a zároveň ozařoval strop. Působilo to pak dojmem, pokud chceš věřit Gwylliamovým slovům, jako když vychází slunce a pak putuje po obloze k západu, než s příchodem noci pohasne. Dokonce nechal strop vyložit krystaly, aby připomínaly hvězdy; pravděpodobně se měly třpytit, když na ně dopadlo poslední světlo. A to všechno bylo řízeno otáčením Země. Přála bych si vidět, jak to vypadalo.“

„Uvidíš,“ ujistil ji Achmed, který si prohlížel sloupy u dvojice trůnů. „Rád bych ty plány viděl, až se vrátíme. Nějaké zmínky o sloupech? Jejich tu stejný počet jako hodin v jednom dni.“

Rapsodie přikývla, vstala a oprášila si ruce. „Návrh se točil kolem observatoře, která se měla nacházet přímo nad touto částí Canrifu. Na vrcholu jednoho z nejvyšších štítů Zubů měl být umístěn velký dalekohled. Observatoř byla přístupná po schodišti z jedné z místností přiléhajících k Velké síni.“ Ukázala na dveře za dvěma sloupy.

„Pokud tam nějaké schodiště bylo, jsou z něj už trosky. Budeme je muset připsat na seznam oprav.“ Překročil velký kus omítky spadlé ze stropu a vydal se ke trůnům.

Rapsodie se rozhodla k němu připojit. Ale když vstoupila na symbol slunce, zastavila se. Najednou se kolem ní oteplilo; horký vzduch k ní stoupal ve vlnách a vyvolával v ní pocit závratí.

„Achmede,“ zavolala, ale ze rtů jí splynul jen slabý šepot. Achmed k ní stál zády; neslyšel ji.

Velká síň se začala houpat, jak se v Rapsodiině nitru vzdouvalo stále silnější rozechvění. Poznala tělesný pocit, který zakoušela, ale nedávalo jí to žádný smysl. Bylo to sexuální vzrušení.

Jejího hrdla se dotklo vlhké teplo, polibek milence, a lině sklouzlo až k hrudi. Tlak neviditelných prstů jí sevřel pas a pokračoval vzhůru k nadrům, kde začal kroužit. Rapsodie se pokusila vymanit z onoho podivného stavu.

„Achmede,“ zavolala znovu. „Pomoz mi.“ Ale zvuk jejího vlastního hlasu byl příliš, příliš daleko.

Svět byl náhle temnější, teplejší; cítila, jak klesá na podlahu, podpírána neviditelnýma rukama. Vzduch kolem ní zhoustl a jemně jí hladil tělo; lem košile jí vyklouzl z kalhot. Bojovala s tím, pokoušela se vrátit do Přítomnosti, ale prohrávala.

Zatímco mozek protestoval proti tomu, co považovala za znásilnění své vůle, nějaká mocnější síla, spojená s Časem, která byla součástí její duše, vítězila. Rapsodiina přemožená mysl podlehlá pocitům někoho jiného, ať už byl ten, jehož příběh znovu prožívala, kýmkoli. Namísto vlastních pocitů ji pohlcoval chtíč a vášeň. A hněv, téměř neovladatelný hněv. A pak, skoro stejně náhle, jak přišel, byl onen stav pryč.

Viděla zase normálně. Dívala se vzhůru do Achmedovy kapuce.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a natáhl ruku. Rozechvěle ji přijala a dovolila mu, aby jí zvedl ze země.

„Už mám toho nesmyslu zrovna dost,“ zamumlala, smetla si ze šatů prach a uhladila si vlasy. Podívala se na svoji košili, ale ta byla zastrčená do kalhot. „O těchto kouscích tradice raději nechci vědět vůbec nic, děkuji pěkně.“

„Co jsi viděla?“

Rapsodiina tvář, už tak zrudlá předchozím zážitkem, potemněla ještě víc. „Ve skutečnosti jsem neviděla nic. Byl to spíš hmatový vjem.“

„Tak co jsi tedy cítila? Může to být důležité.“ Achmed začínal vypadat podrážděně.

„Řekněme, že toto může být místo, kde Anwyn a Gwylliam – eh, naplňovali své manželství.“

Achmed se uchechtl. „To máš štěstí.“

„Cože?“ Výraz dívčiny tváře se změnil z rozpačitého na pobouřený.

„Máš štěstí, že tu není Grunthor. Kdyby tu teď byl, nezbavila by ses jeho poznámek ještě hodně dlouho, ačkoliv jsem přesvědčen, že by byly nanejvýš vybrané.“

„To je pravda. Znamená to, že se mohu spolehnout, že ty o tom pomlčíš?“

„Možná. Chceš teď jít do ložnice?“

Rapsodie zařala ruce v pěsti, přestože měla na paměti, že si Achmed s volbou slov nikdy nijak zvlášť nelámal hlavu. „Tím chceš naznačit, že jsi našel královské komnaty?“

„Ano.“

Vydechla. „Dobře; pojďme odsud, než se mi zase přihodí něco podobného. Anwyn a Gwylliam byli manželé strašně dlouho. Nechci zůstat tady, kde si užívali, když dvořané odešli domů.“

„No, jestli se chceš vyhnout další netělesné sexuální zkušenosti, zdá se, že Gwylliamova a Anwynina ložnice je to pravé místo.“

Rapsodie mohla jedině souhlasit. Ložnice měla stejně velkolepé rozměry jako všechno ostatní v Canrifu, ale byla rozdělena na dvě části. Obě byly nádherně vyzdobeny, ale žádná nepůsobila hřejivým nebo vlídným dojmem.

V jednom z pokojů byl do skály vytesán elegantní krb s širokou římsou a vedle něj velké klenuté okno, jehož výplň

tvořilo totéž těžké sklo jako kvádry ve stropě Velké síně. Čas je zakalil a ošlehal, ale stále zůstávalo netknuté a nabízelo to, co kdysi musel být úžasný výhled na stepi rozprostírající se směrem ke Krevenským polím.

Stěnu nad krbem zdobil kamenný reliéf rodinného znaku, pečlivě provedený do nejmenších podrobností. V popředí stáli proti sobě lev a gryf, nad jejichž hlavami zářila velká hvězda. Za nimi se nacházel obraz Země, z níž vyrůstal dub s rozložitými kořeny. Rapsodie jej okamžitě poznala; byl vyražen na rubu každé mince, kterou ve starém světě viděla.

„To je erb serenské královské rodiny?“

Achmed přikývl.

Rapsodie hvízdla. „Už mi začíná být jasné, proč spolu ti dva tak špatně vycházeli.“

„Ale? A proč?“

Ukázala na erb. „Tím, že umístil symbol svého vládnoucího postavení ve staré zemi přímo naproti manželské posteli, Gwylliam prokázal, že nechová příliš velkou úctu k Anwyninu dědictví nebo že mu nezáleží na její dobré náladě, nezdá se ti?“

„Ona má svůj erb nad krbem ve vedlejší místnosti. Draka na okraji světa.“

„Když se tedy rozhodli jít spolu do postele, jeden zvítězil a druhý se musel dívat na doklad jeho vítězství. Takže to patrně nedělali vůbec. Kdybych já byla žárlivou poloviční dračicí, která se v prvé řadě necítí zrovna pohodlně v lidském těle, nedovedla bych si představit, že bych chtěla ležet noc co noc pod Gwyllimovým zpoceným tělem, poslouchat jeho funění a ještě k tomu se musela dívat na jeho rodový znak s vědomím, že nejsem jeho součástí.“

Achmed sklopil oči k podlaze, usmál se, zavrtěl hlavou a odvrátil se od krbu.

„S radostí zjišťuju, že hořké zážitky z minulosti nezkalily tvůj vztah k sexu, Rapsodie.“

U stěny naproti krbu stálo nádherně zdobené čelo postele, vytesané ze stejného modročerného mramoru jako trůny ve Velké síni, protkávaného bílými a stříbrnými žilkami. Druhá pelest ležela na podlaze na nízké hromádce trouchniviny, která kdysi patrně byla ložním prádlem.

„Myslíš, že se tady ta postel jen tak rozpadla?“ zeptala se Rapsodie.

Achmed se zasmál. „Vzhledem k tvým vývodům, podle nichž je nepravděpodobné, že by ji podpálili svou vášní, bych řekl že ano, shnila tady. Proč?“

Začala si broukat a snažila se přitom rozluštit onen podivný pocit, který k ní doléhal od postele. Po chvíli vrhla na Achmeda ostrý pohled.

„Necítíš tady nic podivného?“

Chvilku přemýšlel, ale pak zavrtěl hlavou. „Ne. Co cítíš ty?“

Rapsodie se podívala na to, co zbylo z postele. „Já myslím, že je to krev.“

Přes Achmedovu tvář přelétl temný výraz, ale jeho hlas se nezměnil. „Já necítím nic.“

„Chceš, abych to zkusila?“ zeptala se. Achmed přikývl. „Ale budeme se muset dohodnout, že když nebudu schopna vytrhnout se z transu nebo se příliš rozruším, zasáhneš a zastavíš to.“

„Můžu tě vynést ven. Ale nevím, jestli tě to vzpamatuje.“

Rapsodiina tvář ztvrdla. „Vyvleč mne; víš, jak nesnáším, když mne někdo nosí.“

„Dobře.“

Znovu zavřela oči a soustředila se na rozeznávací tón, stejný, jaký použila, když si prohlížela prsten v Cymrianském muzeu. V myslí se jí utvořil obraz, tělo muže ležícího na posteli, s hlavou vytočenou v podivném úhlu. Jak se obraz vyjasňoval, uviděla dalšího muže; měl šedivé vousy a byl oblečen v lněném rouchu ozdobeném zlatem. Seděl na posteli vedle mrtvého muže a hlavu držel v dlaních.

Zvlhla jí kůže, jak začala vstřebávat emoce tohoto výjevu – žal, zradu, vinu, hněv, bolest. Jedna po druhé k ní přilétaly a zavíjely ji jako do pláště, až už smutkem skoro nemohla dýchat. Srdce jí dutě bušilo v hrudi.

„Musíme odsud pryč,“ řekla. „Nevím, co se tu stalo, ani jestli se to vůbec kdy dozvíme, ale nepřekvapuje mne, že celá tahle hora přímo čpí zkázou. Násilný, vášnivý sex na podlaze Velké síně, smrt v královské posteli, král sám zabítý v knihovně – co za zrůdy byli tihle lidé? Firbolgové nevytvořili pocit zpusťování tohoto místa, ale byly to činy samotných Cymrianů.“

Achmed se zasmál. „To jsem ti mohl říct už dávno. Ale než půjdeme, chci, aby ses podívala ještě na něco.“

Anwynina komnata byla stejně velká a prázdná jako Gwyllyamova – až na to, že čelo její postele bylo vytepané ze zlata a připevněné ke zdi. Druhá pelest chyběla; možná padla za oběť drancování poté, co Cymriané utekli z Canrifu.

I římsa krbu byla původně pozlacená, aby ladila s postelí, ale teď ze zlata zbylo jen několik oprýskaných plátků. Rapsodie se zadívala na kamenný reliéf zpodobňující draka s hrozivým pohledem, sedícího na okraji světa.

Najednou ji nečekaně zaplavil pocit ztráty domova. *Co tady dělám?* pomyslela si nešťastně v sevření bolestného stesku po rodině a starém životě. *Kdybych věděla, že můj útěk ze Serendairu skončí na tomhle místě nekonečných zlých snů, nepovažovala bych za lepší vzdát se Michaelovi?*

„Přestaň se litovat,“ řekl Achmed, jako by jí četl myšlenky. Ruku měl opřenou o dveře umístěné mezi oběma komnatami.

Rapsodie překvapením otevřela ústa. „Cože? Jak víš, co si myslím?“

„Máš vždycky ve tváři takový žalostný výraz. Možná že tě průchod ohněm mimo jiné taky takhle zprůhlednil, ale mám pocit, že jsi taková byla pořád. Pojď sem a podívej se na tohle.“

Rapsodie ho následovala ke dveřím a nahlédla za ně. Namísto nějaké chodby, jak čekala, spatřila další místnost, nepodobnou ničemu, co dosud viděla.

Podlaha byla vydlážděna malými čtverci leštěného modrého mramoru. U vnitřní stěny hory stála obrovská šestiboká nádoba, připomínající nádrž fontány, rovněž vytesaná z mramoru. Po stěně nad ní se plazily zrezivělé a zašlé trubky, jejichž konce ve tvaru podivných hubic trčely do nádoby.

Na druhé straně místnosti u téže stěny stál podivný trůn, také mramorový a připojený k dalším nezvyklým trubkám. Polštář byl patrně dávno odtržen nebo ztracen a zůstala po něm jen díra vedoucí středem základny trůnu až do podlahy, kde se stáčela a mizela z dohledu.

Opěradlo trůnu bylo rovné a vysoké, vyrobené ze stejného lesklého kovu jako ventilační systém. Na jedné straně visel kovový řetízek.

„To je zvláštní,“ zamumlala Rapsodie. „Proč pro všechno na světě potřebovali ve svých komnatách tyhle věci? A proč ve zvláštní místnosti?“

„Co si myslíš, že to je?“ zeptal se Achmed a potlačil úsměv.

„Nejsem si jista. Tohle vypadá jako nějaká fontána a tohle je trůn. Nezdá se, že by byl obzvlášť pohodlný.“

Zasmál se. „Prokaž mi laskavost a použij na ten trůn rozpoznávací notu; jen tak, aby ses dozvěděla, k čemu skutečně sloužil.“

„Dobře.“ Rapsodie zavřela oči, soustředila se na správný tón a v mysli se jí objevil obraz. Vzápětí zrudla jako zapadající slunce.

„Bohové,“ zamumlala s očima plnými rozpaků, „to je záchod. Jsou tam jisté velmi silné vibrační znaky, které jsou s ním spojené. Nikdy by mne nenapadlo, že by je někdo mohl stavět uvnitř domů. To je trapné; myslela jsem si, že je to trůn.“

„Nemusíš se stydět; podle toho, co jsme se dosud dozvěděli, bych řekl, že by byl pro ty lidi nanejvýš vhodným trůnem,“

ušklíbl se Achmed. „A patrně už jsi sama přišla na to, že tahle nádoba je vana.“

Rapsodie se otrásla. „Vždycky jsem se koupala v kovové vaně u ohně, v potoce nebo ve veřejných lázních. Nikdy jsem neviděla tak velkou vanu, a ještě k tomu šestibokou.“

„Gwylliam byl člověk, který neznal mezí. Když se rozhodl, že se mu něco líbí, ať už to bylo pořekadlo o tom, že přicházejí v míru, nebo šestiúhelníkový tvar, používal to, kdekoli se to hodilo i nehodilo, pokud sis toho ještě nevšimla. Čím víc se toho o těchto lidech dozvídám, tím horší na mě dělají dojem.“

Rapsodie zatáhla za řetízek a do otvoru záchodu spadlo několik suchých úlomků rzi. „V tom bývala voda?“

„Ano, a zase bude, až se nám podaří zprovoznit vodovodní systém. Ale to je teď druhořadá záležitost. Nádrže jsou plné, takže vody k pití máme dost; zbytek bude muset počkat, dokud nebudeme mít za sebou první dvě etapy plánu a neporadíme si na jaře s Rolandem.“

Rapsodie vrhla na Achmeda zkoumavý pohled. Měl v očích totéž tiché vzrušení, jaké tam v poslední době vídala vždycky, když mluvil o budoucnosti. Přímou z něho sálala cílevědomost a odhodlanost. Šel cestou, na níž hodlal nalézt odpovědi na své otázky a vybudovat nový domov.

Jak mu záviděla!

48

Pak už to byla jen záležitost času a vytrvalého postupu. Následujícího dne dorazili Bolgové ze Zubů, členové téměř sedmi set klanů, přes čtyři tisíce lovců-válečníků a dětí; někteří se chvěli strachem, jiní vzrušením. S nimi přišla spousta dalších, kteří nebyli vybráni klanem, ale přivedla je zvědavost a touha být částí nového uspořádání.

Když se velká nádvoří vnitřního města začala plnit davem, obrátil se Achmed k Rapsodii.

„Dělníci. Dobře se na ně podívej; toto jsou muži a ženy, kteří mi pomůžou obnovit Ylorc. Jejich dílo bude svým způsobem mnohem historičtější než výkon, jehož dosáhli Cymriané, když budovali Canrif.“ Rapsodie se s úžasem podívala na moře dychtivých tváří mručících v temné jeskyni.

„Opatrně, Achmede,“ upozornila ho, „začínáš mluvit jako Gwylliam.“

Vojevůdce chvíli přemýšlel a pak se k ní otočil. „Vůbec ne; ve skutečnosti jsme on a já přesné protiklady. Oba jsme v postavení zbrojře, který přikládá čepel k brusce. Rozdíl je v tom, že jeho cílem bylo použít nástroj k tomu, aby ohladil kámen, zatímco já chci použít kámen, abych nabrousil zbraň.“

„Tehle příklad jsem nepochopila, je mi líto.“

Oči mu zablýskaly vzrušením. „Pro Gwylliama bylo hlavním cílem vybudovat Canrif, podrobit nepřátelské hory vlastnímu rozmaru a nadvládě. Dělníci měli jen obstarat práci, jejímž prostřednictvím uskutečnil svoji představu. Byli nástrojem, jímž ohlazoval kámen.

Mým cílem není vybudovat město v hoře, ale spíše vybudovat Bolgy. Oni jsou jako ten nástroj, hrubí, tupí; potřebují naostřit. Tím, že znovu postaví tohle město, které bude jejich bruskou, se naučí spolupracovat, získají ničivé schopnosti pro boj a tvořivé schopnosti pro život v míru. Na hoře mi záleží výlučně jen jako na prostředku, s jehož pomocí Bolgové dosáhnou sjednocení a pokroku. To, co chci, je ostřejší nástroj, nikoli hladší kámen.“

Do Rapsodiiných očí se vloudil výraz obdivu, který vystřídal předchozí pochyby. „Zajímavý přírůstek. Nejchytřejší na tom je, že bez ohledu na původní úmysl nakonec získáš jak ohlazený kámen, tak ostrý nástroj.“

„Ano.“

Rapsodie znovu přenesla pohled na vlnící se moře Bolgů. Vypadali nějak radostněji než o pouhý okamžik dříve. „Mají

šťěstí, že jsi sem přišel,“ řekla. „Možná že historie udělila Gwylliamův titul Vizionář nesprávnému Vládci hory.“

Achmed se uchechtl. „To se ještě ukáže. Pojd’; je třeba pustit se do práce.“

Děti a matky byly okamžitě odevzdány do Rapsodiiny péče. Válečníci byli odveleni do kasáren. Pod Grunthorovým vedením se z nich během několika měsíců výcviku stane děsivá vojenská síla.

Obří seržant, kterému očividně chyběly povinnosti v čele vojenské jednotky, se do svého úkolu pustil se zřejmou rozkoší. Rapsodii občas probudilo dusání rekrutů kolem její ložnice a zpěv pochodových písní, které by byly odporné, kdyby nebyly tak zábavné.

*Vymrdám tě zepředu,
vymrdám tě zezadu,
drž prdel pěkně nahoru,
ať mám dobrou náladu.*

*Ted’ jsi jen můj, tak hubu drž,
na hlavu nech si srát
a ze všech sil jen modli se
aby tě serža měl rád.*

Nebo Joinu nejoblíbenější:

*Drž se v řadě, vojáčku,
pochoduj hezky rovně,
když se jen trochu opozdíš,
budeš seržantův oběd.*

Grunthorův zvučný bas, doprovázený krákoráním nové firbolgské armády, dodával zvláštní rozměr už tak podivně snové skutečnosti, jakou Rapsodie prožívala v Ylorcu.

Na její žádost Achmed uzavřel tunely kolem Velké síně a přilehlých komnat, odkud Gwylliam vládl.

Rapsodie a Jo dostaly pokoje hned vedle sebe na jedné z těchto chráněných chodeb, jen o několik dveří dál od komnat nového krále, které byly dnem i nocí střeženy nejbystřejšími a nejdůvěryhodnějšími Grunthorovými rekruty. I Grunthor tam měl své pokoje, ale rozhodl se bydlet společně s vojskem v kasárnách. Achmed vypadal potěšen rychlostí, s níž dosahovali stále větších pokroků.

Přejmenoval pevnostní komplex na Kotel, zejména díky horku z výhní, jež už byly všechny uvedeny do provozu. Pracovalo u nich tisíc Bolgů, kteří dobývali uhlí a neustále do nich přikládali, takže žár vzrostl natolik, že bylo možné opět vyrábět zbraně.

Shodli se na tom, že výroba zbraní bude zásadní první krok, protože poskytne Bolgům ochranu, kterou potřebovali, nástroje pro výcvik vojska a zdroj příjmů, jakmile budou uzavřeny obchodní smlouvy. Achmed, který sám vymyslel cwellan, měl velké nadání vymýšlet a konstruovat zbraně. Upravil pro svůj a Grunthorův arzenál další zbraně, aby doplnil jejich sílu a vyrovnal slabá místa.

V jedné komnatě za Velkou síní, kde se scházeli k plánování, postavil čtyři stojany s tabulemi z voskovaného plátna nadepsanými *zbraně, klany [nepřipojené], zdroje a společnost*.

„Už se dostavili zástupci klanů z Pláně a vnějšího okraje Skryté říše a požádali o připojení,“ oznamoval, zatímco brkem namočeným v inkoustu vyškrtával jejich jména z tabule *klany*.

„Já nečekám žádný problémy s přesvědčováním těch ostatních, jakmile si s nima budou moct promluvit moje jednotky, pane,“ dodal Grunthor. Rapsodie se otřásla; vojsko se každým dnem zvětšovalo a rostl nejen počet jeho příslušníků, ale i jejich nadšení.

Achmed přikývl. „Tím bychom měli mít sjednoceno sedmdesát procent obyvatelstva. Jakmile budeme mít za sebou

Jarní úklid, půjdeme jednat se zbytkem, klany ve Skryté říši a Kopec-Okem.“

„Kdy se dostanu k vinicím?“ zeptala se Rapsodie s pohledem upřeným na poznámky pod nadpisem *zdroje*. „Čím dříve je uvidím, tím lepší plán mohu vymyslet na jejich zúrodnění.“

„Grunthor bude muset ty oblasti nejprve vyčistit – ech, připojit – než se vypravíš na diplomatickou misi do Bethany.“

Grunthor se zamračil. „Mi se vůbec nelíbí, že by ses tam měla vypravovat, slečinko, a ještě k tomu sama.“

Rapsodie se na seržanta usmála. „Já vím, Grunthore, a cením si tvé starosti, ale musíme se pokusit zastavit Jarní úklid nejprve mírovou cestou.“

„Proč?“

„Protože tak to lidé dělají,“ odpověděla. „Chceme, aby byli Firbolgové považováni za lidi, nebo za nestvůry?“

„Ve skutečnosti,“ zasáhl do hovoru Vojevůdce, „chceme, aby byli považováni za obojí.“

Z druhé strany místnosti se ozval hluboký podrážděný vzdech a pak dutý úder. Jo se vzdala účasti na rozhovoru o společenském zařazení poddaných budoucího království s tím, že je to nuda, a dala přednost cvičení ve vrhu nožů.

Grunthor jí vyrobil slaměný terč a pověsil ho na vzdálenou stěnu komnaty. Rozvášněné debaty pak byly často doprovázeny temnými údery, jak se nože zabodávaly do terče. Obzvláště Achmed dokázal načasovat svá slova tak, aby se kryla se zlověstnými zvuky.

Achmed se usmál a otočil se k tabuli *zbraně*. „Bolgové budou potřebovat kuše kvůli prodloužení dostřelu, a stejně tak meče, které se teď učí kovat. Pro obchodní účely budeme vyrábět zakřivené čepele a tohle.“

Sáhl po jednom z mnoha pergamenů, které měl rozloženy na stole před sebou, a zvedl jej tak, aby na něj ostatní viděli. Byla to kresba trojhrbitého vrhacího nože vyrobeného z oceli a s rukojetí opletenou kůží. Čepele byly zakřivené jako paže ohnutá v lokti.

„Tyto vrhací nože budou použitelné jak v otevřeném prostoru, tak v tunelech,“ vysvětloval Achmed. „Jsou dost ostré, aby byly účinné při boji zblízka. Za letu se otáčejí kolem těžiště, a tak mohou řezat i bodat, ať zasáhnou cíl kteroukoli částí.“

„A budou se vyrábět tím způsobem, jaký jsi mi dnes ukazoval?“ zeptala se Rapsodie, stále ještě rozrušená z ranní výpravy k výhním. Achmed jí trpělivě vysvětloval účel obrovského zařízení, mohutných lisů, které Gwylliam stále ještě budoval, když došlo k dobytí Canrifu, ale ona byla tím vším tak ohromena, že nedokázala jeho výklad sledovat.

„Ne; to přijde později, etapa číslo tři. Až potom, co sjednotíme celou zemi od Zubů až k vnější hranici Skryté říše. Musíš pochopit, Rapsodie, že to je práce na celý život. Cymriané měli mistry zbrojíře, kteří se svým uměním vyrovnali výrobcům hudebních nástrojů, o nichž občas mluvíš; jejich zbraně byly tak dokonale a nádherně zpracované, že se daly považovat za umělecká díla. Firbolgům bude trvat několik generací, než dosáhnou podobné úrovně. Ta zařízení a nové výrobní postupy jim pomůžou toho dosáhnout.“

„To zní, jako bys měl v plánu žít hodně dlouho,“ usmála se.

Achmed úsměv neopětoval. „Věčně,“ řekl prostě. „Jak to jde se zdravotnickou výukou?“

„Šlo by to lépe, kdybych měla nějaké prostory. Už jsi něco naplánoval?“

Našel další soubor svitků, rozvinul je a ukázal Rapsodii propracované schéma, které nakreslil. Vedle podrobných poznámek týkajících se plánů, napsaných jeho úhledným pavoučím rukopisem, se nacházel pečlivý nákres vnitřního uspořádání hory, výhní, ventilačního systému a půdorysu nového města, které mělo povstat na místě Canrifu. Jedna malá oblast byla označena *zdravotnické zabezpečení*.

Rapsodie se svařetělým obočím plán důkladně studovala. Nakonec vzhlédla.

„A kde je nemocnice? A hospic? Už jsme o tom přece mluvili; měl jsi je zahrnout do plánu.“

„Zahrnul jsem.“ Achmed sroloval svitek a vytáhl pergamen poskládaný na čtvrtky. Rozložil jej a ukázalo se, že je to vojenská mapa. „Veškerou zdravotnickou pomoc můžou poskytnout tvoje učednice přímo v poli. Vytvoříme týlovou jednotku, která obklopí zdravotnické stanoviště, dokud nebudou ošetřeni nejhůře ranění, a pak postoupí kupředu.“

„A se zraněnými bude co?“

„Zůstanou tam. Sebereme je, až se budeme vracet.“

„Nebud' směšný,“ utrhla se Rapsodie. „Nemůžeš nechat raněné samotné a bez péče. Vždyť zemřou.“

„Možná bych ti měl připomenout, že tohle jsou Firbolgové; nejsou zvyklí nechat se hýčkat a rozmazlovat jako Lirinové a lidé, a ani to nechtějí.“

„Nemluvím o žádném hýčkání. Pokud jsou zranění v boji, je nutné je dopravit na místo, kde jim bude poskytnuta řádná pomoc.“

„Snažím se ti vysvětlit, že raději zemřou v boji, než aby připustili to, o čem mluvíš.“

Rapsodie měla co dělat, aby zůstala klidná. „Tohle jsou tvoji budoucí poddaní. Ty pořád tvrdíš, že to nejsou žádné nestvůry, ale lidé, kteří pozvednou Canrif k bývalé slávě a ještě ji překonají. Nemůžeš mít obojí, Achmede. Buď jsou Bolgové nestvůry, a pokud jim chceš vládnout jako takovým, dělej si to, jak chceš, ale já ti s tím nepomohu; už jsem se vyjádřila, že nechápu jejich mentalitu. Nebo to jsou lidé; primitivní, hrubí, to jistě, ale přesto děti Jednoboha, Dárce života. A to jim zaručuje stejná práva jako ostatním lidem.“

A jedním z těchto základních práv je léčba nemocných a péče o zraněné a umírající. Pokud zvolíš tuto možnost, ráda ti pomohu, ale potřebuji k tomu odpovídající zařízení vybudované uvnitř hory, nejen pro případy války, ale napořád. Lidé přicházejí k chorobám a zraněním i během míru a staří a nemocní také

potřebují někoho, kdo se o ně bude starat. A to vyžaduje prostor. Tak jak to bude? Lidé, nebo nestvůry?“

Achmed se tiše zasmál. Bylo něco ironického a zároveň dojemného ve způsobu, jakým bránila nestvůry, za něž kdysi Firbolgy pokládala. „A kolik prostoru by mě stála ‚lidská‘ volba?“

„Spoustu. Potřebuji dvě velké síně pro nemocnici a jednu pro hospic, dokud nebudou podmaněny Plán a Skrytá říše.“ Ukázala na dva velké prostory na půdorysu kasáren. Achmed se ošil. „Ale mám i dobrou zprávu; jakmile bude království sjednoceno, můžeš jednu síň nemocnice začlenit zpátky do kasáren a síň hospice se rozdělí napůl a přidá se tam sirotčinec.“

„Možná podceňuješ počet sirotků.“

„Ne, mám plán. Pokud každému sirotkovi osobně požehnáš, označíš ho za výjimečného a nabídneš k adopci, klany se budou předhánět, aby ho získaly pro sebe, obzvlášť když s tím budou spojeny nějaké dlouhodobé výhody.“ Achmed přikývl a Rapsodie se usmála. „Vidíš? Pokouším se být rozumná a praktická.“

„Bezpochyby. Dobře, než se rozhodnu mezi lidmi a nestvůrami, mám ještě jednu otázku.“

„Ano?“

„Můžu během podmaňování počítat s tvými bojovými a hudebními schopnostmi za předpokladu, že přijmu tvoji přepychovou zdravotnickou strategii?“

Rapsodie si povzdechla. Tohle byl jejich starý spor a bod, v němž se stavěla na odpor už od začátku plánování. Nechtěla mít s válkou nic společného; byla ochotna bojovat v sebeobraně a proti tomu, co považovala za zlo a tyranii, ale nedokázala se smířit s vyhlídkou, že bude prolévat krev, dokonce i firbolgskou, jen v zájmu dobývání nových území. Ale věděla, že Achmedovy úmysly jsou dobré, i když se jí nelíbily prostředky, jimiž je chtěl uskutečnit.

„Tak dobře,“ vzdala se. „Budu bojovat. Tak jak ses rozhodl?“

Přes tvář nového firbolgského Vojevůdce přelétl stín úsměvu.

„Lidé,“ odpověděl. „Ale nestvůrní.“

49

„Musím s tebou okamžitě mluvit.“

Od velkého kulatého stolu v poradní místnosti za Velkou síní překvapeně vzhledlo dvanáct tváří, všechny až na jednu tmavé a chlupaté. Výjimka z pravidla ohromeně zamrkala, pak se otočila k ostatním ženám a vstala z židle.

„Omluvte mne,“ řekla Rapsodie a pospíšila si ke dveřím, které se před okamžikem rozlétly. Achmed potlačil úsměv; Rapsodie se při používání idiomů v bolgštině občas přehmátla, a tak nyní požádala skupinu, aby ušetřila její život.

„O co jde?“ zeptala se s ustaranou tváří, když k němu došla.

„Potřebuju ten mosazný klíč, který jsme našli v Domě paměti. Myslím, že naposledy jsi ho měla ty.“

„Proč? A nač ten spěch?“

„Právě jsme našli v knihovně ukrytou pokladnici.“ Achmedovy podivné oči zářily vzrušením. „Myslím, že ten klíč je od ní.“

Rapsodii úžasem poklesla brada. „A to je všechno? Vtrhneš na moji schůzi s porodními bábami jen kvůli tomuhle?“

Achmed zabloudil pohledem ke skupině rozsazené kolem stolu. Byly to většinou štíhlé, šlachovité ženy s širokými svalnatými rameny. Opětovaly jeho pohled lhostejně, beze známek úcty, kterou mu jako svému novému králi prokazovali ostatní Bolgové.

Rapsodie byla překvapena, když objevila, že u Bolgů existují ženy tohoto povolání, a obzvlášť ji potěšilo, co tato skutečnost vypovídala o Bolzích jako rase. Válečníci byli nahraditelní, a proto se o ně v případě zranění nikdo nestaral, dokonce ani o ty nejvýznamnější.

Ale dětem a rodičkám se dostávalo nejlepší péče, jakou jim léčitelky za daných podmínek mohly poskytnout. Porodní báby se těšily větší úctě než kmenoví vůdcové a byly velmi vlivnými osobami. Možná že Rapsodiin idiom nebyl použit tak docela nepatříčně.

„Potřebuju ten klíč,“ zopakoval Achmed netrpělivě.

Rapsodie ho uchopila za límec košile a přitáhla si jeho ucho k ústům.

„Poslouchej mne,“ řekla smrtelně vážným tónem, „už se mnou takhle nikdy nemluv, *nikdy*, rozumíš? A obzvlášť ne před porodními bábami. Tím, že se ke mně budeš chovat uctivě, nic neztratíš; jsi tady nejvyšší vládce. Ale tvoje hrubost mne staví do velmi choulostivé situace. A tebe také, protože i kdybych před těmi ženami neztratila tvář, pořád ti ještě mohu seškrábat z lebky tu tvoji, jen tak, pro výstrahu. A teď to zkus znovu, nebo vypadni.“ Odstrčila ho od sebe a upřela na něho planoucí pohled smaragdových očí.

Achmed se usmál; Rapsodie se dokázala rychle seznámit s místní kulturou. Během týdnů po příchodu prvních rekrutů si osvojila doslova všechny stránky firbolgských společenských zvyklostí. Uctivě se jí uklonil až k pasu.

„Pokud by ti nezpůsobilo příliš mnoho potíží, mohla bys mi prosím prokázat tuto laskavost?“ zeptal se hlasitě.

Rapsodiina tvář poněkud změkla. „Je v mé ložnici.“

„Ne, není.“

Znovu zamrkala. „Jak to víš?“

„Protože už jsem se tam díval.“

Krásnou tvář opět zahalila bouřková mračna. „Jak, prosím? Ty jsi prohledával můj pokoj?“

„Nechtěl jsem rušit tvoji schůzku s porodními bábami,“ řekl rychle.

„Už jsi někdy zkusil pochopit význam slova *počkat*? Gwylliamova pokladnice byla zamčená čtyři sta let. Opravdu bys

to tu půlhodinu navíc nedokázal vydržet?“ Podrážděně si povzddechla. „Je v nočníku pod postelí.“

Na Achmedově tváři se rozhostil znechucený výraz a dodal jí komicky ošklivý vzhled. „Už jsi tady opravdu příliš dlouho. Tohle zní jako něco, co by mohl udělat tak Grunthor nebo já –“

„Já ho nepoužívám, ty idiote; mám vedle pokoje záchod. A příště se přijď zeptat dřív, než mi zpřeházíš prádelník.“

„A odepřu Grunthorovi jednu z malých radostí jeho života? Ty sobče.“ Achmed se otočil k ženám. „Omlouvám se, že jsem v této naléhavé věci přerušil vaše rokování. Děkuji, že jste mi dovolily promluvit s mou rádkyní.“ Otočil se, zvedl oči k nebi a vyšel z místnosti.

„Nějaké zprávy od Grunthora?“ zeptala se Rapsodie u večere, kterou jedla u téhož stolu, u něhož předtím pořádala schůzku s porodními bábami. Achmed zavrtěl hlavou a zlomil preclík, který obracel v prstech. „Vyrazil na tažení do kopců za Plání, tam, kde si myslíme, že se nacházejí opuštěné vinice. Počítám, že se ozve nejdřív tak za čtyři dny.“

„A kdo je tentokrát šťastným předmětem jeho pozornosti?“

„Trhači. Je to kmen Spárů, kteří tvrdí, že Gwylliam nikdy nezemřel a žije v jejich středu.“

„Možná mají pravdu a on si do té knihovny jenom zaskočil, aby vrátil knihu, když jsme ho našli,“ poznamenala Jo a zašťourala se dýkou v zubech. „Myslím, že obsluha je trochu pomalá. Grunthor říkal, že příště můžu jít s ním, když nebudeš mít nic proti, Raps. Že nebudeš, vid?“

„Ne,“ řekla Rapsodie se smíchem. „Když už nic jiného, Grunthor je na tvoji bezpečnost háklivější než já. Pokud si on myslí, že se ti nemůže nic stát, já ti bránit nebudu.“

„Tak co vzešlo z té vaší schůze?“ zeptal se Achmed. Naplnil její sklenici, pak svoji a podal džbán Jo.

„Je toho docela dost.“ Pěvkyně s tváří rozzářenou vzrušením vstala od stolu. „Počkej, přinesu si poznámky.“ Přešla ke starému

příborníku u stěny pod neméně starým gobelínem a chvíli se přehrabovala v hromádkách listin, než našla, co hledala. Když se vracela ke stolu, znechuceně nakrčila nos.

„Achmede, tohle místo je jedna velká hrůza. Když jsi teď Král hory, co kdybys vyházel to staré harampádí a trochu to tady zvelebil? Ty gobelíny páchnou.“

„Bodejť by nepáchly, když se za ně močilo a kálelo,“ řekl Dhracian a upil ze své sklenice. Rapsodie zkřivila obličej odporem a Achmed se zasmál. „Dělali to Bolgové i Cymriané, všichni; myslím, že jim chvíli trvalo, než postavili ty vnitřní záchody. Llauron si možná myslí, že byli rasou polobohů, ale budeš se divit, co všechno jsme o nich zjistili.“

„Pokud to není rozhodující pro naše přežití, můžeš mne klidně ušetřit,“ řekla Rapsodie.

Rozložila po stole poznámky. „Porodní báby souhlasí, že zdravotnické dovednosti, které jsem je naučila, předají nejslibnějším uchazečkám z různých klanů; tak bude vyškolená další generace léčitelů. Pak tyto nové učednice přijdou sem a budou sloužit v nemocnici a hospici, dokud nedojde k úplnému sjednocení země.“

Achmed přikývl. „Dobře.“

„Kromě toho jsme sestavily plán péče o děti a já bych chtěla, abys jej vyhlásil jako zákon, aby se stalo zločinem týrat nebo zneužívat dítě. Bolgové už mají sami dost osvětlený postoj k dětem; bude snadnější vstoupit to jim než některým ‚lidem‘ v Rolandu, kteří si myslí, že mohou děti používat místo podnožek nebo uvazovacích trámů pro koně.“

Achmed se usmál, ale neřekl nic. Vzpomněl si, jak ji musel zachraňovat v Bethany, když se postavila na obranu dítěte, které jeho otec kopal přímo na ulici.

Jakmile na onoho muže zaútočila, nepokoušel se ji dav, který se vzápětí shromáždil kolem, zastavit; každý z těch lidí se jí chtěl dotknout a nechat si ji pro sebe, stejně jako předtím venkované z

Gwynlesa. Rapsodie to nechápala, podobně jako nechápala další případy, kdy se projevila její neodolatelná přitažlivost.

Co ho ale trápilo, tehdy i nyní, byla nejistota, jestli by ji byl schopen zachránit sám, bez pomoci Grunthora, který tehdy svým děsivým řevem způsobil zmatek, v němž se jim podařilo nepozorovaně utéct. A on ji brzy pošle do Bethany samotnou. Potřásl hlavou, aby z ní tuto myšlenku vyhnal.

„Co výroba?“ zeptal se.

„Počkej chvíli; k tomu se také dostanu. Chtěly bychom, abys společně s ochranou dětí uzákonil i spravedlivé zacházení se zajatci, povinné ošetření zraněných a péči o staré a nemocné.“

Nový firbolgský král obrátil oči v sloup. „Přezkoumávání zákonů a kodexů se uskuteční až potom, co se zpráva o našem novém uspořádání dostane do Rolandu a Sorboldu. Chci nejdřív rokovat se všemi vyslanci, pokud vůbec nějací přijdou, ačkoliv bych byl velice překvapen, kdyby sem někdo nějakého poslal dřív, než navštívíš Roland ve věci ukončení Jarního úklidu. Můžeme to tedy odložit až napotom?“

„Ano. Říkám ti to jen proto, že ses ptal, co je nového. Také jsme začaly s plány na školu. Děti, o které jsi požádal na shromáždění, budou první třída s tím, že přihlásit se samozřejmě mohou i všechny ostatní. Mimochodem, dlužíš jejich rodičům zbroj, zbraně a jídlo jako dar, který jsi jim slíbil. To by bylo o škole – ach, ještě něco, mám dvanáct nových vnoučat.“

„Fuj,“ udělala Jo, popadla šunkovou kost a zakousla se do masa se stejnou chutí, s jakou by to udělal Grunthor.

„To se vztahovalo k mým vnoučatům, nebo k masu?“ zeptala se jí Rapsodie vesele.

Jo hlasitě zamlaskala a polkla. „Maso je dobré. Ale děcka nemusím. Jestli si pamatuješ, strávila jsem dost dlouhou dobu zamčená s bandou malých usmrkanců.“

„Z toho by se zbláznil každý,“ připustila Rapsodie.

„To jsou firbolgské děti?“ Achmed si ukousl z druhé poloviny preclíku.

Rapsodie přikývla. „Sirotci. Mám je opravdu ráda. Jsou trochu divoké, ale to jsem byla taky, když jsem byla malá.“

„Ale pochybuju, že sis hrála na to, kdo uloví a zaživa sní nejvíce krysy.“

„Ne, to s radostí přenechám tobě.“ Rapsodie se usmála a otřásla najednou. „Ale stejně je miluji.“

„Pokud už jsi přestala básnit o těch svých nových spratecích, mohli bychom přejít k hovoru o tom, co ještě budeme vyrábět kromě zbraní?“

„Jistěže.“ Rapsodie vytáhla druhý velký list papíru. „Kromě všech druhů zbraní a zbroje, které budou vyrábět naši zbrojníci, bychom měli na podzim získat první víno z našich vinic. Nebude to určitě nic světoborného, ale během pobytu u Llaurona jsem se od Ilyany naučila dost, abychom dosáhli slušné sklizně.“

Jakmile Grunthor nastolí pořádek v zemích za Plání, půjdu tam, stejně jako jsem to udělala po bitvách u kaňonu, abych posbírala válečné sirotky, a když už tam budu, udělím zemi filidské požehnání a zazpívám rostlinám; to by mělo pomoci. Réva by měla být natolik odolná, aby hrozny byly zdravé, a pokud se nic výjimečného nestane, měli bychom mít víno s vysokou cukernatostí a dobrou chutí.“

Achmed si zuřivě zapisoval. „Ještě něco?“

Rapsodie si vyměnila pohled s Jo. „Objevili jsme něco zajímavého na tom dřevě, které jsi přinesl z toho temného lesa za Plání.“

„A co?“

Rapsodie kývla hlavou; Jo vstala od stolu a vyšla z místnosti. „Něco se s ním děje, když na ně působí kouř z ohně. Vypadá to, že by z něj mohl být krásný nábytek.“

Dívka se za okamžik vrátila s dřevěným kuzelem v ruce. Podala jej Achmedovi. Dřevo mělo tmavou sytou barvu s jemně namodralým leskem. Modrý odstín mu dodával nádherný, přepychový vzhled, jaký měly stoly ve Velké síni, které kdysi

náležely Gwylliamovi a Anwyn, ale i jiné kusy nábytku, které našli.

„Tak takhle to dělali,“ zamumlal, zatímco otáčel kužel v ruce.

„Jo na to přišla,“ oznámila mu Rapsodie pyšně.

„Dobrá práce, Jo,“ řekl Achmed přívětivě. Dívka zrudla až po kořínky světle plavých vlasů a mlčky se vrátila k jídlu.

„A nakonec můj skromný příspěvek. Pamatuješ se na ty hnusné pavouky, kteří zaneřádili šest chodeb pavučinami?“

„Jak bych mohl zapomenout? Ještě teď mi zvoní v uších, jak jsi ječela.“

Rapsodie se po něm ohnala ubrouskem; byl ušit z těžké lněné látky a našel ji spolu s bohatě vyšívanými ubrusy v měděné truhlici hluboko ve sklepeních.

„Lháři; vůbec jsem neječela. Ale k věci; když se nitky pavučin přidají k bavlněné nebo vlněné přízi, je z toho pružné, silné vlákno, které je možné splétat například do provazů. Ty jsou potom překvapivě lehké a pevné.“ Sáhla do kapsy, vytáhla kousek motouzu a hodila mu jej. Achmed za něj mocně zatahal a pak jej potěžkal v dlani.

„Vynikající,“ řekl.

„To jsem ráda, že se ti líbí. Má také krásný lesk. No, a to je konec mé zprávy. Hodil se ten klíč do pokladnice, kterou jste našli?“

Achmed vyprázdnil sklenici. „Ne,“ řekl bezvýrazně.

Rapsodie se usmála. „Škoda. Aspoň Grunthor z toho něco získal; mohl se mi beztrestně přehrabovat v prádelníku.“

„Správně. Už se připozdívá.“ Achmed odložil sklenici a vrhl postranní pohled na Jo.

„Já jsem pochopila,“ zabručela dívka. „Dobrou noc, Raps.“ Vstala a odešla z místnosti. Rapsodie ji sledovala pohledem, dokud se za ní nezavřely dveře.

„Co mělo tohle znamenat?“ zeptala se Pěvkyně.

„Asi je unavená,“ odpověděl Achmed. Přešel k páchnoucímu gobelínu, sáhl za něj a vytáhl zdobenou skříňku a těžký

manuskript zabalený v kůži a sametu. Rapsodie si znechuceně odfrkla.

„Po tom, co jsi mi řekl, nemohu uvěřit, že bys tam strkal cokoli, čeho by ses pak chtěl ještě dotknout,“ zašklebila se.

Achmed přistoupil ke stolu. „A to říká žena, která přechovává klíč od Gwylliamova relikviáře v nočníku. Na ten nápad jsi mě přivedla ty.“

Otevřela ústa k námitce, ale zase je sklapla. „Klíč od relikviáře? Říkal jsi, že to není on.“

„Byla tady Jo a já jsem o tom před ní nechtěl mluvit.“

„A ona to věděla.“ Smutně si povzdechla. „Nemohu uvěřit, že jí nedůvěřuješ. Proč ji nemáš rád?“

„Já ji mám rád,“ namítl firbolgský král. „Jen jí nevěřím. Není v tom nic osobního. Na celém světě existují jen dva lidé, jimž plně důvěřuju.“

„Copak ‚mít rád‘ a ‚důvěřovat‘ nepatří k sobě?“

„Ne.“ Achmed začal rozbalovat knihu. „Ale o tom si můžeme popovídat pak. Myslím, že by tě mohlo zajímat tohle.“ Otevřel knihu a přisunul ji po stole k Rapsodii.

„Co je to?“ zeptala se a zadívala se na zdobné písmo na popraskaných stránkách, i přes pečlivou úschovu vysušených a odřených.

„To je jeden z Gwylliamových nejceněnějších manuskriptů, dokumentů, které považoval za nejposvátnější,“ odpověděl Achmed s lehkým úsměvem. „Měla jsi vidět tu druhou knihovnu v tajném sklepení. Jsou tam plány na nové části Canrifu, které chtěl vybudovat, a několik plánů míst, co už postavil, ale my jsme se k nim ještě nedostali. Knihy ze Serendairu – úplné dějiny celé rasy. Tohle vypadá jako rodinná matrika, záznamy královských narození a úmrtí, rodokmeny. Zdá se, že je to psáno ve stejném jazyce jako ta smlouva.“

Rapsodie se sklonila nad křehkými stránkami. „Tohle je skutečná staroserenština, nejen písmo, jak tomu bylo u té smlouvy.“

„Dokážeš z toho něco vyrozumět?“

Opatrně otočila několik stránek a cítila přitom, jak se jí papír drolí mezi prsty. Konečně našla rodokmen královské rodiny, kterou znala. Trinian, v době jejich útěku ze Serendairu korunní princ, předcházela Gwylliamu o čtyři generace. Oznámila to Achmedovi a pokračovala ve čtení sotva znatelného písma.

Najednou zbledla. Achmed poznal změnu jejího rozpoložení podle ohně v krbu, jehož plameny poplašeně vyšlehly.

„Co se stalo?“

„Podívej, kde rodová linie končí,“ řekla a ukázala na poslední zápis na stránce. „Gwylliam a Anwyn měli dva syny. Ten starší, právoplatný dědic trůnu, je zapsán jako Edwyn Griffyth.“

„A ten mladší?“

Vzhlédla k němu očima rozšířenými v záři divoce planoucího ohně.

„Llauron.“

„Víš, je možné, že stejné jméno mají dva různí lidé,“ uvažoval Achmed, zatímco Rapsodie zírala do ohně a dopíjela víno z poháru. „Jaká je pravděpodobnost, že by kterýkoli z Gwylliamových synů přežil válku, která zabila jejich údajně nesmrtelného otce?“

„Kdo ví?“ povzdechla si Rapsodie. „Ale stejně si myslím, že je to ten Llauron, kterého známe.“

„Máš k tomu nějaký určitý důvod?“

„Jen takové drobnosti. Měl ve svém skleníku úžasný vynález, který uprostřed zimy dokázal vytvářet prostředí podobné tomu, jako když se v létě spustí déšť. Tvrdil, že jej vymyslel otec pro matku.“

„To by spíš svědčilo proti tvé představě, řekl bych; Gwylliam Anwyn nenáviděl.“

Rapsodie znovu otevřela knihu. „Ne vždycky. A nech toho; jen si mne dobíráš. Víím, že si o Llauronovi myslíš totéž, co já.“

„Ano, máš pravdu, myslím si, že je to on. Gwylliam byl, kdyby nic jiného, skutečně geniální vynálezce, všechno tady v Ylorcu to potvrzuje.“

„A Llauron chce, aby se Cymriané opět sjednotili. Říkal, že věří v potřebu opětovného spojení, protože je to jediná naděje na mír, ale teď mne napadá, jestli v tom není jen touha po moci.“

Vojevůdce se posadil na okraj stolu. „Je to náboženský vůdce více než půl milionu lidí, který si žije jako dobře placený zahradník. Proč by jen proto, že je náhodou Gwylliamův dědic, měl toužit po královské parádě, když takhle má všechny výhody a skoro žádné starosti?“

„Nemám tušení.“ Prohledala celou knihu, ale žádné další zápisy nenašla. „Je pro mne těžké představit si, že by tak milý muž měl vůbec nějaké nekalé úmysly. Víš, když mne k němu přivedli, byla jsem mu v podstatě vydána na milost a on se ke mně nechoval jinak než laskavě. Připomínal mi mého dědečka. A teď se ukazuje, že je to syn největšího parchanta, jaký v téhle zemi existoval, a ještě k tomu s příměsí dračí krve. Tím se alespoň vysvětluje, jak se o mně dozvěděl tolik věcí, aniž jsem mu je řekla; legendy tvrdí, že draci dokáží právě takové věci vycítit. Zajímalo by mne, co dalšího ještě o nás ví.“

Achmed si povzdechl a zavřel knihu. „To je docela hezký oslí můstek k našemu hovoru o Jo. Ty teď už víš, že Grunthor a já jsme měli ve starém světě co do činění s démonickými bytostmi.“

Rapsodie obrátila oči v sloup. „Ano.“

„Nebud' drzá na svého vládce; mluvím vážně. Některé druhy démonů – nejen ti starodávni, o nichž jsme mluvili – jsou schopni si podmanit lidi a jejich oběti o tom leckdy vůbec nevědí. Je možné, že kdokoli z těch, které tady potkáváme, přišel s nějakým démonem do styku a teď slouží zlému pánu, ať už dobrovolně, nebo jako otrok. Věř mi; vím, o čem mluvím.“ Upřel na ni tak pronikavý pohled, že uhnula očima.

„A ty si myslíš, že to platí o Jo?“

Achmed si povzdechl. „Ne, vlastně ne. Ale nevím, jestli to o ní *neplatí*, pokud mě chápeš. Rapsodie, ty jsi až příliš důvěřivá a to je dost nebezpečné, obzvlášť v situaci, v níž se teď nacházíme. Snažíš se adoptovat polovinu známého světa, aby sis nahradila ztrátu, kterou jsi utrpěla.“

Podívala se na něho a usmála se, přestože se jí lehce chvěla brada. „To může být pravda. Ale tím, že jsem jednoho člověka přijala za bratra, jsem si zachránila život.“

Tentokrát se odvrátil Achmed, aby neviděla, že se usmívá. „Já vím. Ale jak velká je naděje, že z toho opět vzejde něco dobrého? Podívej, já nemám proti Jo vůbec nic a Grunthor vypadá, že ji má taky docela rád. Prostě si jen myslím, že je lepší, když si budeme navzájem důvěřovat jen my tři.“

„Lepší, nebo bezpečnější?“

„To je totéž.“

„Pro mne ne,“ ohradila se prudce. „Já takhle nechci žít.“

Vojevůdce pokrčil rameny. „Posluž si. Chovej se jako předtím, a možná že opravdu *nebudeš* takhle žít. Ale pamatuj si, jsou horší věci než umírání. Pokud jsi připoutána k démonickému duchu, obzvlášť tomu starověkému, bude ti čas strávený s Michaellem Smrtícím větrem připadat jako pobyt v ráji. A to bude trvat věčně.“

Rapsodie odstrčila knihu a vstala od stolu. „Už toho mám dost. Jdu zazpívat svým pacientům uspávací píseň.“

Achmed spolkl podrážděnost. Pokud existovala nějaká prokazatelná ztráta času, byly to hodiny, jež Rapsodie trávila ošetřováním Bolgů, kteří neutrpěli smrtelná zranění, přikládáním bylinných obkladů pro zmírnění bolesti a zpěvem, který měl zaplašit jejich úzkost.

„To bude užitečně strávený večer. Jsem si jist, že ti to Firbolgové nikdy nezapomenou, a jakmile budeš cokoli potřebovat, s láskou ti tvoji péči oplátí.“

Rapsodie svažila obočí a otočila se k němu. „Co tím chceš říct?“ Třepotavé světlo plamenů z krbu se jí zachytilo v očích a zlatých vlasech a rozzářilo je v temnotě.

Achmed vzdychl. „Snažím se ti vysvětlit, že se za svoji námahu nikdy nedočkáš žádné odměny. Až ty budeš zraněná nebo v bolestech, kdo zazpívá tobě, Rapsodie?“

Vědoucne se usmála. „No kdo by, Achmede, ty přece.“

Firbolgský král si odfrkl. „Nechceš se podívat, co je ve skřínce?“

Zastavila se u dveří. „Nijak zvlášť. A rozhodně ne, pokud je v ní nějaký důkaz o tom, že za zkázu Serendairu je zodpovědný lord Stephen. Ještě několik dnů jako tento a budu stejně paranoidní jako ty.“

Achmed nevzal její slova na vědomí, otevřel skříňku a odhrnul sametovou příkrývku. Od předmětu, který zvedl do výšky, se zlatě odrazilo světlo ohně; byl to roh.

Rapsodie proti své vůli zalapala po dechu. „To je poradní roh? Nástroj, který svolával Cymriany do rady?“

„Ten a žádný jiný.“

Chvíli na něj ohromeně zírala. Navzdory staletím ve sklepení zářil roh jasně jako jarní ráno. Vyzařovala z něj jakási dobrá nálada, pocit naděje, který ještě před několika okamžiky v místnosti naprosto chyběl.

„Dobře,“ řekla Rapsodie nakonec, „co s ním chceš dělat?“

Achmed pokrčil rameny. „V téhle chvíli nic. Možná jej naplníme vínem, abychom oslavili tvoji úspěšnou výpravu do Rolandu příští týden. Nebo jím ozdobíme tvůj narozeninový dort. Nebo se já a Grunthor strašlivě opijeme, zatroubíme na něj, abychom svolali zbylé Cymriany na Shromaždiště před Zuby, a až se tam seběhnou, vymočíme se jim na hlavy. Kdo ví? Jen jsem si myslel, že bys třeba ráda věděla, že jej máme.“

Rapsodie se zasmála. „Díky. Možná by ses mohl naučit na něj hrát a pak bys mne doprovázel při mých nočních ukolébavkách.“

Achmed uložil roh zpátky do skříňky. „Rapsodie, ujišťuju tě, že se spíše stanou všechny věci, které jsem ti teď vyjmenoval, než tohle.“

50

Tristan Správce, Nejvyšší lord regent Rolandu a kníže z Bethany, stál u okna své knihovny a přemýšlel, jestli jeho rádce a ostatní regenty, kteří se dostavili do jeho sídla na každoroční setkání, nepostihlo hromadné šílenství.

Od chvíle krátce po snídani neustále přicházeli jeden po druhém, rušili ho v práci a naléhavě, i když zdvořile ho upozorňovali, že se s žádostí o slyšení dostavil host, který už od rána trpělivě čeká v předsíni paláce.

Tristan je všechny posílal pryč s tím, že má mnoho neodkladné práce a že přijetí nezvaného hosta se neslučuje s protokolem. A jakmile se dozvěděl, že vyslanec přichází z Bolgských zemí, ještě se ve svém odmitavém postoji utvrdil.

Ale pak přišel Ivenstrand, vévoda z Avonderre, podle titulu i přízně lorda regenta druhý hned za Stephenem z Navarne, zaklepal na dveře jako datel a nahlédl do místnosti jako komorná.

Lord Tristan si povzdechl. „Bohové, dokonce i ty, Martine? Nejdřív komoří, pak všichni rádcové, pak ostatní vévodové a teď ty? Co je tak zatraceně důležité, že mne nemůžete nechat v klidu pracovat?“

Ivenstrand si odkašlal. „Víš, Výsosti, myslím, že je tady někdo, s kým by ses chtěl setkat. Dovolil jsem si ji odvést do tvé pracovny, kdyby ses rozhodl, že ji přijmeš.“ Vrhla na regenta nervózní pohled.

Lord Tristan prudce zavřel atlas, který se právě pokoušel studovat. „Tak dobře. Vidím, že nebudu mít pokoj, dokud to

neudělám.“ Zamračeně vykročil ke dveřím, ale když Ivenstranda mýjel, najednou se zastavil. „Říkal jsi „ji“?“

„Ano, můj pane.“

Tristan se otrásl. Jako by nestačilo, že k němu Bolgové vyslali svého zástupce; tu místnost pak bude třeba důkladně vyvětrat. Ale ještě k tomu je to samice – ta myšlenka ho rozzuřila skoro k nepříčetnosti. Pochodoval do pracovny rudý vztekem.

Komorník stál hned u dvoukřídlých dveří. Když zpozoroval výraz v Tristanově tváři, pokusil se přitisknout ke zdi. Otevřel dveře a ohlásil hosta.

„Můj pane, paní Rapsodie ze země Ylorku.“

„Cože? Co to je za nesmysl?“ štěkl Tristan na komorníka.

„Nikdy jsem o takovém místě neslyšel. Uхни mi z cesty.“

Překročil práh a duševně se připravil na pohled na nestvůrnou vyslankyni. Nový firholgský vojevůdce byl buď zbabělec, nebo génius, když poslal samici s nadějí, že nebude ihned předána katovi.

Na Bolga byla dost malá. Stála zády ke dveřím a obdivovala klenutý strop s krásně vyřezávanými oblouky. Na sobě měla prostý nenápadný zimní plášť s kapuci a, jak se zdálo, kalhoty. Lorda regenta ani nepřekvapilo, že není oblečena podle dvorské etikety. Jakmile uslyšela, že přichází, otočila se a půvabně, elegantně se uklonila. *To* ho překvapilo; nečekal od ní víc, než že mu ušpiní podlahu plivanci.

„Co je? Co chceš?“

Žena vzhlédla a Tristana až vyvedlo z míry, kolik svých nesprávných předpokladů musel opravit. Už to, že nebyla Firbolg, bylo dost překvapivé; ale to, co uviděl, ho ohromilo tak, že mu chvíli trvalo, než se vzpamatoval.

Rapsodie se na něho usmála. „Jsem tady s poselstvím od Jeho Veličenstva krále Achmeda z Ylorku.“ Její úsměv se ještě rozšířil, když si vzpomněla na oficiální firbolgské tituly, které vypustila – Planoucí oko, Polykač Země, Nemilosrdný. „Mám ti

je předložit jeho jménem, protože jsi k jeho dvoru ještě nevyslal své zástupce.“

Tristan zavřel ústa; nebyl si jist, jak dlouho je měl otevřená. „Ty nejsi Firbolg.“

„Ne. Měla bych být?“

Tristan Správce tupě zavrtěl hlavou. „Ne. Rozhodně ne. Chci říct, ne. Ne, nemusíš být.“ V duchu se tloukl pěstí do čela, protože si uvědomoval, jak strašlivě blábolí.

„Děkuji ti.“ Rapsodie se uctivě usmála, ale Tristan viděl, jak jí pobaveně jiskří v omamně zelených očích. Zhluboka se nadechl a pokusil se uklidnit.

„Posaď se. Prosím. Komorníku, odeber dámě plášť. Mohu ti nabídnout nějaké občerstvení?“

„Děkuji. Ne, děkuji.“ Rapsodie dovolila komorníkovi, aby jí pomohl svléknout plášť, a posadila se do vyřezávaného křesla z ořechového dřeva, na které ukázal Tristan. Vzápětí se rozhostilo rozpačité ticho. Nakonec, jako by se probíral z omámení, komorník potřásl hlavou, přehodil si její plášť přes předloktí a s úklonou regentovi odešel.

Lord Tristan rychle přešel ke svému stolu a sedl si za něj s nadějí, že tak ukryje následek účinku jejího zjevu na vlastní tělesnou schránku. Byl koneckonců veřejně zasnouben.

„Ještě než mi předneseš své poselství, pouč mne, budeš-li tak laskavá: kde nebo co je Ylorc a proč jsi přišla jako vyslankyně firbolgského vojevůdce?“

Rapsodie trpělivě složila ruce v klíně. „Ylorc je firbolgské jméno pro staré cymrianské země, které se kdysi nazývaly Canrif. Jsem tady jako jeho vyslankyně, protože je to můj král.“

Lord Tristan polkl a Rapsodie se pokusila nerozesmát. Mohla mu číst myšlenky přímo z tváře: představa, že je poddanou firbolgského vládce, mu očividně připadala krajně nechutná. Rozhodla se, že se nenechá zneklidnit jeho předsudky. Mimoděk přehodila nohu přes nohu a sledovala, jak se jeho tvář zbarvila do

fuchsiova. Když se alespoň částečně vzpamatoval, položil jí strohou otázku.

„Jaké je to poselství?“

„Týká se každoročního rolandského zvyku, kterému tvoji vojáci říkají ‚Jarní úklid‘, plenění firbolgských příhraničních vesnic a táborů.“

„Znám ten zvyk; o co jde?“

„Musí skončit, okamžitě a navždy, počínaje tímto rokem.“

Vládce Rolandu se vytrhl ze zasnění. „Skutečně? To je zajímavé. A kdo si tenhleto vojevůdce myslí, že je, když se mi opovažuje předkládat takové požadavky?“

Rapsodiin hlas zůstal naprosto klidný. „On ví, kdo je; kdybys mne pozorněji poslouchal, můj pane, věděl bys také. Je to král a jediný vládce firbolgských zemí a jako takový se společně se svými rádci, včetně mne, ostře ohrazuje proti neoprávněným a odporným masakrům nevinných firbolgských obyvatel.“

Regent se na ni podíval, jako by se zbláznila. „Obyvatel? Jsi šílená? Firbolgové jsou netvoři, a ještě k tomu divocí a útoční. Jarní úklid je obranné tažení, které se uskutečňuje už po celá staletí, vlastně hned od doby, co ti špinavci zabrali stará cymrianská území. Oslabujeme je tím natolik, že nemohou podnikat své zběsilé útoky na naše země a dopouštět se dalších krutostí, jimiž jsou proslulí.“

Světlo v Rapsodiiných očích začalo hořet poněkud jasněji. „Opravdu? A kdy došlo k poslednímu z oněch zběsilých útoků?“

Tristan na ni mlčky zíral; neúhybně pohled opětovala. Nakonec se rozhlédl po místnosti a opět se na ni podíval. Její oči se nepohnuly.

„No, je těžké mluvit o nějakém jednotlivém útoku. Jak už jsem ti řekl, Jarní úklid se provádí už několik století a je velmi účinný, protože snižuje násilí na nejmenší míru.“

Z Rapsodiiny tváře se vytratila poslední stopa úsměvu. „Aha, už rozumím. Násilí je násilím jen tehdy, pokud je namířeno proti

tvým poddaným, lorde regente; vraždění lidu Ylorku se nepočítá.“

Tristan otevřel ústa. „Lidu? Jakého lidu? Firbolgové jsou netvoři.“

„Aha, to je pravda, to už jsi vlastně říkal, že ano? Útoční netvoři, tak to bylo. Vojsko Rolandu pod tvým velením je zodpovědné za každoroční nájezdy, kdy srovnáváte se zemí bolgské vesnice a osady, zabíjíte děti nebo z nich děláte sirotky. Na druhé straně nemůžeš uvést jediný příklad podobného, třeba i odvetného útoku z jejich strany, který by se udál za tvého života a možná i za života tvého dědečka. Musím se ptát, lorde regente, kdo se tady projevuje jako útoční netvoři?“

Tristan vyskočil. „Jak se opovažuješ? Kdo si myslíš, že jsi, mladá ženo, že si troufáš se mnou hovořit tak opovážlivým způsobem?“

Rapsodie si povzdechla. „Tak ještě jednou, jmenuji se Rapsodie. Jsem vyslankyní ylorckého královského dvora. Jsem přesvědčena, že moje odpovědi byly souvislé, z čehož vyplývá závěr, že vím, kdo jsem. Musím přiznat, můj pane, že ty to o sobě říct nemůžeš.“

V regentových očích začal doutnat vztek. „Co tím přesně myslíš?“

„Vidíš sám sebe jako vládce civilizovaného a vznešeného lidu a z větší části v tom máš patrně pravdu. Ale pokud lidé jako ty upírají lidskost rase bytostí, které si stavějí domy a vesnice, vyrábějí nástroje a vytvářejí rodiny, škodíš mnohem víc sám sobě než těm nevinným, které zabíjíš; stáváš se větším netvorem, než za jaké pokládáš je.“

Lord regent Rolandu udeřil pěstí do stolu. „Dost! Odejdi. Nemohu uvěřit, že jsem ztrácel čas tím, že jsem se nechal urážet někým, jako jsi ty. Jsi velmi popletená mladá žena. Možná vypadáš jako jako jedna z dřívějších obyvatelek cymrianských zemí, ale máš chování a postoje těch, kdo tam žijí dnes.“

Rapsodie vstala a z výšky se na něho podívala. „Děkuji. Vzhledem k tomu, co vím o Cymrianech a jejich minulosti, jsi mi právě složil velkou poklonu, ačkoli patrně nezamýšlenou. Odejdu hned, dovol mi jen ještě dvě poznámky.“

„Ale rychle, než zavolám komorníka.“

„To nebude nutné; už jsem řekla, že odcházím. Za prvé, druhá část poselství. Král Achmed ti sděluje, že pokud vyhovíš jeho přání a zastavíš projevy nepřátelství vůči jeho zemi, zaručí, že ani Bolgové nepodniknou žádné útoky proti Rolandu.“

„Bolgové jsou banda nerozumných netvorů ovládaných jen svými zvířecími instinkty a dokážou zorganizovat řádné vojenské tažení asi tak, jako umějí létat. A kromě toho pochybuji, že tento vojevůdce, bude-li po tvém návratu s mou odmítavou odpovědí vůbec ještě naživu, má nad jejich činy vůbec nějakou moc.“

„Můj pane, máš zcela nepopiratelné právo na svůj názor, jakkoli je neinformovaný. Dovol mi tedy, abych ti poněkud osvětlila situaci; Bolgové jsou nyní poprvé ve svých dějinách sjednoceným národem, který má svého krále. Cvičíme je, vzděláváme a učíme je mnoho věcí včetně výroby dobře směnitelného zboží, pro které, jak doufáme, nalezneme v Rolandu obchodního partnera.“

„Ty jsi velmi nemocná dívka.“

„Podle toho, jak se teď věci mají, budeme mít na podzim první víno a také zbraně, jaké jsi dosud nikdy neviděl, o tom tě mohu ujistit. Kromě toho, jsi-li tak nemoudrý, že pochybuješ o rozhodnutích mého krále, zaplatíš draze za svůj útok proti jeho zemi, ty i tvoji vojáci.“

„Odejdi.“

Rapsodie se k němu otočila zády a přešla ke dveřím. Tristan přivolal komorníka. Rapsodie si od něho vzala plášť a ještě jednou se otočila k regentovi.

„Děkuji, že ses se mnou setkal, Výsosti. Je mi líto, že má slova nebyla přijata lépe. Pokud si budeš přát znovu se se mnou sejít, budu ráda i přesto, že tento rozhovor nedopadl nejlépe.“

„Toho se nemusíš bát,“ odpověděl lord regent s očima blýskajícím hněvem. „Jsi velmi krásná žena, ale nemáš ani tolik rozumu, kolik Všeboůh vložil do luční kobylinky. Prosím, už mne neobtěžuj. Nařídím svým rádcům, aby tě vyhnali, pokud bys ještě někdy chtěla vstoupit do mého paláce.“

Rapsodie se usmála a oblékla si plášť. „Jak si přeješ, můj pane. Doufám, že si uvědomuješ, že až se se mnou budeš chtít opět setkat, budeš se muset vypravit na hranici mé říše. Šťastný nový rok.“ S úsměvem pokynula komorníkovi a vyšla na chodbu, kde se jí ujala stráž, která ji odvedla až před palác. Nejvyšší lord regent sledoval oknem, jak odchází, a pak se otočil ke komorníkovi.

„Ať se sem okamžitě dostaví moji rádcové.“

„Ano, můj pane.“

Lord Stephen Navarne poslouchal tak trpělivě, jak jen dokázal, zatímco lord regent spílal ostatním vévodům. Ráno nebyl přítomen, protože dohlížel na návrat Tristanových vojáků, kteří mu pomáhali potlačit poslední nepokoje v Navarne, a tak neměl prsty v záležitosti s vyslankyní, kvůli níž se jeho bratranec tak rozčiloval. Přesto uposlechl Tristanovu žádost, aby se dostavil, a teď byl rád, že to udělal.

Jakmile se lord regent vykřičel a poslal vévody zase pryč, neodešel Stephen s ostatními, a jakmile zůstal s bratrancem o samotě, oslovil ho.

„Je tady něco, čeho si patrně nejsi vědom, Tristane,“ řekl přívětivě, ačkoliv se mu útroby svíraly obavami. „Ta žena, kterou jsi vyhnal, a její bolgští společníci jsou ti, kdo před nějakým časem zachránili Dům paměti.“

Lord regent Rolandu na něho vytřeštil oči. „He?“

„Obávám se, že je to tak. Ve skutečnosti jsou v Navarne považováni za hrdiny a jejich sláva tam dosahuje olbřímích rozměrů, protože se jim podařilo vysvobodit a vrátit rodičům značný počet unesených dětí, jak jsem ti o tom vyprávěl při

našem posledním setkání. Podle všeho se tam přitom vítězně střetli se služebníky nějakého démona nebo něčeho podobného.“

Tristan Správce chvíli mlčel, pak přešel ke stolku u okna a nalil si sklenici portského.

„Zajímavé,“ podotkl.

Když se Rapsodie vrátila do Kotle, sevřel ji Grunthor v drtivém objetí.

„Tááákovou sem měl starost,“ řekl šťastně a s úlevou se jí zadíval do tváře.

Rapsodie se usmála. Věděla, že to myslel vážně.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla, poplácala ho po mohutné paži a otočila se k Jo.

„Jak to šlo?“ zeptal se Achmed s očima upřenýma na dívku, která se k ní rozběhla a objala ji. Pak se jeho pohled střetl s Rapsodiiným a oba se usmáli. Tohle bylo poprvé.

Rapsodie vzala Jo kolem pasu a následovala bolgské přátele do ponuré síně, kde na ni čekala prostá snídaně.

„Mám jen dvě poznámky.“

„Ano?“ Achmed si založil paže na hrudi a opřel se o zeď, zatímco Grunthor přidržoval Rapsodii židli.

„Víš určitě, že nemáš jasnovidecké schopnosti, Achmede? Všechno probíhalo přesně tak, jak jsi říkal, slovo od slova.“

Achmed se ušklíbl. „To není jasnovidectví, ale předvídavost.“

„A za druhé, soudě podle toho, jak se tam na mne dívali, jsi tam klidně mohl jít ty sám; horší už to být nemohlo. Teď už chápu, proč jsi v jednom kuse tak rozmrzelý.“

51

Hluboko v nitru starých cymrianských zemí, za širokou plání rozprostírající se za kaňonem, chráněno vnitřním kruhem

vysokých hor, se nacházelo Kraldurge, Říše duchů. Bylo to jediné místo, kam Bolgové nikdy a za žádných okolností nechodili, při pohledu zvnějšku opuštěné a zlověstné.

Jaká strašlivá tragédie se tam odehrála, už nevěděly ani legendy, ale musela být natolik děsivá, že poznamenala i duše Firbolgů, kteří žili v horách trvale. Ti zdráhavým šepotem hovořili o polích kostí a potulných démonech, požírajících nešťastníky, kteří jim zkřížili cestu, o krvi prosakující ze země a větrech, jež zapalovaly každého, koho zastihly na pláni.

Rapsodie narazila na strážné hory víceméně náhodou, když hledala válečné sirotky, a teď spolu s Achmedem obcházela okraj vnitřních Zubů a pokoušela se to místo opět nalézt.

Pátrali už dost dlouho, než Achmeda přemohla netrpělivost. Zavřel oči a soustředil se na úzký průchod, který objevil ve skalní stěně. Použil schopnost, kterou získal na Kořeni, a vypustil vnitřní zrak na vzdušnou pouť nad horskou stezkou, úzkou zarostlou soutěskou, na niž už po staletí očividně nikdo nevstoupil.

Soutěska ústila na horskou louku, hustě zarostlou vysokým býlím, v jejímž středu se zvedal okrouhlý kopec; žádnou jinou pozoruhodností se nevyznačovala.

„Nerad bych tě zklamal, ale nevidím jediného démona a gejzíry krve taky nikde netryskají.“

Rapsodie vydechla úlevou. „To je dobře. Toho jsem si v Domě paměti užila víc než dost, děkuji, nechci. Ale stejně bych se na to místo ráda podívala; muselo tam být něco, co vyvolalo tak obrovský strach, i kdyby to zmizelo už před staletími. Kromě toho s sebou nesu všechna tahle semena; byla by škoda vracet se s nimi do Kotle.“

„Tak dobře.“

Achmed shodil z ramene cwellan a vklouzl mezi skalní stěny. Rapsodie nikdy nepřestala obdivovat, jak rychle a tiše dokáže zacházet s tak neohrabanou zbraní. Následovala ho v těsném závěsu s šípem nasazeným na tětívě.

Zatímco kráčeli soutěskou, odrážely se zvuky jejich kroků mnohonásobně zesílenou ozvěnou od kamenných stěn, takže pokud na ně něco číhalo, bylo to na jejich příchod upozorněno dlouho dopředu. Ale navzdory hluku, který působila, nenašli při vstupu na louku nic než to, co popisoval Achmed.

Skalní stěny, které louku obklopovaly, byly tak vysoké, že vítr zřídka kdy pronikl až dolů; kvílel a hvízdal v rozsedlinách a puklinách skal. Achmed a Rapsodie se na sebe usmáli. Dokonce i ten nejstatečnější Bolg by jeho žalostné vytí považoval za skučení démonů. Ale i přes přirozené vysvětlení strašidelného zvuku cítila Rapsodie, že z tohoto místa vyzařuje smutek, bolestný žal a hněv.

Sklonila se a dotkla se země, ale nedokázala rozeznat nic neobvyklého; možná to bylo jen zapomenuté pohřebiště z počátečních bojů Cymrianské války. V manuskriptech, které našli v Gwylliamově knihovně, o něm nebyla jediná zmínka, ale vlastně tam ani nemohla být.

Achmed se vydal podél obvodu louky. Byla tak malá, že se z vrcholku kopce dala snadno přehlédnout, a vypadala dokonale uzavřená; jediný vstup na ni představovala soutěska, jíž přišli.

Kývl na Rapsodii způsobem, který znamenal, že se může věnovat své práci, zatímco on prozkoumá okolí. Rapsodie vystoupila na kopec, vytáhla z vaku režný pytlík se semeny, příruční nářadí a také flétnu. Harfa by jejímu záměru posloužila lépe, ale tu nechala u Domu paměti ve větvích dubu, aby tam hrála uzdravující píseň a chránila jej před chorobou, která jej málem zahubila.

Zapátrala pohledem po Achmedovi, aby se ujistila, že se jí nikam neztratil, pak si dřepa a malou zahradnickou lopatkou vyrýpla ze země kousek hlíny, aby určila, jaké jakosti je zdejší půda. K jejímu překvapení se ukázalo, že sotva rozměklá hlína, už teplá v záři předjarního slunce, je pod tenkou kamenitou vrstvou úrodná a bohatá na živiny. Rapsodie by hádala, že

vzhledem k tomu, jak bylo toto místo chráněno před působením živlů, bude země mnohem jalovější, a byla ráda, že se mylila.

Uchopila trs vysoké uschlé trávy a přivolala oheň, který cílila v duši. Hnědá stébla okamžitě vzplála a shořela jí v ruce.

Vytrhla ze země zbytky nyní už mrtvého plevelu a zaryla lopatkou hluboko do půdy, aby udělala důlek na semínka. Byly to macešky, květiny, které ve staré zemi milovala. Cymriané je přinesli i sem a často je vysazovali na hroby a bojiště jako připomínku ztrát, které utrpěli. Zdálo se, že je to vhodná volba. Rostlinky v létě vzejdou a budou se rozrůstat, až za několik let pokryjí celou louku.

Když otevřela pytlík a vytáhla z něho hrst semínek, vítr jí znovu zahvízdal vysoko nad hlavou. Naladila se na jeho tóninu a zazpívala píseň nápravy a úlevy, aby utěšila zraněnou zemi.

Když nahrnula zeminu zpátky do důlků, vzala několik trsů vysoké trávy a rozložila je na místě, kam zasela semínka, aby zadržely vláhu a ochránily je před větrem. Pak se přesunula o několik stop dále a celý postup zopakovala.

Už tímto způsobem obešla skoro celý kopec, když jí lopatka vyklouzla z ruky a zmizela v zemi. Rapsodii to ohromilo; díra, kterou vyhloubila, nebyla větší než dlaň, a lopatka se v ní rozhodně nemohla ztratit. Možná se propadla do nějaké větší díry nebo podzemní dutiny.

Zavolala na Achmeda a začala z podezřelého místa odstraňovat hlínu. Ve chvíli, kdy k ní dorazil, objevila puklinu, širokou asi jako struna, v jejímž středu však zel otvor, jímž mohla lopatka propadnout.

„Podívej se na to,“ řekla Achmedovi, který mezitím odložil zbraň. „Spolklo mi to lopatku.“

„Celá staletí to tady zůstávalo zapomenuto; třeba to mělo hlad.“

Rapsodie zamžourala do pukliny. „Vypadá to, že je tam dutina, ale nevidím až na dno.“

„Počkej, já se podívám.“ Achmed se sklonil nad puklinou a zahleděl se do úzké průrvy. Rapsodie měla pravdu; nacházeli se nad hlubokou jeskyní. Znovu zavřel oči a využil svoji schopnost nacházení cest.

Jeho mysl prolétla dírou ve skále do hlubin Země. Dutina byla velká a pravidelná, téměř válcovitá, jako by ji do země někdo vyvrtal.

Po stovce stop se rozšiřovala do ohromné podzemní jeskyně, nad vrcholem jejíž klenby právě stáli. Ta se nacházela ve výšce několika set stop nad dnem, zatopeným vodou.

„Je tam nějaké podzemní jezero,“ oznámil Achmed, jakmile se opět napřímil. „Zkusíme je prozkoumat?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla Rapsodie vzrušeně. „Jen to tady dokončím; už jsem skoro hotová. Co kdyby ses najedl a já zatím zaseji tahle poslední semínka?“

Achmed přikývl a otevřel vak. Všiml si, že Rapsodiina útěšná píseň nyní zněla mnohem radostněji než dříve.

Když dokončila práci, vzala flétnu a posadila se na vrchol kopce. Začala hrát stejnou píseň, kterou předtím zpívala; melodie splývala s hvízdáním větru a změkčovala jeho pláč, nesoucí se z útesů nad nimi. Zněl v ní všechn smutek májkového tance; Rapsodie se musela hodně snažit, aby potlačila vzrušené myšlenky na nadcházející dobrodružství. Achmed zavrtěl hlavou, sám pro sebe se usmál a pustil se do jídla.

Po krátkém pátrání našli cestu dolů. Byla chytře ukrytá v nejtemnější části okolních skal, ve výklenku, který se zdál neustále ponořený do stínu. Achmed mu při předchozí prohlídce nevěnoval pozornost.

Šel celou dobu jako první, zatímco se Rapsodie za ním soustřeďovala na to, aby neuklouzla na kamenech pokrytých slizem. Občas se otřásla; vlhký vzduch jí připomínal Kořen, a když tunel změnil směr a dovnitř přestalo proudit denní světlo, měla co dělat, aby se nerozběhla zpátky.

„Jak je to podle tebe hluboké?“

„Tři sta čtyři sta stop, uprostřed o dost víc. V nejvyšším bodě možná i tisíc.“

Šli ještě hodně dlouho. Ve chvíli, kdy Rapsodie usoudila, že víc už nesnese, se ocitli na okraji jeskyně, která se před nimi otvírala do zdánlivě nekonečné temnoty.

Byla shora osvětlena řadou malých otvorů v klenbě podobných tomu, který pohltil Rapsodiinu lopatku. Poskytovaly dostatek světla, aby na březích jezera, jež zaplňovalo střed, rostly bledé rostliny. Vzduch zde páchl ani ne tak zatuchlinou, jako spíše hnilobou, jako stojatá voda v bažině, přestože hladinu jezera čeřil slabý proud.

Na břehu stála měděná obdélníková konstrukce, zapečetěná voskem, se stěnami pokrytými složitými rytými vzory. Před ní, napůl pohřbeny v písku, ležely zbytky řady kovových válečků, kdysi spojených železnou kolejnicí. Čas a voda proměnily celou tuto soustavu v hromadu rzi.

Přední stěna měděné konstrukce se dala odklápět. Při opatrném průzkumu Achmed s Rapsodií zjistili, že je to úschovna pro člun, který zde dříve kotvil. O kousek dál stále ještě trčelo z písku zrezivělé kovové pachole, křehké a pokryté řasami.

Achmed vypáčil dvířka úschovny a našel tam člun s kovovými vesly, spočívající na hromadě rýže. Rapsodie si v prvním okamžiku spletla rýžová zrnka s housenkami a vyděšeně uskočila, když se jí sesypala k nohám. Achmed se pak královsky bavil jejími rozpaky a ještě několik minut se smál, zatímco vytahoval člun ze suchého doku, aby si jej mohl prohlédnout.

Byl vyroben ze dřeva pobitého tenkými měděnými pláty, které časem zezelenaly, ale dokázaly ochránit jeho celistvost. Nebyly v něm žádné díry, přestože dřevo na několika místech začínalo trouchnivět. Achmed proklepal dno a musel usoudit, že je člun schopný plavby, protože jej odtáhl ke břehu a spustil na vodu.

„Umíš plavat?“

„Ano,“ odpověděla Rapsodie. Podívala se přes jezero. V dálce na druhé straně cosi zahlédla, něco jako stavbu. „A ty?“

„Trochu. Dost, myslím; nezdá se, že je tu moc hluboko.“ Rapsodie si ho změřila pochybovačným pohledem. Ona odhadovala, že by jezero mohlo sahat až do hloubky sedmdesáti stop. „Troufneš si?“

„Jistě,“ odpověděla rozhorleně. „Já tady nejsem ten, kdo neví, jestli umí plavat. Jdeme.“

Nastoupila do člunu a Achmed ji s oběma vesly následoval. Vesla byla vyrobena z kovu, jaký ani jeden z nich nikdy dříve neviděl, překvapivě lehkého a beze stop rzi nebo zašlosti.

Pluli přes jezero, a zatímco Achmed vesloval, Rapsodie se s úžasem rozhlížela.

Kamenný strop se klenul výše, než kam ve světle, jež z něj proudilo, dohlédla, takže měla pocit, že se dívá na zataženou oblohu. Několik desítek stop od břehu bylo jezero čisté a průzračné, a tak snadno dohlédli až na dno, dokonce i uprostřed. Ve vodě plavaly ryby a hladinu lehce čeřil vánek.

Strop i suchou část dna jeskyně zdobily třpytivě lesklé krápníky. Tu a tam se od některého z nich odrazil náhodný sluneční paprsek, zableskl se na okolních zdech a vodě a zanechal po sobě světelnou stopu, která okamžik zářila v šeru a pak pohasla.

Jak se blížili k protějšímu břehu, objevil se před nimi vodopád. Řítil se ze skalní římsy, jež vybíhala ze stěny jeskyně v místě, kde přecházela v zaoblenou klenbu. Duněl, vzdutý jarními dešti, a Rapsodie okouzleně naslouchala hudbě, kterou vyluzoval při dopadu do jezera a jež se rozléhala celou jeskyní.

„To je nádherné místo,“ otočila se k Achmedovi. Ten jen povytáhl obočí, ale neřekl nic.

Už byli skoro u břehu, když se před nimi vynořila stavba, kterou viděli z druhého břehu. Byl to malý domek, starý několik set let, a stál nedaleko břehu na nevelkém ostrově. Byl tmavý a pokrytý světlejšími skvrnami tam, kde se kdysi pnul břečťan

nebo něco podobného. Vypadal zachovale, ale to se z člunu nedalo poznat s jistotou.

Rapsodie se vrtěla nedočkavostí, zatímco Achmed vedl člun ke starobylému úvazišti; měla co dělat, aby neskočila do vody a ke břehu se nepřebroдила. Všimla si, že Achmed očividně neměl příliš mnoho zkušeností s řízením člunů. Poprvé zažívala situaci, kdy Achmed nebyl mistrem v tom, co dělal, a dobře se přitom bavila. Achmed se nebavil.

„Co kdybys udělala něco užitečného – třeba přivázala lano,“ procedil skrz zuby. Rapsodie potlačila úsměv a poslechla. Vylezla z loďky a následovala ho na břeh.

52

Z místa, kde písčitý břeh přecházel v uschlý trávník, mohli pohodlně přehlédnout celý ostrov. Nedaleko domku naši pozůstatky květinových záhonů, nyní už dávno mrtvých, a téměř na opačné straně ostrova mramorový altán, na jehož sloupcích lpěla staletá špína. Byly však na něm vidět i známky požáru, černé nepravidelné skvrny, které se plazily po jedné stěně.

Od okamžiku, kdy vstoupili na ostrov, to oba cítili, žaluplný tepající hněv, jenž doslova sálal z tohoto místa. Nekřičelo z něj zlo, ale spíše vztek a nezměrná bolest. Rapsodie se otřásla a bezděčně se přesunula blíž k Achmedovi, ale ten vypadal, že ho tento pocit vůbec nezasáhl. Už viděl místa, na nichž se zrodila nenávist.

Rychle prozkoumali ostrov, ale věděli, že je to víceméně zbytečné; bylo jasné, že se tam nenachází žádná živá bytost. Achmed si pozorně prohlédl komín a jeho cihly, které stále držela pohromadě starodávná, drolící se malta. Kývl ke dveřím domku a Rapsodie ho následovala dovnitř.

Vznášel se tam pach staroby, zatuchliny a plesnivé tkaniny. Rapsodie vytasila meč, zvedla jej před sebe jako pochodeň a s očima jiskřícíma úžasem se rozhlédla.

Napravo od vstupních dveří se rozkládal salon, nalevo malé schodiště vedlo do patra. Achmed nechal Rapsodii s planoucím mečem jít napřed a sám si pečlivě prohlížel architekturu domu. Nalezl zde mnoho znaků charakteristických pro Ztracený ostrov, a to i na nábytku. Museli jej postavit Cymriané, ačkoliv to bylo jasné už od začátku – Bolgové sem určitě nikdy nevkořili. Otevřel vstupní dveře nejvíce, jak to šlo, a přidal k zatuchlému vzduchu uvnitř trochu vlhkosti zvenčí.

V salonu se nacházel krb, přiléhající k obvodové zdi, s krásně zdobenou římsou, pokrytou vrstvou prachu. Kdysi to byl patrně velmi útulný pokoj, z něhož se vcházelo do kuchyně, která zabírala celou zadní část domu.

Achmed se zájmem prozkoumal obrovský krb a špižírny. Jejich propracovanost byla na mnohem vyšší úrovni, než jak tomu bylo v současnosti, a dokonce i vyšší než v Canrifu. V krbu se nacházely rošty v různých výškách pro přípravu rozličných druhů jídel. Z jezera byl prokopán kanál, odkud se čerpala voda pro použití v domě i k ochlazování prostoru špižíren. Trubky vyrobené z mědi vedly stropem do horního patra.

Rapsodie obešla schodiště a ocitla se v jídelně, vybavené stále výborně zachovalým dubovým stolem a čtyřmi židlemi. Celá jedna stěna této místnosti byla prosklená; uprostřed se nacházely tabule čistého skla, které lemovaly menší tabulky vybroušené do podoby hranolů.

Tato strana domu byla obrácena k vodopádu a právě výhled byl zřejmě důvodem pro stavbu prosklené stěny. Byla to zároveň strana situovaná na západ a Rapsodie se dohadovala, že někde mezi stěnou jeskyně a klenbou musí dovnitř pronikat sluneční světlo, které bezpochyby přispívalo k pohodě večerního jídla, ještě zdůrazněné duhovými paprsky, jež do pokoje vrhaly

skleněné hranoly. Přála si zažít tento okamžik v celé jeho nádheře.

Prošla dveřmi zpátky do předsíně a našla tam Achmeda, který se zrovna chystal vystoupit po schodech. Opatrně ho následovala a cestou smetala ze stropu nad schodištěm pavučiny.

Nahoře zahrnul doleva a ona zůstala stát ve dveřích za ním. Nahlížela do malého prázdného pokoje, jehož jediným zajímavým rysem byl kuželovitý strop vytvářející věžičku, jíž si zvenku nevšimla. U zakřivené řady oken stála pohovka. Její potah už se dávno rozpadl, ale tabule v oknech zůstaly nedotčené. Rapsodie měla dojem, že tady bývala pracovna, ačkoliv zde nezůstal žádný nábytek, který by tuto domněnku potvrzoval.

Na druhé straně schodiště se nacházel větší pokoj, jehož účel byl hned zřejmý díky velké posteli, přistavené ke zdi sousedící se schodištěm. Čelo postele bylo vyřezáno z tmavého dřeva, a dokonce ani staletý nános prachu nedokázal zakrýt jeho krásu a dokonalé řemeslné zpracování.

U protější zdi se nacházel krb, který měl společný komín s krbem v salonu i podobnou římsu, třebaže menší. Okno s výhledem na jezero bylo zaneseno špínou a plísní. Prkna na podlaze už také trouchnivěla a Rapsodie na ně našlapovala opatrně a se strachem, že se propadne do přízemí.

Byly tam ještě dvoje další dveře, jedny vedly do prostoru nad schodištěm, druhé nad kuchyň. Za těmi prvními se nacházela velká cedrová skříň, v níž nenašli nic kromě mahagonové truhličky. Rapsodie ji otevřela a vytáhla šatičky z bílé krajky zdobené barevnou výšivkou, které by padly jen velmi malému dítěti. Opatrně je uložila do truhličky a zavřela skříň.

Achmed už otevřel druhé dveře a opíral se o rám. Přistoupila k němu a nahlédla do místnosti.

Byla to koupelna podobná těm z Kotle, s velkou vanou, jíž na kráse neubrala ani zašlost a špína let. Podlaha byla obložena mramorem a měděné trubky, které viděli v kuchyni, vedly i k záchodu a umyvadlu. U vany i umyvadla byla umístěna čerpadla

a vybledlá místa na dně obou předmětů prozrazovala, kam po celá léta kapala voda.

„Viděla jsi dost?“ Achmedův hlas prolomil staleté ticho a polekal Rapsodii tak, že nadskočila.

„Asi ano,“ odpověděla, ale cítila, že se jí nechce opustit tento okouzlující dům. Zdráhavě následovala Achmeda po schodišti, a když vyšli ven, vrhla přes rameno ještě jeden toužebný pohled, než zavřela dveře.

O malou zahradu kolem domu se zřejmě nikdo nestaral už dlouho předtím, než byla ponechána zkáze, usoudila Rapsodie. Skvrny na stěnách domu i na zemi prozrazovaly, že nejméně na dvou místech rostly popínavé růže bez podpěr a neprostříhané.

Zdálo se jí, že je to škoda; v duchu už viděla, jak by ono místo vypadalo plné květin, pečlivě udržované s ohledem na světelné podmínky a vlhké podzemní prostředí. Ale i když snila o nádherných zahradách, věděla, že tady stejně nic růst nemůže. Toto místo bylo zásadním způsobem narušené, vyvedené z přirozené rovnováhy, bylo v něm něco zlého, co by působilo proti jakémukoli růstu a rozkvětu, zdejší půdu prostupoval hněv.

Achmed se vydal k altánu, který byl postaven na druhém konci ostrova a bezpochyby úmyslně vybudován na malé vyvýšenině, ačkoliv už se nedalo zjistit, jakou strategií byl jeho stavitel veden.

Achmed jej obešel, prozkoumal základy a usoudil, že byl patrně vytesán přímo na místě, kde stál. Tato skutečnost ho uchvátila. Sochař musel být opravdový mistr s výjimečným citem pro kámen. Dokonce i necvičené oko dokázalo poznat, jak geniálně byl původní mramorový kvádr opracován, aby co nejlépe vynikla krása kamene. Byl dokonale vyhlazen a vyleštěn a kolem kopulovité střechy a šesti sloupků se vinuly nádherné ornamenty.

Rapsodie vystoupila po jednom ze dvou schodišť, která vedla do altánu. Uprostřed rotundy stály dvě polokruhové lavičky,

postavené k sobě do tvaru S. Byly vytesány z téhož kamene jako sám altán; Rapsodii napadlo, že možná tvořily jeho přímou součást.

Na vzdálenější straně altánu ležela na zemi potlučená a zprohýbaná ptačí klec s vylomenými dvířky a stojan, který stál u ní, musel být podstavcem. Oba kusy byly s pozoruhodným umem vytepany z kovu, který vypadal jako zlato.

Podstavec byl vyšší než sama Rapsodie a klec byla tak velká, že by se do ní vešlo malé dítě. Byla zčernalá špínou a sazemi z ohně, který altán bezpochyby zachvátil, ale jinak vypadala víceméně zchovalá. Rapsodie obdivovala nádheru řemeslné práce, která se tak podivně nehodila na místo obývané Bolgy. Vztáhla ruku a dotkla se dvířek.

V příštím okamžiku byla odmrštěna silou vidění, které ji přepadlo. Čas zpomalil do mučivého tempa a ona spatřila altán tak, jak vypadal před dávnou dobou, se sloupy bíle zářícími v temnotě zahrady.

Před ní stál muž, člověk s naprosto zřetelnými rysy, šedivým vousem a hustým tmavým obočím. Na sobě měl lněné roucho zdobené zlatem a jeho tvář byla zkřivena vztekem, jímž mu planuly i oči.

Pomalou, vteřinu po vteřině sledovala, jak se široce rozprahuje a vede divoký, zuřivý úder přímo do její tváře. Ucítila, jak se kolem ní třítí vzduch, a zaplavila ji omračující bolest. Sloupy altánu se kolem ní roztočily a ponořily se do tmy. A pak se vidění rozplynulo a ona s hlavou v ohybu Achmedovy paže vzhlížela k mramorovému stropu.

Když jí pomáhal vstát, uniklo jí slabé zasténání. Odvedl ji ke kamenné lavičce a posadil ji. Zůstala sedět a pokoušela se zastavit svět, který se kolem ní otáčel. Trvalo dost dlouho, než se jí to podařilo. Nakonec promluvila.

„Tak už vím, proč je tady kolem tolik hněvu.“

„Co jsi viděla?“

Promnula si spánky. „Měla jsem skvělou příležitost vidět Gwylliamu očima, které musely patřit Anwyn, ve chvíli, kdy ji udeřil. Pamatuješ, jak nám o tom Llauron vyprávěl?“

„Ano.“

„Tak já jsem to teď prožila. Musel jí tou ranou opravdu ublížit; ještě teď mi zvoní v uších.“

„Není divu, že se ho pokusila zničit.“

„Ale i tak mi její reakce připadá trochu přehnaná. Víš, já bych se taky rozzuřila do běla, ale nemyslím, že bych kvůli tomu hnala na smrt desetitisíce lidí. Asi bych mu jen otráвила kaši.“

„Podle toho, co jsem četl, První a Třetí flotila Cymrianů stejně jen čekaly na záminku, aby se do sebe mohly pustit. Příslušníci Třetí vlny byli přesvědčeni, že oni podstoupili největší oběti, zůstali na Ostrově až do poslední chvíle a střežili týl, zatímco ostatní rychle utekli. Po přistání měli potíže, museli si probíjet cestu nepřátelským územím, zatímco První flotilu čekalo vřelé přijetí a spokojený život v lesích. Samozřejmě, psali to ze svého úhlu pohledu. Já bych řekl, že ten Gwylliamův a Anwynin cvičný zápas byl jen jiskrou, která dopadla na dobře vysušený troud.“

Rapsodie vstala a rozhlédla se. „Zde tedy začala válka. Přímou na tomto ostrově, v tomto altánu. Není divu, že tady straší.“

Achmed se uchechl; byl to zvláštní zvuk, který přiměl Rapsodii, aby se mu podívala do tváře. „Ty se taky bojíš duchů, Rapsodie?“

„Rozhodně ne,“ odpověděla uraženě. „Vsadím se, že kdybych se s nějakým setkala, polekal by se spíš on mne.“

„Však by taky měl proč,“ usklíbl se firbolgský král uštěpačně. „Je na tebe skutečně hrůza pohledět.“

Rapsodie se významně usmála a vytáhla flétnu. Znovu se posadila na lavičku, zavřela oči a zaposlouchala se do ševlení větru nad vodou.

Ponořila se do zvuků a vibrací jeskyně, hledajíc disharmonické tóny, a našla je skoro okamžitě. Zvedla flétnu k

ústům a zahrála líbezný tón. Okamžitě naplnil vzduch a zesílený vylétl z altánu, odrazil se do stěn jeskyně, vznesl se až k vysoké klenbě a zůstal viset ve vzduchu, dokud se o chvíli později nerozplynul v tichu. Rapsodie se vzrušeně otočila k Achmedovi.

„Už mi to všechno dává smysl!“ vykřikla a vyskočila z lavičky. „Nemohli jsme tak dlouho najít toto místo, protože je přirozeně skryto za vrstvami vibrací – mísa tvořená skalní stěnou, na jejímž dně leží louka, kolem sviští vítr a v podzemí hučí vodopád, z něhož se zvedá mlha, která zahaluje jeskyni.

A altán je něco jako hlásná trouba. Díky tomu, kde a z čeho je postaven, zesiluje zvuky; je jako přirozené pódium, pokud chceš, aby to, co říkáš, bylo slyšet všude. A tak je nenávidíš, jíž je toto místo prosáklé, vysílána skrz všechny ty vrstvy do okolí, děsí Firbolgy a ubližuje zemi.“

Achmed přikývl, ale neřekl nic. Byl to také důvod, proč se mu tohle místo od začátku nelíbilo. Vždycky, když se pokoušel sledovat cestu vibrací, byla voda jeho nepřítel. Jediné místo, kam se před ním ve starém světě mohl kdokoli schovat, bylo na moři, v něm nebo v jeho bezprostřední blízkosti.

„A teď, když je tvoje záhada vyřešena, se můžeme vrátit.“

„Počkej; musím vyzkoušet ještě něco.“ Rapsodie nevěnovala pozornost ošklivému pohledu, kterým po ní šlehl, a začala znovu hrát na flétnu. Soustředila se na bolestné tóny, žalozpěv, jehož byla jeskyně plná, a ke každému smutnému tónu přidala jeden veselý, splétajíc melodii pokoje a usmíření. Účinek nebyl trvalý, ale když skončila, cítila mírné zlepšení.

„Mohla bych si nechat tohle místo pro sebe? Prosím.“ Nebrala na vědomí jeho užaslý výraz a naléhala dál. „Mohu ten dům opravit; potřebuje jen trochu tesařiny a pořádný úklid. A mohu pracovat na písni tohoto místa, znovu je uzdravit, vypudit odsud zlé vzpomínky, které tu Gwylliam a Anwyn zanechali. Mohlo by to být moje, no, moje –“

„Tvoje vévodství?“

„Moje co?“

„Tvoje vévodství. Grunthor ti pořád říká vévodkyně a milostivá; tak proč bych ji z tebe neudělal? Blahopřeju. Stáváš se první firbolgskou šlechticnou.“

Rapsodie si nevšímalá jeho jízlivosti. „Tak dobře. Když už působím jako tvoje vyslankyně, mohu k tomu mít i odpovídající titul.“ Zasmála se Achmedovu úšklebku. „Budiž tedy. Nikdy jsem neměla místo, které by patřilo jen mně samotné; vždycky je vlastnil někdo jiný.“

„Udělují ti je navždy pod podmínkou, že se okamžitě vydáme na zpáteční cestu.“

„Dohodnuto.“ Potřásli si rukama a Rapsodie se rozběhla k lodi.

„Jak si to své vévodství pojmenuješ?“ zeptal se Achmed, když vesloval přes jezero zpátky. Její vzrušení stále trvalo; pluli teď rychleji než cestou tam.

„Právě o tom přemýšlím,“ odpověděla s jiskřicím pohledem. „Mělo by to být nějaké jméno ze starého světa, nějaké mocné a vznešené, aby mu propůjčilo něco ze svých vlastností. To je vhodné, ne?“

Povzdechl si. „Jak chceš. Je to tvoje vévodství. Mimoходом, dlužíš mi daně z veškerého zboží, které tady vyrobíš.“

Věděla, že žertuje, ale vážně přikývla. „Samozřejmě. Ale myslím, že si je budeš muset vzít na protiúčet. Nemám v úmyslu prodávat, je lepší prostě obdarovat toho, koho miluješ.“

Achmedovo obočí vystřelilo až k vlasům. „Cože? Myslel jsem, že ses rozhodla pro celibát.“

Rapsodie ho probodla pohledem. „Tak jsem to nemyslela. Měla jsem na mysli koření, bylinky, možná květiny. Ty ale umíš být pěkné prase, víš to?“

„Byl to jen žert.“

„Já vím. Vždycky je to jen žert.“ Zadívala se do dálky na mizející vodopád, s jehož stále tišší hudbou klesala i její nálada.

Achmed si ji změřil ostrým pohledem. „Omlouvám se.“ Přezíravě mávla rukou. „Rapsodie, co se děje?“

Nepodívala se na něho; pohled stále upírala na ostrov, rozplývající se v mlze jeskyně. „Nevím. Asi je to žárlivost. Není to přesné vyjádření, ale nemohu najít vhodnější slovo.“

„Ty žárlíš?“ zamařil se Achmed. „Na koho?“

Nakonec se k němu zelené oči přece jen obrátily, ale jiskra v nich vyhasla. „Dobře, nežárlím, jsem ztracená. Ty nemáš čeho litovat, aby ses kvůli tomu trápil za bezesných nocí, neztratil jsi ve starém světě nikoho, pro koho bys truchlil. Máš tady svůj smysl života, místo, které tě potřebuje, lidi, kteří tě potřebují; příležitost udělat něco dobrého v historickém měřítku. Máš nový život.“

Polkl; tento způsob uvažování mu nebyl vlastní. „Ty jsi přece částí onoho života. Máš čím přispět k dosažení našeho cíle; je to i tvoje příležitost.“

Zavrtěla hlavou. „Snaž se mne pochopit správně, prosím. Chci ti pomoci, chci pomoci Bolgům, obzvlášť dětem. Ale není to smyslem mého života.“

„A co tedy?“

Rapsodie si smutně povzdechla. „Kdybych to věděla, necítila bych se ztracená.“ Vzala mu vesla z rukou a začala veslovat.

„Víš, matka mne vždycky plísnila, že nechávám otevřené dveře. Bydleli jsme v otevřené krajině a vítr na takové pláni umí být dost ostrý. Pořád ji slyším – ‚Zavři ty dveře, prosím.‘ Nikdy jsem se to nenaučila. A to je ta ironie; moje minulost je chodba plná dveří, které jsem nechala otevřené a nikdy jsem je neměla v úmyslu zavřít. Až teď; dům je pryč, odváty větrem.“

Myslím, že jsem se nikdy nesmířila s tím, co jsem ztratila. Nevím proč; snažím se, ale pořád se to ke mně vrací, noc za nocí, dokonce i po tak dlouhé době. Takže teď musím přijmout svoji ztrátu a zjistit, co bych měla dělat dál.

Potřebuji věci, které máš ty – domov, cíl, příležitost něco dobrého udělat. A mít někoho, kdo potřebuje mne – ať už je to

Jo, moje vnoučata, Bolgové, do určité malé míry, a dokonce možná i ty a Grunthor. To, že budu mít toto místo, svoje vlastní vévodství, je možná začátkem cesty k dosažení všech těchto věcí.“

Achmed vydechl. Do očí se jí vrátila trocha světla a zaplašila smutek, který proti své vůli cítil. *Co je to za zvláštní sílu, kterou jí ten oheň dal?* podivil se v duchu. Začala působit dokonce i na něho.

„Tak jak se to tvoje nové sídlo bude jmenovat?“ zeptal se.

Vzpomněla si na hrad serenského krále, vypínající se na skále nad rozbouřeným mořem.

„Myslím, že jej nazvu Elysian,“ řekla. Bylo to místo, které nikdy na vlastní oči neviděla.

O tři týdny později bylo po Bolgských zemích rozhlášeno, že nový král navštíví demony v Kraldurge, aby jim předložil oběti. Obrovský vůz byl naplněn dary zlým bohům, pečlivě přikrytými plachtou, aby obětiny nebyly vystaveny slídivým zrakům Bolgů, ačkoliv se nakonec žádný z nich neukázal, aby popřál králi šťastnou cestu. Dary byly nakoupeny v Bethe Corbairu a Sorboldu podle seznamu, který vypracovala Pěvkyně, známá po celém Ylorku jako králova První žena.

Rapsodie nakonec uznala nezbytnost tohoto označení, přestože ji nepřestávalo zároveň bavit i dráždit. *Cokoliv, jen když to přispěje k našemu bezpečí,* říkala své mladší sestře, jež se sama pyšnila titulem králova Druhá žena. Bolgové obtěžovali jen ženy náležející vůdcům, které chtěli vyzvat na souboj, a to pro tuto chvíli znamenalo, že k nim dvěma se žádný ani nepřiblíží. Neřekla Jo o Elysianu; chtěla ji překvapit, až bude dům opraven.

Obrovský Vůz obětí vyrazil do noci směrem k Vnitřním Zubům, kde jej pohltila temnota. Král se svým hlavním seržantem dorazili zpátky do Kotle následujícího dne, poněkud unavení ze setkání s demony, ale jinak bez viditelné újmy.

Démoni uznali královu vládu, oznámil seržant. Nebudou už požírat jeho poddané pod podmínkou, že se Bolgové budou i nadále vyhýbat jejich území. Kdyby však Bolgové porušili dohodu, hrůzy starých příběhů budou ničím v porovnání s osudem, jaký by na vetřelce čekal. Achmed se usmál, když vycítil, jak na konci Grunthorovy řeči proběhlo shromážděním hromadné zachvění.

Rapsodie zůstala v Elysianu, aby se mohla dosytosti potěšit novým zařízením svého domu. Byla uchválena nábytkem, látkami na závěsy a příkrývky a dalšími věcmi, jež jí Achmed s Grunthorem přivezli, a vyjádřila jim své díky večeří, kterou připravila ze zásob, právě vyložených do čerstvě vydrhnuté kuchyně.

Seděli v jídelně, vychutnávali si krásu západu slunce a hranolové sklo jim ozařovalo tváře duhovými pablesky. Rapsodie se usmívala; píseň útěchy začínala působit, nově zasazené rostlinky se ujímaly a ona měla místo, o které se mohla dělit s přáteli.

Doprovodila je k vodě a mávala jim, když nastupovali do jednoho z jejích dvou nových člunů. Dívala se, dokud jí nezmizeli z dohledu, a pak se obrátila k domu, z jehož komína spokojeně stoupal kouř a z oken do temnoty jeskyně zářilo teplé světlo.

Vešla dovnitř a tiše zavřela dveře.

53

Rosentharn, dvorní maršálek Bethany, si odkašlal a nervózně zaklepal na dveře.

Po době, která mu připadala jako věčnost, se ozval hlas lorda regenta Rolandu.

„Co je? Kdo je tam?“

„Rosentharn, můj pane.“

„Co chceš? Jestli jde o další z těch zatracených hraničních šarvátek, nechci o nich nic vědět, dokud někdo nezaútočí na můj palác.“

Rosentharn si prstem uvolnil límec. „Nic takového, pane. Přišel jsem právě od severní brány, kam dorazila zpráva, že paní Madeleine Canderre je na cestě do Bethany.“

Dveře se pootevřely a ve škvíře se objevila divoce rozčuchaná hlava lorda regenta. „Kdy?“

„Bude tady někdy po rozbřesku, můj pane.“

Tristan Správce si prohrábl rozježené vlasy. „Ehm, ano. Děkuji ti, Rosentharne.“

„Rádo se stalo, můj pane.“ Rosentharn počkal, až se dveře zavřou, a teprve pak se široce usmál. Otočil se na patě a vrátil se na své místo.

„*Smilstvo!*“

Z druhé strany místnosti se ozval hrdelní smích.

„Jak si přeješ, můj pane, od toho jsem tady.“

Tristan se usmál a utáhl si pásek na županu.

„Promiň, Pru; jede sem moje snoubenka.“

Prudence se zasmála. „Tak pojď rychle sem ke mně a možná bude Madeleine moci učinit stejné prohlášení.“

„Jsi tak nemravná. A to je jedna z věcí, které se mi na tobě nejvíc líbí.“

Tristan se otočil k mahagonovému likérníku, nalil z křišťálové karafy dvě sklenice portského, odnesl je k posteli a jednu podal Prudence. Druhou zvedl k ústům a dovolil svým očím bloudit po jejím těle. Okraj sklenice zakryl smutný výraz, který v nich vyvolalo to, co viděl.

Pokaždé, když se na ni podíval, připadalo mu stále těžší uvěřit, že se oba narodili téhož dne, jen s odstupem několika minut. Navzdory rozdílu ve společenském postavení tvořili jako

děti nerozlučnou dvojici a společně překonávali všechna nesnadná období růstu a dospívání, skoro jako by byli jednou duší ve dvou tělech. Ale zatímco jeho pevného svalnatého těla se čas ještě nedotkl, na Prudence se už začínaly projevovat příznaky stárnutí, nevyhnutelného u těch, kdo se nenarodili jako potomci Cymrianů.

Bylo to něco, o čem vždycky věděl, ale čemu až do nedávné doby nevěnoval pozornost. Možná ho myšlenka na blížící se manželství donutila spočítat a zvážit léta, která uplynula, aniž na něm zanechala stopy. Možná to byla skutečnost, že když se ocitl o samotě ztracen ve svých úvahách, nebyl si jist, jestli mu všechnen ten čas jen naprázdno neprotekl mezi prsty.

V každém případě ho to přimělo podívat se na ni novými očima, očima, které nyní viděly povadlost kdysi svěží pokožky, pavučinové vrásky kolem očí a koutků úst, skvrny na rukou, kdysi hladkých a bílých jako alabastr. Polkl a ucítil žár, jenž se rozlil jeho útroby.

Prudence si vytáhla z vlasů hřeben, potřásla hlavou a v dlouhých plavých kadeřích se zachytilo světlo ohně z krbu. Třepotavé stíny ukryly všechny náznaky šedin, o nichž se předtím Tristan mohl domnívat, že je zahlédl. Chápavě se na něho usmála a přitáhla si přikrývku až k podpaždí.

„Na co myslíš, Tristane?“

Lord regent odložil prázdný pohár na noční stolek a vzal si od ní ten, který jí před chvílí podal. Sedl si k ní na postel a klouzal dlaní po hedvábné přikrývce a výš, až se prsty zastavily u jejího hrdla.

„Myslím na to, že ji nenávidím, Pru.“

Prudence se opřela o polštáře a její úsměv se rozplynul ve vážném výrazu. „Já vím; vím, že ji nenávidíš. Pořád nechápu, že sis vybral právě Madeleine. Vždycky jsem si myslela, že požádáš o ruku tu milou dívku z Yarimu – jak se jmenovala?“

„Lydia.“

„Ano, to je ona. Byla tak hezká a takovým nenápadným způsobem okouzlující. Její otec byl zámožný vlastník pozemků. Co se s ní stalo?“

„Provádala se za Stepheny; zahynula před několika lety při lirinském nájezdu.“

„Ach, ano, už si vzpomínám.“ Prudence vztáhla ruku a něžně ho pohladila po tváři; hrubé vousy ji jemně zaškrábaly na prstech.

Tristan zachytil její pohled a stále se jí díval do očí, zatímco z ní stahoval příkrývku. Bylo v nich pochopení, hloubka, jakou si vůbec nedokázal představit, ale když se do ní vnořil, teple ho obklopila a pohltila jako horký pramen, v němž se jednou před mnoha lety milovali. Jejich vzájemná upřímnost byla jedinou čistou věcí v celém jeho životě. Prudence obrátila hlavu k ohni a zavřela oči.

Tristan setřel z křišťálové sklenice kapku portského a jemně jí ji vtukal do bradavky. Cítil, jak se v ní probouzí vzrušení; prudce se pod jeho dotekem nadechla stejně jako tehdy dávno v mládí, když ho zbavila panictví. I jeho vlastní vzrušení, které se mu až do této chvíle nepodařilo roznítit, se začalo probouzet.

Pokožka na nadrech jí znatelně povadla od doby, kdy se jich poprvé takto dotkl. Zavřel oči a představil si je, jak je viděl tehdy, pevná, rozpálená do tmavě růžova pod jeho roztřesenou rukou. A teď byla rozměklá, uvolněná, pokrytá podobnými skvrnami, jaké hyzdily i ruce. Tristan se sklonil a slízl kapku portského. Snažil se přitom, aby si Prudence nevšimla bolestného výrazu, o němž věděl, že se mu objevil ve tváři. Popadl příkrývku a hodil ji na podlahu.

Prudence, která před ním nyní ležela úplně nahá, zvedla koleno a začala mu rozvazovat pásek županu. Pak mu rukama vklouzla do klína a začala jej jemně laskat.

„Proč mi neřekneš, co tě skutečně trápí, Tristane?“

Rty opustily ňadro a začaly se sunout k břichu.

„Proč si myslíš, že mne něco trápí?“

Pevně ho odstrčila, posadila se, opřela se o čelo postele a přitiskla si k hrudi polštář. V očích jí blýskala zlost.

„Byla jsem kurtizánou tvého otce, Tristane; ale vždycky jsem si myslela, že jsem tvou přítelkyní.“

Její prudká reakce ho překvapila a zničila i tu trochu vzrušení, kterou cítil. „Jistěže jsi.“

„Tak si se mnou přestaň hrát na schovávanou. Jsem už stará na takové nesmysly. Poznám, kdy se ti něco honí hlavou – znám tvoje nálady lépe než ty sám. Obvykle mi všechno řekneš. Proč se dneska tváříš, že se nic neděje? To není příliš povzbudivé.“

Tristan si povzdechl; dostala ho. Nebyl to jen smutek, s čím bojoval při pohledu na stopy, jež zanechal nespravedlivý čas na jejím těle, nebo bolestný pocit, že žena, kterou miloval a s níž pravidelně spal, začíná vypadat spíše jako jeho matka. A nebyla to ani děsivá připomínka toho, k čemu její stárí nakonec povede, ztráty, na niž nechtěl ani pomyslet.

Bojoval se vzpomínkou na Rapsodii.

Nedokázal ji vypudit z mysli od okamžiku, kdy vyšla z paláce. A co víc, myšlenka na to, že se z vlastní vůle stala poddanou bolgského vojevůdce, mu rozpalovala kůži a přiváděla ho k šílenství. Představa, že ji ve svých prackách svírá nějaký polozvířecí parchant, byla téměř stejně zneklidňující jako síla jeho vlastní reakce na onu zvláštní ženu; po těch několika chvílích, které strávil v její přítomnosti, by si neměl ani pamatovat, jak se jmenuje.

Podíval se na Prudence a usmál se, když viděl, jak se na něho dívá.

„Dobře,“ řekl. „Povím ti to, pokud nic z toho, co ti řeknu, nenaruší naše milování. Madeleine tu bude každou chvíli a já tě chci mít tolikrát, kolikrát do té doby budu moci.“

Prudence se šťastně usmála a její ruce zamířily zpět k jeho klínu. „Jak si přeješ, Výsosti.“

Tristan vzhlédl ke stropu a počkal, až ho ty jemné ruce a vlastní tajné myšlenky přivedou k předchozímu vzrušení. Stalo se to rychle.

„Znáš tu zemi, kde kdysi vládli Cymriané, Canrif?“

„Mlhavě,“ odpověděla Prudence, aniž přerušila usilovnou práci rukou. „Někde v horách na východě?“

„Ano, tam. Posledních čtyři sta let tam žijí Firbolgové.“

Prudence ho pustila, spokojena s výsledkem svého úsilí, a přejela mu dlaní k hrudi. Pak vsunula obě ruce do županu a začala mu hladit záda a ramena.

„Kdo jsou Firbolgové?“

Tristan se uchechtl. „Ne kdo, ale co. Jsou to zrůdy, zvířata vzdáleně připomínající lidi, která požírají krysy a sebe navzájem. A také lidi, když se jim nějaké podaří chytit.“

Prudence se otřásla přehnanou hrůzou a stáhla z Tristana župan. Plameny z krbu ozářily jeho hrud' a její pobavený úsměv se rozplynul do vážnějšího výrazu, když se stíny zatřepotaly na svalnatých pažích a ramenou. Vypadal úplně stejně jako první noci, kdy k ní přišel.

„To zní odporně.“

„Oni jsou odporní, věř mi. Každý rok s nimi mám co do činění; vojsko podniká tažení a pobíjí všechny, které najde, jak pustoší okolí Bethe Corbairu. Bliží se čas, kdy to uděláme i letos.“

Prudence zvedla nohy, opřela mu je o hrud' a jemně ho srazila z postele na zem.

„Ale když to děláš pravidelně už nejméně deset let –“

„Už skoro dvacet. A předtím se o tuto záležitost staral můj otec.“

„– dobře, tak dvacet; když už to děláš tak dlouho, proč se kvůli tomu trápíš právě teď?“

Tristan se zvedl na kolena, uchopil ji za stehna a rozesmátou si ji po zádech přitáhl k okraji postele. Roztáhl jí nohy a naklonil

se nad ni. Rukama jí sevřel boky, kypřejší, než jak si je pamatoval z minulých dob.

„Mají nového vojevůdce, zřejmě, ačkoli nemám tušení, co to ve skutečnosti může znamenat. Před nějakou dobou sem poslal vyslankyni, která přišla a velice hrubým a troufalým způsobem mi oznámila, že musíme okamžitě skoncovat se staletou tradicí Jarního úklidu.“

„To je to každoroční tažení na bandity v okolí Bethe Corbairu?“

„Ano.“ Tristan jí přejel rukama po břiše až k řadřům. Zavřel oči a představil si je menší, pevnější, dokonalejšího tvaru nad štíhlým pasem a se zlatým medailonkem mezi nimi. Tento obraz zesílil jeho vzrušení; nalehl přes okraj postele na Prudence, vzal do dlaní měkká řadřa a začal je laskat.

Prudence se vzepjala proti jeho rukám a přejela mu chodidly zezadu po lýtkách a stehnech. „A proč je to pro ně takový problém? Když se chtějí tvým vojákům vyhnout, ať přestanou útočit na Bethe Corbair, a všechno bude v pořádku, ne?“

„Správně.“

„Rekl jsi to té jejich vyslankyni?“

„Ano – no, vlastně jsem ji poslal zpátky k jejímu pánovi se strohým odmítnutím jeho požadavků.“ Tristanovi se začaly potit ruce, jakmile si vzpomněl na Rapsodiinu tvář, zářící prameny zlatých vlasů, hebkou růžovou pleť, smaragdové oči, blýskající se ještě temnější zelení, když mu naslouchala.

Prudence ho vzala za ruku a přesunula si ji do klína. „Tak proč jsi tak rozčilený, Tristane?“

Rapsodiiny nohy byly neuvěřitelně krásné, i když je cudně ukryvala ve vlněných kamaších. Vzpomněl si, jak si přehodila jednu přes druhou, a zrychlil se mu dech. Ucítil, jak mu hoří tvář a jak se jeho ruka mezi Prudencinými nohama chvěje, a okamžitě ho zaplavil pocit viny, že si místo své milenky představuje jinou ženu.

„Protože tomu jejich vojevůdci nevěřím. Já – myslím si, že bude chtít letos zaútočit, když – když jsou Bolgové – údajně sjednocení.“

Prudence se posadila, přitiskla svou hrud' lesklou potem k jeho a ovinula mu paže kolem trupu. Pohybovala se s jistotou; věděla, co se mu líbí. Po dlouhých letech společného milování dospěli k takové shodě, že jejich milostný akt probíhal téměř samočinně. A dnes to bylo z nějakého důvodu jiné, nervóznější, napjatější, jako by pod povrchem bublaly temnější vášně.

Tristanovy ruce zabloudily k Prudenciným vlasům, jichž se během milování dotýkal jen zřídka. Vnořil prsty do kadeří, pročísl je až ke konečkům a pak si je ovinul kolem dlaní.

Jako tekuté sluneční světlo, říkal si v duchu. Svázané prostou stuhou, obyčejnou černou sametkou. Jen vztek, který v něm vyvolala její slova, mu zabránil skočit přes stůl, strhnout stuhu z Rapsodiiných vlasů a vzít ten zlatý příval do dlaní.

„A co s tím budeš dělat, Tristane?“

Lord regent Rolandu už to nemohl vydržet. Uchopil Prudence za boky, přitáhl si ji na sebe a zasténal, když ho objala nohama kolem pasu. V horku, jež ho obklopilo, cítil oheň, který viděl v Rapsodiiných očích, její vnitřní žár, jak si jej představoval ve svých nejžhavějších snech.

„Pobiju je,“ zasípal. „Pošlu – všechny vojáky, které – budu moci postrádat – a – zničím toho parchanta – a všechny ty – netvory do – posledního.“ Políbil ji na ústa, vášnivě a tak divoce, až se skoro zalkla.

Zatímco do ní zoufale, zběsile pronikal, odtrhly se Prudenciny rty od jeho a přesunuly se mu k uchu. Prohrábla rukama Tristanovy lesklé vlasy, propocené námahou a vztekem, a přitiskla se k němu, jako by na tom závisel její život.

„Tristane?“ zašeptala.

Sotva se mu podařilo promluvit. „Aaa-no?“

„Jak se ta žena jmenuje?“

„Pru –“ hekl.

„Její jméno, Tristane.“

„Rapsodie,“ zasténal a oheň v jeho nitru vybuchl. „Rapsodie,“ zašeptal znovu, když. vyšlehl ohnivý blesk a sežehl ho. Padl na Prudence, vyčerpaný a zahanbený.

Ležel tak, dokud se nevzpamatoval, dokud pod sebou neucítil chlad jejího těla. Jakmile si uvědomil, že už se nemůže vyhýbat pohledu do tváře své přítelkyně, nadzvedl se nad ní a podíval se jí do obličeje.

Výraz v její tváři vůbec nebyl takový, jakého se obával. Tam, kde čekal odmítnutí, rozmrzelost a ukřivděnost, viděl jen klidné pochopení.

„Omlouvám se, Pru,“ řekl tiše, celý zrudlý.

Prudence ho políbila na čelist a vyklouzla zpod něho. „Není třeba, můj drahý.“ Sebrala ze země jeho župan a zahalila se do něj.

„Ty se nezlobíš?“

„A proč bych měla?“

Tristan si prohrábl vlhké vlasy. „Jak jsi to věděla?“

Prudence přešla k přehnaně vysokému oknu za pohovkou, odhrnula závěs a vyhlédla do hvězdnaté noci. Po dlouhé chvíli se obrátila k Tristanovi a vážně se na něho podívala.

„Znám tě celý svůj život, Tristane. Byla jsem to já, jestli se pamatuješ, nezbedné dítě kuchyňské pomocnice, s kým ses schovával před otcem ve špižárně. Mám tvoji ruku pod sukní už skoro čtyřicet let; dokážu poznat, kdy jsem to já, koho objímáš, a kdy se tvoje myšlenky toulají někde jinde.

Vím, že mne miluješ, a ty víš, že já tě také miluji; a vždycky budu. Nemusíš po mně toužit, Tristane; to, že mne miluješ, je víc než dost. Vlastně těch posledních pár případů, kdy jsi se mnou spal jen ze soucitu –“

„To jsem nikdy neudělal, *nikdy*,“ přerušil ji hněvivě.

„Dobře; lži sám sobě, když musíš, ale já nebudu. Prostě vím, že jsi myslel na někoho jiného a že do toho byl zapojen ještě jeden tvůj tělesný orgán. Jsi mnohem vzrušenější, když spíš, než

jsi byl posledních deset let při milování. Těší mne jen, že to není Madeleine, o kom sníš; už jsem si začínala myslet, že ses zbláznil. Je to strašlivá slepice, mimochodem.“ Prudence se usmála a Tristan se proti své vůli usmál zároveň s ní.

Přešla k toaletnímu stolku, shodila župan a oblékla si své šaty, které tam ležely na stoličce. Zběžně se učesala, otočila se a zatvářila se velmi vážně.

„Jestli nechceš slyšet nic z toho, co jsem ti dneska řekla, Tristane, poslechni si aspoň tohle: ať už po té ženě toužíš jakkoliv silně, ať v tobě vzbuzuje jakoukoli vášně, neztrácej hlavu ani ruku, v níž držíš žezlo. Cítím, že za tím stupňováním násilí, které máš v plánu, je tvůj chtíč nebo vztek nebo něco, co má původ mezi tvýma nohama, ale nemá to nic společného s mozkiem. Vyvaruj se toho, Tristane. Války rozpoutané kvůli ženám vedou vždycky k neštěstí.“

Tristan protáhl obličej. „Ohromuje mne, že mi něco takového říkáš,“ prohlásil ublíženým tónem. „Všechny mé rozkazy, které vydávám rolandskému vojsku, jsou vedeny jen starostí o bezpečí provincií a našich poddaných. Nemohu uvěřit, že si myslíš, že bych mohl vést válku jen proto, abych zapůsobil na ženu.“

„Ne? Možná je to tedy odplata jejímu pánovi za to, že zvítězil, že si vybrala jeho namísto tebe. A i kdyby důvodem nebylo nic z toho, kdyby v tom hrála roli jen tvoje zraněná pýcha, nepodléhej tomu.“

Tristan se rozzlobeně odvrátil. Bylo dost bolestné slyšet ji, jak říká takové ponižující věci, a ještě horší bylo vědět, že má možná pravdu.

„Prudence?“

Když se otočil, byla už pryč.

Stejně jako každý předchozí rok přinesl konec zimy do Bolgských zemí strach, ale tentokrát jen nakrátko. První jarní obleva byla časem Losu, jehož prostřednictvím byli vybírání nejpostradatelnější členové klanů, aby se stali obětmi ve falešných vesničkách, které byly spěšně postaveny v podhůří Zubů.

Tato každoroční krvavá daň krutým Roland'anům patrně více než cokoli jiného přesvědčila Achmeda o rozumových schopnostech Bolgů, když zpočátku posuzoval úroveň jejich rozvoje. Dost působivé bylo už to, že tento prohnaný, třebaže strašlivý plán mohl být uskutečňován po staletí, aniž jej útočníci odhalili, ale i když uvažoval o jeho dopadu, o poměru zisků a ztrát, dospěl k nepochybnému závěru, že Bolgové jsou silou, s níž je nutno počítat. Potěšilo ho dokonce i úplatkářství, které v rámci tohoto systému kvetlo.

Prvního dne po oblevě byli všichni svoláni do kaňonu za Zuby. Bolgové se chovali nezvykle tiše, zatímco čekali, až se Achmed objeví v ústí tunelu nad nimi, aby je oslovil; silní a vlivní bývali z Losu vyloučení a to, že se sem měli dostavit všichni bez ohledu na vybojované postavení na společenském žebříčku, je mátko a uráželo ty mocnější mezi nimi. Jakmile však Achmed promluvil, jejich postoj se rychle změnil.

Los byl zrušen, řekl jim; už nebudou jako ovce na jatka posílání pod meče rolandských řezníků. Tento rok bude Jarní úklid probíhat úplně jinak a všichni jsou zváni, aby se jej zúčastnili. Poté, co jim vyložil svůj plán, nenašel se mezi nimi jediný, kdo by chtěl zůstat stranou.

Tristan Správce z okna své pracovny sledoval, jak se na nádvoří řadí jednotky vojáků. Obvykle se rekruti a poddůstojníci určení k Jarnímu úklidu scházeli u stájí; jeho dvorní maršálek

nikdy neposílal víc než tři, čtyři stovky mužů. Ale poté, co on sám nařídil, že letos se tažení zúčastní všichni, které bude možné uvolnit, zjistilo se, že se na původní místo nevejdou, a tak postávali na nádvoří paláce a strašlivě hlučeli. Byly jich skoro dva tisíce.

Stephen Navarne pozoroval dav pod okny s nepříjemnými pocity. Snažil se přesvědčit bratrance o nemoudrosti jeho rozhodnutí, ale obořil se na něho nejen Tristan, nýbrž i Quentin Baldasarre, regent Bethe Corbairu. Ihrman Karsric, vévoda z Yarimu, si svůj názor nechal pro sebe.

Ozvalo se zaklepání na dveře pracovny a vzápětí vstoupil dvorní maršálek Rosentharn.

„Můj pane?“

„Ano?“ Lord regent Rolandu na něho upřel překvapený pohled; voják obvykle zůstával u jednotek, dokud se muži nevrátili, a do paláce přicházel jen tehdy, když měl předat nějakou důležitou zprávu, což se stávalo dost zřídka.

„Kdybys byl tak laskav, mohl bys pronést k vojákům řeč, pane? Panuje obecné přesvědčení, že tohle je podřadný úkol, a morálka je na dost nízké úrovni; na tak nízké, že začínám pochybovat o úspěchu výpravy.“

„Skutečně? A pročpak to?“

Dvorní maršálek si odkašlal. „Víš, pane, úklidové práce v Bolgských zemích bývají obvykle úkolem pro nováčky nebo muže ve výkonu trestu, a tak se ti ostatní ptají, jestli jim také byly uloženy za trest, a pokud ano, za jaký?“

„Pokud nebyli potrestáni, tak by měli být,“ řekl vévoda z Bethe Corbairu. „Moji vojáci se nikdy neptají, proč dostali takový nebo onaký rozkaz.“

„Drž hubu, Quintine,“ utrl se Tristan. „Budu ti vděčný, když si svoje žvásty necháš pro sebe. Ty jsi ještě do boje neposlal ani jednoho svého muže, což je dost zvláštní přístup vzhledem k tomu, že ty nestvůry útočí na hranice tvých zemí. Pro mne je to svízelná záležitost, protože to je odsud do Bolgských zemí sedm

dnů jízdy. Opravdu už uvažuji o tom, že ti zvýším dané, abych pokryl náklady na tyto výpravy, které kvůli tobě pořádáme už půl století.“

„Naše daně plynou na udržování tvého vojska už nyní,“ vmísil se do hovoru vévoda z Yarimu. „Jestli ti to nestačí, měli bychom zvážit, zda je vůbec nutné pokračovat v jeho podpoře. Moje jednotky se toho úkolu mohou ujmout samy, pokud se ukáže, že je to nezbytné.“

„Možná bychom se měli zaměřit právě na otázku nezbytnosti celého toho tažení,“ řekl Stephen Navarne. „Už jsem tě upozorňoval, že ti lidé, proti nimž táhneš, nejsou jako staří bolgští náčelníci. Jsou výjimečně dobře vycvičení a velmi mocní. Znovu ti radím, odvolej tu výpravu. Co kdybys s nimi místo toho uzavřel mírovou smlouvu? Třeba by ti to otevřelo cestu k obchodní spolupráci.“

Lord regent Rolandu na něho vytřeštil oči. „Zbláznil ses?“ vykřikl. „Obchodovat s Bolgy? Podepsat mírovou smlouvu? Není divu, že jsem tě musel tahat z kaše, když se ti vzbouřili tvoji vlastní sedláci. Uhněte mi z cesty.“ Odstrčil podregenty a vypochoďoval z místnosti s dvorním maršálkem v patách.

Achmed sledoval, jak přijíždějí – dva tisíce, podle jeho odhadu, potvrzeného v příštím okamžiku Grunthorem.

„Poslal na nás celou brigádu, tři, možná čtyři kohorty, pane,“ hlásil bolgský velitel z pozorovatelný Kotle. „Myslím, že bysme to měli vzít jako poklonu.“

„Musíme tedy vymyslet nějaký mimořádný způsob poděkování,“ řekl král. „Rapsodie, ty a Jo byste u toho možná neměly být.“

„Já tady zůstanu,“ vykřikla Jo rozhořčeně. „Celý týden se učím zacházet s vařící smůlou a už jsem v tom docela dobrá; nechci slyšet nic o tom, že jsem celý ten smradlavý výcvik podstupovala zbytečně.“

„Dělej, jak myslíš,“ odpověděl Achmed.

„Šikovná holka,“ zašeptal Grunthor pochvalně.

Rapsodie si povzddechla. „Bohové, Tristane, ty blázne. No, já jsem ho varovala. Při setkání s ním jsem ale měla pocit, že to není zrovna bystrý člověk. Je to hanba, že za jeho hloupost teď zaplatí všichni tihle vojáci.“

„Je to hanba stará stovky let,“ řekl Achmed. „Podívej se na to z té světlé stránky. Pokud budeme skutečně přesvědčiví, možná se o to příští rok už nepokusí, ačkoliv mu teď asi příliš lichotím.“

„A kromě toho bude aspoň sranda,“ dodal Grunthor. „Moji chlapi už se nemůžou dočkat.“

„Tak dobrá, jdeme na to,“ řekl Achmed. Pobídl koně a ostatní ho následovali kolem hradeb a pak dolů mezi útesy nad vnějšími firbolgskými vesnicemi.

Boj netrval ani hodinu. Namísto slabých, nemocných a neschopných chudáků vybraných losem čekaly v chatrčích ubohé vesnice v horském údolí na vojáky Rolandu elitní jednotky bolgské horské stráže, osobně vycvičené Grunthorem.

Bezstarostní vojáci srazili hlavy dvěma figurínám a přišli o jednoho jezdce i s koněm, kteří spadli do jámy plné horké smůly, než si uvědomili, že vjeli do léčky. Ústup také nepřicházel v úvahu, vzhledem k tomu, že se ze všech rozsedin a úkrytů v okolních skalách vyřítila mračna ozbrojených Bolgů.

Začalo to deštěm kamenů, velkých jako ruka, ale i jako hlava, vrhaných ylorckým vojskem ze skalních výběžků na nešťastnou orlandanskou brigádu, kterou Bolgové přečíslili v poměru pět ku jedné. Ve zmatku způsobeném smrtonosným uvítacím krupobitím zatáhla elitní jednotka, ukrytá v chatrčích obětní vesnice, za nástražné dráty, vedené pod pískem na dně údolí. Koně zakopávali a padali nebo se plašili a shazovali jezdce na zem.

To už se vlna Bolgů dovalila ke skupině vojáků, kteří nebyli srazeni k zemi ani kameny, ani splašenými koňmi. Muži Rolandu zůstali stát jako přimrazení. Někteří se pokusili zvednout luky,

ale většina byla ozbrojena meči, kyji a pochodněmi, zbraněmi, jež jim příval Bolgů prostě vytrhal z rukou.

Několik mužů na krajích bojiště se pokusilo uprchnout, ale byli pohlceni peklem hořící smůly, vrhané čtyřmi katapulty, které byly postaveny u vchodu do údolí. Jejich obsluha se měla postarat, aby z údolí neunikl ani jediný voják Rolandu. Rapsodie stála s pažemi ovinutými kolem těla a třásla se, když slyšela, jak se Jo a Grunthor divoce smějí, zatímco přerezávali provazy dřevěného vrhacího zařízení.

Dívala se na Bolgy, po stovky let oběti každoročních jatek, jak se rychle proplétají vřavou a dobíjejí ty příslušníky jarních úklidových sil, kteří ještě zůstali naživu. Zdálo se, že jejich počet i odhodlání jsou nekonečné. Grunthor později poznamenal, že by se musel hodně namáhat, aby si vzpomněl na rychlejší a účinněji provedenou řez.

Rapsodie pozorovala děsivou pobitevní scénu a obracel se jí žaludek. Neúčastnila se boje ani mečem, ani hudebním doprovodem a teď sledovala, jak Achmedova otrhaná armáda metodicky obírá mrtvé o zbraně a zbroj a těla snáší na hromadu poblíž jámy se smůlou.

„Taková strašlivá spoušť,“ povzdechla si.

„Nestarej se, vévodkyně; my po sobě vždycky umíme uklidit,“ řekl Grunthor vesele. Zrovna hravě zápasil s Jo a zdržoval ji, aby se nemohla připojit k Bolgům dole.

„Ano; teď když o tom padla zmínka, možná by bylo nejlepší, kdybyste se ty a Jo vrátily zpátky do Kotle,“ usoudil Achmed. Počítal oběti a dohlížel, aby žádná mrtvola nebyla odvečena jako osobní úlovek.

„Co, žádná kořist?“ rozčilovala se Jo.

„Pozdějc, maličká,“ usmál se na ni Grunthor láskyplně. „Posbíráme to všecko dohromady a pak se budem dělit.“

„Dobře. Pojd', Jo.“ Rapsodie vzala dívku za loket a odvedla ji. Něco v Achmedově výrazu ji přesvědčilo o moudrosti rozhodnutí rychle odejít a neohlížet se.

Když ženy zmizely z dohledu, otočil se Achmed ke Grunthorovi a generálům, kteří čekali dole v údolí.

„Vojáci teď budou hodovat,“ řekl.

V noci o týden později se lord regent Rolandu právě nacházel uprostřed zlého snu, když ho probudil podivný mlaskavý zvuk.

„Ck, ck.“ U postele stála temná postava a v tenkých prstech obracela jeho korunu. Od zlatých ornamentů se odráželo světlo jediné svíčky na nočním stolku a vysílalo do místnosti pablesky; pulzovaly jako krev tryskající z tepny.

Tristan Správce se posadil na posteli, ale zlý sen se nerozplynul v temnotě. Namísto toho po něm hodil korunu, která ho lehce zasáhla do hrudi.

„Jestli vykřikneš, bude to poslední zvuk, který v životě vydáš,“ upozornila ho postava zahalená v plášti. Lord regent však nemohl vykřiknout, ani kdyby chtěl.

Ze stínů vyšlehl malý plamínek. Jediná věc, kterou kníže kromě ohně a temnoty viděl, byly bledé hubené ruce zapalující několik lamp v ložnici. S námahou se pokusil setřást zbytky spánku.

Když byla místnost lépe osvětlena, stáhl si Achmed z hlavy kapuci a pobaveně se usmál výrazu hrůzy na Tristanově tváři. Přistoupil k němu, posadil se na okraj velké knížecí postele a přešel dlouhými prsty po saténové příkrývce.

„Vstaň,“ nařídil bezbarvým tónem. Ukázal ke křeslům a pohovce nedaleko okna.

Tristan Správce roztřeseně poslechl. Ani jeho bosé nohy, ani pevné boty strašlivého muže nezpůsobily víc než téměř neslyšný šelest, když kráčeli po kamenné podlaze k oknu, za nímž zářily hvězdy na noční obloze.

Lord regent se posadil do křesla a křečovitě sevřel područky v naději, že tím na nejmenší možnou míru sníží třas rukou. S okamžikem, kdy konečně začal myslet jasně, se dostavilo neodbytné přesvědčení, že se má s každou další vteřinou více čeho obávat. V koutku duše byl vděčný za tmu, protože tušil, že za denního světla by nedokázal snést pohled na děsivý zjev muže, který seděl naproti němu. Sebral všechnu odvalu a soustředil se na to, aby jeho hlas zněl klidně.

„Kdo jsi? Co chceš?“

„Jsem Oko, Spár, Pata a Žaludek Hory. Přišel jsem ti oznámit, že tvoje vojsko neexistuje.“

Z regentova hrdla se vydral zmatený bublavý zvuk jako předzvěst slov, která nenásledovala.

„Poslal jsi dva tisíce mužů, ale toto je jediné hlášení, které obdržíš.“

Na Tristanově tváři se objevilo ohromení, pak panika. „Kde jsou ti, kdo přežili? Co jsi s nimi udělal?“

„Hora je pohltila. A teď pozorně poslouchej. Za předpokladu, že budeš žít dost dlouho, abys tohle setkání utajil, máš deset dnů na vypracování mírové smlouvy a obchodní dohody. Přijedeš osobně, protože toto jednání bude tvůj nápad.“

Moje vyslankyně bude čekat desátého dne na hranicích mé říše a Bethe Corbairu. Jedenáctého dne se hranice posune blíže, abychom ti usnadnili cestu na schůzku. A pokud tě nepříznivé počasí odradí od cestování, můžeš počkat čtrnáct dnů a setkání se uskuteční zde, na nových hranicích.“ Regent vytřeštil oči, ale neřekl nic.

„Toto je jediný návrh, jaký ti učiním, jako král králi, jako národ národu. Odmítni jej, a uvidíš, co jsou nestvůry zač. Dostávali jsme lekce každé jaro.“ Achmed vstal k odchodu.

„Mimochodem,“ otočil se ještě, „pokud tě to potěší, moje lirinská Pěvkyně zaspívala tvým mužům nádherný žalozpěv. Bylo to skutečně velmi tklivé. Co Rapsodie žije v Bolgských

zemích, získala značnou zběhlou ve zpěvu smutečních a pohřebních písní.“

Ušklíbl se, když uviděl, jak při vyslovení jejího jména Tristanova tvář zrudla, a spiklenecky se k němu naklonil. „Neboj se; ona nemá tušení, že je skutečnou příčinou jejich masakru. Já to vím, samozřejmě. Proč si myslíš, že jsem ti ji sem posílal?“

Do Tristanova hrdla stoupla žluč. „Byla to past.“

„No tak, lorde regente, nepodceňuj svůj podíl na celé té věci. Jsi muž obdařený svobodnou vůlí. Kdybys upřímně toužil po míru, přivítal bys moji nabídku a moji vyslankyni s otevřenou náručí, bezpochyby.“

Jeho úsměv se rozplynul. „Každý muž, obzvláště pokud je zasnouben, který na ženu pohlíží s nepočestnými úmysly, bude rovněž pokládán za nedůvěryhodného souseda. Teď to vypadá, jako bys zahodil dva tisíce životů jen proto, abys získal její pozornost. Ale dostal jsi za vyučenou ještě dost brzy. Později by už cena byla mnohem vyšší.“ Otočil se a vykročil do stínů ke dveřím.

„Ponechám tě teď o samotě, aby ses mohl připravit,“ utrousil přes rameno.

„Připravit na co?“

Firbolgský král se ohlédl na lorda regenta Rolandu a usmál se. „Na noční bdění, které budeš bezpochyby držet za své zesnulé vojáky.“ Stíny v místnosti se zavlnily a pohltily ho.

Za úsvitu desátého dne dorazila skupina z Rolandu do stepí. Rapsodie se svou čestnou stráží už tam čekala. Postarala se, aby žádný z jejich koní nepocházel od orlandanské trestné výpravy; *všechno má své meze*, řekla Achmedovi. Usmála se, když poznala samotného regenta Rolandu a vzpomněla si na jejich nepříjemný rozhovor před několika týdny.

Pět mužů regentovy svity mělo na sobě prosté oděvy a vlněné pláště, patrně aby zůstali tak nenápadní, jak jen to bylo možné. Rapsodie byla oděna podobně. Odmítla Achmedův návrh, aby si

vzala své nejnádhernější šaty a šperky, protože se obávala, že to bude vypadat nepatřičně. Ale když se ráno halila do prostého pláště, smutně si povzdechla. *Koneckonců, pomyslela si, kolik má dnes člověk příležitostí pořádně se vyparádít?*

Kromě dvou těžce ozbrojených vojáků se v Tristanově družině nacházel jeho bratranec Stephen Navarne, který si s ní vyměnil úsměv, když se jejich oči setkaly, a další muž, ve tváři podobný Tristanovi, ale mladší. Ten měl na hlavě přilbu s rohy a na hrudi mu visel těžký zlatý amulet představující slunce s rubínovou spirálou, symbol Bethanského biskupství. Musel to být biskup, jehož stolcem byly severní provincie Canderre a Yarim a jehož portrét zdobil jednu ze stěn baziliky Ohně.

Lord regent Rolandu zastavil kaštanového valacha a chvatně sesedl, očividně hnán touhou mít tuto nechutnou povinnost co nejrychleji za sebou. Promyslel si všechny ostatní možnosti a dospěl ke znepokojivému závěru, že podpis této smlouvy je nevyhnutelný. Nejvíce k tomu přispěly chladné reakce na jeho nabídku ke společnému vojenskému tažení, jichž se mu dostalo od ostatních vévodů.

Sorbold, mírový soupeř v obchodu a spojenec ve válkách, jeho návrh rovněž zdvořile odmítl s poukazem na svůj vlastní, už dávno diskutovaný záměr navázat s Ylorkem obchodní styky a nabídnout novému vojevůdci, aby svá území svěřil do působnosti stolce jejich biskupa. Při těchto vyslancových slovech vystoupily šlachy na Tristanově šiji jako provazy; zpráva o porážce rolandského vojska přesvědčila většinu jeho spojenců, že obchod s Bolgy je nápad, s nímž si vlastně pohrávají už několik století.

Díval se, jak bolgská vyslankyně seskakuje z koně a kráčí mu vstříc. Jak se obával – a doufal – byla to žena, kterou vykázal ze svého paláce, ale nebyl schopen vykázat ze své mysli. Obrnil se proti zaslouženému vítězoslavnému posměšku, ale její tvář nezářila škodolibostí, jen laskavým úsměvem. Přistihl se, jak na ni zírá s myšlenkami, které by se rozhodně nedaly označit za počestné.

„Bud' vítán, můj pane,“ oslovila ho Rapsodie a uklonila se. „Jsme poctěni tvou přítomností.“ Ani v hlase se neozval sebemenší náznak jízlivosti a lord regent zjistil, že se navzdory všemu, co se stalo předtím, líně vznáší v hřejivém objetí smilných představ; prudce potřásl hlavou, aby přivedl svou mysl zpět k úkolu, který ho čekal.

„Má paní Rapsodie, dovol, abych ti představil svého bratra, Jeho Milost Iana Správce, Žehnatele Canderre-Yarimu.“

Rapsodie se uklonila nad rukou s prstenem, kterou k ní vztáhl. „Milosti.“

„A mého bratrance, lorda Sephena z Navarne, už jistě znáš.“

„Ano. Jak se ti daří, můj pane?“

„Děkuji, dobře, má paní. Děkuji, že jsi nás přijala.“

Rapsodie se usmála. „Je mi potěšením.“

Kývla na svou čestnou stráž a dva z tuctu vojáků přivlekli dřevěný stůl a židle, které kolem něho rozestavili. Bolgské strážce se na orlandanské lordy přátelsky usmály, čímž v nich vyvolaly hromadný třes. Jejich reakce Bolgy očividně potěšila.

Tristan Správce si odkašlal. „Dobrá, tedy k věci. Zde jsou příslušné dokumenty, abys je mohla prozkoumat. Za prvé, meziprovinční obchodní smlouva, schválená dynastickým sídlem Rolandu – Bethany – která dovoluje a podporuje uzavření podobných smluv s vnějšími provinciemi. Najdeš v ní velkorysé podmínky se stejnými celními sazbami, jaké uplatňujeme u svých dlouholetých obchodních partnerů a ve skutečnosti i vzájemně mezi našimi provinciemi.“

„Obávám se, že to není uspokojivé,“ ohradila se Rapsodie mírně. „Žádáme osvobození od všech celních poplatků na dobu prvních deseti let jako projev dobré vůle a snahy Rolandu podpořit rodící se firbolgské hospodářství a také jako odškodnění za zkázu, kterou Roland bethanskou rukou po staletí rozséval po Bolgských zemích.“

Troje ústa se otevřela. Stephenova, která se zavřela jako první, se zvlňila do nenápadného úsměvu, zatímco regentova i biskupova tvář se zkřivily do mnohem méně příjemného výrazu.

„Jistě žertuješ,“ řekl lord Tristan. „Osvobození od poplatků? Jaký má smysl obchod bez poplatků?“

„Obchod bez poplatků se nazývá směna, můj pane,“ odpověděla Rapsodie jemně. „Je to čestná výměna zboží za jiné zboží, za služby nebo za peníze. Tak, jak probíhala předtím, než byli vynalezeni výběrčí daní. Král Achmed odmítá platit poplatky, z nichž jsou vydržována vojska, která tak dlouho zabíjela jeho poddané. Pokud však budeš souhlasit s osvobozením od poplatků, bude na tvé gesto pohlížet jako na projev skutečné touhy po míru.“

„Pokud jde o mne, já jsem ochoten zrušit poplatky při obchodu s Navarne,“ prohlásil lord Stephen, aniž věnoval pozornost vzteklým pohledům orlandanských bratrů. „Za prvé, každá provincie si může sama určovat výši sazeb, není to tak, Tristane?“

„Taková je současná zvyklost,“ procedil mezi zuby lord regent Rolandu.

„Navarne je velkým dlužníkem krále Ylorku za jeho účast při záchraně dětí této provincie. Kromě toho by se zdálo, že cymrianská linie Rolandu zaujme podobný postoj vzhledem k osvobození Domu paměti a uzdravení Stromu, který u něj roste.“ Mrkl pokradmu na Rapsodii.

„Co kdybys tedy souhlasil, že zrušíš poplatky za Bethany, Tristane, a ostatní ať se zařídí, jak budou chtít? Klidně se vsadím, že i jiné provincie budou souhlasit s bezcelním obchodem, už jen kvůli zájmu o to, jak vypadají zbraně vyrobené Firbolgy.“

„Jistěže. Dobře, myslím, že to ničemu neuškodí,“ řekl lord Tristan ledově.

„Výborně. Děkuji.“ Rapsodie se zářivě usmála, a aniž věnovala pozornost toužebným výrazům v očích mužů, kteří

seděli naproti ní, sklonila se k listině, doplnila změny a podepsala ji. „Tak, co tam máme dále?“

Lord regent rozvinul další svitek. „Výměnou za slib neútočení a předání těl obětí posledního boje Roland jako jednotné království prohlašuje, že se zdrží všech neoprávněných projevů nepřátelství vůči zemím Ylorku.“

Rapsodie se nepřestala usmívat, ale zavrtěla hlavou.

„Ne, s tím nemohu souhlasit,“ řekla zdráhavě. „Za prvé, nejsou žádná těla, která bychom vám mohli vrátit. Je to, jako by tvoje vojsko zmizelo beze stopy v moři, můj pane; zachovej památku svých vojáků, ale zapomeň na jejich tělesné schránky.“

Naklonila se nad stůl. „Mezi námi,“ zašeptala důvěrným tónem, „bitva netrvala ani čtvrt hodiny, ačkoliv jistě následné – činy pokračovaly ještě několik minut. A pak – jako by se na tom místě nikdy nic nepříhodovalo.“

Kromě toho se mi nelíbí slovo ‚neoprávněných‘. To, co Roland po staletí považoval za oprávněné, je důvodem, proč tady teď sedíme. Ne, myslím, že by to měla být běžná mírová smlouva se stejnými podmínkami pro obě strany.

Král Achmed se zaručuje, že jeho poddaní nebudou podnikat útoky proti lidu Rolandu, a lord regent se zaváže k tomuž. Každé přestoupení této dohody je porušením královské přísahy a bude považováno za akt války, odčinitelný jen tím, že útočník předá napadenému území o velikosti deseti procent své říše. Co tomu říkáte?“ Potlačila úsměv při pohledu na tři páry vytřeštěných očí.

„Není to poněkud nepřiměřené?“ zeptal se biskup z Canderre-Yarimu. „Kdo by chtěl deset procent Ylorku?“

Rapsodie se vesele zasmála. V jejím smíchu zněl tón chrámových zvonků.

„To bylo roztomilé, Milosti. Upřímná otázka, jistě, ale rozhodně nesprávný úhel pohledu. Víte, pokud jsou úmysly Rolandu bezvýhradně čestné, a já jsem si jista, že jsou, a přísaha lorda regenta tak neotřesitelná, jak věřím, můžete určit jakoukoli cenu, protože v sázce je především vaše lidská čest.“

A co se týká hodnoty Ylorku, nemusím vám připomínat, že to kdysi bylo cymrianské sídlo moci, místo, které si zvolili vaši předkové, aby odtamtud vládli. Neposuzuj věci podle jejich povrchu, Milosti. V tamtěch horách je stejně tolik dětí Všeboha jako ve tvém biskupství, možná i víc. Jsem si jista, že už jen tato skutečnost je pro tebe důvodem, aby jim byla dopřána náležitá ochrana, mám pravdu?“

„A-ano,“ vykoktal biskup a přihrčil se před blesky, které k němu vyšlehly z očí lorda regenta. „Má pravdu, Tristane. Podle mne je to opravdu čestná dohoda.“

Lord regent Rolandu popadl brk a rukou roztřesenou vztekem provedl v listině patřičné úpravy. Jakmile dopsal, vzala si od něj pero Rapsodie, aby pergamen rovněž podepsala; přitom se dotkla jeho ruky a na okamžik na ní podržela svou dlaň. Když ji pak zvedla, chvěly se mu prsty jen nepatrně a také temná červeň v jeho tváři poněkud ustoupila.

„Tím se dostáváme k mé úloze,“ řekl biskup. Rozvinul poslední svitek a podržel okraje, aby do něj mohla Rapsodie nahlédnout.

„Bolgské země vždy náležely k Bethecorbairskému biskupství. Tato listina je poselstvím Žehnatele Bethe Corbairu Lanacana Orlanda, v němž ylorckému – ee – obyvatelstvu nabízí náboženskou útěchu a členství v jeho Stolci.

Biskup z Bethe Corbairu je ochoten vyslat k vám duchovní, aby prováděli náboženské obřady, sloužili jako doprovod poutníků a budovali útulky a hospice, v nichž by také působili, samozřejmě.“

Podíval se nervózně na oba vévody; tento návrh byl ze všech nejriskantnější. Bolgské země hraničily rovněž se Sorboldem, kde sídlil další biskupský Stolec, oddaný Patriarchovi. Kdyby se Ylorc rozhodl pro Sorbold, značně by se tím narušila rovnováha teokratických sil Rolandu.

Rapsodie se znovu usmála. „Děkuji ti, Milosti, ale toto je záležitost, kterou jsem neočekávala. Náboženská příslušnost

Firbolgů není věc, k níž bych se cítila oprávněna vyjadřovat. Oni mají své vlastní šamany a svou vlastní teologii. Možná, že mají i zájem o tvou církev nebo o náboženství Gwynlesa, ale rozhodně za ně v této chvíli nemohu hovořit.

Možná by bylo nejlepší, kdyby Žehnatel Bethe Corbairu vyslal svého zástupce, aby tuto věc do hloubky rozebral s naším králem, který mi, mimochodem, nařídil, abych vám oznámila, že po prvním dni v měsíci bude přijímat vyslance.“

Biskup strnule přikývl.

„Nuže, pánové, pokud je to všechno, co nejsrdečněji vám děkuji a přeji vám krásný den.“ Rapsodie vstala a pokynula strážím, které sebraly stůl a židle ještě dřív, než se orlandanští šlechtici stačili pořádně napřímít.

„Počkej,“ řekl lord Stephen, když si zastrčila kopie dokumentů do kapes pláště a otočila se k odchodu. „Máme pro tebe několik dáreků. Ty, které jsem přinesl já, vyjadřují obdiv a vděčnost lidu Navarne a také je tu pár drobností od tvých vnoučat včetně jejich portrétů.“

Rapsodie se šťastně usmála. „Ale ne! Děkuji! Jak se mají Gwydion a Melisanda?“

„Velmi dobře, děkuji. Srdečně tě pozdravují a mám ti vyřídit jejich poděkování za flétnu a harfu, které jsi jim poslala. Doufají, že je brzy navštívíš.“

„Já také. Polib je za mne, prosím, a vyříd' jim, že na ně každý den myslím, tak jak jsem jim slíbila. Možná by se mohli vypravit na návštěvu sem ke mně.“

„Možná,“ řekl Stephen a vyhnul se ohromeným pohledům svých bratranců. „Měj se dobře.“

Ustoupil, aby strážé mohly naložit truhlice, které dva rolandští vojáci přinesli k Rapsodiiným koním, políbil jí ruku a vyskočil do sedla. Ostatní ho následovali. Rozjeli se na západ a Rapsodie zůstala ještě chvíli stát a mávala jim.

Na okraji planiny se lord regent Rolandu se zvláštním výrazem ve tváři zastavil, otočil se a zvedl ruku. Rapsodie se

usmála a věnovala mu hlubokou uctivou poklonu; stejnou, jako když se setkali poprvé. Na jeho tváři se rozhostil široký úsměv. Pobídl koně a odcválal jí z dohledu.

„Na vesničanku to nebylo špatné, co, Llaurone?“ řekla si sama pro sebe a vrátila se ke své klisně. Pleskla po ruce bolgského vojáka, který ohmatával truhlici s dary. „Dáš ty pracky pryč? To je moje.“

55

„Hele, dej to sem; vždyť je sníš všechny.“

„No a? Chceš je snad uskladnit na zimu? A kromě toho se s tebou dělím.“

„Jistě. Jeden pro mne, čtyři pro tebe, jeden pro mne, šest pro tebe –“

„No a co, vždyť jsi takové malé vyžle, nepotřebuješ tolik jíst. A já jsem ve vývinu.“

„Tak pozor,“ řekla Rapsodie. Pokoušela se tvářit přísně, ale zoufale se jí to nevedlo. „Dáme si deset kol s palcátem a řetězem a pak uvidíme, kdo je tu takové malé vyžle.“

Jo spolkla rozkousaný bonbon a udělala obličej. „Palcát a řetěz?“ ušklíbla se s předstíraným znechucením. Hřbetem ruky si otřela ústa od čokolády a sáhla do krabice pro další cukrovinku. „Firbolgské hračky. Dej mi dýku, a potom uvidíme.“

Rapsodie se usmála a pokusila se vzít si poslední bonbon z horní vrstvy. Jo jej bleskurychle sebrala a hodila si jej do úst.

„Dýka je mnohem rafinovanější zbraň, to je pravda,“ připustila Rapsodie a spokojila se s křížalou. „Ale zase ti příliš nepomůže, když si od soupeře potřebuješ udržet odstup. Jaký je ten bonbon?“

„Mhmm, skvělý,“ odpověděla Jo s plnými ústy. Polkla, vytáhla z krabice prázdnou přepážku a prozkoumala další vrstvu

bonbonů. Zalovila v ní tak divoce, až se pralinky, fondán a gríliáš rozlétly po posteli, a zavýskla radostí, když našla více svých oblíbených kousků. Tvářila se přitom tak nadšeně, že si Rapsodie nemohla pomoci, aby se při pohledu na ni pobaveně nerozesmála. „Ale pořád cítím chuť toho svinstva, cos mi dala jako protilátku na jed. Vážně, kdo by cpal jed do daru, kterým se chce vlichotit králi?“

Rapsodie na ni vrhla pobaveně nevěřící pohled. „Když je tím králem Achmed? Divím, se to není plné nějakého utrechchu.“

„Proto jsi taky odmítla nosit ty roztomilé náušnice, co ti poslal biskup z Avonderre-Navarne?“

„Ne, bála jsem se, že by mi z nich zezelenaly uši, jsou to jen laciné cetky. Musím přiznat, že pokud jde o šperky, jsem snob. Nenosím jich mnoho, ale chci, aby měly nějakou úroveň.“

Jo se zakousla do dalšího kousku čokolády. „Ale já si až na ten jeden den v Bethe Corbairu nepamatuju, že bych na tobě viděla cokoli jiného než tenhle medailon.“ Ukázala na zlatý přívěsek, který se na tenkém zlatém řetízku houpal na Rapsodiině šíji. Rapsodie jej vzala do prstů a chvíli se na něj dívala, ale neřekla nic.

„Každopádně má tenhle lord MacAlwaen, ať je to, kdo je to, dokonalý smysl pro věci, které dobře chutnají,“ řekla Jo a vybalila z papírku ořech v karamelu.

„Je to západní baron; jeho pozemky se rozkládají kousek na jih od Sepulvarty,“ poučila ji Rapsodie. „S tímhle opatrně; je tvrdší, než vypadá. Řekla bych, že jeho dary jsou čistě zdvořilostní záležitosti; jemu od Ylorku naprosto nic nehrozí.“

„Jako by se Achmed dal koupit krabicí bonbonů.“

„Tohle není všechno, co poslal. A ve skutečnosti je to velmi chytrý dar, protože jím dává delikátně najevo, že si všiml nové vytříbenosti ve vládě firbolgské společnosti.“

„Delikátně? V tom případě asi ta vytříbenost nezahrnuje mě. Co u všech chlupatých koulí myslíš tím *delikátně*?“

„Promiň; znamená to jemně, ohleduplně, citlivě. Zůstaly tam ještě nějaké nugáty?“

„Už ne,“ zachichotala se Jo, hodila poslední z nich do vzduchu a nechala si jej spadnout do otevřených úst. „Jsou pryč, *delikátně řečeno*.“

„Potvoro.“ Rapsodie se na Jo usmála; měla radost, když slyšela její smích. „Měla jsem pro tebe dárek, ale teď si myslím, že si jej asi nechám.“

Jo si otřela ústa do rukávu a se zájmem se napřímila. „Dárek? Jaký dárek?“

„No, při pohledu na všechny ty dary, které dostává Achmed, mne napadlo, že by sis také zasloužila nějakou drobnost, ale když vidím, jak jsi neuvěřitelně hamižná s těmi bonbony –“

Jo vytřeštila oči. Rychle hmátla do krabice, popadla první kousek, který jí přišel pod ruku, a s komickou vážností jej nabídla Rapsodii. Rapsodie se podívala; byla to sušená švestka. Obě ženy se bouřlivě rozesmály.

„Dobře, dobře,“ řekla Rapsodie, vstala a setřásla si z dlouhé noční košile čokoládové drobtý. Přešla k vysokému šatníku, který si nechala přivést z Bethany, a vytáhla z něj velkou dřevěnou bednu, kterou odvěkla k posteli a s dvornou úklonou předala Jo. Ta se na ni okamžitě vrhla a odtrhla víko tak divoce, až se po celé místnosti rozlétly dřevěné piliny, použité jako výplň.

Nahoře ležel balík. Jo jej chvatně vybalila z tuhého papíru a zjistila, že je plný plochých kotoučků, z nichž každý měl uprostřed kovový hrot. Zvedla k Rapsodii tázavý pohled. „Ach, děkuji ti,“ pronesla sladce. „Právě tohle jsem si vždycky strašně přála – pastičky na šváby.“

Rapsodie se zasmála. „Jen pokračuj.“ Sledovala, jak Jo zalovila v bedně a vytáhla hrst různobarevných voskových svíček, krátkých i dlouhých. „Myslela jsem si, že když nemáš v pokoji krb, mohla bys mít něco, čím by sis jej zútulnila, a také aby sis v noci měla čím posvítit.“

Jo užasle zamrkala. „Musí jich tam být aspoň tisíc,“ řekla a pozorněji si jednu z nich prohlédla. „Za celý svůj život jsem měla jenom jednu a tu jsem používala jenom v mimořádných případech. Vzala jsem ji mrtvému vojákově.“ Pečlivě uložila svíčky zpátky do bedny a zvedla k Rapsodii vděčný pohled. „Děkuju, Raps.“

„Nemáš vůbec zač,“ řekla Rapsodie, dojata jejím výrazem. Bylo to, jako by se dívala na sebe samu před několika lety. „A nemusíš si je schovávat pro mimořádné případy. Používej je. Až ti dojdou, pošleme pro další. Chtěla jsem, abys měla trochu jasnější život než předtím.“

„A proto jsi mě přivedla sem, abych tu bydlela v hoře obklopená Firbolgy,“ usmála se Jo. „Pojď, vyzkoušíme je.“ Seskočila z postele a zvedla těžkou bednu. Rapsodie otevřela dveře a společně bednu odnesly přes chodbu do Joina pokoje.

Jakmile vešly dovnitř, Rapsodie vyděšeně vykřikla. „Bohové, co se to tu stalo? Podívej, jak je tvůj pokoj rozházený. Museli tady být lupiči. Já poběžím pro Achmeda, ať sem pošle strážce –“

„O čem to mluvíš?“ zeptala se Jo nechápavě. „Vždyť je v pořádku. Vypadá stejně, jako když jsem odsud odcházela.“

„Děláš si legraci.“ Rapsodie třestila oči na spoušť před sebou. „Ty to tady máš takhle pořád?“

„Jasně,“ odpověděla Jo dotčeně. „Copak ty nevíš, jak se nejlíp schovávají věci?“

„Očividně ne.“

„Musíš je nechat všem na očích,“ vysvětlovala Jo, zatímco táhla bednu kolem hromad nepořádku. „Tak nikdo nic nenajde.“ Posadila se na pomačkané příkrývky neustlané postele, vytáhla z bedny několik svíček a začala je napichovat na kovové svícny.

„Včetně tebe samotné,“ řekla Rapsodie, která se s napůl zhrozeným a napůl pobaveným výrazem stále rozhlížela po místnosti. „Mohla by ses tady ztratit i ty sama a už by tě nikdy nikdo nenašel.“ Opatrně překročila závěj špinavých šatů, obešla

zbytky velmi staré svačiny, sebrala z dřevěné židle několik párů bot a obezřetně se posadila.

„Nebud’ směšná,“ odsekla Jo a hodila jí několik svíček spolu se svícny do klína. „Vím naprosto přesně, kde co mám. Můžu ti to dokázat. Dej mi příklad.“

„Jo, upřímně řečeno se bojím zeptat.“

„No tak, jmenuj cokoli, a já ti povím, kde to je.“

Rapsodie ještě jednou přelétla pohledem místnost a pak se sklonila nad svíčkami, aby ukryla úsměv. „Tak dobře, kde máš zápěstní pouzdra?“

Jo se na ni znechuceně podívala a zvedla ruce. „Ehm.“

„Ty nosíš svoje dýky, i když spíš?“ užasla Rapsodie.

„Jen dvě,“ odpověděla Jo a znovu ukryla pouzdra pod rukávy noční košile. „Ty ostatní si dávám pod polštář.“

„Bohové. Tak dobře, kde máš peníze?“

Jo se na ni podezřívavě zamračila.

„Rozumím, špatná otázka, zapomeň na ni. A co ta kniha, kterou jsem ti dala, aby ses cvičila ve čtení?“

„Ahá!“ udělala Jo vítězoslavně. Seskočila z postele a začala se přehrabovat v obrovské hromadě bedýnek, plášťů a krabic se sušeným masem. Poté, co přemístila množství hmoty přibližně odpovídající její vlastní váze a prohmatala několik plátěných vaků, zvedla nakonec otrhaný manuskript. Sfoukla z něj prach a s triumfálním výrazem ve tváři jej upustila Rapsodii do klína.

„Vidím, že studuješ opravdu pilně,“ poznamenala Rapsodie kysele.

„Ještě něco. Zeptej se mě ještě na něco.“

„Ne, to není nutné, Jo, já ti věřím.“

„No tak, Raps. Tohle mohla být jen náhoda. Zeptej se ještě jednou.“

„Tak dobře, kam si ukládáš čisté spodní prádlo?“

Jo se ošila. „Upřesni, co podle tebe znamená čisté.“

„Auuuu,“ zaúpěla Rapsodie. „Jak to myslíš, upřesni, co znamená čisté? Buď něco je čisté, nebo to není čisté. Co jiného by ještě mělo být?“

„No, jsou stupně čistoty,“ řekla Jo rozpačitě. „Víš, třeba když nějakou věc nosíš od minulého měsíce, nebo až od tohohle.“

„Prosím tě, snažně tě prosím, už mi nic nepovídej,“ řekla Rapsodie vážně. „Vyhrála jsi, Jo. Jakmile se vrátím do svého pokoje, zavedu si v něm tvůj systém. Jen mne už, prosím, nežádej, abych se na něco ptala.“

„Z koho si děláš srandu, prosím tě?“ ušklíbla se Jo a s náručí plnou svíček vstala. „Ty kdybys neměla svoje šaty seřazené podle barev duhy s odpovídajícími doplňky uloženými v připojeném vaku, dostala bys hysterický záchvat. Kam myslíš, že bych je měla postavit?“

Rapsodie se rozhlédla. „Neměla jsi tady někde prádelník?“

Jo se rozzářila. „Dobrý nápad,“ řekla a zamířila k obrovskému kopci ozdobenému oděvy v nejrůznějších stupních ušpinění. Široce se rozmáchla, shodila šaty na zem, čímž odhalila horní desku prádelníku, a postavila na něj svíčky.

Rapsodie se otřásla, nadzvedla si lem noční košile a vydala se přes různé překážky na druhý konec místnosti. Začala rozestavovat svíčky na víko velké ploché truhlice a přitom se nenápadně pokoušela uklízet věci, které měla v dosahu.

„Já nevím, jestli je to tak dobrý nápad, Jo. Nerada bych viděla, jak tady hoří.“

„Neboj,“ řekla Jo, přehrabujíc se v šatech navršených kolem prádelníku. „Nanosím to všechno na jednu nebo dvě velké hromady uprostřed pokoje; to by mělo stačit.“

„Jen pokud je nepodpálíš,“ prohodila Rapsodie. Dotkla se knotu každé svíčky a soustředila se na oheň ve svém nitru. Pod prsty jí vyskákaly veselé plamínky.

„No teda,“ řekla Jo, která ji pozorovala. „To bylo působivé. Pojď mi pomoci i sem. Nemůžu najít křesadlo.“

Rapsodie k ní přistoupila, objala ji kolem ramenou a dotekem zapálila i svíčky na prádelníku. Jo na ně ještě chvíli hleděla a pak se posadila na postel.

Světlo svíček prozářilo místnost a vneslo do ní hřejivou, přívětivou náladu, takže i přes nepořádek na podlaze vypadala útulně a přátelsky. Rapsodie si opřela paty o okraj židle, pažemi si objala kolena a usmála se na Jo.

„Tak co, jak se ti to líbí?“ zeptala se a sledovala, jak se dívce odráží v očích světlo svíček.

Jo chvíli mlčela a užasle se kolem sebe rozhlížela.

„To je nádhera,“ řekla; ostré rysy její tváře změkly v mihotavých stínech. „Světlo v noci. Nikdy jsem nic takového neviděla, jediné když zapalovali lampy v Quimsleyské zahradě, bohaté čtvrti v Navarne. Pokusila jsem se tam jednu noc přespat, ale jakmile skončili svoji obchůzku lampáři, nastoupily strážé, a ty když tě najdou, tak už se postarají, aby ses ještě hodně ráda vrátila do přátelské temnoty známých uliček. Ale opravdu to tady teď vypadá moc hezky.“

„Moje matka vždycky říkávala, že i ten nejprostší dům vypadá ve světle svíček jako palác.“

„Vsadím se, že ji nikdy ani nenapadlo, že budeš žít v takovémhle domě.“ Jo se natáhla na postel a složila si ruce pod hlavou. „Asi by ji kleplo, kdyby tě tu takhle viděla.“

„To by ses divila,“ usmála se Rapsodie. „Moji matku jen tak něco nevyvedlo z míry. Prožila spoustu zlých věcí, ale nikdy se jimi nenechala ovlivnit. Bylo to, jako by měla v očích svíčky, které ani v tom nejbouřlivějším počasí nezhasly.“

Jo znovu ztichla. Nakonec vytáhla zpod polštáře dýku a začala si s ní pohrávat. „Musela jsi ji hodně milovat.“

Rapsodie se zadívala do plamínek svíček. „Ano.“

„A ona tě určitě taky milovala, že? No, neměla jsi ty nádherný život?“

Rapsodie si všimla hořkého tónu a nenechala se urazit. „Ano, Jo, myslím, že měla. Ale ani to mi nezabránilo, abych to všechno nehodila za hlavu.“

„Opravdu? To zní jako pěkná hloupost.“

„Byla to hloupost,“ připustila Rapsodie.

„Tak proč jsi to udělala?“

Rapsodie se znovu dotkla medailonku na své hrudi. Dívala se do světla svíček a nutila se ke slovům, s nimiž se nikdy předtím nesvěřila žádné živé duši.

„Bylo to kvůli chlapci.“

„Ach.“ Jo si přehodila dýku z jedné ruky do druhé. „Byl tvůj první?“

„Ano. A můj poslední. Od té doby jsem už nikoho tak nemilovala. A nikdy nebudu.“

Dýka zavířila mezi Joinými prsty. „A ty jsi s ním utekla?“

Rapsodie si sevřela kolena ještě pevněji. „Ne. Utekla jsem, abych ho našla. Nikdy se mi to nepodařilo. Dostal ode mne, co chtěl, a pak zmizel.“

„Proč ses prostě nevrátila domů?“

„To je otázka, kterou si kladu každý den.“

„A teď už nemůžeš?“

„Teď už nemohu.“

Jo mlčky čekala, ale sestra už nic nedodala. Rapsodie dál pozorovala plamínky svíček, ponořena do vzpomínek. Nakonec se Jo posadila a začala přejíždět dýkou po podrážce své boty.

„A jaké to je? Víš, s mámou a tak?“

„Hmm? Aha. Skvělé. Aspoň s tou mojí bylo. Některé moje přítelkyně se s matkami nenáviděly; myslím, že se mnoho z nich provdalo tak brzy proto, aby mohlo odejít z domu. Ale moje matka byla výjimečná. Musela být; byla jediná svého druhu v celé vesnici.“

„Svého druhu?“

„Ano; byla Lirinka, jediná, která přežila zkázu rodné osady. Když se provdala za mého otce, určitě se potýkala s nevraživostí

sousedů, ale bezpochyby ji překonala se vznešeností a šarmem, stejně jako všechno ostatní. Nemohu si vzpomenout, že by někdy o někom řekla něco nehezkého, dokonce ani když jí ten dotyčný třeba ublížil. Ani mým bratrům nedovolila, aby se nechali ovládnout hněvem, když se k nim lidé chovali krutě. V době, kdy jsem se narodila – byla jsem šesté dítě a jediná dcera – už ji celá vesnice milovala.“

„To zní, jako že byla opravdu úžasná.“

„Pro mne byla. Nejraději ze všeho vzpomínám na to, jak jsme spolu jen my dvě seděly po večeři u krbu. Ona mi česala vlasy, zpívala mi staré lirinské písně a vyprávěla mi staré příběhy, aby neupadly v zapomnění, až ona už tu nebude. Mohly jsme spolu hovořit o čemkoli. Pokaždé, když si sednu ke krbu, vzpomenu si na ni; svým způsobem mi to poskytuje útěchu. Ze všech věcí, které v životě postrádám, mi ona chybí nejvíce.“ Rapsodie umklkla a plameny všech svíček v pokoji se zatřepotaly.

Jo hleděla na mihotavé stíny na stropě. „Aspoň jsi měla matku, která tě chtěla. Mohlo to být horší.“

Rapsodie se vytrhla ze zamyšlení. „Pověz mi něco o tvojí mamince, Jo,“ vybídla dívku jemně.

„Co bych ti měla povídat? Nikdy jsem ji nepoznala.“ Jo si přehodila dýku přes hřbet ruky a pak zase zpátky.

„Jak tedy víš, že tě nechtěla?“

Jo upustila dýku na zem a sehnula se, aby ji zvedla.

„To je nějaký chyták? Nemyslíš, že kdyby mě chtěla, kdyby mě měla aspoň trochu ráda, byla bych teď stejně rozcitlivělá jako ty a vykládala o ní hezké věci? Nemyslíš, že bych si aspoň pamatovala, jak vypadala?“ Rozzlobeným pohybem vsunula dýku zpátky pod polštář a znovu si lehla s rukama za hlavou.

Rapsodie vstala, přešla k posteli a posadila se k dívčíným nohám. „Ne nezbytně,“ řekla, ale do očí se jí nepodívala. „Nemůžeš vědět, proč jste od sebe byly odloučeny. Možná neměla na vybranou.“

Jo se prudce posadila. „A možná jsem jí prostě byla na obtíž, a tak se mě zbavila; třeba se už nemohla dočkat, až mě bude mít z krku. Ty to taky nemůžeš vědět, Rapsodie. Je skvělé, že jsi měla úžasnou matku, která tě milovala; opravdu mě to těší. Ale prokaž mi laskavost – ušetři mě těch hezkých řečiček, ano? Není to k ničemu.

A kromě toho je pro mě snadnější věřit, že mě neměla ráda; tak ji prostě můžu nenávidět a nemít z toho špatný pocit. Jak mi prospěje, když si budu myslet něco jiného? Jsem sama tak dlouho, kam moje paměť sahá, a to se nezmění. Nakonec není žádný rozdíl v tom, jestli mě měla ráda, nebo ne.“ Z očí jí vytryskly slzy hněvu.

Rapsodie ji vzala do náručí a objímala ji, zatímco Jo ze sebe vyrážela ošklivé bolestné vzlyky. Hladila ji po vlasech a tak tiše, že to Jo přes pláč nemohla slyšet, jí šeptala do ucha píseň útěchy.

Po chvíli melodie začala účinkovat a Jo se uklidnila, ale nechala hlavu přitisknutou k Rapsodiinu rameni, dokud ji od sebe Pěvkyně neodtáhla a nevzala její uslzenou tvář do dlaní.

„A teď mne dobře poslouchej, Josefino Bezejmenná. *Změnilo* se to; už nejsi sama a nikdy nebudeš. Miluji tě. Teď patříme k sobě a já jsem tady, abych ti to usnadnila.“

Jo popotáhla nosem. „Co usnadnila?“

„Cokoli. Všechno. Cokoliv bude třeba usnadnit. A *je* v tom rozdíl. Tvoje matka tě milovala; jak by také mohla jinak? No, jen do toho, dělej na mne všechny ty svoje ošklivé obličejky, ale pravdu nezměníš. Nedokážu ti to vysvětlit, ale jsem si tím jista. Milovala tě. A teď už není jediná.“

Jo se na ni chvíli dívala a pak se usmála. Odtáhla Rapsodiiny ruce od své tváře a padla na záda na postel.

„Ty máš o sobě opravdu vysoké mínění,“ prohodila žertovným tónem. „Já jsem nikdy neřekla, že mě *nikdo* nemiloval.“ Na tváři se jí rozhostil potutelný úsměv.

Rapsodiiny oči zajiskřily zájmem. „Ale? A o kompak to tady mluvíme? Je tu něco, co jsi mi zamlčela?“

„Ne,“ řekla Jo s povzdechem. „Zatím ještě ne. Ale doufám.“

„A kdo by měl být tím šťastným?“

Jo se posadila, zkřížila nohy a přitiskla si k břichu polštář.
„Ashe.“

„Kdo?“

„Ashe. Víš přece. *Ashe*.“

„Kdo je Ashe?“

„Bohové, Rapsodie, stalo se ti něco s mozkiem, nebo co? Ashe. Víš, ten s těmi krásnými vlasy z Bethe Corbairu.“

Rapsodie byla naprosto zmatena. „Jo, nemám sebemenší tušení, o kom nebo o čem to vlastně mluvíš.“

Jo obrátila oči v sloup. „Víš; ten chlapík s tím – no, víš s čím –“ Tvář jí zrudla rozpaky.

Rapsodie se na ni znovu tázavě podívala, ale pak si vzpomněla na jejich setkání s cizincem v plášti na městském tržišti.

„Ach ten!“ S pobaveným úsměvem se k ní naklonila a spiklenecky jí zašeptala do ucha. „Jo, mohu ti naprosto zodpovědně říct, že skutečně každý muž má, víš co.“

„Mrcho.“ Jo se po ní se smíchem ohnala polštářem, ale pořád vypadala rozpačitě. Rapsodie viděla, že se začíná stahovat do sebe, a tak nenápadně změnila tón hlasu ze škádlivého na povzbudivý.

„Jak víš, že má krásné vlasy?“ zeptala se. „Pokud si dobře vzpomínám, vůbec jsme mu neviděly do tváře; měl kapuci.“

„Ty jsi mu neviděla do tváře,“ opravila ji Jo. „Já jsem ho viděla z trochu jiného úhlu –“

„To bych řekla,“ zachichotala se znovu Rapsodie a vysloužila si další ránu polštářem.

„Zahlédla jsem jeho tvář, když mě zvedl ze země. Má vlasy barvy mědi; ne matné jako měděné mince, ale lesklé a zářivé jako ty hrnce, co visí v drátenických stáncích na tržišti. A oči má neuvěřitelně nádherně modré. To je všechno, co jsem viděla,

měděné vlasy a křišťálově modré oči, ale stačilo to.“ Teatrálně si povzdechla.

„Bohové, Jo, a co když to je všechno, co tam z něho je?“ řekla Rapsodie s předstíranou obavou. „Víš, jako že pod tím pláštěm nic víc není – jen oči a vlasy a pak už nic? Brrr. To není příjemná představa. Nemyslíš, že bys ho měla vidět celého, než začneš rozbíjet svatební talíře?“

Jo rozzlobeně zkřížila paže na hrudi a upadla do uraženého mlčení. Rapsodie spěšně zamávala bílou vlajkou.

„Promiň, Jo; mluvím nesmysly. Jsem ráda, že jsi našla někoho, kdo se ti líbí. Ale pokud si vzpomínám, nepokoušel se ti náhodou uříznout ruku?“

„Ne, to ty ses pokoušela uříznout ruku jemu,“ odsekla stále pohněvaná Jo. „Byl ke mně milý, to je všechno. Prostě na to zapomeneme, ano?“

Rapsodie si povzdechla. „S tebou museli opravdu hodně špatně zacházet, holčičko, když tohle považuješ za milé chování. Ale kdo ví; první dojem někdy bývá nejpřesnější. A myslíš, že se s ním ještě někdy setkáš?“

„Asi ne,“ připustila Jo, natáhla nohy a spustila je na podlahu. „Ale říkal, že nás přijde navštívit.“ Sáhla pod postel a vytáhla nočník.

Rapsodie pochopila narážku. „Uvidíme,“ řekla, vstala z postele a zamířila ke dveřím. „Člověk nikdy neví, Jo; stávají se různé věci. A mezitím se dobře vyspi. Možná, že když budeš pořádně odpočínutá, podaří se ti tentokrát úspěšně mu vyprázdnit kapsy.“ Vesele na Jo mrkla a otevřela dveře.

„Dobrou noc, ségro,“ odpověděla Jo se smíchem.

Rapsodie se usmála a Jo ucítila, jak ji obklopuje teplo jako laskavá náruč. „Dobrou noc. Jo.“ Tiše za sebou zavřela, opřela se o stěnu a radostně si přitiskla ruce k hrudi. Po chvíli se vrátila do temnoty své vlastní ložnice, která jí však nyní připadala poněkud jasnější.

Přicházejí.

„Já vím.“

Saltar vstal z kamenného křesla a přešel dlaněmi po žulových područkách, jež během staletí ohladily jiné ruce než ty jeho. Byl to jeden z pokladů starých dob, odnesených spolu s dalšími předměty z Podzemní vesnice velkých Willumů poté, co byla dobyta.

Jeho vojáci přicházejí, ale on mezi nimi není.

Oheň-Oko polkl, ale neřekl nic. Duch mu ohromně pomáhal, poskytl mu děsivou nezranitelnost, neocenitelnou podporu při vzestupu k moci, ale byl posedlý a nebylo snadné se ho zbavit.

Sňal si z šíje řetěz a nepřítomně se zadíval na oko uprostřed zlatého ohně, symbol, díky němuž získal své šamanské jméno. Oheň-Oko. Tak mu říkali Bolgové, ale vyslovovali jeho jméno spíše šepem než nahlas.

Oko v ohni leželo po staletí na dně velké truhly. Bolgové ze Skryté říše se jej báli dotknout, natož aby se opovážili zavěsit si je na šíji. Dokonce i nejdívočejší lovci z Pěsti a Ohně, jeho vlastního klanu, se mu vyhýbali. Pouze on jediný našel dost odvahy zvednout zlatý symbol z pouzdra a ozdobit si jím hrud'. S potěšením pak sledoval, jak před ním všichni bázně ustupují.

Nikdy ho nenapadlo zamyslet se nad tím, proč Willumové zavrhlí tak mocný předmět a pohřbili jej pod hromadou hadrů společně s párem malých alabastrových lvů a perleťovou broží, cetek, jichž se původně také nechtěl nikdo dotknout, které však zmizely hned, jakmile si on vzal Oko v ohni. Od onoho dne uběhlo dvacet let.

Duch se mu dal poznat téměř okamžitě. Přišel k němu v temnotě jako jeho vlastní odraz a vyděsil ho k smrti. Když promluvil, bylo těžké správně rozumět jeho slovům, ale

postupem času si na jeho tichou řeč zvykl. Duch mu dal i jméno, Saltar.

Saltare?

Oheň-Oko znovu vzhlédl a zapátral v temnotě po téměř neviditelném Přízraku. Tak Ducha nazývaly ostatní klany, které se jej děsily skoro stejně jako on. Teď k němu promluvil, přesně jako tehdy. Něco ho napadlo.

„Vím, jak ho přilákat,“ oznámil vzduchu kolem sebe.

Ticho.

„Tentokrát musíš bojovat,“ řekl Saltar, dotkl se Oka v ohni a znovu si přetáhl řetěz přes hlavu. „Pak přijde.“

Ve vzduchu to zapraskalo a Saltar ucítil, jak ho do tváře udeřila vlna horkého vzduchu.

Ano.

Emmy.

Při zvuku matčina hlasu, který slyšela v srdci, se pod Rapsodiina víčka nahrnuly slzy. Snila, ale posledními zbytky vědomí se snažila sen zapudit. Příliš často začínaly její noční můry takto, aby ji pak zasáhly nepřipravenou a zranitelnou.

„Ne,“ zašeptala. „Prosím.“

Jejího čela se jemně dotkla ruka.

Neplač, Emmy. Spatřila nad sebou matčinu tvář, při pohledu skrz slzy rozmazanou.

S povzdechem se poddala spánku. „Mami.“

Líbí se mi tvůj dům, Emmy, obzvlášť ty svíčky. Matka se uznale rozhlédla po drobných plamíncích, které kolem ní vyskočily v temnotě. *I ten nejprostší dům vypadá ve světle svíček jako palác.*

„Mami –“

Pojď, sedneme si k ohni a já ti učešu vlasy jako kdysi.

Rapsodii ovanulo teplo. Vstala a následovala matku ke krbu, v němž divoce tančily plameny.

Pamatuješ si na to, holčičko?

„Ano,“ zašeptala a spolkla slzy. „Mami –“

Ššš. Matka natáhla ruku k ohni. *Tady, holčičko, dej tam ruku; já to za tebe nemohu udělat. Nedovolí mi to vzít. Musíš to udělat sama.*

Sáhla do hučících plamenů a ucítila žár, ale žádnou bolest. Prsty se sevřely kolem něčeho chladného a hladkého. Vytáhla to z ohně a vzápětí všechny plameny pohasly – až na ty, které olizovaly čepel meče v její ruce.

„Denní hvězda Clarion,“ zamumlala.

Taková, jaká byla v Minulosti, ještě než ji odvezli z naší země tam, kam nedosáhne světlo Serenu. Podívej se, jak tehdy vypadala.

Rapsodie otočila zbraň v ruce a přejela dlaní po stříbřité čepeli.

„Vypadá úplně stejně.“

Podívej se důkladněji.

Znovu meč otočila. Na záštitě jilce se modrobíle blýskalo malé světélko, zářící oslnivěji než slunce, přidržované na místě stříbrnými drápky.

„Tohle světlo už tam není,“ řekla Rapsodie. „Drápky jsou prázdné. Co to bylo?“

To byl kousek hvězdy, Serenu. Zdroj velké moci, živelně magie z Předčasu. Tvoje hvězda, Emmy.

„Aria,“ zašeptala. Moje strážná hvězda.

Ano, přikývla matka. Ukázala do temnoty nad sebou, kde zářil Seren, stejně jako kdysi. *Už jsem ti to kdysi říkala, holčičko: dokud budeš moci najít svou strážnou hvězdu, nikdy se neztratíš, nikdy. A ty jsi zapomněla.*

„Ne, mami, ne. Pamatuji si to.“ Najednou se jí špatně dýchalo.

Tak proč jsi ztracená?

„Já – já, ztratila jsem hvězdu, mami. Ztratila jsem Seren; Serendair je pryč, už tisíc let je mrtvý.“

Země je pryč; hvězda zůstala.

„Mami –“

Podívej, holčičko. Matka ukázala na oblohu. Ze Serenu vysoko nad nimi se odštípl drobný kousek a letěl temnotou, nepatrná padající hvězda. Světlo na jilci meče zhaslo a drápky byly opět prázdné.

Rapsodie sledovala matčin prst; zdálo se, že přímo navádí padající hvězdu při sestupu.

V temnotě před sebou spatřila stůl, nebo spíše něco jako oltář, na němž leželo lidské tělo. Bylo zahaleno do stínů; neviděla nic než obrysy postavy. Úlomek hvězdy dopadl do těla, které se vzápětí rozzářilo, ale za okamžik oslnivý jas pohasl do tlumeného svitu. Rapsodii zamrazilo; vzpomněla si na vidění v zahradě Domu paměti.

Sem dopadl kousek tvé hvězdy, holčičko. Pokud najdeš svoji strážnou hvězdu, nikdy se neztratíš. Nikdy.

Dokonce i ve spánku si Rapsodie uvědomovala, že s tímto viděním není něco v pořádku. Jestliže se jí ve snech zjevovali rodiče nebo lidé z její minulosti, bylo to vždy v souvislosti se vzpomínkami, s věcmi, které se staly, když ještě byli naživu. Ve vizích Budoucnosti nikdo z jejích drahých, kteří zahynuli při zkáze Ostrova, dosud nevystupoval. Ale teď tady byla matka a sdělovala jí věci, které za svého života nemohla znát.

„Jak to, že mi můžeš říkat všechny tyhle věci, mami?“

Ucítla teplé objetí matčiných paží.

Mohu ti je říkat, protože to jsou tvoje vzpomínky, stejně jako já sama. Jen je ještě neznáš. Pokud najdeš svoji strážnou hvězdu, nikdy se neztratíš. Nikdy.

Zářící tělo na oltáři se rozplynulo v temnotě a zmizelo.

„Už ho nevidím, mami. Proč ho nevidím?“

Nejde o to, čím je, jde o to, co nosí.

Rapsodie se prudce otočila a zamotala se do přikrývky.
„Nerozumím.“

Podívej se přes rameno.

Rapsodie se ohlédla. V temnotě za ní se vznášely tři oči. Dvě hleděly z jinak temné tváře a byly lemovány krvavou červení. Třetí viselo pod nimi ve středu ohnivé koule. Rapsodie se roztrásla.

„Mami?“

Pamatuj si, co jsem ti řekla, Emmy; nejde o to, čím je, jde o to, co nosí.

Plamenná koule se začala rozpínat, až zaplnila celé zorné pole. Rapsodie se podívala na matku, rovněž pohlcenou plameny. Téměř bez sebe hrůzou k ní vztáhla paže.

„Mami!“

Matka se nepřestávala usmívat, i když ji oheň proměnil v temný uhlík, který zanikl v plamenech.

Tvoje rodina zahynula v ohni, Emmy.

„Mami!“

Oheň je silný. Ale hvězdný oheň se zrodil dřív; je to mnohem mocnější živel. Použij oheň hvězd, abys očistila sebe i svět od nenávisti, která nás zachvátila. Pak budu odpočívat v pokoji, dokud se se mnou opět neshledáš.

„Mami, ne! Vrať se, prosím!“

Nejde o to, čím je, jde o to, co nosí. Hlas se rozplynul do tiché ozvěny a umkl.

„Raps?“

„Ne,“ zasténala Rapsodie a zatápala v temnotě, aby zachytila sen, který jí unikal. Mami.

„Není ti nic, Raps?“

Posadila se na posteli a rukávem noční košile si otřela slzy, které jí stékaly po tvářích. Ve dveřích stála Jo, jejíž postava vrhala na podlahu dlouhý stín.

„Ne,“ řekla rychle. „Jsem v pořádku, zlatíčko; probudila jsem tě?“

Jo přešla pokoj, posadila se k ní na postel a pevně ji objala.

„Ne, to Grunthor. Potřebují tě dole v nemocnici.“

Když se Rapsodie, stále ještě v noční košili a s rozpuštěnými vlasy, které se jí divoce vlnily kolem ramenou, dostavila se zdravotnickou brašnou do nemocnice, bolgští ošetřovatelé přinášeli další raněné. Otočila se ke Grunthorovi, který pomáhal ukládat jednoho ze svých vojáků na lehátko.

„Grunthore, nejsi zraněný? Co se stalo?“

Seržant sňal vojákovu prsní plát a odhalil tak strašlivou ránu, která roztínala hrudní koš od klíční kosti až k břichu.

„Já sem v pořádku, zlatíčko, ale tadydle starý Bradavičák je na tom zle.“ Seržantův hlas se chvěl úzkostí.

Rychle si vyměnili místa a Rapsodie otevřela brašnu; už byla na tuto činnost zvyklá. Ale dosud nikdy nebylo tolik raněných najednou. Někde se musela stát strašlivá chyba.

„Čistý obvaz a pipsissewu, prosím,“ oslovila Krinsel, léčitelku, která stála nedaleko. Žena přikývla a odešla.

Grunthor při jejích slovech bolestně nakrčil čelo. Věděl, že se bylina, o kterou požádala, užívá ke zmírnění utrpení umírajících.

„Už mu není pomoci, vévodkyně?“

Rapsodie se na přítele smutně usmála. „Obávám se, že ne, Grunthore, je zasaženo srdce.“ Vzala plátno, které jí podala léčitelka, a pokusila se zastavit krvácení. „Postaráme se aspoň, aby měl co největší pohodlí, zatímco se budeme věnovat ostatním.“

„První ženo?“ zašeptal bolgský poručík.

Rapsodie mu jemně přejela prsty po tváři. „Ano?“

„Oheň-Oko a jeho klan to byli.“

Rapsodiiny oči se naplnily soucitem, přestože nechápala význam toho, co říkal. „Odpočívej,“ řekla tiše.

Umírající Bolg rychle zamrkal, jak se snažil zaostřit pohled na její tvář. „Oheň-Oko – Bolgové – ho nazývají, ale – Saltar je – jeho jméno.“

Rapsodie si vzala podávanou pipsissewu. „Vyřídím to králi.“
„První – ženo?“

Nalila mu trochu lektvaru do úst. „Ano?“ Tiše sledovala, jak z něho začíná vyprchávat život.

„Jako – východ slunce – jsi.“ Poručíkovy oči zeskelnatěly.

Rapsodii se sevřelo hrdlo. Sklonila se, políbila ho na zpoceně čelo a ucítla, jak se stažené rysy uvolňují. Tiše mu do ucha zazpívala začátek lirinské Písň odchodu, tradičního žalozpěvu, zpívaného u pohřební hranice, jehož účelem bylo rozvázat pouto se Zemí a usnadnit duši cestu ke světlu.

Píseň přerušil náhlý hluk a křik. Chodba se najednou zaplnila ošetřovateli a vojáky, kteří ve zdánlivě nekonečném průvodu přinášeli další raněné, umírající a mrtvé.

„Dobří bohové,“ vydechla Rapsodie. Byly jich stovky, krev prýštila na podlahu, vzduch zamořoval puch spáleného masa. Rapsodie vyskočila a rozběhla se doprostřed vřavy.

Na chodbě stál Achmed; těm vojákům, kteří ještě mohli chodit, ukazoval, kam se mají přihlásit k ošetření, ty, jež přinášeli, prohlížel, aby zjistil, jestli jsou stále naživu, a mrtvé dával odnášet pryč z prostor nemocnice. Tvářil se zachmuřeně; bitvy, z níž se vraceli tito vojáci, se neúčastnil.

Rapsodie převzala těžce raněného Spára z roztřesených rukou jeho druha, také zraněného, ovinula si jeho paži kolem šíje a odvěkla ho stranou hluku na malý kousek volné podlahy. Pokynula Grunthorovi, aby pomohl tomu druhému.

„Co se vlastně stalo?“ zeptala se seržanta. Svlékla Bolgovi zbroj a trhla sebou, když uviděla, co prsní plát milosrdně skrýval.

„Byli sme na mírovejch manévrech,“ řekl obří Firbolg, který svému pacientovi uvazoval kolem stehna škrtidlo.

„Ach tak.“

„Mluvím vážně, vévodkyně,“ utrl se seržant. „Běžná výprava do Skrytý říše, získávání novejších kmenů, akorát sme se vydali trochu dál. Bradavičák a Ringram vzali oddíl a šli napřed.

Přepadli je. Měla bys vidět ty, co sme odtamtud' nemohli dostat; těchdle je v porovnání s nima jen hrstka.“

Rapsodie se otrásla.

„Raps-dje?“

Vzhlédla; stála nad ní Krinsel a chvěla se. Její výraz Rapsodii ohromil. Krinsel byla snad nejchladnokrevnější ze všech léčitelek, která se nikdy ničím nenechala vyvést z míry. Rapsodie v její tváři nikdy nezahlédla jediný záblesk jakéhokoli citu. A teď viděla, jak bojuje, aby nepropadla panice.

„Krinsele?“ Rychle vstala a uchopila ji za paži.

„Pojď.“

Rapsodie kývla na Grunthora a oba se vydali za léčitelkou.

Opatrně překračovali raněné, až došli ke skupině obětí, uložené v odlehlém koutě. Puch spáleného masa tady byl tak silný, že si Rapsodie zakryla nos a ústa, aby před ním ochránila své plíce.

Všechny oběti měly podobná zranění, hluboké sečné rány na trupech a někdy i na tvářích. Rapsodie při pohledu na ně vytřeštila oči.

„Achmede!“ vykřikla a sklonila se, aby zjistila, jestli některý z vojáků nezůstal naživu. Pouze jednomu ještě tlouklo srdce, ale už jen velmi slabě.

V příštím okamžiku stál po jejím boku král a sledoval, jak Grunthor obrací těla a zkoumá zranění.

„Podívej se na to,“ ukázala Rapsodie na strašlivou ránu na zádech poslední žijící oběti. Jemně ji potřela léčivým roztokem obsahujícím tymián a čistící vodu. Rána byla hluboká a široká, ale okraje nekrvácely; vypadala, jako by ji způsobilo nějaké ostré cejchovací železo. Kůže místy ještě doutnala.

Achmed si dřepel vedle Rapsodie. „Co myslíš, že to způsobilo?“

„Nevím, ale podobné rány dělá Denní hvězda Clarion,“ odpověděla a začala ránu obvazovat. Muž zasténal.

„Jen hlubší a ne tak úzké,“ přikývl Achmed.

„Mně připadaj jako od drápů,“ řekl Grunthor.

Rapsodie vzhlédla ke Krinsel, která vypadala, že každou chvíli omdlí.

„Krinsel, od čeho jsou ty rány? Víš, co by je mohlo způsobit?“

Žena si pevně ovinula paže kolem trupu a přikývla.

„Přízrak to byl. Přízrak Oheň-Oka.“

Rapsodie nakonec opustila nemocnici až následujícího dne za soumraku. To už byli mrtví přeneseni do krypty nedaleko velkých výhní, zranění ošetřeni a uloženi do narychlo připravených lůžek. Ticho všech prostor, o něž byla nemocnice rozšířena, rušily jen kroky firbolgských ošetřovatelek, které o své pacienty pečovaly stejně dovedně jako filidové v Chaddyrově hospici v Kruhu.

Jo zůstala s Grunthorem, který se ponořil do mlčení a odmítl opustit své zraněné muže. V očích měl výraz podobný tomu, jaký v nich Rapsodie vídala, když mluvil o svých jednotkách ze starého světa, tentokrát však mnohem ostřejší. Pokusila se ho utěšit, ale bezvýsledně; obří Bolg se jen stáhl ještě hlouběji do sebe a na její snahu navázat hovor vůbec nereagoval. Nakonec usoudila, že nejlepší bude ponechat ho na stráži u jeho vojáků, a jen požádala Jo, aby na něho dohlédla.

Přestože ze všeho nejvíce toužila po dlouhé koupeli v Anwynině vaně, utáhla si pevněji pásek zakrváceného županu a zamířila do tunelu, který mířil ke kaňonu u Ztracené pláně.

Snášel se soumrak. Bledou oblohu, do níž ještě sahaly rudé a oranžové prsty posledních slunečních paprsků, už pomalu zalévala temnota. Na obzoru se kupily inkoustové mraky a zrcadlově odrážely zmateně zakřivený úhel, jež svět nabyl od Rapsodiina posledního spánku. Strnule odzpívala večerní píseň, ale nenalezla v ní útěchu ani ochranu před bolestí, která na ni útočila. Bolgové tak strašlivě trpěli.

Achmed seděl přesně tam, kde čekala, že ho najde, v ústí tunelu nad kaňonem, na místě, kde poprvé stanul tváří v tvář svým poddaným, odkud jim oznámil, že je nyní jejich vládcem. Nohy mu visely přes okraj nad propastí hlubokou tisíc stop a oči upíral přes kaňon na Zatracenou pláň a ještě dál.

Rapsodie se posadila vedle něho a mlčky se zahleděla do houstnouceho šera. Společně sledovali, jak slunce rychle sklouzlo za okraj světa, jako by se ostýchalo zůstat na obloze jen o okamžik déle, než bylo předepsáno. Spolu s temnotou přišel studený vítr, který jim vanul do tváří a vlasů, zatímco skučel a sténal v kaňonu pod nimi.

Nakonec, když se celá širá Firbolgská říše ponořila do stínů, Achmed promluvil.

„Děkuju, že se nesnažíš plašit ticho dobře míněnými slovy.“ Rapsodie se lehce usmála, ale dál mlčela. Vojevůdce si zhluboka, bolestně povzdechl. „Řekl už Grunthor něco?“

„Ne, ještě ne.“

Achmed nepřítomně přikývl; jeho mysl se toulala na druhé straně Času. „Už podobné věci prožil, a ještě horší. Dostane se z toho.“

„O tom nepochybuji,“ přitakala Rapsodie. Pozorovala jeho tvář a četla z ní hlubokou starost a žal. A možná dokonce i strach, ačkoliv ten s jistotou poznat neuměla. „Jeden z jeho poručíků mi před smrtí něco řekl.“

Achmed se otočil, aby lépe slyšel. „A co?“

Odhrnula si z očí pramen vlasů, který jí tam sfoukl skučící vítr. „Řekl mi jméno Oheň-Oka, jeho skutečné jméno, myslím.“ Achmed přimhouřil oči, ale neřekl nic. Rapsodie zakašlala a nervózně se rozhlédla. „Říkal, že jeho pravé jméno je Saltar.“

„Ano, já vím.“

„A nezní ti to nějak povědomě, jako nějaké jiné jméno, které jsi slyšel?“

„Ano. Tsoltan.“

Rapsodie vydechla, její nervózní vzrušení pominulo. „No dobře, vlastně mne ani nepřekvapuje, že to víš.“

„Nevěděl jsem to, ne s jistotou. Jen jsem to předpokládal. Čekal jsem na tento den od okamžiku, kdy jsem vylezl z Kořene.“ Zadíval se na planinu za kaňonem, kde vítr čechral vysokou luční travu. „Ironie vesmíru mě nikdy nepřestane udivovat,“ řekl skoro jakoby sám pro sebe. V hlase neměl ani stopu po obvyklé jízlivosti. Zvedl oblázek a zamyšleně jej začal obracet v prstech.

„Pověz mi, co tím myslíš?“ řekla Rapsodie jemně.

Achmed se znovu zadíval do dálky, jako by se pokoušel dohlédnout do Minulosti.

„Celý svůj dospělý život jsem byl lovcem, a opravdu dobrým. Byl jsem vychován jako odpověď na nesmiřitelné vyvražďovací tažení, které vedli F'dorové proti mému lidu, a následkem toho jsem byl i já nesmiřitelný.

Při narození jsem dostal dar, pouto ke krvi, které mi dovolovalo být Bratrem všech lidí. Užíval jsem tento dar ve jménu Smrti, chodil jsem sám a raději jsem krev proléval, než abych si jejím prostřednictvím vytvářel pouto k ostatním. V naší staré zemi jsem dokázal najít každý srdeční tep a neomylně jej sledovat, dokud jsem svoji kořist nedopadl. Byl jsem nezastavitelný stejně jako plynutí času, Rapsodie. Kromě moře neexistovalo místo, kde by se moje oběti mohly přede mnou ukrýt. A nikdo přede mnou nedokázal prchat věčně.

A teď jsem tady, na druhé straně Času. Všeho jsem se vzdal, všech svých přirozených zbraní, které jsem měl, a utekl jsem, aniž jsem si uvědomil, že se marně snažím uprchnout před jediným pronásledovatelem, proti němuž nemám žádnou naději – před sebou samým. Protože to byla ta věc, jíž jsem se pokoušel uniknout. On měl moje jméno. Byl jsem jeho společníkem při lovu, který na mne uspořádal.

Tak jako já jsem nikdy neprohrál v boji se svou kořistí, ani F'dor nikdy neprohrává. Buď zvítězí, nebo, je-li poražen, vstoupí

do vítěze a učiní z něho svého nového hostitele. Vlastně zvítězí vždycky. Mnohem lepší volba je zemřít jeho rukou než mu dovolit žít ve vlastním těle, ale já si nejsem jist, jestli už k němu nejsem nějakým způsobem připoután. Měl jsem vědět, že tento svět není dost velký, abych se před ním dokázal schovat, abych se dokázal schovat sám před sebou. Lavina se blíží a neexistuje nic, co bych mohl udělat, abych ji zastavil.“

Rapsodie neřekla nic, jen mu jemně přejela prsty po předloktí, až spočinuly v jeho dlani. Achmed se zadíval na jejich spojené ruce.

„A pak, Rapsodie, jsi přišla ty a všechno jsi změnila, popletla jsi mi mozek tím svým neustálým žvaněním, zmátla jsi mě tak, že jsem začal věřit, že se mi podařilo přetřhnout řetěz, na němž mě F'dor držel, že jsem ho setřásl, i když jsem měl mít dost rozumu, abych věděl, že se nemůžu vysvobodit z něčeho, z čeho se vysvobodit nelze. Byla jen otázka času, kdy mě zase najde.“ Hodil oblázek do hlubiny pod sebou.

„Nevíš, jestli tě našel,“ řekla Rapsodie tiše. „A třeba je to naopak. Možná pořád ještě jsi tím starým lovcem, Achmede. Možná je tvým osudem postavit se mu a zabít ho. Možná právě on má být tvou poslední obětí. Ale v jedné věci máš pravdu; už nemůžeš dál utíkat. Když to uděláš, dříve nebo později tě stejně najde. Já na tvém místě bych se k němu raději neobracela zády.“

„Pokrytecká slova někoho, kdo nemá ani tušení, jaké by to pro mne mohlo mít následky,“ zavrčel a vytrhl ruku z jejího sevření.

„Možná. Ale vím, jaké následky by to mohlo mít pro mne. Mohla bych ztratit jedinou rodinu, která mi na tomhle světě zbyla, a obzvlášť svého protivného bratra, který je druhou stranou mé mince.“ Viděla, jak se vzteklý výraz v jeho očích zmírňuje do něčeho hlubšího. „Ty si asi ani neuvědomuješ, jak strašlivě se bojím, že se to stane znovu. Ale ať budou následky jakékoli, budu jim čelit s tebou, stejně jako Grunthor. Tak to

dělají rodiny.“ Usmála se a Achmed cítil, že i přes všechno úsilí zůstat nevrlý mu je náhle nějak lehčeji u srdce.

„Už jsi slyšel, jak Bolgové mluví o Oheň-Oku a jeho Přízraku?“ zeptala se.

„Ano.“

„O co si myslíš, že tady jde? Jestli je to Tsoltanův démon, jestli unikl zkáze Serendairu a v těle některého z Cymrianů se s poslední flotilou dostal sem, mohli by ho vidět?“

Achmed zavrtěl hlavou. „Pochybuju, i když si tady možná jako první zásadu musíme určit, že se změnila pravidla, a to, na co jsme se mohli ve starém životě s jistotou spolehnout, tady nemusí platit. F'dorové jsou obecně nerozpoznatelní, když přebývají v těle lidského hostitele, ačkoliv se velmi zřídka může stát, že ucítíš závan jejich odporného pachu. Ale opravdu jen výjimečně. Proto jsou tak zatraceně nebezpeční.“

„Tak co si myslíš, že to je?“

Achmed vstal a oprášil si z šatů písek. „Nemám tušení. Ať je to cokoli, používá to jako zbraň černý oheň; ten způsobil ty ožehlé rány. Bolgové se domnívají, že Přízrak je částí Saltarovy magie, tajemná obrana, která mu zaručuje nezničitelnost a zajišťuje převahu.“

„Můžeme to tedy zabít? Bojujeme s mužem, který je posedlý démonem?“

„Nevím.“ Achmed ji vzal za ruku a pomohl jí vstát. „Ale mám v úmyslu neponechat nic náhodě. Musím se s Oheň-Okem setkat tváří v tvář, Rapsodie. Existuje starý dhracianský rituál zvaný Zotročení, který zabrání démonovi uniknout z těla hostitele. Tak potom, jestliže se F'dor skutečně nachází v těle Oheň-Oka, zahynou oba společně, člověk i démon. Nejdůležitější z toho všeho je, že nesmí být zabit dřív, než proběhne Zotročení. Ale pokud není F'dorovým hostitelem, je celý rituál pochopitelně k ničemu.“

„A můžeš ho najít?“

Achmed se opřel o zeď tunelu a zavřel oči. Soustředil se na hluboký kaňon pod sebou, obrovský prostor mezi skalní římsou, na níž před okamžikem seděli, a Plání na druhé straně. A pak se jeho vnitřní zrak osvobodil, přenesl se přes širokou propast a rozlétl se nad Plání, kolem skalních srázů Kraldurge a nad poli, jež čekala na jarní setbu.

Byla to trasa, kterou dobře znal, protože se po ní často vydával s Grunthorem na tažení, jejichž cílem bylo získávat a podrobovat si další bolgské kmeny. Tyto země teď patřily jemu, uznávaly jeho vládu a podřizovaly se jeho vůli.

Minul starodávné vinice, široké kopce s mírnými svahy, mezi nimiž se vinula řeka, lemovaná po obou stranách řadami keřků révy, pečlivě ošetřovaných Bolgy, z nichž Rapsodie vychovala zemědělce. Pak následovala zalesněná návrší, pod nimiž se skrývaly jeskynní komplexy, v nichž kdysi sídlili Nainové a Gwaddové, cymrianské rasy, které se rozhodly žít v útrokách Země. Stále se zvětšující rychlostí prolétl jeho vnitřní zrak hlubokými hvozdy, kde si v dávných dobách vybudovali domovy Lirinové oddaní Gwylliamovi.

A pak zamířil hluboko do Skryté říše, kolem rozpadlých trosek cymrianských měst a vesnic, dnes už jen hromad kamení nebo míst lišících se od okolí pouze zbarvením porostu. Země zde byla úrodná, tmavá a ponechaná sama sobě, protože obyvatelstvo se stáhlo do labyrintu tunelů a chodeb rozprostírajících se donekonečna pod vzdálenými horami.

Tradice cest ho vedla mezi horské průsmyky a do tunelů, přes zákruhy a křižovatky až do obrovské dutiny zakončené menší jeskyní. Tam se jeho pohled náhle zastavil před postavou Bolga ležícího na holém kamenném lůžku. Oči bolgského šamana se v temnotě otevřely a upřely se na něho. Byly lemovány barvou krve. Pak se vidění rozmlžilo a zmizelo.

Achmed vydechl, podíval se na Rapsodii a musel se usmát, když viděl dychtivý výraz v její tváři a hluboké zelené oči jiskřící v temnotě.

„Vím přesně, kde je,“ oznámil jí. „A teď může říct totéž i on o mně.“

58

„Dělala ti nějaký problémy, milostivá?“

Rapsodie zápolila s náloketníky zbroje, již jí opatřil Achmed.

„Vůbec žádné,“ řekla a zkroutila paži, aby dosáhla na spony, ale po chvíli své úsilí vzdala a obrátila se ke Grunthorovi, aby jí pomohl. „Postarala jsem se, aby si důkladně prohlédla těla obětí Přízraku Oheň-Oka, takže nakonec velice ochotně souhlasila s tím, že zůstane doma a pomůže v nemocnici. Dokonce se mi sama nabídla, že pohlídá moje vnoučata.“

„Opravdu teď mluvíš o Jo? To je dobře, aspoň ona bude v bezpečí. Nemůžu doufat, že bys taky změnila názor, vévodkyně?“

Vyzkoušela, jak jí sedí zbroj, a spokojeně poplácala Grunthora po paži. „Ne.“

„Tak dobře, vlastně sem vděčnej, že tě tam budem mít s sebou. Hlavně si pamatuj, co sem tě učil.“

„Jistěže. A Achmedovu radu také: vystrč bradu, jdeš ublížit, tak to očekávej a buď na to připravená.“

Firbolgský král se pod svou rouškou usmál. „A už jsi připravená?“

Rapsodie došla k ústí tunelu a postavila se vedle něho. Podívala se dolů na moře Bolgů, které se rozlévalo v kaňonu pod nimi. Byly jich tam desítky tisíc, plných hněvu, dychtících po pomstě. Hluk byl strašlivý. Černá masa vojáků se nervózně vlnila bojovými přípravami, zlé výkřiky a výbuchy násilí byly slyšitelné dokonce i z hloubky tisíce stop. A velikost davu rostla, jak se k němu neustále přidávali další válečníci, muži i ženy.

„Víš určitě, že je dokážeš zvládnout?“ zeptala se Rapsodie Grunthora.

„Ani náhodou,“ odpověděl Grunthor skoro vesele. „Ale aspoň vím, na koho se vrhnou, až se utrhnou z řetězu.“

Koně tančili na místě, svaly jim hrály nervozitou. Rapsodie si představovala, že vypadá podobně divoce jako ta zvířata.

Už jen pozorovat Bolgy z výšky tisíce stop byl dost hrůzný zážitek. Teď, na dně kaňonu, si připadala, jako by se ocitla v neklidném oku hurikánu.

Všude kolem ní se rojili lidé nebo pololidé, vlnění svalů doprovázel pach potu a válečné vzrušení. Viděla desetitisíce očí planoucích bojovým šílenstvím, a to ji děsilo.

„Nějaké známky, že by se tu ukázal Kopec-Oko?“ zeptal se Achmed Grunthora, který vydával rozkazy z Viklana, obrovského válečného koně, jehož mu daroval lord Stephen.

„Ne-e. Nemyslím, že by byl tak blbej, aby se pokoušel zaútočit právě teď.“ Grunthor se spokojeně rozhlédl po kaňonu, zaplněném od kraje ke kraji jeho vojskem.

Rapsodie zvedla nohu, aby bolgský zásobovací důstojník mohl zkontrolovat řemení prsního plátu její klisny.

„Pěst a Oheň je klan Očí nebo Střev?“ zeptala se.

„Střev,“ odpověděli jí Achmed a Grunthor současně.

„Tak jak to, že se jejich vůdce jmenuje Oheň-Oko? Myslela jsem, že bolgstí náčelníci zahrnují druh klanu do svého jména.“

Achmed raději seskočil z koně a přistoupil k její klisně, než aby překřikoval vřavu, která kolem nich vládla. Sklonila se k němu, aby ho slyšela.

„V podstatě všechny klany ve Skryté říši patří ke Střevům. Jméno tohoto šamana bezpochyby odkazuje na krvavé lemy kolem jeho očí. Občas takhle F'dora dokážeš zahlédnout, ale je to velmi prchavé. Viděla jsi ho tak ve snech, že ano?“ Rapsodie přikývla. „A taky je možné, že nosí tentýž posvátný, ech,

prokletý symbol, jaký jsme viděli v bethanské bazilice. To byl Tsoltanův znak.“

Rapsodie si vzpomněla na svůj poslední zlý sen předtím, než se v noční můru proměnila sama skutečnost. „Myslím, že nosí; mám za to, že jsem jej viděla.“

„Já jsem ten symbol neviděl, když jsem se na něho díval, ale těžko jej bude mít vyšitý na příkrývce. Jestli jej předvádí na svém obřadním rouchu, pokud něco takového má, to opravdu netuším.“

Achmed vzal klisnu za uzdu a odvedl ji stranou rvačky, která vypukla mezi třemi bolgskými lučištníky. Grunthor dal jednomu pěstí do hlavy a zařval rozkaz, načež všichni tři rychle couvli mezi zmatené řady svých spolubojovníků.

„Pamatuj si, co jsem ti povídal o Zotročení. Nesmíš zaútočit, dokud si nebudeš jista, že rituál zabral.“

Hluk už dostoupil takové síly, že by ji Achmed neslyšel, ani kdyby křičela, a tak Rapsodie jen přikývla. Achmed ji poplácával po noze a vrátil se ke svému koni.

Dlouhá cesta do Skryté říše byla úmorná. Rapsodie ve zbroji měla co dělat, aby zůstala v sedle; svírala koně koleny a držela se, jako by jí šlo o život.

Jeli v čele nekonečného zástupu Firbolgů, jejichž řady se za nimi roztahovaly do stále větší šíře. Z každého úbočí a rozsedliny Zubů přicházely další klany a rodiny, osamělí lovci i skupiny vojáků, otcové s jedním nebo více syny a přidávali se k davu, až to vypadalo, že se daly do pohybu samotné hory, aby následovaly Achmeda. Rapsodie uslyšela v duchu jeho hlas, plný síly a energie, když ze skalní římsy nad kaňonem poprvé oslovil své nové poddané.

Ať jste nyní čímkoli, jste jen úlomky kostí. Možná jste kdysi byli jedné krve, ale její síla vyprchala. Když se pohybujete, působí vám to bolest, ale nevidíte žádné výsledky svého snažení. Připojte se ke mně a bude to, jako když se pohybuje sama hora.

A teď se naplňovalo to, co předpověděl.

Po její levici spustil obří seržant svým dunivým basem pochodovou píseň.

*„Pomsta je přej jídlo,
co se má jíst studený.
Ale já mám radši,
když je pěkně ohřátý.
A tak až tě najdu,
první věc, co udělám –
ruku ti utrhnu
a za tepla spořádám.“*

Tisíce krákoravých hlasů se k němu připojily, aby falešně zaskřehotaly druhou sloku.

*„Hlavu, ruce, nohy,
všechno maso z tebe sním.
Ale tvoje kosti
ty do prachu zahodím.
Vybělený sluncem
budou potom ležet tam,
Aby každěj věděl,
co se zrádcema dělávám.“*

Rapsodie se křečovitě držela sedla a snažila se sedel vzpřímená ve vibracích ozvěny, burácivě se odrážející od Zubů. Byl to zlověstný zvuk, hrozivý a navzdory směšným slovům mocný. Zněla v něm hloubka, bolest stále přetrvávající na povrchu, ale Rapsodie cítila i energii; sršela z hlasů, jež vycházely z hrdel bolgských vojáků.

Připojila k nim i vlastní hlas a soustředila se na zesílení zvuku. Píseň se rozezvučela ještě hlasitěji a přidaly se další hlasy, zpívající v pochodovém rytmu o své nenávisti.

Rapsodiinou páteří projela chvějivá vlna strachu smíšeného se vzrušením. Ohlédla se na Achmeda, který se na ni usmál, a pak na Grunthora. Seržant právě začínal novou píseň, tentokrát hrůzostrašně bojovou. V jeho tváři se zračilo jen pochmurné odhodlání, nebylo v ní ani stopy po obvyklém veselí, jaké v ní vídávala, když se pustil do zpěvu. Věděla, že masakr svých vojáků bere nesmírně vážně a chystá se pomstít jejich smrt strašlivým způsobem. Obrnila se proti tomu, co mělo přijít.

První tři dny pochodu vojsko stále nabývalo na síle, jak se k obrovské valící se řece přidávaly další pramínky posil. Z polí a lesů přišel velký počet Očí a Spárů a dokonce i několik klanů Střev poté, co jejich příslušníci zjistili, že dunění pod jejich nohama nepůsobí zemětřesení, ale vojsko procházející kolem.

Na noc se utábořili, rozdělali obrovské ohně, a zatímco u nich seděli, stále zpívali válečné písně. Rapsodie pozorovala odlesky plamenů na okolních kopcích a oblaka kouře stoupající k temné obloze, kde zůstala viset mezi hvězdami.

Čtvrtého dne vypukly první šarvátky. Bolgové, kteří sbíhali z kopců nebo se vynořovali z trosek opuštěných cymrianských měst, už neměli v úmyslu vstoupit do řad královského vojska, ale spíše zaútočit na okrajové jednotky. Všechny tyto pokusy ale nezpůsobily ani zakolísání hlavního zástupu a byly zmařeny, aniž vojáci vynechali jedinou notu pochodových písní.

Pátého dne se všechno změnilo.

Achmed už předešlého večera ve světle plápolajících ohňů upozornil, že se ocitli na území Pěsti a Ohně. A přestože nepředpokládal, že by se mohl vyrovnat vojsku o tak velkém počtu, varoval, že je to početný a divoký kmen, neblaze proslulý útoky ze zálohy.

A hned za úsvitu se mohli přesvědčit, že nepřeháněl. Královští vojáci, jejichž stravu nyní tvořily kořínky a vnitřnosti, aby se jim zlepšilo noční vidění, je spatřili, jak se vynořují z šedé předjitřní mlhy. Přicházeli ve dvou vlnách, z nichž ta vnější

vytvořila kolem Achmedova vojska široký kruh, sahající od jednoho konce trosek, jež kdysi byly velkým městem, ke druhému. Útočníci z vnitřní vlny se vynořili z tunelů, jimiž byly trosky města protkány, s hořícími pochodněmi v rukou.

„Boční střelba!“ zahřímal Grunthor. Rapsodie vyděšeně zastavila klisnu a bez dechu přihlížela, jak se královské síly uprostřed rozdělily, otočily a spustily střelbu z kuší do útočících Pěstí.

Náhle na všech stranách vzplály ohně. Vnější kruh nepřátelských jednotek zapálil olej a smůlu, nalité do vykopaných koryt. Vzduch naplnil štiplavý kouř a divoké plameny odrážely obklíčeným vojákům cestu ven.

Grunthor se otočil k Rapsodii. „Zpívej!“ křikl.

Zamávala si dlaní před obličejem, aby rozptýlila kouř, a začala zpívat válečnou píseň, kterou si nacvičila, složenou tak, aby ladila s rytmem bolgských srdcí a rozpalovala jim krev. Nad pláň, zahalenou čadícím černým kouřem a obklopenou oslepujícím žářem, se zvedl divoký ryk. Královské vojsko, rozzuřené a povzbuzené její písní, znovu vystřelilo a pak se vrhlo do boje.

U kolene se jí zavlhl černý oblak a vzápětí se vedle ní objevil Achmed se vztaženýma rukama.

„Pojď; slez dolů. Musíme se dostat do jeskyně dřív, než se kruh ohně uzavře a kouř nám znemožní cestu ven.“

Sesadil Rapsodii z koně a vzal ji za ruku. Společně běželi vřavou a odráželi přitom rány a těla, která padala všude kolem. O okamžik později se objevil Grunthor s chřipím rozšířeným zuřivostí, který si k nim prosekával cestu Pozem, svou milovanou válečnou sekerou. Zastavil se před nimi a začal svou zbraní máchat kolem Rapsodie, aby ji ochránil před ranami, které by ji mohly zasáhnout.

„Dem tam hned?“ zasupěl.

Achmed ukázal k otvoru za běsnícím požárem. „Tamhle. To je vchod.“

Saltarovy oči zůstávaly zavřené, ale jeho prsty se nervózně svíraly a rozvíraly.

„Přicházejí,“ řekl.

Stěny velké jeskyně odrazily jeho slova a pak se rozhostilo ticho.

Rudě olemované oči se poplašeně otevřely.

„Slyšel jsi mě? Řekl jsem, že přicházejí.“

Na tváři se mu vysrážela studená mlha, ačkoli si nebyl jist, jestli je to znamení, že přišel Duch, nebo jeho vlastní pot, který se z něho lil.

Není s nimi.

Oheň-Oko popadl willumský meč, svůj druhý největší poklad. Nečekal, že ho bude potřebovat.

„Co tím myslíš? Samozřejmě že je s nimi! Jsou tady, přicházejí.“

Nevidím ho. Ten, koho hledám, s nimi není.

Ze Saltarových úst se vyřinul proud kleteb, ohavných i podle bolgských měřítek.

„Musíš mi pomoci,“ zasípal. „Musíš bojovat.“

Odpověděla mu jen ozvěna.

Achmed se zastavil před ohnivou stěnou. Hned za tančícími plameny se na něho šklebila klikatá řada Pěstí, stráž, která měla hlídat vchod do jeskyně. Přitáhl Rapsodii blíž k ohni.

Rapsodie se zhluboka nadechla a vytasila meč. Denní hvězda Clarion vyšlehla z pochvy se zvonivým zvukem, který jasně zazněl nad zmatkem boje. Rapsodie zvedla čepel před sebe. Poslední obraz, který zaznamenala předtím, než zavřela oči, byla panika, která vystřídala nadutě výsměšné výrazy ve tvářích nepřátel.

„*Slypka,*“ řekla. *Vymiz.*

V příštím okamžiku stěna ohně před nimi zmizela.

Grunthor s divokým řevem skočil a široce se rozmáchl Pozem. Podařilo se mu posekat několik nešťastníků, kteří byli příliš pomalí a nestačili před ním utéct. Cesta ke vchodu do jeskyně byla volná. Grunthor se zastavil jen na tak dlouho, aby vytrhl bodec zbraně ze své poslední oběti, která se na něj napíchla, a s Achmedem a Rapsodií v patách se rozběhl dovnitř.

Rapsodie zpomalila a zasunula meč do pochvy. Za sebou uslyšela dusot nohou, jak je do jeskyně následovali vojáci, ale neměla čas zjišťovat, jestli to jsou Achmedovi věrní, nebo nepřátelé.

Před nimi stál další oddíl stráží, Pěstí ozbrojených starodávnými meči a kopími. Achmed vytasil dlouhý tenký meč, který ho viděla používat v Domě paměti. Ohlédla se.

V tunelu vypukl boj muže proti muži, Bolga proti Bolgovi. Jejich krev se na podlaze slévala do jedné nerozlišitelné kaluže. Když se Rapsodie podívala před sebe, ležel celý oddíl stráží na zemi.

„Pojd’“, řekl Achmed a znovu ji popadl za ruku.

Běželi s Grunthorem v čele hlouběji do jeskyně, do místa, které kdysi bylo městem cymrianských obyvatel podzemí. Dusot nohou odpovídal tlukotu jejího srdce. Začala lapat po dechu. Z běhu i z kouře, který musela vdechovat, ji pálily plíce.

Náhle ucítila trhnutí, jak se Achmed vedle ní zastavil.

Stál před nimi nevýrazný Bolg vysoký jen asi jako Achmed, s cymrianským mečem v roztřesené ruce. Na sobě měl rozedrané roucho a vlasy mu trčely kolem hlavy, jako by mu do nich vanul ostrý vítr. Zpod vrásčitého čela na ně hleděly rudě olemované oči. Rapsodie byla přesvědčena, že v nich vidí čirý strach.

Achmed zůstal stát přímo před ním. Zavřel oči a lehce pootevřel ústa. Rapsodie položila dlaň na jilec Denní hvězdy Clarionu, zatímco Grunthor pustil Poz a vytasil Sekáče. Achmed začínal rituál Zotročení.

Hluboko z Achmedova hrdla vyšly čtyři různé tóny, znějící v souzvuku; pátý se k nim připojil skrz dutiny a nos. Výsledek byl,

jako by najednou začalo zpívat pět zpěváků. Pak přidal ještě rytmické mlaskání jazykem.

Oheň-Oko užasle zamrkal.

Achmed zvedl pravou ruku dlaní dopředu, jako by dával pokyn k zastavení, zatímco jeho levá ruka pomalu přešla podél boku vzhůru. Jemně přitom pohyboval prsty, jak starým dhracianským způsobem hledal vlákna F'dorových vibrací. Pak náhle otevřel oči.

Necítil nic. Ve vzduchu nebylo vůbec nic. Ani stopa po F'dorovi.

Saltarovy oči se vyjasnily a tvář se mu zkřivila vztekem. S divokým zavrčením skočil po Achmedovi a máchl mečem; mířil přímo na nechráněnou šíji. Ale než rána stačila dopadnout, vyrazil Grunthor zuřivé zavytí, z něhož Rapsodii naskočila husí kůže, odstrčil svého krále a nejdražšího přítele tak prudce, že Achmed upadl na zem, a zachytil Saltarův sek vlastní hrudí. Rapsodie zalapala po dechu a vytasila meč.

Saltar sekl znovu a hbitě se vyhnul Grunthorovu protiútok. Seržantovi poklesla brada. Oheň-Oko předvídal jeho pohyb, který měl být naprosto neočekávaný.

„Necukej se, ty malej hovňousku,“ zamumlal a zaútočil znovu.

Saltar uskočil a opět ránu obřího Bolga odrazil. Tvář měl zbrocenou potem, smíchaným s krvavými slzami vyčerpání, které mu tryskaly z očí. Vzápětí se vrhl dozadu, předvídaje Grunthorův úder pěsti.

Grunthor si vztekle odfrkl. „Ten parchant ví, co chci udělat, ještě dřív, než to udělám,“ zavrčel. Zvedl meč s vědomím, že Saltar jeho ránu vykryje, pak sebral všechnu sílu a narazil Sekáčem do Saltarovy čepele. Zbraň pod jeho úderem praskla a Saltarovy krvavé oči se rozšířily hrůzou. Vzápětí Sekáč hladce oddělil hlavu od těla.

Rapsodie ohromeně couvla. Hlava se několikrát odrazila od země, než zůstala nehybně ležet, a tělo ještě chvilku stálo, než se

naklonilo a s podivně řinčivým zvukem dopadlo na zem nedaleko hlavy, jejíž oči, nyní už bez rudých lemů, prázdně zíraly ke stropu jeskyně. Ve skelných zornicích se odrážely plameny Denní hvězdy Clarionu.

Achmed se sklonil k hlavě. „Zvláštní; ta červeň mu z očí zmizela.“

Rapsodie se třásla po celém těle. „A ten démonský duch; kde je? Zadržel jsi ho v Zotročení?“

„Nebylo tam nic, co bych mohl zadržet,“ řekl Achmed, který si stále prohlížel oči mrtvol.

Rapsodie se podívala na zem. Z roucha bezhlavého těla vypadl zlatý talisman na těžkém řetězu. Sehnula se, aby jej zvedla.

„Nedotýkej se toho!“ vykřikl Achmed tak naléhavě, až se zajíkl.

Grunthor opatrně vsunul hrot Sekáče do řetězu a zvedl jej. Zlatý kruh olizovaly kovové ohnivé jazyky, vytepané před Věkem tak, aby celek vypadal jako Země v plamenech. Od jeho okrajů se vinula spirála z rudých kamenů, zakončená uprostřed kruhu jediným okem, které zářilo odraženým světlem Rapsodiina meče.

Grunthor vyděšeně uskočil. „Je to *todle*, pane! To je on!“

Achmed couvl. Rapsodie se rychle rozhlédla, ale v temnotě jeskyně neviděla nic. Bolgové u vchodu stále bojovali, aniž věnovali pozornost šamanově smrti. V jeskyni se náhle ochladilo a jejich tváří se dotkla studená mlha.

Najednou Grunthor zařval a Rapsodie se otrásla hrůzou. Nebyl to válečný ryk, jímž děsil koně i protivníky, ani burácivý smích, který vyrážel vždycky, když se bavil spouští, jakou natopil.

Byl to výkřik strašlivé bolesti.

Divoce se otočil kolem své osy a přitiskl si dlaně k očím, přes něž se táhla hluboká doutnající rána, která jako by tam vznikla

sama od sebe. Rapsodie se k němu vrhla, ale vzápětí byla jakoby nárazem vichřice sražena stranou.

„Grunthore!“

Seržant slepě klopýtl a couvl; ke krvácející ráně na obličej přibýly dvě další na hrudi a rameni. Jeho plášť vzplál a zahalil ho do plamenů.

Achmed popadl přítele, strhl ho k zemi a začal ho převalovat stejně, jako to kdysi v zemském jádru udělal Grunthor s ním. Ale pak do jeho čelisti narazila neviditelná pěst, odmrštila ho a Grunthora začal opět stravovat oheň.

Rapsodie se namáhavě zvedla na kolena a podržela před sebou svůj meč. Zhluboka se nadechla, pročistila si mysl a soustředila se na uhašení ohně.

„*Slypka*,“ zašeptala.

Plameny zmizely. Grunthorovo ožehlé tělo, ležící tváří k zemi, sebou znovu škublo. Další krutá rána mu rozsekla záda od pasu až k rameni. S hrůzou zírající Rapsodie zalapala po dechu.

„Achmede, podívej!“

Ve světle meče rozeznala stín, sklánějící se nad Grunthorem. Vznášel se tam téměř neviditelný mlžný plášť s kapuci, který visel na kostlivých pažích zakončených ohnivými spáry. Silueta se mihotala v temnotě, jak skoro nepostřehnutelně přeskakovala mezi světem živých a světem duchů. Kapuci vyplňovala naprostá tma, v níž se občas zablesklo, jak se od ní odrazilo světlo meče.

Grunthorovo tělo se křečovitě zachvělo a zůstalo ležet bez hnutí. Plameny Denní hvězdy Clarionu zachytily stín, jak se otáčí a míří k Rapsodii a Achmedovi.

„Šing,“ šeptl Achmed přiškrceným hlasem. „Bohové.“

„Šing? Co je to?“ zeptala se Rapsodie sotva slyšitelně.

„F’dorovo oko. Jde sem. Uteč, jestli můžeš. Pomalu ustupuj a pak rychle utíkej. Já ho zdržím tak dlouho, jak budu moci.“

Stále příkrčená Rapsodie couvla. „F’dor? Říkal jsi, že tu nic není.“

„Nedokázal jsem zachytit jeho vibrace,“ zamumlal Achmed zuřivě a rozhlédl se očima, v nichž se zračila panika. „Ale je tady. Je to Tsoltanův služebník. Saltar musel být jeho hostitelem; musel to být on.“

Nejde o to, čím je, jde o to, co nosí.

Rapsodie se napřímila. Slyšela tato slova ve své mysli tak zřetelně, jako by matka stála přímo vedle ní. Zopakovala je nahlas.

„Nejde o to, čím je, jde o to, co nosí.“

Achmedova hlava sebou prudce trhla dozadu a na rameni se mu objevila žhnoucí rána. Grunthor zasténal, když přítel klopýtl a upadl, a jeho velká dlaň se sevřela v pěst. Byl to jediný pohyb, jaký udělal.

Nejde o to, čím je, jde o to, co nosí.

Její pohled padl na amulet. Natáhla se a uchopila jej do rozechvělé dlaně.

„Ne,“ zasténal Achmed a přitiskl si dlaň na zraněné rameno. „Nesahej na to!“

Grunthorovo tělo se převrátilo na záda.

„Přestaň!“ křikla Rapsodie a zvedla amulet nad hlavu.

Z prostoru jeskyně jí dolehl do mozku hlas. Byl zdušený, zastřený.

Tsoltan?

Rapsodie potřásla hlavou a pokusila se zbavit dojmu, že její mysl byla pošpiněna, znásilněna.

Achmed se nadzvedl, nakolik mu to zranění dovolilo.

„Rapsodie, uteč,“ zasípal. „Zabije Grunthora a pak se pustí do mne; nenechá se vyrušit, dokud si není jist, že je jeho oběť mrtvá. Utíkej odsud.“ Pak se rysy jeho tváře uvolnily hrůzou. „Bohové. Rapsodie, tvoje oči.“

V lesklé ploše oka uprostřed amuletu spatřila odraz svých zelených očí, nyní olemovaných krvavě rudou barvou.

Nejde o to, čím je, jde o to, co nosí.

„Je to ten amulet,“ řekla tiše. Znovu jej pozvedla a otočila se ke Grunthorovi. „Není spojen se šamanem. Je spojen s amuletem.“

Zadívala se do prostoru, kde se v temnotě téměř nerozpoznatelně třepotal stín. „Běž od něho pryč,“ rozkázala. Nad Grunthorovým tělem to jemně zajiskřilo. „Co chceš?“

Hledám Bratra.

„Slyšel jsi to?“ zeptala se Rapsodie Achmeda, který stále ležel na zemi opřený o loket. Zavrtěl hlavou. „Hledá Bratra.“

Achmed roztřeseně vstal a zvedl meč. „Pověz mu to,“ řekl tiše bolgsky.

„Ne. On tě nemůže poznat. Teď jsi Achmed Had.“

„Pověz mu to,“ zopakoval. „Vrátí se ke Grunthorovi, když to neuděláš. Zabije tě. Pověz mu to.“

„Ne.“

Achmed si sevřel rameno a udělal několik vrávoravých kroků.

„Já jsem Bratr!“ vykřikl. „Já! Já jsem ten, koho hledáš! Vezmi si mě!“

„Achmede, ne!“

Achmedova záda se napřímila, paže se přitiskly k tělu. Rapsodie s hrůzou přihlížela, jak sebou trhl a zazmítal se v sevření ohnivých drápů mihotavého stínu. Přelud ho zvedl do vzduchu, přenesl k ní a mrštil jím o zem u jejích nohou. Achmed zůstal nehybně ležet.

Šing se nyní vznášel ve vzduchu před ní. Hluboko v mozku znovu uslyšela jeho hlas.

Našel jsem Bratra. Odevzdal jsem ti ho, jak mi bylo poručeno. Teď mne propusť.

Rapsodie sevřela řetěz amuletu v dlani vlhké potem.

„Kde jsou ostatní oči? Zbytek Tisíce?“

Pryč, rozplynuté v žáru Spícího dítěte. Já jediný jsem zůstal, překonal širý oceán, abych ho našel. Já jediný jsem uspěl. Propusť mne.

Achmed se pohnul, ale nezvedl se. „Zeptej se na jeho pána.“

„A ten, kdo tě poslal? Kde je teď?“

Je mrtvý, člověk i duch, jeho jméno téměř zapomenuto. Já jsem byl poslední z jeho podstaty, z jeho ohně. Je mrtvý. Propust' mne. Hlas postupně slábl.

Rapsodie se podívala na Achmeda. „Žádá, abych ho propustila.“ Achmed přikývl. Pohlédla tam, kde naposledy viděla ducha.

„Ukaž se mi a já tě propustím.“

Ve vzduchu to jemně zajiskřilo. Rapsodie rozpoznala obrys kapuce a pláště, křehké ruce zakončené ostrými pařáty, jejichž oheň už uhasl. To, na čem plášť visel, připomínalo holou kostru. Vnitřek kapuce byl jen pustě černý.

„Zůstali ještě nějací další démonští duchové? Nějací další F'dorové?“

Šing mlčel.

„Slypka,“ řekla. *Vymiz.*

Mihotavé zjevení se rozplynulo v temnotě.

Sklonila se, zběžně prohlédla Achmeda, který odmítavě mávl rukou, a rozběhla se ke Grunthorovi. Slzy jí kanuly po lících, když viděla strašlivé rány, jež zohavily tělo a tvář. Dýchal mělce a jeho oči s potřhanými víčky skelně hleděly ke stropu jeskyně. Tváře měl sinalé předzvěstí smrti.

Selhávajícím hlasem začala zpívat jeho složité bolgské jméno, plné hvízdavých a vrčivých zvuků, zakončených hrdelním zachrčením. *Dítě písku a širé oblohy, syn jeskyní a země temnoty,* zpívala. Grunthor se nepohnul.

Bengard. Firbolg. Hlavní seržant. Můj cvičitel, můj ochránce. Pán smrticích zbraní. Začala se neovladatelně třást. Nejvyšší moc, kterou je nutné za všech okolností bezpodmínečně poslouchat. Grunthor, silný a spolehlivý jako sama Země. Můj přítel; můj drahý, drahý přítel.

Venku se začalo stmívat.

„Milostslečinko?“

Bodavá bolest za očima, důvěrně známý hlas v uších. Otáčející se bílá kola v temnotě.

Rapsodie se pokusila probudit, ale namísto toho sklouzla zpět do snu, na místo, kde mohla věřit, že Grunthor stále žije. Usmíval se na ni potom, co ji probral ze zlé noční můry na Kořeni, chlácholil ji jako tolikrát předtím.

„Dej si na čas, zlatíčko.“ Vesele se šklebící šedozelená tvář, vyvolaná ze vzpomínek. Kolikrát jí tohle říkal, když chtěl, aby našla pevné opory pro nohy, úchyty pro ruce, aby si byla jista, že nespadne? Byl tak trpělivý.

Hlasy přicházely jakoby z dálky někde nad její hlavou.

„Jak dlouho už je bez sebe?“

„Od úsvitu. Zpívala celou noc, dokud nevyšlo slunce; pak se zhroutila.“ Achmedův šelestivý hlas zněl mnohem ostřeji, než když jej slyšela naposledy.

Hrdlo měla plné bolesti. *Grunthore*, zašeptala. To slovo ale pronesl nějaký jiný hlas, hlas starého člověka, seschlé babky, Firbolga.

„Tady sem, slečinko. Úplně jako novejš.“

Rapsodie se s námahou pokusila otevřít oči a podařilo se jí to s jedním. Vznášela se nad ní šedozelená tvář a usmívala se. Rapsodie otevřela ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek.

„Nemluv, vévodkyně. Spravila si mě úplně nádherně, děkuju ti. Vypadám o moc líp, než teď vypadáš ty, to mi můžeš věřit.“

Otočila hlavu, aby zjistila, co ji tlačí ze strany. Seděl vedle ní Achmed, obvázaný a záplatovaný, ale celý. Z toho mála, co mohla vidět, na sobě Grunthor neměl ani škrábnutí.

Z druhé strany místnosti uslyšela úlevný povzdech.

„Už se probudila? Je v pořádku? Nechte mě se na ni podívat.“

V příštím okamžiku se nad ni naklonila Jo. V uslzené tváři měla výraz neskonale radosti, ale i vzteku.

„Poslouchej, ty malé vyžle – příště až zase vyrazíš za zábavou a necháš mi tady na krku ty malé spratky, co jim říkáš vnoučata, zaručuju ti, že až se vrátíš, zmlátím tě tak, že se nepoznáš. Ti parchanti mě svázali a ukradli mi moje věci. Kdyby ses včas nevrátila, stal by se ze mě první člověk, který by začal pojídat Bolgy.“

Rapsodie zhluboka vydechla a ucítila, jak bolestné napětí v hrudi poněkud polevilo.

„Ty jsi – opravdu – v pořádku – Grun –“

„Dost,“ rozkázal jí Bolg tónem, který nepřipouštěl odpor. „Nemluv, slečinko. Už sem ti říkal, sem jak řípa. Sem ti naprosto neskonečně vděčnej, doufám, že to víš. A řek bych, že mě musíš ztraceně dobře znát, když si mě dala dokupy tím zpíváním a já byl přitom úplně na hadry.“ Jeho vážný výraz se rozplynul v úsměvu.

„No, asi bych tě měla znát, když spolu spíme a tak,“ zasípala a za zvuku jejich smíchu opět upadla do spánku.

Nad Zatracenou plání svištěl vítr a nadouval jim pláště a kapuce jako plachty lodí na oceánu. Achmed a Grunthor stáli na hlídce a čekali, až Rapsodie dokončí studium amuletu. Našla si chráněné místo ve skalnaté strži, kam vítr téměř nepronikl, a vypálila v něm trávu. Zlatý symbol nyní ležel na břidlicové desce a jeho oko zíralo k temné obloze.

Píseň, kterou si zpívala, měla pronikavou kolísavou melodii, z níž Achmedovi trnuly zuby.

„Grunthore, objevil jsem nový způsob mučení,“ zamumlal se zaťatými čelistmi. „Tohle kvílení nemůže vydržet nikdo na světě. Každý řekne i to, co neví, jen aby s tím přestala.“

Obří Bolg se zasmál. „Já myslím, že o to právě de, pane. Ona nutí ten amulet, aby jí vyklopil svůj příběh.“

Ve zlatých vlasech se zachytilo měsíční světlo a proměnilo je v tekuté stříbro. Už skoro dvě hodiny se věnovala svému úkolu, zpívala v tichém údolíčku. Nakonec vstala, oprášila si sukni a vrátila se k čekajícím přátelům. Vzala Achmeda za paži.

„Dobře, nic podrobnějšího už z něj asi nedostanu. Posbírala jsem tolik obrazů, kolik jsem mohla, využila hudební vibrace tradic toho amuletu, jeho příběhu. Viděl mnoho strašlivých věcí, věřte mi, ale já jsem se rozhodla nepátrat příliš daleko v Minulosti. Neměla jsem chuť trávit čas sledováním jeho děsivých vzpomínek a kromě toho si nejsem jista, jestli by to na mne nemělo škodlivé účinky.

Amulet nemá vlastní život. Je to jen předmět, který kdysi náležel nějaké velmi mocné osobě, jež měla nějaké pouto se světem duchů, takže v amuletu zůstala jistá zbytková síla spojená s její pamětí, nic víc v tom není.

To, co Šing říkal, je zřejmě pravda. Tsoltan přivolal Tisíc očí, což byl nesmírně vysilující čin, a rozdělil svou démonickou sílu mezi ně. Každé z nich převzalo malou část jeho moci, jeho duše, jestli chceš. Byla to energie, kterou potřebovaly, aby mohly splnit příkaz: najít Bratra a přivést ho zpět.

Protože jsi úspěšně uprchl, Šing pokračoval v prohledávání celého světa. Oko, na které jsme narazili, bylo jediné, které zůstalo, protože na rozdíl od ostatních opustilo Ostrov a vydalo se za moře, aby tě našlo. Ostatní se k Tsoltanovi nikdy nevrátila. Pročesávala svět, posedlá svým úkolem, a pátrala po někom, kdo tam už nebyl, alespoň ne na jeho povrchu. Dokonce i kdyby tě našla, nepoznala by tě stejně jako to, s nímž jsme se setkali, protože jsi byl přejmenován.

A tak tě Tsoltan nezískal, polapeného a vráceného, a Šinga zpět přivolat nedokázal. Riskoval a prohrál. Zůstal slabý, protože jeho démonská část ho v podstatě opustila.

Když se s ním nakonec setkal MacQuieth, zbyl z Tsoltana už jen obyčejný člověk. F'dorova moc se rozdělila na tisíc kousků a

ty všechny byly pryč. A tak když MacQuieth zabil lidského hostitele, démon už byl vlastně mrtvý.“

Začala se v ostrém větru třást. Grunthor rozevřel svůj těžký plášť a ovinul jej kolem ní. Rapsodie se v teplém úkrytu tiše zasmála.

„Je to opravdu zvláštní, zpovídat kus šperku; jeho pohled na život je poněkud zkreslený, mírně řečeno. V každém případě se zdá, že MacQuieth strhl amulet z šíje umírajícího kněze a odnesl jej do Elysianu – toho skutečného, královského paláce – kde jej předal svému králi jako trofej. Nevím, který král to byl, amulet takové věci neumí pochopit.

Po několik generací visel jako exponát v královském muzeu. A jako u mnoha dalších vystavených předmětů lidé postupně zapomněli na jeho původ a význam, až z něho byl jen jeden z mnoha muzeálních kousků.

Nakonec přišla evakuace. Cymriané zabalili amulet spolu s dalšími ozdobnými předměty do truhly a vzali jej s sebou do nového domova jako součást svého kulturního dědictví. Truhla bezpečně dorazila do Canrifu, ale nikdy nebyla vybalena a předměty v ní uložené nebyly vystaveny. Myslím, že Gwylliam a jeho poddaní měli v té době dost jiných starostí, než aby se zajímali o osud zapomenutého symbolu zapomenuté tradice. A ještě k tomu dost ošklivého, pokud se mohu tak vyjádřit; nemá dokonce ani žádnou ozdobnou hodnotu.

A tak si ležel v truhlici a sedal na něj prach. Vypukla válka, a když Gwylliam zemřel, horu osídlili Bolgové. Našli amulet v troskách vesnice, asi lirinské nebo gwaddské, hluboko v nitru Skryté říše. Ale báli se ho, a tak jej nechali ležet v truhlici, dokud na něj nenarazil Saltar, nebo jak se jmenoval předtím, než se jej poprvé dotkl.

Jakmile šaman sebral odvahu pověsit si jej na šíji, zjistil, že mu dává moc. Myslím, že původně byl zdrojem oné moci strach, který v Bolzích vyvolávaly jeho rudě olemované oči.

Jenže krátce potom, co začal amulet nosit, se objevil Šing. Pátral po Bratrovi, ale jakmile ucítil ve větru vibrace amuletu, z něhož byl původně přivolán, přišel hledat Tsoltana nebo toho, kdo ho nahradil. Šing řekl Saltarovi, jak používat oko, aby viděl na velké vzdálenosti, a jak předvídat činy druhých, jako to udělal s tebou, Grunthore.“

„Zakrslej malej hovňous,“ zabručel Grunthor. „Kdyby to neuměl, rozštíp bysem ho hned první ranou na dva ještě menší.“

„Bezpochyby. Onen dar vidění propůjčuje svému nositeli amulet, a to se projeví tak, že dotyčnému člověku zčervenají oči jako Saltarovi nebo mně, když jsem jej držela v ruce. Každopádně tohle je celý příběh, nebo alespoň tolik z něj, kolik jsem byla schopna zjistit. Je tady ještě jedna zajímavá podrobnost, která se týká tvého jména, Achmede – přesněji tvého starého jména.“

„Ano?“

Rapsodie zašátrala ve svém vaku a vytáhla útržek voskovaného plátna s rozmazanou uhlovou šmouhou.

„Pamatuješ si na tohle?“

„Jistěže.“ Achmedovy zvláštní oči zablýskaly v temnotě.

„Říkal jsi, že nápis, jehož kopii jsi tímhle způsobem pořídil, byl na desce připevněné k obsidiánovému kvádru.“

„Jo, to je pravda,“ vložil se do řeči Grunthor.

„A my jsme usoudili, že to může být oltářní kámen z Všebohova chrámu, o němž se ten nápis zmiňuje.“

„Ano.“

„Oltářní kámen odnesl Tsoltan poté, co zničil chrám ve jménu své bohyně – Požíračky, božstva prázdnoty, což se stalo dávno předtím, než získal tvoje jméno. Používal jej jako oltář, na němž prováděl krvavé oběti.“ Rapsodie se mu zadívala do tváře; hledala v ní známky nějakého hnutí mysli, ale nenašla nic. „Jsem přesvědčena, že právě to je ten kámen, v němž bylo uloženo tvoje jméno.“

„To by mohlo být.“

„Soudím, že vítězné síly Serenské války získaly kámen zpět a znovu jej zasvětily Bohu života, což je podle mne dřívější jméno Všeboha, ačkoliv amulet nemá žádné vzpomínky na tyto události. Ale získala jsem docela zřetelný obraz Tsoltanovy paniky, když zjistil, že ses mu vyvlékl z obojku. Je mi líto, že ti jej nemohu zprostředkovat; určitě by ses královsky bavil, tím jsem si jista. Možná, že někdy o tom napíšu komickou píseň. Jsme tedy připraveni?“

Král a jeho seržant se na sebe podívali a přikývli. Všichni tři pak společně sestoupili do strže, kde ležel amulet a slepě hleděl ke hvězdám.

„Víš přesně, co děláš, vévodkyně?“ zeptal se Grunthor.

„E-e.“

Obří Bolg zamrkal. „No dobře; myslel se, že je třeba něco říct, aby se to rozlítlo.“

Pěvkyně se usmála. „Tušila jsem, že si to budeš myslet.“ Zavřela oči a z pochvy, vykované z oceli v Achmedových kovárnách a ozdobené černým kamenem stalaktitu, v němž meč původně nalezla, vytasila Denní hvězdu Clarion. Jakmile se meč ocitl na vzduchu, zazpíval životem, zvukem, z něhož všem přejelo po páteři stříbřité chvění.

Rapsodie stála ve světle plamenů olizujících čepel, která pod ohněm zářila svým vlastním etherálním jasem. Nechala si jeho zář dopadat na tvář a vlasy, dokud se sama nepodobala svítícímu majáku na temných lukách.

Sladila svou Pojmenovací notu s písní meče a ucítila, jak ji naplňuje jeho moc, jak jí hřmí v duši jako nádherná symfonie. Když se síla ohně vzedmula do burácivého crescenda, otevřela oči a zapátrala na obloze po hvězdě, kterou si vybrala. Byla to hvězda námořníků Maurinia, malá, ale oslnivě modrá; visela přímo nad Základním poledníkem.

A znovu stejně jako ve snu uslyšela v mysli matčin hlas.

Oheň je silný. Ale hvězdný oheň se zrodil dřív; je to mnohem mocnější živel. Použij oheň hvězd, abys očistila sebe i svět od nenávisti, která nás všechny zachvátila.

Rapsodie se zhluboka nadechla a pozvedla meč ke hvězdám. Jeho hudba zesílila a pohltila celou její duši. Namířila hrot na Maurinii a hlas hvězdy odpověděl v překrásné harmonii. Znovu zavřela oči a zavolala její jméno.

Štítý hor za nimi náhle ozářilo etherální světlo. Zaplavilo louky a kaňon stříbrnou nádherou a učinilo z temnoty noci jas dne. Jejich tři drobné stíny se v té záři černě zamihotaly a pak zmizely, jak se i jejich těla rozsvítila průzračným jasnem.

S ohlušujícím řevem se z nebe snesl bílý plamen, žhavější než oheň v jádru Země. Uhodil do zlatého amuletu a břidlicové desky pod ním a rozbil skálu na kousky roztaveného kamene. Trojice si zaclonila oči před oslepujícím světlem, jež prostoupilo strž a všechno v ní. V příštím okamžiku pohaslo a zanechalo po sobě jen jemný popel na místě, kde předtím ležel amulet.

Grunthor uchopil Rapsodii za ramena.

„Si v pořádku, zlatíčko?“

Sotva postřehnutelně přikývla. Zírala upřeně před sebe a pokoušela se zachytit hlas ve své mysli. Odnášel jej vítr, a zatímco se od ní vzdaloval, ještě šeptal.

Pak budu odpočívat v pokoji, dokud se se mnou opět neshledáš.

„Rapsodie?“

Nepřestávala hledět před sebe a snažila se naslouchat každým vláknem své duše, dokud hlas úplně neutichl.

Grunthor ji konejšivě objal mohutnými pažemi a přitáhl si ji k sobě. Rapsodie zamrkala. Bylo to, jako by se loučila s posledními pozůstatky své mrtvé rodiny v přítomnosti té živé, jejíž součástí se stala. Po uhasnutí hvězdného ohně se cítila zasmušilá, ztracená, jako by jí opět hrozilo, že ji pohltí žal, který s ní zůstal. A před tím vším ji chránily pouze tyto silné paže a konejšivá

slova přátel, dvou mužů, které kdysi v uličce dávno zmizelého města přijala za bratry.

Rapsodie si dlouhým výdechem vyčistila plíce. Pak se otočila k Bolgům, v jejichž tvářích se zračily různé stupně úzkosti.

„Tak, hotovo. Co teď?“

Ve stínu své kapuce se Achmed usmál.

„Zpátky do práce. Grunthor a já musíme vyřídit ještě spoustu věcí v souvislosti s naší malou výpravou do Skryté říše. S výjimkou bandy Kopec-Oka jsou teď všechny klany z hor, Pláně i Vnějších zubů sjednocené. A my budeme pokračovat podle plánu. Aha, a ještě musíme vypravit dost velký pohřeb.“

Přikývla. „Už jsi dal vykopat hroby?“

Král zamrkal. „Myslel jsem, že je odevzdáme ohni ve výhních.“ Ošil se při pohledu na výraz odporu, který jí přelétl přes tvář.

„To tedy rozhodně ne,“ otrásla se. „S výjimkou Nainů, kteří tam zemřeli a jejichž těla jsme tam našli, když jsme výhně objevili, není vhodné, aby se tam konaly jakékoli další pohřby.“

„Proč ne?“

„Za prvé proto, že je to teď místo budování a tvoření a pohřeb je skutek zkázy a zmaru, jakkoli je nezbytný. Za druhé, a to je mnohem důležitější, zatímco Lirinové prostřednictvím pohřební hranice odevzdávají těla svých zemřelých větru a hvězdám, Bolgové jsou dětmi Země, nikoli oblohy. Je správné pohřbívat je do Země, která jim byla za života domovem.“

Achmed pokrčil rameny. „Tak dobře, skláním se před tvým nekonečně širším věděním o pohřebních rituálech. Bolgové mají štěstí, že mají vlastní Pěvkyni, aby jim na pohřbech zpívala žalozpěvy.“ Všiml si, jak se jí do očí opět vracejí chmury. „Co se děje?“

Když neodpověděla, vzal ji za paži.

„Jsme v bezpečí, Rapsodie. Amulet je pryč spolu s posledním zbylým Šingem. Víme, že je Tsoltan mrtvý, a zdá se být docela jisté, že F'dor zahynul také. Můžeme se teď bez obav věnovat

budování Ylorku. Čekají na nás výzvy, jen se jich chopit. Už se nemusíme skrývat, nemusíme truchlit. Je čas jít dál.“

Vzhledla k němu s úsměvem, ale stín smutku z jejích očí nezmizel.

„Možná pro tebe,“ zašeptala.

60

Odpolední slunce tu a tam vyhlédlo zpoza úbočí hory, zatímco Rapsodie šplhala po skalních římsách k horské louce na vrcholu světa.

Každé ráno běhala s mečem na zádech po stepích u úpatí hor a v čistém vzduchu Bolgských zemí cvičila rychlost a vytrvalost, sílu a obratnost. Cítila, jak se zlepšuje; byl to závratný pocit, ačkoli cesta k němu byla únavná. Nyní hledala místo, kde by se mohla znovu rozběhnout, ale tentokrát ji namísto snahy o tělesný rozvoj hnala touha utéct pryč.

Achmedovo nové království bylo místem nočních můr a zlých snů, jež ji pronásledovaly, stále nabývaly na síle. Rapsodie už nedokázala snést pomyslení, že by měla večer ulehnout do postele. Uvažovala už i o tom, že by mohla spát s Jo, ale pak tu myšlenku zavrhl ze strachu, že by dívku v noci děsila.

Achmed a Grunthor teď trávili většinu času mimo Kotel, takže jí nezbyvalo jiné východisko než spát sama, buď ve studených komnatách královského sídla, nebo v Elysianu. Po obědě ji napadlo, že by své noční můry mohla vyběhat, vyčerpat se do takového stavu, že nebude schopna ani snít.

Ale když teď stála na horské louce, bylo pro ni těžké uvědomit si, že je tady, aby unikla nepříjemným snům. Tráva se probudila z dlouhého zimního spánku a zapadající slunce ji zalévalo zlatou září, takže vypadala, jako by ji pohladila božská ruka.

Začaly rašit první jarní květiny a barvami tečkovaly stráně jako nesmělá duha čekající na výzvu, aby se mohla rozvinout do celé své krásy. Rapsodie se sklonila a svou písní jim poskytla povzbuzení, na něž čekaly. Když se poupata rozvila v odpověď na melodii, kterou ji naučil Llauron, užasla nad krásou tohoto místa a zamyslela se, jestli je Bolgové vůbec někdy přestali obdivovat.

Napřímila se a s pažemi vztaženými do křišťálového vzduchu nad sebou se otočila kolem své osy, vpíjejíc se pohledem do nádhery soumraku, který se začal snášet na Zuby a okolní krajinu. Svět jí ležel u nohou, rozprostíral se do nekonečných dálav a vzpínal se k zubatým štítům hor střežících starou cymrianskou říši.

Rapsodie se pokoušela představit si, jak toto místo vypadalo v oněch dobách, kdy Firbolgové ještě obývali daleké jeskyně a o toto území pečovali její krajané. Jak se nepodobalo Serendairu se svými kamenitými pláněmi a horskými vřesovišti a stráněmi porostlými kosodřevinou. Cítili se zde Cymriané jako doma? přemýšlela a přála si znát tajemství, jak toho dosáhli, pokud by odpověď byla kladná. Byli schopni zapomenout na domov, který opustili, a přilnout k tomuto místu, protože si sem přivedli i své rodiny?

Rapsodiino srdce zasáhla bodavá bolest a na mysl jí opět přišel důvod dnešního výstupu. Potřebovala najít způsob, jak umlčet noční můry,

Zvykla si vytahovat na noc Denní hvězdu Clarion z pochvy, aby jasně hořela v koutě její ložnice v Kotli nebo v Elysianu. Představovala pro ni zdroj tepla a jistého uklidnění, když se v noci probudila. Tato útěcha vyvažovala pocit viny, jenž ji přepadl při pomyslení, že používá starodávnou zbraň jako pouhou noční svítilnu, tak jako jí matka nechávala hořet u postele svíčku, když v dětství trpěla zlými sny. Tenkrát se to stávalo velmi vzácně; nyní se dostavovaly bez výjimky každou noc.

Tyto sny se teď už jen zřídka týkaly Michaela a jemu podobných. Namísto toho ji ve spánku mučily obrazy domova a lidí, kteří už byli déle než tisíc let mrtví. Někdy je slýchala, jak ji volají, rodiče nebo bratři, a v nekonečném žalu čekají na její návrat.

Jindy snila o Serenské válce, pohromě, která postihla její zemi krátce potom, co ji opustila. Tehdy se trápila myšlenkami na to, co se během ní stalo s jejími drahými. Přežili, nebo válce padli za obětí? Co matka myslela tím, že rodina zahynula v ohni? Z těchto snů se budila s výkřiky, obzvlášť když jí představivost dodala odpovědi na otázky.

Ale nejhorší ze všeho byly teskné sny, tak skutečné a přesvědčivé, že nepochybovala o tom, že se nachází doma, v bezpečí kruhu svých blízkých, a toto místo je jen noční můrou a výplodem její fantazie.

Často v těchto snech trávila spoustu času přesvědčováním sebe a všech okolo, že opravdu utekla, že její nový strašlivý život je skutečný, a zoufale je prosila, aby ji pevně drželi a nedovolili jí vrátit se do něj, ale pak se probudila a zjistila, že je opět sama v temnotě Kotle. A pak navzdory Achmedovu přímému zákazu propukala v tichý pláč plný bolesti a zoufalství.

Ale dnes ne, umiňovala si pevně. *Dnes v noci už se to opakovat nebude.* Prohlédla si louku, přes níž vál teplý jarní vítr a čechral okvětní plátky čerstvě rozkvetlých květín, a určila si běžeckou dráhu. Napadlo ji, že než vyšla z Velké síně, mohla se převléknout do svého obvyklého cvičebního oděvu; stále měla na sobě šedé šaty z měkké látky s přiléhavým živůtkem, ale širokou sukní a rukávy. Nebyly právě nejvhodnější, ale budou muset stačit.

Rapsodie se dala do běhu. Ve slepém, zoufalém zapomnění se rozběhla vstříc větru, rozpráhla paže a zamávala širokými rukávy jako ptačími křídly; cítila, jak se do nich vítr opírá, jak jí hladí tvář a pročesává vlasy.

Byl to úžasně osvobozující pocit. Odvrátila se od větru a stáhla si z vlasů černou stuhu, již si je obvykle svazovala do koňského ohonu. Vítr uchopil vlasy jemně jako milenec a rozevlál je.

Otočila se a běžela s větrem v zádech a vlajícími šaty i vlasy, dokud nedospěla k jižnímu okraji louky. Odtamtud zase utíkala zpátky a vlasy se za ní třepotaly jako vlajka na vysokém stožáru. Běžela za sluncem na západ, tančila přes drny a velké kameny. Vítr tančil spolu s ní a vytvářel z její sukně šedé vlny na rozbouřeném moři.

Rapsodie se otáčela a skákala do rytmu písně, kterou zpíval vítr. Melodie pronikala do stísněných míst její duše, spoutaných úsilím zabránit srdci, aby puklo. Uvolnila pouta a osvobodila tuto část duše, aby se také mohla připojit k bezhlavému běhu do noci.

Hnala se kolem obvodu široké louky; už netančila, nyní se soustředila na to, aby dosáhla co nejvyšší rychlosti. Blížkost okraje srázu ji ani v nejmenším netrápila. Byly okamžiky, kdy si téměř přála, aby ji vítr srazil do propasti. Zastavila se a nastavila tvář posledním paprskům slunce. Představovala si, jak padá ze Zubů, dívá se, jak se obloha stále více vzdaluje a země se neodvolatelně blíží. Znovu se rozběhla, přestože už se z ní lil pot a studil ji, když se do ní opřel vítr, který s příchodem noci znatelně ochladí.

Po dvanácti kolech kolem louky měla Rapsodie pocit, že po ní může běžet se zavřenýma očima – a také to na chvíli zkusila. Loukou se plížily stíny a prodlužovaly se, až dosáhly i na nejvyšší štíty hor.

Právě když začala cítit vyčerpání, jež bylo jejím cílem, téměř při běhu hlubokým stínem narazila do jakéhosi sloupu, který se na louce objevil jakoby odnikud; sotva se v houstnoucí temnotě stačila zastavit, aby se vyhnula srážce. Málem upadla a divoce zamávala rukama, aby udržela rovnováhu. Sloup se pohnul a uchopil ji za ramena.

Rapsodie prudce uskočila a plavným pohybem, naučeným během let na ulici, si do dlaně setřásla dýku. Pozorovala šedou postavu široce rozevřenýma očima a pokoušela se uklidnit rozbouraný dech.

„Hluboce se omlouvám,“ pronesl neurčitě povědomý hlas. „Nechtěl jsem tě vyděsit.“

„Kdo ke všem – kdo jsi?“ zasípala mezi dvěma prudkými nádechy.

„To jsem já, slečno; Ashe,“ přišla rozpačitá odpověď. „Víš, z Bethe Corbairu. Obědvali jsme spolu, možná si vzpomeneš.“

„Bohové,“ zajíkla se, chvějíc se vyčerpáním a následkem paniky. „Tohle už mi nikdy nedělej. Mohla jsem ti podříznout hrdlo.“

Zpod kapuce stažené hluboko do cizincova obličeje k ní dolehl tichý smích. „Příště budu mnohem opatrnější, slibuji,“ řekl Ashe. Rapsodie cítila, jak se při tom usmívá, a to ji podráždilo.

„Co tady děláš? Nechápu, jak se ti podařilo obejít bolgské strážce. Grunthor bude zuřit.“

„Ať je to kdokoli, doufám, že nebude příliš přísný,“ ozvala se ze stínů odpověď a zněla docela upřímně. „Opravdu to není jejich vina. A kromě toho jsem tady na pozvání.“

Zaplavil ji ledový strach následovaný horkou panikou. „Skutečně? A čím?“

„Vlastně tvoje, myslím; alespoň jsem tak usoudil, když Jo řekla, že tady budu vítán. Omlouvám se, pokud jsem pochopil špatně.“

Rapsodie ucítila, jak žár, který jí před okamžikem rozpaloval tělo, pomalu ustupuje. „Ne, ne, samozřejmě že ne,“ řekla už klidněji. „Jsem to já, kdo se musí omluvit; jistěže jsi tady vítán. Obávám se, že jsi mne zastihl právě v okamžiku, kdy jsem byla trochu zadýchaná a popletená.“

„Před čím utíkáš?“

Rapsodie se zamyslela, jak by měla nejlépe odpovědět, a pak usoudila, že by bylo nemožné a stejně tak nemoudré vysvětlovat

to člověku, který jí byl v podstatě naprosto cizí. „Před ničím určitým,“ odpověděla a zmohla se na slabý úsměv.

„Opravdu?“

„Ano,“ potvrdila. „Před čím se ty skrýváš?“

Postava zahalená do pláště s kapucí se zasmála a pak se uklonila v gestu uznání protivýpadu. „Také před ničím určitým.“

Jak se původní panika, která jí svírala žaludek, začala uvolňovat, naplnily Rapsodiino nitro jiné, temnější pocity. Neočekávaná přítomnost tohoto cizince jí zrychlila tep. Přišla na louku na vrcholu světa, aby se zbavila nočních můr, a namísto toho narazila na něco, co bylo náplní jedné z nich.

Snažila se rozpomenout na onen sen, obraz, který viděla dvakrát. Tělo, jež leželo na oltáři, rozzářilo se a pak zmizelo.

Už ho nevidím, mami. Jak to, že ho nevidím?

Nejde o to, čím je, jde o to, co nosí.

Rapsodie se podívala do široké kapuce, ale nezahlédla ani kousek obličeje. Strach, který cítila, se zbarvil trochou smutku; i ona musela často chodit světem neviděna. Jaký důvod k tomu má Ashe? Je i jeho tvář tak děsivá v očích lidí tohoto světa? Zohyzdily ho jizvy, nebo nějaká nemoc? Vzhledem ke všemu tomu násilí, jaké teď vládne v těchto zemích, se mohl snadno stát obětí něčeho, co mu zohavilo tvář a způsobilo stálou bolest.

Před jejím vnitřním zrakem vyvstal další obraz. Obraz člověka tonoucího v temnotě a nevýslovné bolesti. Roztřásla se.

„Rapsodie? Jsi v pořádku?“

Uvědomila si, že má svaly ve tvářích a na čele stažené do výrazu bolestného strachu.

„Ano,“ řekla krátce. „Jsem v pořádku. Co kdybys šel se mnou?“ Mdle se usmála a odhrnula si z očí pramen vlasů. „Odvedu tě do Kotle; Achmed bude rád, že tě vidí. Je teď králem, víš.“

„Do Kotle?“

„Ano, tak teď nazývá své sídlo, Velkou síň a okolí.“

„Bohové.“ Měla dojem, že se pod pláštěm otřásl.

„Ano, víš, toto jsou teď země Firbolgů. Pojd', dovol, ať ti mohu projevit aspoň trochu naší pohostinnosti.“ Napůl bezděčně si svázala vlasy stuhou, otočila se a vykročila ke skalní římse.

Šedý stín se lehkým krokem vydal přes louku za ní. „Má paní, věř mi, že bych tě následoval kamkoli. Jen si nejsem jist, jestli bych ti stačil, kdyby ses rozhodla běžet.“

61

Ashe nikdy předtím Canrif nenavštívil; byl to pro něho pochmurný a překvapivý pohled. Průsmyky v Zubech střežily početné firbolgské jednotky, které byly dostatečně, i když střídmě vybaveny veškerou potřebnou výstrojí a výzbrojí. Hlídky zde držel stejný počet vojáků jako v Sorboldu a větší než v Rolandu. Pouze Lirinové na tom byli v tomto ohledu lépe; to ho naplňovalo úžasem.

Naposledy se dostal do blízkosti Bolgských zemí, když se jako nováček v bethanském vojsku účastnil Jarního úklidu, ale to bylo v jeho starém životě, kdy ještě měl důvod a schopnost pohybovat se otevřeně ve světě lidí.

Účastnil se onoho tažení s nechutí, ale ne s odporem, a účinně pomáhal čistit hraniční města a zbavovat je polozvířecích netvorů, kteří žili v jejich okolí.

Tehdy nad tím skoro nepřemýšlel. Teď ho to trápilo mnohem víc, protože viděl Bolgy takové, jací skutečně byli: primitivní a bojovní, ale lidé, ne zvířata. A tito dva, Rapsodie a muž, kterého nazývala Achmed, dokázali zkrotit divokou energii Bolgů a během neskutečně krátké doby z nich vytvořit úžasnou bojovou sílu. To byla důležitá informace, známka jejich mimořádné moci.

Stál v temnotě louky a pozoroval Rapsodii dlouho předtím, než jí dal o sobě vědět. Zpočátku neměl tušení, co dělá, proč tam běhá a nechává vítr dout do šatů a vlasů jako do plachet námořní

lodi. Ale když si všiml, jak úporně běhá, jak divoce tančí, sevřelo se mu hrdlo; pokoušela se utéct, ale neměla kam. Začal po ní toužit ještě víc.

Ashe se pokoušel vypudit tuto myšlenku z hlavy, když následoval Rapsodii horskými průchody do skalních chodeb a tunelů osvětlených pochodněmi, které je vedly ke starému cymrianskému sídlu moci.

Canrif; legendární rodiště Cymrianského věku, nejskvostnějšího a nejosvícenějšího období v historii celé země, kdy byly vytvořeny zákoníky, dosaženy velké pokroky ve vědě, architektuře, lékařství a umění, postaveny nádherné baziliky a silnice a učiněny úžasné objevy. A to všechno zničil jeden slepý výbuch manželského hněvu; škoda, opravdová škoda. Ashe se rozhlédl. Kráčet těmito chodbami bylo jako znovu prožívat dávné časy.

Trosky pevnosti zůstaly bezpochyby ve stejném stavu, v jakém je opustili přehající Cymriané; rozpadlé, vlhké a páchnoucí starou smůlou a kouřem; pach chmurné porážky přetrval i po čtyřech staletích.

Gwylliam byl konstruktérem, člověkem, který vytvořil některé z největších staveb ve známém světě, a Canrif nebyl výjimkou. Gwylliam zde přetvořil celou horu v téměř nedobytnou pevnost, vymyslel způsoby, jak získat světlo, teplo a čerstvý vzduch, našel prostor pro obyvatelstvo složené z různých ras, aby všichni mohli žít v prostředí, na jaké byli zvyklí, a tomu všemu po tři sta let úspěšně vládl. Byl to skutečný zázrak.

Rapsodie ho vedla dlouhou chodbou k tomu, co kdysi bývalo trůnním sálem, k Velké síni Canrifu neboli Ylorku, jak toto místo nazývali Bolgové. Byli tam ti dva, s nimiž se setkal v Bethe Corbairu, dívka jménem Jo i ten nesnesitelný člověk, který si říkal Achmed.

Vedle nich stál obrovitý Bolg, očividně míšenec, kterého Rapsodie představila jako Grunthora; to musel být ten kapitán stráží, o němž se mu zmínila při rozhovoru na louce. Obr srazil

podpatky a kývl, ale neřekl nic. Jo překypovala vzrušením, ale očividně se jí dostalo náležitého poučení ohledně jejího mrštného jazyka, protože se jen zářivě usmála, ale také zůstala zticha.

„Co tě sem přivádí?“ zeptal se Achmed bez obalu.

Ashe si v duchu povzdechl; možná sem neměl vůbec chodit. Než stačil odpovědět, udělala to Rapsodie za něho.

„Pozvali jsme ho, Achmede; byl jsi u toho.“ Obrátila se k Ashovi a vzhlédla do jeho kapuce; její pohled mu nezamířil přímo do očí, ale byl blízko. „Jsme rádi, že jsi nás navštívil, vid', Jo?“ Usmála se a Ashovi se lehce zachvěla kolena.

„Ano,“ řekla Jo.

„A kdy odejdeš?“ zeptal se Achmed.

„Achmede! Ashe, odpusť mu, prosím. Ve skutečnosti chce vědět, jak dlouho se zdržíš. Musíme ti připravit pokoj.“ Rapsodie se zamračila na Achmeda a pak se znovu usmála na Ashe, který zjistil, že je velmi těžké odtrhnout od ní pohled, ale musel dávat pozor na okolí.

„Zůstanu, jak dlouho budu vítán,“ uklonil se.

„Děkujeme za návštěvu; rádi jsme tě viděli,“ oplatil mu úklonu Achmed.

„Nevšímej si ho; snaží se být zábavný, ale moc mu to nejde,“ řekla Rapsodie s tváří zrudlou rozpaků a hněvem.

„Právě jsem se chystal říct, že stejně budu muset odejít brzy.“ Ashe se bavil kaleidoskopem Rapsodiiny tváře; střídaly se na ní výrazy vřelého přivítání a zuřivého hněvu. Byla to tvář, jakou by dokázal pozorovat velmi dlouhou dobu, aniž by ho znudila.

„Právě chystáme pokoje pro vyslance různých zemí a dvorů – teď, když jsme podepsali smlouvy s Rolandem a Sorboldem. Měl bys tam najít dostatečné pohodlí.“

„Prosím?“ Ashe už slyšel o drtivé porážce rolandského vojska; této zprávě se nedalo uniknout. Ale o tom, že bylo dosaženo nějaké dohody, neměl ani tušení; tihle tři byli v Ylorku pouhých pár měsíců. Zdálo se nemožné, že by vůbec začali nějaké rozhovory, natož aby dosáhli podpisu smlouvy, když

Rolandu a Sorboldu trvalo téměř dvě stě let, než mezi sebou uzavřely mír. To byl další kousek do skládačky obrazu jejich vlivu.

Byli tři; významné číslo, ačkoliv Ashe ve skutečnosti nevěřil starým proroctvím ani se jich neobával. Že nepocházejí z této země bylo stejně jasné jako to, že Jo se zde narodila. Přesto v přítomnosti tak ohromné a jedinečné moci je možné člověku odpustit, že podlehne touze opět uvěřit dlouho opuštěné naději.

Rapsodie se zasmála. „Proč tak překvapeně? Před několika týdny jsme uzavřeli smlouvu o neútočení a obchodní dohodu s Rolandem a hned následující týden i se Sorboldem. Bolgové jsou opět silou, s níž je nutné počítat, ale tentokrát v hospodářském smyslu, nikoli válečném.“

Jako ironická odpověď na její slova k nim z dálky dolehl hluk, pronikající ozvěnou i kamennými zdmi. Grunthor se vyřítil z místnosti do chodby, následován ostatními. Nemuseli běžet daleko, posel už k nim dobíhal. Bolgský voják byl pokryt krví.

Rapsodie zůstala stát a naslouchala rozhovoru mezi Achmedem, Grunthorem a poslem. Ashe se zastavil za ní.

„Co se děje?“

„Kopec-Oko, vůdce posledního z odbojných kmenů, se rozhodl zaútočit; idiot. Achmed pracoval na jejich začlenění do společenství, ale oni pořád odmítali a teď vypálili vesnice několika kmenů, které se k nám připojily.“

„Hurá!“ zavýskla Jo za Ashem. „Od Jarního mlácení se těším na nějaké pořádné krveprolití; tady je jinak *taková* nuda. Ponesu ti luk, Raps.“ Rozběhla se ke svému pokoji.

Ashe se dotkl Rapsodiina ramene; zdálo se, že je vyvedená z míry, ale ne vystrašená. „Mohl bych nějak pomoci?“

„Můžeš přiložit ruku k dílu, budeš-li chtít; v těchto dobách se nám hodí každá pomoc. Bolgové se zorganizovali teprve nedávno a s disciplínou jsou ještě trochu na štíru; mají sklony v boji zpanikařit, obzvlášť když jde o Kopec-Oko, jehož klan patří k nejdivočejším a nejkrvelačnějším. Obecně se řídíme zásadou, že

ti, kdo nebojují, bývají ušetřeni, ale někdy je těžké Grunthora přimět, aby se jí držel, zejména když ho něco hodně rozzuří.“

Ashe přikývl. „Rád vám pomohu. Jen mi ukaž správný směr.“

Rapsodie se usmála. „Děkuji. Pojd' se mnou.“

Ohně, jež ozařovaly vnější průchody Zubů, byly přiživovány žluklým tukem, který ještě přispěl k Rapsodiině nevolnosti a bolestnému pálení v plicích. Rozkašlala se a pokusila se rozehnat kouř před usazenými očima.

Právě jednomu z posledních příslušníků osobní stráže Kopec-Oka zasadila rychlou ránu do stehna a srazila ho k zemi, když jí paži sevřela kostnatá ruka.

„Podívej,“ nařídil šustivý hlas; dokonce i z toho jediného slova vycítila podrážděnost.

Otočila se v pomalu se uklidňující vřavě a spatřila jejich hosta bojovat. Dokonce i ve víru pláště se dala zřetelně rozeznat jeho rychlost a zkušenost.

Stál sám, stejně jako po většinu bitvy, a kolem nohou se mu povalovala těla obětí. Právě se bez sebemenší námahy vyhýbal neohrabaným útokům dalšího z protivníků. Vypadalo to skoro, jako by se snažil je nezabíjet, přesvědčen, že takováto zdrženlivost odpovídá v případě hosta dvorské etiketě.

Ve víru pohybů skoro příliš rychlých, než aby bylo možné je sledovat, se Ashe otáčel, uhýbal a uskakoval, zatímco jeho meč modře blýskal v temnotě. Zbylí Bolgové, kteří se na něho vrhli, padali jeden po druhém jako karty.

„Je dobrý,“ zamumlala Rapsodie, když lehce, jako by tančil, postoupil před Jo a odrazil ránu, která na ni mířila. „Zdá se, že je skoro stejně rychlý jako ty, Achmede. Hmmm. Nemyslela jsem si, že bych někdy potkala někoho, kdo by se ti vyrovnal. Co říkáš, Grunthore?“

„Dobrá forma,“ přikývl seržant. „A co ty, pane? Co si myslíš?“

Achmed svažtil obočí a oči mu potemněly hněvem.

„Myslím si, že je mnohem nebezpečnější, než za jakého jsem ho pokládal.“

Minula nejhlubší část noci. Achmed seděl sám v temnotě a přemýšlel.

Události předešlého dne ho dráždily a znepokojovaly. Nebyl to jen neúspěšný útok na Canrif, co ho rozčilovalo; předvídal, že k tomuto poslednímu pokusu vypudit ho ze Zubů dříve nebo později dojde. Mnohem více ho trápily stále očividnější projevy moci toho podivného cizince, který strašil na chodbách a chodil za Rapsodií jako stín.

Přemýšlel, jestli je mezi Ashovým příchodem a uboze naplánovaným útokem Kopec-Oka nějaká souvislost, obzvláště s ohledem na to, co viděl v zemích kolem Bílého stromu a během celé cesty z Navarne do Ylorku. Na zdánlivě mírumilovných místech zničehonic propukaly šarvátky a krveprolévání, které se pak rozplývaly do mlhavého úžasu, když se účastníci snažili zjistit příčinu násilí. Představa, že by toto nebezpečí proniklo do Ylorku, ho přiváděla k zuřivosti. A co bylo ještě horší, působila mu starosti.

Hned poté, co odrazili útok Kopec-Oka, o tom mluvil s Grunthorem. Hlavní seržant neměl mnoho času, protože hned vyrazil se svým vojskem, aby obklíčil zbytky útočníků a jednou provždy si podmanil poslední odbojné území, ale pokud šlo o názor na Ashe, souhlasil s Achmedem. Než ho viděl bojovat, odepsal ho Achmed jako neužitečného tuláka, příživníka, který předstírá vznešenost. Obecně se v odhadech tak značně nemýlil.

Ať už byl Ashe kýmkoli, shodli se s Grunthorem na tom, že je bezpochyby obdivuhodný bojovník. Achmed však nedokázal pochopit, jak to, že mu tato skutečnost unikla.

Obvykle dokázal protivníka odhadnout docela přesně, nebo alespoň podle chůze, postoje a pohybů určit jeho bojové schopnosti. Ale na Ashovi bylo něco, co mu v tom bránilo. Nějaká mlhavost, nedostatek určitosti nebo dokonce viditelnosti,

které Achmeda vyváděly z míry víc, než si kdy pamatoval. A tento nepokoj ještě zvyšovala Rapsodiina naprostá lhostejnost k vibrační cloně, kterou cizinec kolem sebe vytvářel.

Ashe se ochotně zapojil do obrany Canrifu a sám se vrhl do boje v chodbách Kotle. Během několika chvil po začátku boje pobíhl půl tuctu útočníků a pak následoval Grunthora do vnějších průchodů mezi Zuby.

Nejdřív sloužil jako Grunthorův pomocník, stál za ním a dorážel ty, kteří seržantovi unikli. Jeho šermířská technika bleskurychlých útoků byla úžasná. Samotný jeho meč bylo těžké spatřit, vypadal jen jako modrá šmouha na pozadí temnoty, a po boji okamžitě zmizel v pochvě, takže si jej nikdo nemohl podrobněji prohlédnout. Achmed byl podrážděnější než kdykoli dříve a nedokázal si vysvětlit proč.

Ashe byl také skromný; nechal si poroučet, ochotně bojoval na každé frontě, a dokonce dobrosrdečně chránil Jo, aniž jí to prozradil, aby ušetřil její city. A přestože se zdálo zřejmé, že rád bojuje po Rapsodiině boku, nevyhledával k tomu příležitost a bez otázek plnil Grunthorovy příkazy. A přitom dokázal pobít více protivníků než kdokoli jiný. Dokonce i na Grunthora to udělalo dojem.

A teď Achmed seděl sám v kalném světle Velké síně Kotle a přemýšlel, co by měl udělat. Nelíbily se mu pocity, které zakoušel; nedokázal poznat žárlivost, protože se s ní dosud nikdy nesetkal.

Poprvé od chvíle, kdy se stal Vojevůdcem, si uvědomil zatuchlý pach tohoto místa; dráždil mu hrdlo nahořklou chutí, která ho nutila ke kašli. Nakonec se rozhodl, že bude lepší ještě nějakou dobu snášet přítomnost onoho muže. Bude lépe ho důkladněji poznat než ho vyhnat s vědomím, že se stejně vrátí. A nejdůležitější bylo zjistit, co tady Ashe vlastně chce. Ať to bylo cokoli, Achmed věděl, že se mu to nebude líbit.

Rapsodie odemkla těžké dveře a otevřela je, pak ustoupila, aby Ashe mohl vejít do pokoje pro hosty.

Zatímco on a Jo večereli, využila Rapsodie příležitosti, aby se vykoukala, převlékla a ošetřila si menší ránu, kterou utržila v boji přímo od Kopec-Oka. Ashe si dopřál pochmurného potěšení osobně mu srazit hlavu poté, co zraněná Rapsodie upadla; překvapilo ho, jak rychle se dokázala vzpamatovat.

Jeho smysly mu řekly, že její rána je bolestivá, ale nikoli nebezpečná, pokud si ji správně ošetří, aby zamezila znečištění, což udělala. Vypláchla si ji lískovým odvarem a pak přiložila obklad z jitrocele a tymiánu. Když ho mýjela, vdechl její vůni, svěží a čistou, s jemným nádechem vanilky a mýdla, a zachvěl se.

Překvapeně se rozhlédl po přiděleném pokoji. Byl dokonale vydrhnutý a nabílený, vybavený útulným krbem. Na podlaze ležela hrubě tkaná rohož, v koutě stála postel s modrým prošivaným přehozem, vedle ní stolek s umyvadlem a džbánem a pod ní nočník. Nic takového by ve firbolgském pokoji pro hosty nečekal, ale stejně tak by zde nečekal ani Rapsodii.

V krbu vesel praskal oheň, skoro jako by se v něm pálily zelené borové ořechy. Ashe se natáhl na postel a čekal, co udělá ona. Ve stínu své kapuce zavřel oči a vychutnával si temnotu, i když na víčkách cítil teplo sálající z krbu. Pak je otevřel. Rapsodie pořád ještě stála čelem ke dveřím.

Když se otočila, měla ve tváři tentýž okouzující úsměv, z něhož se mu už několikrát téměř podlomily nohy, ale v očích se jí zračilo něco nového, zvláštního, nádherného, vroucího; zajiskřilo v nich světlo z ohně, když je na něho upřela.

Beze slova si položila ruce na břicho a pomalu je sunula po naškrobené blůze přes řadra až k hrdlu a k pečlivě zavázané tkanici, kterou začala s jemným půvabem rozvazovat.

Ashe cítil, jak se mu zrychluje dech, když rozvázala tkanici a rozhrnula výstřih blůzy, v němž bělostně zazářila kůže jejího

hrdla. Začaly ho pálit rty stejně jako vždycky, když si představil nádhernou prohlubeň mezi jejími klíčovými kostmi.

Pomalou rozvazovala jednu tkanici po druhé. Jakmile rozvázala poslední, její úsměv zjasněl. Zvedla ruku a opřela si dlaň o týl, takže se blůza rozevřela a Ashovo srdce se divoce rozbušilo, neboť vzrušení, které v její přítomnosti neustále cítil, ještě zesílilo. Oheň v krbu byl studený v porovnání s žárem v jeho krvi.

Lehce zatáhla za konec stuhy, již měla svázané vlasy, uvolnila je a potřásla hlavou, až se jí ve zlaté záplavě rozprostřely po ramenou; Ashe cítil, že jeho rozhodnutí zůstat skrytý a sám ustupuje bolestně palčivé touze, která se mu rozlévala po těle. Začal dýchat ústy, když jí blůza sklouzla z ramenou na zem, kde zůstala ležet na zmačkané hromádce.

Teď stála u dveří, světlo z krbu mihotavě ozařovalo její zlatorůžovou pokožku a ona vypadala jako bohyně jitra z dávných legend. Ale byla noc a ona stála tady, před ním, skoro nahá.

Její úsměv se ještě prohloubil; rozvázala si tkanici na sukni a nechala ji spadnout kolem boků a nádherných nohou, které v něm vyvolaly chvění, i když je při prvním setkání s ní zkoumal jen svými dračími smysly, aniž je ve skutečnosti viděl. Pak k němu přistoupila a posadila se vedle něho na postel. Báł se napřímít, aby neztratil sebeovládání.

Ale ona to očividně chtěla. Natáhla se a vzala ho za ruku se sebejistým půvabem ženy, která se dokáže zmocnit srdce každého muže, po němž zatouží. Dlaň mu zvlhla vědomím, že tím vyvoleným je on.

S nekonečnou trpělivostí položila Ashovu chvějící se ruku na své dlouhé hebké stehno a něžně ji vedla k pasu. Pak zavřela oči a jeho dlaň spočinula na nádherném řadru, které ji dokonale vyplnilo.

Prstem jemně obkroužil růžovou bradavku a ucítil, jak pod jeho dotekem ztuhla. Začal řadro zlehka hladit, až i ona zrychlila

dech. Pak ho uchopila za druhou ruku a znovu si ji položila na nohu.

Tentokrát ji však nevedla ke štíhlému pasu, ale na vnitřní stranu stehna. Hluboce dýchala v hudebním rytmu, zatímco on sbíral odvalu dotknout se onoho místa. A pak se nervózní vlhkost jeho prstů setkala s vlhkostí její touhy; veden vášní posunul ruku ještě dál a ona se mu hluboce zahleděla do očí.

„Chtěla bych ti poděkovat za to, co jsi pro nás dnes udělal.“

Ashe zamrkal. Rapsodie pořád stála u dveří, oblečená od hlavy až k patě a s patřičně svázanými vlasy. Sen se rozpadl a Ashe se posadil, přestože v něm ještě stále tepalo vzrušení. V duchu poděkoval za svůj mlžný plášť, protože jen díky jemu nemohla poznat, co se s ním dělo.

„Potěšení na mé straně,“ odpověděl. „Je z tebe docela dobrý válečník, jestli ti nevadí, že to říkám.“

Rapsodie udělala obličej. „To sotva.“

„Ne, myslím to vážně.“ Ashe spustil nohy na podlahu a posadil se zpříma. „Tím svým mečem jsi mezi nimi napáchala pěknou spoušť.“

„No, dnes byla rozhodně napáchána pěkně velká spoušť,“ řekla, přešla ke stolku pod umyvadlem a sehnula se, aby ze zásuvky v dolní části vytáhla ručník, který pak přehodila přes umyvadlo. „Takový strašlivý nepořádek to byl. Já opravdu vážně nesnáším nepořádek.“

Ashe se zasmál. „Ty jsi zajímavá žena, Rapsodie.“

„Děkuji; i když to zní poněkud zvláště od člověka, kterého jsem nikdy neviděla, protože si nikdy nestáhne kapuci. No, pokud už nic nepotřebuješ, nechám tě, aby sis trochu odpočinul; určitě si to zasloužíš.“

Ashe si vzpomněl na to, co si ještě před okamžikem představoval. Bylo tu něco, co potřeboval, ale rozhodně o to nemínil požádat, alespoň ne v této chvíli. „Líbilo by se mi, kdybys mi zazpívala. Jo říkala, že jsi hudebnice.“

Rapsodie se usmála. „Mohlo by to počkat do zítřka? Jsem teď trochu unavená, obávám se.“

Ashe pod kapuci zkřivil tvář; zapomněl, že je zraněná. „Jistěže. Znamená to, že zde budu vítán ještě na jednu noc?“

„Budeš tu vítán tak dlouho, jak dlouho budeš chtít zůstat. Jsme ti vděční za všechnu pomoc, kterou jsi nám dnes poskytl. A i kdyby se nic nepříhodilo, byl bys vítán stejně.“

„Jsi nesmírně laskavá. V tom případě už dnes skutečně nic nepotřebuji.“

Rapsodie kývla hlavou. „Tak tedy dobrou noc,“ řekla, přešla ke dveřím a otevřela je. „Dobře se vyspi.“

„O tom nepochybuji.“ Díval se, jak za sebou zavírá dveře.

Bolest, kterou v sobě nosil, se vrátila v takovém náporu, že zalapal po dechu a křečovitě sevřel příkrývku. Dýchal zrychleně, dokud se mu ji nepodařilo alespoň trochu ovládnout, pak si lehl na záda a upadl do neklidného spánku.

62

„Pokud se tady mezi Bolgy skutečně cítíš tak osamělá, Rapsodie, pořídím ti kočku.“

Rapsodie se na něho zamračila a plameny v krbu za jejími zády vyskočily výše.

„A co přesně má *tohle* znamenat?“

Achmed se k ní naklonil a upřel na ni pronikavý pohled.

„To znamená, že je tady už týden a nejeví žádné známky, že by chtěl v nejbližší době odejít. Chodí si s Jo chodbami Ylorku bez sebemenšího omezení navzdory mému, snad jasně vyjádřenému příkazu, aby nebyl vpouštěn do míst, kam nechceme, aby strkal nos někdo cizí.“

Slaměný terč na druhém konci místnosti zaduněl pod divokým úderem.

„Promiň,“ řekla Jo ledově, „ale kdo zemřel a učinil tě svrchovaným vládcem?“

Grunthor vzhlédl od vojenské mapy, kterou studoval.

„Já myslím, že to byl Janthir Drtič kostí, maličká,“ řekl a opět se sklonil nad mapou.

„Možná pro Bolgy. Já si nepamatuju, že bych někomu přísahala věrnost.“ Jo vytrhla dýku ze zbytků terče. „Podívej, já nevím, o co ti jde. Ashe je v pořádku. Není jeho chyba, že nikomu nedůvěřuješ, ani moje ne.“

„Tohle není věc, o kterou se chci hádat,“ řekl Achmed kousavě. Otočil se k Rapsodii, která odložila léčitelskou lyru, na kterou se učila hrát. „Chci, aby tu zítra ráno už nebyl.“

Ohromeně vytřeštila krásné oči. „Proč?“

„Nechci ho tady.“

Ohromení v její tváři vystřídal vztek.

„Opravdu? Já souhlasím s Jo; neuvědomila jsem si, že tvůj názor je jediný, který se tady počítá. Myslela jsem, že tady žijeme všichni.“

„Dobře, může zůstat. Grunthore, zabij ho, prosím. Před obědem.“

„Počkej,“ řekla Rapsodie, když viděla, jak seržant odkládá mapu. „To není zábavné.“

„Já jsem nezhotoval. Rapsodie, on je nebezpečný a tajnůstkářský. Už jsem ti to říkal. Nechci ho tady, ale jestli se zdráháš požádat ho aby odešel, protože se to neslučuje s vybraným chováním, vyřeší Grunthor tento drobný společenský problém za tebe.“

Rapsodie zatékala pohledem mezi dvěma nejzuřivějšími páry očí v místnosti. Achmed byl viditelně rozčilený, ale Jo se nemohl ani zdaleka vyrovnat. Sestra vypadala, že každým okamžikem vybuchne. Stála, třásla se vztekem a v ruce křečovitě svírala dýku.

„Dobře, všichni se uklidníme,“ řekla Rapsodie s pojmenovatelským tónem v hlase. „Nejdřív ty, Achmede.“

Nemyslím, že tajnůstkářský musí hned znamenat špatný; ty sám jsi nejtajnůstkářštější člověk, jakého jsem kdy poznala, a to včetně Ashe. To, že nechce ukázat tvář, ještě neznamená, že je zlý. Třeba je zohavený.“

„Nedokážu zachytit žádné jeho vibrace, Rapsodie. Když je někde poblíž, mám pocit, že stojím na břehu oceánu. Ty víš, jak *miluju* oceán.“

Nejde a to, čím je, jde o to, co nosí.

Rapsodie se napřímila, když se jí v mysli ozval hlas. Pozorně se zaposlouchala, ale další slova nepřišla.

„To je možná způsobeno něčím, co nosí,“ řekla věcně. „Co si myslíš ty, Grunthore? Ty jsi docela klidný.“

Obří Bolg propletl prsty obou rukou a položil si je na břicho.

„Já souhlasím s Jeho Veličenstvem. Myslím, že bysme ho neměli pouštět z očí.“

„Dobře,“ řekla Jo rychle. „Nenechám ho nikde samotného. Budu s ním pořád, pokud nebude ve svém pokoji; co tohle?“

„Já souhlasím,“ přikývla Rapsodie. „Kromě toho stejně brzy odejde. Jen vás prosím, abyste mi v téhle věci vyhověli, vy dva,“ otočila se k mužům. „Musím vám připomínat, jak nám pomáhal odrazit útok Kopec-Oka a udělal při tom opravdu kus práce? Pomohl nám, i když to vůbec nebyla jeho věc, aniž by žádal nebo očekával nějakou odměnu.“

Achmed se zvedl k odchodu. „Možná žádnou odměnu nepotřeboval,“ řekl a vykročil ke dveřím. „Možná že jeho odměnou bylo to, že ten útok v první řadě sám vyvolal.“

Těžké dřevěné dveře se zabouchly se zvukem připomínajícím úder hromu.

Chladná mlha pláště se usadila na Ashově tváři a zmírnila žár snu.

Otočil se na posteli a nadhodil si na ramenou těžký oděv, který nosil neustále, ve dne v noci, bez výjimky. Jak se zavrtěl pod přikrývkou, zvedl se z pláště oblak páry. V mlze byla útěcha;

otupovala alespoň trochu ostří jeho bolesti. A poskytovala mu bezpečný úkryt před těmi, kdo ho stíhali.

Už dvacet let nebyl schopen snít, přesně od okamžiku, kdy byl jeho život roztržen vedví.

V mladších letech považoval čas strávený sněním za požehnání; byla to pro něho jediná příležitost být se ženou, kterou miloval, kterou bude vždycky milovat. Její smrt pro něho znamenala konec všech nadějí, konec víry v Budoucnost, ale stále měl svoji jednu jedinou vzpomínku na ni v Minulosti. Stýskalo se mu po oněch vzácných nocích, kdy ho navštěvovala ve snech a usmívala se v temnotě jako tehdy před dávnou dobou.

Když je v přistavu, tak je vlastně strašně maličká – asi jako moje ruka. A dědeček ji nosí v kapse pláště, v lahvi.

Jeho jedna a jediná vzpomínka.

A pak jedné noci přišel i o tu osamělou útěchu. Teď už jeho život nepatřil jemu; byl jen skořápkou, figurkou ve zlé hře. Bolest, kterou v sobě nosil, den za dnem, okamžik za okamžikem, byla neustále přítomna v těle i mysli. Bylo to společné utrpení duše i tělesné schránky, trýzeň tak strašlivá, že musel téměř neustále bojovat vši silou své vůle, aby jí nepodlehł. Sen pak zmizel, příliš čistý a posvátný, než aby mohl existovat v mysli, jež viděla to, na co byl nucen se dívat, noc za nocí, okamžik za okamžikem.

Ale teď se něco změnilo. Od chvíle, kdy ji potkal na tržišti v Bethe Corbairu, snil o Rapsodii. Pocit viny, že zradil Emilyinu památku, se rychle rozplynul, potlačen úlevou, jakou její slova přinášela jeho bolesti, bušení v hlavě i hrudi, jemuž předtím, než se s ní setkal, nebyl schopen uniknout.

Ashe se posadil, odhrnul příkrývku a upravil si mlžný plášť. Zavřel oči a začal mělce dýchal. Přál si, aby odešla, aby mu ponechala jedinou věc, kterou pokládal za posvátnou. Tělem i duší, dokonce i ve vzpomínkách, byl neochvějně oddán ženě, kvůli níž překročil Čas, aby se s ní mohl setkat, i když jen na chvíli.

Věděl, že nemůže existovat žádná jiná. Emilyino místo v jeho srdci bylo svatyní.

Tak proč je tam nyní ta druhá žena? Proč ji odtamtud nedokáže vypudit?

Budu na tebe neustále myslet, dokud tě znovu neuvidím.

63

Jak dny mýjely, stal se Ashe něčím jako stálou součástí Ylorku. Achmed vykázal jeho i Jo z Gwylliamových sklepů a knihovny; nyní tam směli vstupovat pouze Rapsodie, Grunthor a sám král. Ashe samozřejmě díky svým dračím smyslům věděl, kde tyto místnosti jsou. Ale jejich obsah mu zůstával z nějakého důvodu skryt; nedokázal rozpoznat podrobnosti ze zakázaných oblastí, což se mu stávalo jen výjimečně.

Ale na tom nezáleželo; Rapsodie s ním více než ochotně hovořila o všech možných předmětech, které tam našli, a Achmed pravidelně po večeři četl různé rukopisy, jež si přinesl z knihovny, a poskytl tak Ashovi příležitost zjistit, co v nich je.

Jednou, když dračím smyslem četl jeden z dokumentů, svitek se v ruku fírbolgského krále náhle svinul. Otevřel oči a uviděl, že Achmed hledí z druhé strany místnosti přímo na něho. Bylo to, jako by přesně věděl, co Ashe právě dělá, i přes ochranu mlžného pláště. Možná to byla známka jeho vlády nad touto zemí; Achmed byl právoplatným držitelem práva i tradice královské hodnosti a znal dopodrobna celé své království, jako by sám byl drakem. Toto byla jeho země; Ashe zde neměl žádnou moc.

Ale všechny urážky a omezení stály za to, pokud mu zaručovaly přístup k Rapsodii. Ona byla jeho radostí, o tom nepochyboval. Její osobnost se skládala z myriád plošek a protikladů; dokázala být najednou něžná i divoká a měla tu vzácnou vlastnost, že se uměla smát sama sobě i vlídně snášet

někdy kruté žerty přátel. Byla hluboce oddaná Jo, o niž pečovala jako kvočna, která v případně potřeby bránila své kuře orlími pařáty. A její inteligence a smysl pro humor byly prostě jedinečné.

Ashe věděl, že by měl odejít; ten, kdo na něho čekal, se už určitě začíná zlobit, ale zdálo se, že nemá dost sil, aby ji opustil. Rozhodl se pro nenucené, přirozené chování, které mu mělo zajistit, že se s ním bude Rapsodie cítit dobře; nemusela se před ním mít na pozoru a pomalu ho začínala mít ráda, nebo to alespoň tak vypadalo. *Jen ještě několik dnů*, říkal si každou noc, když sám uléhal do postele a přemýšlel, o čem asi sní ona. Achmedova vůle zasahovala dokonce i do kamenných zdí, takže ji svými dračími smysly nedokázal vycítit, pokud s ním nebyla v jedné místnosti. Byl to zneklidňující pocit.

O několik dnů později se všechno změnilo. Achmed a Grunthor byli většinu dne pryč; pátrali v jeskyních. Ashe strávil dopoledne s Jo a učil ji roztahovanou, hru založenou na obratnosti, o níž věděl, že v ní Jo bude vynikající, protože měla velmi hbité prsty. Zvládla techniku hry opravdu rychle a právě předváděla své umění Rapsodii, když do místnosti vpadli oba Bolgové.

„Chceš vidět, co sme našli, vévodkyně?“ zeptal se Grunthor rozjařeně a podal jí úzkou zdobenou skříňku. Byla velmi stará, vyrobená z tmavého namodralého dřeva stromů, jež rostly hluboko ve Skryté říši a z nichž byla zhotovena i většina starobylého nábytku, který tu našli. Víko bylo pobito tenkými zlatými proužky a spona neměla zámek.

„Leželo to mezi spoustou beden a truhlic, pohřbených hluboko ve sklepení,“ řekl Achmed a nalil si z karafy pohár vína.

Rapsodie skříňku opatrně otevřela. Spočívala v ní zahnutá dýka o délce krátkého meče, vyrobená z kosti nebo nějakého jiného netrvanlivého materiálu. Měla barvu růžového zlata, slitiny vzniklé přidáním mědi do zlatého základu.

„To je zvláštní.“ Opatrně vyzvedla dýku ze skříňky a prohlédla si ji zblízka. „Kdo by zlatil zbraň růžovým zlatem? Na použití v boji je příliš měkké. A řemeslné zpracování také není dobré; podívejte se, kolik je na povrchu vad.“

„Možná je obřadní.“

Rapsodie zavřela oči a zaposlouchala se; vzduch kolem dýky se chvěl jemným bzukotem. Vzápětí polekaně vykřikla. „Bohové; myslím, že vím, co to je.“ Tvář jí zbělela a hlas klesl do šepotu.

„Co?“

„Je to dračí spár; podívejte se pořádně.“ Zvedla zakřivený předmět; měla pravdu.

„Bude z toho skvělejší meč tudle pro maličkou,“ řekl Grunthor.

„Zešilel jsi?“ utrhla se Rapsodie. Pak lítostivě nakrabatila čelo, když viděla Grunthorův ublížený výraz. „Promiň, Grunthore,“ řekla. „Jen jsem si vzpomněla na dračí tradice ze staré země. Draci jsou mimořádně sobecká stvoření a žárlivě strážejí všechn svůj majetek. Pokud je majitel tohoto spáru ještě naživu, bude vědět, kdo jej má, a může udělat cokoli, aby jej dostal zpátky. Nechci, aby se ta věc nacházela kdekoli v blízkosti Jo; vlastně si nejsem jistá, jestli chci, aby se nacházela v těchto horách. Asi bychom jí to měli vrátit.“

„Jí?“

„Elynsynos. Anwynina matka, pamatuješ? Llauronova babička. Ona je jediný drak, o kterém jsem v této zemi kdy slyšela.“

„Leží to tady celá staletí a nic se nedělo,“ řekl Achmed podrážděně. „Proč si myslíš, že to právě teď bude chtít zpátky?“

„Možná že když to bylo zamčeno hluboko ve sklepení, nevěděla o tom, ale jakmile se toho dotkl vzduch, dostal se jeho pach do větru. Nežertuji, Achmede; jedním z prvních druhů tradic, které se učí začínající Pěvci, jsou příběhy o dracích a jiných prvorozených rasách. A hodně těchto příběhů je o tom, jakou spoušť dokážou draci nadělat, když zjistí, že jim zloděj ukradl něco z jejich pokladů nebo že si někdo něco vzal

neúmyslně. Musíme pečlivě zvážit, co s tím budeme dělat; byla bych nerada, kdyby mne jednou v noci probudil oheň šlehající z dračí tlamy.“

Grunthor si povzdechl. „Odted’ka už ti nikdy nic neukážu,“ zabručel.

„Možná má pravdu,“ řekl Achmed; ostatní se na něho překvapeně podívali. I on znal tyto příběhy, a ještě temnější. „Ale nevím, jestli je správné řešení vracet jí to. Možná bychom to měli vzít na nejvyšší ze Zubů a shodit dolů na planinu. Jestli je dračice ještě naživu, najde si to tam.“

„Nebo to najde někdo jiný,“ řekla Rapsodie pobouřeně. „Kdokoli by mohl na tu skříňku narazit a otevřít ji; pak bys odsoudil nevinného cizince k strašlivé smrti. A kromě toho si nemyslím, že dračice, která se vydá do Ylorku pro něco, co je jí drahé, by ocenila, že to házíš z hory jako nějaký odpad.“

Jo, která organizovala bolgské děti do skupin, s nimiž pak vyklízela ze strží a soutěsek staleté odpadky, zvedla hlavu. „Z hory se žádné svinstvo házet nebude,“ prohlásila a vrátila se ke hře.

„A jak bychom jí to tedy měli vrátit?“ zeptal se Achmed.

„Já půjdu,“ odpověděla Rapsodie. „Bude to zajímavé; možná se naučím nějaké dračí tradice přímo z první ruky.“

„Ne.“

„Prosím?“ Rapsodie přimhouřila oči; to byl první příznak blížící se bouře.

„Řekl jsem *ne*,“ zopakoval Achmed. „Pokud si správně vzpomínám, nebyla to Elynsynos, kdo tak strašlivě zuřil, když zjistil, že se Merithyn nevrátil, a pak opustil svoje děti?“

„Byla,“ připustila Rapsodie.

„A ty ji chceš vyhledat a říct jí: ‚Podívej, tohle jsme našli, tak tady to máš a já zase půjdu‘? Myslím, že ne. Kromě toho nemá ani tušení, kde bys ji měla hledat.“

„Ale já mám,“ ozval se Ashe. Dosud jen tiše seděl a se zájmem a trochu pobaveně sledoval vývoj situace. Ženy

nadskočily, když uslyšely jeho hlas; úplně zapomněly, že tam je. „Mohu tě tam doprovodit.“

„Ne,“ zopakoval Achmed znovu, tentokrát silně nevraživým tónem.

„Máš nějaký lepší nápad?“ zeptala se ho Rapsodie, jejíž podrážděnost také vzrůstala.

Achmed si zlostně povzdechl a šlehl pohledem po Ashovi. „Možná že namísto ne jsem měl říct *ještě ne*. Třeba by stálo za to zjistit, co by mohla nabídnout výměnou.“

„Ty chceš žádat po drakovi výkupné?“ V Ashově hlase zněl náznak výsměchu nebo pohrdání; Achmed nedokázal uhodnout, co z toho, ale obojí ho dohánělo k zuřivosti.

„Nebud' idiot. Prostě jen chci, aby si zapamatovala, komu vděčí za to, že svůj poklad dostala zpátky.“

Rapsodie začínala být netrpělivá. „Já to riziko podstoupím,“ řekla. „Ashe ví, kde najdeme její doupě.“

„Dobře; tak ať ti nakreslí mapu, za předpokladu, že je gramotný.“

Ashe se zasmál. „To neudělám. Pokud budete mít zítra ráno ještě zájem, můžeme začít plánovat cestu. A teď vám všem popřeji dobrou noc.“

Jo vstala zároveň s ním. „Já taky. Doprovodím tě.“ Políbila Rapsodii na tvář a vyšla z místnosti zahalenému muži v patách.

Rapsodie počkala, až budou oba z doslechu, a pak se znovu otočila k Achmedovi.

„Proč to děláš? Co se děje?“

„Nic. Tohle není případ, že by se něco dělo.“

„Tak co je to?“

„Tohle je případ opatrnosti při pohybu na neznámém území.“

Rapsodie svařila obočí. „Pro Ashe očividně neznámé není.“

„Ashe je neznámé území. Co se děje s *tebou*, Rapsodie? Zakopneš o toho pitomce na tržišti; on tě nazve kurvou, pak ti koupí oběd a ty mu odpustíš, čímž mu svým způsobem dokážeš,

že má pravdu. Pak se najednou objeví tady, v mé zemi, neohlášený a nevtaný a zase se ti vetře do přízně. To jsi tak nesnášenlivá, to je ti společnost Bolgů tak odporná, že žebroniš o pozornost toho idiota, jen abys měla vedle sebe člověka?“

Rapsodii zaštívalo v očích. Achmed nikdy nebral zvláštní ohled na její city, ale tohle bylo kruté i na něho. „Jak můžeš říct něco tak strašlivého?“

„Je to mnohem méně strašlivé než věci, jaké by se ti mohly přihodit, kdyby ses s tímhle člověkem, kterého sotva znáš, ocitla sama někde, odkud by ses nemohla dovolat pomoci. Víš, že já teď nemůžu Ylorc opustit. Teď, když jsou Bolgové sjednoceni a plány, které jsme začali uskutečňovat, konečně začínají nést ovoce, by bylo krajně nevhodné, abych se vydal za hranice.“

Rapsodie opět přimhouřila oči. Grunthor zachytil jejich pohled, planoucí jako zelený oheň. Znal ten výraz. Byla to předzvěst velkého hněvu.

„A to podle tebe znamená, že i já jsem povinna zůstat v Ylorcu, přestože moje účast na velkém sjednotitelském plánu skončila.“ Mluvila tiše, jak se snažila udržet vztek na uzdě. „Já už jsem se svého podílu na tvém úsilí zhostila, Achmede, a dokonce jsem občas překročila hranici toho, co jsem byla ochotna udělat, a to všechno pro tebe, protože jsi řekl, že je to správné. Co tady mám dělat teď?“

Achmed sevřel područky svého křesla. „Co třeba pomoci se zemědělstvím? S nemocnicí? S hospicem? S rozvojem vzdělání?“

„Tyhle věci se už rozběhly a můj dohled nepotřebují.“

„Co takhle dozor nad výrobou zboží? Vinice? Už je tu jaro, bude se sít a sázet. Tohle je důležitý příspěvek této zemi a těmto lidem, o něž jsi měla v úmyslu pečovat.“

„A co takhle ochránit je před dračím dechem?“ odsekla Rapsodie. „Už jsi zapomněl, o co tu vlastně jde? Myslím, že tě mnohem víc trápí, kdo bude mým průvodcem, než co by se mohlo stát, kdybych se tam nevydala; to není příliš dobrý příklad královské prozíravosti, odvažuji se podotknout.“

„Já bysem s tebou třeba moh jít,“ nabídl se Grunthor.

Rapsodie se na obřího seržanta usmála. „Ne, nemohl; svým způsobem je tvoje přítomnost tady ještě důležitější než Achmedova.“ Achmed souhlasně přikývl. Všimla si, že se světlo v jeho očích změnilo, ale neřekl nic. Přešla k němu, posadila se na stůl a vzala ho za ruku.

„Copak už nejsme dost staří a dobří přátelé, abychom si nemohli říct, co máme skutečně na mysli? Proč prostě nepřipustíš, že o mne máš strach? Že se bojíš, že mne drak zabije nebo vezme do zajetí? Že nedůvěřuješ Ashovi a obáváš se, že když odejdu jen s ním a vy zůstanete tady, nebudu schopna se ubránit?“

Achmed k ní zvedl oči. „Copak jsem to všechno neřekl?“ S úsměvem zavrtěla hlavou. „A když to víš, tak proč ještě trváš na tom, že půjdeš?“

Rapsodie si povzdechla. „Protože někdo jít musí a já jsem nejvhodnější volba. Práce, kterou jsem tu začala, může pokračovat i beze mne, aniž by se zastavila. A *dokážu* se o sebe postarat. Zapomněl jsi, že než jsem potkala vás dva, žila jsem dlouho na ulici a byla jsem odkázána jen sama na sebe. Umím si poradit. A Ashe si také může něco zkusit. Mám Denní hvězdu Clarion a nejlepší šermířský výcvik na světě.“ Vycítila, že se Grunthor usmál, a otočila se k němu. „Pověz mu to, Grunthore; pověz mu, že budu v pořádku.“

„To nemůžu, slečinko; víš, že Jeho Veličenstvu nikdy nelžu.“

Znovu si povzdechla. „Vaše víra ve mne je ohromující. Podívej, pamatuješ si, co jsem ti řekla tehdy na Elysianském jezeře? Že potřebuji cíl, příležitost udělat něco pro lidi, na kterých mi záleží? Toto je moje příležitost, Achmede. Je mne potřeba tak jako nikdy od chvíle, kdy jsem přišla na toto místo. Toto je teď i můj domov a já udělám všechno, co bude v mých silách, abych jej ochránila před nebezpečím. Mohu pomoci Bolgům způsobem, kterým ty nemůžeš. Pro mne je to důležité a pro ně ještě víc.“

„Tak si tedy jdi,“ řekl Achmed. „A vezmi si s sebou Jo. Jak dlouho budeš pryč?“

Rapsodie zamrkala. „Ty chceš, abych šla?“

Znechuceně si odfrkl. „Nebud' pitomá. Samozřejmě že nechci, abys šla. Ale ty stejně samozřejmě jít chceš. A já tě znám dost dlouho na to, abych věděl, kdo tady vyhraje. A jelikož ses už rozhodla, bude nejlepší přestat se přít a začít se starat o zásoby a nějaký rozumný plán na cestu. Pak určíme den, do kterého by ses měla vrátit, a když se nevrátíš, rozdělíme si tvůj majetek, vyklidíme tvůj pokoj a zapomeneme na tebe.“

Rapsodie si přejela dlaní po vlasech a pokusila se vstřebat onu náhlou změnu. „Tak dobře,“ řekla nejistě. „Ale Jo s sebou vzít nemohu; to není dobrý nápad.“

„Může ti hlídat záda. A nám se tady aspoň nebude plést pod nohama.“

„Byla by v nebezpečí, Achmede.“ Do Rapsodiina hlasu se opět vkradla podrážděnost. „Konečně jsem jí našla místo, kde se o ni nemusím bát, a ty po mně chceš, abych ji vlekla přes půl světadílu do dračího doupěte? To neudělám. Kromě toho jsi to ty, kdo si pořád stěžuje na její užvaněnost. Mohla by Ashovi nebo někomu jinému vyzradit něco, co by sis třeba nepřál.“

„Když je řeč o Ashovi,“ řekl Grunthor vážně, „možná bys ho měla varovat, že když se ti něco ošklivýho stane, nebo když se nevrátíš, najdu si ho a zabiju ho na několik způsobů, který mi vynesou čestný místo v Mučitelství slávy.“

Rapsodie se zasmála. „Vyřídím mu to.“ Sklonila se a políbila Achmeda na tvář.

O pět dnů později se spolu s Ashem vydala na cestu. Zamířili na západ stejnou cestou, jakou před několika měsíci spolu s Achmedem, Grunthorem a Jo přišla.

Ještě předtím strávila hodně času s Jo, která zoufale chtěla jít s ní, ale nakonec se nechala Grunthorem přesvědčit, aby zůstala.

„Už takle přijdu o vévodkyni, a ještě bysem měl přijít o svoji malíčkou? Ne, ne, ne. Měj srdce, Jo. Byl bysem tak nešťastnej a osamělej, že bysem se jenom stočil do klubička a umřel.“ Obě ženy při této představě vyprskly smíchem.

„Jak bys mohla odmítnout takovouhle prosbu?“ zeptala se Rapsodie sestry. Přivinula ji k sobě tak, aby její šepot mohla slyšet jen ona. „A o toho druhého se také postarej, ten to potřebuje ještě víc.“ Jo jen přikývla.

Rapsodie si všimla, že Join váhavý souhlas vynesl na světlo zvláštní věc. Když ji přesvědčovala, aby zůstala, musela použít mnoho z argumentů, jimiž se předtím Achmed a Grunthor neúspěšně pokoušeli přesvědčit ji. Výsledkem bylo, že ve chvíli, kdy Jo souhlasila, začala mít Rapsodie pocit, že její rozhodnutí není tak moudré, jak se jí předtím zdálo.

Poslední den před odchodem strávila jen s Achmedem; probírali spolu plány nebo jen seděli v poklidném mlčení.

„Je něco, co bys obzvlášť chtěl, abych mu neřekla?“ zeptala se ho u tiché večeře v jeho pokoji.

Achmed k ní zvedl pohled. „Všechno.“ Pak se usmál. „Řekni mu, co chceš.“

Rapsodie byla překvapena. „Opravdu?“

„Ano. Předpokládám, že budeš dostatečně soudná a necháš si naše tajemství pro sebe, pokud nenastane nějaká výjimečná situace, kdy by ses mohla rozhodnout jinak.“

„Ano. Budu. A také budu sledovat ty zvláštní výbuchy násilí a budu si zaznamenávat, co zjistím.“

Achmed přikývl. „Hlavně si dávej pozor, aby ses k ničemu nepřipletla. A možná bys chtěla zkusit zjistit, jestli neexistuje nějaká spojitost mezi těmi útoky a Ashem; už dlouho mám podezření, že by s nimi mohl mít něco společného.“

Rapsodie polekaně zamrkala. „Co tím myslíš?“

„Kopec-Oko zaútočil hned, jakmile se tu Ashe objevil. Poslední dvě přepadení v Rolandu se stala poblíž Bethe Corbairu,

krátce předtím, než jsme se s ním potkali ve městě, a krátce potom. Možná je tam souvislost.“

Rapsodie se otřásla. „Doufám, že se mylíš.“

„Já taky. Ale ještě není pozdě změnit rozhodnutí.“

Rapsodie chvilku přemýšlela. „Je lepší podstoupit riziko a mít nějaký vliv na výsledek, než trpně čekat, co přijde,“ řekla prostě. Achmed přikyvl; rozuměl jí.

Všichni tři přátelé se s ní přišli rozloučit, když pátého dne za úsvitu spolu s Ashem odcházela. Všechny je objala a políbila, ale neplakala. Nejlépe, jak uměla, je ujistila, že se v pořádku vrátí. A pak byla pryč.

„Ona už nepřijde zpátky, že ne?“ zeptala se Jo plačtivě, když dva stíny zmizely za vzdáleným úbočím hory, příliš rozrušená, než aby dokázala zachovat svůj obvyklý nadhled.

„Ale no tak, maličká, takle nesmíš myslet,“ řekl Grunthor a ovinul jí obrovskou paži kolem hubených ramenou. „Vévodkyně je o moc tvrdší, než vypadá. To bysi už měla vědět.“

Jo si rázně otřela oči. „Ona umře a já tady zůstanu třet s vámi dvěma. Náhdera.“

Achmed se lehce usmál. „V tom případě by sis rozhodně vylepšila své společenské postavení mezi Bolgy; postoupila bys na místo První ženy, stala by ses vévodkyní z Elysianu a u dvora bys přijala roli Cizí plavovlasé dámy, samozřejmě pokud bys nedostala lepší nabídku odjinud. Předpokládám, že bychom pak zůstali ve společenském styku.“

„Jdi do prdele,“ zavrčela Jo a vztekle odkráčela.

Grunthor si zaclonil oči před vycházejícím sluncem. Výraz v jeho tváři se měnil od zamyšleného k ustaranému a zpátky. „Co když umře, pane? Jak se to dovíme?“

Achmed pokrčil rameny. Jeho lovecké oči pátraly na západním obzoru po Rapsodiině stínu, ale nenalezly jej. „Nedozvíme, i když si myslím, že možná uslyšíme ve větru její poslední píseň; liriniští Pojmenovatelé mají zvláštní vztah k hudbě a smrti.“ Tiše si povzdechl. Nebo možná uslyší, jak tlukot jejího

srdce, ten rytmický konejšivý zvuk, který tak uklidňoval jeho citlivou kůži, náhle zanikne jako plamínek svíčky v prudkém větru. Zaplašil tu myšlenku. „Práce, kterou tady začala, zdárně pokračuje. Budeme bez ní žít, jak nejlépe budeme umět. Všiml sis, že když říkala, že bude v pořádku, nezněl jí v hlase pojmenovatelský tón?“

Grunthor přikývl. „Protože to dělá jenom tehdy, když si je jistá, že mluví pravdu.“

Když spolu s Ashem dospěla na vrchol posledního útesu před sestupem do podhůří, otočila se Rapsodie na východ směrem ke slunci, které právě vyšlo nad obzor. Zaclonila si oči a zauvažovala, jestli ty tři dlouhé stíny skutečně patří třem lidem, které na celém světě nejvíce milovala, nebo jen skalám tyčícím se zlověstně k obloze. Po chvíli usoudila, že viděla jeden z nich zamávat. Zda měla pravdu, nebo ne, na tom stejně nezáleželo.

Bylo něco bolestně dojemného v pohledu na hory mizící v dáli, na ostré štíty čnící jako tesáky k jasné obloze. Rapsodie se pokoušela potlačit pocit ztráty, který se v ní vzdouval a svíral jí hrud' a hrdlo stejně jako jedné velmi dávné noci. *Moje rodina*, pomyslela si nešťastně. *Opět opouštím svoji rodinu.*

Někde v nitru těch barevných hor se rodila velikost, začínaly nové dějiny. Lidé, které kdysi považovala za netvory, povstali z temnoty, stejně jako když kdysi v dávných dobách vylezli z jeskyní, a spojili se, aby vytvořili nový věk. Tentokrát však bude hora sloužit jim; budou ostří, vybroušení na brusce rukou mistra zbrojře, který byl jedním z nich.

Už se nebála Firbolgů. Bála se o ně.

Nebyl to jen krvelačný drak, který číhal někde v mlhách na okraji světa, kdo představoval hrozbu pro tento primitivní lid. Jakkoli se lidé v této nové zemi lišili od těch, mezi nimiž žila v Serendairu, jedním děsivým způsobem byli všichni stejní: pokládali Bolgy za nestvůry, stejně jako kdysi ona sama. A usilovali o to, aby byly nestvůry vybity.

Vítr hvízdal skrz Zuby a točil se na posledním útesu, chladný a sladký, odvál jí z očí ranní mlhu a z hlavy pochybnosti. S nesmírnou láskou v srdci se ohlédla na místo, kde zůstali její přátelé, kde se teprve začínali probouzet Bolgové.

Kdysi se skrývala ve vysoké trávě a přemýšlela, ke které ze dvou stran se má připojit – k mužům, kteří jí pomohli z úzkých, nebo k lidu matčiny krve. Teď už nezůstal ani stín pochyb.

V uchu jí šeptal otcův hlas, nesený ranním větrem.

Pokud v životě najdeš jedinou věc, ve kterou uvěříš víc než ve všechno ostatní, jsi sama sobě povinována postavit se za ni – už tě nikdy znovu nepotká, holčičko. A pokud v ni budeš neochvějně věřit, světu nakonec nezbude nic jiného než přijmout tvůj názor. Protože kdo ji zná lépe než ty? Neboj se zaujmout obtížný postoj, drahoušku. Najdi tu jedinou věc, na které skutečně záleží – a všechno ostatní se vyřeší samo.

Ať nakonec bude žít na jakémkoli místě, Bolgové a ti, kdo jim vládnou, budou vždy jejími spojenci. Každé riziko, každá oběť se vyplatily, pokud mohly Bolgům zajistit bezpečí.

„Podívej,“ řekl Ashe a jeho příjemný baryton ji vytrhl ze zamyšlení. Rapsodie se otočila a zadívala se směrem, jímž ukazoval vztažený prst. Ve vzdálenosti několika mil, v místech, kde nížiny přecházely v kamenitě stepi, spatřila dlouhou řadu stínů.

„Co je to?“

„Vypadá to jako nějaká výprava, lidé, nepochybně,“ odpověděl po chvíli.

Rapsodie přikývla. „Vyslanci,“ řekla tiše. „Přicházejí složit hold Achmedovi.“

Ashe se otrásl; zachvění bylo viditelné i přes mlžný plášť. „Nezávidím jim,“ usmál se. „Tohle setkání pěkně otřese jejich představami o dvorském protokolu.“

Rapsodie vzhlédla, ale v kapuci neviděla nic kromě tenkého závoje mlhy. Ve spáncích jí chvíli škubalo, jak se marně pokoušela spatřit oči, aby si mohla přecíst jejich výraz. Ashe

vypadal, že se mezi Bolgy cítí dobře, choval se jako zdvořilý host, který nemá předsudky, ale to byl jen dojem. Kapuce mohla skrývat něco mnohem hroživějšího. Ale i kdyby mu viděla do tváře, do srdce mu nahlédnout nedokáže.

Byl jejím průvodcem, tím, kdo by mohl být schopen dovést ji do dračího doupěte, aby splnila svůj úkol a zajistila Bolgským zemím bezpečí. Jestli se jí to podaří, nebo ne, to ukáže budoucnost. Ale v každém případě musí být vůči Ashovi ostražitá, už kvůli těm, které nechala doma.

Ashe zvedl hůl.

„Můžeme?“

Podíval se na západ, přes údolí rozmáčené po oblevě a širokou planinu za úpatím hor.

Rapsodie se ještě jednou ohlédla na panorama Zubů a pak rovněž obrátila pohled k západu. Slunce za jejich zády vrhalo zlaté paprsky do šedé mlhy světa, který se rozprostíral pod nimi. Vzdálená linie černých postav se nyní pohybovala zubatým stínem.

„Ano,“ řekla Rapsodie a zvedla svůj vak. „Jsem připravená.“ Bez dalšího ohlížení ho následovala západním úbočím poslední hory na počátku dlouhé cesty do dračího doupěte.

V dálce se postava člověka, dotčená temným neviditelným stínem, na okamžik zastavila, vzhlédla k horám a pak pokračovala na své cestě do říše Bolgů.

Ozvalo se tiché zaškvíření. Časové vlákno se vzňalo, přetrhlo a část se ho vytočila z cívky. Promítací plocha zůstala bílá a z lampy začal stoupat kouř.

Meridion skočil k přístroji, popadl roztočenou cívku a udusil žhavé jiskry. Rychle přešel rukou po ovládacím panelu časové střihačky a vydechl, když ztemněla a zastavila se. Pak zvedl ze země vlákno a otočil je v ruce. Nemusel se ani podívat, aby poznal, že je nenapravitelně poškozené.

Zdrceně dosedl do křesla a zahleděl se na kousek vlákna. Pak je zvedl ke světlu.

Skoro je rozeznal, drobounké obrazy malé štíhlé ženy se zlatými vlasy svázanými černou stuhou a muže v šedém plášti s kápí. Stáli naproti sobě na vrcholu posledního útesu před úpatím hor, ozářeni paprsky vycházejícího slunce.

Meridion si povzdechl. Jak bolestně ironické nechat je tam, na okraji nádherného údolí, podobně jako tamté noci na Patchworku. Alespoň že je znovu svedl dohromady na stejné straně Času. Jejich duše však byly tak poznamenány jeho pustošivou silou, že jeden druhého nepoznali. Ale nakonec na to přijdou. Budou muset.

Meridion mávl rukou nad ovládacím panelem a stříhačka se znovu rozsvítila. Opatrně vsunul ožehlé konce pod čočky a začal trpělivě nastavovat okulár, aby zaostřil na ožehlý uhlík v místě, kde se hořící vlákno přetrhlo.

Nakonec se vzdal, vyčerpaný a zoufalý. Obraz byl nyní už navždy zahalen temnotou, spálený tak, že se na něm nedalo nic poznat. Horoucně doufal, že na zničených políčkách nebylo nic, co potřeboval vidět, obraz, který by poskytl vodítko k F'dorově totožnosti. Bez něj by už příště nemohl zasáhnout. Zůstali by ve stejné temnotě jako ožehlé vlákno. Jejich příběh byl už tak dost tragický. Bez vodítka, které hledal, by to dopadlo ještě hůř.

Vypnul stříhačku a posadil se do temnoty, aby přemýšlel.

Obraz na spáleném konci vlákna, zdrsňelý uhlíkovým popelem, rovněž tonul ve tmě.

Snášela se noc, ale na tom nezáleželo. Temnota mu byla přítelkyní; oči si dávno zvykly na nepřítomnost světla, neboť přišel před dávnou dobou z říše černého ohně.

Okraje bělma oněch očí, ve dne nerozlišitelných od očí každého jiného člověka, nyní narudle zářily. Kdyby ho někdo pozoroval, prostě by jen viděl v koutcích šarlatový odstín. Ale samozřejmě tam nikdo nebyl. Pečlivě skrýval svoji odvrácenou

tvář; nebylo by dobré nechat se odhalit teď, když se ocitl tak blízko cíle.

V dálce zahlédl přicházejícího vyslance. Opřel se v křesle a povzdychl si. Nakonec, po celé té době, Tři přece jen přišli, tím si byl jist.

Podivné hřmění v Canrifu, šeptané příběhy o novém firbolgském králi a pokrok tamního nestvůrného obyvatelstva jen potvrzovaly správnost jeho domněnky. Dokonce ani mocný Gwylliam nedokázal zkrotit Bolgy. Otázkou zůstalo, co teď s tím.

Všechno šlo dobře, až příliš dobře, než aby teď polevil v pozornosti a dovolil, aby se něco pokazilo. Bylo zaseto dost semen nenávisti, aby bylo jisté, že propukne vzpoura. Ztráta Domu paměti sice představovala vážný problém, ale i ten se dal vyřešit.

Mnohem důležitější pro jeho plán bylo nadcházející přerušení Patriarchálního obřadu. Jestli tato nová síla v zemi představuje hrozbu, nebo ne, ještě nebylo jisté. Pokud se tato moc spokojí s Canrifem a soustředí se na dobývání a vyzbrojování netvorů, nebude třeba zasahovat. To bylo důležité; na vraždě v Sepulvartě záleželo příliš mnoho, než aby tam něco selhalo.

Zavřel oči a vychutnával si smrt, která visela ve vzduchu. Přichází čas a s ním dunivé, omamné vzrušení, které jako pochodový rytmus povede k šílenství války. Byl to rytmus rostoucí nenávisti, odhodlané a nezastavitelné, temně znějící v dálce, odkud se blížil. Brzy přijde, všechno ve správný čas.

Z příjemných úvah ho vytrhlo zaklepání na dveře. Vstal a šel přivítat vyslance, jednu ze dvou osob na celém světě, jimž důvěřoval natolik, že jim svěřoval ty nejdůležitější úkoly. Prvním úkolem bude posoudit Canrif a jeho nového vládce. Druhým postarat se, aby Tři zůstali ve Skryté říši Bolgů a nepletli se mu do cesty, zatímco se bude věnovat důležitějším záležitostem.

Jakmile vyslanec vyrazil na cestu ke dvoru firbolgského krále, znovu se usadil do křesla.

„Brzy uvidíme, kdo si zaslouží, aby byl nazýván Dítě krve,“
pronesl s úsměvem. Slyšela ho jen temnota.

Elizabeth Haydonová

Dnes již kupodivu nikoho nepřekvapí, když mladá a dosud nezkušená autorka debutuje rozsáhlým fantasy románem, navíc úvodním dílem ambiciózní trilogie, a dostane se s ním záhy na výsluní čtenářského zájmu. Není to ale tak dlouho, kdy se ženské pohlaví skrývalo mezi autory fantastiky pod bezpohlavními pseudonymy. A většina zasloužilých mistrů žánru se k vytouženému románu musela dostat přes pomalu plynoucí léta bolestného dozrávání, během nichž publikovali úctyhodné množství kratších prací. Avšak pro příklad obdobné autorské odvahy nemusíme jít příliš daleko, stačí jmenovat i u nás známou J. V. Jonesovou, autorku také v Čechách nedávno vydaného románu *Jeskyňě černého ledu*. Zdá se, že nakladatelé již neodmítají svěřit důvěru nezkušeným autorům. Navíc stále populárnější žánr epické fantasy tuto odvahu jen posiluje, čehož v budoucnu jistě využije další generace spisovatelů.

Elizabeth Haydonová tedy debutovala fantasy trilogií *The World of Rhapsody: Rhapsody* (1999), *Prophecy* (2000) a *Destiny* (2001), jejíž úvodní díl právě držíte v rukou. Nemá cenu odkrývat její děj a tím kazit váš čtenářský požitek, uveďme snad jen, že se tento epos, v duchu dnešního žánru směle propracovaný, záhy dočkal srovnání s oblíbenými sériemi *Kolo času* od Roberta Jordána či *Meč pravdy* od Terryho Goodkinda. To může i českému čtenáři poskytnout poměrně jasnou představu o charakteru světa, jenž se zde před ním otevírá. Jestliže se vám při zmínce těchto ság zdá rozsah běžné trilogie poněkud málo, můžete se těšit i na další pokračování, počínající titulem *Requiem for the Sun* (2002). V případě úspěchu předchozích knih se pokračování jistě objeví i na našich pultech. Máte také možnost navštívit domovské stránky autorky na adrese www.elizabethhaydon.com.

Martin Šust

TRIFID

Elizabeth Haydonová
Rapsodie

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2002
jako svou 431. publikaci, v edici TRIFID svazek 21.

Vydání 1.

Z anglického originálu Rhapsody,
vydaného nakladatelstvím Tor Book, New York 1999
přeložila Jana Radková.

Ilustrace na obálce Milan Fibiger.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Sazba Euroagency. Autorský medailon Martin Šust.

Odpovědná redaktorka Helena Šebestová.

Vytiskla tiskárna Graphis, Praha.

ISBN 80-7254-299-0

www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 299,– Kč
(členové SFK TRIFID 199,– Kč)